

George R.R. Martin
Urzeala Tronurilor

Prolog

- Ar trebui să ne întoarcem, ceru Gared pe când desigurile începură să se întunece tot mai tare în jurul lor. Ierburile sunt moarte.

- Moartea te înspăimântă? întrebă Ser Waymar Royce cu umbra unui zâmbet.

Gared nu mușcă din momeală. Era un om bătrân, trecut de cincizeci de ani, și văzuse destui stăpâni venind și plecând.

- Ce-i mort e mort, zise el. Nu avem nimic cu ce-i mort.

- Sunt morți? întrebă Royce cu voce moale. Ce dovezi avem?

- Will i-a văzut, răspuse Gared. Dacă el spune că sunt morți, pentru mine asta-i suficient ca dovadă.

Will știuse că-l vor atrage la sfadă, mai devreme sau mai târziu. Și-ar fi dorit să se întâmple asta cât mai târziu.

- Mama mi-a spus că morții nu cântă nimic, interveni el.

- Dacă mea spunea la fel, Will, răspuse Royce. Să nu crezi niciodată ce auzi la țâța unei femei. Există lucruri care pot fi învățate chiar și de la morți.

Glasul său se reverbera, poate prea puternic, prin pădurea întunecată.

- Avem un drum lung înaintea noastră, sublinie Gared. Opt zile, poate nouă. Și noaptea se apropie.

Ser Waymar Royce privi spre cer fără nici un interes.

- Așa se întâmplă în fiecare zi pe vremea asta. Îți pieri curajul pe întuneric, Gared?

Will putea vedea încordarea gurii lui Gared, furia abia stăpânită din ochii lui, sub gluga neagră și groasă. Gared petrecuse patruzeci de ani în Rondul de Noapte, bărbat și băiat, și nu era obișnuit să fie luat în răs. Și totuși, era mai mult decât atât. Dincolo de mândria lui rănită, Will putea simți și altceva înlăuntrul bărbatului mai în vârstă. O putea vedea: o tensiune nervoasă care se apropia periculos de mult de frică.

Will îi împărtășea nesiguranța. Petrecuse patru ani la Zid. Prima dată când fusese trimis dincolo, toate vechile legende îi reveniseră în amintire, iar mațele i se transformaseră în apă. Râsesse de toate astea, după aceea. Acum era un veteran cu o sută de ieșiri, iar sălbăticia

nesfârșită și întunecoasă pe care cei din sud o numeau pădurea bântuită nu-i mai provoca nici o spaimă.

Până în această noapte. Ceva era altfel în noaptea asta. În beznă exista o tensiune care-i ridicase părul de pe ceafă. Călăriseră timp de nouă zile, spre nord și nord-vest și apoi din nou spre nord, tot mai departe de Zid, ținându-se cu încăpățănare pe urmele unei bande de călăreți liberi din sălbăticie. Fiecare zi fusese mai rea decât cea dinainte. Ziua de astăzi era mai rea decât toate. Un vânt rece bătea dinspre nord, făcând copacii să freamăte ca niște vietăți. Întreaga zi, Will nu voise altceva decât să gonească mâncând pământul spre siguranța oferită de Zid, dar acesta nu era un simțământ pe care-l puteai împărtăși comandantului tău.

Și mai ales unui astfel de comandant.

Ser Waymar Royce era fiul cel mic al unei vechi familii nobiliare, cu prea mulți moștenitori. Era un tânăr chipeș de optsprezece ani, cu ochi cenușii, grațios și subțire ca un pumnal. Urcat în șaua uriașului său armăsar negru de luptă, cavalerul îi domina pe Will și Gared, călare pe bidiviii lor mai mici. Purta cizme din piele neagră, pantaloni negri din lână, mănuși negre din moleschin și o cămașă suplă și strălucitoare de zale negre, așezată peste straturi de lână neagră și piele întărită. Ser Waymar era Frate Jurat al Rondului de Noapte de mai puțin de jumătate de an, dar nimeni nu putuse spune că nu era pregătit pentru vocația sa. Cel puțin în ceea ce privea, până acum, garderoba.

Mantia era încununarea gloriei sale; zibelină groasă și neagră, moale ca păcatul.

- Pun rămășag că le-a ucis chiar el, pe toate, povestea Gared la cazarmă, bând vin. Le-a smuls capetele lor mici, mândrul nostru războinic.

Toată lumea răsese.

Era greu să primești ordine din partea unui bărbat de care ai răs la un pahar cu vin, se gândi Will pe când stătea, zgribulindu-se, în șaua bidiviului său. Gared trebuie că simțea la fel.

- Mormont zicea că trebuie să le luăm urma și asta am făcut, spuse Gared. Sunt morți. Nu ne vor mai face nici un fel de necazuri. Avem un drum lung de străbătut. Nu-mi place vremea asta. Dacă ninge, ne va lua două săptămâni

să ne întoarcem, iar zăpada este cel mai bun lucru la care putem spera. Ați văzut vreodată o furtună de gheață, stăpâne!

Nobilul nu părea să-l asculte. Studia lumina crepusculară, tot mai redusă, pe jumătate plictisit și neatent, ca și înainte. Will călărise împreună cu el destul de mult ca să înțeleagă că era mai bine să nu-l deranjezi când era în starea asta.

- Spune-mi din nou ce ai văzut, Will. Toate amănuntele. Să nu lași nimic pe dinafară.

Will fusese vânător înainte de a se alătura Rondului de Noapte. Ei bine, adevărul era că fusese braconier. Hăitașii lui Mallister îl prinseseră asupra faptului, în pădurea Mallister, jupuind unul dintre iepurii lui Mallister, și i se dăduse de ales între a se înrola sau a pierde o mână. Nimeni nu se putea deplasa prin pădure atât de neuzit ca Will, iar fraților în negru nu le trebuise mult până să-i descopere talentul.

- Tabăra se află la trei kilometri și jumătate distanță de aici, dincolo de dealul acela, aproape de un pârâu, zise Will. M-am apropiat pe cât am îndrăznit. Erau opt, bărbați și femei. Nu am văzut copii. Au ridicat o colibă lângă stâncă. Zăpada o acoperise de acum, dar am putut s-o văd destul de bine. Nu ardea nici un foc, însă vatra era curată lună. Nu mișca nimeni. Nici o ființă vie nu ar fi zăcut atât de neclintită.

- Ai văzut sânge?

- Ei bine, nu, recunosc Will.

- Ai văzut arme?

- Câteva săbii, câteva arcuri. Unul dintre bărbați avea o secure. Părea grea, cu lamă dublă, o bucată de fier brut. Era la pământ, lângă el, chiar lângă mâna lui.

- Ai studiat poziția cadavrelor?

Will înălță din umeri.

- Doi stăteau ridicați, sprijiniți de stâncă. Majoritatea erau la pământ. Căzuți precum...

- Sau poate dormeau, sugeră Royce.

- Erau căzuți, insistă Will. Era o femeie în picioare, în pădure, pe jumătate ascunsă de crengi. O iscoadă. Zâmbi ușor. Am avut grijă să nu mă zărească. Însă când m-am apropiat, am văzut că nici ea nu se mișca.

Se zgribuli fără să vrea.

- Ți-e frig? Întrebă Royce.

- Puțin, murmură Will. Vântul stăpâne.

Tânărul cavaler se întoarse spre armurierul său cărunt. Frunze înghețate, căzute, șopteau în urma lor și armăsarul lui Royce se mișca nervos.

- Ce crezi că i-a răpus pe acești oameni, Gared? Întrebă Ser Waymar cu prudență, potrivit și faldurile mantiei sale lungi, din zibelină.

- A fost frigul, zise Gared cu o siguranță de nezdrcinat. Am mai văzut oameni înghețați, iarna trecută, și atunci când eram un băietan. Toată lumea vorbește de zăpadă de cincisprezece metri adâncime și despre cum se năpustește, urlând, vântul de gheață dinspre nord, însă adevăratul dușman este frigul. Te fură mai pe nesimțite decât Will, iar prima dată tremuri și-ți clănțâne dinții, bați din picioare și visezi la vin fiert și un foc bun, care să te încălzească. Arde, așa face. Nimic nu arde mai tare decât frigul. Dar numai pentru o vreme. Apoi se strecoară înlăuntrul tău și începe să te amortășcă, iar după o vreme nu mai ai putere să lupți împotriva lui. Ți-e mai lesne să te întinzi sau să adormi. Se spune că nu mai simți durerea, spre sfârșit. În primul rând, te moleșești și devii somnoros, totul începe să fie șters și apoi este ca și cum te-ai afunda într-o mare de lapte cald. Pare ceva pașnic.

- Câtă elocvență, Gared, remarcă Ser Waymar. N-aș fi bănuț niciodată că ai așa ceva.

- Am avut și frigul în mine, stăpâne. Gared își dădu gluga jos, oferindu-i lui Ser Waymar o bună priveliște a cioturilor care-i fuseseră urechile. Două urechi, trei degete și degetul mic de la mâna stângă. Am scăpat ieftin. L-am găsit pe fratele meu degerat în schimbul lui de gardă, cu un zâmbet pe față.

Ser Waymar dădu din umeri.

- Ar trebui să te îmbraci mai gros, Gared.

Gared se încruntă spre nobil, iar cicatricile din jurul fostelor sale urechi se aprinseră înroșindu-se de furie, acolo unde Maester Aemon i le tăiasă.

- Vom vedea cât de gros te poți îmbrăca atunci când vine iarna.

Își ridică gluga și-și îmboldi bidiviul, tăcut și îmbufnat.

- Dacă Jared a spus că a fost frigul..., începu Will.

- Ai mai făcut câteva gărzi în această săptămână, Will?

- Da, stăp'ne.

Nu trecea nici o săptămână fără să nu aibă parte de vreo duzină de afurise de gărzi. Unde țintea omul ăsta?

- Și cum ți s-a părut Zidul?

- Umezit, zise Will încruntându-se. Acum își dădea seama clar, după ce nobilul îi atrăsese atenția. N-ar fi putut îngheța. Nu dacă Zidul era umezit. Nu era destul de frig.

Royce dădu din cap.

- Isteț băiat. Am avut câteva înghețuri ușoare săptămâna trecută și câte o fulguală rapidă, din când în când, dar în mod sigur nu a fost destul de frig ca să ucidă opt oameni în toată firea. Bărbați îmbrăcați în blănuri și piele, dacă-mi dați voie să vă reamintesc, cu un adăpost landemână și mijloace să-și facă un foc.

Zâmbetul cavalerului era arogant și încrezător.

- Will, condu-ne acolo. Vreau să-i văd cu ochii mei pe acești bărbați răpuși.

Nu mai era nimic de făcut din acel moment. Ordinul fusese rostit, iar onoarea-i obliga să se supună. Will trecu în frunte, bidiviul lui cu păr lăptos avansând cu prudență prin desișuri. Cu o noapte înainte căzuse un strat subțire de zăpadă și sub crustă se ascundeau pietre și rădăcini, pândindu-i pe cei nepăsători sau imprudenți. În urma lui venea Ser Waymar Royce, armăsarul său negru, masiv, fornăind de nerăbdare. Calul de război era prost ales pentru ieșire, dar încearcă să-i spui asta lordului. Jared încheia șirul. Bătrânul armurier călărea mormăind în barba lui.

Întunericul se adânci. Cerul lipsit de nori se coloră în purpuriu-închis, culoarea unei răni vechi, apoi se înnegri. Începură să răsară stelele. Se ridică și luna, la jumătate. Will era mulțumit de lumină.

- Putem merge mai repede de atât, sunt sigur, zise Royce când se arată luna plină.

- Nu cu bidiviul ăsta, răspuse Will. Frica îl făcuse obraznic. Poate că stăpânul meu ar vrea să conducă el?

Ser Waymar Royce nu catadicsi să răspundă. Undeva, în pădure, urla un lup. Will își conduse calul sub un arbore

bătrân și încovoiat și descăleca.

- De ce te-ai oprit? Întrebă Ser Waymar.

- E mai bine să mergem pe jos restul drumului, stăp'ne. E dincolo de colina aceea.

Royce se opri o clipă, uitându-se în depărtare, cu o expresie gânditoare. Un vânt rece suieră printre copaci, Mantia de zibelină se învolbură în spatele lui de parcă s-ar fi trezit la viață.

- Ceva nu-i bine aici, mormăi Gared. Tânăru' cavaler îi oferi un zâmbet disprețuitor.

- Aici e?

- Nu simțiți? Întrebă Gared. Ascultați bezna.

Will putea simți. Patru ani în Rondul de Noapte și nu-i fusese niciodată frică. Ce putea fi acum?

- Vântul. Copacii foșnind. Un lup. Care dintre aceste zgomote te face să-ți pierzi curajul, Gared?

Când Gared întârzie cu răspunsul, Royce alunecă cu grație din șa. Își legă armăsarul de o creangă aplecată, destul de departe de ceilalți cai, și-și trase sabia lungă din teacă. Pe mâner licăreau pietre prețioase, iar lumina lunii aluneca pe oțelul strălucitor. Era o armă frumoasă, confecționată la castel, și nouă, după aspect. Will se îndoia că fusese vreodată folosită în luptă.

- Copacii sunt deși aici, avertiză Will. Sabia aia vă va-
ngreuna, stăpâne. E mai bun un cuțit.

- Dacă-mi trebuie sfaturi, am să le cer, zise tânărul nobil. Gared, rămâi aici. Păzește caii.

Gared descăleca.

- Ne trebuie un foc, am să mă îngrijesc de asta.

- Cât poți fi de smintit, bătrânule? Dacă sunt dușmani în pădure, focul este ultimul lucru pe care l-am vrea.

- Sunt unii dușmani pe care focul îi ține departe, răspunse Gared. Urși și lupi străvechi și... și alte vietăți...

Gura lui Ser Waymar deveni o strâmbătură aspră.

- Nici un foc.

Gluga lui Gared îi umbrea fața, însă Will putea vedea licărirea dură din ochii săi pe când se uita la cavaler. Pentru o clipă, îi fu teamă că bătrânul va trage sabia. Era un obiect scurt și urât, cu mânerul decolorat de transpirație, cu muchia știrbită de atâta folosință, însă Will n-ar, fi dat nici o ceapă degerată pentru viața nobilului dacă Gared ar

fi tras-o din teacă. În cele din urmă, Gared privi în jos.

- Fără foc, murmură el, cu o voce joasă.

Royce consideră asta drept o acceptare fără crâcnire și-i întoarse spatele.

- Ia-o înainte, îi zise el lui Will.

Will își croi drum prin desiș, apoi o luă în sus pe pantă, pe colina domoală unde-și găsisese punctul de observație sub un arbore mareț. Sub crusta subțire de zăpadă, pământul era reavăn și noroi, alunecos, cu pietre și rădăcini ascunse, care te împiedicau. Will nu făcu nici un zgomot pe când urca. În urma lui auzi clinchetul metalic, ușor, scos de zalele nobilului, foșnetul frunzelor și blesteme șoptite când crengile apucătoare ale copacilor îi înșfăcă rășchieră sabie lungă și traseră de frumoasa sa mantie de zibelină.

Copacul cel mare era acolo, chiar în vârful colinei, acolo unde Will știa că trebuia să se afle, crengile sale cele mai de jos fiind la treizeci de centimetri distanță de pământ. Will se strecură pe dedesubt, târându-se pe burtă, prin zăpadă și noroi, și se uită spre poiana pustie de jos.

Inima i se opri în piept. Pentru o clipă nici nu îndrăzni să respire. Lumina lunii coborâse peste poiană, peste cenușa din vatră, peste coliba acoperită de zăpadă, stânca cea mare, pârâul pe jumătate înghețat. Totul rămăsese ca acum câteva ore.

Numai că nu mai erau acolo. Toate cadavrele dispăruseră.

- Zeilor! auzi el în spatele lui.

Sabia reteză o creangă când Ser Waymar Royce urcă pe culme. Rămase acolo, lângă copacul singuratic, cu sabia lungă în mână, mantia fluturând în spatele lui în bătaia vântului năpustit în sus, scoțându-l în evidență cu măreție pe cerul înstelat, sub privirile tuturor.

- Jos! șopti Will cu grabă. Ceva nu este bine.

Royce nici nu se clinti. Privi în jos, spre poiana pustie, și începu să râdă.

- Morții tăi par să-și fi mutat tabăra, Will.

Pe Will îl părăsi vocea. Căută, bâjbâind, cuvinte care nu mai venira. Nu era posibil. Ochii săi privira de la un capăt la altul al taberei abandonate, se oprira asupra securii. O uriașă secure de luptă, cu lama dublă, zăcând acolo unde o văzuse ultima dată, neatinsă. O armă de valoare...

- Ridică-te, Will, ordonă Ser Waymar. Nu-i nimeni. Nu te-aș mai lăsa să te ascunzi sub tufe.

Will se supuse fără nici o tragere de inimă. Ser Waymar îl privi cu o dezaprobare fățișă.

- Nu mă întorc la Castelul Negru cu un eșec la prima mea ieșire. Îl vom găsi pe acești bărbați. Se uită împrejur. Urcă-te în copac. Fă-o repede. Caută un foc.

Will se întoarse, fără nici un cuvânt. N-avea nici un rost să comenteze. Vântul se întetea. Îl pătrundea peste tot. Se duse la copac, un brad boltit, verde-cenușiu, și începu să urce. Foarte repede mâinile i se năclăiră de rășină și se pierdu printre acele bradului. Frica-i umplea măruntaiele ca un prânz pe care nu-l putea digera. Șopti o rugăciune către zeii neștiuți ai pădurii și-și scoase pumnalul din teacă. Îl puse între dinți, ca să aibă mâinile libere pentru cățărat. Gustul fierului rece din gură îl îmbărbăta. Jos, pe pământ, lordul strigă deodată:

- Cine-i acolo?

Will sesiză nesiguranța din glas. Se opri din cățărat; ascultă; privi. Pădurea răspunse: foșnetul frunzelor, clipocitul înghețat al izvorului, un țipăt îndepărtat al unei bufnițe de zăpadă.

Ceilalți nu făceau nici un zgomot. Will percepu o mișcare în colțul ochilor. Forme nedeslușite strecurându-se prin pădure. Întoarse capul, văzând o umbră albă în întuneric. Apoi dispăru. Crengile tremurau ușor în vânt, frecându-se una de alta ca niște degete de lemn. Will deschise gura să strige o avertizare, însă cuvintele păreau că-i înghețaseră în gâtlej. Poate că greșea. Poate că fusese doar o pasăre, o reflectare a zăpezii, vicleșug al luminii selenare. De fapt, ce văzuse oare?

- Will, unde ești? strigă Ser Waymar. Poți vedea ceva?

Se mișca încet, în cerc, îngrijorat deodată, cu sabia în mână. Trebuie să-i fi simțit și el, așa cum îi simțise Will. Nu era nimic de văzut.

- Răspunde-mi! De ce-i așa de frig?

Era frig. Zgribulit, Will se prinse mai strâns de trunchi. Fața i se lipi cu putere de lemnul bradului. Putea simți pe obraz rășina dulce și lipicioasă.

Din întunecimea pădurii se ivi o umbră. Se opri înaintea lui Royce. Era înaltă, ciolănoasă și tare precum oasele

bătrâne, cu pielea albă ca laptele. Armura sa părea să-și schimbe culoarea cu fiecare mișcare; ba era albă precum zăpada proaspăt căzută, ba era neagră ca o umbră, și mereu pătată cu verdele-închis al copacilor. Modelele dăntuiau ca lumina lunii atingând apa, cu fiecare pas pe care-l făcea.

Will auzi răsuflarea lui Ser Waymar Royce ieșind într-un suspin prelung.

- Nu te apropia mai mult, avertiză nobilul.

Vocea îi răsuna spartă, ca a unui băietan. Își azvârli mantia lungă, de zibelină, peste umăr, pentru a-și elibera brațele, și apucă sabia cu amândouă mâinile. Vântul se oprise. Se făcuse foarte frig.

Celălalt alunecă înainte, pășind fără zgomot. În mâinile sale apăruse o sabie lungă cum Will nu mai văzuse niciodată. Nici un metal prelucrat de oameni nu ar fi putut lua forma acelei lame. Parcă se trezise la viață sub lumina lunii, transparentă, un ciob de cristal atât de subțire încât părea că dispăre când o vedeai dinspre muchie. O licărire albăstruie acoperea obiectul, o lumină fantomatică juca pe conturul său și, cumva, Will știa că era mai ascuțită decât orice altă lamă.

Ser Waymar îl înfruntă cu curaj.

- Atunci, dansează cu mine.

Își înălță sabia deasupra capului, sfidător. Mâinile îi tremurau sub greutatea ei, sau poate din cauza frigului. Totuși, în acel moment, Will se gândi că nu mai era un băietan, ci unul dintre bărbații din Rondul de Noapte.

Celălalt se opri. Will îi zări ochii; albaștri, mai adânci și mai albaștri decât ochii omenești, un albastru care ardea precum gheața. Se opriră pe sabia lungă, tremurând în văzduh, priviră lumina lunii alunecând rece pe metal. Preț de o clipă, îndrăzni să spere.

Ieșiră în tăcere din umbră, la fel ca primul. Erau trei... patru... cinci. Ser Waymar trebuie să fi simțit frigul care venea cu ei, dar nu-i văzu niciodată, nu-i auzi niciodată. Will ar trebui să-l prevină. Era datoria sa. Și moartea sa, dacă o făcea. Se zgribuli, îmbrățișa copacul și rămase tăcut.

Sabia albă străbătu aerul tremurând. Când lamele se loviră, nu se auzi nici un dangăt de metal lovind metalul;

doar un sunet ascuțit, discret, la limita percepției, ca un animal gemând de durere. Royce pară o a doua lovitură, o a treia, apoi făcu un pas înapoi. O altă avalanșă de lovituri și se trase din nou înapoi.

În spatele lui, la dreapta, de jur împrejurul lui, privitorii stăteau răbdători, fără chipuri, tăcuți, modelele în mișcare ale armurilor delicate făcându-i invizibili în pădure. Totuși, nu făceau nimic ca să intervină.

Și iarăși săbiile se ciocniră, până ce Will vru să-și acopere urechile să nu mai audă zgomotul ciudat, furios și ascuțit al luptei lor. Ser Waymar gâfâia acum din cauza efortului, răsufierea lui aruncând aburi sub lumina lunii. Sabia lui era albă de gheață; pe a Celuilalt dansa lucirea albastră, palidă.

Apoi, Royce pară puțin prea târziu. Sabia albă mușcă din zalele de sub brațul lui. Tânărul nobil strigă de durere. Printre zale mustea sângele; înălța aburi în frig, iar picăturile păreau roșii ca focul, atunci când atingeau zăpada. Degetele lui Ser Waymar se freacă de coaste. Mănușa sa de moleschin ieși la iveală năclăită de sânge.

Celălalt spuse ceva într-o limbă pe care Will nu o cunoștea, cu un glas aidoma gheții crăpate pe un lac înghețat, iarna, iar cuvintele sunau batjocoritoare. Ser Waymar Royce își regăsi furia.

- Pentru Robert! strigă el și se avântă cu un mârâit, ridicându-și sabia lungă, acoperită cu gheață, cu ambele mâini, rotind-o într-o lovitură laterală, cu toată greutatea sa în ea.

Celălalt pară aproape cu lene. Când lamele se atinseră, oțelul se sfărâmă. Un țipăt se reverberă prin pădure în noapte, iar sabia cea lungă se spulberă în sute de bucăți sfărâmicioase, așchiile împrăștiindu-se ca o ploaie de ace. Royce căzu în genunchi, scâncind, și-și acoperi ochii. Printre degetele sale se scurgea sânge.

Privitorii avansară împreună, de parcă primiseră un semnal. Săbii se ridicară și căzură, într-o tăcere de mormânt. Era un masacru în lege. Săbiile albicioase tăiau prin zale de parcă ar fi fost mătase. Will închise ochii. La mare distanță sub el le auzi vocile și râsul răsunând ascuțit precum țurțurii.

Când își regăsi curajul să privească din nou, trecuse mult

timp, iar dealul era pustiu. Rămase în copac, ia îndrăznind să respire, în vreme ce luna se târa cu încetineală pe cerul întunecat. În cele din urmă, cu mușchii cuprinși de cărcei și cu degetele amorțite de frig, coborî.

Trupul lui Royce zăcea cu fața în jos în zăpadă, cu un braț întins lateral. Mantia groasă de zibelină era străpunsă în zeci de locuri. Cum zăcea mort, în acest fel, își dădu seama cât fusese de tânăr. Un băiețandru. Găsi, la câțiva pași distanță, ceea ce rămăsese din sabia, capătul ei zdrențuit și răsucit ca un arbore lovit de trăsnet. Will îngenunche, se uită în jur cu teamă și îl înșfacă. Sabia ruptă va fi dovada sa. Jared va ști ce să facă cu ea, sau cel puțin bătrânul urs, Mormont, ori Maester Aemon. Oare Jared mai aștepta încă, păzind caii? Trebuia să se grăbească.

Will se ridică. Ser Waymar Royce se înălța deasupra lui. Veșmintele sale alese erau zdrențe, fața sa, zdrobită. O așchie din sabia lui îi străpunsese pupila albă oarbă a ochiului stâng. Ochiul drept era deschis. Pupila ardea albastră. Vedeă.

Sabia frântă scăpă dintre degetele amorțite. Will închise ochii să se roage. Mâini lungi, delicate, îi șterseră obrajii, apoi se încleștară în jurul gâtului său. Erau înmănușate în cea mai fină piele de moleschin, năclăite de sânge, și totuși atingerea era înghețată.

BRAN

Dimineața sosi limpede și răcoroasă, cu o răceală care vestea sfârșitul verii. Porniseră la drum în zori, ca să vadă decapitarea unui bărbat; erau douăzeci în total, iar Bran călărea printre ei, agitat de atâta nerăbdare. Era pentru prima oară când se considerase că avea vârsta de a-și însoți nobilul tată și frații pentru a vedea cu ochii lui cum făcea regele dreptate. Era cel de-al nouălea an de vară și cel de-al șaptelea din viața lui Bran.

Bărbatul fusese dus în afara unui mic avanpost între dealuri. Robb credea că era un venetic, cu sabia pusă în slujba lui Mance Rayder, Regele-de-dincolo-de-Zid. Bran simțea furnicături în piele numai la acest gând. Își amintea poveștile de acasă pe care le spunea Bătrâna Nan. Veneticii erau oameni cruzi, zicea ea, neguțători de sclavi, ucigași și hoți. Se însoțeau cu giganții și mâncătorii de cadavre, furau copile în miez de noapte și beau sânge din coarne lustruite. Iar femeile lor se împreunau cu Ceilalți, în timpul Noapții celei Lungi, pentru a prăsi copii îngrozitori, doar pe jumătate oameni.

Însă bărbatul pe care-l găsiseră legat de mâini și de picioare de zidul avanpostului, așteptând judecata regelui, era bătrân și slăbănog, nu cu mult mai înalt decât Robb. Își pierduse ambele urechi și un deget din cauza degerăturilor și era înveșmântat tot în negru, la fel ca un frate din Rondul de Noapte, cu deosebirea că blănurile sale erau zdrențuite și unsuroase.

Răsuflarea oamenilor și a cailor se amestecau, aburite, în aerul rece al dimineții, pe când tatăl său, stăpânul, îl descătușase pe bărbat de zid și-l târâse înaintea lor. Robb și Jon erau neclintii pe caii lor, cu Bran între ei pe poneiul său, încercând să pară mai mare de șapte ani, încercând să pară că mai văzuse așa ceva înainte. O adiere ușoară se strecura prin poarta avanpostului. Deasupra capetelor lor flutura flamura Casei Stark de Winterfell: un lup ancestral gonind pe un câmp albit de gheață.

Tatăl lui Bran stătea solemn pe calul său, cu părul ung tremurând în vânt. Barba sa, tunsă scurt, era împeștrită cu alb, făcându-l să arate mai bătrân de cei treizeci și cinci de ani pe care îi avea. Astăzi, privirea ochilor săi cenușii

era sumbră și nu părea deloc bărbatul capabil să stea lângă foc seara, vorbind molcom despre vremurile eroilor și copiilor pădurii. Acum își dăduse jos chipul de tată, se gândi Bran, și arborase fața de Lord Stark de Winterfell.

În răceala dimineții răsunaseră întrebări și răspunsuri, dar după aceea Bran nu-și putu aminti prea mult din ce se spusese. În cele din urmă, nobilul său tată dădu un ordin și doi dintre străjerii săi îl traseră pe bărbatul zdrențaros spre butucul de carpen din centrul pieței. Îl forțară să-și așeze capul pe lemnul tare și negru. Lordul Eddard Stark descălecă și pupilul său, Theon Greyjoy, aduse spada. „Gheață” se numea spada. Era la fel de lată ca brațul unui bărbat și chiar mai lungă decât Robb. Lama era din oțel valyrian, descântată la forjare și întunecată precum furtul. Nimic nu rezista unui tăiș din oțel valyrian.

Tatăl său își dădu jos mânușile și le întinse lui Jory Cassel, comandantul gărzii Casei sale. Luă Gheața cu ambele mâini și spuse:

- În numele lui Robert din Casa Baratheon, Primul din acest Nume, Rege al Andals și al Rhoynar, Stăpân al celor Șapte Regate și Protector al Domeniului, prin cuvântul lui Eddard din Casa Stark, Stăpân al Winterfell și Warden din Nord, te condamn să mori. Ridică mareața spadă deasupra capului.

Fratele bastard al lui Bran, Jon Snow, se apropie de el.

- Strunește-ți bine poneiul, îi șopti el. Și nu privi în, altă parte. Tata va ști dacă faci asta.

Bran își ținu bine poneiul în frâu și nu privi în altă parte.

Tatăl său tăie capul bărbatului cu o singură lovitură sigură. Sângele se împrăștie pe zăpadă, la fel de roșu precum vinul de vară. Unul dintre cai dădu înapoi și trebui să fie strunit ca să nu o ia la goană. Bran nu-și putu desprinde ochii de la sânge. Zăpada din jurul trunchiului îl sorbea cu însetare, înroșindu-se sub privirea sa.

Capul se lovi de o rădăcină groasă și se rostogoli. Ajunse până aproape de picioarele lui Greyjoy. Theon era un tânăr zvelt, brunet, care se distra din orice. Râse, își puse cizma pe cap și-l împinse, dându-l de-a dura.

- Dobotocul, murmură Jon suficient de încet, încât Greyjoy nu-l auzi. Puse o mână pe umărul lui Bran, iar Bran privi spre fratele său vitreg. Te-ai descurcat bine, îi spuse

acesta cu un aer solemn.

Jon avea doar paisprezece ani, dar era un vechi client al acestor spectacole.

Pe drumul înapoi spre Winterfell, părea că se răcorise și mai mult, deși vântul încetase să bată, iar soarele se ridicase și mai mult pe cer. Bran călărea împreună cu frații săi, mult înaintea grupului principal, poneiul său străduindu-se din greu să țină pasul cu caii lor.

- Dezertorul a murit cu bravură, zise Robb. Era înalt și masiv și creștea tot mai mult, având tenul mamei sale, o piele deschisă la culoare, păr roșcat și ochii albaștri ai familiei Tully din Riverrun. Cel puțin a avut curaj.

- Nu, spuse Jon Snow încet. Nu a fost curaj. Țsta era mort de frică. Puteai vedea asta în ochii lui, Stark.

Ochii lui Jon erau de un cenușiu atât de închis, încât păreau aproape negri, dar erau puține lucrurile care le scăpau. Era de aceeași vârstă ca Robb, însă nu arătau deloc la fel. Jon era zvelt, pe când Robb era musculos, avea tenul întunecat, iar Robb era palid, grațios și agil, pe când fratele său vitreg era puternic și rapid. Robb nu era impresionat.

- Mânca-i-ar Ceialți ochii, blestemă el. A murit frumos. Ne întrecem până la pod?

- S-a făcut, zise Jon, îmboldindu-și calul s-o ia înainte. Robb înjură și-l urmă, galopând împreună pe drum în jos, Robb râzând și chiuind, Jon tăcut și hotărât. Potcoavele cailor spulberau zăpada pe când goneau. Bran nu încercă să-i urmărească. Poneiul său nu putea ține pasul. Văzuse ochii bărbatului zdrențaros și se gândea la asta cum. După un timp, hohotele lui Robb încetară, iar pâli rea deveni din nou tăcută.

Era atât de adâncit în gânduri, încât nici nu auzi restul grupului decât când tatăl lui se apropie să călărească alături de el.

- Te simți bine, Bran? întrebă el, fără nici o asprime.

- Da, tată, răspunse Bran.

Privi în sus. Învelit în blănurile și pieile sale, urcat pe mărșul său cal de luptă, tatăl lui, stăpânul, se înălța deasupra lui ca un gigant.

- Robb spune că bărbatul a murit cu curaj, dar Jon că-i era frică.

- Tu ce crezi?

Bran se gândi la asta.

- Poate un bărbat să fie curajos chiar dacă-i este frică?

- Este singura dată când un bărbat poate fi brav, îi răspunse tatăl său. Înțelegi de ce am făcut-o?

- Era un venetic, zise Bran. Veneticii fură femei și le vând Celorlalți. Tatăl său, stăpânitorul, zâmbi; Bătrâna Nanți-a spus iarăși tot felul de povești. De fapt, omul a fost un dezertor din Rondul de Noapte. Nimeni nu este atât de periculos. Dezertorul știe că viața sa terminată dacă e capturat, așa că nu se dă în lături de la nici o crimă, indiferent cât de rea. Însă tu mă judeci greșit. Întrebarea era nu de ce a trebuit să moară, ci de ce *eu* a trebuit s-o fac.

Bran nu avea nici un răspuns pentru asta.

- Regele Robert are un călău, spuse el nesigur.

- Are, admise tatăl său. La fel ca regii Targaryen, înaintea sa. Totuși, calea noastră este cea veche. Sângele Primilor Oameni curge încă prin venele familiei Stark, iar noi avem credința că bărbatul care rostește sentința trebuie să răsucească sabia. Dacă este să iei viața unui om, ești dator să-l privești în ochi și să-i auzi ultimele cuvinte. Iar dacă nu poți să suporti asta, poate că omul nu trebuie să moară. Într-o bună zi, Bran, vei fi purtătorul de flamură al lui Robb, având o stăpânire a ta, pentru fratele tău și pentru regele tău, iar dreptatea va cădea asupra ta. Și când va veni ziua, nu va trebui să simți nici o plăcere în a-ți îndeplini sarcina, dar nici să te uiți în altă parte. Un stăpânitor care se ascunde în spatele călăilor plătiți uită, curând, ce înseamnă moartea.

Atunci reapăru Jon pe coama dealului, înaintea lor. Le făcu semn și strigă spre ei:

- *Tată, Bran, veniți repede, să vedeți ce a găsit Robb!*

După care dispăru din nou. Jory se apropie ei.

- Necazuri, stăpâne?

- Dincolo de orice îndoială, zise tatăl său, stăpânul. Veniți, să vedem ce-au mai dezgropat acum poznașii mei fii.

Își struni calul să meargă la trap, Jory, Bran și restul grupului îl urmau.

Îl găsiră pe Robb pe malul râului, la nord de pod, cu Jon

încă în șa, alături de el. Zăpada târzie de vară fusese aprigă în acest pătrar al lunii. Robb stătea adâncit până la genunchi în alb, cu gluga dată pe spate, astfel că soarele îi lucea în păr. Ținea ceva în mână, în vreme ce băieții vorbeau cu voci joase, agitate.

Călăreții își croiră prudenți drum prin nămeți, căutând porțiunile sigure pe terenul ascuns și accidentat. Cassel și Theon Greyjoy fură primii care ajunseră și doi băieți. Greyjoy râdea și glumea pe când galopa. Bran auzi cum șuiera respirația sa.

- Zeilor! exclamă el, chinându-se să-și strunească armăsarul pe când apuca spada.

Spada lui Jory era deja trasă afară.

- Robb, îndepărtează-te! strigă când calul se cabra sub el.

Robb rânji și privi în sus, peste povara din brațele sale.

- Nu te poate răni, zise el. E moartă, Jory.

Bran era deja fierbinte de curiozitate. Și-ar fi îmboldit poneiul să gonească mai repede, însă tatăl său îi obligă să descălece lângă pod și să se apropie pe jos. Bran descăleca și o luă la goană.

Jon, Jory și Theon Greyjoy descălecaseră și ei deja.

- Pe cele șapte iaduri, ce-i asta? întrebă Greyjoy.

- Un lup, îi lămurii Robb.

- E un monstru, zise Greyjoy, uită-te la *mărimea* lui.

Inima lui Bran îi bubuia în piept, pe când își făcea drum prin zăpada până la șold, alături de frații săi. Pe jumătate îngropată sub zăpada pătată de sânge, zăcea o formă uriașă și întunecată, chircită în moarte. Gheața se prinsese de blana ei lăptoasă și cenușie, și în aer stăruia un miros vag de putrefacție, precum parfumul unei femei. Bran zări ochii orbi, năpădiți de viermi, o gură mare, plină de dinți îngălbeniți. Dar mărimea îl făcu să icnească. Era mai masivă decât poneiul său, de două ori mai mare decât cei mai fioroși câini din cotețele tatălui său.

- Nu e un monstru, zise Jon calm. Asta-i un lup străvechi, iar ei cresc mai mari decât ceilalți.

- Nu au mai fost văzuți lupi străvechi în afara Zidului de mai bine de două sute de ani, glăsuși Theon Greyjoy.

- Văd acum unul, răspunse Jon.

Bran își desprinse privirile de la monstru. Atunci observă

grămăjoara din brațele lui Robb. Slobozi un strigăt de încântare și se apropie. Puiul era o minge mică de blană neagră-cenușie și avea ochii încă lipiți. Se împingea orbește spre pieptul lui Robb pe când îl legăna, căutând lapte printre hainele lui de piele, scoțând un scâncet mic și trist.

- Dă-i drumul, îl îndemnă Robb. Poți să-l atingi. Bran atinse puiul cu un gest nervos și repezit, apoi se întoarse spre Jon când acesta spuse:

- Uite!

Fratele său vitreg îi puse în brațe un al doilea pui.

- Sunt cinci.

Bran se așeză în zăpadă și strânse puiul de lup lângă obraz. Blana era moale și caldă pe când îi atingea pielea.

- Lupi străvechi în libertate pe domeniu, după atâția ani, murmură Hullen, șeful peste grajduri. Nu-mi place.

- E un semn, zise Jory. Tatăl său se încruntă.

- E doar un animal mort, Jory, spuse el. Cu toate asprea, părea îngrijorat. Zăpada scrâșnea sub cizmele sale pe când dădea ocol cadavrului. Știm ce a ucis-o?

- Are ceva în gâtlej, îi spuse Robb, mândru să aibă un răspuns înainte ca tatăl său să fi întrebat măcar. Acolo, sub falcă.

Tatăl său îngenunche și scotoci sub capul fiarei. Smuci cu putere și ridică mâna, să poată vedea cu toții. Rădăcina unor coarne de cerb, zdrobite, cu ramificațiile tăiate, umedă de sânge. Liniștea căzu asupra întregului, Bărbații priviră temători spre coarne și nici unul nu îndrăzni să vorbească. Chiar și Bran putea simți frica deși nu o înțelegea. Tatăl său azvârli coarnele într-o parte și-și curăță mana în zăpadă.

- Mă mir că a trăit atât cât să fete, zise el.

Vocea sa spulberă vraja.

- Poate că n-a făcut-o, făcu Jory. Am auzit povești... poate cățeaua era deja moartă când s-au născut puii.

- Născuți din moartă, zise un alt bărbat. Ghinion și mare.

- Nu contează, spuse Hullen. Și ei vor muri curând.

Bran scăpă un strigăt de disperare.

- Cu cât mai repede, cu atât mai bine, căzu de acord eon Greyjoy. Își trase spada. Dă-mi jivina, Bran.

Mica ființă se zbatu în brațele lui, de parcă ar fi auzit fi

înțeleș.

- *Nu!* strigă Bran amenințător. E al meu.

- Lasă spada, Greyjoy, zise Robb. Pentru o clipă, vocea-i răsunase la fel de poruncitoare ca a tatălui său, ca a stăpânului care va fi într-o bună zi. Vom păstra puii.

- Nu poți să faci asta, băiete, spuse și Harwin, fiul lui Hullen.

- Ar fi o faptă de milostenie să-i ucidem, zise Hullen.

Bran se uită spre tatăl său, stăpânul, căutând ajutor, dar primi doar o privire încruntată, cu sprâncenele strânse.

- Hullen spune adevărul, fiule. Mai bine o moarte rapidă decât una grea, de frig și foame.

- *Nu!*

Își simțea lacrimile adunându-i-se în ochi și privi în altă parte. Nu voia să plângă înaintea tatălui său. Robb se opunea cu încăpățănare.

- Cățeaua roșcată a lui Ser Rodrik a fătat din nou, săptămâna trecută, spuse el. N-a avut pui mulți, numai doi în viață. Are lapte destul.

- O să-i sfâșie când vor încerca să sugă.

- Stăpâne Stark, făcu Jon; era ciudat să-l auzi adresându-i-se tatălui său într-un mod atât de ceremonios. Sunt cinci pui, trei masculi și două femele.

- Și ce-i cu asta, Jon?

- Aveți acum cinci copii adevărați, continuă Jon. Trei fii, două fiice. Lupul străvechi este încă pe blazonul Casei voastre. Copiii voștri erau hărăziți să primească acești pui, stăpânul meu.

Bran își văzu tatăl schimbându-se la față, îi văzu pe ceilalți bărbați aruncându-și priviri între ei. În acel moment îl iubea pe Jon din tot sufletul. Deși avea numai șapte ani, Bran înțelese ce făcuse fratele său. Numărătoarea fusese corectă numai pentru că Jon se omisese pe sine. Le indusese pe fete, chiar și pe Rickon, sugarul, însă nu și pe copilul din flori care purta prenumele Snow, nume pe care obiceiul cerea să-l poarte toți cei din nord destul de ghinionști să se fi născut fără un nume al lor. Tatăl lor înțelese prea bine.

- Tu nu vrei un pui și pentru tine, Jon? Întrebă el blând.

- Lupul străvechi cinstește flamura Casei Stark, aminti Jon. Eu nu sunt un Stark, tată.

Tatăl lor, stăpânul, îl privi gânditor. Robb risipi liniștea care se lăsase.

- Am să-l hrănesc chiar eu, tată, promise el. Am să moi un prosop în lapte cald și am să-i dau să sugă așa.

- Și eu! sări Bran.

Nobilul își cântări fiii cu privirea, îndelung și cercetător.

- Ușor de spus, mai greu de făcut. N-am să vă las să risipiți timpul servitorilor cu asta. Dacă vreți puii, îi veți hrăni chiar voi. S-a înțeles? Bran dădu nerăbdător din cap. Puiul se foi în strânsoarea lui și-i linse fața cu o limbă caldă.

- Va trebui să-i și dresați, spuse tatăl lor. Și zeei să vă ajute dacă-i neglijați, ori dacă-i chinuiți sau îi dresați prost. Aștia nu sunt câini care fac sluj. Un lup străvechi smulge din umăr brațul unui bărbat la fel de ușor cum omoară câinele un șobolan. Sunteți siguri că vreți asta?

- Da, tată, zise Bran.

- Da, fu și Robb de acord.

- S-ar putea ca puii să moară, oricum, indiferent ce faceți voi.

- Nu vor muri. Nu-i vom lăsa să moară.

- Atunci, păstrați-i. Jory, Desmond, adunați și ceilalți pui. Ar fi trebuit să fim deja înapoi la Winterfell.

Abia când erau călare și pe drum, Bran își permise să guste din aerul dulce al victoriei. Puiul său se vârâse între hainele de piele, lipindu-se cald de el, simțindu-se în siguranță pe drumul lung spre casă.

La jumătatea podului, Jon se opri brusc.

- Ce-i, Jon? întrebă tatăl lor, stăpânul.

- Nu auziți?

Bran putea auzi vântul printre copaci, sunetul cadentat al potcoavelor pe scândurile din lemn tare, scâncetul puiului său flămând, însă Jon asculta altceva.

- Acolo, zise Jon.

Își întoarse calul și galopă înapoi peste pod. Îl văzură descălecând acolo unde lupul străvechi zăcea mort, în zăpadă, îl văzură îngenunchind. O clipă mai târziu, galopa spre ei, zâmbind.

- Cred că s-a târât, îndepărtându-se de ceilalți, spuse apoi.

- Sau a fost gonit, vorbi tatăl lor, uitându-se spre cel deal șaselea pui. Blana lui era albă, în timp ce restul puilor

erau cenușii. Ochii erau roșii precum sângele zdrențarosului care murise în dimineața aceea. Bran găsi curios faptul că tocmai acest pui deschisese ochii în timp ce toți ceilalți erau încă orbi.

- Un albinos, zise Theon Greyjoy cu o veselie forțată. Țsta va muri chiar mai repede decât ceilalți.

Jon Snow îi aruncă pupilului tatălui său o privire lungă și înghețată.

- Nu cred, Greyjoy, spuse el. Țsta-mi aparține mie.

CATELYN

Lui Catelyn nu-i plăcuse niciodată această pădure a zeilor.

Se născuse o Tully, la Riverrun, departe spre sud, pe Furca Roșie a Tridentului. Pădurea zeilor de acolo era o grădină, luminoasă și aerisită, unde arborii sequoia înalți lăseau umbre peste pâraiele clipocinde, păsările cântau din cuiburile lor ascunse, iar aerul era încărcat cu mireasma florilor.

Zei din Winterfell păstrau un alt soi de pădure. Era un loc întunecos, primar, trei acri de pădure bătrână, neatinsă de zece mii de ani, iar castelul mohorât se înălța în juru-i. Mirosea a pământ reavăn și a putreziciune. Acolo nu creșteau sequoia. Era o pădure de conifere încăpățâdate, cu ace verzi-cenușii, de stejari mândri, de carpeni la lei de vechi ca domeniul însuși. Aici, trunchiuri groase, negre, se înghesuiau unele în altele în timp ce crengile răsucite alcătuiau o boltă deasă deasupra, iar rădăcinile strâmbe se încovoiau sub pământ. Acesta era un loc al liniștii adânci și al umbrelor înșelătoare, iar zeii care sălășluiau acolo nu aveau nume.

Însă ea știa că-și va găsi acolo soțul, în noaptea asta. Ori de câte ori lua viața unui om, după aceea căuta liniștea pădurii zeilor.

Catelyn fusese miruită cu cele șapte feluri de ulei și i să dăduse numele în curcubeul de lumină care umplea templul septim din Riverrun. Era parte din Credință, la fel ca tatăl și bunicul ei și tatăl acestuia înaintea lui. Zeii ei aveau nume, iar chipurile lor îi erau la fel de familiare ca acelea ale părinților. Adorarea însemna un septon cu cădelnița, mirosul tămâii, un cristal cu șapte fețe însuflețit de lumină, voci înălțate în cântări. Casa Tully ținea o pădure a zeilor, la fel ca toate marile case, însă era doar un loc pentru plimbări sau lecturi, ori unde puteai sta la soare. Cultul era numai pentru templu.

De dragul ei, Ned construisese un mic templu septim unde ea putea cânta spre cele șapte fețe ale zeului, dar sângele Primilor Oameni curgea încă prin venele familiei Stark și propriii săi zei erau cei vechi, nenumiți, zeii fără chipuri ai pădurii pe care o împărțeau cu copiii dispăruți ai codrilor.

În centrul poienii, un arbore bătrân se întindea peste un mic iaz ale cărui ape erau negre și reci.

- Copacul inimii, îi spunea Ned.

Scoarța copacului era albă ca osul, frunzele de un roșu-închis, precum mii de mâini mânjite de sânge. Pe trunchi fusese sculptat un chip cu trăsături alungite și melancolice, ochii, săpați adânc, erau înroșiți de sevă și ciudat de vii. Erau bătrâni acei ochi, mai bătrâni chiar decât Winterfell însuși. Îl văzuseră pe Brandon Constructorul punând prima piatră de temelie, dacă legendele aveau un sâmbure de adevăr; văzuseră zidurile de granit ale castelului ridicându-se în jurul lor. S-a mai spus că fețele fuseseră săpate în trunchiuri de copiii pădurii, în secolele de început, dinaintea venirii Primilor Oameni peste marea îngustă.

În sud, ultimii copaci asemănători fuseseră tăiați sau urși cu o mie de ani în urmă, cu excepția celor de pe Insula Chipurilor, unde oamenii verzi continuau veghea lor tăcută. Aici însă, era altceva. Aici, fiecare castel avea propria sa pădure a zeilor, iar fiecare pădure avea un copac al inimii, fiecare copac cu chipul său.

Catelyn își găsi soțul sub copac, așezat pe o piatră acoperită cu mușchi. Sabia sa cea mare, Gheață, stătea în poala lui, iar el îi curăța tăișul în apele negre ca noaptea. O mie de ani de humus se acumulaseră pe terenul pădurii zeilor, înăbușindu-i pașii, însă ochii roșii de pe copac păreau că îi urmăreau deplasarea.

- Ned, rosti ea moale.

El înălță capul pentru a se uita la ea.

- Catelyn, zise el. Vocea lui era distantă și oficială. Unde sunt copiii?

O întreba întotdeauna asta.

- În bucătărie, se ceartă pentru numele puilor de lup. Ea își desfășură capa pe solul pădurii și se așeză pe malul iazului, cu spatele spre copac. Putea simți ochii privind-o, dar făcu tot ce-i stătea în putință ca să-i ignore.

- Arya e deja îndrăgostită, iar Sansa este fermecată și grațioasă, însă Rickon nu-i chiar așa de sigur.

- Îi e teamă?

- Puțin, admise ea. Nu are decât trei ani.

Ned se încruntă.

- Trebuie să învețe să se confrunte cu temerile sale. Nu

va rămâne pe veci de trei ani. Și iarna bate la ușă.

- Da, căzu Catelyn de acord.

Cuvintele o înfiorară, așa cum se întâmpla întotdeauna. Cuvintele unui Stark. Fiecare casă nobiliară avea cuvintele ei. Mottouri de familie, pietre de încercare, rugăciuni de toate felurile, toate slăveau onoarea și gloria, promiteau loialitate și adevăr, jurau credință și curaj. Toate în afară de cele ale lui Stark. *Vine iarna*, spuneau cuvintele Casei Stark. Se gândi, nu pentru prima oară, cât de ciudați erau acești oameni din nord.

- Omul a murit cu demnitate, îl apreciez pentru asta, spuse Ned. Într-o mână ținea o bucată de piele înmuiată în ulei. O trecea ușor de-a lungul lamei sabiei pe când vorbea, lustruind metalul care lucea întunecat. M-am bucurat pentru Bran. Ai fi fost mândră de el.

- Sunt întotdeauna mândră de Bran, răspunse Catelyn, privind sabia pe când el o lustruia.

Putea vedea încrețitura adâncă din oțel, acolo unde metalul fusese împăturit peste el însuși de sute de ori în timpul forjării. Lui Catelyn nu-i plăceau săbiile, însă nu putea nega că Gheața avea frumusețea ei proprie. Fusese forjată în Valyria, înainte ca Apocalipsa să se abată asupra vechiului Freehold, când fierarii își prelucrau metalele cu ajutorul farmecelor la fel de bine ca și cu ciocanele. Era veche de patru sute de ani, la fel de ascuțită ca în ziua în care fusese forjată. Totuși, numele pe care-l purta era și mai vechi, o moștenire a epocii eroilor, când membrii familiei Stark erau Regii din Nord.

- A fost al patrulea în anul ăsta, făcu Ned sumbru. Bietul om era pe jumătate smintit. Ceva a băgat o asemenea frică în el, încât cuvintele mele nu i-au fost de înțeles. Oftă. Ben scrie că forța Rondului de Noapte numără mai puțin de o mie de oameni. Nu este vorba numai despre dezertări. Pierd oameni și în timpul raidurilor.

- Sunt sălbaticii? întrebă ea.

- Cine altcineva? Ned ridică Gheața, privind în jos, în lungimea oțelului rece. Și situația se va înrăutăți. Ar putea veni și ziua când nu voi avea altceva de ales decât să ridic toate flamurile și să mă îndrept spre nord, să lămuresc, o dată pentru totdeauna, situația cu acest Rege-de-dincolo-de-Zid.

- Dincolo de Zid?

Acest gând o făcu pe Catelyn să se înfioare. Ned remarcă spaima oglindită pe fața ei.

- Mance Rayder nu este pentru noi un motiv de teamă.

- Dincolo de Zid sunt lucruri și mai groaznice.

Ea se uită în spatele ei, la copacul inimii, cu scoarța albicioasă și ochii roșii, care privea, asculta, țesându-și gândurile lungi și încete. Zâmbetul lui era acum blând.

- Asculți prea mult poveștile Bătrânei Nan. Ceilalți sunt la fel de morți precum copiii pădurii, dispăruți de opt mii de ani. Maester Luwin îți va spune că nici nu au existat vreodată. Nici un om nu i-a văzut până acum.

- Până în dimineața asta nici un om în viață nu a văzut nici lupii străvechi, îi reaminti Catelyn.

- Ar trebui să știu că-i mai bine să nu te iei niciodată la hartă cu o Tully, zise el cu un zâmbet trist. Băgă sabia Gheața înapoi în teaca ei, spunând apoi: N-ai venit până aici să-mi depeni poveștile scribilor. Știu cât de puțin îndrăgești acest loc. Despre ce-i vorba, doamna mea?

Catelyn luă mâna bărbatului ei.

- Am primit vești triste astăzi, stăpânul meu. Nu am vrut să te tulbur până ce nu te-ai limpezit. Nu avea nicio cale de a îndulci lovitura, așa că-i spuse direct: îmi pare rău, dragostea mea. Jon Arryn e mort.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei și putu vedea cât de tare îl afectase, așa cum știuse că se va întâmpla. În tinerețea sa, Ned crescuse la Eyrie, iar Arryn, Stăpânul fără copii, îi devenise ca un al doilea tată - lui și pupilului său, Robert Baratheon. Când Nebunul Rege Aerys al II-lea Targaryen le ceruse capetele, Stăpânul de la Eyrie își ridicase flamurile sale cu luna și șoimul, preferând răscoala decât să-i predea pe cei pe care promisese să-i protejeze.

Și într-o bună zi, acum cincisprezece ani, acest al doilea tată al său îi devenise și frate, când el și Ned intraseră în templul septim din Riverrun pentru a se căsători cu două surori, fiicele Stăpânului Hoster Tully.

- Jon..., spuse el. Vestea asta-i sigură?

- Era sigiliul regelui, iar scrisoarea în mâna lui Robert. Am păstrat-o pentru tine. A spus că Stăpânul Arryn a pierit repede. Chiar și Maester Pycelle a fost neajutorat, însă a adus zeamă de mac, astfel că Jon nu a zăbovit prea mult în

durere.

- Asta-i o mică mângâiere, presupun, spuse el. Catelyn putea vedea durerea oglindită pe fața lui, dar chiar și acum se gândea în primul rând la ea. Sora ta, făcu el. Și băiatul lui Jon. Ce se știe de ei?

- Mesajul spunea doar că sunt bine și că s-au întors la Eyrie, răspunse Catelyn. Aș fi vrut să meargă mai degrabă la Riverrun. Eyrie este un loc trufaș și singuratic și a fost dintotdeauna al soțului ei, nu al ei. Amintirea Stăpânului Jon va bântui în fiecare piatră. O cunosc pe sora mea. Are nevoie de mângâierea familiei și a prietenilor din jur.

- Unchiul tău așteaptă în Vale, nu? Jon l-a numit Rege al Porții, am auzit.

Catelyn dădu din cap.

- Brynden va face tot ce poate pentru ea și pentru băiat. Asta este, cumva, o mângâiere, dar...

- Du-te la ea, o îndemnă Ned. Ia copiii. Umpleți-i sălile de gălăgie și strigăte și răs. Băiatul acela al ei are nevoie de alți copii lângă el, iar Lysa nu ar trebui să fie mugură în durerea ei.

- Aș face asta dacă aș putea, zise Catelyn. Scrisoarea nu avea și alte vești. Regele gonește spre Winterfell să te întâlnească.

Lui Ned îi trebui o clipă să priceapă sensul cuvintelor ei, dar când înțelegerea veni, întunericul îi părăsi ochii.

- Vine Robert aici?

Când ea dădu din cap, un zâmbet se iți pe fața lui. Catelyn ar fi vrut să-i împărtășească bucuria, însă auzise și ca ce se vorbea prin curte; un lup străvechi, găsit mort în zăpadă, cu un corn de cerb rupt în gâtlej. Teama se strânsese în ea ca un șarpe, dar se căzni să zâmbească spre acest bărbat pe care-l iubea, acest bărbat care nu avea nici o încredere în semne.

- Știam că asta o să-ți faci plăcere, spuse ea. Ar trebui să trimitem vorbă fratelui tău, la Zid.

- Da, bineînțeles, fu el de acord. Ben va dori să fie aici. Am să-i spun lui Maester Luwin să-și trimită cea mai rapidă dintre păsări. Ned se ridică și o ridică și pe ea. La naiba, câți ani au trecut? Și nu ne spune decât atât? Câți sunt în grupul lui, spune ceva mesajul despre asta?

- Aș crede că o sută de cavaleri cel puțin, cu toate

slugile lor și cam încă o dată pe atâția călăreți. Cersei și copiii călătoresc cu ei.

- Robert se va deplasa încet de dragul lor, spuse el. Așa-i mai bine. Ne va da mai multă vreme să ne pregătim.

- Și frații reginei călătoresc cu grupul, îi spuse ea.

Ned se strâmbă auzind asta. Catelyn știa că între el și familia reginei nu era prea multă dragoste. Casa Lannister de Casterly Rock se pusese târziu în slujba lui Robert, când victoria era deja sigură, iar el n-o iertase niciodată.

- Ei bine, dacă prețul pentru prezența lui Robert este o puzderie de Lannisteri, așa sa fie. Se pare că Roberta duce cu el jumătate din curtea lui.

- Acolo unde pleacă regele, vine și domeniul, zise ea.

- Va fi bine să-i vedem pe copii. Cel mai tânăr încă sugea la țâța femeii Lannister ultima oară când l-am văzut. Acum trebuie să aibă cam cinci ani, nu?

- Prințul Tommen are șapte ani, îi spuse ea. E de aceeași vârstă cu Bran. Te rog, Ned, să-ți păzești gura. Femeia Lannister este regina noastră, și se spune că trufia ei crește cu fiecare an ce trece.

Ned îi strânse mâna.

- Desigur, va fi și un ospăț cu lăutari, iar Robert va voi să vâneze. Am să-l trimit pe Jory în sud, cu o gardă onoare, să le iasă în cale pe drumul regelui și să-i escorteze înapoi. Numai zeei știi, va trebui să-i hrănim pe toți? E deja pe drum, spui? Naiba să-l ia! Naiba să ia pielea lui regală!

DAENERYS

Fratele ei ridică rochia ca ea s-o poată cerceta.

- E o frumusețe. Atinge-o. Dă-i drumul. Mângâie stofa.

Dany o atinse. Materialul era așa de moale încât părea că i se scurge printre degete, ca apa. Ea nu-și putu aminti când mai purtase ceva atât de moale. O înspăimânta. Își retrase mâna.

- Este cu adevărat a mea?

- Un dar din partea Magisterului Illyrio, spuse Viserys, zâmbind. Fratele ei era în toane bune în noaptea asta. Culoarea va aduce violetul în ochii tăi. Și vei purtași aur, bijuterii de toate felurile. Illyrio a promis. În noaptea asta trebuie să arăți ca o prințesă.

O prințesa, se gândi Dany. Uitase cum era asta. Poate că nici nu știuse vreodată.

- De ce ne dă atât de multe? întrebă ea. Ce vrea de la noi?

Timp de aproape jumătate de an locuiseră în casa magisterului, hrănindu-se cu mâncarea lui, cocoloșiți de slujitorii săi. Dany avea treisprezece ani, destul de mult ca să știe că astfel de daruri arareori veneau fără un preț aici, în orașul liber Pentos.

- Illyrio nu-i prost, spuse Viserys. Era un tânăr sfrijit, cu mâini neastâmpărate și o căutătură febrilă în ochii săi liliachii. Magisterul știe că nu am să-mi uit prietenii când va veni ziua urcării mele pe tron.

Dany nu zise nimic. Magister Illyrio era un neguțător de mirodenii, pietre prețioase, oase de dragon și alte lucruri mai puțin plăcute. Avea prieteni în toate cele Nouă Orașe Libere, se spunea, și chiar mai departe, în Vaes Dothrak și pe tărâmurile fabuloase de lângă Marea de Jad. Se mai spunea că nu avusese niciodată un prieten pe care să nu-l fi vândut, cu voioșie, pentru un preț potrivit. Dany pleca urechea la ce se vorbea pe stradă și auzise aceste lucruri, dar știa că era mai bine să nu-l întrebe nimic pe fratele său, când acesta-și țesea visele. Furia lui era ceva îngrozitor când era stârnită. Viserys o numea „trezirea balaurului”. Fratele ei agăță rochia lângă ușă.

- Illyrio va trimite sclavele să te îmbăieze. Asigură-te că scapi de duhoarea din grajduri. *Khal* Drogo are o mie de

cai, dar în noaptea asta caută un alt fel de călărie. O studie cu ochi critici. Stai tot aplecată! Ridică-ți umerii! Îl trase umerii înapoi cu mâinile sale. Lasă-i să vadă că acum ai toate formele unei femei. Degetele sale trecură ușor peste sânii ei îmbobociți și-i strânseră un sfârc. N-ai să mă faci de râs la noapte. Dacă ai s-o faci, vei avea de tras cu mine. Nu vrei să trezești balaurul, nu-i așa? Degetele lui o răsuciră, iar ea simți ciupitura prin materialul aspru al tunicii. Nu-i așa? repetă el.

- Nu, spuse Dany cu sfială.

Fratele ei surâse.

- Bine. Îl atinse părul aproape cu afecțiune. Când vor scrie istoria domniei mele, soră dragă, vor spune că a început în noaptea asta.

După ce plecă el, Dany se duse la fereastră și privi cu melancolie spre apele golfului. Turnurile pătrate, din cărămidă, din Pentos erau siluete negre profilate înaintea soarelui care apunea. Dany putea auzi cântarea preoților roșii, pe când aprindeau focurile de noapte, și țipetele copiilor zdrențăroși care se jucau dincolo de zidurile curții. Pentru o clipă își dori să fie acolo, cu ei, desculță și cu respirația tăiată, îmbrăcată în cârpe, fără trecut și fără viitor, fără nici o obligație de a participa la ospățul lui *Khal Drogo*.

Undeva, dincolo de apus, peste marea îngustă, se afla un tărâm cu dealuri înverzite și câmpii pline cu flori și» râuri repezi, unde turnuri din piatră neagră se ridicau în mijlocul măreților munți albaștri-cenușii, iar cavaleri înzăuați luptau sub flamurile stăpânilor. Dothraki numeau acel tărâm *Rhaesh Andahli*, tărâmul Andalilor. În Orașele Libere se vorbea de Westeros și de Regatele Apusului. Fratele ei avea pentru el un nume simplu. „Tărâmul nostru”, îi spunea. Cuvintele erau ca o rugăciune pentru el. Dacă le rostea destul de des, era sigur că și zeii le auzeau. „Al nostru de drept, luat de la noi prin trădare, dar încă al nostru, al nostru pentru totdeauna. Nu te apuci să furi de la un balaur, oh nu! Balaurul își va aminti.”

Și poate că balaurul își amintea, însă Dany nu putea. Nu văzuse niciodată acest tărâm despre care fratele ei spunea că le aparține, acest domeniu dincolo de marea îngustă. Acele locuri despre care vorbea, Casterly Rock și Eyrie,

Highgarden și Valea Arryn, Dorne și Insula Chipurilor, erau doar cuvinte pentru ea. Viserys fusese un băiat de opt ani când au fugit de pe domeniul Regelui pentru a scăpa de armatele în marș ale Uzurpatorului, însă Daenerys abia mișca în pântecul mamei lor.

Totuși, uneori Dany își imagina cum fusese, atât de des îi povestise fratele ei toate astea. Fuga în noapte spre Piatra Dragonului, licărirea luminii pe pânzele negre ale corabiei. Fratele ei, Rhaegar, luptându-se cu Uzurpatorul în apele însângerate ale Tridentului, murind pentru femeia pe care o iubea. Cedarea Domeniului Regelui de către unii pe care Viserys îi numea căței Uzurpatorului, nobilii Lannister și Stark. Prințesa Elia de Dorne rugându-se pentru milă, pe când moștenitorul lui Rhaegar era smuls de la sânul ei și ucis sub ochii ei. Craniile lustruite ale ultimilor dragoni, holbându-se orbește jos, de pe pereții sălii tronului, în timp ce Regicidul deschidea beregata Tatălui cu o sabie aurită.

Ea se născuse la Piatra Dragonului, la nouă luni după fugă, în vreme ce o furtună de vară amenința să rupă ancorajele insulei. Se spunea că furtuna fusese îngrozitoare. Flota Targaryeneană fusese zdrobită în timp ce stătea la ancoră și blocuri uriașe de piatră erau smulse de pe parapeti și trimise bubuind în apele sălbatice ale mării înguste. Mama sa murise născând-o, iar pentru asta fratele ei, Viserys, nu o iertase niciodată.

Nu-și amintea nici de Piatra Dragonului. Trebuiseră să fugă din nou, chiar înainte ca fratele Uzurpatorului să-și pună în mișcare noua sa flotă. De atunci, numai Piatra Dragonului însăși, vechea cetate de scaun a Casei lor, rămăsese din Cele Șapte Regate care fuseseră, odată, ale lor. Dar nu va mai fi așa pentru multă vreme. Garnizoana era pregătită să-i vândă Uzurpatorului, însă într-o noapte, Ser Willem Darry și patru dintre oamenii săi credincioși năvăliseră și-i furaseră pe amândoi, împreună cu dădaca ei, plecând pe mare sub protecția beznei, îndreptându-se spre siguranța coastei Braavosiane.

Și-l amintea, vag, pe Ser Willem, un bărbat masiv ca un urs, pe jumătate orb, mugind și răcnind ordine de pe patul lui de boală. Servitorii trăiau cu groaza de el, însă el fusese întotdeauna blând cu Dany. Îi spunea „Mica Prințesă” și, uneori, „Doamna mea”, iar palmele lui erau moi ca pielea

veche. Însă nu-și părăsea niciodată patul și mirosul bolii se ținea de el ziua și noaptea, o miasmă fierbinte, umedă, lipicioasă și dulceagă. Asta fusese pe când trăiseră în Braavos, în casa cea mare cu poartă roșie. Acolo, Dany avusese propria ei încăpere, cu un lămâi afară, lângă fereastra ei. După ce murise Ser Willem, servitorii furaseră puținii bani pe care-i mai aveau și, foarte curând, fură dați afară din casa cea mare. Dany plânsese când poarta roșie se închisese în urma lor pentru totdeauna.

De atunci tot rătăciseră, de la Braavos la Myr, de la Myr la Tyrosh și Qohor și Volantis și Lys, fără să stea prea mult în nici un loc. Fratele ei nu permitea asta. Asasinii năimiți de Uzurpator erau mereu aproape de ei, insista el, deși Dany nu văzuse nici unul.

La început, magisterii și arhonții și prinții negustori erau bucuroși să-i primească pe ultimii Targaryeni în casele lor și la masa lor, dar anii trecură și Uzurpatorul continua să șadă pe Tronul de Fier, ușile se închiseră și viața le devenise din ce în ce mai grea. Anii trecuți fuseseră obligați să-și vândă și ultimele odoare, iar acum chiar și moneda pe care o luaseră din coroana Mamei se dusesse. Pe străzile dosnice și în tavernele din Pentos, fratelui ei i se spunea „regele cerșetor”. Dany nu voia să afle cum îi spuneau ei.

- Le vom lua pe toate înapoi într-o zi, scumpă surioară, îi promitea el. Uneori, mâinile ei tremurau când îi vorbea despre asta. Bijuteriile și mățăsurile, Piatra Dragonului și Domeniul Regelui, Tronul de Fier și cele Șapte Regate, tot ce ne-au furat, le vom lua înapoi.

Viserys trăia pentru ziua aceea. Tot ceea ce voia însă Daenerys era casa cea mare cu poarta roșie, lămâiul de lângă fereastra ei și copilăria pe care nu o cunoscuse niciodată. În ușă se auzi un ciocănit ușor.

- Intră, spuse Dany, plecând de la fereastră.

Servitoarele lui Illyrio intrară făcând plecăciuni și se puseră pe treabă. Erau sclave, un dar de la unul dintre mulții prieteni Dothraki ai magisterului. În orașul liber Pentos nu exista sclavie. Ele, însă, erau sclave. Bătrâna, mică și cenușie ca un șoarece, nu spunea niciodată nici mi cuvânt, însă fata nu tăcea o clipă. Era favorita lui Illyrio, o fetișcană de șaisprezece ani care sporovăia mereu în timp

ce lucra. Îl umplură baia cu apă fierbinte, adusă de la bucătărie, și o parfumară cu uleiuri înmiresmate. Fata i rase tunică grosolană peste capul lui Dany și o ajutoră să intre în cadă. Apa era aproape fiartă, însă Daenerys nu se strâmbă și nici nu țipă. Îi plăcea căldura. O făcea să se simtă curată. În afară de asta, fratele ei îi spusese adesea că nimic nu era prea fierbinte pentru un Targaryenean. „Casa noastră este cea a Dragonului”, zicea el. „Focul circulă prin sângele nostru.”

Bătrâna îi spălă îndelung părul lung, argintiu, și-i descurcă încet smocurile încâlcite, totul în tăcere. Fata îi frecă spatele și picioarele și-i spuse cât era de norocoasă.

- Drogo este atât de bogat, încât până și sclavii lui poartă gulere aurite. În *khalasar*-ul lui călăresc o sută de mii de oameni, iar palatul lui din Vaes Dothrak are două sute de încăperi cu uși din argint masiv.

Dar mai erau multe altele, foarte multe, și ce bărbat chipeș era *khal*-ul, atât de înalt și de fioros, cel mai bun călăreț care urcase vreodată pe un armăsar, un arcaș diavolesc.

Daenerys nu spuse nimic. Ea-și închipuise întotdeauna că se va căsători cu Viserys când îi va veni vremea. Timp de secole, Targaryenii se căsătoriseră frate cu soră, de când Aegon Cuceritorul își luase surorile de soațe. Linia trebuia menținută pură, îi spusese Viserys de o mie de ori; sângele lor era regesc, sângele aurit al bătrânei Valyria, sângele unui dragon. Dragonii nu se împerecheau cu sălbăticiunile din câmpii, iar Targaryenii nu-și amestecau sângele cu cel al unor oameni mai prejos decât ei. Totuși, acum Viserys plănuia să o vândă unui străin, unui barbar.

Când fu curată, sclavele o ajutoră să iasă din apă și o uscară cu prosoapele. Fata îi pieptănă părul până ce luci precum argintul topit, în vreme ce bătrâna o unse cu parfumul florilor de pe câmpiile Dothraki, o picătură la fiecare încheietură, în spatele urechilor, pe vârful sânilor și ultima, rece pe buzele ei, acolo între picioare. O îmbrăcară în lenjeria vapoasă pe care o trimisese Magisterul Illyrio, apoi în rochia de mătase grea, pentru a-i .uluce violetul în ochi. Fata strecură sandalele aurite pe picioarele ei, în timp ce bătrâna îi prinse tiara în păr și-i puse brățări aurite, încrustate cu ametiste, la încheieturi. Ultimul fu colierul, un

ornament greu, aurit, gravat cu vechile glifuri Valyriene.

- Acum arătați ca o prințesă, zise fata dintr-o răsuflare când terminară.

Dany se uită la imaginea ei în oglinda argintată pe care, prevăzător, o trimisese Illyrio. *O prințesă*, se gândi ca, apoi își aminti că fata spusese că Drogo era atât de bogat, încât sclavii lui purtau gulere aurite. Simți o răceală bruscă și pielea de pe brațele dezgolite i se făcu de găscă. Fratele ei aștepta în holul rece de la intrare, așezat la marginea bazinului, plimbându-și mâna în apă. Se ridică atunci când își făcu ea apariția și o examina cu priviri cercetătoare.

- Stai acolo, îi spuse. Întoarce-te. Da. Bine. Arăți bine.

- Regește, zise Magisterul Illyrio, trecând de un portal.

Mergea cu o eleganță surprinzătoare pentru un bărbat atât de masiv. Pe sub faldurile libere ale mătăsurilor de culoarea flăcării, inele de grăsime tresăreau în ritmul mersului. Pe fiecare deget sclipeau pietre prețioase; iar barba bifurcată și-o unsese atât de mult cu ulei, încât lucea ca aurul adevărat.

- Fie ca Stăpânul Luminii să te acopere de binecuvântări în această zi fastă, Prințesă Daenerys, spuse magisterul pe când o lua de mână și își înclină capul, dezvăluind câțiva dintre dinții lui strâmbi prin aurul bărbii. Este o viziune, Alteța Voastră, îi zise apoi fratelui ei. Drogo va fi copleșit.

- E prea slăbănoagă, făcu Viserys. Părul său, de același blond-argintiu ca al ei, fusese strâns în spate și prins cu o broșa din os de dragon. Era o imagine aspră, care sublinia liniile alungite ale chipului său. Mâna i se odihnea pe garda sabiei pe care i-o împrumutase Illyrio.

- Ești sigur că lui *Khal* Drogo îi place ca femeile lui să fie atât de tinere?

- A avut deja sângerarea. Are destui ani pentru un *kbal*, îi spuse Illyrio, nu pentru prima dată. Uită-te la ea. Părul argintiu-auriu, ochii purpurii... Este din sângele bătrânei Valyria, nu-i nici o îndoială, nici una... Și e născută din neam ales - fiica bătrânului rege, sora celui nou, nu se poate să nu-l vrăjească pe Drogo al nostru.

Când îi eliberă mâna, Daenerys se pomeni tremurând.

- Presupun..., rosti cu îndoială în glas fratele ei. Sălbaticii au gusturi ciudate. Băieți, cai, oi...

- Mai bine să nu-i sugerezi asta lui *Khal* Drogo, spuse

Illyrio.

În ochii liliachii ai fratelui ei luci furia.

- Mă iei drept smintit?

Magisterul se înclină ușor.

- Te iau drept rege. Regilor le lipsește prudența oamenilor obișnuiți. Scuzele mele dacă te-am ofensat.

Se întoarce și bătut din palme chemându-și slujitorii.

Străzile din Pentos erau într-o beznă totală când porniră în lectica sculptată a lui Illyrio. Înaintea lor mergeau doi servitori care le luminau calea, purtând torțe ornate, cu ulei, cu geamuri din sticlă de un albastru-deschis, în vreme ce o duzină de bărbați puternici purtau prăjinile lecticii pe umerii lor. După draperii era un aer cald și stătut. Dany putea simți duhoarea cărnii palide a lui Illyrio prin norul de parfumuri grele.

Fratele ei, trântit pe perne lângă ea, nu băgă de seamă asta. Minteala lui era departe, peste marea îngustă.

- Nu ne va trebui întregul său *khalasar*, rosti Viserys. Degetele sale se jucau cu garda sabiei de împrumut, deși Dany știa că nu folosise niciodată o sabie. Zece mii ne vor fi îndeajuns, așa putea mătura cele Șapte Regate cu zece mii de urlători Dothraki. Domeniul întreg se va ridica pentru regele său cel adevărat. Tyrell, Redwyne, Darry, Greyjoy nu au mai multă dragoste pentru Uzurpator decât mine. Dornishmenii ard de nerăbdare să-i răzbune pe Elia și pe copiii ei. Iar poporul va fi de partea noastră. Își cere regele. Privi spre Illyrio cu neliniște și întrebă: Nu-i așa!

- E poporul tău și te iubește cu adevărat, făcu Magister Illyrio împăciuitor. În avanposturile de pe întregul domeniu, bărbații închină în secret în sănătatea ta, în vreme ce femeile țes flamuri cu dragoni și le ascund pentru ziua când te vei întoarce de peste ape. Ridică puternic din umeri. Sau cel puțin așa-mi spun iscoadele mele.

Dany nu avea iscoade și nici o cale de a ști ce făceau toți sau ce gândeau cei de peste marea îngustă, însă nu avea încredere în vorbele dulci ale lui Illyrio, așa cum nu se încredea în nimic legat de el. Fratele ei dădea însă din cap cu râvna.

- O să-lucid pe Uzurpator chiar eu, promise el, care nu omorâse niciodată pe nimeni, așa cum l-a ucis și el pe fratele meu, Rhaegar. Și pe Lannister, Regicidul, pentru ce

i-a făcut tatălui meu.

- Åsta ar fi cel mai potrivit lucru, zise Magister Illyrio. Dany putea vedea și cea mai firavă umbră de zâmbet rotunjindu-i buzele pline, însă fratele ei nu observa nimic. Dând din cap, trase deoparte o draperie și se uită în gol în noapte, iar Dany știu că purta, din nou, bătălia pentru Trident.

Conacul cu nouă turnuri al lui *Khal Drogo* era așeza pe lângă apele golfului, zidurile sale înalte, din cărămidă, erau năpădite de iederă albicioasă. Îl fusese dat *khal*-ului de magisterii din Pentos, le spusese Illyrio. Orașele Libere erau mereu generoase cu stăpânii Caselor.

- Nu pentru că ne-am teme de acești barbari, le spuse Illyrio cu un zâmbet. Stăpânul Luminii ar apăra zidurile orașului nostru și împotriva a un milion de Dothrakiori cel puțin așa promit preoții roșii... Totuși, de ce să ne punem norocul la încercare, când prietenia lor este atât de ușor de câștigat?

Lectica lor fu oprită în fața porților și draperiile trase brutal de unul dintre soldații de gardă. Avea pielea arămie și ochii castanii ai unui Dothraki, însă fața îi era lipsită de păr și pe cap purta coiful ascuțit, din bronz, al Neîntinaților. Îl privi pe toți cu răceală. Magisterul Illyrio mormăi ceva spre el în limba aspră Dothraki; soldatul răspunse pe același ton și le făcu semn să treacă de porți.

Dany observă că mâna fratelui său era încleștată pe mânerul sabiei împrumutate. Arăta aproape la fel de speriat pe cât se simțea ea.

- Eunuc obraznic, mormăi Viserys pe când lectica se puse în mișcare spre conac.

Cuvintele Magisterului Illyrio erau muiate în miere.

- La ospățul din noaptea asta vor veni foarte mulți oameni importanți. Astfel de oameni au dușmani. *Khal*-ul trebuie să-și protejeze oaspeții, tu însuți fiind unul de prim rang printre ei. Nici nu-i de mirare că Uzurpatorul ar plăti foarte bine pentru capul tău.

- Oh, da, rosti Viserys sumbru. A și încercat, Illyrio, îți spun asta. Asasinii săi năimiți ne urmăresc pretutindeni. Sunt ultimul dragon și nu va dormi bine cât timp trăiesc eu.

Lectica încetini și se opri. Draperiile fură date la o parte și un sclav întinse mâna pentru a o ajuta pe Daenerys să

coboare. Gulerul său, remarcă ea, era din bronz m dinar. Urmă fratele său, cu mâna încă strânsă tare pe mânerul sabiei. Pentru a-l pune pe picioare pe Magister Illyrio fu nevoie de doi bărbați puternici.

În interiorul conacului, aerul era încărcat cu mireasma mirodeniilor, mirosea a foc întetșit, lămâi și scorțșoară. Fură escortați prin holul de la intrare, unde vitralii colorate înfășșau Pieirea Valyriei. În torșele de fier întunecat așezate de-a lungul pereșilor ardea uleiul. Sub o boltă de frunze împletite în piatră, un eunuc le anunșă sosirea.

- Viserys din Casa Targaryen, al Treilea pe Numele său, strigă el, cu vocea înaltă și moale. Rege al Andalilor și Rhoynar și al Primilor Oameni, Stăpân al celor Șapte Regate și Protector al Domeniului. Sora sa, Daenerys Stormborn, Prinșesa Pietrei Dragonului. Onorabila sa gazdă, Illyrio Mopatis, Magister al Orașului Liber Pentos.

Trecură de eunuc, intrând într-o curte cu colonade, năpădite de iederă albicioasă. Lumina lunii așeza peste frunze luciri ca de os și argint, pe când oaspeșii se plimbau printre ele. Mulți erau stăpâni ai Caselor Dothraki, bărbați masivi, cu pielea roșiată-maronie, mustăți pleoștite prinse cu inele de metal, păr negru, uns și împletit* de care atârnav clopoșei. Totuși, printre ei se strecurau călăreți liberi și mercenari din Pentos și Myr și Tyrosh, un preot roșu, chiar mai gras decât Illyrio, bărbați păroși din Portul Ibben și nobili din Insulele Verii, cu pielea la fel de neagră ca abanosul. Daenerys îi privea cuprinsă de uimire și-și dădu seama, cu un început abrupt de teamă, că era singura femeie prezentă.

Illyrio șopti spre ei:

- Cei trei, de colo, sunt gărșile lui Drogo. Lângă coloană este *Khal* Moro cu fiul său, Rhogoro. Bărbatul cu barba verde este fratele Arhontelui de Tyrosh, iar cel din spatele lui este Ser Jorah Mormont.

Ultimul nume o surprinse pe Daenerys.

- Un cavaler?

- Exact. Illyrio zâmbi în barbă. Uns cu cele șapte uleiuri de către înaltul Septon în persoană.

- Ce face aici?

- Uzurpatorul îi voia capul. Un afront minor. A vândut câșșiva braconieri unui negustor de sclavi din Tyrosh în loc

să-i ofere Rondului de Noapte. O lege absurdă. Un bărbat ar trebui să poată să facă ce vrea cu sclavii săi.

- Aș vrea să vorbesc cu Ser Jorah înainte de sfârșitul nopții, spuse fratele ei.

Dany se pomeni privind curioasă spre cavalier. Era un bărbat mai vârstnic, trecut de patruzeci de ani, cu chelie, ilar încă puternic și vânjos. În locul mătăsurilor și bumbacului, purta lână și piele. Tunica sa era de un verde-închis, brodată cu ceva ce semăna cu un urs negru, înălțat pe două picioare. Încă-l mai privea pe acest bărbat neobișnuit, din țara sa natală pe care nu o cunoscuse niciodată, când Magister Illyrio puse o mână jilavă pe umărul ci dezgolit.

- Pe aici, dulce Prințesă, șopti el, acolo-i însuși *khal*-ul.

Dany ar fi vrut să fugă și să se ascundă, însă fratele ei o urmărea cu privirea și, dacă-l nemulțumea, știa că va trezi balaurul. Neliniștită, se răsuci și-l privi pe bărbatul despre care Viserys spera că o va cere în căsătorie înainte ca noaptea să se încheie.

Fata sclavă nu greșise cu mult, se gândi ea. *Khal* Drogo era cu un cap mai înalt decât cel mai înalt dintre bărbații din jur, dar cumva avea un pas ușor, la fel de grațios ca o panteră din menajeria lui Illyrio. Era mai tânăr decât crezuse ea, nu avea mai mult de treizeci de ani. Pielea sa era de culoarea cuprului lustruit, iar mustățile groase îi erau prinse în inele de aur și bronz.

- Trebuie să merg și să-mi exprim omagiile, zise Magister Illyrio. Așteptați-mă. Am să-l aduc aici.

Fratele ei o apucă de braț și degetele sale o strânsă atât de tare încât o duru.

- Îl vezi pletele, dulce surioară? Pletele lui Drogo erau negre precum miezul nopții și încărcate de ulei aromat, pline de clopoței care clincăneau ușor la fiecare mișcare a sa. Depășeau talia și chiar fesele, capătul lor frecându-se de spatelul pulpelor.

- Vezi cât sunt de lungi? zise Viserys. Când Dothraki sunt înfrânți în luptă, își taie părul în semn de căință, pentru ca lumea să le cunoască rușinea. *Khal* Drogo nu a pierdut nici o bătălie. El este Aegon Stăpânul Dragonilor, iar tu îi vei fi regina.

Dany se uită spre *Khal* Drogo. Chipul său era dur și crud,

ochii erau la fel de reci și întunecați ca onixul. Fratele ei o rănea uneori, atunci când trezea balaurul, dar nu o înspăimânta așa cum o făcea acest bărbat.

- Nu vreau să fiu regina lui, se auzi spunând cu un glas pierit și subțire. Te rog, *te rog*, Viserys, nu vrea, du-mă acasă.

- *Acasă?* își menținea vocea potolită, dar ea putu ghici furia în intonația lui. Cum vom ajunge noi acasă, dragă surioară? Ne-au luat casa! O trase în umbră, departe de alte priviri, degetele lui afundându-se în pielea ei. *Cum o sa ajungem noi acasă?* repetă el, referindu-se la Domeniul Regelui, la Piatra Dragonului și toate pământurile pe care le pierduseră.

Dany se gândise doar la încăperile lor din casa lui Illyrio, cu siguranță, nu la adevăratul lor cămin, la tot ce avuseseră, însă fratele ei nu voia să audă de așa ceva. Pentru el nu mai exista nici o casă. Nici chiar casa imensă, cu poarta roșie, nu fusese casa lui. Degetele sale se strânseseră și mai tare pe brațul ei, cerând un răspuns.

- Nu știu..., spuse ea în cele din urmă, iar vocea i se frânse. În ochi îi apăruă lacrimi.

- Eu da, rosti el cu asprime. Ne întoarcem acasă cu o armată, dragă surioară. Cu armata lui *Khal Drogo*, așa vom ajunge acasă. Iar dacă trebuie să te măriți cu el și să te culci cu el pentru asta, așa vei face. Îi zâmbi. Am să las întregul lui *khalasar* să se împreuneze cu tine dacă va treimi, dragă soră, toți cei patruzeci de mii de oameni și armăsarii lor de asemenea dacă asta va trebui ca să-mi adun armata. Fii mulțumită că este numai Drogo. Cu timpul, s-ar putea chiar să ajungi să-ți placă. Acum șterge-ți ochii. Illyrio îl aduce aici și *nu* trebuie să te vadă plânsă.

Dany se întoarse și văzu că era adevărat. Magister Illyrio, numai un zâmbet și plecăciuni, îl însoțea pe *Khal Drogo* spre ei. Își șterse cu dosul mâinii lacrimile necăzute.

- Zâmbește, șopti Viserys nervos, iar mâna îi căzu pe mânerul sabiei. Și îndreaptă-te de spate. Lasă-l să vadă că ai sâni. Numai Zeii știu că și așa sunt mici.

Daenerys zâmbi și se îndreptă de spate.

EDDARD

Oaspeții se scurgeau printre porțile castelului într-un râu de aur și argint și oțel lustruit, cam trei sute de oameni, o făloasă defilare de purtători de flamuri și cavaleri, un amestec de mercenari și oșteni. Deasupra capetelor lor, zeci de flamuri aurite se zbăteau înainte și înapoi în vântul din nord, purtând blazonul cerbului încoronat al Casei Baratheon.

Ned îi cunoștea pe mulți dintre oșteni. Iată-l pe Ser Jaime Lannister, cu părul la fel de strălucitor precum aurul prelucrat, și dincolo era Sandor Clegane, cu îngrozitoarea lui față arsă. Băiatul înalt de lângă el putea fi numai prințul moștenitor, iar omulețul acela pipernicit din spatele lor era, în mod sigur, pezevenghiul de Tyrion Lannister.

Totuși, bărbatul uriaș din capul coloanei, flancat doi cavaleri în mantiile albe ca zăpada ale Gărzii Regelui, părea aproape un străin pentru Ned... până în clipa când sări de pe spinarea calului său de luptă cu un răget familiar și-l prinse într-o îmbrățișare feroce.

- *Ned!* Ah, ce bine să-ți văd fața asta a ta înghețată. Regele îl măsură din cap până-n picioare și râse. Nu te-ai schimbat deloc.

Asta ar fi putut spune și Ned. În urmă cu cincisprezece ani, când călăriseră tot mai departe pentru a câștiga un tron, Stăpânul Sfârșitului Furtunii era proaspăt bărbierit și musculos ca în fanteziile unei fecioare. La un metru optzeci, îi domina pe cei mai scunzi decât el, iar când își puneă armura și coiful cu coarne de cerb al Casei sale, devenea un adevărat gigant. Avusese și forța unui gigant, arma sa preferată fiind un ciocan de luptă, ascuțit, din fier, pe care Ned abia dacă-l putea clinti. În acele zile, mirosul pielii și sângelui stăruia asupra lui ca un parfum.

Acum, era chiar parfumat și avea o cingătoare care se potrivea cu statura lui. Ned îl văzuse pe rege cu nouă ani înainte de răzmerița lui Balon Greyjoy, când cerbul și lupul străvechi își uniseră forțele pentru a pune capăt pretențiilor autoproclamatului Rege al Insulelor de Fier. Din noaptea în care se aflaseră unul lângă celălalt în citadela înfrântă a lui Greyjoy, unde Robert acceptase predarea nobilului rebel, iar Ned îl luase ca ostatic și pupil pe fiul acestuia, Theon, se

Îngrășase cu cel puțin opt kilograme. O barbă, la fel de aspră ca sârma neagră, îi acoperea falca pentru a-i ascunde bărbia dublă și osânza regală acumulată sub ea, însă nimic nu-i putea ascunde hurta sau cercurile negre din jurul ochilor.

Cu toate astea, Robert era regele lui Ned acum, și nu doar un prieten, așa că spuse:

- Maiestatea Voastră, Winterfell vă aparține.

Tot atunci și ceilalți începură să descalece, iar grăjdarii se grăbiră să ia în primire armăsarii. Regina lui Robert, Cersei Lannister⁵ își făcu apariția mergând la pas împreună cu copiii săi cei mici. Casa pe roți în care se deplasau, o caleașca uriașă cu două niveluri, din stejar impregnat cu uleiuri și din metal forjat, trasă de patruzeci de cai puternici, de povară, era prea lată ca să treacă de porțile castelului. Ned îngenunche în zăpadă pentru a săruta inelul reginei, în vreme ce Robert o îmbrățișa pe Catelyn ca pe o soră de mult pierdută și regăsită. Apoi copiii fură împinși înaintea, prezentați și acceptați de ambele părți.

Nici nu se încheiaseră aceste formalități de salut, că regele spuse gazdei sale:

- Du-mă la cripta ta, Eddard. Vreau să-mi prezint omagiile.

Ned îi fu recunoscător pentru asta, pentru că-și amintea de ea după atâția ani. Ceru o torță. Nu mai erau necesare alte cuvinte. Regina începuse să protesteze. Călătoreau din zorii zilei și toți erau obosiți și înfrigurați; desigur, ar fi trebuit să se pună întâi pe picioare. Morții mai puteau aștepta. Nu spusese mai mult de atât! Robert îi aruncă o privire, iar fratele ei geamăn, Jaime, o luă cu grabă de braț, iar ea nu mai spuse nici un cuvânt. Coborâră în criptă împreună, Ned și acest rege p care abia îl putea recunoaște. Treptele șerpuitoare, s; pate în piatră, erau înguste. Ned deschise calea, cu torța în mână.

- Începusem să cred că nu vom mai ajunge niciodată la Winterfell, i se plânse Robert. În sud, după cum se vorbește despre cele Șapte Regate ale mele, oamenii par să uite că partea ta este la fel de mare cât toate celelalte șase la un loc.

- Sper că v-a plăcut călătoria, Maiestatea Voastră.
Robert pufni.

- Mlaștini și păduri și țărini, și doar câte un han decent la nord de Gât. Nu am mai văzut niciodată o asemenea pustietate. Unde sunt *oamenii* tăi?

- Mai mult ca sigur că sunt prea timizi ca să se arate, glumi Ned.

Putea simți răceala urcând pe scări, o răsuflare rece din adâncul pământului.

- Regii sunt o apariție rară în nord, pufni Robert. Mai mult ca sigur că oamenii se ascund sub zăpadă. *Zăpada*, Ned. Regele își puse o mână pe zid, de parcă ar fi vrut să se sprijine pe când cobora.

- Zăpezile târzii, de vară, sunt destul de obișnuite, zise Ned. Sper că nu v-au deranjat. De obicei, sunt destul de blânde.

- Să-ți ia Ceilalți zăpezile tale blânde, înjură Robert. Ce se întâmplă iarna în acest loc? Mă apucă tremuratul numai când mă gândesc la asta.

- Iernile sunt grele, se învoi Ned. Dar Casa Stark le poate îndura. Întotdeauna a fost așa.

- Trebuie să vii în sud. Trebuie să guști vara înainte să plece. La Highgarden sunt câmpii cu trandafiri aurii, care se întind cât poți cuprinde cu ochii. Fructele sunt atât de bine pârguite că ți se fărâmițează în gură, pepenii, perele, prunele, nu ai gustat niciodată atâta dulceață. Vei vedea, ți-am adus și ție. Chiar și la Capătul Furtunii, cu tot cu vântul ăla din golf, zilele sunt atât de fierbinți că abia te poți mișca. Și ar trebui să vezi orașele, Ned! Flori peste tot, piețele gem de alimente, vinul de vară este atât de ieftin și de bun că te poți îmbăta doar respirând aerul din jur. Toți sunt grași, beți și bogați. Râse și se plesni pe burta lui umflată. *Și fetele*, Ned! exclamă el, cu ochii scăpărând. Jur, femeile își pierd orice urmă de modestie la căldură. Înnoată goale în râu, chiar lângă castel. Chiar și pe stradă este prea cald pentru bumbac sau lână, așa că se plimbă în rochiile acelea scurte, din mătase, dacă au arginți, din bumbac dacă nu, dar toate sunt la fel când transpiră în ele și, când pânza li se lipește de piele, par că sunt goale.

Regele râdea fericit. Robert Baratheon fusese întotdeauna un bărbat cu poftă uriașe, un bărbat care știa cum să-și respecte plăcerile. Asta nu era o acuzație pe care oricine o putea lăsa în fața ușii lui Eddard Stark. Totuși, Ned

nu se putu opri să remarce că aceste plăceri îl costau pe rege. Robert găfâia când ajunseră la capătul treptelor, cu fața roșie în lumina torței.

- Maiestatea Voastră, spuse Ned cu respect.

Răsuci torța într-un arc de cerc vast. Umbrele se mișcară și se unduiră. Lumina pâlpâitoare atinse pietrele de la picioare și se prelinseră de-a lungul unei lungi procesiuni de stâlpi de granit care parcă mășăluiau înaintea lor, doi câte doi, în întuneric. Între stâlpi, morții stăteau pe tronurile lor de piatră sprijinite de pereți, așezați cu spatele spre sarcofagele în care se aflau rămășițele lor pământeste.

- Ea e chiar la capăt, cu Tatăl și Brandon.

Deschise drumul printre coloane și Robert îl urmă fără nici un cuvânt, zgribulindu-se în răcoarea subterană. Era întotdeauna răcoare aici. Pașii lor răsunau pe piatră și reverberau în cavoul de deasupra pe când se deplasau printre morții Casei Stark. Stăpânii Winterfellului îi priveau trecând. Efigiile lor erau săpate în lespezile care acopereau mormintele. Stăteau în șiruri lungi, ochii orbi holbându-se din bezna eternă, în vreme ce lupi străvechi, imenși, din piatră, se încovrigau la picioarele lor. Umbrele în mișcare făceau ca figurile din piatră să pară vii.

În virtutea unui străvechi obicei, în poala fiecărei statui a unui Stăpân al Winterfellului fusese lăsată o sabie lungă de fier, să țină spiritele răzbunătoare în criptele lor. Cea mai veche sabie se transformase de mult în praf, rămânând numai câteva urme roșietice, acolo unde meniul se odihniase pe piatră. Ned se întrebă dacă asta însemna că acele spirite erau libere să cutreiere acum castelul. Spera că nu. Primii Stăpâni ai Winterfellului fuseseră bărbați la fel de aspri ca tărâmul pe care-l guvernaseră. În veacurile de dinaintea venirii peste mare a Stăpânilor Dragonilor, ei nu juraseră credință nimănui, considerându-se Regi ai Nordului.

Ned se opri la ultimul mormânt și ridică torța cu ulei. Cripta continua în bezna dinaintea lor, dar dincolo de acel punct, mormintele erau goale și dezvelite; găuri negre, așteptându-și morții, așteptându-i pe el și pe copiii săi. Lui Ned nu-i plăcea să se gândească la asta.

- Aici, spuse el regelui său.

Robert dădu din cap în tăcere, îngenunche și-și plecă

fruntea.

Erau trei morminte, unul lângă altul. Stăpânul Rickard Stark, tatăl lui Ned, avea o față prelungă și netedul Pietrarul îl cunoscuse foarte bine. Stătea acolo într-o demnitate tăcută, degetele-i de piatră ținând strâns sabia din poala lui, dar în viață, toate săbiile îl trădaseră. În două morminte mai mici, pe fiecare latură, erau copiii săi.

Brandon avusese douăzeci de ani când murise, sugrumat la ordinele Regelui Nebun Aerys Targaryen, cu numai câteva zile înainte să se fi căsătorit cu Catelyn Tully de Riverrun. Tatăl său fusese obligat să-l vadă murind. Fusese un adevărat moștenitor al tronului, cel mai vârstnic, născut pentru a domni.

Lyanna avusese numai șaisprezece ani, o copilă-femeie de o drăgălășenie surprinzătoare. Ned o iubise din toată inima. Ea ar fi trebuit să-i fie mireasă.

- A fost mult mai frumoasă ca aici, spuse regele după un moment de tăcere. Privirile-i stăruiră pe chipul Lyannei, de parcă ar fi putut s-o aducă înapoi la viață. În cel din urmă, se ridică dificil din cauza propriei sale greutate. Ah, la naiba, Ned, a trebuit s-o înmormântezi chiar în locul asta? Glasul său era răgușit, apăsător de amintirea durerii. Merita mai mult decât bezna...

- A fost o Stark de Winterfell, spuse Ned încet. Acesta-i locul ei.

- Ar trebui să fie pe un deal de pe aici, sub un copac cu fructe, cu soarele și norii deasupra ei și cu ploaia care s-o spele.

- Am fost lângă ea când a murit, îi aminti Ned regelui. Voia să vină acasă, să se odihnească lângă Brandon și Tatăl.

Încă o mai putea auzi, din când în când. „Promite-mi”, se tânguise ea în încăperea care mirosea a sânge și trandafiri. „Promite-mi, Ned.” Febra îi luase puterea și vocea ei era slabă ca o șoaptă, dar când își dăduse cuvântul față de ea, frica dispăruse din ochii surorii sale. Ned își amintea felul în care zâmbise, cât de strâns le prinseseră degetele ei pe ale lui când plecase din viață, petalele de trandafir revărsându-se din palma ei, moarte și înnegrite. După asta, nu-și mai amintea nimic. Îl găsiseră ținând încă trupul ei, amuțit de durere. Micul insular, Howland Reed, îi luase mâna dintr-a

lui. Ned nu-și mai amintea nimic din toate astea.

- Când pot, îi aduc flori, zise el. Lyannei îi plăceau...florile.

Regele îi atinse obrazii, degetele mângâind cu blândețe piatra dură, de parcă ar fi fost vie.

- Am jurat că-l voi ucide pe Rhaegar pentru ce i-a făcut.

- Ați jurat, îi reaminti Ned.

- Numai o dată, făcu Robert amar.

Trecuseră împreună prin vadul Tridentului pe când bătălia izbucnise în jurul lor, Robert cu ciocanul său de luptă și coiful măreț, cu coarne, prințul Targaryan înzăuat tot în negru. Pe pieptarul armurii era dragonul cu trei capete al Casei sale, alcătuit din rubine care străluceau ca focul în lumina soarelui. Apele Tridentului se scurgeau înroșite în jurul copitelor cailor pe când dădeau ocol lovind, din nou și din nou, până ce ultima lovitură năprasnică a ciocanului lui Robert înfundă dragonul și pieptul de dedesubtul lui. Când Ned ajunsese în cele din urmă la locul luptei, Rhaegar zăcea mort în pârâu, în vreme ce oamenii din ambele armate răscoleau apele clocotitoare în căutarea rubinelor smulse din armură.

- În visele mele îl omor în fiecare noapte, admise Robert. O mie de morți sunt încă mai puține decât merită.

Ned nu putea adăuga nimic la asta. După un moment de tăcere, spuse:

- Ar trebui să ne întoarcem, Maiestatea Voastră. Soția vă așteaptă.

- S-o ia Ceialți pe nevastă-mea, mormăi Robert cu acreală, dar o porni înapoi pe unde veniseră, pașii săi duduind grei. Și dacă mai aud încă o dată „Maiestatea Voastră”, îți înfig capul într-o prăjină. Suntem mai mult de atât unul pentru celălalt.

- Nu am uitat, răspunse Ned calm. Când regele nu răspunse, continuă: Povestește-mi de Jon.

Robert scutură din cap.

- Nu am mai văzut încă un bărbat ofilindu-se atât de repede. Am organizat un turnir de onomastica fiului meu. Dacă l-ai fi văzut pe Jon atunci, ai fi putut jura că va trăi veșnic. Patru nopți mai târziu era mort. Boala a fost ca un foc în pânțelele lui. L-a ars pe dinăuntru. Se opri lângă un stâlp, în fața mormântului unui Stark mort de mult. L-am

iubit pe bătrânul ăla.

- Amândoi l-am iubit. Ned se opri o clipă. Catelyn se teme pentru surorile ei. Cum suportă Lysa durerea?

Gura lui Robert se strâmbă cu amărăciune.

- Nu prea bine, ca să spun adevărul, admise el. Cred că pierderea lui Jon a înnebunit-o pe femeie, Ned. L-a luat pe băiat înapoi la Eyrie. Împotriva dorințelor mele. Speram să-l cresc eu, împreună cu Tywin Lannister, la Casterly Rock. Jon nu avea frați, nici alți fii. Doar nu era să l las să fie crescut de muieri?!

Ned ar fi lăsat mai degrabă un copil într-un cuib de vipere, încrezându-se în ele, decât în Stăpânul Tywin, însă își lăasă dubiile nerostite. Unele dintre vechile răni u se vindecau cu adevărat niciodată, reîncepând să sângereze la cea mai mică zgândăreală.

- Soața și-a pierdut bărbatul, rosti el cu prudentă. Poate că mamei i-a fost teamă să nu-și piardă fiul. Băiatul e foarte mic.

- Are șase ani și este bolnăvicios, și e Stăpân peste Eyrie, zeei aibă milă, făcu regele. Stăpânul Tywin nu și-a luat niciodată un pupil înainte. Lysa ar fi trebuit să se simtă onorată. Lannisterii sunt o Casă măreață și nobilă. Ea nici nu a vrut să audă de asta. Apoi a dispărut în puterea nopții, fără ca măcar să-și ceară iertare că a plecat fără permisiune. Cersei era furioasă. Băiatul îmi poartă numele, știai asta? Robert Arryn. Am jurat să-l protejez. Cum să fac asta dacă maică-sa îl duce cu ea?

- Îl iau ca pupil, dacă vrei, zise Ned. Lysa ar trebui să fie de acord cu asta. Ea și Catelyn erau apropiate, și ar fi ți ea binevenită aici.

- Este o ofertă generoasă, prietene, zise regele, dar este prea târziu. Stăpânul Tywin și-a dat deja consimțământul. Creșterea băiatului de altcineva ar fi un afront dureros pentru el.

- Mă preocupă mai mult bunăstarea nepotului meu decât mândria unui Lannister, declară Ned.

- Asta pentru că nu dormi cu un Lannister. Robert râse, hohotele rostogolindu-se printre morminte și ricoșând în tavanul boltit. Zâmbetul lui era ca o străfulgerare a dinților albi în păienjenişul uriașei sale bărbi negre. Ah, Ned, zise el. Ești încă prea sobru. Își puse unul din brațele masive pe

umerii lui Ned. Plănuisem să aștept câteva zile ca să-ți pot vorbi, dar văd că nu este nevoie de asta. Vino, să ne plimbăm.

O luară din nou printre coloane. Ochi orbi din piatră păreau să-i urmărească pe când treceau. Regele își ținea brațul pe umărul lui Ned.

- Cred că te-ai întrebat de ce, în cele din urmă, am venit în nord, la Winterfell, după atât timp.

Ned avea bănuielile sale, dar nu le rosti cu voce tare.

- Pentru bucuria tovărășiei mele, desigur, spuse el cu voioșie. Și aici este Zidul. Trebuie să-l vedeți, Maiestatea Voastră, să mergeți de-a lungul posturilor de luptă și să vorbiți cu cei aflați la datorie. Rondul de Noapte este doar umbra a ceea ce a fost odată. Benjen spune...

- Fără nici o îndoială că voi asculta, cât de curând, ce are de spus fratele tău, zise Robert. Zidul datează de cât, de opt mii de ani? Mai poate aștepta câteva zile. Am probleme mult mai urgente. Sunt vremuri dificile. Am nevoie de oameni buni în jurul meu. Oameni precum Jon Arryn. A servit ca Stăpân al Eyrie, ca Paznic peste Est și ca Mână a Regelui. Nu va fi ușor de înlocuit.

- Fiul său..., începu Ned.

- Fiul său îi va succeda la conducere în Eyrie și peste toate domeniile sale, zise Robert brusc. Nu mai mult.

Asta-l luă pe Ned prin surprindere. Se opri, uluit, și se întoarse să-și privească regele. Cuvintele țâșniră nestăvilite.

- Arrynii au fost dintotdeauna Păzitorii Estului. Titlul se moștenește odată cu domeniul.

- Poate că, atunci când va ajunge la vârsta potrivită, îi va fi înapoiată onoarea, spuse Robert. Am să mă gândesc la asta în acest an și în următorul. Un băiat de șase ani nu este conducător de oști, Ned.

- În vreme de pace, titlul este doar onorific. Lasă-l pe băiat să-l păstreze. Pentru onoarea tatălui său, nu pentru a sa. Desigur, îi datorezi măcar atât lui Jon, pentru serviciile sale.

Regele nu era încântat. Își luă mâna de pe umărul lui Ned.

- Serviciile pe care le-a adus Jon erau datoria sa față de stăpânul său. Nu sunt nerecunoscător, Ned. Tu, dintre toți,

ar trebui să știi asta. Însă fiul nu este aidoma tatălui. Un băiețel nu poate păstra Estul. Apoi tonul său se înmuie. Ajunge cu astea. Sunt lucruri mult mai importante de discutat, iar acum nu am să mă cert cu tine. Am nevoie de tine, Ned.

- Sunt la ordinele voastre, Maiestate. Oricând.

Erau cuvinte pe care trebuia să le rostească, așa că le spuse, temându-se de ce ar putea urma. Robert nici nu păru să-l fi auzit.

- Toți anii petrecuți împreună în Eyrie... au fost ani zelești. Te vreau din nou lângă mine, Ned. Te vreau pe Domeniul Regelui, nu aici, la capătul lumii, unde nu ești de nici un folos nimănui. Robert scrută bezna pentru o clipă, cu melancolia unui Stark. Îți jur, să stai pe trotil este de o mie de ori mai greu decât să-l cucerești. Legile sunt niște treburi plicticoase și numărutul banilor e și! mai rău. Iar oamenii... nu se mai termină. Șed pe blestematul ăla de scaun de fier și-i ascult plângându-se până ce mintea mi se încețoșează, iar dosul îmi devine carne vie. Toți vor ceva, bani sau pământ, ori dreptate. Minciunii pe care le spun... Iar nobilii și doamnele mele nu sunt mai breji. Sunt înconjurat de lingușitori și nebuni. Asta poate aduce pe oricine la sminteală, Ned. Jumătate dintre ei nu îndrăznesc să-mi spună adevărul, iar cealaltă jumătate nu-l știu. Sunt nopți când îmi doresc să fi pierdut atunci, la Trident. Ah, nu chiar cu adevărat, însă...

- Înțeleg, zise Ned încet.

Robert se uită la el.

- Cred că da. Dacă este așa, ești singurul, prietene. Zâmbi. Lord Eddard Stark, te voi numi Mână a Regelui.

Ned se lăsă pe un genunchi. Oferta nu-l surprinse; ce alt motiv ar fi putut avea Robert ca să vină de atât de departe? Mâna Regelui era cel de-al doilea om ca putere în cele Șapte Regate. Vorbea cu glasul unui rege, comanda armatele regelui, aplica legile regelui. La răstimpuri, chiar ședea pe Tronul de Fier pentru a face dreptatea regelui, când suveranul era absent ori bolnav, ori indisponibil din alte motive. Robert îi oferea o responsabilitate la fel de vastă ca însuși domeniul. Era ultimul lucru din lume pe care și l-ar fi dorit.

- Maiestatea Voastră, încep eu. Nu sunt vrednic de o

astfel de onoare.

Robert mormăi cu o nerăbdare glumeață.

- Dacă aş vrea să te onorez, te-aş lăsa să te retragi. Am intenția de a te face să conduci acest regat și să lupți în războaie în timp ce eu mănânc și beau și mă împreunez. Se plesni peste burtă și rânji. Știi vorba aceea despre rege și Mână?

Ned cunoștea zicala.

- Ceea ce visează regele, spuse el, Mâna construiește.

- Odată, m-am culcat cu o țață care mi-a spus că poporul de rând are un alt fel de a zice asta. Cică regele mănâncă, iar Mâna ia rahatul.

Își lăsă capul pe spate și scoase un hohot de râs. Ecourile se reverberară prin întuneric: în jurul lor, morții din Winterfell păreau să-i privească cu ochi reci și dezaprobatori. În cele din urmă, râsul se potoli și se opri. Ned era tot într-un genunchi, ridicându-și privirile.

- La naiba, Ned, se plânse regele. Ai putea să mă încânți măcar cu un zâmbet.

- Se spune că aici iarna se face atât de frig, încât râsul unui bărbat îi îngheață în gât și-l duce la moarte prin sufocare, spuse Ned prudent. Poate că de asta în familia Stark sunt oameni cu foarte puțin umor.

- Vino cu mine în sud, am să te învăț eu să râzi din nou, promise regele. Tu m-ai ajutat să câștig tronul ăsta blestemat, acum ajută-mă să-l și păstrez. Suntem făcuți să conducem împreună. Dacă Lyanna ar fi trăit, am fi fost legați, uniți prin sânge și prin sentimente. Ei bine, nu este prea târziu. Eu am un fiu. Tu ai o fiică. Jeff al meu și Sansa ta ar trebui să ne unească, așa cum Lyanna și eu am fi făcut-o odată.

Această propunere îl surprinse.

- Sansa are numai unsprezece ani.

Robert dădu nerăbdător din mână.

- E suficient de mare pentru o logodnă. Căsătoria poate să mai aștepte câțiva ani. Regele zâmbi. Acum ridică-te și spune da, blestematule.

- Nimic nu mi-ar face plăcere mai mare, Maiestatea Voastră, răspuse Ned. Ezită. Aceste onoruri sunt cu totul neașteptate. Aș putea primi ceva timp de gândire? Trebuie să-i spun soției mele...

- Da, da, bineînțeles, spune-i lui Catelyn, mai gândește-te, dacă vrei. Regele se aplecă și îl apucă de mână, ridicându-l în picioare. Să nu mă faci însă să aștept prea mult. Nu sunt cel mai răbdător dintre oameni.

Pentru o clipă, Eddard Stark fu copleșit de un sentiment teribil, rău prevestitor. *Acesta* era locul său, aici, în nord. Privi spre siluetele din piatră din jurul său, inspiră adânc în răceala tăcută a criptei. Putea simți ochii morților. Ascultau cu toții, știa asta. Iar iarna bătea la ușă.

JON

Erau momente, nu foarte multe, când Jon Snow era bucuros că era un bastard. Pe când își umplea din nou cupa cu vin dintr-o butelcă de pe masă, își dădu seama că și acesta ar putea fi unul dintre ele. Se așeză înapoi pe bancă, printre tinerii cavaleri, și bău. Dulceața și aroma de fructe ale vinului de vară îi umplură gura și-i aduseră un zâmbet pe buze.

Marea Sală Winterfell era încețoșată de fum și plină c mirosul cărnii fripte și al pâinii proaspăt coapte. Pereții săi din piatră cenușie erau drapați cu flamuri. Albe, arii, purpurii: lupul străvechi al Casei Stark, cerbul încoronat al Casei Baratheon, leul Casei Lannister. Un muzicant cânta la harfa mare și recita o baladă, dar până în capătul sălii glasul său abia dacă se mai auzea peste huruitul focului, zăngănitul farfuriilor și al cupelor de cositor și zumzăitul sutelor de conversații de bețivani.

Trecuseră deja patru ore de la începutul ospățului de bun-venit oferit pentru rege. Frații și surorile lui Jon fuseseră așezați împreună cu copiii regali, în spatele podiumului ridicat unde Lordul și Lady Stark îi întrețineau pe rege și regină. Pentru a cinsti ocazia, tatăl său, lordul, va permite, fără nici o îndoială, fiecărui copil câte un pahar de vin, dar nu mai mult de atât. Aici jos, printre bănci, nu se găsea nimeni care să-l oprească pe Jon și bea după pofta inimii. Și descoperi că avea în el o sete de bărbat adevărat, spre încântarea stridentă a tinerilor din jurul lui, care-l încurajau de fiecare dată când golea câte un pahar. Erau o tovărășie plăcută, iar Jon savura istorisirile lor despre bătălii, alcov și vânătoare. Era sigur că tovarășii săi erau mult mai distractivi decât odraslele re gelui. Își potolise curiozitatea asupra oaspeților când aceștia își făcuseră apariția. Întreaga procesiune trecuse la nici un pas distanță de locul care i se dăduse, pe bancă, iar Jon îi putuse privi pe îndelete.

Tatăl său, stăpânul, intrase primul, escortând-o pe regină. Era la fel de frumoasă pe cât ziceau bărbații. O tiară cu pietre prețioase strălucea în părul ei auriu, smaraldele se potriveau de minune cu ochii ei verzi. Tatăl său o ajutase să urce pe trepte până la podium și o condusesse la

locul ei, însă regina aproape că nici nu-l privise. Chiar și la cei paisprezece ani ai săi, Jon putea citi dincolo de surâsul ei.

Următorul fusese însuși Regele Robert, cu Lady Stark la brațul său. Regele era o mare dezamăgire pentru Jon. Tatăl său vorbea despre el destul de des: neprețuitul Robert Baratheon, demonul de la Trident, cel mai aprig războinic de pe domeniu, un gigant între prinți. Jon văzu însă doar un bărbat gras, congestionat la față, transpirând între mătăsuri. Mergea ca un bărbat aproape beat.

După ei, veniră copiii. Primul, micul Rickon, reușise să străbată întreaga distanță cu toată demnitatea pe care o putea avea un copil de trei ani. Jon trebuise să-l îndemne să meargă mai departe când se oprise să-l cerceteze. Aproape, în spatele lui, venea Robb, înveșmântat în lână cenușie amestecată cu alb, culorile Casei Stark. La brațul u mergea Prințesa Myrcella. Era o mână de fată, de nici opt ani, părul ei revărsându-se ca o cascadă de bucle blonde sub o plasă ornată cu giuvaieruri. Jon observase sfioșenia cu care-l privea pe Robb, când treceau printre mese, și felul timid în care-i zâmbea. Hotărâse că era insipidă. Robb nici măcar nu era în stare să-și dea seama cât era de proastă, rânjea ca un smintit.

Surorile sale vitrege îi escortaseră pe prinții casei regale. Arya îl însoțea pe durduliul de Tommen, al cărui păr alb-blond era mai lung decât al ei. Sansa, cu doi ani mai mare, îl conducea pe prințul moștenitor, Jeffrey Baratheon. El avea doisprezece ani, fiind mai mic decât Jon sau Robb, însă mai înalt decât ei, spre marea dezamăgire a lui Jon. Prințul Jeffrey avea părul surorii sale și ochii verzi, adânci, ai mamei lui. O șuviță rebelă curgea peste colierul de aur de la gât și peste gulerul înalt, de catifea. Sansa părea încântată pe când pășea alături de el, însă lui Jon nu-i plăceau buzele lui bosumflate și nici aerul plictisit și disprețuitor cu care privea Marea Sală Winterfell.

Era mult mai interesat de perechea următoare, din spatele lui: frații reginei, Lannisterii de la Casterly Rock. Leul și Pezevenghiul; nu putea greși în a-i identifica. Ser Jaime Lannister era fratele geamăn al reginei Cersei; înalt și auriu, cu ochi verzi, strălucitori, și un surâs care tăia ca un cuțit. Purta mătăsuri purpurii, cizme negre înalte, o

mantie de satin negru. Pe pieptarul tunicii, leul Casei sale era brodat cu fir de aur, urlându-și îndrăzneala. Pe față, i se spunea Leul Casei Lannister, dar pe la spate se șoptea „Regicidul”.

Jon descoperi că era greu să-ți desprinzi privirea de la el. *Iată cum ar trebui să arate un rege*, se gândi el. Apoi îl văzu pe celălalt, mergând legănat, pe jumătate ascuns după fratele său. Tyrion Lannister, cel mai tânăr și, de departe, cel mai respingător dintre toate odraslele Lordului Tywin. Tot ceea ce zeii dăruiseră reginei Cersei și lui Jaime îi refuzaseră lui Tyrion. Era un pitic, pe jumătate cât fratele său, încercând să țină pasul pe picioarele lui pricăjite. Avea capul prea mare pentru trupul său, cu un chip înfundat, de brută, sub smocurile sprâncenelor stufoase. Un ochi verde și celălalt negru se holbau de sub șuvițele de păr lins, atât de blond încât părea alb. Jon îl privea fascinat.

Ultimii dintre marii nobili care își făcuseră apariția fuseseră unchiul său, Benjen Stark, din Rondul de Noapte, și pupilul tatălui său, tânărul Theon Greyjoy. Benjen îi adresă din mers lui Jon un zâmbet cald. Theon îl ignoră pe față, dar asta nu mai era ceva nou. După ce se așezară cu toții, se făcură primele toasturi, se adresară mulțumiri, după care începuse ospățul. Jon începuse să bea imediat și nu se mai oprise.

Ceva se frecă de piciorul său, pe sub masă. Jon văzu doi ochi roșii holbându-se la el.

- Iar ți-e foame? întrebă el.

La mijlocul mesei mai era încă o jumătate de pui cu miere. Jon se întinse să rupă un copan, apoi avu o idee și mai bună. Înfiptă un cuțit în pui și lăsă carnea să alunece pe podea, între picioarele sale. Năluca se repezi spre ea cu o ferocitate tăcută. Fraților și surorilor lui nu li se permisesse să-și aducă lupii la ospăț, însă la acest capăt de sală se aflau mai multe potăi decât putea Jon să numere și nimeni nu spusese nici o vorbă despre puiul lui de lup. Își zise că avusese noroc și cu asta.

Ochii-l usturau. Jon îi frecă cu îndârjire, blestemând fumul. Dădu pe gât încă o înghițitură de vin și privi cum lupul său străvechi devora puiul. Printre mese circulau câini, adulmecând după fetele care serveau. Unul dintre ei, o cățea cu blana neagră, cu ochi galbeni, lunguietși, simți

mirosul de pui. Se opri și se strecură sub bancă, să-și tragă partea. Jon privi confruntarea. Cățeaua mârâi surd, din gât, și se apropie. Năluca privi în sus, tăcut, și pironi cățeaua cu ochii aceia roșii ca focul. Cățeaua scoase un mârâit furios. Era de trei ori mai mare decât puiul de lup străvechi. Năluca nu se clinti. Stătea pe prada sa și-și deschise botul, dezvelindu-și colții. Cățeaua se încorda, latră din nou, apoi se răzgândi în privința luptei. Se întoarse și se duse de acolo, cu un ultim mârâit, pentru a-și salva onoarea. Năluca reveni la festinul său.

Jon rânji și se aplecă sub masă să zbârlească blana albă. Lupul privi spre el, îi linse blând mâna, apoi își reluă mâncatul.

- Nu-i acesta unul dintre lupii străvechi de care am auzit atâtea? întrebă un glas cunoscut, din apropiere.

Jon se uită în sus încântat, pe când unchiul său, Ben, îi puse palma pe cap și-i ciufuli părul așa cum Jon zburlise blana lupului.

- Da, răspuse el. Îl cheamă Năluca.

Unul dintre cavaleri își întrerupse istorioara obscenă pe care o spunea pentru a face loc la masă pentru nobilul lor frate. Ben Stark încalecă banca cu picioarele sale lungi și luă o cupă cu vin din mâna lui Jon.

- Vin de vară, spuse el după o înghițitură. Nimic nu-i atât de dulce. Câte pocale ai dat peste cap, Jon?

El zâmbi. Ben Stark începu să râdă.

- Așa cum m-am temut și eu. Ei, fie! Cred că eram mai tânăr ca tine când m-am îmbătat pentru prima oară cu adevărat.

Înșfacă o ceapă coaptă, mustind de sos, de pe un fund de lemn din apropiere, și mușcă. O ronțăi.

Unchiul său avea trăsături ascuțite și era sfrijit ca un colț de stâncă, însă în ochii săi albaștri-cenușii licărea tot timpul urma unui zâmbet. Se îmbrăca în negru, ca orice bărbat din Rondul de Noapte. Pentru această noapte, alesese catifea neagră, cizme de piele și o centură lată, cu cataramă de argint. Un lăntug greu, din argint, atârna la gâtul său. Benjen îl privea amuzat pe Nălucă pe când își ronțăia ceapa.

- Un lup foarte tăcut, remarcă el.

- Nu seamănă cu ceilalți, răspuse Jon. Nu scoate

niciodată vreun sunet. De asta i-am spus Năluca. De asta, și pentru că este alb. Ceilalți pui sunt toți întunecați, cenușii sau negri.

- Încă mai sunt lupi străvechi dincolo de Zid. Îl mai auzim în timpul rondurilor. Benjen Stark îi aruncă lui Jon o privire lungă. Nu stai, de obicei, cu frații tăi la masă?

- De cele mai multe ori, răspunse Jon pe un ton neutru. Însă nu în noaptea asta, Lady Stark a zis că ar putea fi o insultă pentru familia regală să fie așezat un bastard printre ei.

- Înțeleg. Unchiul său privi peste umăr, spre masa de la capătul celălalt al sălii. Fratele meu nu pare în toane prea festive acum.

Și Jon observase asta. Un bastard trebuia să învețe să bage de seamă diferite lucruri, să citească adevărul pe care oamenii îl ascundeau în spatele privirilor. Tatăl său răspundea la toate amabilitățile, însă în el se ghicea o încordare pe care Jon rareori o mai văzuse înainte. Vorbea puțin, privind prin sală cu ochi opaci, fără să vadă nimic. Cu două locuri mai încolo, regele bea vârtos de la începutul nopții. Fața sa lată era înroșită sub barba neagră și lungă. Închinea multe cupe, râdea zgomotos la fiecare glumă, ataca fiecare fel de mâncare ca un nemâncat, însă lângă el regina părea la fel de rece ca o sculptură în gheață.

- Și regina e nervoasă, îi spuse Jon unchiului său, cu glas scăzut. Tata l-a dus pe rege jos, în criptă, astăzi după-amiază. Regina nu ar fi vrut să-l lase.

Benjen îi adresă lui Jon o privire iscoditoare, încărcată de subînțelesuri.

- Nu-ți scapă prea multe, nu-i așa? Am putea folosi un om ca tine la Zid.

Jon se umflă de mândrie.

- Robb luptă mai bine decât mine cu lancea, dar eu mă descurc mai bine cu sabia, iar Hullen spune că și călăresc la fel de bine ca oricine din castel.

- Realizări remarcabile.

- Ia-mă cu tine când te întorci la Zid, spuse Jon dintr-odată. Tata mă va lăsa să plec dacă-i ceri tu asta, știu că da.

Unchiul Benjen îi studie chipul cu atenție.

- Zidul este un loc năprasnic pentru un băiat, Jon.

- Sunt aproape un bărbat, protestă Jon. Am să împlinesc cincisprezece ani, chiar de onomastică, iar Maester Luwin spuse că bastarzii cresc mai repede decât alți copii.

- Asta cam așa e, zise Benjen cu o zvâcnitură a buzelor. Luă cupa lui Jon de pe masă, o umplu din nou, turnând dintr-un urcior apropiat, și trase o înghițitură lungă.

- Daeren Targaryen avea numai paisprezece ani când a cucerit Dorne, spuse Jon.

Tânărul Dragon era unul dintre eroii săi.

- O cucerire care a durat doar o vară, observă unchiul său. Regele Copil a pierdut zece mii de oameni casă ocupe locul și alți cincizeci de mii încercând să-l păstreze. Cineva ar fi trebuit să-i spună că războiul nu este o joacă. Luă încă o înghițitură de vin. De asemenea, spuse ștergându-se la gură, Daeren Targaryen avea doar optsprezece ani când a murit. Sau ai uitat partea asta?

- Nu uit nimic, se laudă Jon. Vinul îl făcea îndrăzneț. Încercă să se îndrepte de spate, ca să pară mai înalt. Vreau să servesc în Rondul de Noapte, unchiule.

Se gândise îndelung și din greu la asta, zăcând în pat noaptea, în vreme ce frații săi dormeau în jurul său. Robb va moșteni într-o bună zi Winterfell, va comanda marile armate ca Paznic al Nordului, Bran și Rickon vor fi purtătorii de flămuri și vor conduce avanposturile în numele lui. Surorile sale, Arya și Sansa, se vor căsători cu moștenitorii altor mari Case și se vor duce în sud ca doamne la castelele lor. Dar ce loc putea spera un bastard să moștenească?

- Nu știi ce-mi ceri, Jon. Rondul de Noapte este o frăție legată prin jurământ. Nu avem familii. Nici unul dintre noi nu va avea, vreodată, fii. Soața noastră este datoria. Țiitoarea ne este onoarea.

- Și un bastard poate avea onoare, spuse Jon. Sunt gata să depun jurământul în fața ta.

- Ești un băiat de paisprezece ani, răspuse Benjen. Încă nu ești bărbat. Până nu cunoști femeia nu vei ști la ce vei fi nevoit să renunți.

- Nu-mi pasă de asta, se înfierbântă Jon.

- S-ar putea să-ți pese, dacă ai știi ce înseamnă, rosti Benjen. Dacă ai ști cât te costă jurământul, s-ar putea să fii mai puțin dornic să plătești prețul, fiule.

Jon simți cum înlăuntrul său îl cuprinde furia.

- Nu sunt fiul tău!

Benjen Stark se ridică.

- E mai degrabă păcat. Puse o mână pe umărul lui Jon. Vino la mine, după ce ai crescut vreo câțiva dintre propriii tăi bastarzi, și o să vedem atunci cum te simți.

Jon tremura.

- Nu am să cresc niciodată vreun bastard, spuse el cu grijă. *Niciodată!* Scuipă cuvântul ca pe un venin. Dintr-o dată, își dădu seama că peste întreaga masă se așternuse tăcerea și că toată lumea îl privea. Simți cum în ochi i se adunau lacrimile. Se ridică în picioare. Vă rog să mă scuzați, spuse cu o ultimă urmă de demnitate.

Se întoarse și plecă în goană, înainte să apuce cineva să-l vadă plângând. Trebuie că băuse mai mult vin decât credea el. Picioarele se împleticeau sub el pe când încercă să fugă și se clătină într-o parte și-n alta, dând peste una dintre servitoare și răsturnând o butelcă cu vin. În jurul său izbucniră hohote de râs, iar Jon simți lacrimi fierbinți pe obraji. Câțiva încercară să-l îndrepte. Se] smulse din îmbrățișarea lor și o rupse la fugă, aproape orb, spre ușă. Năluca îl urmă îndeaproape, în noapte.

Curtea era tăcută și pustie. O santinelă singuratică! stătea de strajă la posturile de luptă de pe zidurile interioare, cu mantia strânsă pe trup, ca să se apere de frig. Arăta plictisit și jalnic pe când se zgribulea acolo, singur, dar Jon ar fi schimbat locul cu el într-o clipită. Altfel, castelul era întunecat și pustiu. Jon văzuse odată, un avanpost abandonat, un loc mohorât, unde nu mișca nimic în afara vântului, iar pietrele tăceau, nespunând nimic despre oamenii care trăiseră acolo. Winterfell îi amintea de acel loc, în această noapte.

Zarva muzicii și a cântecelor se risipea prin ferestrele deschise din spatele lui. Erau ultimele lucruri pe care ar fi dorit Jon să le audă. Își șterse lacrimile cu mâneca de la cămașă, furios că le lăsase să curgă, și se întoarse să plece.

- Băiete, se auzi o voce.

Jon se întoarse. Tyrion Lannister stătea pe pervazul de deasupra ușii Marii Săli, semănând cu o himeră. Piticul rânjea în jos, spre el.

- Animalul ăla e un lup?
- Un lup străvechi, spuse Jon. Îl cheamă Năluca. Se uită în sus spre omuleț, întreaga sa dezamăgire fiind uitată dintr-odată. Ce faci acolo, sus? De ce nu ești la ospăț?

- E prea cald și prea multă gălăgie și am băut prea mult vin, îi explică piticul. Am descoperit, cu multă vreme în urmă, că este socotită o grosolanie să vomizi pe fratele tău. Aș putea să-ți privesc lupul mai îndeaproape: Jon ezită, apoi încuviință încet din cap.

- Poți să cobori de acolo sau aduc o scară?

- Oh, lasă asta, spuse omulețul.

Sări de pe pervaz în văzduh. Jon icni, apoi privi cum Tyrion Lannister se roti în aer ca o minge, ateriza ușor în mâini, apoi sări înapoi în picioare.

Năluca se retrase, nesigur, de lângă el. Piticul se scutură de praf și izbucni în râs.

- Cred că ți-am speriat lupul. Cer iertăciune.

- Nu-i speriat, zise Jon. Îngenunche și-l chemă. Nălucă, hai aici. Vino! Așa. Puiul de lup păși cu grijă, apropiindu-se, și amușină fața lui Jon, dar își ținu privirile pe Tyrion Lannister și, când piticul se întinse spre el, se trase înapoi și-și dezveli colții într-un mârâit tăcut.

- Ce timid e, nu-i așa? remarcă Lannister.

- Șezi, Nălucă, îi comandă Jon. Așa. Stai liniștit. Se uită spre pitic. Acum poți să-l atingi. Nu se mișcă până ce nu-i spun eu. L-am dresat.

- Înțeleg, spuse Lannister. Îl zburli blana albă ca zăpada dintre urechi și glăsui: Drăguț lup.

- Dacă n-aș fi aici, ți-ar fi sfârtecat beregata, zise Jon.

- În acest caz, ai face mai bine să te ții pe aproape, vorbi piticul. Își ridică într-o parte capul supradimensionat și-l privi pe Jon cu ochii lui bicolori. Eu sunt Tyrion Lannister.

- Știu, spuse Jon. Se ridică. În picioare, era mai înalt decât piticul. Îl făcea să se simtă ciudat.

- Ești bastardul lui Ned Stark, nu?

Jon se simți străbătut de un val de răceală. Strânse din buze fără să spună nimic.

- Te-am jignit? îmi pare rău. Piticii nu trebuie să aibă tact. Generații întregi de smintiți care fac tumbe îmbrăcați ca la circ mi-au dat dreptul de a mă înveșmânta cum poftesc și de a spune tot ce-mi trece prin minte. Rânji.

Totuși, ești un bastard.

- Lordul Eddard Stark este tatăl meu, admise Jon bățos.

- Da. Pot să văd asta. Ai mai mult sânge nordic în tine decât frații tăi.

- Frații mei vitregi, îl corectă Jon.

Era încântat de comentariul piticului, dar încercă să n-o arate.

- Lasă-mă să-ți dau un sfat, bastardule, făcu Lannister. Să nu uiți niciodată ceea ce ești, pentru că; în mod sigur, lumea nu va uita. Fă din asta forța ta. Atunci nu va fi niciodată punctul tău slab. Fă din asta o pavăză și nu va fi folosită niciodată ca să te rănească.

Jon nu era într-o dispoziție în care să accepte sfaturi de la cineva.

- Ce știi tu despre cum e să fii un bastard?

- Toți piticii sunt barbarzi în ochii taților lor.

- Dar tu ești fiul adevărat al mamei tale, născut Lannister.

- Chiar așa? răspunse piticul sardonice. Spune asta lordului, tatăl meu. Mama a murit născându-mă pe mine, iar el nu a fost niciodată sigur.

- Eu nu știu nici măcar cine a fost mama mea, zise Jon.

- O femeie, fără îndoială. Majoritatea sunt așa. Amintește-ți asta, băiete. Toți piticii pot fi barbarzi, dar nu toți barbarzii trebuie să fie și pitici.

Și cu asta, se întoarse și o luă agale înapoi, spre festin, fluierând o melodie. Când deschise ușa, lumina din interior îi proiectă umbra clară în curte și, pentru o clipă doar, Tyrion Lannister fu înalt ca un rege.

CATELYN

Dintre toate încăperile din Marea Cetate Winterfell, camerele de culcare ale lui Catelyn erau cele mai călduroase. Rareori trebuia să aprindă focul. Castelul fusese construit deasupra unor izvoare termale și apele fierbinți curgeau prin pereți și încăperi precum sângele prin trupul unui om, gonind răceala din sălile de piatră, umplând!grădinile de sticlă cu o căldură umedă, ferind pământul de îngheț. Bazine deschise abureau ziua și noaptea în zeci de curți mici. Nu era mare lucru vara, însă iarna era diferența dintre viață și moarte.

Baia lui Catelyn era întotdeauna fierbinte și aburindă, iar pereții calzi la atingere. Căldura îi amintea de Riverrun, de zilele cu soare, cu Lysa și Edmure, însă Ned nu putea suporta fierbințeala. Familia Stark era făcută pentru frig, îi spunea el, iar ea râdea și-i răspundea că în acest caz și-au construit castelul într-un loc nepotrivit.

Așa că, după ce terminaseră, Ned ieșise din așternut și coborâse din patul ei, așa cum mai făcuse de o mie de ori înainte. Traversă încăperea, trase draperiile grele și deschise ferestrele înalte și înguste, una câte una, lăsând în interior aerul nopții.

Vântul se învârtejea în jurul lui pe când stătea cu fața în beznă, despuiat și cu mâinile goale. Catelyn își trase blănurile spre bărbie și-l privi. Părea, cumva, mai mic și mai vulnerabil, la fel ca tânărul cu care se căsătorise în templul de la Riverrun, cu cincisprezece ani înainte. Încă o mai dureau șalele de la graba cu care făcuseră dragoste. Era o durere plăcută. Îi putea simți sămânța înlăuntrul ei. Se rugă să meargă totul repede acolo. Trecuseră trei ani de la nașterea lui Rickon. Nu era prea bătrână. I-ar mai fi putut dăruî încă un fiu.

- Îl voi refuza, spuse Ned întorcându-se spre ea. Avea ochii încercănați, iar glasul plin de îndoială.

Catelyn se ridică în pat.

- Nu poți. Nu poți face asta.

- Obligațiile mele sunt aici, în nord. Nu am nici o dorință de a fi Mâna lui Robert.

- Nu va înțelege asta. E rege acum, iar regii nu sunt ca și ceilalți oameni. Dacă refuzi să-l servești, se va întreba de

ce, iar mai devreme sau mai târziu va bănuî că i te opui. Nu poți vedea pericolul care ne paște?

Ned scutură din cap, refuzând să creadă asta.

- Robert nu mă va atinge niciodată, nici pe ai mei. Eram mai apropiați decât frații. Mă iubește. Dacă-l refuz, va urla și va blestema și va face tãmbãlãu, dar într-o săptămână vom râde împreună din cauza asta. Îl cunosc!

- Îl cunoștea, spuse ea. Regele este acum un străin pentru tine. Catelyn își aminti de lupul străvechi zãcând mort în zãpadă, cu cornul de cerb rupt, înfipt adânc în gâtlej. Trebuia să-i deschidă ochii și lui. Mândria este totul pentru un rege, stăpânul meu. Robert a străbătut tot drumul ca să te vadă, să-ți aducă mari onoruri, nu i le poți arunca în față.

- Onoruri? rãse Ned cu amãrãciune.

- În ochii lui, da.

- Iar în ai tăi?

- Și în ai mei, se aprinse ea mânioasă acum. De ce nu putea vedea? își oferă propriul fiu pentru cãsătoria cu fiica noastră, cum altcumva ai putea numi asta? Sansa ar putea deveni într-o zi reginã. Fii ei ar putea domni de la Zid pânã la munții Dorne. Ce poate fi rău în asta?

- Pe toți zeii, Catelyn, Sansa are numai *unsprezece* ani, spuse Ned. Iar Jeffrey... Jeffrey este...

Termină ea în locul său:

-...e prinț moștenitor și urmaș la Tronul de Fier. Iar eu aveam numai *doisprezece* ani când tatăl meu m-a promis fratelui tău, Brandon.

Amintirea aduse un gust amar în gura lui Ned.

- Brandon. Da. Brandon ar ști ce-i de făcut. Întotdeauna a știut. Totul era pregãtit pentru Brandon. Tu, Winterfell, totul. A fost să fie Mâna Regelui și tatăl reginelor. Nu am cerut niciodată să mi se ofere mie cupa asta.

- Poate că nu, rosti Catelyn, însă Brandon e mort, iar cupa ți-a fost înmãnată ție și trebuie să bei din ea, fie că vrei, fie că nu.

Ned se duse de lângă ea, înapoi spre noapte. Privi în beznă, uitându-se la lună și la stele, sau poate spre santinelele de pe ziduri.

Catelyn se înduioșă, simțindu-i suferința. Eddard Stark se cãsătorise cu ea în palatul lui Brandon, așa cum cerea

obiceiul, însă umbra fratelui său mort încă mai zăcea între ei, ca și altele – umbra femeii pe care nu o dezvăluia, femeia care-i născuse fiul bastard.

Era pe cale să se ducă la el, când cineva bătu la ușa camerei, tare și pe neașteptate. Ned se întoarse, încruntat.

- Ce este?

Glasul lui Desmond răzbătu prin ușă.

- Stăpâne, Maester Luwin e afară și vă imploră să-i acordați o audiență urgentă.

- I-ai spus că am lăsat ordin să nu fiu deranjat?

- Da, stăpâne. Insistă.

- Prea bine, atunci trimite-l aici.

Ned se îndreptă spre dulapul de haine și se îmbracă într-o robă grea. Catelyn își dădu, brusc, seama cât de frig se făcuse. Se ridică în pat și-și trase blănurile până la bărbie.

- Poate că ar trebui să închidem ferestrele, sugerează ea. Ned dădu absent din cap. Maester Luwin fu poftit înăuntru. Era un bărbat cenușiu, mic de statură. Ochii-i erau tot cenușii, ageri, și vedeau multe. Părul îi era cenușiu, cât îi mai lăsase vârsta pe cap. Roba sa era de lână gri, tivită cu blană albă – culorile Casei Stark. Mânele largi aveau buzunare ascunse în interior. Luwin avea întotdeauna lucruri dosite în acele mânele și scotea la iveală altele: cărți, mesaje, obiecte ciudate, jucării pentru copii. Catelyn era surprinsă să vadă că Maester Luwin mai putea ridica mâinile cu toate acele lucruri din mânele.

Maester așteaptă până ce ușa se închise în urma sa înainte să înceapă să vorbească.

- Stăpâne, îi spuse el lui Ned, iertați-mă că vă tulbur odihna. A fost lăsat un mesaj.

Ned privi iritat.

- A fost lăsat? De cine? A venit vreun călăreț? Nu mi s-a spus nimic.

- Nu a fost nici un călăreț, stăpâne. Numai o cutie de lemn sculptat, lăsată pe masa din postul meu de observație, în timpul cât ațipisem. Slujitorii mei nu au văzut pe nimeni, dar trebuie că a fost adus de cineva din suita regelui. Nu am mai avut alți vizitatori din sud.

- O cutie de lemn, spui? zise Catelyn.

- Înăuntru erau niște lentile noi, fine, pentru observator, din Myr, după cum se pare. Șlefuitorii de lentile din Myr

sunt fără seamăn.

Ned se încruntă. Avea foarte puțină răbdare pentru astfel de lucruri, Catelyn știa asta.

- A, lentile, spuse el. Ce are asta de-a face cu mine?

- Mi-am pus aceeași întrebare, răspunse Maester Luwin; Este limpede că aici este mai mult decât pare.

Catelyn se zgribuli sub blănurile grele.

- O lentilă este un instrument care ne ajută să vedem.

- Într-adevăr, așa este. Își trecu degetul peste colierul ordinului său, un lanț greu purtat strâns în jurul gâtului, fiecare verigă fiind confecționată dintr-un alt metal. Catelyn putea simți spaima cuibărindu-se din nou în ea.

- Ce vor ei să ne facă să vedem mai limpede?

- Asta m-am întrebat și eu. Maester Luwin extrase din mânecă un sul de hârtie rulat strâns. Am găsit adevăratul mesaj ascuns sub fundul fals, când am desfăcut cutia în care fuseseră lăsate lentilele, dar nu este ceva ce trebuia să văd eu.

Ned întinse mâna.

- Atunci dă-mi-l.

Luwin nici nu se clinti.

- Iertare, stăpâne, dar mesajul nu este nici pentru dumneavoastră. Este pentru Lady Catelyn și numai pentru ea. Mă pot apropia?

Catelyn dădu din cap, neîndrăznind să vorbească. Maester puse hârtia pe masa de lângă pat. Era sigilată cu picătură de ceară albastră. Luwin se înclină și dădu să se retragă.

- Stai, îi porunci Ned. Vocea sa era gravă. O privi pe Catelyn. Ce-i asta? Doamna mea, dar tremuri.

- Mi-e teamă, admise ea. Se întinse și luă scrisoarea cu mâinile tremurânde. Blănurile căzură de pe goliciunea ei, uitate. În ceara albastră era sigiliul cu luna și șoimul al Casei Arryn. E de la Lysa. Catelyn se uită spre soțul ei. Nu ne va aduce bucurie, îi spuse ea. În mesaj este durere, Ned, pot s-o simt.

Ned se încruntă și se înnegura la față.

- Deschide-o.

Catelyn rupse sigiliul. Ochii ei parcurseră cuvintele. Prima dată, înțelesul lor îi scăpă. Apoi își aminti.

- Lysa n-a vrut să riște nimic. Când eram fetițe, aveam

un limbaj al nostru, ea și cu mine.

- Poți să citești?

- Da.

- Atunci spune-ne și nouă.

- Poate că ar trebui să mă retrag, zise Maester Luwin.

Nu, rosti Catelyn. Avem nevoie de sfatul tău. Azvârli blănurile și coborî din pat. Pe pielea ei goală, aerul nopții se simțea rece ca un mormânt.

Maester Luwin își feri ochii. Chiar și Ned păru șocat.

- Ce faci? întrebă el.

- Aprind un foc, îi răspunse Catelyn. Găsi un veșmânt și se înfășură în el, apoi îngenunche în fața vetrei reci.

- Maester Luwin..., începu Ned.

- Maester Luwin m-a ajutat să aduc pe lume toți copiii, zise Catelyn. Nu avem vreme pentru false pudori. Strecură hârtia în văpaie și puse vreascurile mai mari deasupra ei.

Ned traversă încăperea și o apucă de braț, ridicând-o în picioare. O ținu așa, cu fața la o palmă de a lui.

- Doamna mea, spune-mi! Ce era în mesajul acela?

Catelyn se încorda sub strânsoarea lui.

- Un avertisment, zise ea șoptit. Dacă avem înțelepciunea de a-l asculta.

Ochii lui îi cercetară fața.

- Continuă.

- Lysa spune că Jon Arryn a fost ucis.

Degetele lui se încleștară pe brațul ei.

- De cine?

- De Lannisteri, răspunse ea. Regina. Ned îi dădu drumul la mână. Pe pielea ei rămăseseră urme roșietice, adânci.

- Zei, murmură el cu vocea răgușită. Sora ta este bolnavă de durere. Nu știe ce spune.

- Știe, zise Catelyn. Lysa este impulsivă, da, însă mesajul a fost pregătit cu grijă, foarte isteț ascuns. Știa că însemna moartea dacă scrisoarea ar fi căzut în alte mâini. Ca să riște atât de mult, trebuie să fi avut mai mult decât simple bănuieli. Catelyn privi spre soțul ei. Acum, cu adevărat, nu mai avem de ales. *Trebuie* să fii Mâna lui Robert. Trebuie să te duci în sud cu el și să afli adevărul.

Își dădu seama dintr-odată că Ned ajunsese la o altă concluzie.

- Singurele adevăruri pe care le știi sunt aici. Sudul este

un cuib de vipere pe care aş face mai bine să-l evit.

Luwin trase de colierul lui, acolo unde se freca de pielea moale a gâtului.

- Mâna Regelui are mari puteri, stăpâne. Puterea de a afla adevărul asupra morţii Lordului Arryn, de a-i aduce pe ucigaşi în faţa justiţiei regelui. Puterea de a o proteja pe Lady Arryn şi pe fiul ei, dacă lucrurile cele mai rele se adevăresc.

Ned privi neajutorat în jurul lui. Inima lui Catelyn era alături de el, însă ea ştia că nu-l putea lua în braţe chiar atunci. În primul rând, victoria trebuia câştigată, de dragul copiilor.

- Spui că-l iubeşti pe Robert ca pe un frate. Ți-ai lăsa fratele înconjurat de Lannisteri?

- Lua-v-ar Ceilalți pe amândoi, murmură Ned sumbru.

Le întoarse spatele şi se duse la fereastră. Ea nu spuse nici un cuvânt, şi nici Luwin. Aşteptară tăcuți, în timp ce Eddard Stark rosti un rămas-bun tăcut către casa pe care o iubea. Când, în cele din urmă, se întoarse de la fereastră, glasul său era obosit şi încărcat de melancolie, iar în colțul ochilor licărea o supezală de lacrimi.

- Tatăl meu a mers în sud, o dată, pentru a răspunde chemării unui rege. Nu s-a mai întors niciodată acasă.

- Au fost alte vremuri, zise Maester Luwin. Un alt rege.

- Da, făcu Ned trist. Se așeză pe scaunul de lângă vatră. Catelyn, tu vei rămâne aici, în Winterfell.

Cuvintele lui îi străpunseră inima ca un sloi înghețat.

- Nu, spuse ea, dintr-odată înspăimântată.

Nu cumva prin asta o pedepsea? Să nu-i mai vadă niciodată chipul, nici să-i simtă brațele cuprinzând-o?

- Da, rosti Ned, cu un ton care nu admitea nici o replică. Tu trebuie să domnești în nord în locul meu, în vreme ce eu mă ocup de treburile lui Robert. Trebuie să fie întotdeauna un Stark la Winterfell. Robb are paisprezece ani. Foarte curând, va fi un bărbat în toată firea. Trebuie să învețe să conducă și eu nu voi fi aici să-l învăț. Adu-l în consiliile tale. Trebuie să fie pregătit când va veni vremea.

- Cu voia zeilor, nu pentru mulți ani, murmură Maester Luwin.

- Maester Luwin, mă încred în tine ca în cineva din sângele meu. Dă-i sfatul tău soaței mele în toate, lucruri

mici sau mari. Învață-l pe fiul meu ceea ce trebuie să știe: Vine iarna.

Maester Luwin dădu din cap cu gravitate. Apoi se aș* temu tăcerea, până ce Catelyn găsi curajul de a pune întrebarea de al cărei răspuns se temea cel mai mult.

- Și cum rămâne cu ceilalți copii?

Ned se ridică și o luă în brațe și-i lipi fața de a lui.

- Rickon este foarte mic, rosti el blând. Ar trebui să rămână cu tine aici, și cu Robb. Pe ceilalți îi iau cu mine.

- Nu pot îndura asta, spuse Catelyn tremurând.

- Trebuie, rosti el. Sansa trebuie să se mărite cu Jeffrey, asta este acum limpede, nu mai trebuie să le dăm motive de bănuială privind devotamentul nostru. Și trece vremea, iar Arya trebuie să deprindă manierele de la o curte din sud. În câțiva ani va fi și ea de vârsta măritişului. Sansa va străluci în sud, se gândi Catelyn, iar Arya avea nevoie de rafinament. Cu greu, îi putea lăsa pe toți să plece din inima ei. Dar nu și pe Bran. Niciodată pe Bran.

- Da, spuse ea, însă te rog, Ned, pentru dragostea pe care mi-o porți, lasă-l pe Bran să rămână aici, la Winterfell. Are numai șapte ani.

- Eu aveam opt când tatăl meu m-a trimis să fiu crescut la Eyrie, răspunse Ned. Ser Rodrik îmi spune că între Robb și Prințul Jeffrey este o hâră. Asta nu-i deloc sănătos. Bran ar putea micșora distanța dintre ei. Este un băiat dulce, râde repede, e ușor de îndrăgit. Lasă-l să crească împreună cu tinerii prinți, lasă-l să devină prietenul lor, așa cum Robert a devenit al meu. Casa noastră va fi mai sigură așa.

Avea dreptate, iar Catelyn știa asta. Dar nu făcea durerea mai ușor de îndurat. Îi va pierde pe toți patru atunci: Ned, amândouă fetele și pe dragul ei Bran, iar micul Rickon va singurul care-i va rămâne. Deja se simțea singură. Winterfell era un tărâm atât de întins.

- Atunci ține-l departe de ziduri, spuse ea curajoasă. Știi cât de mult îi place lui Bran să se cațere.

Ned sărută lacrimile din ochii ei înainte să înceapă să curgă.

- Îți mulțumesc, doamna mea, șopti el. Este greu, știi.

-Și cum rămâne cu Jon Snow, stăpâne? Întrebă Maester Luwin.

Catelyn se încorda la auzul numelui. Ned îi simți furia și

se desprinsese de ea.

Mulți bărbați aveau bastarzi. Catelyn se obișnuise cu asta. Nu fusese deloc surprinsă, în primul an al căsătoriei lor, să afle că Ned era tatăl unui copil făcut cu vreo fată găsită la întâmplare în timpul unei campanii. El avea nevoile unui bărbat, la urma urmei, și petrecuseră un an departe unul de celălalt, Ned plecat la luptă în sud, în vreme ce ea rămăsese în siguranță în castelul tatălui său, la Riverrun. Gândurile sale se îndreptau mai mult spre Robb, bebelușul de la sânul ei, decât spre soțul pe care abia dacă-l cunoștea. N-avea decât să-și găsească orice mângâiere ar fi putut găsi, între două lupte. Iar dacă sămânța lui prindea viață, ea se aștepta ca el să vegheze asupra trebuințelor copilului. A făcut chiar mai mult decât atât. Cei din neamul Stark nu erau ca toți ceilalți bărbați. Ned și-a adus bastardul cu el acasă și i-a spus „fiu”, ca să vadă asta întregul nord. Când, în cele din urmă, războaiele s-au terminat, iar Catelyn s-a dus la Winterfell, Jon și dădaca lui se instalaseră deja acolo.

Asta era o rană adâncă. Ned nu vorbea despre mama copilului, nici măcar un cuvânt, însă un castel nu avea secrete, iar Catelyn le auzise pe servitoarele sale repetând istorisiri pe care le auziseră din gura soților lor soldați. Șușoteau despre Ser Arthur Dayne, Sabia Dimineții, cel mai năprasnic dintre cei șapte cavaleri din Garda Regelui Aerys, și despre felul în care tânărul lor stăpân îl doborâse într-o singură luptă. Și mai spuneau cum, după aceea, Ned dusesese sabia lui Ser Arthur frumoasei și tinerei surori care-l aștepta într-urii castel numit Starfall, pe țărmul Mării de Vară. Lady Ashara Dayne era înaltă și blondă, cu ochi violeti. Ei îi trebuiseră două săptămâni ca să-și facă curaj, dar, pe când erau în pat, într-o noapte, Catelyn își întrebasese soțul asupra adevărului despre toate astea; îl întrebasese direct.

A fost singura dată în toți acești ani când Ned o înspăimântase.

- Să nu mă întrebă niciodată despre Jon, spusese el cu o răceală de gheață. Este sânge din sângele meu și asta este tot ce trebuie să știi. Iar acum îmi vei spune de undeai auzit acest nume, doamna mea.

Jurase să i se supună lui, așa că-i spusese; iar din acea

zi, șușotelile încetaseră și numele Ashara Dayne nu mai fu niciodată pomenit la Winterfell.

Indiferent cine fusese mama lui Jon, Ned trebuie că o iubise cu pasiune, pentru că nimic din ce-ar fi putut spune Catelyn nu l-ar fi convins să-l trimită departe pe băiat. Era singurul lucru pentru care nu-l putea ierta. Ajunsese să-și iubească soțul din toată inima, dar nu regăsise aceeași intensitate în dragostea ei pentru Jon. Ar fi putut să ignore zeci de bastarzi de dragul lui Ned, atât timp cât erau departe. Jon nu fusese niciodată departe și, pe măsură ce creștea, semăna tot mai mult cu Ned, mai mult decât oricare dintre fiii adevărați pe care-i adusese ea pe lume. Cumva, asta a înrăutățit lucrurile.

- Jon trebuie să plece, spuse ea acum.

- El și Robb sunt apropiați, răspunse Ned. Sperasem că... Nu poate să rămână aici, zise Catelyn, tăindu-i vorba. Este fiul tău, nu al meu. Nu-l vreau aici.

Era o afirmație grea, știa, dar nu mai puțin adevărată. Ned nu i-ar fi făcut băiatului nici un bine lăsându-l aici, la Winterfell. Căutătura pe care i-o aruncă Ned era teribil de îndurerată.

- Știi că nu pot să-l iau cu mine în sud. Nu va fi loc pentru el la curte. Un băiat cu numele de bastard - știi ce vor spune despre el. Va fi respins.

Catelyn își împietri inima împotriva rugăciunii mute din ochii soțului ei.

- Se spune că prietenul tău, Robert, are el însuși zeci de bastarzi..

- Și nici unul dintre ei nu a văzut măcar curtea! izbucni Ned. Femeia Lannister a avut grijă de asta. Cum poți fi atât de insensibilă și crudă, Catelyn? E doar un băiat. El...

Furia îl copleșise. Ar fi putut spune mai multe și mai rele, dar Maester Luwin interveni:

- Ni se oferă o altă soluție. Fratele dumneavoastră, Benjen, m-a căutat pentru Jon în urmă cu câteva zile. Se pare că băiatul aspiră la negru.

Ned îl privi zguduit.

- A cerut să intre în Rondul de Noapte? Catelyn nu spuse, nimic. Să-l lase pe Ned să rumege astea în mintea lui; vocea ei nu era deloc binevenită acum. Însă l-ar fi sărutat bucuroasă pe Maester. Soluția lui era una perfectă.

Benjen Stark era un Frate Jurat. Jon i-ar fi ca un fiu, copilul pe care nu-l va avea niciodată. Iar cu timpul, băiatul va depune și el jurământul. Nu va avea nici el fii care, într-o bună zi, să-i înfrunte pe nepoții lui Catelyn pentru Winterfell. Maester Luwin glăsui:

- Serviciul la Zid înseamnă o mare onoare, stăpâne.

- Și chiar un bastard se poate ridica în Rondul de Noapte, reflectă Ned. Dar vocea lui era încă abătută. Jon este atât de tânăr. Dacă ar fi cerut asta ca bărbat în putere, ar fi fost ceva, însă ca băiat de paisprezece ani...

- Este un sacrificiu greu, se învoi Maester Luwin. Dar sunt vremuri grele, stăpâne. Calea sa nu este mai crudă decât a dumneavoastră sau a doamnei.

Catelyn se gândi la cei trei copii pe care trebuia să-i piardă. Nu era ușor să păstreze tăcerea. Ned plecă de lângă ei pentru a privi pe fereastră, chipul său prelung rămânând tăcut și gânditor. În cele din urmă oftă și se întoarse spre ei.

- Foarte bine. Cred că așa este cel mai bine. Voi vorbi cu Ben.

- Când îi vom spune și lui Jon?

- Când va fi cazul. Trebuie făcute pregătiri. Vor trece două săptămâni până să fim gata de plecare. Mai degrabă l-aș lăsa pe Jon să se bucure de aceste ultime zile. Vara se va termina curând, copilăria la fel. Când va veni vremea, am să-i spun chiar eu.

ARYA

Din nou, broderiile Aryei nu ieșiseră bine deloc. Și încruntă spre ele și privi spre locul unde sora sa, Sansa, ședea printre alte fete. Lucrul de mână al Sansei era deosebit. Toată lumea spunea asta.

- Lucrurile făcute de Sansa sunt la fel de frumoase ca ea, îi spusese o dată Septa Mordane mamei lor. Are mâini atât de fine și de delicate.

Când Lady Catelyn întrebuse de Arya, septa pufnise.

- Arya are mâinile unui fierar.

Arya se uită pe furiș prin încăpere, temându-se că Septa Mordane i-ar fi putut citi gândurile, dar ea nu-i acorda, astăzi, nici o atenție. Stătea împreună cu Prințesa Myrcella, numai zâmbete și admirație. Nu se întâmpla prea des ca septa să aibă privilegiul de a instrui în artele femeilor o prințesă regală, după cum spusese când regina o adusese pe Myrcella să li se alăture. Arya credea că broderiile Myrcellei nu erau deloc drepte, dar nu puteai deduce asta din felul în care o lăuda Septa Mordane.

Își studie, din nou, propria sa broderie, căutând o cale să o salveze, apoi oftă și puse acul jos. Privi mohorâtă spre sora sa. Sansa sporovăia veselă în timp ce lucra. Beth Cassel, fetița lui Ser Rodrik, stătea la picioarele ei sorbind fiecare cuvânt pe care-l rostea, iar Jeyne Poole se apleca pentru a-i șopti ceva la ureche.

- Despre ce vorbiți? întrebă Arya dintr-odată. Jeyne îi aruncă o privire surprinsă și apoi chicoti.

Sansa părea uimită. Beth se înroși. Nu răspunse nici una.

- Spuneți-mi, făcu Arya.

Jeyne se uită în jur, pentru a se asigura ca Septa Mordane nu o putea auzi. Myrcella spuse ceva, iar septa râse împreună cu celelalte doamne.

- Vorbeam despre prinț, zise Sansa, cu o voce moale ca un sărut.

Arya știa de care prinț era vorba: Jeffrey, bineînțeles. Cel înalt și arătos. Sansa făcuse în așa fel încât să stea lângă el la ospăț. Arya fusese nevoită să stea lângă cel mic și gras. Bineînțeles.

- Lui Jeffrey îi place de sora ta, șopti Jeyne, mândră de parcă ar fi avut și ea un merit în asta. Era fiica unuia dintre

slujitorii de la Winterfell și cea mai bună prietenă a Sansei. I-a spus că este foarte frumoasă.

- Are de gând să se căsătorească cu ea, zise micuța Beth visătoare, îmbrățișându-se singură. Atunci Sansa va fi regina întregului domeniu.

Sansa avu bunul-simț să roșească. Se îmbujora frumos. Făcea totul frumos, se gândi Arya cu un resentiment amar.

- Beth, n-ar trebui să scornești atâtea, o dojeni Sansa pe fetiță, mângâindu-i încet părul pentru a îndepărta asprimea vorbelor sale. Privi spre Arya. Ce crezi despre prințul Jeff, surioară? E foarte galant, nu ți se pare?

- Jon crede că arată ca o fată, răspuse Arya. Sansa oftă în timp ce broda.

- Bietul Jon, rosti ea. Devine gelos pentru că este un bastard.

- E fratele tău, zise Arya, mult prea tare.

Vocea ei străbătu liniștea de la amiază a încăperii din turn. Septa Mordane își ridică privirile. Avea o față osoasă, ochi pătrunzători și o gură subțire, aproape fără buze, o figură făcută pentru încruntări. Se încrunta chiar acum.

- Despre ce tot vorbiți, copii?

- Fratele nostru vitreg, răspuse Sansa, cu aceeași voce moale. Îi zâmbi septei. Arya și cu mine tocmai remarcam cât de bucuroase suntem să o avem acum printre noi pe prințesă, zise ea.

Septa Mordane dădu din cap.

- Într-adevăr. Este o mare onoare pentru noi toate. Prințesa Myrcella zâmbi nesigură de compliment. Arya, de ce nu lucrezi? Întrebă septa. Se ridică în picioare, iar fustele ei apretate foșneau în timp ce traversa încăperea. Arată-mi broderiile.

Arya ar fi vrut să urle. De ce trebuise ca Sansa să atragă atenția septei?!

- Iată, zise ea, predându-și lucrul de mână. Septa examina țesătura.

- Arya, Arya, Arya, spuse ea. Așa nu merge. Așa nu merge deloc.

Toată lumea se uita la ea. Era prea mult. Sansa era prea bine-crescută ca să zâmbească la rușinea surorii sale, dar Jeyne îi adresă un surâs afectat. Chiar și prințesa Myrcella arăta că-i pare rău de ea. Arya simți cum în ochi i se

adunau lacrimile. Se ridică de pe scaun și țâșni spre ușă. Septa Mordane strigă după ea:

- Arya, vino înapoi! Nu mai face nici un pas! Doamna mama ta va afla de asta. În fața prințesei noastre regale! Ne faci pe toate de rușine!

Arya se opri la ușă și se întoarse mușcându-și buza. Lacrimile-i curgeau acum pe obraji. Reuși să încropească o mică plecăciune spre Myrcella.

- Cu voia dumneavoastră, doamnă.

Myrcella clipi spre ea și privi spre doamnele de companie pentru un sfat. Dar dacă ea era nehotărâtă, Septa Mordane nu era.

- Unde crezi că te duci, Arya?Ea o privi cu dușmănie.

- Trebuie să merg să potcovesc un cal, rosti ea dulce, simțind o scurtă satisfacție la șocul oglindit pe chipul septeii.

Apoi se răsuci și ieși, alergând pe trepte cât de repede o țineau picioarele.

Nu era drept. Sansa avea totul. Sansa era cu doi ani mai mare ca ea; poate că, la vremea când se născuse Arya, nu mai rămăsese nimic pentru ea. Așa se simțea acum destul de des. Sansa putea coase, dansa și cânta. Scria poezii. Știa cum să se îmbrace. Cânta la harfa mare și la clopote. Mai rău, era și frumoasă. Sansa moștenise pomeții înalți și delicați ai mamei lor și părul des, roșcat, al celor din neamul Tully. Arya semăna cu tatăl lor, stăpânul. Părul ei era de un castaniu lipsit de luciul, iar chipul său era alungit și solemn. Jeyne obișnuia să-i spună Arya-Față-de-Cal și necheza ori de câte ori se apropia ea. O mai durea și faptul că singurul lucru pe care-l putea face mai bine decât sora ei era să călărească. Și să conducă o gospodărie. Sansa nu avusese niciodată mintea potrivită pentru socoteli. Dacă se va mărita cu Prințul Jeff, Arya spera pentru binele ei că va avea un bun servitor.

Nymeria o aștepta în camera de gardă de la capătul scării. Se ridică imediat ce dădu cu ochii de ea. Arya!rânji. Puiul de lup o iubea, nimeni altcineva nu mai făcea asta. Mergeau împreună peste tot, iar Nymeria dormea în camera ei, la piciorul patului. Dacă mama nu ar fi interzis asta, Arya ar fi luat bucuroasă puiul de lup cu ea în camera de cusut. Las-o pe Septa Mordane să se plângă *atunci* de

broderiile ei.

Nymeria o mușcă în joacă de mână, cu fervoare, pe când Arya o dezlega. Avea ochii galbeni. Când lumina soarelui îi atingea, străluceau ca două monede din aur. Arya îi dăduse numele după cel al reginei războinice de Rhoyme, care-și condusese poporul peste marea îngustă. Fusese și un mare scandal. Sansa, desigur, îi spusese puiului ei „Lady”. Arya se strâmbă și strânse și mai tare în brațe puiul de lup. Nymeria îi linse urechea, iar ea chicoti.

Dar acum Septa Mordane trimisese, cu siguranță, vorbă mamei sale. Dacă se ducea în camera ei, o vor găsi. Aryei nu-i păsa dacă era găsită. Avea o idee mai bună. Băieții se aflau în curte, pentru exerciții. Voia să vadă cum Robb îl pune pe galantonul de Prinț Jeffrey cu spatele la pământ.

- Vino, șopti ea spre Nymeria.

Se ridică și începu să alerge, lupul gonind din greu pe urmele ei.

Pasarela acoperită care lega armurăria de Marea Fortăreață avea o fereastră care-ți oferea priveliște asupra întregii curți. Spre locul acela se îndreptau. Ajunse roșie la ață, abia trăgându-și sufletul, pentru a-l găsi pe Jon așezat, cu un genunchi ridicat până la bărbie. Privea acțiunea atât de absorbit, încât nici nu băgă de seamă apropierea ii decât atunci când lupul său alb se ridică să le întâmpine. Nymeria se apropie precaută. Nălucă, deja mai mare decât frățiorii săi, o miroși, o mușcă cu grijă de o ureche și se așeză.

Jon îi aruncă o privire intrigată.

- N-ar trebui să-ți lucrezi acum broderiile, surioară dragă?

Arya se bosumflă.

- Am vrut să-i văd cum se luptă.

El zâmbi.

- Atunci, vino aici.

Arya escaladă fereastra și se așeză lângă el, într-un cor de bufnituri și grohăieli venite din curtea de jos.

Spre dezamăgirea ei, era ora de antrenament a băieților mai mici. Bran era atât de protejat de căptușeală, încât arăta de parcă s-ar fi încins cu o saltea umplută cu pene, iar Prințul Tommen, care era destul de durduliu și așa, acum i se înfățișa de-a dreptul rotund. Se hărțuiau și

pufăiau, lovindu-se cu săbii de lemn învelite în pânză sub privirile atente ale lui Ser Rodrik Cassel, maestrul de arme, un bărbat pântecos ca un butoi, cu favoriți albi, magnifici. O duzină de spectatori, bărbați și băieți, strigau încurajări, iar vocea lui Robb se auzea cel mai tare dintre toate. Îl observă și pe Theon Greyjoy lângă el, cu pieptarul lui negru împodobit cu krakenul auriu ai Casei sale, și cu o strâmbătură de dispreț pe față. Ambii combatanți se clătinau. Arya aprecie că erau în arenă de ceva timp.

- Doar cu o idee mai istovitor decât lucrul de mână, remarcă Jon.

- Doar cu o idee mai distractiv decât lucrul de mână, îi răspunse Arya.

Jon rânji, se întinse și-i ciufuli părul. Arya se înroși. Ei fuseseră întotdeauna apropiați. Jon avea figura tatălui său, la fel ca ea. Erau singurii. Robb și Sansa și Bran, ba chiar și micul Rickon, toți aveau trăsături de Tully, cu zâmbete plăcute și foc în păr. Când Arya era mică, îi fusese teamă că și ea era tot un bastard. La Jon se dusese să-i comunice temerile sale, și tot Jon fusese acela care o liniștise.

- De ce nu ești și tu în curte? îl întrebă Arya.

El îi oferii un zâmbet strâmb.

- Bastarzilor nu li se permite să-i atingă pe tinerii prinți, zise el. Rănile cu care se aleg pe terenul de exerciții trebuie să fie făcute de săbiile celor ca ei.

- Oh!

Arya se simți tulburată. Ar fi trebuit să-și dea seama. Pentru a doua oară în cursul aceleiași zile, reflectă la faptul că viața nu era cinstită. Privi cum frățiorul ei îl pocnea pe Tommen.

- Aș putea lupta la fel de bine ca Bran, zise ea. Are numai șapte ani, eu nouă.

Jon o contemplă cu întreaga sa înțelepciune de la paisprezece ani.

- Ești prea slăbănoagă, zise el. O luă de braț ca să-i simtă mușchii, apoi oftă și clătină din cap. Mă îndoiesc că ai putea, măcar, ridica o sabie lungă, darămite s-o și rotești.

Arya își trase brațul și-i aruncă o privire cruntă. Jon îi ciufuli din nou părul. Se uitau cum Bran și Tommen își dădeau târcoale.

- Îl vezi pe Prințul Jeffrey? întrebă Jon.

Nu-l văzuse, nu la început, dar când se uită din nou, îl găsi în spate, sub umbra zidului înalt de piatră. Era înconjurat de bărbați pe care nu-i recunoscuse, tineri domni îmbrăcați în livrelele Caselor Lannister și Baratheon, niște străini cu toții. Printre ei se găseau și câțiva bărbați mai vârstnici; cavaleri, presupuse ea.

- Uită-te la blazonul de pe pieptarul lui, îi sugeră Jon.

Arya privi. Pe pieptarul vătuit al prințului era brodat un blazon ornamentat. Nu exista nici o îndoială că lucrul de mână fusese migălos. Blazonul era împărțit la mijloc; pe o parte se afla cerbul încoronat al Casei regale, iar pe partea cealaltă, leul Casei Lannister.

- Lannisterii sunt mândri, remarcă Jon. Ai putea crede că sigiliul regal ar fi suficient, dar nu. El face Casa mamei sale egală în onoruri cu cea a regelui.

- Femeia este la fel de importantă! protestă Arya. Jon chicoti.

- Poate că și tu ar trebui să faci același lucru, surioară. Unește Tully cu Stark pe blazonul tău.

- Un lup cu un pește în bot? Asta o făcu să râdă. Ar arăta caraghios. În afară de asta, o fată nu poate lupta, așa că de ce ar avea blazon?

Jon dădu din umeri.

- Fetele primesc blazonul, însă nu și armele pe el. Bastarzii primesc armele, însă nu și blazonul. Nu eu am făcut regulile, surioară.

Dinspre curtea de jos se auzi un strigăt. Prințul Tommen se rostogolea prin praf încercând să se ridice, fără să reușească. Căptușeala de protecție îl făcea să arate ca o țestoasă căzută pe spate. Bran stătea deasupra lui, cu sabia ridicată, gata să-l pocnească din nou, îndată ce s-ar fi ridicat în picioare. Bărbații începură să râdă.

- Ajunge! strigă Ser Rodrik. Îi întinse mâna prințului și-l ridică. Ai luptat bine, Lew. Donniss, ajută-l să scape de armură. Privi în jur. Prinț Jeffrey, Robb, ați vrea să faceți o rundă?

Robb, deja transpirat de pe urma ultimei 'runde, înainta nerăbdător.

- Bucuros.

Jeffrey ieși la lumină, ca răspuns la provocarea Robb. Părul său lucea precum firul de aur. Părea plictisit.

- Acesta-i un joc pentru copii, Ser Rodrik.
- Lui Theon Greyjoy îi scăpă, brusc, un hohot de râs.
- Sunteți copii, rosti el ironic.
- Poate că Robb este copil, zise Jeffrey. Eu sunt f prinț. Și apoi, m-am săturat să-i pocnesc pe cei din Casa Stark cu săbii de jucărie.
- Ai primit mai multe lovituri decât ai dat, Jeff, zise Robb. Ți-e teamă?
- Prințul Jeffrey se uită la el.
- Oh, de-a dreptul îngrozit. Ești atât de în vârstă!Unii dintre bărbații Lannister râseră. Jon privi în jos, spre scenă, încruntându-se.
- Jeffrey este cu adevărat doar un rahat mic, îi spuse el Aryei.
- Ser Rodrik se trăgea gânditor de perciunii săi albi.
- La ce vă gândiți? îl întrebă el pe prinț.
- Săbii cu tăiș.
- S-a făcut, răspunse Robb. O să-ți pară rău! Maestrul armurier își puse un braț pe umărul lui, pentru a-l face să tacă.
- Săbiile cu tăiș sunt prea periculoase. Am să vă dau voie cu săbiile de turnir, cu muchiile boante.
- Jeffrey nu spuse nimic, însă un bărbat, necunoscut Aryiei, un cavaler înalt cu părul negru și urme de arsură pe față, își făcu loc spre prinț.
- Acesta e prințul tău. Cine ești tu ca să-i spui că nu are voie cu săbii cu tăiș, ser?
- Maestrul armurier din Winterfell, Clegane, iar tu ai face bine să nu uiți asta.
- Antrenați și femeii aici? vru să știe bărbatul cu fața arsă.
- Antrenez *cavaleri*, zise Ser Rodrik apăsător. Vor primi oțel atunci când vor fi pregătiți. Când vor ajunge la o anumită vârstă.
- Bărbatul cu fața arsă privi spre Robb.
- Câți ani ai, băiete?
- Paisprezece.
- Eu am omorât un bărbat când aveam doisprezece. Și puteți fi siguri că nu cu o sabie boantă.
- Arya îl văzu pe Robb cum se zbârlește. Mândria sa era rănită. Se întoarse spre Ser Rodrik.

- Lăsați-mă s-o fac. Îl pot învinge.

- Atunci învinge-l cu o sabie de turnir, zise Ser Rodrik, iar Jeffrey dădu din umeri.

- Vino să mă vezi când mai crești ceva, Stark. Dacă nu vei fi *prea bătrân*.

Între bărbații Lannister se auziră hohote de râs. Blestemele lui Robb izbucniră în curte. Arya își acoperi gura, șocată. Theon Greyjoy îl apucă pe Robb de braț c să-l țină departe de prinț. Ser Rodrik se trase de favoriți uluit. Jeffrey mimă un căscat și se întoarse spre fratele său mai mic.

- Haide, Tommen, zise el. Ora de joacă s-a terminat. Lasă-i pe copii în zburdălniciile lor.

Aceste vorbe smulseră și mai multe râsete din partea Lannisterilor și mai multe blesteme de la Robb. Fața lui Ser Rodrik era roșie ca sfecla de furie, sub albul favoriților. Theon îl ținu pe Robb încătușat într-o strânsoare de fier până ce prințul și suita sa ajunseră la distanță sigură.

Jon îi privi îndepărtându-se, iar Arya se întoarse spre Jon. Fața sa rămăsese la fel de neclintită ca lacul din inima grădinii zeilor. În cele din urmă, el coborî de la fereastră.

- Spectacolul s-a terminat, spuse el. Se aplecă să-l scarpine pe Nălucă între urechi. Lupul alb se ridică și se frecă de el. Cel mai bine ar fi să fugi acum înapoi în cameră, surioară. Septa Mordane te pândește, cu siguranță. Cu cât te ascunzi mai mult timp, cu atât va fi pedeapsa mai grea. Vei ajunge să coși toată iarna. Când va veni dezghețul de primăvară, îți vor găsi trupul cu un ac încă bine prins între degetele înghețate. Arya nu credea că era ceva nostim.

- Urăsc lucrul de mână, spuse ea cu însuflețire. Nu-i corect!

- Nimic nu-i corect, zise Jon.

O ciufuli din nou și plecă de lângă ea, cu Nălucă deplasându-se fără zgomot pe lângă el. Nymeria fu cât pe ce să se ia după el, apoi se opri și se întoarse când văzu că Arya nu mai venea. Se întoarse în silă în direcția opusă. Era mai rău decât crezuse Jon. Nu doar Septa Mordane o aștepta în cameră, ci și mama ei.

BRAN

Vânătorii pleacă în zori. Regele voia mistreț la ospățul din seara asta. Prințul Jeffrey călărea împreună cu tatăl său, așa că și lui Robb i se permisesse să se alăture vânătorilor. Unchiul Benjen, Jory, Theon Greyjoy, Ser Rodrik și chiar și caraghiosul de frățior al reginei veniseră cu ei. Era ultima vânătoare, la urma urmei. A doua zi plecau înapoi în sud.

Bran fusese lăsat în urmă, cu Jon și fetele și Rickon. Rickon era doar un bebeluș, iar fetele doar fete, însă Jon și lupul său nu erau de găsit niciunde. Bran nu-l căutase prea mult. Credea că Jon era supărat pe el. Mai nou, Jon ' părea supărat pe toată lumea. Bran nu știa de ce. Avea de gând să meargă cu unchiul Ben la Zid, ca să se înroleze în Rondul de Noapte. Asta era aproape la fel de bine ca a te duce în sud, ca rege. Robb era cel pe care-l lăsa în urmă, nu Jon. Zile întregi, Bran abia așteptase ieșirea. Avea de gând să călărească pe drumul regelui, pe propriul său cal, nu pe un ponei, ci pe un cal adevărat. Tatăl său va fi Mâna Regelui, iar ei vor locui la castelul roșu de la Debarcaderul Regelui, castelul pe care-l construiseră Stăpânul Dragonilor. Bătrâna Nan spunea că acolo erau fantome și tainițe unde se petrecuseră lucruri îngrozitoare, cu capete de balauri pe ziduri. Pe Bran îl treceau fiorii numai gândindu-se la așa ceva, însă nu-i era frică. Cum să-i fi fost frică? Tatăl său va fi cu el, la fel și regele cu toți cavalerii săi.

Într-o bună zi, și Bran va fi cavaler, unul din Garda Regelui. Bătrâna Nan spunea că erau cei mai buni luptători de pe întregul domeniu. Nu erau decât șapte și purtau armuri albe, nu aveau neveste sau copii, trăiau numai ca să-l servească pe rege. Bran cunoștea toate istorisirile. Numele lor era ca o muzică pentru el. Serwyn al Scutului Oglindă. Ser Ryan Redwyne. Prințul Aemon Cavalerul-dragon. Gemenii Ser Erryk și Ser Arryk, care muriseră unul în sabia celuilalt, cu sute de ani în urmă, când fratele se luptase cu sora într-un război pe care cântăreții îl pomeneau drept Dansul Dragonilor. Taurul Alb, Gerold Hightower. Ser Arthur Dayne, Sabia Dimineții. Barristan cel Aprig,

Doi dintre cavalerii Gărzii Regale veniseră în nord cu

Regele Robert. Bran îi privise fascinat, neîndrăznind însă niciodată să li se adreseze. Ser Boros era un bărbat chel, cu o față fălcoasă, iar Ser Meryn avea ochi obidiți și o barbă de culoarea ruginii. Ser Jaime Lannister semăna mai mult cu cavalerii din istorisiri, făcea și el parte din Garda Regelui, dar Robb spunea că îl ucisese pe bătrânul rege nebun și că nu ar mai trebui să conteze. Cel mai fălos dintre cavalerii în viață era Ser Barristan Selmy, Barristan cel Aprig, Lordul Comandant al Gărzi Regelui. Tatăl îi promisese că îl vor întâlni pe Ser Barristan când vor ajunge la Debarcaderul Regelui, iar Bran marcuse zilele rămase pe perete, nerăbdător să plece, să vadă lumea visată și să înceapă o viață pe care abia și-o putea imagina.

Totuși, acum că sosise și ultima zi, Bran se simțea dintr-odată pierdut. Winterfell fusese singura casă pe care o cunoscuse vreodată. Tatăl său îi spusese că ar trebui să-și ia astăzi rămas-bun de la toți, iar el încercase. După ce vânătorii plecaseră, se plimbase prin castel cu lupul său lângă el, intenționând să-i viziteze pe toți cei care vor fi lăsați în urmă, Bătrâna Nan și Gage, bucătarul, Mikken în atelierul său de fierărie, Hodor, băiatul de la grajduri care zâmbea atât de mult și avea grijă de poneiul său fără să spună niciodată altceva decât „Hodor”, bărbatul din grădinile de sticlă, care-i dăduse o mură când venise în vizită...

Însă nu era bine. Se dusese prima dată la grajduri, ca să-și vadă poneiul, însă nu mai era poneiul lui, urma să primească un cal adevărat, lăsând poneiul în urmă și, dintr-odată, Bran nu mai voise altceva decât să stea jos și să plângă. Se întorsese și o luase la goană înainte ca Hodor și ceilalți băieți de grajd să-i vadă lacrimile din ochi. Acesta a fost sfârșitul vizitelor sale de rămas-bun. Apoi își petrecuse dimineața singur, în pădurea zeilor, încercând să-și învețe lupul să prindă un băț, dar fără a reuși. Lupul era mai deștept decât orice dulău din cotețele tatălui său* iar Bran ar fi putut jura că înțelegea fiecare cuvânt care se spunea, însă arăta puțin interes în goana după bețe.

Încă încerca să-i găsească un nume. Robb și-l botezase pe al lui Vântul Cenușiu, pentru că alerga atât de repede. Sansa îl numise pe al ei Lady, Arya găsisese numele unei vrăjitoare bătrâne, o regină de prin balade, iar micul Rickon

și-l botezase pe al său Lățosul, ceea ce Bran considera că era un nume stupid pentru un lup străvechi. Lupul lui Jon, cel alb, era Năluca. Bran ar fi dorit să se fi gândit el primul la acest nume, chiar dacă lupul său nu era alb. Încercase câteva sute de variante în ultimele două săptămâni, însă nici una nu i se păruse potrivită.

În cele din urmă, se satură de jocul de-a aruncatul bățului și se decise pentru cățărat. Nu mai dăduse pe la turnul dărâmat în ultimele două săptămâni, după toate cele care se întâmplaseră, iar asta ar fi putut fi ultima sa șansă. O luă la goană prin pădurea zeilor, preferând să facă un ocol ca să evite lacul, unde creștea copacul inimii. Copacul îl înspăimântase dintotdeauna; copacii nu ar trebui să aibă ochi, se gândea Bran, ori frunze care arătau ca palmele. Lupul său alergă spre el.

- Tu rămâi aici, îi spuse lupului la baza bradului înalt de lângă zidul armurăriei. Stai jos. Așa, bine. Acum stai...

Lupul făcu așa cum i se ceruse. Bran îl scarpină în dosul urechilor, apoi plecă, sări, apucă o creangă joasă și se săltă în sus. Se afla pe la jumătatea copacului, deplasându-se cu ușurință din ramură în ramură, când lupul se ridică și începu să urle. Bran se uită în jos. Lupul său tăcu, holbându-se cu ochii săi galbeni. Simți o înfrigurare ciudată, începu să urce din nou. Lupul urlă încă o dată. -

- Liniște! strigă el. Stai jos. Șezi! Ești mai rău ca mama.

Urletul îl urmări pe tot parcursul ascensiunii spre vârful copacului, până ce, în sfârșit, sări pe acoperișul armurăriei și dispăru din vedere. Acoperișurile din Winterfell erau cea de-a doua casă a lui Bran. Mama lui spunea adesea că Bran se cățăra încă dinainte de a putea umbla. Nu-și amintea când învățase să meargă, dar nici când se apucase de cățărări, așa că presupunea că trebuia să fie adevărat.

Pentru un băiat, Winterfell era un labirint din piatră cenușie, de ziduri și turlle și curți și tunele ramificate în toate direcțiile. În părțile mai vechi ale castelului, sălile erau înclinate în sus și-n jos, așa că nici măcar nu erai sigur la care etaj te aflai. În decursul secolelor, întregul loc părea că crescuse ca un copac de piatră monstruos, iar crengile sale erau întortocheate și groase, răsucite, cu rădăcinile adânc înfipite în pământ.

Când ieși de sub el și se cațără până sus, Bran putu

vedea aproape întregul Winterfell dintr-o singură privire. Îi plăcea cum arăta, întins dedesubt, numai cu păsările dându-i ocol pe cer în timp ce, dedesubt, viața la castel se desfășura în continuare. Bran putea rămâne cocoțat ore în șir printre garguiele diforme, spălate de ploi, » care se îțeau peste Prima Fortăreață, privind totul: bărbații antrenându-se în curte, grădinarii îngrijindu-și legumele din grădinile de sticlă, câinii fără astâmpăr gonind înainte și înapoi, tăcerea pădurii zeilor, fetele bârfind pe lângă fântâna pentru spălat. Toate acestea îl făceau să se simtă de parcă ar fi fost el stăpânul castelului, într-un fel pe care Robb nu-l va cunoaște niciodată.

Locul îl învăța și secretele din Winterfell. Constructorii nici măcar nu neteziseră pământul; în spatele zidurilor erau văi și dealuri. Exista și un pod acoperit care unea cel de-al patrulea etaj al turnului clopotului cu etajul al doilea al grădinii suspendate. Bran știa de el. Și mai știa că puteai intra în spațiul interior prin poarta de sud, urcai trei etaje și puteai alerga de jur împrejurul Winterfellului printr-un tunel îngust, săpat în piatră, după care puteai ieși afară *la nivelul solului* spre poarta de nord, cu circa treizeci de metri de zid înălțându-se deasupra ta. Nici chiar Maester Luwin nu știa asta, Bran era convins.

Mama sa era îngrozită că, într-o zi, ar putea aluneca de pe zid și ar muri. Îi spusese că nu se va întâmpla așa ceva, însă ea nu-l crezuse niciodată. O dată, îl pusese să-i promită că va sta numai pe pământ. Reușise să se țină de cuvânt pentru aproape două săptămâni, fiecare zi fiind mizerabilă, până într-o noapte, când ieșise pe fereastra dormitorului în vreme frații săi dormeau. Își mărturisise crima a doua zi, într-un acces de vinovăție. Lord Eddard îi poruncise să plece în pădurea zeilor pentru a se curăța. Fuseseră postate santinele, pentru ca Bran să rămână acolo singur toată noaptea și să reflecteze la răzvrătirea sa. În dimineața următoare, Bran nu fusese de găsit niciunde. În cele din urmă, îl descoperiseră adormit pe crengile de sus ale celui mai înalt brad din poiană.

Cu toată furia lui, tatăl nu putuse să nu râdă.

- Nu ești fiul meu, îi spusese lui Bran când i-l aduseseră, ești o veveriță. Așa să fie, atunci. Dacă trebuie să te cațeri, cațără-te, dar încearcă să faci în așa fel încât mama ta să

nu te vadă.

Bran făcuse tot posibilul, deși nu credea că reușise vreodată să o păcălească într-adevăr. Din moment ce tatăl nu-i mai interzicea asta, mama apelă la alții. Bătrâna Nan îi spusese o poveste despre un băiețel rău care se urcase prea sus și fusese lovit de trăsnet, iar după aceea ciorile veniseră să-i ciugulească ochii. Bran nu fusese impresionat deloc. Erau cuiburi de cioară în vârful turnului pară-ginit, unde nu se aventura nimeni în afară de el, iar uneori își umplea buzunarele cu boabe de porumb înainte de a se urca până acolo, iar ciorile îi mâncau direct din palmă. Nici una dintre ele nu vădise nici cel mai mic interes în a-i ciuguli ochii.

Mai târziu, Maester Luwin făcuse un băiețel din lut și-l îmbrăcase precum Bran, azvârlindu-l dincolo de zid, în curtea de jos, ca să-i demonstreze ce s-ar fi putut întâmpla dacă Bran ar fi căzut. Asta-l distrase, dar după aceea își privise maestrul și-i spusese:

- Eu nu sunt făcut din lut. Și, oricum, eu nu voi cădea.

Apoi, pentru o vreme, gărzile îl goniră ori de câte ori îl vedeau pe acoperișuri, încercând să-l aducă jos. Asta fusese cea mai bună perioadă dintre toate. Era de parcă ar fi jucat un joc cu frații săi, cu deosebire că Bran câștiga întotdeauna. Nici una dintre santinele nu se putea că-țara atât de bine ca el, nici măcar Jory. De cele mai multe ori, nici nu-l vedeau. Oamenii nu se uitau niciodată în sus. Iată un motiv în plus pentru care aprecia cățărutul, căci era ca și cum ar fi devenit invizibil.

Îi plăcea și cum se simțea ridicându-se pe zid, folosindu-se de pietre, cu toate degetele de la mâini și picioare căutând adânc în fiecare fisură dintre ele. Întotdeauna își scotea încălțările și se ducea să se cațere cu picioarele goale; asta îl făcea să se simtă de parcă ar fi avut patru mâini, nu două. Îi plăcea durerea adâncă resimțită după aceea în toți mușchii. Îi plăcea gustul aerului acolo sus, dulce și răcoros, ca perele de iarnă. Îi plăceau păsările: ciorile din turnul păraginit și vrăbiile micuțe, care-și făceau cuibul în crăpăturile dintre pietre, bufnița bătrână care dormea în podul prăfuit de deasupra armurăriei. Bran le cunoștea pe toate.

De cele mai multe ori, îi plăcea să meargă în locuri în

care nimeni altcineva n-ar fi putut să ajungă și să vadă întinderea cenușie a Winterfellului așa cum nu o mai văzuse nimeni. Asta transforma întregul castel în ascunzătoarea lui secretă.

Locul său preferat era turnul păraginit. Cândva, fusese un turn de observație, cel mai înalt din Winterfell. Cu mult timp în urmă, cu o sută de ani înainte ca tatăl său să se fi născut, o lovitură de trăsnet îl incendiasse. O treime din partea de sus se prăbușise înăuntru, iar de atunci nu mai fusese reconstruit. Uneori, tatăl său trimitea vânătorii de șobolani la baza turnului, să curețe cuiburile pe care le găseau întotdeauna printre grămezile de pietre căzute și grinzile arse, putrezite. Însă nimeni nu urcase până acum în structura păraginită de la vârful, cu excepția lui Bran și a ciorilor.

Cunoștea două căi de a ajunge până acolo. Te puteai cățăra direct pe partea din afară a turnului, însă pietrele erau nesigure, mortarul care le ținea împreună fiind de mult cenușă, iar lui Bran nu-i plăcuse niciodată să-și lase toată greutatea pe ele.

Cea mai bună era însă plecarea din pădurea zeilor, cățărutul pe bradul înalt și traversarea peste armurărie și camera de gardă, sărind de pe un acoperiș pe altul desculț, pentru ca santinelele să nu te audă de jos. Asta te aducea în unghiul mort al Primei Fortărețe, cea mai veche parte a castelului, o incintă scundă și rotunjită, mai înaltă însă decât părea. Acolo mai erau acum numai șobolani și păianjeni, însă vechile pietre se dovedeau numai bune de cățărat. Puteai urca direct acolo unde capetele de balaur se aplecau oarbe peste spațiul deschis și, săltând din gargui în gargui, cu o mână după alta, puteai înconjura partea de la nord. De acolo, dacă te întindeai bine de tot, puteai să te Salți până la turnul păraginit, care era foarte aproape. În ultima parte o luai în sus, pe pietrele înnegri te, spre cuibul aflat la nu mai mult de zece pași distanță, iar atunci ciorile veneau să vadă dacă nu cumva le-ai adus ceva porumb.

Bran sărea din gargui în gargui, cu ușurința dată de practica îndelungată, când auzi glasuri. Fu atât de uimit, încât aproape că-și pierdu echilibrul. Prima Fortăreață fusese pustie de când se știa el.

- Nu-mi place, zise o femeie. Dedesubt era un șir de

ferestre, iar vocea se auzea dinspre ultima fereastră de pe partea sa. *Tu* ar trebui să fii Mâna.

- Ferească zeii! răspunse o voce leneșă de bărbat. Nu este o onoare pe care mi-o doresc. E mult prea mult de lucru.

Bran se ținu de gargui, ascultând, temându-se dintr-o dată să mai înainteze. I-ar fi putut vedea picioarele dacă ar fi încercat să se salte din nou.

- Nu vezi pericolul spre care ne împinge asta? zise femeia. Robert îl iubește pe omul ăsta ca pe un frate.

- Robert abia dacă poate să-i rabde pe frații săi.

Nu că l-aș învinui pentru asta. Stannis poate provoca oricui pântecăraie.

- Nu face pe nebunul. Stannis și Renly sunt una, iar Eddard Stark este cu totul altceva. Robert îl va asculta pe Stark. Blestemați fie amândoi! Ar fi trebuit să *insist* să te numească pe tine, dar eram sigură că Stark îl va refuza.

- Ar trebui să ne considerăm amândoi norocoși, glăsui bărbatul. Regele ar fi putut numi la fel de ușor pe vreunul dintre frații săi, sau chiar pe Degețel, zeii să ne ajute. Mai degrabă dă-mi niște dușmani onorabili, decât ambițioși, și am să dorm mai bine noaptea.

Vorbeau de tatăl lui, își dădu seama Bran. Voia să audă mai mult. Încă vreo câțiva pași... Însă îl vor vedea dacă își lua avânt în fața ferestrei.

- Va trebui să-l supraveghem cu mare atenție, continuă femeia.

- Eu, mai degrabă, te-aș supraveghea pe tine, zise bărbatul. Părea plictisit. Vino aici.

- Lordul Eddard nu a manifestat niciodată vreun interes față de ceea ce petrece la sud de Gât, zise femeia. Niciodată. Îți spun eu, vrea să ne atace. De ce altceva și-ar părăsi cetatea lui de scaun?

- Dintr-o sută de motive. Datoria. Onoarea. Tânjește să-și scrie numele cu litere mari prin cărțile de istorie, să plece de lângă nevastă-sa. Poate că nu vrea altceva decât căldură, măcar o dată în viața lui.

- Soața sa este sora lui Lady Arryn. Este o minune că Lysa nu este aici să ne întâmpine cu acuzațiile ei.

Bran privi în jos. Sub fereastră se întindea un pervaz îngust, lat de numai câteva degete. Încercă să-și dea

drumul spre el. Prea departe. Nu ar putea ajunge nicicum.

- Te agiți prea mult. Lysa Arryn e o vacă înspăimântată.

- Vaca asta înspăimântată s-a urcat în patul lui Jon Arryn.

- Dacă ar ști ceva, s-ar fi dus la Robert, înainte să fugă la Debarcaderul Regelui.

- Când el a fost de acord să-l crească pe nevolnicul ei fiu la Casterly Rock? Nu cred. Știa că viața băiatului era garanția pentru tăcerea ei. S-ar putea să fie mai îndrăzneță acum, că el e în siguranță pe cai mari la Eyrie.

- Mame! Bărbatul reuși să facă în așa fel încât cuvântul să sune ca un blestem. Cred că nașterea face ceva cu mințile voastre. Sunteți smintite cu toatele. Râse. Era un zgomot trist. Las-o pe Lady Arryn să de-vină pe cât de îndrăzneță pofteste ea. Indiferent ce știe, sau ce crede că știe, nu are nici o dovadă. Se opri o clipă. Sau are vreuna?

- Chiar crezi că regelui i-ar trebui o dovadă? Întrebă femeia. Îți spun clar, nu mă iubește deloc.

- Și a cui greșală este asta, surioară scumpă?

Bran studie pervazul. Și-ar fi putut da drumul. Era prea îngust să stea pe el, dar l-ar fi putut apuca în cădere, apoi s-ar ridica... doar dacă nu cumva ar fi făcut vreun sunet, să le atragă atenția spre fereastră. Nu era sigur de ceea ce auzea, dar știa că nu era ceva menit urechilor sale.

- Ești la fel de orb ca Robert, spunea femeia.

- Dacă asta înseamnă că văd aceleași lucruri ca el, da, zise bărbatul. Văd un bărbat care mai degrabă ar mult decât să-și trădeze regele.

- A trădat deja unul, sau ai uitat? Oh, nu neg, îi este loial lui Robert, asta este evident. Ce se întâmplă însă când Robert moare și Jeff preia tronul? Iar cu cât se întâmplă *asta* mai curând, cu atât suntem noi mai în siguranță. Soțul meu este pe zi ce trece tot mai nerăbdător. Avându-l pe Stark alături, lucrurile nu se pot decât înrăutăți pentru el. Încă mai este îndrăgostit de soră, de insipida aia mică, mortăciunea aia de șaisprezece ani. Cât va mai dura până ce se va hotărî să mă dea de-o parte pentru o nouă Lyanna?

Bran se simți, dintr-odată, foarte înspăimântat. Nu mai voia nimic altceva decât să se întoarcă de unde plecase, să-și găsească frații. Dar ce le-ar fi spus? Trebuia să se

apropie mai mult, își dădu el seama. Trebuia să vadă cine vorbea.

Bărbatul oftă.

- Ar trebui să te gândești mai puțin la viitor și mai mult la plăcerile aflate la-ndemână.

- Încetează! spuse femeia.

Bran auzi plesnetul pielii lovite și apoi râsul bărbatului. Se ridică, se cațără pe gargui, se târî spre acoperiș. Asta era calea ușoară. Traversă acoperișul spre următorul cap de balaur, chiar deasupra ferestrei lângă care discutau.

- Toată vorbăria asta devine foarte obositoare, surioară, zise bărbatul. Vino aici și liniștește-te.

Bran se așeză călare pe gargui, își strânse picioarele în jurul burlanului și se răsuci, cu capul în jos. Lumea arăta ciudat, cu susul în jos. O curte fremăta amețitor sub el, cu pavajul încă umed din cauza zăpezii topite. Bran privi pe fereastră. Un bărbat și o femeie se luptau în încăpere. Erau amândoi despuiați. Bran nu ar fi putut spune cine erau. Bărbatul era cu spatele spre el, iar trupul său o ascundea vederii pe femeia pe care o lipise de perete.

Se auziră sunete moi și umede, iar Bran își dădu seama că se sărutau. Privea, cu ochii holbați, înspăimântat, ținându-și bine respirația în gâtlej. Bărbatul își coborâse mâna între picioarele femeii și probabil că o rănea acolo pentru că femeia începu să geamă încet, din gât.

- Oprește-te, spuse ea, oprește, oprește-te. Oh, *te rog...* Însă vocea ei era joasă și slabă, iar acum nu mai încerca să-l împingă. Mâinile ei se scufundară în părul lui în părul lui blond, încâlcit, și-i trase fața spre sânii ei.

Bran îi zări fața. Avea ochii închiși, iar gura era deschisă larg, gemea. Părul ei auriu se legăna dintr-o parte în alta pe când ea se mișca înainte și înapoi, dar tot o recunosc pe regină.

Probabil că făcuse un zgomot. Deodată, ochii ei deschiseră și se uitară direct spre el. Ea țipă.

Totul se petrecu atunci deodată. Femeia îl împinse pe bărbat cât colo, strigând și arătând cu degetul. Bran încercă să se ridice, îndoindu-se din greu, apucând garguiul. Era mult prea grăbit. Mâinile sale zgâriară fără nici un folos piatra netedă, iar din cauza panicii, picioarele îi alunecară și se pomeni, dintr-odată, căzând. Avu un

moment de amețeală, o greață copleșitoare când fereastra dispăru dincolo de el. Impactul îl lăsă fără respirație. Ridică o mână, apucă pervazul, pierdu contactul, prinse din nou cu cealaltă mână. Se împinse din greu spre clădire. Lovitura îi tăie respirația. Bran se legăna, atârnat de o mână, gâfâind.

La fereastra de deasupra lui apărură fețe. Regina. Bran îl recunoscuse acum și pe bărbatul de lângă ea. Semănau foarte bine, ca niște reflecții în oglindă.

- Ne-a văzut, spuse femeia cu o voce ascuțită.

- Într-adevăr, întări bărbatul.

Degetele lui Bran începură să alunece. Se apucă de pervaz cu cealaltă mână. Unghiile se înfipseră în piatra dură. Bărbatul se întinse în jos.

- Ia-mă de mână, zise el. Înainte să cazi.

Bran îl apucă de mână și o ținu cu toată forța sa. Bărbatul îl trase pe pervaz.

- Ce faci? întrebă femeia.

Bărbatul nu o băgă în seamă. Era foarte puternic. Îl ridică pe Bran pe pervaz.

- Câți ani ai, băiete?

- Șapte, zise Bran, cutremurându-se ușurat. Degetele lui săpaseră urme adânci pe antebrațul bărbatului. Făcu pe el de frică. Bărbatul privi spre femeie.

- Lucrurile pe care trebuie să le fac pentru dragoste! spuse el scârbit, apoi îi dădu copilului un brânci.

Urlând, Bran căzu de la fereastră, cu spatele în aerul gol. Nu era nimic de care să se mai agate. Curtea urcă parcă spre a-l primi. Undeva, la distanță, un lup începu să urle. Ciorile zburau în cerc împrejurul turnului păraginit, așteptând porumbul.

TYRION

Undeva, în marele labirint de piatră care era Winterfell, un lup urla. Ecoul plutea deasupra castelului ca o flamură de jelanie.

Tyrion Lannister ridică privirea din cărțile sale și se înfiora, deși biblioteca era confortabilă și călduroasă. Ceva din urlatul unui lup îl putea lua pe un bărbat din prezentul său și-l putea azvârli în pădurea întunecată a minții, alergând despuiat înaintea haitei.

Când lupul străvechi urlă din nou, Tyrion închise coperta legată în piele a cărții pe care o citea, un discurs vechi de o sută de ani asupra schimbării anotimpurilor, scris de un maestru mort de mult. Își acoperi căscatul cu dosul palmei. Lampa sa de citit pâlpâi, uleiul fiind ars în întregime, pe când o geană de lumină a zorilor se strecură prin ferestrele înalte. Citise toată noaptea, dar asta nu mai era ceva nou. Tyrion Lannister nu prea era un mare amator de somn.

Picioarele-i erau înțepenite și dureroase când coborî de pe bancă. Reuși să le readucă la viață prin masaj și se duse șchiopătând din greu spre masa pe care septonul sforăit încet, cu capul sprijinit, ca pe o pernă, pe cartea deschisă din fața lui. Tyrion se uită la titlu. Viața Marelui Maester Aethelmure - nici nu era de mirare.

- Chayle, spuse el încet. Tânărul tresări, clipind confuz, cristalul ordinului său legănându-se sălbatic pe lanțul de argint. Ies, îmi întrerup postul. Ai grijă să pui cărțile înapoi în rafturi. Ai grijă cu pergamentele Valyriene, sunt foarte uscate. *Mașinăriile de război*, a lui Ayrmidon, este destul de rară, iar al tău este singurul exemplar complet pe care l-am văzut vreodată.

Chayle se zgâi la el, încă pe jumătate adormit. Răbdător, Tyrion repetă instrucțiunile, apoi îl bătu pe umăr și-l lăsă în treburile lui.

Afară, Tyrion își umplu plămâni cu aerul rece al dimineții și începu să coboare, cu grijă, treptele abrupte de piatră care se răsuceau în exteriorul turnului bibliotecii. Era o coborâre lentă; treptele erau înalte și înguste, în vreme ce picioarele lui era scurte și strâmbe. Răsăritul soarelui nu măturase încă zidurile Winterfellului, însă bărbații erau deja în picioare în curtea de jos. Vocea aspră a lui Sandor

Clegane ajunse până la el:

- Băiatul agonizează de mult timp, aş vrea să se termine mai repede.

Tyrion se uită în jos și văzu Dulăul stând cu tânărul Jeffrey, pe când servitorii roiau în jurul lor.

- Cel puțin, moare în tăcere, răspunse prințul. E lupul lui cel care face zgomotul ăsta. De-abia am putut dormi azi-noapte.

Clegane arunca o umbră alungită pe pământul bătătorit pe când scutierul lui îi așeză pe cap coiful negru.

- Aș putea face să tacă această creatură, dacă doriți, zise el prin viziera deschisă.

Scutierul îi puse în mână o sabie lungă. Îi încercă greutatea, tăind aerul rece al dimineții. În spatele său, curtea răsună de zăngănitul oțelului lovind oțelul. Ideea păru să-l încânte pe prinț.

- Să trimiți un câine să omoare alt câine! exclamă el. Winterfell este atât de infestat de lupi, încât familia Stark nu-și va da niciodată seama că lipsește unul.

Tyrion sări în curte de pe ultima treaptă.

- Te rog să-ți schimbi gândul, nepoate, zise el. Neamul Stark poate număra mai mult de șase, spre deosebire de unii prinți pe care i-aș putea numi.

Jeffrey avu bunul-simț ca măcar să roșească.

- O voce de nicăieri, spuse Sandor. Privi prin viziera coifului în toate părțile. Spirite ale văzduhului!

Prințul râse, așa cum râdea întotdeauna când garda sa își făcea acest număr caraghios. Tyrion era deja obișnuit cu asta.

- Aici, jos.

Bărbatul înalt se uită spre pământ, prefăcându-se că atunci îl observă.

- Micul lord Tyrion, zise el. Iertăciune. Nu v-am văzut stând acolo.

- Nu am stare acum pentru obrăznicia ta. Tyrion se întoarse spre nepotul lui.

- Jeffrey, ai scăpat deja momentul de a le oferi Lordului Eddard și doamnei sale consolarea ta. Jeffrey arăta la fel de irascibil cum numai un prințisor putea fi.

- La ce le-ar folosi consolările mele?

- La nimic, zise Tyrion. Totuși, asta se așteaptă de la

tine. Absența ta a fost remarcată.

- Băiatul Stark nu înseamnă nimic pentru mine, zise Jeffrey. Nu pot să suport văicărelile femeilor.

Tyrion Lannister se înalță pe vârfuri și-l palmui cu forță, peste față. Obrajii băiatului începură să se înroșească.

- Încă un cuvânt, spuse Tyrion, și te lovesc din nou.

- Am să te spun mamei! țipă Jeffrey.

Tyrion îl lovi din nou. Acum ambii obraji erau în flăcări.

- Să-i spui mamei tale, îl povățui el. Dar în primul rând te înfățișezi înaintea Lordului Stark și a doamnei lui și cazi în genunchi în fața lor și le spui cât de rău îți pare, și că ești la dispoziția lor dacă există ceva, oricât de neînsemnat, ce ai putea face pentru ei sau pentru ai lor, în această clipă a disperării, și că toate rugăciunile tale sunt rostite pentru ei. Pricepi? *Pricepi?*

Băiatul părea că este pe cale să înceapă să plângă. În loc de asta, izbuti să dea din cap. Apoi se întoarse și o părăsi curtea în cea mai mare grabă, ținându-se de obraji. Tyrion îl privi cum fuge. O umbră căzu pe fața sa. Se întoarse pentru a-l vedea pe Clegane înălțându-se deasupra lui ca un pisc. Armura sa neagră ca funinginea părea să șteargă soarele de pe cer. Își coborâse viziera coifului. Era făcută să arate ca un câine negru dezvelindu-și colții, îngrozitoare la vedere, însă Tyrion crezuse întotdeauna că pentru fața hidos de strâmbată a lui Glegane, coiful reprezenta o mare îmbunătățire.

- Prințul nu va uita asta, micule lord, îl preveni Dulăul. Coiful îi transformă râsul într-un hohot găunos.

- Mă rog să nici să nu uite, ripostă Tyrion Lannister. Dacă uită, fii un dulău bun și amintește-i. Se uită de jur împrejurul curții. Ai habar unde l-aș putea găsi pe fratele meu?

- La praznic cu regina.

- Ah, făcu Tyrion.

Dădu scurt din cap spre Sandor Clegane și o luă din loc pe cât de repede puteau să-l ducă picioarele lui amortite. Îi era milă de primul cavaler care l-ar încerca pe Dulău în luptă astăzi. Omul era furios.

În sala pentru dejun din Casa de Oaspeți, festinul avea loc într-o atmosferă rece, fără nici o veselie. Jaime stătea la masă cu Cersei și copiii, vorbind cu voci joase, șoptite.

- Robert e tot în pat? Întrebă Tyrion pe când se așeza, fără a fi fost invitat, la masă. Sora sa se uită la el cu aceeași expresie de dezgust reținut pe care-l avea pentru el de când se născuse.

- Regele nu a dormit deloc, îi spuse. E împreună cu Lord Eddard. Îl compătimește din tot sufletul.

- Are un suflet mare Robert al nostru, făcu Jaime cu un zâmbet leneș.

Erau foarte puține lucruri pe care Jaime să le fi putut lua în serios. Tyrion știa asta despre fratele său și i-o ier-ta. În toți acei ani teribili ai copilăriei sale, numai Jaime fusese cel care-i arătase o cât de mică dovadă de afecțiune și respect, iar pentru asta, Tyrion era dispus să-i ierte aproape orice.

Se apropie un servitor.

- Pâine, îi spuse Tyrion, și doi dintre acei pești mici și o cană de bere neagră, bună, ca să meargă bine pe gât. Oh, și ceva șuncă. Prăjiți-o până ce se înnegrește.

Omul făcu o plecăciune și se duse. Tyrion se întoarse spre frații lui. Gemeni, bărbat și femeie. Arătau foarte asemănători în dimineața asta. Amândoi aleseseră să se îmbrace în verde-închis, care se potrivea cu ochii lor. Buclele lor blonde cădeau cu eleganță, iar ornamente din aur luceau pe la încheieturi și pe degete și pe gât.

Tyrion se întrebă cum ar fi să aibă un frate geamăn, dar decise că era mai bine să nu știe. Era destul de greu să se confrunte cu propria sa imagine în oglindă, în fiecare zi. Un altul ca el era o posibilitate mult prea sinistră pentru a putea fi contemplată. Prințul Tommen rupse tăcerea:

- Ai vreo veste despre Bran, unchiule?

- Am trecut azi-noapte pe lângă camera bolnavilor, anunță Tyrion. Nici o schimbare. Maester credea că ăsta-i un semn dătător de speranțe.

- Nu vreau ca Brandon să moară, zise Tommen sperios. Era un băiat bun, nu chiar ca fratele său, dar nici Jaime și Tyrion nu erau ca două boabe într-o păstaie.

- Lordul Eddard avea un frate pe care-l chema tot Brandon, făcu Jaime îngândurat. Unul dintre ostaticii uciși de Targaryen. Se pare că este un nume cu ghinion.

- Oh, nu chiar atât de fără noroc, zise Tyrion. Servitorul îi aduse farfuria. Rupse o bucată de pâine neagră. Cersei îl

studia preocupată.

- Ce vrei să spui? Tyrion îi oferi un zâmbet strâmb.

- Că s-ar putea ca dorința lui Tommen să se împlinească. Maester crede că băiatul s-ar putea să trăiască. Luă o înghițitură de bere.

Myrcella scoase un suspin fericit, iar Tommen zâmbi nervos, dar Tyrion nu la cei doi copii se uita. Privirea pe care o schimbaseră Jaime cu Cersei nu durase mai mult o clipă, însă lui nu-i scăpase. Apoi sora sa își coborî ochii spre masă.

- Nu există nici o milă. Zeii nordici sunt cruzi că lasă un copil să sufere asemenea dureri.

- Ce a spus maester? Întrebă Jaime.

Șunca trosni când mușcă din ea. Tyrion mestecă gânditor, pentru o clipă, apoi spuse:

- Crede că dacă băiatul ar fi fost hărăzit morții, ar fi murit până acum. De patru zile nu s-a produs nici o schimbare.

- Se va face Bran bine, unchiule? Întrebă mica Myrcella.

Avea întreaga frumusețe a mamei sale, dar nimic din firea ei.

- Are spatele rupt, micuțo, îi spuse Tyrion. Căderea i-a zdrobit și picioarele. Îl țin în viață cu miere și apă, altfel ar muri de foame. Poate, dacă se trezește, va putea să mănânce hrană adevărată, însă nu va mai merge niciodată.

- Dacă se trezește, repetă Cersei. Este posibil?

- Numai zeii singuri știu, îi spuse Tyrion. Maester doar speră. Aș putea jura că lupul său este cel care-l menține în viață. Creatura aceea este lângă fereastra lui ziua și noaptea, urlând. De fiecare dată când îl gonesc, se întoarce. Maester a spus că au închis fereastra o dată, să reducă zgomotul, iar Bran a părut că cedează. Când au deschis-o din nou, inima sa părea că bate mai tare.

Regina se înfiora.

- E ceva nenatural cu aceste jivine, spuse ea. Sunt periculoase. Nu voi permite ca vreuna dintre ele să vină în sud cu noi.

- Vei avea mult de furcă încercând să-i oprești, surioară, spuse Jaime. Se duc peste tot cu fetele alea.

Tyrion atacă peștele.

- Deci plecați în curând?

- Nu destul de curând, răspuse Cersei. Apoi se încruntă, întrebi dacă *noi* plecăm? Dar tu? Zei, să nu-mi spui că rămâi *aici!*

Tyrion dădu din umeri.

- Benjen Stark se întoarce la Rondul de Noapte cu bastardul fratelui său. M-am gândit să merg cu ei ca să văd acest Zid despre care am auzit atât de multe.

- Sper că nu te gândești să te îmbraci în negru, scumpe frățioare.

Tyrion râse.

- Poftim? Celibat, eu? Târfele n-ar mai avea decât să cerșească, de la Dorne la Casterly Rock. Nu, vreau doar să stau pe coama Zidului și să mă ușurez de la marginea lumii.

Cersei se ridică dintr-odată.

- Copiii nu trebuie să asculte aceste mizerii. Tommeh, Myrcella, veniți.

Ieși zgomotoasă din camera pentru dejun, trăgând după ea trena și pe toți copiii. Jaime Lannister îl privi pe fratele său cu acei ochi verzi, înghețați, ai lui.

- Stark nu se va învoi niciodată să plece din Winterfell atât timp cât fiul său zace în umbra morții.

- O va face, dacă-i poruncește Robert, zise Tyrion. Iar Robert îi va porunci. În orice caz, Lord Eddard nu poate face nimic pentru băiat.

- L-ar putea scuti de chinuri, zise Jaime. Eu așa aș face, dacă ar fi fiul meu. Ar fi o milostenie.

- Te sfătuiesc să nu-i streкори această sugestie Lordului Eddard, dragă frățioare, glăsui Tyrion. Nu ar lua-o prea ușor.

- Chiar dacă băiatul va trăi, va fi un olog. Mai rău decât un olog, ceva grotesc. Mie-mi place o moarte bună, curată.

Tyrion răspuse cu o înălțare din umeri.

- Vorbind despre grotesc, zise el, să-mi dai voie să am o altă părere. Moartea este atât de îngrozitor de definitivă, în vreme ce viața este plină de posibilități.

- Ești un pitic pervers, nu-i așa?

- Oh, da, căzu de acord Tyrion. Sper ca băiatul să se trezească. Aș fi foarte interesat să ascult ce are de spus.

Zâmbetul fratelui său se acri precum laptele prins.

- Tyrion, dragul meu frate, spuse el sumbru, sunt

momente când mă faci să mă întreb de a cui parte ești?

Gura lui Tyrion era plină cu pâine și pește. Luă o înghițitură de bere neagră, tare, pentru a face dumicații să alunece pe gât, și rânji spre Jaime.

- Dar, Jaime, dragul meu frățior, m-ai rănit! Știi doar cât de mult îmi iubesc familia.

JON

Jon urca încet treptele, încercând să nu se gândească la faptul că s-ar putea să fie pentru ultima dată când face asta. Nălucă mergea neauzit lângă el. Afară, vârtejurile de zăpadă se izbeau de porțile castelului, iar curtea era toată numai gălăgie și haos, însă înlăuntrul pereților groși de piatră era cald și liniște. Mult prea multă liniște. Ca să fie pe placul lui Jon.

Ajunse în prag și rămase acolo mult timp, temător. Nălucă își frecă nasul de palma lui. Asta îi dădu curaj. Se ridică și intră în încăpere.

Lady Stark era lângă patul lui Bran. Stătuse acolo, zi și noapte, timp de aproape două săptămâni. Nu plecase de la căpătâiul lui nici măcar o clipă. Mâncarea i se aducea acolo, la fel și oalele de noapte și un mic pat tare, pe care să doarmă, deși se spunea că nu dormise aproape deloc. Îl hrănea chiar ea, cu miere și apă și un amestec de ierburi care prelungeau viața. Nu părăsise încăperea nici măcar o dată. Așa că Jon se ținuse deoparte.

Însă acum nu mai era vreme. Rămase o clipă în pragul ușii, fiindu-i teamă să vorbească, să se apropie. Fereastra era deschisă. Jos, un lup urlă. Nălucă auzi și-și înălță capul. Lady Stark se uită spre el. Pentru o clipă, păru că nu-l recunoaște. În cele din urmă, clipi.

- Ce faci *tu* aici? Întrebă ea cu o voce ciudat de neutră și lipsită de emoții.

- Am venit să-l văd pe Bran, zise Jon. Să-mi iau rămas-bun.

Chipul ei nu se schimbă deloc. Părul lung, roșcat, era murdar și încâlcit. Părea că îmbătrânise cu douăzeci de ani.

- L-ai văzut, acum pleacă.

O părticică din el voia să o ia la goană, dar știa că, dacă făcea asta, s-ar fi putut să nu-l mai vadă niciodată pe Bran. Făcu un pas repezit în încăpere.

- Vă rog, spuse el.

O răceală apăru în ochii ei.

- Ți-am spus să pleci. Nu te vrem aici.

Cândva, aceste vorbe l-ar fi făcut să plece în fuga mare. Cândva, l-ar fi făcut poate să plângă. Acum îl înfuriară doar. Va fi, curând, un Frate Jurat al Rondului de Noapte și se va

confrunța cu pericole mai mari decât Catelyn Tully Stark.

- E fratele meu, roști el.

- Să chem gărzile?

- Chemați-le, zise Jon sfidător. Nu mă puteți opri să-l văd.

Traversă încăperea, ajungând de cealaltă parte a patului și privi în jos, acolo unde zăcea Bran. Îi ținea una din mâini. Arăta ca o gheară. Țsta nu era Bran pe care și-l amintea. Carnea pierise de pe el. Pielea era întinsă pe oasele ca niște bețe. Sub pătură, picioarele-i erau îndoite într-un fel care-l îngrozi pe Jon. Ochii-i erau afundați în cap ca două găuri negre; deschiși, dar fără să vadă nimic. Căderea parcă îl micșorase. Arăta ca o momâie, de parcă prima pală de vânt l-ar fi aruncat direct în mormânt. Totuși, pieptul cu coastele fărâmate se ridica și cobora cu fiecare respirație întretăiată.

- Bran, spuse el. Îmi pare rău că nu am ajuns mai devreme. Mi-era teamă. Simți lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji, dar nu-i mai păsa. Nu muri, Bran! Te rog! Te așteptăm cu toții să te trezești. Eu, Robb și fetele, toată lumea...

Lady Stark privea. Nu scosese nici un țipăt și Jon lua asta drept acceptare. Afară, lupul străvechi urlă din nou. Lupul căruia Bran nu avusese timp să-i dea un nume.

- Trebuie să plec acum, zise Jon. Mă așteaptă unchiul Benjen. Sunt pe cale să plec în nord, la Zid. Trebuie să plecăm astăzi, înainte de venirea zăpezilor.

Își aminti cât de entuziasmat fusese Bran la gândul călătoriei. Era mai mult decât putea îndura, gândul că-l lăsa în urmă în felul ăsta. Jon își șterse lacrimile, se aplecă și-și sărută ușor fratele, pe buze.

- Voiam să rămân aici, cu mine, zise Lady Stark încet.

Jon o privi precaut. Nici măcar nu-l privea. Vorbea cu el, dar numai o parte a ei, de parcă nici nu s-ar fi aflat în încăpere.

- M-am rugat pentru asta, spuse ea sec. Era băiatul meu deosebit. M-am dus la templu și m-am rugat de șapte ori spre cele șapte fețe ale zeului ca Ned să se răzgândească și să-l lase aici, cu mine. Uneori, rugăciunile sunt ascultate.

Jon nu știa ce să spună.

- N-a fost greșeala dumneavoastră, reuși el să îngaime

după un moment de tăcere stânenitoare.

Ochii ei îl găsiră. Erau plini de otravă.

- N-am nevoie de iertăciunile tale, bastardule. Jon își coborî privirile. Ea legăna una dintre mâinile lui Bran. El o luă pe cealaltă, o strânse. Degete ca niște oase de pasăre.

- Adio, spuse el.

Ajunsese la ușă când ea-l strigă.

- Jon!

Ar fi trebuit să continue să meargă, dar ea nu-i spusese pe nume până acum. Se întoarse și-o găsi privind direct spre fața lui, de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată.

- Da?

- Ar fi trebuit să fii tu, îi spuse ea.

Apoi se întoarse spre Bran și începu să plângă, întregul ei trup scuturându-se de suspine. Jon n-o mai văzuse plângând până acum. Până în curte era drum lung.

Afară, totul era gălăgie și zăpăceală. Se încărcău căruțe, bărbații strigau, caii erau înhămați și înșeuțați, scoși din grajduri. Începuse să cadă o zăpadă ușoară și fiecare era nerăbdător să plece.

Robb se afla în mijlocul lor și răcnea ordine. Părea că se maturizase în ultima vreme, de parcă accidentul lui Bran și prăbușirea mamei sale îl făcuseră mai puternic. Vântul Cenușiu era lângă el.

- Te caută unchiul Benjen, îi spuse lui Jon. Voia să plecați acum o oră.

Știu, zise Jon. Imediat. Privi de jur împrejur la toată gălăgia și zăpăceala. Să pleci este mai greu decât am crezut eu.

- Și pentru mine, spuse Robb. Avea zăpadă pe păr, topindu-se din cauza căldurii trupului său. L-ai văzut?

Jon dădu din cap, neîndrăznind să vorbească.

- Nu va muri, glăsui Robb. O știi.

- Voi, cei din familia Stark, sunteți greu de ucis, se învoi Jon.

Avea o voce plată și obosită. Vizita îi luase toată forța. Robb știa că se întâmplase ceva rău.

- Mama mea...

- A fost... foarte blândă, îi spuse Jon, iar Robb păru ușurat.

- Bine. Data viitoare când ne vom vedea vei fi tot în

negru..

Jon se strădui să zâmbească la rândul său.

- A fost întotdeauna culoarea mea preferată. Cât timp crezi că mai durează?

- Destul de puțin, promise Robb. Îl trase pe Jon spre el și-l îmbrățișa strâns. Adio, Snow.

Jon îl strânse și el în brațe.

- Iar tu, Stark, ai grijă de Bran.

- Voi avea. Se despărțiră și se priviră stânjeniți. Unchiul Benjen a spus să te trimit la grajduri dacă te văd, zise Robb în cele din urmă.

- Mai am să-mi iau rămas-bun de la cineva, zise Jon.

- Atunci, nici nu te-am văzut, răspuse Robb.

Jon îl lăsă stând acolo, în zăpadă, înconjurat de căruțe și lupi și cai. Nu era mult de mers până la armurărie. Își luă pachetul și traversă podul acoperit spre Fortăreață.

Arya era în camera ei, pregătind un cufăr din lemn de carpen, mai mare decât ea. Nymeria o ajuta. Arya nu trebuia decât să arate, iar lupoaica o lua la fugă și înșfăca ghemotocul de mătase în bot, aducându-l la ea. Dar când îl adulmecă pe Nălucă, se așeză pe labele din spate și scheună.

Arya se uită în spatele ei și-l văzu pe Jon și sări în picioare, își strânse brațele ei slăbănoage în jurul gâtului lui.

- Mă temeam că ai plecat, spuse ea cu respirația întretăiată. Nu m-au lăsat să-mi iau rămas-bun.

- Ce făceai acum?

Jon era amuzat. Arya se desprinsese de el și se schimbă la față.

- Nimic. Împachetam, lucruri din astea. Arată spre cufărul uriaș, plin doar pe o treime, și spre hainele împrăștiate în încăpere. Septa Mordane spune că trebuie să fac eu totul. Hainele mele nu erau împăturite corect. O domnișoară din sud nu-și aruncă hainele în cufăr, că pe niște zdrențe, susține ea.

- Iar tu ce ai făcut, surioară?

- Păi, oricum se vor amesteca, zise ea. Cui îi pasă cum sunt împăturite?

- Septa Mordane, răspuse Jon. Și nu cred că i-ar plăcea să vadă că te ajută Nymeria. Lupoaica îl privi tăcută, cu

ochii ei de un auriu-închis. E același lucru. Am ceva pentru tine, să iei acolo, și trebuie împachetat cu foarte mare grijă.

Fața ei se luminează.

- Un dar?

- I-ai putea spune și așa. Închide ușa.

Prudentă, dar bucuroasă, Arya verifică holul.

- Nymeria, aici. Păzește.

O lăasă pe lupoaică afară, să-i avertizeze de venirea oricărui intrus, și închise ușa. Până atunci, Jon dăduse jos zdrențele folosite la împachetat. Îi întinse obiectul. Ochiul Aryei se măriră. Ochi întunecați, precum ai lui.

- O sabie, zise ea cu respirația tăiată.

Teaca era din piele moale, cenușie, fină ca păcatul. Jon trase încet lama, ca ea să poată vedea strălucirea adâncă, albastră, a oțelului.

- Asta nu-î o jucărie, îi spuse. Ai grijă să nu te tai. Lama este suficient de ascuțită ca să te poți bărbieri.

- Fetele nu se bărbieresc, zise Arya.

- Poate că ar trebui. Ai văzut vreodată picioarele septe?

Ea chicoti.

- E așa o slăbănoagă!

- Și tu ești la fel, îi spuse Jon. I-am cerut lui Mikken s-o facă deosebită. Bandiții folosesc asemenea săbii în Pentos și Myr și în alte Orașe Libere. Nu va descăpățâna un bărbat, dar îl poate găuri bine dacă ești destul de rapidă.

- Pot fi rapidă, zise Arya.

- Va trebui să exersezi cu ea zilnic. Puse sabia în mâinile ei, îi arătă cum s-o țină și se dădu înapoi. Cum o simți? Ți place cât de echilibrată e?

- Cred că da, făcu Arya.

Prima lecție, spuse Jon. Lovește cu vârful ascuțit.

Arya îl lovi la braț cu latul sabiei. Lovitura durea, însă Jon se trezi rânjind ca un idiot.

- Știu care capăt să-l folosesc, zise Arya. Pe figura ei se așternu o expresie de nesiguranță. Septa Mordane o să mi-o ia.

- Nu și dacă nu știe că o ai, făcu Jon.

- Cu cine am să mă antrenez?

- Vei găsi pe cineva, îi promise el. Debarcaderul Regelui este un oraș adevărat, de o mie de ori mai mare de-cât

Winterfell. Până-ți vei găsi un partener, uită-te la ei cum luptă, în curte. Aleargă și călărește, întărește-te. Și indiferent ce faci...

Arya știa ce va urma, așa că o spuseră împreună:

- ...*nu-i spune... Sansei!* Jon îi ciufuli părul.

- Aș vrea ca și tu să fi venit cu noi.

- Drumurile diferite duc, uneori, spre același castel! Cine știe?

El se simțea mai bine acum. Nu avea de gând să se lase copleșit de întristare.

- Mai bine plec. Voi petrece primul meu an pe Zid golind oalele de noapte dacă-l mai fac pe unchiul Ben să mă mai aștepte mult.

Arya alergă la el pentru o ultimă îmbrățișare.

- Pune sabia jos, o preveni Jon râzând.

Ea o puse deoparte, aproape cu sfiiciune, și-l acoperi cu sărutări. Când el se întoarse de la ușă, ea ținea din sabia în mână, încercându-i echilibrul.

- Aproape că uitasem, îi spuse el. Toate săbiile bune au nume.

- Cum ar fi Gheață, răspunse ea. Privi spre sabia din mâinile ei. Are și asta un nume? Oh, spune-mi.

- Nu poți să ghicești? o îmboldi Jon. Lucrul tău preferat.

Arya păru descumpănită la început. Apoi realizează. Mintea-i mergea repede. O spuseră împreună:

- *Ac!*

Amintirea râsului ei îi încălzi sufletul în timpul călătoriei lungi spre nord.

DAENERYS

Daenerys Targaryen se căsătorii cu *Khal* Drogo cu teamă și în splendoare barbară, pe un câmp dincolo de zidurile orașului Pentos, pentru că Dothraki credeau că toate lucrurile de importanță pentru viața unui bărbat trebuie făcute sub cerul liber.

Drogo își chemase *khalasar*-ul să-l servească și veniseră cu toții, patruzeci de mii de luptători Dothraki, plus sumedenie de femei, copii și sclavi. Își așezaseră tabăra înafara zidurilor orașului, mânăndu-și turmele lor mari, ridicând palate din iarbă țesută, mâncând tot ce vedeau și făcându-i pe bunii cetățeni din Pentos și mai neliniștiți, cu fiecare zi care trecea.

- Colegii mei, magisterii, au dublat numărul de gărzi din oraș, le spuse Illyrio peste farfuriile cu rață cu miere și ardei portocaliu, într-o noapte petrecută la reședința care fusese a lui Drogo.

Khal-ul se alăturase *khalasar*-ului, proprietatea sa fiind dăruită lui Daenerys și fratelui ei până la nuntă.

- Cel mai bine ar fi să o mărităm cât mai repede pe Prințesa Daenerys înainte să dea jumătate din averea orașului Pentos mercenarilor și bandiților, glumi Ser Jorah Mormont.

Exilatul le oferise, ei și fratelui ei, sabia sa în noaptea în care Danny fusese vândută lui *Khal* Drogo; Viserys acceptase nerăbdător. Mormont devenise însoțitorul lor constant de atunci încolo. Magister Illyrio râse încet în barba lui bifurcată, însă Viserys nici măcar nu zâmbi.

- O poate lua și mâine dacă vrea, spuse fratele ei. Se uită peste umăr la Dany, iar ea-și coborî privirile. Atâta vreme cât plătește prețul.

Illyrio agită prin aer o mână moale, iar inelele sclipiră pe degetele lui grase.

- Ți-am spus, totul este deja aranjat. Ai încredere în mine. *Khal*-ul ți-a promis o coroană, și o vei avea.

- Da, dar când?

- Atunci când va crede *khal*-ul de cuviință, îi spuse Illyrio. Prima dată va lua fata, iar după aceea, trebuie să pornească în procesiune, traversând câmpia, și să o prezinte lui *dosh khaleeh*, la Vaes Dothrak. După asta,

poate. Dacă sorții sunt în favoarea războiului.

Viserys fierbea de nerăbdare.

- Mă ușurez pe sorții Dothrakilor. Uzurpatorul stă pe tronul tatălui meu. Cât mai trebuie să aștept?

Illyrio înălță din umeri.

- Ai așteptat cea mai mare parte a vieții tale, mărite rege. Ce mai contează încă vreo câteva luni, încă vreo câțiva ani?

Ser Jorah, care călătorise spre est până la Vaes Dothrak, dădu din cap aprobator.

- Vă sfătuiesc să aveți răbdare, Alteța Voastră. Dothrakise țin de cuvânt, însă fac lucrurile după propria lor vreare. Un om mai de jos ar putea cerși un favor *khal*-ului, însă nu trebuie niciodată să ajungă să-l jignească.

Viserys se zbârli.

- Păzește-ți limba, Mormont, ori am să ți-o tai. Eu nu sunt om mai de jos, ci sunt Stăpânul de drept al celor Șapte Regate. Dragonul nu cerșește.

Ser Jorah își coborî privirile cu respect. Illyrio zâmbi enigmatic și smulse o aripă de rață. Mierea și unsoarea îi alunecară pe degete și i se scurseră prin barbă pe când mușca din carnea fragedă. *Nu mai exista dragoni*, se gândi Dany, uitându-se la fratele său, deși nu îndrăzni să o spună cu voce tare.

Totuși, în noaptea aceea visă unul. Viserys o lovea, rănind-o. Era goală, paralizată de frică. Fugea de el, însă trupul ei părea butucănos și greoi. El o lovi din nou. Ea se împiedică și căzu. Ai trezit balaurul, strigă el și o lovi. Ai trezit balaurul, l-ai trezit. Coapsele ei erau mânjite cu sânge. Ea închise ochii și scânci. Ca și cum i s-ar fi răspuns, se auzi un trosnet îngrozitor și pocnetul unui mare incendiu. Când privi din nou, Viserys nu mai era, de peste tot se ridicau mari coloane de foc, iar în mijlocul lor era balaurul. Își întorcea încet capul masiv. Când ochii săi topiți o descoperiră, ea se trezi tremurând, acoperită de luciul fin al transpirației. Nu-i mai fusese niciodată atât de frică...

Până în ziua în care veni, în sfârșit, și nunta ei. Ceremonia începu în zori și continuă până la apus, o zi nesfârșită de băutură și mâncare și lupte. Printre palatele de iarbă fu-șese ridicată o mândrețe de tabără așezată pe pământ, iar acolo ședea Dany, lângă *Khal* Drogo, deasupra

mării învolburate de Dothraki. Nu mai văzuse niciodată atât de mulți oameni în același loc, și nici unii așa de ciudați și de înspăimântători. Stăpânii de cai puteau pune pe ei veșminte bogate și parfumuri îmbătătoare, atunci când vizitau Orașele Libere, dar sub cerul liber se țineau de vechile rânduieli. Bărbații și femeile purtau veste din piele vopsită pe pielea goală și jambiere din păr de cal, încinse cu șiraguri și medalioane din bronz, iar războinicii își ungeau pletele lungi cu grăsime din puțurile cu animale moarte. Se îndopau cu carne de cal friptă în miere și mirodenii, beau până la sminteală lapte de iapă fermentat și vinurile fine ale lui Illyrio, și-și aruncau scuipați unii altora peste foc, vocile lor răsunând străine și aspre în urechile lui Dany.

Viserys era așezat chiar la picioarele ei, arătând minunat în noua sa tunică din lână neagră, cu dragonul stacojiu brodat pe piept. Illyrio și Ser Jonah stăteau lângă el. Locul lor era unul de mare onoare, doar puțin mai jos decât cavalerii de sânge ai *khal*-ului, însă Dany putea vedea furia din ochii liliachii ai fratelui său. Nu-i plăcea să fie mai jos decât ea și turba de furie când sclavii ofereau prima oară bucatele *khal*-ului și miresei sale, servindu-l apoi pe el cu porțiile pe care ei le refuzau. Nu putea face nimic altceva decât să-și înfrâneze resentimentele, și așa făcea, starea sa de spirit întunecându-se tot mai mult, cu fiecare oră, cu fiecare insultă adusă persoanei sale.

Dany nu se mai simțise niciodată atât de singură pe când ședea în miezul acelei hoarde imense. Fratele ei îi spusese să zâmbească, așa că zâmbi până ce fața începu s-o doară, iar lacrimile îi ajunseră fără voie în ochi. Se străduia să le ascundă, știind cât de furios ar fi Viserys dacă ar vedea-o plângând, înspăimântat de felul în care ar putea reacționa *Khal Drogo*. se aduceau bucate, carne aburindă și cârnați groși, negri, și plăcinte Dothraki în sânge, iar mai târziu fructe și ierburi aromatice și aluaturi fine din bucătăriile din Pentos, însă le refuza pe toate. Stomacul ei era întors pe dos și știa că n-ar mai fi putut ține nimic.

Nu avea nici cu cine să vorbească. *Khal Drogo* urla comenzi și glume spre oamenii săi, râzând la răspunsurile lor, dar abia dacă se uita la Dany, aflată lângă el. Nu aveau

nici un limbaj comun. Dothraki erau de neînțeles pentru ea, iar *khal*-ul abia dacă știa câteva cuvinte în valyriana barbarizată a Orașelor Libere și nici o iotă din Limba Comună a celor Șapte Regate. Ea s-ar fi bucurat chiar și de o conversație cu Illyrio și fratele ei, dar ei se aflau prea departe, jos, ca s-o poată auzi.

Sedeau în mătasurile ei de nuntă, făcându-și de lucru cu o cupă de vin cu miere, vorbindu-și sieși, în tăcere. *Sunt sânge din sânge de dragon, își spuse ea. Sunt Daenerys Stormhorn, Prințesă de Piatra Dragonului, din sângele și sămânța lui Aegon Cuceritorul.*

Soarele era ridicat la numai un pătrar din drumul lui pe cer, când văzu primul om murind. Tobele băteau, iar câteva dintre femei dansau pentru *khal*. Drogo privea fără nici o expresie, însă ochii săi le urmăreau mișcările și, din când în când, le azvârlea câte un medalion de bronz pentru care femeile să se bată.

Și războinicii priveau. Unul dintre ei păși în cele din urmă în cerc și o înșfacă de braț pe una dintre dansatoare, o puse la pământ și se împreună cu ea chiar acolo, așa cum un armăsar se împreunează cu o iapă. Illyrio îi spusese că s-ar putea întâmpla așa ceva. „Dothraki se împreunează ca animalele din cirezile lor. În *khalasar* nu există nici un fel de intimitate, iar ei nu înțeleg păcatul sau rușinea așa cum le înțelegem noi.

Dany își mută privirile de la acuplare, înspăimântându-se când înțelese ce se întâmpla, însă un al doilea războinic păși înainte, apoi un al treilea și curând nu mai avea cum să-și ferească privirile. Doi bărbați înșfăcăra aceeași femeie. Auzi un strigăt și văzu o îmbrânceană, iar într-o clipită *arakhs*-urile țâșniră afară, tășuri lungi, ascuțite ca briciurile, jumătate săbii și jumătate seceri. Începu un dans al morții, pe când războinicii își dădeau ocol lovind, sărind unul spre celălalt, rotindu-și săbiile deasupra capetelor și urlând insulte cu fiecare ciocnire. Nimeni nu făcu nici o încercare de a-i opri.

Se termină la fel de repede pe cât începuse. *Arakhs-urile* se izbeau mai repede decât putea Dany vedea, unul dintre bărbați făcu un pas greșit, iar celălalt roti sabia într-o arcuire strânsă. Oțelul mușcă din carne puțin deasupra șoldului și-l deschise de la șira spinării până la buric,

risipindu-i maștele în praf. Pe când învinsul murea, învingătorul înșfacă cea mai apropiată femeie, nici măcar aceea pentru care se luptaseră, și o posedă acolo, pe loc. Sclavii târâra cadavrul, iar dansul se reluă.

Magister Illyrio o prevenise și despre asta. „O nuntă Dothraki fără cel puțin trei morți este socotită o afacere plicticoasă”, spusese el. Nunta ei era mai cu seamă binecuvântată; înainte de sfârșitul zilei, muriseră deja doisprezece bărbați.

Odată cu trecerea orelor, groaza crescuse în Dany, până ce ajunsese să facă tot posibilul să nu strige. Îi era teamă de neamul Dothraki, ale cărui obiceiuri i se păreau străine și monstruoase, de parcă ar fi fost animale în piele de om și nicidecum oameni adevărați. Îi era teamă de fratele ei, de ceea ce ar fi putut face dacă greșea. Dar mai mult decât orice, se temea de ce se va întâmpla la noapte sub cerul înstelat, când fratele ei o va lăsa pradă matahalei uriașe care stătea și bea lângă ea, cu un chip neclintit și crud, ca o mască de bronz.

Sunt sânge din sânge de dragon, își spuse ea din nou.

Când, în cele din urmă, soarele coborî pe cer, *Khd Drogo* bătu din palme și tobele și strigătele și ospățul se opriră dintr-odată. Drogo se ridică și o ridică și pe Dany în picioare, lângă el. Era vremea aducerii darurilor pentru mireasa lui. Iar după daruri, știa ea, după ce soarele se va fi culcat, venea timpul pentru prima partidă de călărie și consumarea căsătoriei. Dany încerca să alunge acest gând, dar el nu o părăsea. Se sforța să nu înceapă să tremure.

Fratele ei, Viserys, îi dăruia trei slujnice. Dany știa că nu-l costaseră nimic; Illyrio, fără nici o îndoială, îi furnizase fetele. Irri și Jhiqui erau Dothraki cu pielea arămie, cu păr negru și ochi migdalați, iar Doreah era o fată Lysene, blondă și cu ochi albaștri.

- Nu sunt slujnice obișnuite, surioară dragă, îi spuse fratele ei când fetele fură aduse înaintea ei, una câte una. Illyrio și eu le-am ales special pentru tine. Irri te va învăța să călărești. Jhiqui te va învăța limba Dothraki, iar Doreah te va instrui în artele femeiești ale dragostei. Zâmbi subțire. E foarte bună, Illyrio și eu putem jura pentru asta.

Ser Mormont își ceru iertare pentru darul său.

- Este un lucru neînsemnat, prințesa mea, dar e tot ce-și

poate permite un biet exilat, spuse el și așeză înaintea ei un teanc mic de cărți.

Erau istorisiri și cântece ale celor Șapte Regate, văzu ea, scrise în Limba Comună. Îi mulțumi din toată inima.

Magister Illyrio murmură o poruncă și patru sclavi voinici se grăbiră să vină, purtând între ei un cuțar mare din cedru, încins cu fășii de bronz. Când îl deschise, găsi teancuri din cele mai fine catifele și damascuri pe care le puteau produce Orașele Libere, iar odihnindu-se peste toate, așezate pe o stofă fină, trei ouă uriașe. Lui Dany i se tăie răsuflarea. Erau cele mai frumoase lucruri pe care le văzuse vreodată, fiecare altfel decât celălalt, vopsite în culori atât de bogate, încât, prima dată, se gândi că erau incrustate cu bijuterii, și atât de mari încât trebuia să le ia cu ambele mâini ca să poată ridica unul. Îl ridică cu grijă pe primul, așteptându-se să fie făcut dintr-un porțelan fin, sau email delicat, sau chiar sticlă suflată, dar era mult prea greu, de parcă ar fi fost făcut din piatră dură. Suprafața oului era acoperită cu solzi mici și pe când îl răsucea între degete, lucea precum metalul lustruit sub lumina soarelui la apus. Un ou era de un verde-închis cu pete de bronz lustruit, care se iveau și dispăreau după cum îl întorcea. Alt ou era de un crem-deschis, dungat cu aur. Ultimul era negru, la fel de negru ca o mare în miez de noapte, dar înviorat de unde și vârtejuri stacojii.

- Ce sunt acestea? întrebă ea cu o voce șoptită, străbătută de uimire.

- Ouă de dragon de pe Tărâmul Umbrelor, dincolo de Asshai, zise Magister Illyrio. În atâția eoni s-au transformat în piatră, dar încă scapără de strălucire și frumusețe,

- Am să le țin mereu ca pe niște odoare.

Dany auzise istorisiri despre astfel de ouă, însă nu văzuse niciodată vreunul și nici nu se gândise că ar fi putut vedea. Era, cu adevărat, un dar magnific, deși știa că Illyrio își putea permite să fie risipitor. Adunase o avere în cai și sclavi ca parte a vânzării ei lui *Khal Drogo*.

Cavalerii de sânge ai *khal*-ului îi oferiră cele trei arme tradiționale, arme minunate. Haggio îi dădu un bici mare, din piele, cu mâner din argint, Cohollo un *arakh* magnific, placat cu aur, iar Qotho un arc din os de dragon, dublu curbat, mai înalt decât ea. Magister

lly

Illyrio și Ser Jorah o învățaseră că pentru astfel de daruri se folosea refuzul tradițional.

- Acesta este un dar demn numai de un mare războinic, o, sânge din sângele meu, dar eu nu sunt decât o femeie. Să-l lăsăm pe domnul și soțul meu să le poarte el în locul meu. Și astfel primi *Khal Drogo* „darurile” sale de nuntă.

I se dădură din belșug și alte daruri din partea celorlalți Dothraki: papuci și bijuterii și inele de argint pentru părul ei, centuri din medalioane și veste pictate și blănuri fine, mătăsuri de culoarea nisipului și borcane cu arome, ace și pene și sticlucțe purpurii, plus o robă făcută din pielea a mii de șoareci.

- Un dar frumos, *khaleesi*, spuse Magister Illyrio despre ultimul, după ce-i explicase ce era.

Darurile se înălțau în jurul ei în grămezi mari, mai multe decât și-ar fi putut imagina ea vreodată, mai mul-le decât și-ar fi dorit sau ar putea folosi. Iar la urmă de tot, *Khal Drogo* aduse propriul său dar pentru mireasa lui. Un murmur de nerăbdare se desprinsese din rândul oamenilor când el plecă de lângă ea, crescând până ce cuprinsese întregul *khalasar*. Când el se întoarse, rândurile dese ale aducătorilor de daruri Dothraki se despărțiră înaintea lui, iar el îi dăruie calul.

Era o mână, sprintenă și frumoasă. Dany știa despre cai destule încât să-și dea seama că nu era un animal obișnuit. Avea ceva care-i tăia răsuflarea. Era cenușie ca marea iarna, cu o coamă precum fumul argintiu.

Ezitând, se întinse spre ea și-i mângâie gâtul, își plimbă degetele prin argintiul coamei. *Khal Drogo* spuse ceva în Dothraki, iar, Magister Illyrio îi traduse.

- Argint pentru argintul din părul tău.

- E minunată, murmură Dany.

- E mândria întregului *khalasar*, adăugă Illyrio. Obiceiul spune că o *khaleesi* trebuie să călărească un cal demn de locul ei alături de *khal*.

Drogo păși înainte și-și puse mâna pe mijlocul ei. O ridică la fel de ușor ca pe un copil și o așază pe șaua Dothraki, mult mai mică decât cele cu care era ea obișnuită. Dany rămase acolo preț de câteva momente. Nimeni nu-i spusese despre asta.

- Ce ar trebui să fac acum? îl întrebă ea pe Illyrio.

Ser Jorah Mormont fu purtătorul răspunsului.

- Luați frâiele și călăriți. Nu trebuie să mergeți prea departe.

Emoționată, Dany strânse frâiele în mâini și-și lăsă picioarele în scările scurte. Era o călăreață începătoare; j petrecuse mai mult timp călătorind cu corăbiile, cu căruța sau lectica, decât pe spinarea cailor. Rugându-se să nu cadă și să se facă de răs, îi dădu mânzei cea mai ușoară și timidă atingere din genunchi. Și, pentru prima oară după j multe ore, uită să-i mai fie frică. Sau poate că era pentru prima dată în viață.

Mânza argintiu-cenușie avea un mers lin și mătăsos, iar mulțimea se dădu la o parte făcându-i loc, toți ochii fiind ațintiți spre ea. Dany se pomeni călărind mai repede decât intenționase, și totuși era mai degrabă entuziasmată decât înspăimântată. Calul o luă la trap, iar ea zâmbi. Dothrakii se repezeau să dispară din calea ei. La cea mai mică apăsare a picioarelor ei, la cea mai mică atingere a frâielor, mânza răspundea. O făcu să meargă la galop, iar acum Dothrakii strigau la ea pe când săreau din drum. Întorcându-să să meargă înapoi, văzu ridicându-se înaintea un rug arzând, direct în calea ei. Erau oameni înghesuiți pe ambele părți și nu mai avea cum să se oprească. O îndrăzneală pe care nu și-o cunoscuse niciodată o copleși, iar ea dădu frâu liber mânzei.

Calul argintiu sări peste flăcări de parcă ar fi avut aripi. Când se opri înaintea Magister-ului Illyrio, rosti:

- Spune-i lui *Khal Drogo* că mi-a dăruit vântul.

Grasul Pentoshi își mângâie barba lui galbenă și repetă cuvintele în Dothraki, iar Dany își văzu soțul zâmbind pentru prima dată.

Ultima rază de soare dispăru în spatele zidurilor înalte din Pentos, spre apus. Dany pierduse șirul orelor. *Khal Drogo* porunci cavalerilor săi de sânge să-i aducă propriul său cal, un armăsar roșu, zvelt. Când *khal*-ul se urcă în șa, Viserys se strecură aproape de Dany, călare pe calul ei argintiu, își înfipse degetele în piciorul ei și-i spuse:

- Fă-i pe plac, dulce surioară, sau jur că vei vedea balaurul trezindu-se așa cum n-a făcut-o niciodată.

Teama îi reveni, odată cu vorbele fratelui ei. Se simțea din nou ca un copil de numai treisprezece ani, complet

singură, nepregătită pentru ce urma să i se întâmple. Călăriră împreună pe când stelele începeau să clipească, părăsind *khalasar*-ul și lăsând în urmă palatele de iarbă. *Khal Drogo* nu-i spunea nici un cuvânt, își mîna armăsarul la galop aprig prin întunericul tot mai adânc. Clopoștii de argint din pletele sale lungi răsunau ușor pe când călărea.

- Sunt sânge din sânge de dragon, șopti ea apăsător gonind în urma lui, încercând să-și mențină curajul. Sunt sânge din sânge de dragon. Sunt sânge din sânge de dragon. Dragonului nu i-a fost niciodată teamă.

Ulterior, nu ar fi putut spune cât de departe sau pentru cât timp călăriseră, dar era întuneric deplin când se opriră într-un loc cu multă iarbă, în apropierea unui pârâu. *Drogo* își opri calul și o coborî pe ea de pe al ei. Se simțea fragilă ca sticla în mâinile lui, cu membrele la fel de moi ca apa. Rămase acolo, neajutorată și tremurând în mătăsurile ei de nuntă, în vreme ce el prioni caii, iar când se întoarse să o privească, ea începu să plângă.

Khal Drogo se holba la lacrimile ei, cu un chip ciudat de golit de orice expresie.

- Nu, spuse el. Își înălță mîna și-i șterse apăsător lacrimile, cu un deget bătătorit.

- Vorbești Limba Comună? Întrebă *Dany* uimită.

- Nu, spuse el din nou.

Poate că știa doar acel cuvânt, se gândi ea, însă era cu un cuvânt mai mult decât crezuse ea că știe și, într-un fel, asta o făcu să se simtă puțin mai bine. *Drogo* îi atinse ușor părul, prefirând șuvițele blond-argintii între degetele sale, murmurând ușor în *Dothraki*. *Dany* nu înțelegea cuvintele, însă în tonul lui era căldură, o tandrețe la care nu se așteptase din partea acestui bărbat. Îi puse un deget, sub bărbie și-i ridică fața până ce ajunse să-l privească direct în ochi. *Drogo* se înălța deasupra ei, așa cum domina pe oricine. Apucând-o ușor de subsuoară, o ridică și o așeză pe o piatră rotunjită de lângă pârâu. Apoi el se așeză pe pământ, cu fața spre ea, cu picioarele încrucișate sub el, cu fața în sfârșit la nivelul ei.

- Nu, spuse el.

- Asta-i singurul cuvânt pe care-l cunoști?

Drogo nu răspunse. Coadă lui grea și lungă era răsucită în noroiul de lângă el. O puse peste umărul drept și i începu

să-și scoată din păr clopoței, unul câte unul, După câteva clipe, Dany se aplecă spre el să-l ajute. Când sfârșiră, Drogo gesticula. Ea înțelese. Încet, cu grijă, începu și ea să-și despletească părul.

Dură mult. În tot acest timp el rămase tăcut, privind-o. Când termină, el scutură din cap și părul i se împrăștie pe spate ca un râu de întuneric, uns și lucitor, nu mai văzuse niciodată un păr atât de lung, atât de negru și de gros.

Apoi veni rândul lui. Începu s-o dezbrace. Degetele lui erau abile și neașteptat de moi. Îi dădu jos mătășurile, una câte una, cu grijă, în timp ce Dany rămase nemișcată, tăcută, privind-l în ochi. Când îi dezveli sânii mici, nu se mai putu abține. Își feri ochii și se acoperi cu mâinile.

- Nu, spuse Drogo. Îi dădu mâinile la o parte de pe sânii, cu blândețe, dar ferm, apoi îi ridică chipul din nou și o făcu să-l privească. Nu, repetă el.

- Nu, repetă și ea.

O ridică în picioare și o trase spre el, să-i dea jos ultimele veșminte. Răceala aerului nopții ajunse pe pielea ei goală. Se înfiora, iar pe brațe și pe picioare i se făcu pielea de găscă. Îi era teamă de ceea ce va urma, dar pentru o vreme nu se întâmplă nimic. *Khal* Drogo rămase cu picioarele încrucișate, privind-o, scăldându-și privirile cu trupul ei.

Apoi, după o vreme, începu să o atingă. La început ușor, apoi tot mai apăsător. Ea simțea puterea sălbatică a mâinilor sale, dar nu o duru nici o clipă. El îi ținu mâna într-a lui și-i mângâie degetele. Își plimbă încet o mână în jos, pe piciorul ei. Îi mângâie fața, urmărind curbura urechilor ei, rătăcind cu un deget ușor, pe conturul buzelor ei. Își puse apoi ambele mâini în părul ei și-l pieptănă cu degetele. O răsuci, masându-i umerii, iar degetele lui coborâră de-a lungul spinării ei.

Păru că trecuseră ore până ce mâinile sale îi atinseră, în cele din urmă, sânii. Mângâie pielea fină de sub ei până ce o furnică. Degetele sale îi atinseră sfârcurile, ciupindu-le între arătător și degetul mare, apoi începu să le maseze, la început ușor, apoi din ce în ce mai insistent, până când sfârcurile ei se întăriră și începură s-o doară. Atunci se opri și o trase în poala sa. Dany era roșie la față și cu respirația tăiată, inima zbatându-i-se în piept. Îi cuprinse fața în

mâinile sale mari și o privi în ochi.

- Nu? spuse el, iar ea știi că era o întrebare. Îi luă mâna și o duse spre umezeala dintre coapsele ei.

- Da, șopti ea și îi împinse un deget în ea.

EDDARD

Convocarea se produse cu o oră înaintea zorilor, când lumea era nemișcată și cenușie.

Alyn îl scoase abrupt din visele sale și Ned se întâlni cu răcoarea dinaintea zorilor, încă năuc de somn, pentru a-și găsi calul gata înșeuat, iar pe rege în scări. Robert purta mănuși maro, groase, și o mantie grea din blană, cu glugă care-i acoperea urechile, iar pentru toată lumea părea un urs călare.

- Sus, Stark! tună el. Sus, sus! Avem chestiuni de stat de discutat.

- Pe legea mea, zise Ned, intrați înăuntru, Maiestatea Voastră.

Alyn ridică pânza de la intrarea în cort.

- Nu, nu, *nu*, zise Robert. Respirația lui aburea la fie care cuvânt. Tabăra este plină de urechi. În afară de asta, vreau să călăresc și să gust din țara asta a ta.

Ned văzu că Ser Boros și Ser Meryn așteptau în urma lui, cu încă o duzină de soldați din gardă. Nu mai putea face nimic altceva decât să-și scuture somnul din ochi, să se îmbrace și să urce pe cal.

Robert fixă el ritmul, mânându-și aprig marele cal negru de luptă, pe când Ned galopa alături de el, încercând să țină pasul. Îi strigă o întrebare pe când goneau, însă vântul îi spulberă cuvintele, iar regele nu-l auzi. După aceea, Ned călări în tăcere. Foarte curând părăsiră drumul și o luară peste câmpiile întinse, întunecate de cețuri. Garda rămăsese la o mică distanță de ei, fără să-i mai poată auzi ce vorbeau, însă Robert tot nu încetinea.

Apărură zorii pe când se avântau pe o colină joasă și, în cele din urmă, regele se opri. În momentul acela se aflau la kilometri distanță de restul grupului. Robert era roșu la față și binedispus când Ned trase de frâie lângă el.

- Zeilor, exclamă el, râzând. Îți face bine să ieși și să *călărești* așa cum trebuie să o facă un bărbat! Jur, Ned, deplasarea asta târâș poate să scoată orice bărbat din minți.

Robert Baratheon nu fusese niciodată un om răbdător.

- Iar blestemata aia de căruță, cum geme și scârțâie, trecând de orice ridicătură de parcă ar fi un munte, îți promit, dacă blestemăția aia își mai rupe încă o osie, o să o

ard, iar Cersei n-are decât să meargă pe jos!

Ned râse.

- Am să-ți aduc bucuros torța.

- Bun băiat! Regele îl bătu pe umăr. Am însă un dram de înțelepciune să-i las pe toți în urmă și să-mi văd de drum.

Un zâmbet se ivi pe buzele lui Ned.

- Cred că ai fi în stare de asta.

- Da, da, glăsui regele. Ce zici, Ned? Doar tu și cu mine, doi cavaleri răătăcitori pe drumul regelui, cu săbiile alături, și numai zeii să știe ce ne așteaptă în față, poate fiica vreunui țaran sau vreo târfă de cârciumă, care să ne încălzească paturile la noapte.

- Am putea face și asta, cum să nu, zise Ned, însă avem îndatoriri acum, stăpânul meu... față de domeniu, față de copiii noștri - eu față de doamna mea, iar tu față de regină. Nu mai suntem băietanii care am fost odată.

- N-ai fost niciodată un băietan, bombăni Robert. Mare păcat. Și totuși, s-a întâmplat odată și asta... cum o chema pe fata aia de rând a ta? Becca? Nu, aia era una de-a mea, cu păr negru și ochi dulci, mari, de te puteai îneca în ei. A ta era... Aleena? Nu. Mi-ai spus odată. Era Merry! Știi despre care vorbesc, mama bastardului tău.

- Numele ei era Wylla, răspunse Ned cu o politețe rece, și aș prefera să nu vorbesc despre ea.

- Wylla. Da. Regele rânji. Trebuie să fi fost o femeiușcă tare, dacă l-a făcut pe Lord Eddard Stark să-și uite de onoare, chiar și numai pentru o oră. Nu mi-ai po-vestit niciodată cum arăta.

Gura lui Ned se strânse de furie.

- Nici n-am să-ți spun. Las-o baltă, Robert, pentru dragostea pe care spui că mi-o porți. M-am dezonorat singur, și pe mine și pe Catelyn, în fața zeilor și a oamenilor deopotrivă.

- Zeii au milă, iar tu abia dacă o *cunoșteai* pe Catelyn.

- Am luat-o de soție. Îmi purta copilul.

- Ești prea aspru cu tine, Ned. Așa ai fost întotdeauna. La naiba, nici o femeie nu-l vrea pe Baelor cel Binecuvântat în patul ei. Se lovi cu palma de genunchi. Ei bine, nu am să te forțez, dacă o pui așa de mult la suflet, deși uneori ești așa de țepos, încât ar trebui să-ți pui un arici pe pecete.

Soarele care se înălța trimiterea degete de lumină prin

cețurile palide ale zorilor. O câmpie vastă se întindea sub ei, golașă și maronie, punctată ici și colo de movile lungi și joase. Ned i le arată regelui.

- Gorganele Primilor Oameni.

Robert se încruntă.

- Am nimerit într-un cimitir?

- Sunt gorgane peste tot în nord, Maiestatea Voastră. Acesta este un tărâm vechi.

- Și rece, bombăni Robert, strângându-și mai tare mantia în jurul său. Gărzile își struniseră caii în urma lor, la poalele colinei. Ei bine, nu te-am adus până aici ca să vorbim despre morminte sau să flecărim despre bastardul tău. Azi-noapte a sosit un mesager din partea Lordului Varys, de la Debarcaderul Regelui. Uite.

Regele scoase o bucată de hârtie din centura sa și i-o întinse lui Ned. Varys, eunucul, era maestrul șoptitor al regelui. Acum îl servea pe Robert așa cum îl servea și pe Aerys Targaryen. Ned desfășură neliniștit hârtia, gândindu-se la Lysa și la acuzațiile ei îngrozitoare, însă mesajul nu o privea pe Lady Arryn.

- Care-i sursa acestei informații?

- Ți-l amintești pe Ser Jorah Mormont?

- Nici n-aș avea cum să-l uit, zise Ned fără menajamente. Mormonții din Insula Ursului erau membrii unei Case vechi, mândri și onorabili, însă pământurile lor erau reci și îndepărtate, sărace. Ser Jorah încercase să mai umple vistieria familiei vânzând niște braconieri unui negustor de sclavi Tyroshi. Din moment ce Mormonții erau stegarii Casei Stark, ofensa sa dezonorase nordul. Ned făcuse o călătorie lungă până în vest, la Insula Ursului, doar ca să afle, la sosire, că Jorah luase o corabie care-l dusesse dincolo de întinderea Gheții și de justiția regelui. De atunci trecuseră cinci ani.

- Ser Jorah se află acum la Pentos, nerăbdător să obțină iertarea regală care i-ar permite să revină din exil, îi explică Robert. Lordul Varys se folosește bine de el.

- Așadar, negustorul de sclavi a devenit șpion, zise Ned cu dispreț. Îi înapoie scrisoarea. Mai degrabă aș deveni un hoit.

- Varys îmi spune că spionii sunt mult mai folositori decât hoiturile, făcu Robert. Lăsându-l pe Jorah deoparte,

ce crezi despre raportul ăsta?

- Daenerys Targaryen s-a măritat cu un oarecare stăpân de cai Dothraki. Ce-i cu asta? Să trimitem și noi vreun dar de nuntă?

- Un cuțit poate. Unul bine ascuțit și un om îndrăzneț, capabil să-l folosească.

Ned nu fu deloc surprins; ura lui Robert pentru Targaryeni era ca o nebunie. Își amintea vorbele grele pe care le schimbaseră când Tywin Lannister se prezentase la Robert cu trupul soției lui Rhaegar și ale copiilor lui, ca un semn al loialității sale. Ned spusese că era crimă; Robert o numise război. Când protestase că tânărul prinț și prințesa nu erau mai mult decât niște bebeluși, noul său rege răspunsese: „Nu văd nici un bebeluș. Numai odrasle de dragon”. Nici măcar Jon Arryn nu fusese în stare să liniștească furtuna. Eddard Stark călărise toată ziua aceea cuprins de o furie rece, să poarte ultimele bătălii ale războiului de unul singur, în sud. Mai trebuise încă o moarte ca să-i împace; moartea Lyannei și durerea pe care o împărtășiseră după dispariția ei.

De data asta, Ned reuși să-și țină nervii.

- Maiestatea Voastră, fata abia dacă e ceva mai mult de un copil. Nu sunteți Tywin Lannister, să uicideți ne*vinovați. Se spunea că fetița cea mică a lui Rhaegar plânsese când o trăsese din pat pentru a o arunca în săbii. Băiatul nu era decât un bebeluș, dar soldații Lordului Tywin îl smulseseră de la sânul mamei sale și-i zdrobiseră capul de un perete.

- Și pentru cât timp va rămâne nevinovată? Vorbele lui Robert erau tot mai aspre. Această *copilă* își va desface curând picioarele și va începe să împuieze și să aducă pe lume odrasle de dragon, ca să mă năpăstuiască pe mine.

- Și totuși, zise Ned, uciderea copiilor... ar fi o nemernicie... ceva cumplit...

- *Cumplit?* tună regele. Ce i-a făcut Aerys fratelui tău a fost cumplit. Modul în care a murit tatăl tău, lordul, a fost cumplit. Și Rhaegar... de câte ori crezi că a violat-o pe sora ta? De câte *sute de ori*? Glasul său devenise atât de răsunător încât calul fornăia nervos sub el. Regele trase tare de hățuri, potolind animalul, și îndreptă spre Ned un deget acuzator. Am să ucid orice Targaryen pe care pot să

pun mâna, până ce vor fi cu toții fel de morți ca și dragonii lor, iar apoi am să mă ușurez pe mormintele lor.

Ned știa că era mai bine să nu-l contrazică atunci când era cuprins de furie. Dacă trecerea anilor nu potolise setea de răzbunare a lui Robert, nici una dintre vorbele lui n-ar fi ajutat.

- Pe asta nu poți să pui mâna, așa-i? spuse el calm.

Gura regelui se strânse într-o strâmbătură amară.

- Nu, zeei fie blestemați. Vreun brânzar Pentoshiplin de vărsat i-a momit pe fratele ei și pe ea, i-a închis în hardughia lui cu tot felul de eunuci cu pălăriile lor ascuțite, iar acum i-a predat către Dothraki. Ar fi trebuit să pun să fie omorâți cu ani în urmă, când era ușor de ajuns la ei, dar Jon era la fel de prost ca tine. Iar eu, și mai smintit, l-am ascultat.

- Jon Arryn a fost un bărbat înțelept și o Mână bună.

Robert pufni. Furia îl părăsea la fel de repede precum venea.

- Se spune că acest *Khal* Drogo are o sută de mii de oameni în hoarda lui. Ce ar mai spune Jon și de asta?

- Ar spune că nici chiar un milion de Dothraki nu reprezintă o amenințare pentru regat, atâta vreme cât rămân de partea cealaltă a mării înguste, răspunse Ned calm. Barbarii nu au corăbii. Detestă și se tem de marea deschisă.

Regele se foi nervos în șa.

- Poate. Dar există corăbii care pot fi obținute în Orașele Libere. Îți spun eu, Ned, nu-mi place căsătoria asta. Încă mai sunt oameni prin cele Șapte Regate care-mi spun Uzurpatorul. Ai uitat câte Case au luptat pentru Targaryeni în război? Acum trag de timp, dar dă-le și o jumătate de ocazie și m-ar omorî în pat, cu fiii mei lângă mine. Dacă regele cerșetor trece marea cu hoardele de Dothraki în spatele lui, trădătorii i se vor alătura.

- Nu va trece, promise Ned. Iar dacă, printr-o minune, o va face, îl vom arunca înapoi în mare. Odată ai ales un nou Păzitor al Estului...

Regele bombăni.

- Pentru ultima oară spun, nu-l voi desemna pe băiețandrul Arryn Păzitor. Știu că băiatul este nepotul tău, dar cum Targaryenii se urcă în pat cu Dothrakii, așa fi nebun

să las un sfert din regat pe umerii unui copil bolnăvicios.

Ned se pregătise pentru asta.

- Totuși, trebuie să avem un Păzitor pentru Est. Dacă Robert Arryn nu este bun, desemnează-l pe unul dintre frații tăi. Stannis a dovedit ce poate, cu vârf și îndesat, la asediul de la Capătul Furtunii.

Lăsă numele să plutească în aer pentru o clipă. Regele se încruntă fără să spună nimic. Nu părea să fie în largul său.

- Asta e, sfârși Ned liniștit, numai dacă nu cumva ai promis deja onorurile altuia.

Pentru o clipă, Robert avu bunul-simț să pară uluit. Dar la fel de repede, expresia i se preschimbă într-una de iritare.

- Și ce ar fi dacă aș fi făcut-o?

- E Jaime Lannister, nu?

Robert își îmboldi din nou calul și o luă în jos pe colină, spre gorgane. Ned ținea pasul cu el. Regele călărea cu ochii țintă înaintea.

- Da, spuse el în cele din urmă - un singur cuvânt, greu, ca încheiere a discuției.

- Regicid, spuse Ned. Zvonurile erau, deci, adevărate. Se mișca pe un teren periculos acum, știa asta. Un bărbat capabil și curajos, fără îndoială, zise el cu prudență, însă tatăl său este Păzitorul Vestului, Robert. Cu timpul, Ser Jaime va prelua el această onoare. Nici un bărbat n-ar trebui să dețină și Estul și Vestul. Lăsă nerostită îngrijorarea sa adevărată; că numirea ar pune jumătate din armatele regatului în mâinile Lannisterilor.

- Voi purta bătălia când dușmanul se va arăta pe câmpul de luptă, zise regele cu încăpățănare. Dar până una, alta, Lordul Tywin pare etern, la fel ca și Casterly Rock, așa că mă îndoiesc că Jaime va prelua succesiunea prea curând. Nu mă mai pisălogi cu asta, Ned, zarurile au fost aruncate.

- Maiestatea Voastră, pot să vă vorbesc pe față?

- Se pare că-mi este imposibil să te opresc, bombăni Robert.

- Aveți încredere în Jaime Lannister?

- E fratele geamăn al nevastei mele, un Frate Jurat din Garda Regelui, viața sa și averea și onoarea lui sunt toate ale mele.

- Tot așa cum au fost și ale lui Aerys Targaryen, sublinie Ned.

- De ce să nu am încredere în el? A făcut tot ce i-am cerut până acum. Sabia sa m-a ajutat să câștig tronul pe care stau.

Sabia lui te-a ajutat să mânjești tronul pe care stai, se gândi Ned, însă nu-și permise ca vreun cuvânt să i se desprindă de pe buze.

- A depus un jurământ, că va apăra viața regelui său cu propria sa viață. Apoi a deschis gâtul regelui cu o sabie.

- Șapte iaduri, *cineva* trebuia să-lucidă pe Aerys! spuse Robert strunindu-și brusc calul, oprindu-se lângă vechiul gorgan. Dacă Jaime n-ar fi făcut-o, ar fi trebuit s-o facă unul dintre noi, tu sau eu.

- Noi nu eram Frați Jurați din Garda Regelui, zise Ned. Venise vremea ca Robert să audă întregul adevăr, hotărî el, aici și acum. Vă amintiți de Trident, Maiestatea Voastră?

- Mi-am câștigat coroana acolo. Cum aș putea să uit?

- V-ați ales cu o rană de la Rhaegar. Așa că atunci când apărarea Targaryeană s-a destrămat și a fugit, ați lăsat urmărirea lor în mâna mea. Rămășițele armatei lui Rhaegar au fugit înapoi la Debarcaderul Regelui. Le-am urmărit. Aerys era în Fortăreața Roșie, cu câteva mii de loialiști. Mă așteptam să găsim porțile ferecate.

Robert scutură nerăbdător din cap.

- În loc de asta, ai descoperit că oamenii noștri luaseră deja orașul. Și ce-i cu asta?

- Nu au fost oamenii noștri. Oamenii lui Lannister. Leul de Lannister s-a repezit peste metereze, nu cerbul încoronat. Iar ei au luat orașul prin trădare.

Războiul durase aproape un an. Lorzii, mari sau mici, se înghesuiseră sub flamurile lui Robert, alții rămăseseră loiali lui Targaryen. Mândrii Lannisteri de la Casterly Rock, Paznicii Vestului, rămăseseră nepăsători* ignorând chemările la arme venite atât de la rebeli, cât și de la loialiști. Aerys Targaryen trebuie să fi crezut că zeii îi răspuseseră la rugăminți când Lordul Tywin Lannister apăruse înaintea porților de la Debarcaderul Regelui cu o armată de douăsprezece mii de oameni, promițând credință. Așa că regele nebun ordonase înfăptuirea ultimului său act nebunesc. Își deschisese orașul înaintea

leilor de la poartă.

- Trădarea a fost moneda pe care Targaryenii o cunoșteau prea bine, zise Robert. Furia i se aduna din nou. Lannisterii i-au plătit la fel. Nu a fost ceva mai puțin decât ar fi meritat. N-am să-mi tulbur somnul cu asta.

- Nu ați fost acolo, zise Ned cu amărăciune în glas. Somnul chinuit nu-i era deloc străin. Își trăise minciuni-le timp de paisprezece ani, și totuși încă-l mai hăituiau noaptea. Nu a fost nimic onorabil în cucerirea asta.

- Să-ți ia Ceilalți onoarea! blestemă Robert. Ce știau Targaryenii despre onoare? Coboară în cripta aia și întreab-o pe Lyanna despre onoarea dragonului!

- Ați răzbunat-o pe Lyanna la Trident, zise Ned, oprindu-se lângă rege.

Promite-mi, Ned, îi șoptise ea.

- Asta nu a adus-o înapoi. Robert privi în altă parte, spre depărtările cenușii. Zeii fie blestemați. Mi-au dăruit o victorie găunoasă. O coroană... Eu mă rugasem lor pentru *fată*. Pentru siguranța surorii tale... și să fie a mea, așa cum era hărăzit să fie. Te întreb, Ned, la ce bun să mai port o coroană? Zeii și-au bătut joc de rugămințile regilor și de ale văcarilor la fel.

- Nu pot să răspund în locul zeilor, Maiestatea Voastră... doar atât pot să spun, ce am găsit în acea zi, când am intrat în sala tronului. Aerys zăcea mort pe podea, înecat în propriul său sânge. Capetele lui de dragon priveau în jos, de pe pereți. Oamenii lui Lannister erau peste tot. Jaime purta mantia albă a Gărzii Regelui peste armura lui aurită. Parcă-l văd și acum. Până și sabia lui era aurită. Era așezat pe Tronul de Fier, la înălțime față de cavalerii săi, purtând un coif în forma unui cap de leu« Cum mai strălucea!

- Asta se cunoaște prea bine, se plânse regele.

- Eu eram tot călare. Ara străbătut întreaga lungime a sălii în tăcere, între șirurile lungi de hârci de dragon. Mă simțeam de parcă mă priveau, cumva. M-am oprit înaintea tronului, privind în sus, spre el. Sabia sa aurită era pusă peste picioare, cu ascuțișul înroșit de sângele regelui. Oamenii mei umpleau sala în urma mea. Oamenii lui Lannister s-au tras înapoi. Nu am rostit nici un cuvânt. L-am privit cum ședea acolo, pe tron, și am așteptat. În cele din urmă, Jaime a răs și s-a ridicat. Și-a scos coiful și mi-a

spus: „Nu te teme, Stark. Îl încălzeam doar pentru prietenul nostru, Robert. Mă tem că nu este un loc foarte confortabil.”

Regele își trase capul înapoi și izbucni în hohote. Râsul lui stârni dintre ierburile înalte un stol de ciori. Se înălțară în aer cu bătaii sălbătice din aripi.

- Te gândești că ar trebui să nu mă încred în Lannister pentru că a stat o dată pe tronul meu, pentru câteva momente? Se scutură din nou de răs. Jaime nu avea de-cât vreo șaptesprezece ani, Ned. De-abia ceva mai mult ca un băietan.

- Băietan sau bărbat, nu avea nici un drept să stea pe tronul ăla.

- Poate că era obosit, sugeră Robert. Să ucizi regi este o treabă destul de obositoare. Numai zeii știu, dar acolo, în încăperea aia blestemată, nu ai unde să te așezi. Și să știi că spunea adevărul. Este un tron înspăimântător de incomod. Din mai multe motive. Regele clătină din cap. Ei bine, acum am aflat păcatul întunecat al lui Jaime și povestea poate fi dată uitării. Mi-e greață de secrete și de certuri și de probleme de stat, Ned. E la fel de plictisitor ca numărutul paralelor. Hai, vino să călărim. Vreau să simt din nou vântul prin păr.

Își îmboldi calul, punându-l în mișcare, și galopă în sus, pe gorgan, împrăștiind pământul în urma lui. Pentru o clipă, Ned rămase neclintit. Nu mai avea cuvinte și era copleșit de un sentiment greu de neajutorare. Nu era pentru prima dată și se întrebă ce făcea el aici și de ce venise. Nu era Jon Arryn, să potolească sălbăticia regelui său și să-l deprindă cu înțelepciunea. Aparținea Casei Winterfell. Îi aparținea lui Catelyn, în durerea ei, și lui Bran. Deși un bărbat nu putea fi întotdeauna acolo unde-i era locul. Resemnat, Eddard Stark își înfipse pintenii în cal și o luă pe urmele regelui.

TYRION

Nordul parcă nu se mai sfârșea.

Tyrion Lannister cunoștea hărțile la fel de bine ca oricine, dar după două săptămâni pe drumeagul care trecea drept drumul regelui pe aici, ajunsese la concluzia că harta era una, iar terenul alta.

Părăsiseră Winterfellul în aceeași zi cu regele, în miezul agitației prilejuite de plecarea regală, îndepărtându-se de gălăgia provocată de strigătele bărbaților și de furnăie tul cailor, de huruitul căruțelor și scârțaiturile uriașei case pe roți a reginei, pe când o ninsoare ușoară cădea nervoasă peste ei. Drumul regelui începea tocmai dincolo de întinderea castelului și a orașului. Acolo, flamurile și căruțele și coloanele de cavaleri și călăreți liberi se îndreptară spre sud, luând întregul tumult cu ei, în vreme ce Tyrion Lannister porni spre nord, împreună cu Benjeri; Stark și nepotul acestuia.

Se făcuse mai frig după aceea și era mai multă liniște.

La vest de drum se aflau dealurile de cremene, cenușii și colțuroase, cu turnuri înalte de pază pe coastele lor pietroase. Spre est, terenul era mai lin, devenind o câmpie plată, întinsă pe cât puteai vedea cu ochii. Poduri de piatră se arcuiau peste râurile repezi și înguste, iar mici ferme se înșirau în cercuri împrejurul avanposturilor închise cu ziduri de lemn și piatră. Drumul era circulat intens, iar pentru noapte, spre ușurarea lor, găseau hanuri rudimentare.

Însă după trei zile de călărit de la Winterfell, terenurile agricole cedară locul unor păduri dese, iar drumul regelui deveni tot mai pustiu. Dealurile de cremene se înălțau mai mult și mai abrupt cu fiecare kilometru parcurs, până ce, în cea de-a cincea zi, se transformară în munți uriași, de un cenușiu rece, cu culmi zimțate și zăpadă pe creste. Când vântul bătea dinspre nord, valuri lungi de cristale de gheață zburau de pe piscurile înalte, ca niște stindarde.

Cu pereții muntoși la vest, drumul o cotea spre nord și nord-est prin pădure - un codru de stejari, brazi și arini sălbatici, negri, care părea mai bătrân decât orice văzuse Tyrion vreodată. „Pădurea lupilor” îi spunea Benjen Stark și, într-adevăr, noaptea coborî odată cu urletele haitelor aflate în depărtare. Lupul străvechi, albinos, al lui Jon își

ciulea urechile la urletele nocturne, dar nu-și alăturase niciodată propriul său glas. Era ceva foarte neliniștitor în acest animal, se gândea Tyrion.

Dacă nu puneai și lupul la socoteală, în grup erau opt. Tyrion călătorea cu doi dintre oamenii săi, cum se cuvenea unui Lannister. Benjen Stark îl avea numai pe nepotul său bastard și câțiva cai pentru Rondul de Noapte, însă la marginea pădurii lupilor rămăseseră o noapte în spatele zidurilor de lemn ale unui avanpost din pădure, iar acolo li se alăturase un altul dintre frații în negru, unul Yoren pe nume. Yoren era gârbovit și sinistru, trăsăturile fiindu-i ascunse de o barbă la fel de neagră ca veșmintele, părând aspru ca o rădăcină bătrână și dur ca piatra. Împreună cu el mai era o pereche de băieți zdrențăroși, de la o fermă, de la Degete.

- Violatori, spusese Yoren cu o căutătură rece spre însoțitorii săi.

Tyrion înțelese. Se spunea că viața pe Zid era dură, însă, fără îndoială, de preferat castrării.

Cinci bărbați, trei băieți, un lup străvechi, douăzeci de cai și o colivie cu corbi, dată lui Benjen Stark de Maester Luwin. Fără îndoială că erau un alai ciudat pe drumul regelui sau pe oricare alt drum.

Tyrion observase că Jon Snow îi privea pe Yoren și pe companiile săi îmbufnați cu o expresie ciudată pe față, care arăta stânjenitor de aproape de spaimă. Yoren avea un umăr răsucit și un miros acru, barba și părul îi erau lipite și năclăite, pline de păduchi, hainele vechi îi erau peticite și rareori spălate. Cei doi tineri recruți ai săi duhneau chiar și mai rău și păreau la fel de proști pe cât erau de cruzi.

Nu mai era nici o îndoială că băiatul făcuse o greșeală gândindu-se că Rondul de Noapte era alcătuit din bărbați ca unchiul lui. Yoren și companiile săi constituiau o trezire dură la realitate. Lui Tyrion îi părea rău de băiat. Alesese o viață aspră... sau se putea spune că îi fusese aleasă o viață aspră.

Pentru unchiul său avea chiar mai puțină simpatie. Benjen Stark părea să împărtășească aceeași aversiune pentru Lannisteri ca fratele său și nu-i plăcuse deloc când Tyrion îi vorbise despre intențiile sale.

- Te previn, Lannister, la Zid nu vei găsi nici un han, îi spusese privind-l de sus.

- Fără îndoială, veți găsi un loc unde să mă așezați și pe mine, răspunsese Tyrion. Așa cum s-ar putea să fi observat, sunt mic.

Desigur, fratelui reginei nu-i puteai spune „nu”, așa că asta lămurise lucrurile, însă Stark nu fusese deloc fericit.

- N-o să-ți placă deloc călătoria, îți promit asta, îi spusese el tăios, iar din momentul în care plecaseră, făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să-și țină promisiunea.

Pe la sfârșitul primei săptămâni, coapsele lui Tyrion erau tot o rană de la călăritul îndelungat, iar picioarele îl dureau rău, și mai era și înghețat până la oase. Nu se plângea. Ar fi fost jalnic dacă i-ar fi oferit lui Benjen Stark această satisfacție.

Se răzbnă puțin prin blana sa de călărie, o blană de urs zdrențuită, veche și cu un miros greu de mucegai. Stark i-o oferise într-un exces de curtoazie de Rond de Noapte, așteptându-se, fără îndoială, să fie refuzat cu grație. Tyrion o acceptase cu un zâmbet. Își adusese cu el cele mai călduroase haine când plecaseră de la Winterfell, și descoperise, foarte curând, că nu-i era nici pe departe suficient de cald. Era frig aici și se făcea din ce în ce mai frig. Noaptea, temperatura scădea sub cea de îngheț, iar când bătea, vântul era un cuțit care trecea prin cele mai călduroase haine de lână ale sale. De acum, Stark nu mai avea nici un motiv să nu-și regrete impulsul cavaleresc. Poate că învățase o lecție. Lannisterii nu refuzau niciodată, cu grație sau altfel. Lannisterii luau tot ceea ce li se oferea.

Fermele și avanposturile erau din ce în ce mai rare pe măsură ce înaintau tot spre nord, chiar mai adânc în bezna pădurii lupilor, până ce nu mai găsiră nici un acoperiș sub care să se adăpostească și se văzură nevoiți să recurgă la propriile lor resurse. Tyrion nu fusese nicio* dată obișnuit să ridice tabere sau să le strângă. Era prea mic, cu mersul prea șonticăit, prea neîndemânatic. Așa că, în vreme ce Stark și Yolen și ceilalți își ridicau adă- j posturi rudimentare, se îngrijeau de cai și aprindeau focul, el își luase obiceiul să-și înșface blana și un burduf pentru vin și dispărea să poată citi.

În cea de-a optsprezecea noapte a călătoriei lor, vinul

era un soi rar, dulce, chihlimburiu, din Insulele Verii, pe care-l dusesese tot drumul de la Casterly Rock, iar cartea o meditație asupra istoriei și proprietăților dragonilor* Cu permisiunea Lordului Eddard Stark, Tyrion împrumutase câteva volume rare din biblioteca din Winterfell și le împachetase pentru călătoria spre nord.

Găsi un loc confortabil, la fereală de zgomotele din tabără, în apropierea unui pârâu repede, cu apa limpede și rece ca gheața. Un stejar bătrân și grotesc îi oferea adăpost din calea vântului. Tyrion se ghemui în blană, cu spatele sprijinit de trunchi, luă o înghițitură de vin și începu să citească despre proprietățile oaselor de dragon. „Osul de dragon este negru, din cauza conținutului foarte bogat de fier, scria în carte. Este tare ca oțelul, dar e mult mai ușor și mult mai flexibil, și, desigur, imun la foc. Arcurile din os de dragon sunt foarte prețuite de Dothraki și nu-i de mirare. Un arcaș înarmat astfel poate depăși ca rază de acțiune orice arc de lemn.”

Tyrion avea o fascinație morbidă pentru dragoni. Când venise prima oară la Debarcaderul Regelui, la nunta surorii sale cu Robert Baratheon, își propusese să caute craniile de dragon care atârnaseră de pereții sălii tronului lui Targaryen. Regele Robert le înlocuise cu flamuri și tapiserii, însă Tyrion insistase până ce găsisese craniile în pivnița umedă unde fuseseră depozitate.

Se așteptase să i se pară impresionante, poate chiar înspăimântătoare. Nu se gândise că vor fi frumoase. Și totuși, erau: negre ca onixul, șlefuite fin, astfel că osul părea că sclipește sub lumina torței sale. Le plăcea focul, simți el. Își împinsese torța în gura unuia dintre craniile mai mari și făcuse ca umbrele să sară și să danseze pe perețele din spatele lui. Colții erau lungi, cuțite arcuite de diamant negru. Flacăra torței nu însemna nimic pentru ele; se îmbăiaseră în căldura unor focuri cu mult mai mari. Când se retrăsese, Tyrion ar fi putut jura că orbitele goale ale bestiei îi urmăriseră plecarea.

Acolo se aflau nouăsprezece craniile, de la cele aranjate după mărime, până la cei trei mari monștri din cântece și istorisiri, dragonii pe care Aegon Targaryen și surorile sale îi aruncaseră asupra celor Șapte Regate din vechime. Trubadurii le dăduseră nume de zei: Balerion, Meraxes,

Vhaghar. Tyrion stătuse între fălcile lor căscate, fără cuvinte și temător. Ai fi putut intra cu cal cu tot prin gâtulejul lui Vhaghar, deși nu ai mai fi putut ieși vreodată. Meraxes era chiar și mai mare. Iar cel mai mare dintre ei, Balerion, Oroarea Neagră, ar fi putut înghiți un bizon întreg, sau poate chiar și unul dintre mamuții lănoși despre care se spunea că bătuiau pustietățile înghețate de dincolo de Portul Ibben.

Tyrion rămăsese în pivnița umedă multă vreme, holbându-se la uriașul craniu lipsit de ochi al lui Balerion, până ce torța aproape că se stinsese, încercând să estimeze mărimea animalului viu, să-și imagineze cum arăta când își întindea aripile mari, negre, și se năpustea pe cer suflând foc.

Propriul său strămoș îndepărtat, Regele Loren al Stâncii, încercase să se opună focului când se alăturase Regelui Mern al Promontoriului, pentru a se împotrivi cuceririi targaryene. Acestea se petrecuseră cu aproape trei sute de ani în urmă, când cele Șapte Regate *erau* regate și nu doar niște provincii ale unui regat mai mare împreună, cei doi regi aveau șase sute de flamuri în luptă, cinci mii de cavaleri și de zece ori pe atâția călăreți liberi și soldați puternic înarmați, de asemenea călare. Aegon, Stăpânul Dragonilor, avea, poate, o cincime din acest număr, spuneau cronicile, și majoritatea oștenilor lui erau recruți, din rândul trupelor ultimului rege pe care-l măcelărise, iar devotamentul lor era nesigur.

Armatele s-au întâlnit pe câmpiile întinse ale Promontoriului, în mijlocul câmpurilor aurite de grâu gata pentru treierat. Când cei doi regi au șarjat, armata targaryeană s-a cutremurat și s-a spulberat, începând să dea bir cu fugiții. Pentru câteva momente, scriau cronicile, cucerirea se încheiase... dar numai pentru câteva momente, înainte ca Aegon Targaryen și surorile lui să intre în luptă.

A fost singura dată când Vhaghar, Meraxes și Balerion au fost lăsați să se dezlănțuie împreună. Trubadurii au cântat despre Câmpiile de Foc. Aproape patru mii de oameni au ars în acea zi, printre ei și Regele Mern al Promontoriului. Regele Loren scăpase și a trăit suficient cât să se predea, să jure credință Targaryenilor și să zămislească un fiu, fapt

pentru care Tyrion îi era profund îndatorat.

- De ce citești așa de mult?

Tyrion privi în sus, auzind glasul. Jon Snow stătea la câțiva pași distanță, privindu-l curios. Închise cartea, punând un deget ca semn, și spuse:

- Uită-te la mine și spune-mi ce vezi. Băiatul îl privi cu suspiciune.

- E vreun soi de păcăleală? Te văd pe tine. Tyrion Lannister.

Tyrion oftă.

- Ești extraordinar de politicoș pentru un bastard, Snow. Ceea ce vezi este un pitic. Cât ai, doisprezece ani?

- Paisprezece, răspuse băiatul.

- Paisprezece și ești deja mai înalt decât voi fi eu vreodată. Picioarele mele sunt scurte și răsucite și merg cu dificultate. Am nevoie de o șa specială ca să nu cad de pe cal. O șa pe care am meșterit-o eu, dacă vrei să știi. Oriasta, ori ar fi trebuit să călăresc un ponei. Brațele mele sunt suficient de puternice, dar, și ele, prea scurte. Nu voi fi niciodată un spadasin. Dacă m-aș fi născut într-o familie de țărani, aș fi fost lăsat să mor, sau m-ar fi vândut ca sclav la circ. Din păcate, m-am născut un Lannister, la Casterly Rock, iar grotescul pare mai sărac acolo. Se așteaptă unele lucruri de la mine. Tatăl meu a fost Mâna Regelui timp de douăzeci de ani. Mai târziu, fratele meu l-a ucis chiar pe acel rege, după cum a ieșit la iveală, însă viața este plină de asemenea mici ironii. Sora mea s-a măritat cu noul rege, iar oribilul meu nepot îi va succeda la tron. Trebuie să-mi aduc obolul pentru onoarea Casei mele, nu ești de acord? Dar cum? Ei bine, picioarele mele sunt prea scurte pentru trupul meu, iar capul prea mare, deși eu aș prefera să cred că este destul de mare pentru mintea mea. Am o viziune realistă asupra puterilor și slăbiciunilor mele. Mintea este arma mea. Fratele meu are sabia, Regele Robert are ghioaga de război, iar eu am mintea... și o minte are nevoie de cărți, tot așa cum o sabie are nevoie de tocilă, dacă trebuie să-și mențină ascuțimea. Tyrion ciocăni coperta de piele a cărții. De asta citesc eu atât de mult, Jon Snow.

Băiatul absorbi totul în tăcere. Avea chipul unui Stark: alungită, solemnă, prudentă, o față care nu trăda nimic.

Indiferent cine o fi fost mama lui, lăsase puțin din ea fiului ei.

- Despre ce citești? Întrebă el.

- Despre dragoni, îi spuse Tyrion.

- La ce bun? Nu mai sunt dragoni, rosti băiatul cu o convingere dată de vârsta tânără.

- Așa se spune. Trist, nu-i așa? Când eram de vârsta ta, obișnuiam să visez că voi avea un dragon numai al meu.

- Chiar așa? Întrebă băiatul bănuitor. Poate se că Tyrion râde de el.

- Oh, da. Chiar și un băiat pipernicit, răsucit și urât ca mine poate privi lumea de sus când sade pe spatele unui dragon. Tyrion puse burduful deoparte și se ridică în picioare. Obișnuiam să aprind focuri în tainițele de la Casterly Rock și să privesc flăcările ore în șir, prefăcându-mă că erau azvârlite de dragoni. Uneori, mi-l închipuiam pe tatăl meu arzând. Din când în când, și pe sora mea.

Jon Snow se holba la el, o privire în egală măsură încărcată de oroare și de fascinație. Tyrion hohoti.

- Nu te mai uita așa la mine, bastardule! Îți cunosc secretul. Ai avut aceleași vise.

- Nu, spuse Jon Snow oripilat. N-aș fi...

- Nu? Niciodată? Tyrion înălță o sprânceană. Ei, nu mă îndoiesc că familia Stark s-a purtat grozav de bine cu tine. Sunt sigur că Lady Stark te tratează ca pe propriul ei fiu. Iar fratele tău, Robb, a fost întotdeauna drăguț, și de ce n-ar fi fost? El primește Winterfell, iar tu Zidul. Iar tatăl tău... trebuie să aibă motive foarte bune dacă ți-a făcut bagajele pentru Rondul de Noapte...

- Încetează, zise Jon Snow, cu fața întunecată de furie. Rondul de Noapte este o misiune nobilă!

Tyrion râse.

- Ești prea isteț ca să crezi asta. Rondul de Noapte este groapa de gunoi pentru toți inadapabilii de pe domeniu. Te-am văzut privindu-i pe Yoren și pe băieții lui. Ăștia sunt noii tăi frați, Jon Snow, cum îți plac? Țărani posomorâți, datornici, braconieri, violatori, hoți și bastarzi ca tine, cu toții sfârșiți pe Zid, căutând grumkini și snarci, și toți monștrii de care dădaca ta ți-a povestit. Partea bună este că nu există grumkini și snarci, așa că nici măcar nu este o ocupație cât de cât periculoasă. Partea rea este că acolo-ți

îngheață și podoabele, dar din moment ce, oricum, nu aveți voie să zămisliți, nu cred că asta mai contează.

- Încetează! țipă băiatul.

Făcu un pas înainte, palmele strângându-i-se în pumni, gata să plângă. Dintr-odată, în mod absurd, Tyrion se simți vinovat. Făcu și el un pas înainte, intenționând să-l încurajeze cu o bătaie pe umăr, sau să mormăie vreo scuză.

Nu văzu lupul, unde stătuse sau cum se apropiase. Acum mergea spre Snow, pentru ca în clipa următoare să ajungă pe spate, pe terenul pietros, rămânând fără respirație din cauza impactului dur și cu gura plină de pământ, sânge și frunze putrezite. Când încercă să se ridice, spatele îi fu cuprins de spasme dureroase. Și-l zdrelise în urma căderii. Își mușcă buzele din cauza frustrării, apucă o rădăcină și se ridică în capul oaselor.

- Ajută-mă, îi spuse el băiatului, întinzând o mână.

Dintr-odată, lupul se așeză între ei. Nu mârâia. Afurisitul de animal nu scotea niciodată nici un sunet. Se uita numai la el cu ochii aceia de un roșu-aprins și-și dezveli colții, iar asta era mai mult decât suficient. Tyrion se pleoști din nou, lipindu-se de pământ cu un mormăit.

- Atunci nu mă ajuta. Am să rămân aici până când pleci.

Jon Snow mângâie blana groasă, albă, a Nălucii, zâmbind acum.

- Roagă-mă frumos.

Tyrion Lannister simți cum furia se aduna în el, dar o răpuse printr-un efort de voință. Nu era pentru prima dată în viața lui când fusese umilit, și nu va fi nici pentru ultima. Poate că merita asta.

- Ți-aș fi recunoscător pentru ajutor, Jon, zise el prietenos.

- Jos, Nălucă, spuse băiatul.

Lupul străvechi se așeză pe labelle din spate. Ochii aceia roșii nu-l părăsiră nici o clipă. Jon veni în spatele lui, își strecură mâinile sub brațele lui și-l ridică ușor în picioare. Apoi luă cartea și i-o înapoie.

- De ce m-a atacat? întrebă Tyrion aruncând o privire piezișă spre lup, ștergându-și sângele și noroiul de pe gură cu dosul palmei.

- Poate a crezut că ești vreun grumkin.

Tyrion îl privi cu asprime. Apoi râse, un fornăit scurt, pe nas, în semn de amuzament, care-i scăpase cu totul fără voia sa.

- Oh, zei, spuse el, înecându-se de râs și scuturând din cap. Cred că mai degrabă arăt ca un grumkin. Ce le face snarcilor?

- N-ai vrea să știi.

Jon apucă burduful cu vin și-l întinse. Tyrion scoase dopul, scutură din cap și dădu pe gât o înghițitură lungă. Vinul îi curse în gâtlej ca un foc și-i încălzi stomacul, întinse burduful spre Jon Snow.

- Vrei puțin?

Băiatul încercă o înghițitură prudentă.

- E adevărat, nu-i așa? zise când termină. Ce mi-ai spus despre Rondul de Noapte.

Tyrion dădu din cap. Jon Snow își trase buzele într-o expresie aspră.

- Dacă așa e, asta e. Tyrion rânji spre el.

Asta-i bine, bastardule. Majoritatea bărbaților ar nega mai degrabă un adevăr dur decât să se confrunte cu el.

- Majoritatea bărbaților, zise băiatul. Dar nu și tu.

- Nu, admise Tyrion, nu și eu. Nu mai visez decât foarte rar, chiar și dragoni. Strânse burduful căzut. Vino, mai bine ne întoarcem în tabără înainte ca unchiul tău să ridice flamurile.

Plimbarea fu scurtă, însă pământul era dur sub pașii lor, iar picioarele îl dureau destul de tare când se întoarseră. Jon Snow întinse o mână să-l ajute să treacă de un ghemotoc gros de rădăcini, însă Tyrion i-o dădu la o parte. Se va descurca singur, așa cum făcuse în întreaga sa viață. Totuși, tabăra era o privescătoare binefăcătoare. Adăposturile fuseseră ridicate lângă zidurile părginite ale unui fort abandonat demult, ca o pavăză în fața vântului. Caii fuse* seră hrăniți și fusese făcut focul. Yoren ședea pe o piatră, jupuind o veveriță. Mirosul savuros al tocanei umplu nările lui Tyrion. Se trase spre locul unde omul său, Morrec, se îngrijea de ceaunul cu tocană. Fără nici un cuvânt, Morrec îi întinse polonicul. Tyrion gustă și i-l dădu înapoi.

- Pune mai mult piper, zise el.

Benjen Stark ieși din adăpostul pe care-l împărțea cu nepotul său.

- Iată-te, Jon, fir-ar să fie! Nu mai pleca așa, de capul tău. Am crezut că ți-au făcut felul Ceilalți.

- Au fost grumkinii, îi spuse Tyrion râzând. Jon Snow zâmbi. Stark îi aruncă lui Yoren o privire nedumerită. Bătrânul bombăni, dădu din umeri și-și reluă treaba lui sângeroasă. Veverița oferea ceva carne pentru tocană și o mâncară cu pâine neagră și brânză tare, în jurul focului. Tyrion le dădu de băut din vinul său până ce chiar și Yoren se mai muie. Unul câte unul, oamenii se duseră spre adăposturile lor, la culcare - toți în afară de Jon Snow care trăsesese la sorți prima gardă de noapte.

Tyrion fu ultimul care se retrase, ca întotdeauna. Pe când pășea în adăpostul construit pentru el de oamenii lui, se opri și privi înapoi la Jon Snow. Băiatul stătea în apropierea focului, cu un chip aspru și neclintit, privind gânditor spre flăcări.

Tyrion Lannister zâmbi amar și se duse la culcare.

CATELYN

Ned și fetele plecaseră de opt zile când Maester Luwin veni într-o noapte la ea, în camera unde boala Bran, aducând o lampă de citit și catastife cu socoteli.

- A venit vremea să revedem cifrele, doamna mea, zise el. Veți dori să știți cât ne-a costat această vizită regală.

Catelyn privi spre Bran, așezat în patul său de suferință, și-i dădu la o parte părul de pe frunte. Crescuse foarte lung. Va trebui să i-l taie, cât de curând.

- Nu simt nevoia să mă uit la socoteli, Maester Luwin, îi spuse ea, fără să-și ia nici o clipă privirea de la Bran, Știu cât ne-a costat vizita. Ia catastiful de aici.

- Doamna mea, suita regelui a avut un apetit foarte sănătos. Trebuie să ne reumplem magaziiile înainte...

- Am spus să iei catastifele de aici. Administratorul se va ocupa de toate trebuințele noastre.

- Nu avem nici un administrator, îi aminti Maester Luwin. Era ca un mic șobolan cenușiu, nu voia să plece, Poole s-a dus în sud, să pună la punct curtea Lordului! Eddard, la Debarcaderul Regelui.

Catelyn dădu din cap absentă.

- Oh, da, îmi amintesc.

Bran era atât de palid. Ea se întrebă dacă nu cumva ar trebui să-i mute patul sub fereastră, în așa fel încât să primească lumina soarelui de dimineață. Maester Luwin așeză lampa într-o nișă de lângă ușă și-i potrivea fitilul.

- Sunt mai multe chestiuni care necesită atenția dumneavoastră imediată, doamna mea. În afară de administrator, mai avem nevoie de un comandant al gărzii în locul lui Jory, un maestru de călărie...

Ochii ei se întoarseră brusc și-l găsiră.

- Un maestru de *călărie*?

Vocea ei era ca un bici. Maester părea intimidat.

- Da, doamna mea. Hullen a plecat cu Lord Eddard, așa că...

- Fiul meu zace aici frânt și pe moarte, Luwin, iar tu dorești să discutăm despre un nou maestru de *călărie*? Crezi că-mi pasă ce se întâmplă la grajduri? Crezi că-mi pasă câtuși de puțin? Aș măcelări cu bucurie toți caii din Winterfell cu propriile mele mâini dacă asta ar deschide

ochii lui Bran, înțelegeți? *Pricepi?*

El își plecă privirile.

- Da, doamna mea, dar chestiunile...

- Am să mă ocup eu de ele, zise Robb.

Catelyn nu-l auzise intrând, dar era acolo, în pragul ușii, privind-o. Țipase, își dădu ea seama, simțind un val brusc de rușine. Ce se întâmpla cu ea? Era atât de obosită, iar capul o durea mai tot timpul.

Maester Luwin privi de la Catelyn la fiul ei.

- Am pregătit o listă cu cei pe care am putea să-i luăm în considerare pentru funcțiile rămase libere, zise el întinzându-i lui Robb o hârtie scoasă din mânecă.

Fiul ei privi spre nume. Venise de afară, observă Catelyn, obrajii-i erau roșii din cauza aerului rece, iar părul îi era zburlit din cauza vântului.

- Buni oameni, spuse el. Vorbim despre ei mâine. Îi înapoie lista cu nume.

- Foarte bine, stăpâne.

- Lasă-ne acum, spuse Robb.

Maester Luwin se înclină și plecă. Robb închise ușa și se întoarse spre ea. Avea sabie, remarcă ea.

- Mamă, ce faci?

Catelyn considerase întotdeauna că Robb îi semăna; la fel ca Bran și Rickon și Sansa, avea culoarea neamului Tully, părul roșcat, ochii albaștri. Dar acum, pentru prima dată, distinse ceva din Eddard Stark pe chipul său, ceva la fel de sever și de aspru.

- Ce faci? repetă ea uimită. Cum poți să mă întrebi așa ceva? Ce-ți imaginezi că faci? Am grijă de fratele tău. Mă îngrijesc de Bran.

- Asta spui tu că faci? Nu ai mai ieșit din camera asta de când a fost rănit Bran. Nu ai venit nici măcar la poartă, când tata și fetele au plecat spre sud.

- Mi-am luat rămas-bun de la ei aici, și i-am privit plecând de la fereastră.

Îl implorase pe Ned să nu plece, nu acum, după toate cele ce se întâmplaseră; acum totul se schimbase, nu putea vedea asta? Nu avusese nici un rost, însă. El nu mai avea de ales, îi spusese, și apoi alesese plecarea.

- Nu-l pot părăsi nici măcar pentru o clipă, pentru că orice moment ar putea fi ultima sa clipă. Trebuie să fiu cu

el dacă... dacă...

Luă mâna moale a fiului ei, strecurându-și degetele printre ale lui. Era atât de fragil și slab, fără nici o urmă de putere în mână, dar încă mai putea simți căldura vieții pe sub piele.

Vocea lui Rob se înmuie.

- Nu va muri, mamă. Maester Luwin spune că timpul celui mai mare pericol a trecut.

- Și dacă Maester Luwin se înșală? Și dacă Bran are nevoie de mine și eu nu sunt aici?

- *Rickon* are nevoie de tine, spuse Robb aspru. Are numai trei ani, nu înțelege ce se petrece. Crede că toată lumea l-a părăsit, așa că se ține după mine toată ziua, lipindu-se de piciorul meu și plângând. Eu nu știu ce să fac cu el. Se opri o clipă, mușcându-și buza de jos, la fel cum făcea când era mic. Mamă, și eu am nevoie de tine. Încerc, dar nu pot... Nu pot să le fac pe toate singur.

Vocea lui se frânse, năpădită de o emoție bruscă, iar Catelyn își aminti că nu avea decât paisprezece ani. Ar fi vrut să se ridice de acolo și să meargă la el, însă Bran o ținea încă de mână și nu se putea mișca. Afară, lângă turn, lupul începu să urle. Catelyn se cutremură, doar pentru o clipă.

- E al lui Bran.

Robb deschise fereastra și lăsă aerul nopții să intre în încăperea neaerisită din turn. Urletele crescuseră în intensitate. Era un sunet singuratic și rece, plin de melancolie și disperare.

- Nu, îi spuse ea. Bran are nevoie de căldură.

- Trebuie să-i audă glăsuind, zise Robb. Undeva, prin Winterfell, un al doilea lup începu să urle, alăturându-se primului. Apoi un al treilea, mai aproape.

- Câinele Lățos și Vântul Cenușiu, făcu Robb, pe când urletele lor se înălțau împreună. Îi poți deosebi, dacă asculți cu atenție.

Catelyn tremura. Din cauza durerii, a frigului, din pricina urletelor lupilor străvechi. Noapte după noapte, urletele și vântul rece și castelul cenușiu și pustiu rămâneau la fel, fără să se schimbe nici o clipă, iar băiatul ei zăcea acolo, frânt, cel mai drag dintre copiii săi, cel mai blând, Bran, cel căruia îi plăcea să râdă și să se cațere și care visa la rangul

de cavalier, toate erau duse acum, nu-l va mai vedea niciodată râzând din nou. Plângând, își trase mâna dintr-a lui și-și acoperi urechile să nu mai audă acele urlete îngrozitoare.

- Fă-i să se oprească! țipă ea. Nu mai suport, fă-i să se oprească, omoară-i dacă trebuie, dar fă-i să se oprească!

Nu-și mai amintea când căzuse la podea, dar acolo era acum, iar Robb o ridică, ținând-o în brațele sale puternice.

- Nu-ți fie teamă, mamă. Nu-i vor face niciodată vreun rău. O ajută să meargă spre patul ei îngust, din colțul camerei de suferință. Închide ochii, rosti el blând. Odihnește-te. Maester Luwin mi-a spus că abia dacă ai dormit de când cu căderea lui Bran.

- Nu pot, plânse ea. Să mă ierte zeii, Robb, nu pot» dacă moare în timp ce eu dorm, și dacă moare, dacă moare... Lupii urlau încă. Ea țipă și-și puse din nou palmele la urechi. Oh, zei, închide fereastra!

- Dacă-mi promiți că ai să dormi. Robb se duse la fereastră, dar tocmai când se întinse spre obloane, un alt zgomot se alătură urletelor de jelanie ale lupilor străvechi. Câini, spuse el, ascultând. Toți câinii latră. Nu au mai făcut asta până acum... Catelyn auzi cum respirația i se oprise în gât. Când privi în sus, fața lui pălise sub lumina lămpii. *Foc*, șopti el.

Foc, se gândi ea; iar apoi: *Bran!*

- Ajută-mă, rosti ea grăbită, ridicându-se. Ajută-mă cu Bran.

Robb nu părea să o audă.

- Turnul bibliotecii este în flăcări, zise el. Catelyn putea vedea acum, prin ferestre, tremuratul luminii roșiatice. Se așeză, ușurată. Bran era în siguranță. Biblioteca se afla dincolo de curte, nu exista nici o cale prin care focul să ajungă aici.

- Mulțumesc zeilor, murmură ea.

Robb privi spre ea de parcă ar fi înnebunit.

- Mamă, stai aici. Mă întorc imediat ce va fi stins focul. Apoi o luă la fugă. Îl auzi strigând la gărzile de lângă încăpere, îi auzi coborând împreună într-o goană nebună, sărind câte două, trei trepte deodată.

Afară, în curte, se auzeau strigăte de „Foc!”, urlete, zgomote de pași, furnăitul cailor înspăimântați și lătratul

frenetic al câinilor de la castel. Urletul lupilor dispăruse, își dădu ea seama. Lupii străvechi tăcuseră.

Catelyn rosti, în tăcere, o rugăciune de mulțumire către zeul cu șapte fețe, pe când se ducea la fereastră. De-a lungul curții, limbi lungi de foc ieșeau din ferestrele bibliotecii. Privi cum fumul se ridica spre cer și se gândi, cu tristețe, la toate cărțile pe care Casa Stark le adunase în decursul secolelor. Apoi trase obloanele.

Când se întoarse de la fereastră, un bărbat era în încăpere.

- Nu trebuia să fii aici, mormăi el acru. Nimeni n-ar trebui să mai fie aici.

Era un bărbat mic de statură, murdar, îmbrăcat în haine maro, murdare, și putea a cal. Catelyn îi cunoștea pe toți oamenii care lucrau la grajdurile lor, iar acesta nu făcea parte dintre ei. Era un sfrijit, cu părul blond, pleoștit, și ochi spălăciți, scufundați în fața osoasă, iar în mână avea un pumnal.

Catelyn privi la armă, apoi la Bran.

- Nu, spuse ea.

Cuvântul i se opri în gât, ca o șoaptă secătuită. El trebuie s-o fi auzit.

- E o favoare, zise el. E oricum mort.

- Nu, zise Catelyn, mai tare acum, după ce-și regăsise vocea. Nu, nu poți.

Se răsuci înapoi spre fereastră ca să strige după ajutor, însă bărbatul se mișca mai repede decât și-ar fi putut închipui ea. O mână i se așeză pe gură și-i trase capul înapoi, iar alta aduse pumnalul la gât. Duhoarea lui era copleșitoare. Ea ridică mâinile și apucă lama cu toată forța, împingând-o departe de gâtul ei. Îl auzi blestemând în urechea ei. Degetele ei erau năclăite de sânge, însă nu dădu drumul pumnalului. Palma pusă peste gura ei se strânse mai tare, oprindu-i aerul. Catelyn își răsuci capul într-o parte și reuși să-și înfigă dinții într-o porțiune din carnea lui. Îl mușcă apăsător. Bărbatul gemu de durere. Ea strânse din dinți și-i smulse bucata de carne și, dintr-odată, el o lăsă. Gustul sângelui îi umplea gura. Inspiră aerul și țipă, iar el o luă de păr și o împinse, ea se împiedică și căzu, bărbatul repezindu-se asupra ei, respirând din greu, tremurând. Încă ținea pumnalul strâns în mâna dreaptă,

mânjită de sânge.

- Nu trebuia să fii aici, repetă el prosteste. Catelyn văzu o umbră strecurându-se prin ușa lăsată deschisă în spatele lui. Se auzi un sunet jos, mai puțin decât un mârâit, abia dacă ar fi putut fi luat drept amenințare, însă bărbatul sesizase ceva pentru că începuse să se răsucească atunci când lupul făcu saltul. Se rostogoliră la podea împreună, pe jumătate întinși peste Catelyn, acolo unde căzuse. Lupul îl prinsese de sub falcă. Țipătul bărbatului dură mai puțin de o secundă înainte ca animalul să-i frângă capul și să-i smulgă jumătate din gât. Ea simțea sângele lui ca pe o ploaie caldă când i se împrăștie pe față.

Lupul privea spre ea. Fălciile sale erau roșii și umede, iar ochii îi luceau galbeni în întunericul încăperii. Era lupul lui Bran, își dădu ea seama. Bineînțeles că el era.

- Mulțumesc, șopti Catelyn, cu un glas moale și slab.

Își ridică mâna, tremurând. Lupul păși mai aproape, îi mirosi degetele, apoi linse sângele cu limba sa umedă și aspră. După ce curăță tot sângele de pe mâna ei, se îndepărtă în tăcere și se duse la patul lui Bran, așezându-se lângă el. Ea începu să radă isteric.

Așa o găsiră, atunci când Robb și Maester Luwin și Ser Rodrik năvăliră în încăpere împreună cu jumătate din gărzile din Winterfell. Când hohotele de râs pieriră în gâtul ei, o înveliră în păaturi calde și o duseră înapoi la Marea Fortăreață, în propriile ei apartamente. Bătrâna Nan o dezbracă și o ajută să intre într-o baie cu apă aproape opărită și-i spală sângele cu o bucată de pânză moale.

După aceea, sosi și Maester Luwin să-i oblojească rănile. Tăieturile de la degete erau adânci, aproape până la os, iar pielea de pe cap era însângerată și vânătă, acolo unde îi smulsese o mână de păr. Maester îi spuse că durerea abia acum începea, și-i dădu semințe de mac ca s-o ajute să doarmă. În cele din urmă, ea închise ochii.

Când îi deschise din nou, îi spuseră că dormise timp de patru zile. Catelyn dădu din cap și se ridică în pat. Totul i se părea acum un coșmar, totul de la căderea lui Bran, un vis îngrozitor cu sânge și durere, însă simțea durerea din palme, care-i amintea că totul era adevărat. Se simțea slăbită și amețită, dar era ciudat de ușurată, de parcă i s-ar fi luat de pe umeri o mare greutate.

- Aduceți-mi niște pâine și miere, le spuse ea servitorilor, și trimiteți-i vorbă lui Maester Luwin că bandajele mele trebuie să fie schimbate.

O privire cu uimire și se grăbiră să-i îndeplinească poruncile.

Catelyn își amintea cum fusese mai înainte și se rușină. Îi abandonase pe toți, pe copiii ei, pe soțul ei, Casa ei. Așa ceva nu se va mai întâmpla niciodată. Le va arăta acestor oameni ai nordului cât de puternic putea fi un Tully de Riverrun.

Robb sosi la ea înaintea mâncării. Rodrik Cassel veni împreună cu el, apoi omul de încredere al soțului ei, Theon Greyjoy, și de pe urmă Hallis Mollen, un membru al gărzii, musculos, cu o barbă cafenie, pătrată. El era noul comandant al gărzii, îi spuse Robb. Fiul ei era îmbrăcat într-o armură din piele întărită și o cămașă de zale, iar la șold îi spânzura o sabie.

- Cine a fost bărbatul? îi întrebă Catelyn.

- Nimeni nu-i cunoaște numele, îi spuse Hallis Mollen. Era un nimeni la Winterfell, doamna mea, dar unii zic că a mai fost văzut pe aici și prin împrejurimile castelului în ultimele săptămâni.

- Deci era unul dintre oamenii regelui, spuse ea, ori unul dintre Lannisteri. Ar fi putut fi lăsat în urmă când au plecat ceilalți.

- Poate, făcu Hal. Cu toți acei străini care au umplut Winterfell în ultima vreme, nu se poate spune de cine aparținea.

- S-a ascuns în grajduri, zise Greyjoy. Pot spune asta după mirosul lui.

- Și cum a putut trece neobservat? întrebă ea cu asprime.

Hallis Mollen părea uluit.

- După ce Lord Eddard a luat cu el niște cai și după ce am trimis și noi alții la Rondul de Noapte, grajdurile au rămas pe jumătate goale. Nu a fost cine știe ce scamatorie să se ascundă de grăjdari. S-ar putea să-l fi văzut Hodor, se vorbește că băiatul se purta ciudat, dar pur și simplu...

Hal scutură din cap.

- Am descoperit unde dormea, interveni Robb. Avea nouăzeci de gologani din argint în punga de piele îngropată

sub paie.

- E bine de știut că viața fiului meu nu a fost arvunită pentru bani puțini, comentă Catelyn cu amărăciune.

Hallis Mollen se uită la ea nedumerit.

- Mă iertați, doamna mea, vreți să spuneți că pe *băiat* trebuia să-l ucidă?

Greyjoy se îndoia de asta.

- Ar fi o nebunie.

- Pentru Bran a venit, zise Catelyn. Tot continua să mormăie că eu nu ar fi trebuit să mă aflu acolo. A dat foc bibliotecii, gândindu-se că mă voi grăbi să sting incendiul, luând și gărzile cu mine. Dacă nu aș fi fost pe jumătate nebună de durere, ar fi reușit.

- De ce ar vrea cineva să-l ucidă pe Bran? Întrebă Robb. Zeilor, e doar un băiețel neajutorat, cufundat în somn...

Catelyn îi aruncă primului ei născut o privire provocatoare.

- Dacă te pregătești să domnești în nord, trebuie să te pricepi să descâlcești și astfel de lucruri, Robb. Răspunde-ți singur la întrebare. De ce ar vrea cineva să ucidă un copil adormit?

Înainte ca el să apuce să răspundă, servitorii se întoarseră cu un platou cu mâncare proaspătă, adusă de la bucătărie. Era mult mai mult decât ceruse ea: pâine caldă, unt și miere și dulceață de mure, felii subțiri de șuncă și un ou fiert moale, o felie de brânză și o oală cu ceai de mentă. Și odată cu toate astea își făcu apariția și Maester Luwin.

- Cum se simte fiul meu, Maester? Catelyn aruncă o privire spre toată mâncarea adusă și descoperi că nu avea poftă să mănânce.

Maester Luwin își coborî privirile.

- Tot la fel, doamna mea.

Era răspunsul la care ea se așteptase, nici mai mult, nici mai puțin. Măinile ei pulsau de durere, de parcă lama era încă tot acolo, tăind-o adânc. Îi expedie pe servitori și se uită din nou spre Robb.

- N-ai descoperit nici acum răspunsul?

- Cineva se teme ca nu cumva Bran să se trezească, zise Robb, se teme de ceea ce ar putea să spună sau să facă, se teme de ceva ce știe el.

Catelyn era mândră de el.

- Foarte bine. Se întoarce spre noul comandant al gărzii. Trebuie să-l ținem pe Bran în siguranță. Dacă a apărut un ucigaș, s-ar putea să mai apară și alții.

- Câți soldați din gardă doriți, doamna mea? întrebă Hal.

- Atât timp cât Lordul Eddard este plecat, fiul meu este stăpânul Winterfellului, îi răspunse ea.

Robb se înalță puțin mai mult.

- Pune un om în camera lui, să stea acolo zi și noapte, altul la ușă, doi la capătul scării. Nimeni nu intră la Bran fără aprobarea mea sau a mamei.

- Cum spuneți, stăpâne.

- Fă-o chiar acum, sugeră Catelyn.

- Și lasă lupul lui să stea în încăperea cu el, adăugă Robb.

- Da, zise Catelyn. Da.

Hallis Mollen se înclină și părăsi încăperea.

- Lady Stark, zise Ser Rodrik după ce comandantul gărzii plecă, ați avut vreo șansă să observați ce pumnal folosea ucigașul?

- Circumstanțele nu mi-au permis să-l examinez cu atenție, dar aș putea vorbi despre tăiș, răspunse Catelyn cu un zâmbet amar. Dar de ce întrebați?

- Am găsit arma în pumnul strâns al nemernicului. Mie mi se pare că era o armă mult prea fină pentru un astfel de individ, așa că am examinat-o îndelung și cu atenție. Pumnalul este unul în stil Valyrian, cu mâner din os de dragon. O astfel de armă nu poate ajunge în mâinile unuia ca el. Cineva i-a dat-o.

Catelyn dădu gânditoare din cap.

- Robb, închide ușa.

El se uită ciudat la ea, însă făcu ce-i ceruse.

- Ceea ce sunt pe cale să vă spun nu trebuie să fie auzit în afara acestei încăperi, le zise ea. Vreau să-mi jurați pentru asta. Dacă fie și numai o parte din ceea ce bănuiesc eu este adevărat, Ned și fetele mele călăresc spre un pericol de moarte, iar un cuvânt ajuns la urechile nepotrivite ar putea amenința chiar viața lor.

- Lordul Eddard îmi este ca un al doilea tată, zise Theon Greyjoy. Jur.

- Aveți jurământul meu, spuse Maester Luwin.

- Și pe al meu, doamna mea, repetă și Ser Rodrik. Ea privi spre fiul ei.

- Și tu, Robb?

El dădu din cap în semn de încuviințare.

- Sora mea, Lysa, crede că Laniisterii i-au omorât soțul, pe Lordul Arryn, Mâna Regelui, le povesti Catelyn. Mi-am dat seama că Jaime Lannister nu s-a dus la vânătoare în ziua când Bran a căzut. A rămas aici, la castel. În încăpere se pogorî o liniște mormântală. Nu cred că Bran a căzut din turn, zise ea spărgând tăcerea. Cred că a fost aruncat.

Șocul era oglindit clar pe fețele lor.

- Doamna mea, dar asta este o sugestie monstruoasă, zise Rodrik Cassel. Până și un regicid ar da înapoi de la uciderea unui copil nevinovat.

- Oh, chiar așa? Întrebă Theon Greyjoy. Mă îndoiesc.

- Nu există nici un fel de limite pentru ambiția Lannisterilor sau pentru mândria lor, zise Catelyn.

- Băiatul a fost întotdeauna foarte sigur de el, spuse Maester Luwin gânditor. Cunoștea fiecare piatră din Winterfell.

- Zei! Înjură Robb, chipul său tânăr întunecându-se de furie. Dacă este adevărat, va plăti pentru asta. Își trase sabia și o agită prin aer. Îlucid cu mâna mea.

Ser Rodrik se zbârli la el.

- Pune-o la loc! Lannisterii se află la sute de leghe de aici. *Niciodată* să nu-ți tragi sabia decât dacă ai intenția de a o folosi. De câte ori trebuie să-ți spun toate astea, băiat smintit?

Rușinat, Robb își puse sabia înapoi în teacă, devenind, dintr-odată, din nou copil. Catelyn îi spuse lui Ser Rodrik:

- Văd că fiul meu mânuiește oțel acum.

Bătrânul maestru răspunse:

- M-am gândit că a venit vremea. Robb privea neliniștit spre ea.

- S-ar putea ca Winterfell să aibă nevoie, cât de curând, de toate săbiile sale și ar fi cel mai bine ca ele să nu fie din lemn.

Theon Greyjoy puse o mână pe mânerul sabiei sale și spuse:

- Doamna mea, dacă se va ajunge la asta, Casa mea vă este foarte îndatorată.

Maester Luwin își pipăi lanțul de la gât, acolo unde se freca de piele.

- Tot ceea ce știm sunt simple presupuneri. Cel pe care vrem să-l acuzăm este chiar fratele iubit al reginei. Nu va lua asta prea ușor. Ne trebuie dovezi, altfel vom fi nevoiți să păstrăm tăcerea de-a pururi.

- Dovada ta este pumnalul, zise Ser Rodrik. O armă atât de fină ca asta nu ar fi trecut neobservată.

Exista un singur loc unde putea fi aflat adevărul, își dădu seama Catelyn.

- Cineva trebuie să meargă la Debarcaderul Regelui.

- Mă duc eu, zise Robb.

- Nu, îi răspunse ea. Locul tău este aici. Trebuie să fie întotdeauna un Stark la Winterfell.

Privi spre Ser Rodrik, cu favoriții săi mari și albi, la Maester Luwin, cu robele sale cenușii, la tânărul Greyjoy, zvelt, întunecat și impetuos. Pe care să-l trimită? Cine va fi crezut? Apoi își dădu seama. Împinse la o parte păturile, cu degetele ei bandajate, țepene și rigide ca piatra. Coborî din pat.

- Trebuie să merg chiar eu.

- Doamna mea, glăsui Maester Luwin, oare este înțelept? În mod sigur, Lannisterii vă vor privi sosirea cu toate suspiciunile.

- Cum rămâne cu Bran? întrebă Robb, arătând complet dezorientat acum. Doar nu vrei să-l părăsești.

- Am făcut tot ce am putut pentru Bran, spuse ea, punând una din mâinile ei rănite pe brațul lui. Viața lui se află acum în mâinile zeilor și ale lui Maester Luwin. Așa cum mi-ai amintit chiar tu, Robb, mai am și alți copii la care trebuie să mă gândesc.

- Veți avea nevoie de o escortă foarte puternică, doamna mea, zise Theon.

- Am să-l trimit pe Hal, cu un escadron de soldați din gardă, făcu Robb.

- Nu, rosti Catelyn. Un grup mare atrage o atenție nedorită. Nu aș vrea ca Lannisterii să știe că vin.

Ser Rodrik protestă:

- Doamna mea, permiteți-mi ca să vă însoțesc eu, cel puțin. Drumul regelui poate fi periculos pentru o femeie singură.

- Nu voi merge pe drumul regelui, răspunse Catelyn. Rămase o clipă pe gânduri, apoi dădu din cap în semn de

consimțire. Doi călăreți se pot deplasa la fel de repede ca unul singur, mult mai repede decât o coloană încetinită de căruțe și case pe roți. Voi accepta compania dumatăle, Ser Rodrik. Vom merge de-a lungul Cuțitului Alb, spre mare, și vom închiria o corabie la Portul Alb. Cai puternici și vânturi aprige ne vor aduce la Debarcaderul Regelui chiar cu mult înaintea lui Ned și a Lannisterilor. *Iar apoi, se gândi ea, vom vedea ce-i de văzut.*

SANSA

Eddard Stark plecase înaintea zorilor, o informă Septa Mordane pe Sansa.

- Regele a pus să fie chemat. Cred că pentru o altă vânătoare. Mi s-a spus că încă mai există bizoni pe pământurile astea.

- N-am văzut niciodată bizoni, spuse Sansa, hrănind-o cu o bucată de șuncă pe Lady, pe sub masă.

Lupul străvechi o luă din mâna ei cu delicatețea unei regine. Septa Mordane pufni dezaprobatore.

- O doamnă nobilă nu hrănește câinii pe sub masă, zise ea, rupând încă o bucată de fagure și lăsând mierea să se scurgă peste pâine.

- Ea nu-i câine, e un lup străvechi, remarcă Sansa, pe când Lady își lungea ghearele cu o limbă aspră. Oricum, tata mi-a spus că-i putem ține cu noi dacă vrem.

Septa nu era încântată.

- Ești o fată bună, Sansa, dar când este vorba despre creatura aceea, devii la fel de refractară ca și sora ta, Arya. Apoi se încruntă. Pe unde umblă Arya în dimineața asta?

- Nu-i e foame, spuse Sansa, știind prea bine că sora sa se strecurase, probabil, în bucătărie cu câteva ore înainte și-și făcuse rost de un mic dejun de la vreun băiat de pe acolo.

- Amintește-i să se îmbrace frumos astăzi. Poate în catifea cenușie. Suntem cu toatele invitate să ne plimbăm împreună cu regina și Prințesa Myrcella în casa regală pe roți și trebuie să arătăm cât se poate de bine.

Sansa arăta, deja, cât se poate de bine. Își pieptănase părul lung, roșcat, până la strălucire și îmbrăcase cele mai frumoase mătăsurii albastre ale ei. De-abia așteptase ziua de astăzi, de mai bine de o săptămână. Era o mare onoare să te plimbi cu regina și, în afară de asta, s-ar putea ca și Prințul Jeffrey să fie pe acolo. Logodnicul ei. Numai gândindu-se la asta, inima începea să-i bată nebunește, deși nu se vor căsători decât peste ani și ani. Sansa încă nu-l cunoștea cu adevărat pe Jeffrey, dar se îndrăgostise de el. Era tot ceea ce visase că ar putea fi prințul ei, înalt și frumos, puternic, cu un păr ca aurul. Prețuia orice ocazie de a fi împreună cu el, puține câte erau. Singurul lucru care

o speria pe ziua de azi era Arya. Arya avea un stil de a distruge totul. Niciodată nu puteai ști ce va face.

- Am să-i spun, zise Sansa deloc sigură, dar se va îmbrăca așa cum face întotdeauna. Sper că nu va fi ceva prea jenant. Aș putea fi scuzată?

- Da.

Septa Mordane își oferii încă o felie de pâine cu miere, iar Sansa se ridică de pe bancă. Lady se luă după ea când ieși din sala mare a hanului.

Afară, se opri pentru o clipă în mijlocul strigătelor și blestemelor și scârțâitului roților de lemn, pe când bărbații adunau corturile și pavilioanele și încărcau căruțele j pentru încă o zi de marș. Hanul era o clădire cu trei etaje, din piatră spălăcită la culoare, cel mai mare pe care-l văzuse Sansa vreodată, dar chiar și așa, avea spații de cazare pentru numai o treime din suita regelui, care se mărise la peste patru sute de oameni, plus curtea tatălui ei și călăreții liberi care li se alăturaseră pe drum.

O găsi pe Arya pe malul Tridentului, încercând să o țină pe Nymeria nemișcată în timp ce-i peria noroiul uscat din blană. Lupului străvechi nu-i plăcea procedeeul. Arya purta aceleași haine de piele pentru călărie pe care le avusese și ieri și alaltăieri.

- Mai bine ai pune pe tine ceva frumos, îi spuse Sansa. Așa a zis Septa Mordane. Călătorim astăzi în casa pe roți a reginei, împreună cu Prințesa Myrcella.

- Nu vreau, zise Arya, încercând să descâlcească o șuviță din blana cenușie a Nymeriei. Mycah și cu mine vom călări în sus pe râu și vom căuta rubine la vad.

- Rubine? făcu Sansa uimită. Ce fel de rubine?

Arya îi aruncă o privire de parcă i-ar fi spus că era o proastă.

- Rubinele lui *Rhaegar*. Acolo este locul unde l-a ucis regele Robert și a câștigat coroana.

Sansa o privi neîncrezătoare pe sfrijita de soră-sa.

- Nu poți să cauți rubine, ne așteaptă prințesa. Regina ne-a invitat pe amândouă.

- Nu-mi pasă, răspunse Arya. Casa pe roți nici măcar nu are *ferestre*, nu poți vedea nimic.

- Ce-ai vrea să vezi? zise Sansa, iritată. Fusese atât de entuziasmată de invitație, iar acum proasta de soră-sa

avea de gând să distrugă totul, așa cum se temuse ea. Sunt numai câmpii, ferme și avanposturi.

- *Ba, nu*, făcu Arya cu încăpățănare. Dacă vii o dată cu noi, ai să vezi.

- Detest să călăresc, spuse Sansa agitată. Nu faci altceva decât să te murdărești, să te umpli de praf și de bătăături.

Arya dădu din umeri.

- Stai *nemișcată*, o repezi ea pe Nymeria. Nu te rănesc. Apoi, către Sansa: Când traversam Gâtul, am numărat treizeci și șase de flori pe care nu le-am mai văzut înainte, iar Mycah mi-a arătat o șopârlă-leu.

Sansa se înfiora. Le trebuiseră douăsprezece zile ca să traverseze Gâtul, hurducăindu-se pe un drum întortocheat, printr-o mlaștină întunecată, nesfârșită, iar ea detestase fiecare clipă. Aerul fusese umed și lipicios, drumeagul atât de îngust, încât nu putuseră să ridice o tabără ca lumea pentru nopțe și trebuiseră să se oprească direct la drumul regelui. Pâlcuri dese de copaci pe jumătate acoperiți de ape se înghesuiau aproape de ei, iar de pe crengi alunecau perdele de mucegai albicios. Flori uriașe înfloreau în mocirlă și pluteau în ochiuri de apă stătută, însă dacă erai atât de prost încât să părăsești drumeagul ca să le culegi, te așteptau nisipurile mișcătoare care să te înghită, șerpilor care pândeau din copaci și șopârlele-leu, plutind pe jumătate scufundate în apă, precum buștenii negri, cu ochi și dinți.

Bineînțeles, nimic din toate astea nu o oprise pe Arya. Într-o zi venise înapoi cu rânjetul ei cabalin, cu părul năclăit și hainele pline de mâl, ținând un buchet de flori purpurii și verzi pentru tatăl lor. Sansa continuase să spere că el îi va spune să-și vină în fire și să se poarte ca o doamnă de familie nobilă, așa cum ar fi trebuit, însă el nu făcuse asta, ci doar o îmbrățișase și îi mulțumise pentru flori. Asta doar înrăutățise lucrurile.

Apoi ieși la iveală că florile purpurii erau numite *săruturi otrăvite*, iar Arya se alese cu o mâncărime pe mâini. Sansa credea ca asta îi servise drept lecție, însă Arya răsese, iar ziua următoare se frecase cu nămol pe brațe, la fel ca o femeie ignorantă, de la țară, doar pentru că prietenul ei, Mycah, îi spusese că asta alunga mâncărimea. Avea

zgârieturi pe brațe și umeri, dungi vineții și urme verzi și gălbui, Sansa le văzuse când sora sa se dezbrăcase pentru culcare. Cum se alesese cu ele, numai cei șapte zei știau.

Arya continua, periind smocurile de blană încâlcită ale Nymeriei și flecărind despre lucrurile văzute în călătoria spre sud.

- Săptămâna trecută am găsit un turn de pază părăsit iar cu o zi mai înainte am zărit o herghelie de cai sălbatici. Ar fi trebuit să-i vezi și tu fugind, când au simțit mirosul Nymeriei. Lupoaica se răsucea sub strânsoarea ei și Arya o muștrului. Încetează, trebuie să fac și partea cealaltă, ești năclăită toată.

- Nu trebuie să părăsești coloana, îi reaminti Sansa. Așa a zis tata.

Arya dădu din umeri.

- Nu m-am dus departe. Oricum, Nymeria a stat cu mine tot timpul. Și nici nu plec mereu. Uneori, este distractiv să călărești pe lângă căruțe și să stai de vorbă cu oamenii.

Sansa știa totul despre oamenii cu care-i plăcea Aryei să discute: scutieri și grăjdari și slujnice, bătrâni și copii dezbrăcați, călăreți liberi, grosolani la vorbă și de origine nesigură. Arya s-ar putea împrieteni cu *oricine*. Acest Mycah era cel mai rău; băiat de măcelar, de treisprezece ani, un sălbatic, dormea în căruța cu carne și mirosea ca un butuc de măcelărie. Doar vederea lui era suficientă ca Sansa sa se simtă rău, însă Arya prefera compania lui în locul ei. Sansa își pierdu răbdarea.

- Trebuie să vii cu mine, îi spuse surorii ei pe un ton ferm. Nu o poți refuza pe regină. Septa Mordane te așteaptă.

Arya nu o băgă în seamă. Smuci tare de perie. Nymeria mârâi și fugi, jignită.

- *Vino înapoi, aici!*

- Vor fi prăjituri de lămâie și ceai, continuă Sansa, pe un ton adult și înțelegător. Lady se frecă de piciorul ei. Sansa îi scarpină urechile așa cum îi plăcea ei, iar lupul se așeză lângă ea pe picioarele din spate, privind cum Arya o fugărea pe Nymeria. De ce ai vrea să călărești un cal bătrân și puturos și să te umpli de bășici și transpirație, când te-ai putea lăfăi în perne de puf și să mănânci prăjituri cu regina?

- Nu-mi place de regină, zise Arya nepăsătoare. Sansa își opri respirația, șocată că Arya ar putea spune așa ceva, dar sora sa trâncăni mai departe, fără oprire. Nici măcar nu mă va lăsa să o aduc pe Nymeria.

Își înfipse peria la centură și-și încolți lupoaica. Nymeria o privi îngrijorată cum se apropie.

- O casă pe roți regală nu este un loc pentru un *lup*, spuse Sansa. Iar Prințesa Myrcella se teme de lupi, știi asta.

- Myrcella este o bebelușă. Arya o înșfacă pe Nymeria de gât, însă în momentul în care scoase peria din nou, lupul străvechi îi scăpă și o luă la goană. Frustrată, Arya azvârli peria pe jos. Lupoaică *rea!* strigă ea.

Sansa nu se putu opri să nu zâmbească puțin. Maestrul dresor îi spusese odată că orice animal copiază comportamentul stăpânului. O îmbrățișa scurt pe Lady. Lady o linse pe obraz. Sansa chicoti. Arya auzi și se răsuci furioasă pe călcâie.

- Nu-mi pasă ce spui, mă duc să călăresc. Figura ei lungă, cabalină, avea acea expresie încăpățânată care spunea că nu glumea deloc.

- Zeii au dreptate, Arya, uneori te porți atât de *copilărește*, zise Sansa. Atunci, plec singură. Va fi chiar și mai bine așa. Lady și cu mine vom mânca toate prăjiturile de lămâie și ne vom simți cât se poate de bine fără tine.

Se întoarse să plece, însă Arya strigă după ea.

- Nu te vor lăsa nici pe tine să o aduci pe Lady.

Dispăru înainte ca Sansa să se gândească ce să-i răspundă, fugărind-o pe Nymeria de-a lungul râului. Singură și umilită, Sansa o luă pe drumul ocolit spre han, unde știa că o aștepta Septa Mordane. Lady pășea fără zgomot lângă ea. Aproape că-i dăduseră lacrimile. Tot ceea ce voise ea era ca lucrurile să meargă bine și drăguț, așa cum erau și în balade. De ce nu putea fi Arya dulce și delicată și blândă, așa ca Prințesa Myrcella? I-ar fi plăcut să aibă o soră ca ea.

Sansa nu putea pricepe cum două surori, născute la doar doi ani diferență, erau atât de deosebite. Nu ar fi fost mai ușor dacă Arya ar fi fost un bastard, la fel ca fratele ei vitreg, Jon? Ea chiar și *arăta* ca Jon, cu fața acea lungă și părul castaniu al Starkilor, fără nimic din mama lor în

trăsăturile sau în culoarea tenului ei. Iar mama lui Jon fusese din *popor*, sau așa șușoteau oamenii. O dată, pe când era mai mică, Sansa o întrebase chiar pe mama lor dacă nu fusese, cumva, o greșeală. Poate că grumkinii o furaseră pe sora ei *adevărată*. Însă mama izbucnise în râs și spusese că nu, Arya era fiica ei și sora adevărată a Sansei, sânge din sângele ei. Sansa nu-și putea imagina de ce ar minți mama despre așa ceva, așa că presupuse că era adevărat.

Pe măsură ce se apropie de centrul taberei, supărarea ei fu dată foarte repede uitării. O mulțime se adunase în jurul casei pe roți a reginei. Sansa auzi voci agitate zumzând ca albinele dintr-un stup. Ușile fuseseră deschise larg, văzu ea, iar regina stătea în capătul scărilor de lemn, zâmbind în jos spre cineva. O auzi spunând:

- Consiliul ne face o mare onoare, bunii mei lorzi.

- Ce se întâmplă? îl întrebă ea pe un cavaler pe care-l cunoștea.

- Consiliul a trimis călăreți de la Debarcaderul Regelui pentru a ne escorta pe tot restul călătoriei, îi spuse el. O gardă de onoare pentru rege.

Nerăbdătoare să vadă, Sansa o lăsă pe Lady să-și croiască drum prin mulțime. Oamenii se dădeau cu grabă la o parte din calea lupului străvechi. Când se apropie, văzu doi cavaleri îngenunchind în fața reginei, în armuri atât de fine și de arătoase, că îi veni să se frece la ochi. Unul dintre cavaleri purta un costum complicat din solzi albi, emailați, strălucitor ca un câmp acoperit de zăpadă proaspătă, cu ornamente și catrame de argint care luceau în j soare. Când își scoase coiful, Sansa văzu că era un bărbat în vârstă, cu părul la fel de alb ca armura sa; totuși, părea puternic și grațios în pofida anilor. Pe umeri îi atârna mantia de un alb pur a Gărzii Regelui.

Companionul său era un bărbat de vreo douăzeci de ani, a cărui armură avea un pieptar de oțel de un verde-închis ca o pădure întunecată. Era cel mai frumos bărbat pe care căzuseră vreodată privirile Sansei; înalt și solid, cu un păr negru strălucitor, care-i curgea pe umeri și încadra o față proaspăt rasă, iar ochii săi verzi și veseli se potriveau cu armura. Sub unul dintre brațe purta un coif cu coarne de cerb, ramurile lor maiestuoase lucind aurii.

La început, Sansa nici nu-l remarcă pe cel de-al treilea străin. Nu îngenunchease împreună cu ceilalți. Stătea într-o parte, lângă cai - un bărbat sfrijit și morocănos, care privea procesiunea în tăcere. Fața lui era ciupită de vărsat și lipsită de barbă, cu ochi afundați în orbite și obraji scofâlciți. Deși nu era bătrân, mai avea doar câteva smocuri de păr căzându-i peste urechi, foarte lungi, ! ca la femei. Armura sa era formată din zale de un cenușiu-metalic peste pielea întărită, fără nici un fel de ornamente, dezvăluind vechimea ei și folosința îndelungată. Deasupra umărului drept se ițea mânerul din piele pătată al unei săbii prinse la spate; o sabie lungă, pentru ambele mâini, mult prea lungă pentru a putea fi purtată la șold.

- Regele a plecat la vânătoare, dar știu că va fi bucuros să vă vadă când se va întoarce, le spunea regina celor doi cavaleri care îngenuncheaseră înaintea ei, însă Sansa nu-și putea dezlipi privirile de cel de-al treilea bărbat.

El păru să simtă apăsarea privirii ei. Încet, întoarse capul. Lady mârâi. O potopi o spaimă mai copleșitoare decât tot ce simțise ea până atunci. Se dădu înapoi și se lovi de cineva.

Mâini vânjoase o prinseră de umeri și, pentru o clipă, Sansa se gândi că era tatăl ei, dar când se întoarse văzu fața arsă a lui Sandor Clegane, privind în jos spre ea, cu o gură strâmbată într-un zâmbet batjocoritor.

- Tremuri, fato, spuse el cu vocea-i aspră. Te sperii chiar atât de tare?

Chiar că o făcea, și încă de când dăduse prima oară cu ochii de ravagiile pe care focul i le lăsase pe față, deși acum i se părea că nu era nici pe jumătate atât de înspăimântător pe cât era celălalt. Cu toate astea, Sansa se smulse de lângă el, iar Câinele râse, iar Lady se puse între ei, mârâind un avertisment. Sansa se lăsă în genunchi pentru a-și pune brațele pe după gâtul lupului. Toată lumea se adunase în jurul lor, icnind, iar ea putea simți privirile oamenilor fixate asupra ei, iar ici colo se auziră comentarii înăbușite și hohote întretăiate.

- Un lup? zise un bărbat, iar altcineva adăugă:

- Pe șapte iaduri, ăsta-i un lup străvechi, iar primul bărbat spuse:

- Ce face aici, în tabără?

Glasul dogit al Câinelui explică:

- Starkii îi folosesc în loc de doici, iar Sansa își dădu seama că ea și Lady erau privite de cei doi cavaleri străini, cu săbiile în mână, iar apoi i se făcu din nou frică și rușine. Lacrimile îi umplură ochii. O auzi pe regină spunând:

- Jeffrey, du-te la ea.

Iar prințul ei sosi.

- Lăsați-o în pace, spuse el. Se aplecă asupra ei, minunat în veșmintele din lână albastră și piele neagră, cu pletele sale blonde strălucind în soare ca o coroană. Îi întinse mâna și o ridică în picioare. Ce s-a întâmplat, dulce doamnă? De ce te temi? Nimeni nu-ți va face nimic. Puneți-vă săbiile în teacă, toți. Lupul este animalul ei de companie, asta-i tot. Apoi se uită spre Sandor Clegane. Iar tu, Câine, marș de aici, îmi sperii logodnica.

Iar Câinele, credincios ca întotdeauna, făcu o plecăciune și se pierdu în mulțime. Sansa se străduia să-și revină. Se simțea ca o proastă. Era o Stark de Winterfell, o domniță nobilă și, într-o bună zi, va fi regină.

- Nu a fost el, dulcele meu prinț, încercă ea să explice. A fost celălalt.

Cei doi cavaleri străini schimbă priviri între ei.

- Payne? chicoti cel tânăr, în armura verde.

Cel mai vârstnic, în armură albă, îi vorbi Sansei pe un ton blând:

- Uneori, Ser Hyn mă sperie chiar și pe mine, dulce doamnă. Are o înfățișare înspăimântătoare.

- Așa și trebuie. Regina coborâse din casa pe roți. Publicul se despărți în două pentru a-i face loc. Dacă nemernicii nu se tem de dreptatea regelui, înseamnă că la comandă nu se află cine trebuie.

Sansa își regăsi, în cele din urmă, vocea.

- Atunci, cu siguranță că l-ați ales pe cel care trebuie, Maiestatea Voastră, spuse ea, iar în jurul ei izbucni o furtună de râsete.

- Foarte bine spus, copilă, zise bătrânul în alb. Așa cum se cuvine pentru fiica lui Eddard Stark. Sunt onorat să te cunosc, chiar dacă circumstanțele în care am făcut-o sunt atât de neobișnuite. Eu sunt Ser Barristan Selmy, din Garda Regelui.

Sansa știa acest nume, iar acum bunele maniere pe care

i le predase Septa Mordane de-a lungul anilor îi reveniră în minte.

- Lordul Comandant al Gărzii Regale, zise ea, și consilierul lui Robert, regele nostru, și înainte de el, al lui Aerys Targaryen. Onoarea este de partea mea, bunule cavaler. Chiar și în nordul îndepărtat, trubadurii cântă faptele lui Barristan cel îndrăzneț.

Cavalerul în verde răsese din nou.

- Barristan cel Bătrân, vrei să spui. Nu-l flata prea mult, copilă, pentru că deja se ia prea în serios. Apoi îi zâmbi. Iar acum, fată cu lup, dacă îmi poți spune și cum mă cheamă, trebuie să accept că ești, într-adevăr, fiica Mâinii.

Jeffrey se încorda lângă ea.

- Ai grijă cum vorbești cu logodnica mea.

- Pot să răspund, zise Sansa repede, pentru a potoli furia prințului. Îi zâmbi cavalerului în verde. Coiful vostru are coarne aurite, domnul meu. Cerbul este blazonul Casei regale. Regele Robert are doi frați. Datorită fragedei voastre tinereți, nu puteți fi decât Renly Baratheon, Lord de Storm's End și consilier al regelui, așa că vă știu numele. Ser Barristan chicoti.

- Prin tinerețea lui fragedă, ar putea fi numai un filfizon zurbagiu, așa îi spun eu.

Se porni un râs general, dezlănțuit de însuși Lord Renly. Tensiunea de acum câteva clipe dispăruse, iar Sansa începu să se simtă bine... până ce Ser Hyn Payne dădu la o parte doi oameni și se opri înaintea ei, fără nici o urmă de zâmbet. Nu spuse nici un cuvânt. Lady își dezveli colții și începu să mârâie, un mârâit jos, încărcat de amenințări, dar de data asta Sansa o făcu să tacă punându-i o mână pe cap.

- Îmi pare rău dacă v-am ofensat, Ser Ilyn, spuse ea.

Așteptă un răspuns, dar nu veni nici unul. Pe când omul o privea, ochii săi spălăciți păreau să-i smulgă toate hainele de pe ea, apoi pielea, lăsându-i sufletul dezgolit înaintea lui. Tot tăcut, se întoarse și plecă. Sansa nu înțelese. Privi către prinț.

- Am spus ceva rău, Maiestatea Voastră? De ce nu mi-a vorbit?

- Ser Hyn nu este prea vorbăreț de vreo paisprezece ani încoace, comentă Lord Renly cu un zâmbet viclean. Jeffrey

îi adresă unchiului său o privire încărcată de ură, apoi luă mâinile Sansei într-ale lui.

- Aerys Targaryen i-a smuls limba cu cleștii.

- Vorbește însă cel mai elocvent cu sabia sa, rosti regina, iar devotamentul său pentru regatul nostru este indiscutabil. Apoi zâmbi cu grație și spuse: Sansa, eu și bunii consilieri trebuie să discutăm până ce se întoarce regele împreună cu tatăl tău. Mă tem că va trebui să amânăm ziua ta împreună cu Myrcella. Te rog, transmite-i scuzele mele dulcii tale surori. Jeffrey, poate că ești atât de bun încât s-o distrezi astăzi pe invitata noastră.

- Va fi plăcerea mea, mamă, zise Jeffrey oficial.

O luă de braț și o conduse de lângă casa pe roți, iar moralul Sansei crescuse vertiginos. O zi întregă cu prințul! Privi cu adorație spre el. Era atât de galant, se gândi ea. Modul în care o scăpase de Ser Ilyn și de Câine era aproape ca în balade, ca pe vremurile când Serwyn al Scutului Oglindă o salvase pe Prințesa Daeryssa din mâinile gigantilor, sau când Prințul Aemon Cavalerul-Dragon apăruse onoarea Reginei Naerys față de calomniile nemernicului Ser Morgii.

Atingerea mâinii lui Jeffrey pe mâneca sa îi făcu inima să bată mai repede.

- Ce ți-ar plăcea să faci?

Să fiu cu tine, își spuse Sansa.

- Orice ai vrea tu să faci, prințul meu.

Jeffrey se gândi o clipă.

- Am putea merge la călărie.

- Oh, dar *ador* călăria, spuse Sansa.

Jeffrey privi în spate, spre Lady, care le călca pe urme.

- Lupul tău ar putea speria caii, iar câinele meu pare să te sperie pe tine. Hai să-i lăsăm pe amândoi în urmă și să plecăm numai noi, ce zici de asta?

Sansa ezită.

- Dacă vrei, zise ea nesigură. Cred că aș putea s-o leg pe Lady. Nu știam că ai un câine.

Jeffrey râse.

- Este, de fapt, câinele mamei mele. L-a pus să mă păzească, așa că asta face.

- Vrei să spui, Câinele? zise ea. Îi venea să se ia la palme pentru că gândise atât de încet. Prințul ei nu ar mai fi iubit-

o dacă i s-ar fi părut atât de proastă. E bine să-l lăsam în urmă?

Prințul Jeffrey păru deranjat că întrebuse așa ceva.

- Nu te teme, doamnă, sunt aproape un bărbat, și nu mă lupt cu lemne, ca frații tăi. Tot ce-mi trebuie este asta.

Își trase sabia și i-o arătă; o sabie lungă, lucrată cu pricepere pentru a i se potrivi unui băiat de doisprezece ani, din oțel albastru, strălucitor, forjată la castel, cu două tăișuri și un mâner înfășurat în piele și un cap de leu din aur, la capăt. Sansa scoase o exclamație admirativă și Jeffrey păru bucuros.

- Eu îi spun Colțul Leului, zise el.

Și îi lăsară în urmă pe lupul străvechi și pe păzitorul lui, pornind spre est, de-a lungul râului Trident, fără alt însoțitor decât Colțul Leului.

Era o zi frumoasă, ca vrăjită. Aerul era cald și încărcat de mireasma florilor, iar pădurea avea aici o frumusețe blândă pe care Sansa nu o mai văzuse niciodată în nord. Calul prințului Jeffrey era un pursânge, iute ca vântul, și-l călărea cu o indiferență nesăbuită, atât de repede, încât Sansa se străduia din greu să țină pasul pe iapa ei. Era o zi pentru aventuri. Explorarea cavernele de lângă malul râului și urmărirea o pisică-umbră până la vizuina ei, iar când li se făcu foame, Jeffrey găsi un avanpost și le spuse oamenilor să aducă vin și mâncare pentru prințul lor și doamna lui. Se ospătară cu păstrăv proaspăt, pescuit din râu, iar Sansa bău mai mult vin decât băuse vreodată.

- Tatăl meu ne lasă să bem doar o singură cupă și asta numai la ospete, se confesa ea prințului.

- Logodnica mea poate bea cât vin pofteste, zise Jeffrey reumplându-i cupa.

După ce mâncară, merșeră mai încet. Jeffrey cântă pentru ea, pe când călăreau, vocea sa răsunând înaltă și dulce și pură. Sansa era puțin amețită din cauza vinului.

- N-ar trebui să ne întoarcem? întrebă ea.

- Curând, zise Jeffrey. Câmpul de bătălie este chiar în fața noastră, acolo unde râul face un cot. Știi, acolo l-a ucis tatăl meu pe Rhaegar Targaryen. L-a zdrobit pieptul, l-a sfărâmat prin armură. Jeffrey răsuci o ghioagă imaginară, ca să-i arate. După aceea, unchiul meu, Jaime, l-a ucis pe bătrânul Aerys, iar tatăl meu a ajuns rege. Ce se aude?

Sansa auzi și ea sunetul plutind prin pădure, un soi de clămpănit de lemn, *snac snac snac*.

- Nu știi, zise ea. Totuși, asta o făcea să se simtă încordată. Jeffrey, hai înapoi.

- Vreau să văd ce este. Jeffrey își întoarse calul spre direcția de unde se auzeau sunetele, iar Sansa nu avu de ales decât să-l urmeze.

Sunetele crescuseră în intensitate și deveniseră mai clare, clămpănitul lemnului pe lemn, iar pe măsură ce se apropiau auziră și o respirație grea, iar apoi un mormăit.

- E cineva acolo, zise Sansa neliniștită. Se trezi gândindu-se la Lady, dorindu-și ca lupul străvechi să fi fost cu ea.

- Ești în siguranță cu mine. Jeffrey trase din teacă sabia Colțul Leului. Sunetul oțelului frecându-se pe piele o făcu să tremure. Pe aici, spuse el, deschizând drumul printr-un pălc de copaci.

Dincolo de desiș, într-o poiană care domina râul, dădură peste un băiat și o fată care se jucau de-a cavalerii. Săbiile lor erau niște bețe din lemn, cozi de mătură, după aspect, și se repezeau unul asupra celuilalt printre ierburi și se loveau cu patimă. Băiatul era cu câțiva ani mai mare, mai înalt și mult mai puternic, și insista cu atacul. Fata, o creatură sfrijită îmbrăcată în piei murdare, se eschiva și reușea să ridice coada de mătură în calea majorității loviturilor băiatului. Când încercă să-l atingă, el pară lovitura, dându-i bățul la o parte, și o lovi puternic peste degete. Ea țipă și scăpă arma.

Prințul Jeffrey începu să râdă. Băiatul privi în jur cu ochii holbați, uluit, și scăpă bățul în iarbă. Fata îi privi dușmănoasă, sugându-și încheieturile degetelor pentru a mai reduce durerea, dar Sansa era oripilată.

- Arya? strigă ea neîncrezătoare.

- Plecați, țipă Arya la ei, cu lacrimi de furie în ochi. Ce faceți aici? Lăsați-ne în pace. Jeffrey privi de la Arya la Sansa și înapoi.

- E sora ta? Ea dădu din cap înroșindu-se. Jeffrey îl cercetă pe băiat, o arătare dizgrațioasă, cu o față aspră și pistruiată și păr des, roșcat. Iar tu cine ești, băiete? îl întrebă el pe un ton poruncitor, care ignora faptul că acesta era cu ani mai mare decât el.

- Mycah, murmură băiatul. Îl recunoscuse pe prinț și-și feri ochii. Stăp'ne...

- E băiatul măcelarului, zise Sansa.

- E prietenul meu, făcu Arya pe un ton tăios. Lăsați-l în pace.

- Un băiat de măcelar care vrea să fie cavaler, nu-i așa? Jeffrey descăleca, ținând sabia în mână. Ia-ți sabia, băiat de măcelar, zise el cu o sclipire de amuzament în ochi. Ia să vedem cât ești de bun.

Mycah rămase acolo, înghețat de frică. Jeffrey se duse spre el.

- Haide, ia-o de jos. Sau te lupti numai cu fetițele?

- Ea m-a rugat, stăp'ne, zise Mycah. M-a rugat.

Sansa nu avu decât să privească spre Arya și să-i vadă roșeața de pe față ca să știe că băiatul spunea adevărul, însă Jeffrey nu era dispus să asculte. Vinul îl făcuse să-și iasă din minți.

- N-ai de gând să-ți ridici sabia? Mycah scutură din cap.

- E numai un băț, stăp'ne. Nu este o sabie, e doar un băț.

- Atunci ești doar băiatul măcelarului și nu un cavaler. Jeffrey ridică sabia Colțul Leului și-i puse vârful pe obrazul băiatului, sub ochi, pe când acesta stătea tremurând. O loveai pe sora doamnei mele, știi asta?

Un bob strălucitor de sânge apăru acolo unde sabia pătrundea în carnea lui "Mycah și o dâră roșie coborî încet pe obrazul băiatului.

- *Oprește-te!* țipă Arya și înșfacă bățul ei căzut.

Sansei îi era teamă.

- Arya, nu te amesteca.

- N-am să-l rănesc prea... tare, îi spuse Jeffrey Aryei, fără să-și ia nici o clipă ochii de la băiatul măcelarului.

Arya se repezi la el. Sansa coborî de pe iapă, însă prea încet. Arya lovi cu ambele mâini. Se auzi un trosnet puternic când lemnul se rupse de ceafa prințului și apoi totul se petrecu dintr-odată, sub ochii înspăimântați ai Sansei. Jeffrey se clătină și se răsuci, urlând blesteme. Mycah fugi spre copaci, cât de repede îl țineau picioarele. Arya răsuci din nou bățul spre prinț, însă de data asta Jeffrey pară lovitura cu Colțul Leului și-i zbură bățul rupt din mâini. Ceafa lui sângera toată, iar în ochi prințul avea

văpăi. Sansa țipa:

- Nu, nu, opriți-vă amândoi, stricați totul!

Însă nu asculta nimeni. Arya dezgropa o piatră și o aruncă spre capul lui Jeffrey. În loc de asta, îi nimeri calul, iar animalul o luă la galop pe urmele lui Mycah.

- *Opriți, nu, opriți-vă!* strigă Sansa.

Jeffrey se repezi la Arya cu sabia, urlând obscenități, cuvinte îngrozitoare, murdare. Arya țâșni înapoi, înspăimântată acum, însă Jeffrey se luă după ea, gonind-o spre pădure, lipind-o de un copac. Sansa nu mai știa ce să facă. Privea neajutorată, aproape oarbă din cauza lacrimilor.

Apoi ceva ca o ceață cenușie țâșni din spatele ei și, brusc, Nymeria își făcu apariția, cu fălcile închizându-se în jurul brațului lui Jeffrey. Oțelul îi căzu dintre degete, iar lupul îl doborî la pământ și se rostogoliră amândoi în iarbă, lupul mârâind și atacându-l în timp ce prințul țipa de durere.

- Ia-l de aici! urlă el. Ia-l de aici! Vocea Aryei plesni ca un bici:

- *Nymeria!*

Lupul sălbatic îi dădu drumul lui Jeffrey și se duse lângă ea. Prințul zăcea în iarbă, smiorcăindu-se, legănându-și brațul zdrelit. Cămașa lui era plină de sânge.

- Nu te-a rănit prea... tare, zise Arya.

Ridică sabia de unde căzuse și se aplecă asupra lui, ținând-o cu ambele mâini. Jeffrey scăpă un scâncet speriat când privi spre ea.

- Nu, făcu el, nu mă lovi. Am să te spun mamei.

- *Să-l lași în pace!* strigă Sansa surorii sale.

Arya se răsuci și ridică sabia în aer, antrenând întregul său trup în mișcare. Oțelul albastru străluci în soare când sabia zbură spre râu. Lovi apa și dispăru cu un plesnet sec. Jeffrey gemu. Arya alergă la calul ei, cu Nymeria gonind pe urmele sale.

După ce dispărură, Sansa se duse la Jeffrey. El închisese ochii de durere, iar respirația îi era întretăiată. Sansa îngenunche lângă el.

- Jeffrey, suspină ea. Oh, uite ce ți-au făcut, ce ți-au făcut! Bietul meu prinț. Nu te teme. Mă duc până la avanpost și aduc ajutoare. Întinse mâna și-i pieptănă spre

spate părul blond și moale.

Ochii lui se deschiseră brusc și o privire, dar în ei nu mai exista decât ură, nimic altceva decât ură.

- Atunci, *du-te!* îi aruncă el. Și *nu mă atinge!*

EDDARD

- A găsit-o, stăpâne.

Ned se ridică în grabă.

- Oamenii noștri sau ai lui Lannister?

- A fost Jory, răspunse administratorul său, Vayon Poole. E nevătămată.

- Mulțumesc zeilor, zise Ned. Oamenii săi o căutau pe Arya de patru zile, însă cei ai reginei o căutau și ei. Unde-i? Spune-i lui Jory să o aducă aici numaidecât.

- Îmi pare rău, stăpâne, spuse Poole. Gărzile de la porți erau oamenii lui Lannister și ei au informat-o pe regină când Jory a adus-o înapoi. A fost dusă direct în fața regelui...

- *Blestemată* fie femeia aia! zise Ned, pășind spre ușă. Găsiți-o pe Sansa și aduceți-o în sala de audiențe. S-ar putea să fie nevoie și de glasul ei.

Coborî treptele din turn cuprins de o furie nebună. Condusese chiar el acțiunea de căutare în primele trei zile și abia dacă dormise o oră de când dispăruse Arya. În această dimineață se trezise atât de copleșit de durere și oboseală, încât abia dacă se mai putea ține pe picioare, însă acum îl stârnise furia, umplându-l de energie.

În timp ce traversa curtea castelului îl strigară bărbații, însă în graba lui îi ignoră pe toți. Ar fi putut s-o ia la fugă, însă încă mai era Mâna Regelui și o Mână trebuie să-și păstreze demnitatea. Era conștient de toți ochii fixați asupra sa, de mormăitul vocilor care se întrebau ce avea de gând să facă.

Castelul era o fortăreață modestă, aflată la o jumătate de zi de mers călare spre sud de Trident. Suita regală trăsesse la lordul local, Ser Raymun Darry, în vreme ce căutarea Aryei și a băiatului de măcelar continua de ambele părți ale râului. Nu erau oaspeți bineveniți. Ser Raymun trăise în pacea regelui, însă familia sa luptase sub flamura cu dragoni a lui Rhaegar, la Trident, iar trei din frații săi mai mari muriseră acolo, un adevăr pe care nici Robert și nici Ser Raymun nu-l uitaseră. Oamenii regelui, oamenii lui Darry, ai lui Lannister și Stark se îngrămădeau cu toții într-un castel prea mic pentru ei, iar tensiunile creșteau încinse și apăsătoare.

Regele își însușise sala de audiențe a lui Ser Raymun și acolo îl găsi Ned. Încăperea era aglomerată când năvăli înăuntru. Mult prea aglomerată, se gândi el; dacă ar fi fost doar ei doi, ar fi putut rezolva problema pașnic.

Robert era trântit în scaunul înalt al lui Darry, la ca-patul celălalt al încăperii, cu o față opacă și mohorâtă. Cersei Lannister și fiul ei îi stăteau alături. Regina își pusese mâna pe umărul lui Jeffrey. Bandaje groase din mătase încă îi mai acopereau brațul. Arya se afla în mijlocul încăperii, singură, doar cu Jory Cassel lângă ea, toți ochii fiind fixați asupra ei.

- Arya, o strigă Ned tare.

Se apropie de ea, iar cizmele-i tropăiau pe podeaua de piatră. Când îl văzu, ea țipă și începu să plângă. Ned se puse într-un genunchi și o luă în brațe. Ea tremura.

- Îmi pare rău, se smiorcăi ea, îmi pare rău, îmi pare rău.

- Știu, răspuse el. O simțea atât de mică în brațele sale, nu era altceva decât o biată fată. Era greu de crezut că provocase asemenea necazuri. Ești rănită?

- Nu. Fața ei era murdară, iar lacrimile îi lăsau dăre rozalii pe obraji. Mi-e cam foame. Am mâncat niște mure, dar n-am mai găsit nimic altceva.

- Te vom hrăni noi, cât de curând, promise Ned. Se ridică pentru a-l înfrunta pe rege. Ce înseamnă toate astea?

Ochii săi măturară încăperea în căutarea unor fețe prietenoase. Dar în afară de oamenii săi, erau cam puține. Ser Raymun Darry își strunea bine expresivitatea. Lordul Renly afișa un început de surâs care ar fi putut însemna orice, iar bătrânul Ser Barristan era grav; restul erau oamenii lui Lannister și erau ostili. Singurul lor noroc era că atât Jaime Lannister, cât și Sandor Clegane lipseau, conducând căutările la nord de Trident.

- De ce nu mi s-a spus că fiica mea a fost găsită? întrebă Ned cu o voce răsunătoare. De ce nu mi-a fost adusă imediat?

Îi vorbise lui Robert, însă îi răspuse Cersei Lannister.

- Cum *îndrăznești* să te adresezi regelui tău în acest fel? Auzind asta, regele se foi.

- Taci, femeie, o repezi el. Se îndreptă în scaun. Îmi pare rău, Ned. Nu am vrut nici o clipă s-o sperii pe fată. Cel mai bun lucru mi s-a părut aducerea ei aici și rezolvarea

problemei cu cea mai mare rapiditate.

- Și despre ce problemă este vorba?

Vocea lui Ned răsunase înghețată. Regina făcu un pas înainte.

- Știi foarte bine, Stark. Fata asta a ta mi-a atacat fiul. Ea și băiatul de măcelar. Animalul acela al ei a încercat să-i smulgă un braț.

- Nu-i adevărat, spuse Arya cu voce tare. L-a mușcat doar, puțin. Fiindcă îl rănea pe Mycah.

- Jeff ne-a povestit ce s-a întâmplat, zise regina. Tu și cu băiatul de măcelar l-ați bătut cu bețele, iar tu ți-ai asmuțit lupul asupra lui.

- Nu așa a fost, zise Arya, gata să plângă din nou. Ned își puse mâna pe umărul ei.

- Ba așa! insistă Prințul Jeffrey. M-au atacat toți, iar ea a aruncat Colțul Leului în râu!

Ned observă că nu o învrednicise cu nici o privire pe Arya.

- Mincinosule! țipă ea.

- Tacă-ți gura! i-o întoarse prințul.

- *Ajunge!* tună regele, ridicându-se din scaun, cu o voce încărcată de iritare. Se așternu liniștea. Acum, copilă, îmi vei povesti ce s-a întâmplat. Spune tot și spune adevărul. Este o crimă mare să minți un rege. Apoi se uită spre fiul său. Când ea va termina, va veni rândul tău. Până atunci însă, să-ți ții gura.

Când Arya își începu istorisirea, Ned auzi ușa deschizându-se în spatele său. Se uită și-l văzu pe Vayon Poole intrând împreună cu Sansa. Se așezară în tăcere la capătul sălii pe când Arya vorbea. Când ajunse la partea în care aruncase spada lui Jeffrey în mijlocul Tridentului, Renly Baratheon începu să râdă. Regele se încruntă.

- Ser Barristan, escortează-l pe fratele meu afară din sală înainte să se înece.

Lordul Renly își struni hohotele.

- Fratele meu este prea amabil. Pot să găsesc ușa și singur. Făcu o plecăciune către Jeffrey. Poate că mai târziu ai să-mi explici și mie cum o fetiță de nouă ani, de mărimea unui șobolan ud, a reușit să te dezarmeze cu o mătură și să-ți arunce sabia în râu.

Când ușa se închise în urma lui, Ned îl mai auzi spunând:

„Cotul Leului!” și hohotind încă o dată.

Prințul Jeffrey era palid când își începu propria sa versiune, foarte diferită, a evenimentelor. Când fiul său termină, regele se ridică greu din scaunul său, arătând ca un om care ar fi vrut să fie oriunde în altă parte decât aici.

- Și, pe cele șapte iaduri, ce credeți că trebuie să fac eu cu toate astea? El spune una, ea spune alta.

- Nu au fost singurii prezenți, zise Ned. Sansa, vino aici. Ned auzise versiunea ei. Ea știe adevărul, adăugă el. Spune-ne ce s-a întâmplat.

Fiica sa cea mare păși înainte cu ezitări. Era îmbrăcată în catifele albastre tivite cu alb și purta la gât un lanț de argint. Părul ei roșcat, des, fusese pieptănat până ce ajunsese să lucească. Clipi spre sora sa, apoi spre tânărul prinț.

- Nu știu..., zise ea pe un ton plângăreț, părând că era gata să o ia la goană. Nu-mi amintesc. Totul s-a întâmplat atât de repede, nu am văzut nimic...

- *Ticăloasă ce ești!* strigă Arya. Țâșni asupra surorii ei ca o săgeată, trântind-o pe Sansa la pământ, începând s-o lovească. Mincinoaso, mincinoaso, mincinoaso!

- *Încetează, Arya!* strigă Ned. Jory o trase de pe sora ei, dar tot mai lovea. Sansa era palidă și tremura atunci când Ned o ridică din nou în picioare. Ești lovită? o întrebă, însă ea se uita spre Arya și nu părea să-l audă.

- Fata este la fel de sălbatică precum animalul ei murdar, zise Cersei Lannister. Robert, vreau s-o pedepsești.

- Șapte iaduri, înjură Robert. Cersei, uită-te la ea. E doar un copil. Ce vrei să mă pui să-i fac, s-o biciuiesc pe străzi? La naiba, copiii se mai și bat. S-a terminat. Nu s-a întâmplat nimic rău.

Regina era furioasă.

- Jeff va rămâne cu cicatricile alea tot restul vieții sale.

Robert Baratheon privi spre fiul său cel mare.

- N-are decât. Poate că astfel va învăța o lecție. Ned, ai grijă ca fiica ta să fie readusă la ordine. Voi face același lucru și eu cu fiul meu.

- Bucuros, Maiestatea Voastră, zise Ned cu o mare ușurare.

Robert era pe cale să plece, însă regina nu terminase

încă.

- Iar cu lupul străvechi cum rămâne? strigă ea. Ce faci cu animalul care ți-a nenorocit fiul?

Regele se opri, se întoarse, se încruntă.

- Uitasem de afurisitul de lup.

Ned putea vedea cum Arya se încordase în brațele lui Jory. Acesta vorbi imediat.

- Nu am putut găsi nici o urmă a lupului străvechi, Maiestatea Voastră.

Robert nu părea nefericit.

- Nu? Atunci așa să fie.

Regina ridică vocea:

- O sută de dragoni de aur pentru cel care-mi aduce pielea lui.

- O blană cam scumpă, mormăi Robert. Nu vreau să am de-a face cu asta, femeie. N-ai decât să-ți cumperi blănurile cu aurul Lannisterilor.

Regina îl privi cu răceală.

- N-aș fi crezut că ești așa de meschin. Regele cu care crezusem că m-am măritat mi-ar fi întins pe pat o blană de lup înainte de apusul soarelui.

Fața lui Robert se întunecă de furie.

- Ar fi un un truc reușit, fără nici un lup.

- Avem un lup, zise Cersei Lannister. Vocea îi era foarte calmă, dar în ochii ei verzi licărea triumful. Celorlalți le trebui puțin până să priceapă sensul vorbelor ei, dar când și el înțelese, regele dădu iritat din umeri.

- Cum vrei. Să se ocupe Ser Hyn de asta.

- Robert, nu poți face asta, protestă Ned. Regele nu mai avea dispoziție pentru alte dispute.

- Destul, Ned, nu mai vreau să aud nimic. Un lup străvechi este un animal sălbatic. Mai devreme sau mai târziu s-ar fi întors împotriva fetei tale în același mod în care a făcut-o cu fiul meu. Ia-i un câine, va fi mult mai fericită cu el.

Abia atunci Sansa păru să priceapă. Ochii ei erau marcați de spaimă când se opriră asupra tatălui ei.

- Nu este vorba de Lady, nu-i așa? Însă descifra adevărul pe fața lui. Nu, zise ea. Nu, nu, Lady nu a mușcat pe nimeni, e bună...

- Lady nici nu a fost acolo, strigă Arya furioasă. Lăsați-o

în pace!

- Oprește-i, se rugă Sansa, nu-i lăsa s-o facă, te rog, nu a fost Lady, a fost Nymeria. Arya a făcut-o, nu puteți, nu a fost Lady, nu-i lăsa să-i facă rău lui Lady, va fi un lup bun, promit...

Și începu să plângă. Tot ce mai putea Ned să facă era să o ia în brațe și să o țină așa în timp ce plângea. Se uită prin încăpere, după Robert. Vechiul său prieten, de care era mai apropiat decât de orice frate.

- Te rog, Robert. Pentru dragostea pe care mi-o porți. Pentru dragostea pe care i-o porți surorii mele. Te rog.

Regele privi îndelung spre ei, apoi își întoarse privirile spre soția sa.

- Naiba să te ia, Cersei, zise el cu ură.

Ned se ridică, desprinzându-se încet din îmbrățișarea Sansei. Întreaga oboseală a ultimelor patru zile îi revenise.

- Atunci fă-o chiar tu, Robert, spuse cu un glas rece și tăios ca oțelul. Cel puțin, ai curajul să o faci chiar tu.

Robert se uită spre Ned cu ochi indiferenți și morți și plecă fără nici un cuvânt, sunetul pașilor săi căzând cu greutatea plumbului. În sală se pogorî tăcere.

- Unde-i lupul? Întrebă Cersei Lannister după ce soțul ei plecă.

Lângă ea, Prințul Jeffrey zâmbea.

- Bestia este ținută în lanț lângă postul de gardă de la poartă, Maiestatea Voastră, răspuse fără nici un chef Ser Barristan Selmy.

- Aduceți-l pe Hyn Payne.

- Nu, spuse Ned. Jory, du fetele în camerele lor și adu-mi Gheața. Cuvintele-i lăsară pe limbă un gust de fier, dar se forță să le spună. Dacă treaba asta trebuie făcută, am s-o fac eu.

Cersei Lannister îl privi bănuitoare.

- Tu, Stark? E vreo păcăleală? De ce ai vrea tu să faci așa ceva?

Toate privirile erau îndreptate asupra sa, însă a Sansei era cea care dorea.

- E din nord. Merită mai mult decât un măcelar. Plecă din încăpere cu ochii arzând și cu vaietele fiicei sale reverberându-i-se în urechi, și-l găsi pe puiul de lup acolo unde era legat. Ned stătu cu el o vreme.

- Lady, zise el, încercându-i numele. Nu acordase niciodată nici o atenție numelor pe care copiii le găsiseră, dar uitându-se acum la ea știu că Sansa alesese bine. Era cel mai mic dintre pui, cel mai frumos, cel mai blând și mai de încredere. Lady îl privi cu ochii ei aurii, strălucitori, iar el îi zburli blana deasă și cenușie.

Nu peste mult timp, Jory îi aduse Gheața. După ce se termină totul, Ned spuse:

- Alege patru oameni care să-i ducă trupul în nord. Îngropați-o la Winterfell.

- Chiar acolo? zise Jory uluit.

- Chiar acolo, afirmă Ned. Femeia Lannister nu va avea niciodată această blană.

Mergea înapoi spre turn, să se predea, în cele din urmă, somnului, când Sandor Clegane și călăreții lui năvăliră duduind pe poarta castelului, reveniți de la vânătoarea lor. Pe spinarea armăsarului său atârna ceva, o formă greoaie, învelită într-o mantie însângerată.

- Nici o urmă de fiica ta, Mână, se răsti Câinele, însă ziua nu a fost cu totul irosită. L-am prins pe micul ei favorit.

Se întinse spre spate și azvârli povara jos, care căzu bufnind în fața lui Ned. Aplecându-se, Ned trase mantia, împovărat de cuvintele pe care va trebui să i le spună Aryei, dar se dovedi că nu era Nymeria. Era cadavrul băiatului de măcelar, Mycah, mânjit cu sânge uscat. Fusese tăiat aproape în două, de la umăr până la șold, cu o lovitură îngrozitoare, data de sus.

- L-ați hăcuit, zise Ned.

Ochii Câinelui părură să lucească prin oțelul coifului cu acel hidos cap de câine.

- A fugit. Privi direct spre fața lui Ned. Dar nu foarte repede.

BRAN

I se părea că fusese tot în cădere vreme de ani de zile.

Zboară, șopti o voce în beznă, însă Bran nu știa cum să zboare, așa că tot ce putea face era să cadă. Maester Luwin făcuse un băiețel din lut, îl copsese în cuptor până ce ajunsese tare și casant, îl îmbrăcase în hainele lui Bran și-l azvârlise de pe acoperiș. Bran își amintea cum se pulberase.

- Dar eu nu cad niciodată, zise el căzând.

Pământul era atât de departe sub el, încât aproape că nici nu-l distingea prin cețurile cenușii care se învolburau în jurul său, însă putea simți cât de repede cădea și știa ce-l aștepta acolo, jos. Nici chiar în vise nu puteai cădea pentru veșnicie. S-ar fi trezit cu o clipă înainte de a atinge pământul, știa. Te trezeai întotdeauna cu o clipă înainte de a atinge pământul.

Și dacă nu? întrebă vocea.

Pământul era acum mai aproape, dar încă foarte departe, la o mie de kilometri distanță, dar mai aproape decât fusese până atunci. Era frig aici, în beznă. Nu erau nici soare, nici stele, numai pământul de dedesubt gonind spre el pentru a-l zdrobi, și cețurile cenușii, și vocea șoptită. Voia să plângă.

Să nu plângi. Zboară.

- Nu pot să zbor, zise Bran. Nu pot, nu pot...

De unde știi? A i încercat vreodată?

Vocea era ascuțită și subțire. Bran se uită în jur să vadă de unde venea. O cioară plană în spirală, în jos, odată cu el, dar fără să poată fi atinsă, urmându-l în cădere.

- Ajută-mă, spuse el.

Încerc, răspunse cioara. Ia zi, ai adus ceva porumb?

Bran se scotoci prin buzunare, pe când bezna aluneca amețitoare dincolo de el. Când își scoase mâna afară, boabele aurii se împrăștiară în aer printre degetele lui. Cădeau împreună cu el. Cioara se așează pe mâna lui și începu să mănânce.

- Chiar ești o cioară? întrebă Bran.

Tu chiar cazi? îl întrebă cioara.

- E numai un vis, zise Bran.

Chiar așa?

- Am să mă trezesc când am să mă lovesc de pământ, îi spuse Bran păsării.

Ai să mori când ai să te izbești de pământ, zise cioara. Și își văzu mai departe de ciugulit porumbul.

Bran privi în jos. Putea vedea munții acum, piscurile lor albite de zăpadă și firișoarele argintii ale râurilor din pădurile întunecate. Închise ochii și începu să plângă.

Asta nu folosește la nimic, spuse cioara. *Ți-am zis, răspunsul este zborul, nu plânsul. Cât de greu poate să fie? Eu o fac.* Cioara se înalță în aer și bătu din aripi în apropierea mâinii lui Bran.

- Tu ai aripi, îi atrase el atenția.

Poate că și tu ai.

Bran își pipăi umerii, bâjbâind după pene.

Există diferite feluri de aripi, zise cioara.

Bran se holba la brațele lui, la picioare. Era atât de slab, doar piele întinsă peste oase. Fusese el, întotdeauna, așa de slab? Încercă să-și amintească. O față înotă în sus spre el, dintre cețurile cenușii, strălucind de lumină, aurie.

- Lucrurile pe care le fac pentru dragoste, spuse ea.

Bran urlă.

Cioara se înalță în aer croncănind.

Nu asta, țipă spre el. Uita de asta, nu ai nevoie de ea acum, las-o deoparte, abandoneaz-o. Ateriza pe umărul lui Bran și-l ciuguli, iar fața aurie, strălucitoare, dispăru.

Bran cădea mai repede decât oricând. Cețurile cenușii vuiau în jurul lui pe când pica spre pământul de jos.

- Ce-mi faci? Întrebă el cioara, înlăcrimat.

Te învăț să zbori.

- Nu pot să zbor!

Zbori chiar acum.

- Cad!

Orice zbor începe cu o cădere, zise cioara. *Uită-te în jos.*

- Mi-e teamă...

UITĂ-TE ÎN JOS!

Bran privi în jos și-și simți măruntaiele lichifiindu-se. Pământul gonia în sus spre el. Întreaga lume era întinsă sub el, ca o tapiserie în alb, maro și verde. Putea vedea totul atât de clar, încât, pentru o clipă, uită să-i mai fie frică. Putea vedea întregul domeniu și pe toți cei din el.

Văzu Winterfellul așa cum îl puteau vedea numai vulturii,

turnurile înalte părănd înghesuite și pipernicite de aici, de sus, iar zidurile castelului erau ca niște dungi de noroi. Îl văzu pe Maester Luwin la balconul său, studiind cerul prin tubul de bronz lustruit și încruntându-se în vreme ce nota ceva într-un catastif. Îl văzu pe fratele său, Robb, mai înalt și mai puternic decât și-l amintea, antrenându-se la mânăuirea sabiei, cu oțel adevărat în mână. Îl văzu pe Hodor, uriașul simplu de la grajduri, cărând o nicovală spre fierăria lui Mikken, săltând-o pe umăr la fel de ușor precum alt bărbat ar fi săltat un balot de fân. În inima pădurii zeilor, marele copac alb al inimii se întindea deasupra imaginii sale reflectate în iazul negru, cu frunzele foșnind în vântul rece. Când îl simți pe Bran privindu-l, își ridică ochii dinspre apa liniștită și se uită spre el cu bună știință.

Se uită spre răsărit și văzu o galeră pe Bite, avântându-se prin ape. O văzu pe mama sa, stând singură într-o cabină, privind un cuțit mânjit de sânge așezat pe o masă în fața ei, pe când vâslașii trăgeau la vâsle, și pe Ser Rodrik aplecat peste o balustradă, tremurând cu fruntea în vânt. În fața lor se învolbura o furtună, o întunecime vastă străbătută de fulgere, dar, cumva, ei nu o puteau vedea.

Privi spre sud și văzu șuvoiul imens, verde-albastru, grăbit, al Tridentului. Își văzu tatăl pledând în fața regelui, cu chipul copleșit de durere. O văzu pe Sansa plângând singură în somn, noaptea, și pe Arya privind în tăcere și păstrându-și secretele adânc în inima ei. Erau umbre în jurul lor. Una dintre ele era întunecată precum cenușa, cu un chip înspăimântător, al unui câine. O alta era înzăuată ca soarele, aurie și frumoasă. Deasupra lor se înălța un uriaș într-o armură din piatră, dar când își deschise viziera, înăuntru nu se vedea nimic, doar beznă și sânge gros, întunecat.

Își ridică privirile și văzu până departe pe întinsul mării înguste, până la Orașele Libere și marea verde Dothraki și dincolo de ea, spre Vaes Dothrak, sub muntele său, până la tărâmurile fabuloase ale Mării de Jad, spre Asshai lângă Umbră, acolo unde dragonii se foiau sub răsăritul soarelui.

În cele din urmă, privi spre nord. Văzu Zidul strălucind ca un cristal albastru, și pe bastardul său frate, Jon, dormind singur într-un pat rece, cu pielea tot mai palidă și uscată, de parcă amintirea căldurii plecase din el. Și privi peste

Zid, dincolo de pădurile nesfârșite, înveșmântate în zăpadă, dincolo de țărnul înghețat și marile râuri alb-albastre de gheață și dincolo de câmpiile moarte unde nu mai creștea nimic. Privi tot mai la nord și mai la nord și apoi izbucni în plâns, înspăimântat, iar căldura lacrimilor sale îi arse obraji.

Acum știi, șopti cioara așezându-i-se pe umăr. Acum știi de ce trebuie să trăiești.

- De ce? zise Bran fără să înțeleagă, căzând, căzând.

Pentru că vine iarna.

Bran privi spre cioara de pe umărul său, iar cioara îi întoarse privirea. Avea trei ochi, iar cel de-al treilea era plin de o înțelegere terifiantă. Bran privi în jos. Nu mai era nimic sub el acum, doar zăpadă și frig și moarte, un tărâm înghețat unde turle zimțate de gheață alb-albastră așteptau să-l primească. Se avântară spre el ca niște lănci. Văzu oasele a mii de alți visători înfipte în vârful lor. Îi era îngrozitor de teamă.

- Poate un bărbat să fie curajos dacă se teme? Își auzi propria sa voce glăsuind, slabă și îndepărtată.

Iar glasul tatălui său răspunse:

- Asta este singura dată când un bărbat poate fi curajos.

Acum, Bran, îl îndemnă cioara. Alege. Zbori sau mori.

Moartea se întinse spre el, urlând.

Bran își întinse brațele și zbură.

Aripi nevăzute se adăpară cu vântul, se umplură și-i traseră în sus. Îngrozitoarele ace de gheață se retraseră sub el. Cerul se deschise deasupra lui. Bran plutea. Era mai bine decât la cățărat. Era mai bine decât orice. Lumea se făcu tot mai mică sub el.

- Zbor! țipă el cu încântare.

Am remarcat, zise cioara cu trei ochi. Se avântă în văzduh, fâlfâind din aripi peste fața lui, încetinindu-l, orbindu-l. Se clătină în aer când ghearele ciorii îi loviră obraji. Ciocul ei îl tăia cu ferocitate, iar Bran simți, dintr-odată, o durere pătrunzătoare în mijlocul frunții, între ochi.

- Ce faci? strigă el.

Cioara deschise ciocul și croncăni spre el, un țipăt ascuțit de frică, iar cețurile cenușii se cutremurară și se învolburară împrejurul său și se destrămară ca un voal, și atunci văzu că cioara era în realitate o femeie, o servitoare

cu păr lung, negru, și știu că o cunoștea de undeva, din Winterfell, da, asta era, și-o amintea acum, iar apoi realizează că se afla în Winterfell, într-un pat, într-un pat dintr-o încăpere rece dintr-un. turn înalt, iar femeia cu părul negru scăpă un vas cu apă care se sparse pe podea, iar ea alergă în jos, pe scări, strigând:

- S-a trezit, s-a trezit, s-a trezit!

Bran își atinse fruntea, între ochi. Locul unde-l ciocănisese cioara încă îl mai ardea, dar nu găsi nimic acolo, nici sânge, nici rană. Se simțea slăbit și năuc. Încercă să coboare din pat, dar nu se întâmplă nimic.

Atunci, lângă pat, sesiză o mișcare și ceva i se așeză cu blândețe pe picioare. Nu simți nimic. O pereche de ochi galbeni priveau într-ai lui, strălucind ca soarele. Fereastra era deschisă și în încăpere era frig, însă căldura care venea dinspre lup îl învăluia ca o baie fierbinte. Era puiul de lup, își dădu el seama... Sau nu era? Dar se făcuse atât de mare. Se întinse să-l mângâie, cu mâna tremurându-i ca o frunză.

Când fratele său, Robb, năvăli în încăpere cu respirația tăiată de la urcușul în goană până-n turn, lupul străvechi linge fața lui Bran. El își ridică ochii, calm.

- Numele lui este Vară, spuse.

CATELYN

- Vom ajunge la Debarcaderul Regelui într-o oră. Catelyn se desprinsese de lângă balustradă și se forță să zâmbească.

- Vâslașii tăi au făcut treabă bună, căpitane. Fiecare dintre ei să primească un cerb de argint, ca semn al recunoștinței mele.

Căpitanul Moreo Tunitis făcu o scurtă plecăciune.

- Sunteți mult prea generoasă, Lady Stark. Onoarea de a avea la bord o doamnă atât de mândră este singura răsplată de care au ei nevoie.

- Dar vor primi, oricum, și argintul. Moreo zâmbi.

- Precum spuneți. Vorbea fluent în limba comună, păstrând doar un vag accent de Tyroshi. Cutreierase marea îngustă vreme de treizeci de ani, îi spusese el, începând ca vâslaș, cârmaci și, în cele din urmă, căpitan al propriilor sale galere comerciale. *Dansatorul Furtunii* era cea de-a patra navă a sa, și cea mai rapidă, o galeră cu două punți și șizeci de vâslași.

Fusese, fără îndoială, cea mai rapidă navă disponibilă în Portul Alb, atunci când Catelyn și Ser Rodrik Cassel sosiseră după galopul lor neîntrerupt de-a lungul râului. Tyroshienii erau vestiți pentru avariția lor, iar Ser Rodrik se tocmise pentru închirierea unei nave de pescuit de la cele Trei Surori, însă Catelyn insistase să ia galera. Fusese foarte bine că ceruse asta. Vântul le fusese potrivit pe toată durata călătoriei, iar fără vâslașii galerei încă s-ar mai fi bălăcit dincolo de Degete, în loc să zburde spre Debarcaderul Regelui și spre sfârșitul călătoriei.

Atât de aproape, se gândi ea. Sub straturile de bandaje, în degetele ei încă mai pulsa durerea, acolo unde mușcase pumnalul. Durerea era povara ei, simțea Catelyn, fiindcă nu putea uita. Nu-și putea îndoi ultimele două degete de la mâna stângă, iar celelalte nu vor mai avea niciodată dexteritate. Totuși, era un preț mic pentru salvarea vieții lui Bran.

Ser Rodrik alesese acel moment pentru a-și face apariția pe punte.

- Bunul meu prieten, spuse Moreo în barba lui verde, bifurcată. Tyroshienilor le plăceau culorile vii, chiar și în părul facial. E așa de grozav să văd că arăți mai bine.

- Da, fu de acord Ser Rodrik. N-am vrut să mor în ultimele două zile. Se înclină spre Catelyn. Doamna mea.

Arăta mai bine. Cu doar o idee mai slab decât fusese când plecaseră din Portul Alb, și își revenise destul de bine. Vântul puternic de pe Bite și asprimea mării înguste îi fuseseră potrivnice, și aproape că fusese azvârlit peste bord când furtuna îi lovise pe neașteptate, lângă țărmul Pietrei Dragonului; totuși, cumva, reușise să se agate de o frânghie până când trei dintre oamenii lui Moreo izbutiseră să-l salveze și să-l ducă în siguranță sub punți.

- Căpitanul tocmai mi-a spus că voiajul nostru este aproape de sfârșit.

Ser Rodrik izbuti să încropească un zâmbet strâmb.

- Așa de repede? Arăta ciudat fără măreții lui favoriți colilii; părea mai mic, mai puțin aprig și cu zece ani mai bătrân. Totuși, la Bite păruse înțelept să se lase pe mâna bărbierului, după ce favoriții lui se murdăriseră iremediabil, pentru a treia oară, după ce se aplecase peste bord și vomitase sub vântul sălbatic.

- Vă las să discutați, zise căpitanul Moreo, care se înclină și-i părăsi.

Galera plutea deasupra apelor ca un bondar, vâslele ei ridicându-se și coborând într-o sincronizare perfectă. Ser Rodrik se ținu de balustradă și privi spre țărmul pe lângă care treceau.

- N-am fost cel mai de nădejde dintre păzitori.

Catelyn îi atinse brațul.

- Suntem aici, Ser Rodrik, în siguranță. Asta-i tot ce contează. Mâna ei băjbâi pe sub mantie, cu degetele rigide și nervoase. Pumnalul era încă la șoldul ei. Descoperise că avea nevoie să-l atingă din când în când, ca să se îmbărbăteze. Acum trebuie să ajungem la maestrul armurier al regelui și să ne rugăm să fie de încredere.

- Ser Aron Santagar este un bărbat încrezut, dar cinstit. Mâna lui Ser Rodrik urcă spre față spre a-și mângâia favoriții și descoperi, din nou, că nu-i mai avea. S-ar putea să știe de pumnal, da... Însă, doamna mea, în momentul când vom coborî pe țărm vom fi în primejdie. Și mai sunt unii la curte care vă cunosc din vedere.

Buzele lui Catelyn se strânseseră tot mai tare.

- Degețelul, murmură ea.

Chipul lui i se arată înaintea ochilor; un chip de băiat, deși nu mai era de mult un băiat. Tatăl lui murise cu câțiva ani mai înainte, așa că acum era Lord Baelish, dar tot îi mai spuneau Degețel. Fratele ei, Edmure, îi dăduse porecla cu mult timp în urmă, la Riverrun. Familia lui, de origine modestă, se afla pe cel mai mic dintre Degete, iar Petyr fusese cam pricăjit și pîrpiriu pentru vârsta lui.

Ser Rodrik își dresese glasul.

- Odată, Lordul Baelish, hmm...Rămase pe gânduri în căutarea cuvântului potrivit.

Catelyn nu mai avea nevoie de delicatețuri.

- A fost păzitorul tatălui meu. Am crescut împreună la Riverrun. Îl priveam ca pe un frate, însă simțămintele lui pentru mine erau... mai mult decât frățești. Când s-a anunțat că mă voi căsători cu Brandon Stark, Petyr a lansat o provocare la duel pentru mâna mea. A fost o sminteală. Brandon avea douăzeci de ani, iar Petyr abia dacă trecuse de cincisprezece. A trebuit să-l implor pe Brandon să-i cruțe viața. I-a lăsat o cicatrice. După aceea, tata a scăpat de el. Nu l-am mai văzut de atunci. Își ridică fața în bătaia vântului, de parcă acesta i-ar fi putut spulbera amintirile. Mi-a scris de la Riverrun, după ce Brandon a fost ucis, dar am ars scrisoarea fără s-o fi citit. Atunci știam, deja, că Ned se va căsători cu mine în locul fratelui său.

Mâna lui Ser Rodrik se ridică din nou spre favoriții dispăruți.

- Degețel este acum în consiliul mic.

- Știam că se va ridica mult, zise Catelyn. A fost întotdeauna deștept, chiar și ca băietan, dar una este să fii deștept și alta să fii înțelept. Mă întreb cum l-a schimbat trecerea vremii.

Departee, deasupra lor, oamenii din postul de observație strigară ceva. Căpitanul Moreo traversă puntea în grabă, dând ordine, și toți cei din jurul lor se apucară de treabă cu frenezie când Debarcaderul Regelui li se înfățișă vederii printre cele trei dealuri înalte ale sale.

În urmă cu trei sute de ani, știa Catelyn, dealurile acelea fuseseră acoperite de păduri și acolo trăia doar o mână de pescari, pe țărmul de nord al Grăbitei Ape-Negre, acolo unde râul adânc și furios se vărsa în mare. Apoi Aegon Cuceritorul venise pe mare de la Piatra Dragonului. Aici

acostase armata sa, iar pe cel mai înalt dintre dealuri ridicase prima redută rudimentară, din lemn și pământ.

Acum, orașul acoperea țărmlul cât se vedea cu ochii; conace și arbori și grânare, depozite din piatră și hanuri din bușteni și staluri pentru neguțatori, taverne și cimitire și bordeluri, toate înghesuite una în alta. Putea auzi zarva din piața de pește, chiar și de la distanța asta. Printre clădiri se aflau drumuri late, străjuite de arbori, străduțe mici și întortocheate și alei atât de înguste, încât doi oameni nu ar fi putut merge unul lângă altul. Dealul Visenyei era dominat de Marele Templu al lui Baelor, cu cele șapte turnuri de cristal. Dincolo de oraș, pe dealul Rhaenys, se înălțau zidurile înnegrite ale Puțului Dragonului, prăbușit în ruine, cu porțile sale de bronz închise de mai bine de un veac. Strada Surorilor se întindea între ele, dreaptă ca o săgeată. Zidul orașului se ridica la distanță, înalt și solid.

O sută de docuri se aliniau la țărml, iar portul era plin de ambarcațiuni. Nave de pescuit în larg și cele de râu soseau și plecau, barcații cutreierau în sus și-n jos pe Grăbita Apă-Neagră, galerele comerciale descărcau mărfuri din Braavos și Pentos și Lys. Catelyn trase cu ochiul spre barja reginei, ancorată lângă o balenieră pântecoasă, venită de la Portul Ibben, în timp ce în amonte o duzină de nave de război, aurite și zvelte, stăteau în docurile lor, cu pânzele strânse.

Iar peste toate acestea, privind cu încruntare de pe dealul lui Aegon, se înălța Fortăreața Roșie; șapte turnuri uriașe, cilindrice, cu metereze de fier, o fortăreață imensă și mohorâtă, cu încăperi boltite și poduri acoperite, cazărmi și tainițe și hambare, ziduri masive împânzite cu posturi pentru arcași, toate construite din piatră albicioasă. Aegon Cuceritorul pusese să fie ridicată fortăreața. Fiul său, Maegor cel Crud, o văzuse terminată. După aceea, îi ucisese pe toți pietrarii, tâmplarii și constructorii care lucraseră la ea. Numai cei din sânge de dragon vor ști secretele fortăreței construite de Stăpânii Dragonilor, jurase el.

Totuși, acum flamurile care fâlfâiau pe metereze erau aurii, nu negre, și acolo unde dragonul cu trei capete suflase foc, se fălea azi cerbul încoronat al Casei Baratheon.

O corabie de agrement, cu catarge înalte, din Insulele Verii, ieșea din port, pânzele sale albe umflându-se de vânt. *Dansatorul Furtunii* trecu de ea, îndreptându-se spre țarm.

- Doamna mea, zise Ser Rodrik. Cât am zăcut la pat m-am gândit cum ar fi mai bine să procedăm. Nu trebuie să intrați în castel. Am să mă duc eu și am să-l aduc pe Ser Aron la dumneavoastră, într-un loc sigur.

Ea îl cercetă pe bătrânul cavaler pe când galera se apropia de un debarcader. Moreo striga ordine în Valyriana vulgară a Orașelor Libere.

- Ai risca la fel de mult ca mine. Ser Rodrik zâmbi.

- Nu cred. Mi-am privit oglindirea în apă, mai devreme, și abia dacă m-am mai recunoscut. Mama mea a fost ultima persoană care m-a văzut fără perciuni, iar ea e moartă de patruzeci de ani. Cred că sunt suficient de în siguranță, doamna mea.

Moreo răcni o comandă. Toate ca una, șaizeci de vâsle se ridicară din apă, apoi schimbară sensul bății. Galera încetini. Un alt răcnet. Vâslele se traseră înapoi în interiorul galerei. Când se proptiră de doc, marinarii Tyroshi săriră să o lege. Moreo se apropie, tot numai un zâmbet.

- Debarcaderul Regelui, doamna mea, așa cum ați cerut, și niciodată nu a făcut vreo navă o traversare mai rapidă și mai sigură ca asta. Aveți nevoie de ajutor ca să vă transportați lucrurile la castel?

- Nu vom merge la castel. Ne puteți recomanda un han, un loc curat și confortabil și nu prea departe de râu?

Tyroshianul își mângâie barba bifurcată.

- De fapt, da. Cunosc mai multe care s-ar putea să servească nevoilor dumneavoastră. Totuși, dacă-mi este permis să fiu atât de direct, ar mai fi chestiunea plății celeilalte jumătăți din suma asupra căreia am convenit. Și desigur, argintii suplimentari pe care ați fost atât de buna să-i promiteți. Cred că erau șaizeci de cerbi.

- Pentru vâslași, îi aminti Catelyn.

- Oh, desigur, zise Moreo. Deși, poate ar trebui să-i păstrez eu pentru ei până ce ne vom întoarce la Tyrosh. Pentru binele soțiilor și copiilor lor. Dacă le dați acum argintii, doamna mea, îi vor juca la zaruri sau îi vor cheltui pentru plăceri de o noapte.

- Sunt lucruri și mai rele pe care poți să-ți cheltuiești banii, interveni Ser Rodrik. Vine iarna.

- Un bărbat trebuie să decidă singur, spuse Catelyn, Au meritat argintii. Cum și-i vor cheltui nu mai este treaba mea.

- Cum spuneți, doamna mea, răspuse Moreo, înclinându-se și zâmbind.

Ca să fie sigură, Catelyn îi plăti chiar ea pe vâslași, câte un cerb de fiecare și câte un ban de aramă pentru cei care-i cărară cuferele până pe dealul Visenyei, la hanul recomandat de Moreo. Era o clădire veche și păraginită, pe aleea Eel. Proprietara lui era o baborniță acrită, cu un ochi sașiu, care-i privi bănuitoare și mușcă moneda oferită de Catelyn, pentru a se asigura că nu era falsă. Camerele erau mari și aerisite, iar Moreo jurase că tocana ei de pește era cea mai bună din toate cele Șapte Regate. Dar mai presus de tot, nu o interesa cum îi chema.

- Cred că cel mai bine ar fi să vă țineți departe de sala de mese, zise Ser Rodrik. Chiar și într-un loc ca acesta, niciodată nu se știe cine trage cu ochiul. Purta o cămașă de zale, pumnal și o sabie lungă sub mantia închisă la culoare, cu o glugă cu care-și putea acoperi capul. Mă voi întoarce înainte de venirea nopții, cu Ser Aron, promise el. Acum, odihniți-vă, doamna mea.

Catelyn era obosită. Călătoria fusese lungă și istovitoare, iar ea nu mai era atât de tânără pe cât fusese. Ferestrele dădeau spre alee și spre acoperișurile caselor, cu o priveliște spre Apa-Neagră de dincolo. Îl urmări pe Ser Rodrik plecând, pășind întins pe străzile aglomerate, până ce-l pierdu din vedere, apoi se decise să-i urmeze sfatul. Salteaua patului era umplută cu paie în loc de puf, dar nu avu nici un fel de greutate în a adormi.

Se trezi din cauza bătăilor în ușă.

Catelyn se ridică brusc. Afară, acoperișurile Debarcaderului Regelui erau roșii în lumina soarelui la apus. Dormise mai mult decât intenționase. Un pumn bătut din nou în ușă, iar o voce strigă:

- În numele regelui, deschide!

- Un moment, făcu ea.

Se înveli în mantie. Pumnalul zăcea pe masa de lângă pat. Îl înșfacă înainte de a trage zăvorul ușii grele de lemn.

Bărbații care năvăliră în încăpere purtau zale negre și mantiile aurii ale Gărzii Orașului. Liderul lor zâmbi la vederea pumnalului din mâna ei.

- Nu aveți nevoie de el, doamna mea. Suntem aici pentru a vă escorta la castel.

- Prin a cui autoritate?

Îi arată panglica, iar Catelyn simți cum respirația i se oprește în gât. Sigiliul înfățișa o mierlă, în ceară cenușie.

- Petyr, spuse ea.

Așa de repede! Ceva trebuie că se întâmplase cu Ser Rodrik. Privi spre comandantul gărzii.

- Știți cine sunt eu?

- Nu, doamnă, răspuse el. Al meu Lord Degețel mi-a spus doar să vă aduc la el și să am grijă să fiți bine tratată.

Catelyn dădu din cap.

- Trebuie să așteptați afară până ce mă îmbrac.

Își spală mâinile în vasul cu apă și le înveli în fese curate. Degetele ei erau țepene și neîndemânatică când trebui să-și lege corsajul și să-și înnoade în jurul gâtului capetele unei mantii maro. Cum putuse afla Degețel că era aici? Ser Rodrik nu i-ar fi spus niciodată. Indiferent cât era de bătrân, era încăpățânat și devotat până la moarte. Să fi ajuns ei prea târziu, după ce Lannisterii sosiseră deja la Debarcaderul Regelui? Nu, dacă s-ar fi întâmplat asta, Ned ar fi și el aici, și în mod sigur ar fi venit la ea. Cum, deci?...

Apoi se gândi la Moreo. Tyroshianul știa cine erau și unde trăseseră, blestematul. Spera ca măcar să fi obținut un preț bun pentru informațiile lui.

Aduseseră un cal pentru ea. Când o luară din loc, lămpile începuseră să fie aprinse pe străzi, iar Catelyn simțea toți ochii orașului ațintiți asupra ei pe când călărea înconjurată de gărzi în mantiile lor aurite. Când ajunseră la Fortăreața Roșie, podul era coborât, iar porțile mari închise pentru noapte, însă ferestrele castelului erau înviorate de lumini pâlпăitoare. Străjerii descălecară în afara zidurilor și o escortară printr-o ușă secretă, îngustă, apoi pe scările nesfârșite spre unul dintre turnuri.

Era singur în încăpere, așezat la o masă grea, din lemn, cu o lampă cu ulei lângă el și scria. Când o conduseră înăuntru, el lăsă tocul jos și privi spre ea.

- Cat, zise el încet.

- De ce am fost adusă aici în felul acesta? El se ridică și făcu un gest brusc spre gardă.

- Plecați! Bărbații plecară. Cred că nu ai fost bruscată, nu? zise el după ce rămaseră singuri. Am dat instrucțiuni precise. Îi observă bandajele. Mâinile tale...

Catelyn ignoră întrebarea subînțeleasă.

- Nu sunt obișnuită să fiu chemată ca o servitoare, spuse ea cu răceală. Când erai mic, știai ce înseamnă curtoazia.

- Te-am supărat, doamna mea. Nu am avut niciodată intenția asta.

Părea cuprins de remușcări. Lui Catelyn asta-i readuse amintiri cât se poate de vii. Fusese un copil viclean, dar după isprăvile sale, întotdeauna părea spășit; asta era talentul său. Anii nu-l schimbaseră prea mult. Petyr fusese un băiat pricăjit și devenise un bărbat mic de statură, cu o palmă, două, mai scund decât Catelyn, zvelt și agil, cu trăsăturile ascuțite pe care și le amintea și cu aceiași ochi verzi, veseli. Acum purta o barbă mică, ascuțită, și avea șuvițe argintii în părul negru, deși nu împlinise încă treizeci de ani. Toate se potriveau cu mierla argintie care îi împodobește mantia. Întotdeauna, chiar copil fiind, îi plăcuse argintul.

- De unde ai aflat că sunt în oraș? îl întrebă ea.

- Lordul Varys știe tot, zise Petyr cu un zâmbet viclean. Ni se va alătura nu peste mult timp, dar am vrut să te văd întâi eu singur. A trecut mult de atunci, Cat. Câți ani?

Catelyn nu dădu atenție acestei familiarități. Erau întrebări mult mai importante de pus.

- Deci Păianjenul Regelui a fost cel care m-a găsit!

Degețel tresări.

- Nu trebuie să-i spui așa. E foarte sensibil. Îmi închipui că așa se întâmplă când ești eunuc. În oraș nu se petrece nimic fără ca Varys să știe. Uneori, știe chiar înainte să se petreacă ceva. Are informatori peste tot. Păsărelele lui, cum le spune el. Una dintre aceste păsărele a auzit de vizita ta. Din fericire, Varys a venit prima dată la mine.

- De ce la tine?

El dădu din umeri.

- De ce nu? Eu sunt trezorierul și sfetnicul personal al regelui. Selmy și Lord Renly au plecat în nord, să se întâlnească cu Robert, Lordul Stannis e la Piatra

Dragonului, iar aici am rămas numai Maester Pycelle și cu mine. Eram omul cel mai potrivit. Am fost prieten cu sora ta, Lysa, Varys știe și asta.

- Știe și despre...

- Lordul Varys știe tot... În afară de motivul pentru care te afli aici. Își ridică o sprânceană. De ce ești aici?

- Unei soții i se permite să-i fie dor de soțul ei, iar dacă o mamă are trebuință ca fiica să-i fie aproape, cine i-ar putea spune nu?

Degețel râse.

- Oh, foarte bine, doamna mea, dar, te rog, nu te aștepta să cred asta. Te cunosc prea bine. Deci, care erau vorbele familiei Tully?

Își simțea gâtul uscat.

- *Familie, Datorie, Onoare*, recită ea încordată.

- Familie, Datorie, Onoare, repetă el. Iar toate astea-ți cereau să rămâi la Winterfell, acolo unde te-a lăsat Mâna. Nu, doamna mea, ceva s-a întâmplat. Această călătorie bruscă a ta dezvăluie o anumită chestiune urgentă. Te implor, lasă-mă să te ajut. Prietenii buni și vechi nu ar trebui să ezite să se bazeze unul pe celălalt. Se auzi o bătaie ușoară în ușă. Intră, strigă Degețel.

Bărbatul care intră era durduliu, parfumat, pudrat și chel ca un ou. Pună o vestă țesută cu fir de aur, peste o robă de mătase purpurie, iar în picioare avea papuci cu vârful ascuțit, din catifea moale.

- Lady Stark, zise el, luându-i mâna în ambele palme, să vă văd din nou, după atâția ani, este o mare bucurie. Pielea sa era moale și umedă, iar respirația îi mirosea a liliac. Oh, bietele dumneavoastră mânuțe! V-ați ars, cumva, scumpă doamnă? Degetele vă sunt atât de delicate... Bunul nostru Maester Pycelle prepară o pomadă minunată, să vă trimit un borcan?

Catelyn își trase degetele din strânsoarea sa.

- Vă mulțumesc, domnul meu, dar Maester Luwin mi-a oblojit deja rănile.

Varys dădu repede din cap.

- M-a mâhnit să aud despre fiul dumneavoastră. E atât de mic! Zeii sunt cruzi.

- Oh, cu asta sunt de acord, Lord Varys, zise ea. Titlul nu era decât o formă de curtoazie, pentru că era membru al

consiliului; Varys nu era stăpân peste nici un domeniu în afară de plasa lui de păianjen, stăpân peste nimic altceva decât zvonuri.

Eunucul își întinse palmele moi.

- Sper că suntem de acord și în alte privințe, scumpă doamnă. Am o mare prețuire pentru soțul dumneavoastră, noua noastră Mână, și știu că amândoi îl iubim pe Regele Robert.

- Da, fu ea obligată să spună. Desigur.

- Niciodată nu a existat un rege mai iubit decât Robert al nostru, ciripi Degețel. Zâmbea cu viclenie. Cel puțin așa aude Lord Varys.

- Bună doamnă, zise Varys cu mare sollicitudine, există oameni în Orașele Libere care au puteri vindecătoare uluitoare. Spuneți doar un cuvânt și vi-l trimit pe unul dintre ei pentru dumneavoastră și pentru scumpul Bran.

- Maester Luwin face tot ceea ce poate fi făcut pentru Bran, îi spuse ea. Nu avea de gând să discute despre fiul ei, nu aici, nu cu acești oameni. În Degețel avea doar un dram de încredere, iar în Varys, deloc. Nu-i va lăsa să-i citească durerea. Lord Baelish mi-a spus că trebuie să vă mulțumesc pentru că m-ați adus aici.

Varys chicoti ca o fetiță.

- Oh, da. Presupun că eu sunt vinovatul. Nădărduesc că o să mă iertați, blândă domniță. Se așează pe un scaun și-și împreună mâinile. Mă întreb dacă v-am putea deranja cu rugămintea de a ne arăta și nouă pumnalul?

Catelyn Stark se uită la eunuc fără să-i vină să creadă. Era un păianjen, se gândi ea alarmată, un vrăjitor, sau chiar mai rău. Cunoștea lucruri pe care nimeni nu le-ar fi putut ști, afară doar dacă nu cumva...

- Ce i-ați făcut lui Ser Rodrik? întrebă ea.

Degețel fu luat pe nepregătite.

- Mă simt ca un cavaler care se duce la luptă fără lance. Despre ce pumnal este vorba? Cine-i Ser Rodrik?

- Ser Rodrik Cassel este maestrul armurier de la Winterfell, îl informă Varys. Vă asigur, Lady Stark, că nu i s-a întâmplat nimic bunului cavaler. Ne-a căutat aici pe la începutul amiezii. A vizitat, împreună cu Ser Aron Santagar, armureria și au discutat despre un anume pumnal. Cam pe la apus, au plecat din castel împreună și s-au dus la

maghernița aceea îngrozitoare unde ați tras dumneavoastră. Sunt tot acolo, bând în sala de mese și așteptând să vă întoarceți. Ser Rodrik a fost foarte nefericit să vadă că ați plecat.

- Cum de știți toate acestea?

- Din ciripitul păsărelor, zise Varys zâmbind. Eu știu tot, scumpă doamnă. Aceasta este natura slujbei mele. Dădu apoi din umeri. Aveți pumnalul la dumneavoastră, nu-i așa?

Catelyn îl trase de sub mantie și-l azvârli pe masă, în lata lui.

- Iată. Poate că păsărelele dumneavoastră vă vor ciripi și numele celui căruia îi aparține.

Varys ridică pumnalul cu o grijă exagerată și-și trecu un deget peste tăiș. Țâșni sângele și el scoase un țipăt lăsând pumnalul să cadă înapoi pe masă.

- Aveți grijă, îi spuse Catelyn, este ascuțit.

- Nimic nu-și poate păstra ascuțișul mai bine decât oțelul Valyrian, zise Degețel pe când Varys își sugea degetul însângerat, aruncându-i lui Catelyn o privire dojenitoare și morocănoasă.

Degețel strânse ușor pumnalul în pumn, încercându-i mânerul. Îl aruncă în sus și îl prinse din nou cu cealaltă mână.

- Ce echilibru minunat! Vrei să-l găsești pe proprietarul lui, acesta-i singurul motiv pentru care ai venit? Nu ai nevoie de Ser Aron pentru asta, doamna mea. Ar fi trebuit să vii direct la mine.

- Și dacă aș fi făcut-o, zise ea, ce mi-ai fi spus?

- Ți-aș fi spus că există un singur pumnal ca ăsta la Debarcaderul Regelui. Apucă lama între degetul mare și arătător, aduse pumnalul peste umăr și-l aruncă în aer cu o zvâcnire exersată a încheieturii. Cuțitul se înfipse în ușă și se împlântă adânc în lemnul de stejar, vibrând. Este al meu.

- Al tău?

Nu avea nici un sens. Petyr nu fusese niciodată la Winterfell.

- A fost al meu până la turnirul de onomastica Prințului Jeffrey, zise el traversând încăperea pentru a scoate pumnalul din ușă. L-am susținut pe Ser Jaime la turnir,

împreună cu jumătate din curte. Rânjetul șmecheros al lui Petyr îl făcea să pară din nou doar un băiat. Când Loras Tyrell l-a azvârlit de pe cal, mulți dintre noi am devenit ceva mai săraci. Ser Jaime a pierdut o sută de dragoni din aur, regina un colier de smaralde, iar eu propriul meu pumnal. Înălțimea Sa și-a recuperat colierul, însă câștigătorul a păstrat restul.

- *Cine?* întrebă Catelyn, cu gura uscată de frică.

- Pezevenghiul, spuse Degețel, în vreme Lord Varys o privea atent. Tyrion Lannister.

JON

Întreaga curte răsuna de cântecul săbiilor.

Sub lâna neagră, pielea întărită și zalele de fier, transpirația luneca rece pe pieptul lui Jon, când se repezi la atac. Grenn se trase înapoi, apărându-se cu stângăcie. Când își ridică sabia, Jon trecu pe sub ea, cosindu-l cu o lovitură care-l izbi în partea din spate a piciorului, făcându-l să se clatine. Manevra de sus în jos a lui Grenn tu întâmpinată cu una pe sus, care-i ciobi coiful. Când încercă o lovitură laterală, Jon îi dădu sabia la o parte și-și înfipse antebrațul înzăuat în pieptul lui. Grenn își pierdu echilibrul și ateriza dur în zăpadă. Jon îi zbură sabia din mână cu o izbitură care-i smulse un țipăt de durere.

- *Destul!*

Ser Alliser Thorne avea un glas cu ascuțimi de oțel Valyrian.

Grenn își duse mâna la piept.

- Bastardul mi-a rupt încheietura.

- Bastardul te-a schilodit, ți-a despiciat scăfârliă goală și ți-a tăiat mâna. Sau așa s-ar fi întâmplat dacă aceste săbii ar fi fost ascuțite. Ai noroc că Rondul are la fel de multă nevoie de băieți de grajd ca și de cercetași. Ser Alliser făcu un gest spre Jeren și Toad. Ridicați-l pe Bizon pe picioarele lui, are de pregătit o înmormântare.

Jon își scoase coiful în timp ce băieții îl ridicau pe Grenn. Aerul înghețat al dimineții îi atinse fața în mod plăcut. Se sprijini de sabia, inspiră adânc și-și permise un moment pentru a savura victoria.

- Asta este o sabie, nu bastonul unui bătrân, spuse cu asprime Ser Alliser. Te dor picioarele, Lord Snow?

Jon ura acest nume, o batjocură pe care Ser Alliser i-o aruncase din prima zi de antrenament. Băieții o adoptaseră imediat, iar acum o auzea mereu. Își puse sabia înapoi în teacă.

- Nu, răspuse el.

Thorne o luă întins spre el, pielea neagră și țeapănă foșnind ușor în timp ce mergea. Era un bărbat îndesat, de cincizeci de ani, liber și dur, cu urme colilii prin părul negru și ochi precum pietrele de onix.

- Spune adevărul acum, porunci el.

- Sunt obosit, admise Jon. Brațul îl dorea de la greutatea sabiei, și începea să-și simtă și vânătăile, acum că lupta se terminase.

- Ești slab!

- Am învins.

- Nu. Bizonul a pierdut.

Unul dintre băieți chicoti. Jon știa că era mai bine să nu răspundă. Îi bătuse pe toți cei trimiși împotriva sa de Ser Alliser, dar asta nu-i folosise la nimic. Maestrul de arme îl trata doar cu dispreț. Thorne îl ura, hotărâse Jon; bineînțeles, îi ura și pe ceilalți băieți, încă și mai tare.

- Asta-i tot, le spuse Thorne. Nu pot să rabd mai multă prostie într-o singură zi. Dacă vreodată vin Ceilalți după noi, mă rog să aducă arcași, pentru că nu sunteți buni de altceva decât să fiți ținte pentru săgeți.

Jon se luă după ceilalți, spre armurărie, mergând singur. Era adesea singur aici. În grup erau aproape două-zeci de tineri cu care se antrena, dar nu exista nici unul pe care să-l poată numi prieten. Majoritatea erau cu doi sau trei ani mai mari ca el, dar nici unul nu era un luptător așa cum fusese Robb la paisprezece ani. Dareon era rapid, dar se temea să nu fie lovit. Pyp își folosea sabia ca pe un pumnal, Jeren era moale ca o fată, Grenn, lent și neîndemânatic. Loviturile lui Halder erau năprasnic de dure, însă intra mereu în sabia adversarului. Cu cât petrecea mai mult timp împreună cu ei, cu atât mai mult îi disprețuia.

Înăuntru, își agăță sabia și teaca de un cârlig din peretele de piatră, ignorându-i pe cei din jurul lui. Metodic, începu să-și dea jos cămașa de zale și hainele de piele și lână, îmbibate de transpirație. Bucăți de cărbune ardeau în cazane de fier, la fiecare capăt al încăperii lungi, însă Jon se trezi tremurând. Frigul îl însoțea mereu aici. În câțiva ani, va uita cum este să-i fie cald.

Oboseala îl toropi dintr-odată, pe când îmbrăca hainele negre, țesute grosolan, de fiecare zi. Se așeză pe o bancă, iar degetele-i băjbâiau după șiretul mantiei. *Atât de frig*, se gândi, amintindu-și sălile încălzite de la Winterfell, unde apa fierbinte curgea prin pereți precum sângele prin trupul unui om. Aici, la Castelul Negru, abia dacă era o urmă de căldură, pereții erau reci, iar oamenii și mai reci.

Nimeni nu-i spusese că Rondul de Noapte va fi așa; cu excepția lui Tyrion Lannister. Piticul îi spusese adevărul pe drumul spre nord, însă atunci era deja prea târziu. Jon se întrebă dacă tatăl său știa cum va fi la Zid. Trebuie că știa, se gândi, iar asta îl făcu să-l doară și mai mult.

Chiar și unchiul său îl abandonase în acest loc înghețat, la capătul lumii. Aici, amabilul Benjen Stark pe care-l știa el devenise o altă persoană. Era Primul Cercetaș și-și petrecea zilele și nopțile împreună cu Lordul Comandant Mormont, cu Maester Aemon și alți ofițeri de rang înalt, în vreme ce Jon fusese dat în grija mai mult decât aspră a lui Ser Alliser Thorne.

La trei zile de la sosire, Jon auzise că Benjen Stark urma să conducă șase oameni într-o incursiune prin pădurea bântuită. În noaptea aceea îl căutase pe unchiul său în marea sală de mese lambrisată și-l rugase să-l ia și pe el. Benjen îl refuzase brutal.

- Aici nu suntem la Winterfell, îi spusese pe când își tăia friptura ajutându-se de pumnal și furculiță. Pe Zid, oamenii primesc numai ceea ce dobândesc. Nu ești cercetaș, Jon, ești doar un băiat care mai are încă în el mirosul verii.

Jon se apucase să se târguiască prostește:

- Voi avea cincisprezece ani de onomastica mea, spusese el, sunt aproape un bărbat.

Benjen Stark se încruntase.

- Ești un băiat și așa vei rămâne până când Ser Alliser spune că ești potrivit să fii un bărbat în Rondul de Noapte. Dacă ți-ai închipuit că sângele tău de Stark îți va aduce lesne favoruri, ai greșit. Aici ne abandonăm vechile familii când depunem jurământul. Tatăl tău va avea întotdeauna un loc în inima mea, dar *aceștia* sunt acum frații mei.

Gesticulase cu pumnalul spre cei din jurul său, cu toții bărbați aspri, reci, îmbrăcați în negru.

Jon se trezise a doua zi în zori ca să-l vadă pe unchiul său plecând. Unul dintre cercetașii săi, un bărbat masiv și pocit, cânta un cântec deocheat pe când își înșeuă trăpașul mărunț, respirația sa împrăștiind aburi în aerul rece al dimineții. Ben Stark zâmbise la vederea lui, însă nu avea nici o urmă de zâmbet și pentru nepotul său.

- De câte ori trebuie să-ți spun că nu, Jon? Vorbim când mă întorc.

Pe când îl privise pe unchiul său conducându-și calul prin tunel, Jon își amintise lucrurile spuse de Tyrion Lanniser pe drumul regelui, iar cu ochii minții îl văzu pe Ben Stark zăcând mort, sângele lui înroșind zăpada. Gândul îl făcuse să-i vină rău. Oare ce devenea?

După aceea îl căutase pe Nălucă în singurătatea chiliei lui și-și îngropase fața în blana deasă și albă.

Dacă trebuia să fie singur, va face din singurătate platoșa sa. Castelul Negru nu avea nici o pădure a zeilor, numai un mic templu și un septon veșnic beat, însă Jon nu putuse găsi nimic în el care să-l facă să se roage vreunui zeu, nou sau vechi. Dacă zeii existau, se gândea el, erau la fel de cruzi și neînduplecați ca iarna.

Îi era dor de adevărații săi frați: micul Rickon, cu ochii lui strălucitori scânteind pe când cerșea dulciuri; Robb, adversarul său și cel mai bun prieten, companion constant; Bran, încăpățânat și curios, mereu doritor să îi urmeze și să li se alătore, indiferent ce făceau Jon și Robb. Îi era dor și de fete, chiar și de Sansa, care nu-i spunea niciodată decât „fratele meu vitreg”, asta de când era suficient de mare ca să înțeleagă ce însemna cuvântul *bastard*. Și de Arya... Îi era dor de ea mai mult chiar de* cât de Robb, micuța slăbănoagă, toată julită la genunchi și cu părul încurcat și hainele rupte, atât de sălbatică și de entuziastă. Arya nu părea să se potrivească niciodată undeva, nu mai mult decât el... Cu toate astea, ea reușea întotdeauna să-l facă să zâmbească. Ar fi dat orice să fie cu ea acum, să-i ciufulească încă o dată părul și s-o vadă bosumflându-se, să o audă terminând o propoziție împreună cu el.

- Mi-ai rupt încheietura, bastardule! Jon își ridică privirile spre vocea mohorâtă.

Grenn se înălța deasupra sa, cu gâtul gros și fața roșie, cu trei dintre prietenii lui în spate. Îl știa pe Todder, un băiat scund și urât, cu o voce neplăcută. Toți recruții îi spuneau Broască Râioasă. Ceilalți doi erau cei pe care Yoren îi adusese cu ei în nord, violatorii luați de la Degete. Le ui-tase numele. Nici nu prea vorbea cu ei, decât dacă nu avea de ales. Erau niște bătauși brutali, fără nici o urmă de demnitate în ei. Jon se ridică.

- Ți-o rup și pe cealaltă, dacă mă rogi frumos.

Grenn avea șaisprezece ani și era cu un cap mai înalt

decât el. Toți patru erau mai înalți decât el, însă asta nu-l speria. Îi bătuse pe fiecare dintre ei în curte.

- Poate că am să ți-o rup eu pe a ta, făcu unul dintre violatori.

- Încearcă.

Jon se repezi spre sabia sa, însă unul dintre ei îl apucă de braț și i-l răsuci la spate.

- Ne-ai făcut să cădem de proști, se plânse Broscoiul.

- Erați proști și înainte de a vă fi întâlnit eu, îi spuse Jon.

Băiatul care-l apucase de braț i-l smuci în sus, tare. Durerea îl săgeta, însă Jon nu țipă. Broscoiul păși mai aproape.

- Micul boiernaș are gura cam mare, zise el. Avea ochi porcini, mici și lucioși. Asta o fi gura maică-tii, bastardule? Cum era, vreo curviștină? Spune-ne cum o chema. Poate că am avut-o și eu de vreo două ori.

Jon se răsuci ca un tipar și plasă un călcâi în glezna celui care-l ținea. Izbucni un strigăt de durere și se văzu liber. Se repezi la Broscoi, îl aruncă cu spatele dincolo de o bancă și ateriza pe pieptul lui, înșfăcându-l de gât cu ambele mâini și izbindu-l cu capul de pământul bătătorit.

Cei doi de la Degete îl traseră înapoi, aruncându-l jos. Grenn începu să-l lovească. Jon se rostogolea evitând loviturile, când o voce tunătoare se ridică în armurărie:

- **OPRIȚI-VĂ! ACUM!**

Jon se ridică în picioare. Donai Noye se uita la ei fierbând de mânie.

- Pentru bătaii, aveți curtea, spuse armurierul. Țineți-vă ciorovăielile departe de armurăria mea, ori am să le includ între problemele mele. N-o să vă placă asta.

Broscoiul zăcea la pământ, pipăindu-și cu grijă spatele capului. Degetele îi erau pline de sânge.

- A încercat să mă omoare.

- E adevărat. Am văzut și eu, spuse unul dintre violatori.

- Mi-a rupt încheietura, zise din nou Grenn, ridicând-o ca s-o vadă și Noye.

Armurierul aruncă încheieturii doar o căutătură scurtă.

- E doar o julitură. Poate ai scrântit-o. Maester Aemon îți va da o alifie. Du-te cu el, Todder, căpățâna aia a ta trebuie oblojită. Restul, întoarceți-vă în chiliile voastre. Nu și tu, Snow. Tu rămâi.

Jon se lăsă greoi pe una dintre băncile lungi de lemn, indiferent la privirile pe care ceilalți i le aruncau, promisiuni tăcute ale unor răzbunări viitoare. Brațul îl durea.

- Rondul are nevoie de fiecare om al său, zise Donal Noye când rămaseră singuri. Chiar și de oameni precum Broscoiul. Nu te vei acoperi de onoruri dacă-l omori.

Furia lui Jon se aprinse imediat.

- A spus că mama mea a fost...

-...o curviștină. L-am auzit. Și ce-i cu asta?

- Lordul Eddard Stark nu este omul care să se culce cu curvele, spuse Jon cu răceală. Onoarea lui...

- ...nu l-a împiedicat să zămislească un bastard, nu-i așa?

Jon era înțepenit de furie.

- Pot să plec?

- Pleci când am să-ți spun eu să pleci.

Jon se uită îmbufnat la fumul care se ridica din cazan, până când Noye îl apucă de bărbie, degetele sale groase răsucindu-i capul spre el.

- Uită-te la mine când vorbesc cu tine, băiete.

Jon privi. Armurierul avea un piept ca un butoi de bere și o burtă pe potrivă. Nasul îi era turtit și lat, și obrazul părea întotdeauna că avea nevoie de un bărbierit. Mâneca stângă a tunicii sale din lână neagră era prinsă de umăr cu un ac de argint, de forma unei săbii.

- Nu cuvintele o fac pe maică-ta curvă. A fost ceea ce a fost și nimic din ce spune acum Broscoiul nu poate schimba asta. Știi, avem aici, la Zid, bărbați ale căror mame *au fost într-adevăr* târfe.

Nu și mama mea, se gândi Jon cu încăpățănare. Nu știa nimic despre mama lui; Eddard Stark nu vorbea despre ea. Totuși, o visa din când în când, atât de des, încât aproape că-i putea vedea chipul. În visele sale, era frumoasă și de viță nobilă, iar ochii ei erau blânzi.

- Crezi că ești un năpăstuit, fiind bastardul unui lord de rang înalt? continuă armurierul. Băiatul acela, Jeren, este odrasla abandonată a unui septon, iar Cotter Pyke este copilul unei târfe de tavernă. Acum comandă Rondul de Est de lângă Mare.

- Nu-mi pasă, spuse Jon. Nu-mi pasă de ei și nu-mi pasă nici de tine sau de Thorne, ori de Benjen Stark, de nici unul

dintre ei. Mi-e silă că mă aflu aici. Este prea... rece.

- Da. Rece, dur și amenințător, ăsta-i Zidul, la fel și cei care îl păzesc. Nu este ca în poveștile pe care ți le spunea dădaca ta. Ei, ușurează-te pe toate poveștile astea și pe dădaca aia a ta. Așa stau lucrurile aici. Iar tu vei rămâne aici pe viață, la fel ca noi toți.

- Viață, repetă Jon cu amărăciune. Armurierul putea vorbi despre viață. El avusese una. Se îmbrăcase în negru numai după ce-și pierduse un braț la asediul de la Sfârșitul Furtunii. Înainte de asta, servise sub Stannis Baratheon, fratele regelui. Văzuse cele Șapte Regate de la un capăt la celălalt; chefuisese și luptase în sute de bătălii. Se spunea că Donai Noye făurise ghioaga de război a Regelui Robert, cea care-i luase viața lui Rhaegar Targaryen la Trident. Făcuse toate lucrurile pe care Jon nu le va face niciodată, iar când îmbătrânise, adică după ce trecuse de treizeci de ani, încasase o lovitură năprasnică de secure și rana se inflamase până ce tot brațul trebuise amputat. Numai atunci, ologit, Donai Noye venise la Zid, când viața lui se terminase.

- Da, viața, zise Noye. O viață lungă sau una scurtă, depinde de tine, Snow. Dar pe calea pe care ai apucat-o, unul dintre frații tăi îți va tăia beregata într-o noapte.

- Nu-mi sunt frați, izbucni Jon. Mă urăsc pentru că sunt mai bun decât ei.

- Nu. Te urăsc pentru că te porți de parcă ai fi mai bun decât ei. Te privesc și văd un bastard de la castel, care se crede vreun boiernaș. Armurierul se aplecă spre el. Nu ești nici un fel de boiernaș. Să ții minte asta. Ești un Snow, nu un Stark. Ești un bastard și un bătăuș.

- Un bătăuș? Jon aproape că se înecase cu acel cuvânt. Acuzația era atât de nedreaptă, încât i se tăiasse respirația. Ei au fost cei care au venit la mine. Toți patru.

- Patru pe care i-ai umilit în curte. Patru care, probabil, se tem de tine. Te-am urmărit cum lupti. Nu te antrenezi cu ei. Folosește sabia cum trebuie și sunt morți: o știi tu, o știu eu, și ei la fel. Nu le lași nici o șansă. Îi faci de rușine. Asta te face să te simți mândru?

Jon ezită. Se simțea mândru atunci când învingea. De ce n-ar fi fost? Însă armurierul îi lua acum și bucuria asta, făcând să pară ca și cum ar fi săvârșit ceva rău.

- Toți sunt mai mari decât mine, spuse el bătând în retragere.

- Mai mari, mai înalți și mai puternici, asta-i adevărat. Pun rămășag că maestrul tău de arme te-a învățat cum să te lupți cu bărbați mai mari, la Winterfell. Cine e, vreun cavaler?

- Ser Rodrik Cassel, zise Jon prudent.

Era o capcană undeva. O simțea închizându-se în jurul său. Donai Noye se aplecă spre fața lui.

- Acum gândește-te la asta, băiete. Nici unul dintre ceilalți nu a avut un maestru de arme până la Ser Alliser. Tații lor erau țărani și căruțași și braconieri, fierari și mineri, sau vâslași pe vreo galeră de negoț. Ce știi ei despre luptă este ce au învățat între punți, pe cărările din Vechiul Oraș și în Lannisport, prin bordelurile sau speluncile de pe drumul regelui. Poate că s-au bătut cu bâtele până să vină aici, dar îți spun, nici măcar unul din douăzeci nu a fost suficient de bogat încât să aibă o sabie adevărată. Și acum deci, cum ți se par la gust victoriile tale, Lord Snow?

- Nu-mi mai spune așa! zise Jon cu asprime, însă forța dispăruse din furia sa. Dintr-odată, se simți rușinat și vinovat. Eu niciodată... Nu m-am gândit...

- Cel mai bine este să începi să gândești, îl povățui Noye. Ori așa, ori dormi în pat cu un pumnal. Acum, du-te.

Când Jon părăsi armurăria, se făcuse aproape amiază. Soarele străpunsese norii. Îi întoarse spatele însă și-și ridică privirile spre Zid, care strălucea albastru și cristalin în lumina soarelui. Chiar și după atâtea săptămâni, vederea lui îi dădea încă fiori. Murdăria adusă de vânt veacuri la rând mușcase din el și-l mânjise, acoperindu-l cu un strat ce părea uneori de un cenușiu-deschis, culoarea cerului acoperit... Însă când soarele îl lumina din plin într-o zi senină, *strălucea* înviorat de lumină, un deal imens, alb-albastru, care umplea jumătate de cer.

Cea mai mare structură ridicată vreodată de mâna omului, îi spusese lui Jon Benjen Stark, pe drumul regelui, când zăriseră pentru prima dată Zidul, de la distanță,

- Și dincolo de orice îndoială, nefolositor, adăugase Tyrion Lannister rânjind, dar chiar și Pezevenghiul de*venise tot mai tăcut când se apropiau. Îl puteai vedea de la kilometri distanță, o linie de un albastru-palid,

ocupând întreg orizontul, întinsă spre est și vest, dispărând în depărtare, imensă și neîntreruptă. *Aici este capătul lumii*, părea să spună.

Când, în cele din urmă, dădură cu ochii de Castelul Negru, fortărețele sale de lemn și turnurile din piatră nu păreau altceva decât o mână de cuburi de jucărie împrăștiate prin zăpadă, la poalele unui imens zid de gheață. Vechea fortăreață a fraților în negru nu era Winterfell, și nici un castel adevărat. Fără metereze, nu putea fi apărat, nu dinspre sud, est sau vest; dar numai partea de nord preocupa Rondul de Noapte, iar spre nord se înălța Zidul. Măsura aproape două sute de metri în înălțime, de trei ori mai mult decât cel mai înalt turn al fortăreței pe care o apăra. Unchiul său spusese că sus era suficient de lat ca să permită unei duzini de cavaleri să călărească unul lângă altul. Conturul dezolant al catapultelor și scripeților de lemn, rămași acolo de strajă, amintea de scheletul unor păsări gigantice, iar între ele, soldații în armuri păreau niște furnici negre.

Stând lângă armură și privind în sus, Jon se simțea aproape copleșit, așa cum fusese în ziua aceea, pe drumul regelui, când îl văzuse pentru prima oară. Așa era Zidul. Uneori, aproape că uita că era acolo, în același fel în care uitai de cer sau de pământul de sub picioare, dar alteori părea că nu mai există nimic altceva pe lume. Era mai vechi decât cele Șapte Regate, iar când stătea la poalele lui și privea în sus, îl lua amețeala. Putea simți uriașa greutate a gheții care îl strivea de pământ, de parcă ar fi fost pe cale să se surpe și, într-un fel, Jon știa că dacă s-ar fi dărâmat, întreaga lume ar fi simțit asta.

- Te face să te întrebi ce o fi dincolo, se auzi un glas familiar.

Jon se uită în jur.

- Lannister. Nu te-am văzut, adică am crezut că sunt singur.

Tyrion Lannister era înfofolit în blănuri și arăta atât de dolofan, încât părea un urs mic.

- Auzi multe când îi iei pe oameni pe nepregătite. Niciodată nu știi ce poți să afli de la ei.

- De la mine nu vei afla nimic, îi spuse Jon. Îl văzuse destul de rar pe pitic de la sfârșitul călătoriei. În calitate de

frate al reginei, Tyrion Lannister era oaspete de onoare al Rondului de Noapte. Lordul Comandant îi dăduse camerele sale din așa-numitul Turn al Regelui, deși nici un rege nu trecuse pe acolo de câteva sute de ani, iar Lannister se ospăta chiar la masa lui Mormont și-și petrecea timpul călărind pe Zid și jucând zaruri și bând cu Ser Alliser și Bowen Marsh și alți ofițeri de rang înalt.

- Oh, dar învăț de toate oriunde merg. Omulețul gesticulă spre Zid cu un baston negru, noduros. După cum spuneam... de ce atunci când un om ridică un zid, un , altul vrea să știe imediat ce-i de partea cealaltă? Își înalță capul și-l privi pe Jon cu ochii săi ciudați, bicolori. Tu *vrei* să știi ce-i de partea cealaltă, nu?

- Nu-i nimic deosebit, zise Jon. Ar fi vrut să călărească împreună cu Benjen Stark în raidurile de recunoaștere, în adâncul misterelor din pădurea bântuită, ar fi vrut să lupte cu sălbaticii lui Mance Rayder și să păzească domeniul de Ceilalți, dar era mai bine să nu vorbești despre lucrurile pe care ți le doreai. Cercetașii spun că nu-s decât păduri și munți și lacuri înghețate, cu multă zăpadă și gheață.

- Și grimkini și snarci, făcu Tyrion. Să nu uităm de ei, Lord Snow, altfel pentru ce-ar fi aici lucrul acesta imens?

- Nu-mi mai spune Lord Snow.

Piticul își arcui o sprânceană.

- Ai prefera, mai degrabă, Pezevenghi? Dacă-i lași să observe cum te rănesc cuvintele, nu vei mai scăpa niciodată de bătaia lor de joc. Dacă vor să-ți dea un nume, lasă-i, adoptă-l. Nu te mai vor putea răni cu el niciodată, Gesticula cu bastonul. Hai, vino cu mine. Servesc acum o tocană grețoasă în sala de mese și mie mi-ar trebui doar un castron cu ceva fierbinte.

Și lui Jon îi era foame, așa că trecu lângă Lannister și-și încetini pasul ca să fie pe potrivă mersului dificil și legănat al piticului. Începea să bată vântul și puteau auzi bătrânele clădiri din lemn scârțâind în jurul lor, iar în depărtare un oblon greu de izbea iarăși și iarăși, uitat. Deodată s-a auzit un bufnet înfundat, când un strat de zăpadă căzu de pe acoperiș, lângă ei.

- Nu-ți văd lupul, spuse Lannister în timp ce mergeau.

- Îl leg în vechile grajduri când ne antrenăm. Acum au mutat toți caii în grajdurile din est, așa că nu-l deranjează

nimeni. În restul timpului stă cu mine. Chilia mea pentru dormit este în Turnul Hardin.

- Acela cu meterezele sparte, nu? Cu piatră sfărâmată din curtea de jos și o înclinare precum aceea a nobilului nostru rege Robert după o noapte de beție? Credeam că toate clădirile alea au fost abandonate. Jon dădu din umeri.

- Nu-i pasă nimănui unde dormi. Majoritatea vechilor fortărețe sunt goale, poți să-ți iei ce chilie vrei.

Cândva, Castelul Negru găzduia cinci mii de luptă-iori, cu toți caii lor, cu servitori și arme. Acum, era adăpost pentru o zecime din acest număr, iar porțiuni din el se părăgineau. Râsul lui Tyrion Lannister trimise aburi în aerul rece.

- Voi avea grijă să-i spun tatălui tău să mai aresteze niște pietrari, înainte ca turnul tău să se prăbușească.

Jon putea sesiza batjocura, însă nu avea cum să nege adevărul. Rondul construite nouăsprezece fortărețe de-a lungul Zidului, dar acum doar trei mai erau ocupate: Rondul de Est, pe țărmul cenușiu, măturat de vânturi, Turnul Umbrei, întărit lângă munții unde se termina Zidul, și între ele Castelul Negru, la capătul drumului regelui. Celelalte fortărețe, părăsite de mult, erau locuri pustii și sinistre, unde vântul rece șuiera prin ferestrele întunecate, iar spiritele morților vegheau meterezele.

- E mai bine să stau singur, zise Jon cu îndârjire. Ceilalți se tem de Nălucă.

- Băieți isteți, făcu Lannister. Apoi schimbă subiectul. Umblă vorba că unchiul tău e plecat de prea mult timp.

Jon își aminti dorința pe care i-o stărnise furia, viziunea lui Benjen Stark, zăcând mort în zăpadă, și privi repede în altă parte. Piticul avea un mod de a simți lucrurile și Jon nu voia ca el să-i vadă vinovăția din ochi.

- A spus că se va întoarce de onomastica mea, recunosc el. Onomastica lui venise și se dusese, neremarcată de nimeni, cu două săptămâni în urmă. Îl căutau pe Ser Waymar Royce, tatăl lui e stegarul Lordului Arryn. Unchiul Benjen spunea că s-ar putea să-l caute până la Turnul Umbrei. Asta-i sus, în munți.

- Am auzit că mulți cercetași au dispărut în ultima vreme, spuse Lannister pe când urcau treptele spre sala de mese. Rânji și deschise ușa. Poate că grumkinii sunt cam flămânzi anul ăsta.

Sala era imensă și înghețată din cauza curentului, cu tot cu focul care duduia în căminul imens. Ciorile își făcuseră cuib pe grinzile tavanului înalt. Jon le auzi croncăniturile pe când primea un castron cu tocană și un colț de pâine neagră. Green și Broscoiul și alți câțiva erau așezați pe banca cea mai apropiată de foc, râzând și înjurându-se unii pe alții cu vocile lor aspre. Jon îi privi o clipă, gânditor. Apoi alese un loc la capătul celălalt al sălii, la distanță de ceilalți comeseși.

Tyrion Lannister se așează în fața lui, mirosind suspicios tocana.

- Orz, ceapă și morcovi, mormăi el. Cineva ar trebui să le spună bucătarilor că nici gulia nu-i carne.

- E tocană de berbec. Jon își scoase mânușile și-și încălzi mâinile la aburii care se ridicau din castron. De la miros îi lăsa gura apă.

- Snow!

Jon cunoștea vocea lui Alliser Thorne, însă acum avea un ton ciudat, pe care nu-l mai auzise. Se întoarse.

- Lordul Comandant vrea să te vadă. Acum.

Pentru o clipă, lui Jon îi fu prea teamă ca să se ridice. De ce ar dori Lordul Comandant să-l vadă pe el? Au aflat ceva despre Benjen, se gândi el îngrijorat, era mort, viziunea lui se dovedise adevărată.

- E vorba despre unchiul meu? izbucni el. S-a întors cu bine?

- Lordul Comandant nu-i obișnuit să aștepte, fu replica lui Ser Alliser. Iar eu nu sunt obișnuit să-mi aud ordinele discutate de bastarzi.

Tyrion Lannister se smuci pe bancă și se ridică.

- Oprește-te, Thorne. Îl sperii pe băiat.

- Nu te băga în chestiuni care nu te privesc, Lannister. Nu aici e locul tău.

- Totuși, locul meu este la curte, spuse piticul zâmbind. Un singur cuvânt spus unde trebuie și vei crăpa ca un bătrân înăcrit, înainte să mai pui mâna pe vreun băiat pe care să-l antrenezi. Acum spune-i lui Snow de ce vrea Bătrânul Urs să-l vadă. Ceva vești despre unchiul său?

- Nu, spuse Ser Alliser. Asta este cu totul și cu totul altă chestiune. O pasăre a sosit azi-dimineață de la Winterfell, aducând un mesaj privitor la fratele lui. Se corectă: Fratele

lui vitreg.

- Bran, icni Jon, ridicându-se în picioare. S-a întâmplat ceva cu Bran.

Tyrion Lannister puse o mână pe brațul său.

- Jon, spuse el. Îmi pare foarte rău.

Jon de-abia dacă-l auzi. Dădu la o parte mâna lui Lannister și traversă sala. Alerga când ajunsese la ușă. Fugi spre Fortăreața Comandantului, gonind prin zăpadă. După ce gărzile îl lăsară să treacă, urcă treptele câte două deodată. Când ajunsese înaintea Lordului Comandant, cizmele sale erau ude, iar Jon avea ochii înroșiți și gâfâia.

- Bran, zise el. Ce știți de Bran?

Jeor Mormont, Lordul Comandant al Rondului de Noapte, era un bătrân morocănos, cu un cap imens, pleșuv și o barbă colilie, lăptoasă. Pe braț ținea un corb pe care-l hrănea cu boabe de porumb.

- Mi s-a spus că știi să citești.

Se descotorosi de corb, iar acesta bătu din aripi și zbură la fereastră, de unde îl urmări pe Mormont scoțând un sul de hârtie de la cingătoare și întinzându-i-l lui Jon.

Porumb, croncăni gros corbul. Porumb, porumb.

Degetul lui Jon urmări conturul lupului străvechi de pe ceara albă a sigiliului rupt. Recunoscuse scrisul lui Robb, însă literele păreau difuze și șterse când încercă să le citească. Își dădu seama că plângea. Și atunci, printre lacrimi, pricepu sensul cuvintelor și-și ridică privirile.

- S-a trezit, spuse el. Zeii l-au trimis înapoi.

- Ologit, zise Mormont. Îmi pare rău, băiete. Citește și restul scrisorii.

Privea spre cuvinte, însă ele nu mai contau. Nu mai conta nimic. Bran va trăi.

- Fratele meu va trăi, îi spuse lui Mormont.

Lordul Comandant clătină din cap, luă un pumn de porumb și fluieră. Corbul zbură pe umărul său, țipând: *Trăiește! Trăiește!*

Jon alergă pe trepte cu un zâmbet pe față și cu scrisoarea de la Robb în mână.

- Fratele meu va trăi, le spuse gărzilor.

Alergă înapoi în sala de mese, unde-l găsi pe Tyrion Lannister tocmai când sfârșea de mâncat. Îl apucă de subsuori, îl ridică în aer și-l răsuci în cerc.

- *Bran va trăi!* strigă el.

Lannister părea uluit. Jon îl puse jos și-i împinse hârtia în mâini.

- Uite, citește asta.

Ceilalți se apropiară, privindu-l curioși. Jon îl observă pe Grenn la câțiva pași distanță. Pe una dintre mâini avea un bandaj gros, de lână. Părea neliniștit și stingherit, dar nu amenințător. Jon se duse la el. Grenn se trase înapoi și ridică mâinile.

- Stai departe de mine, bastardule.

Jon îi zâmbi.

- Îmi pare rău de încheietura ta. Și Robb mi-a făcut, o dată, aceeași manevră, dar cu o sabie de lemn. Doare precum cele șapte iaduri, însă la tine a fost mult mai rău. Uite, dacă vrei, îți pot arăta cum să te aperi de asta.

Alliser Thorne îi auzise.

- Lord Snow vrea acum să-mi ia locul, rânji el. Mi-ar J fi mie mai ușor să învăț un lup să facă jonglerii, decât ție să-i antrenezi pe bizonii ăștia.

- Accept rămășagul, Ser Alliser, zise Jon. Mi-ar plăcea la nebunie să-l văd pe Nălucă făcând jonglerii.

Apoi îl auzi pe Grenn icnind, șocat. Se așternu liniștea.

Tyrion Lannister hohoti. Trei dintre frații negri i se lăturară la masa de lângă el. Râsul se împrăștie de la bancă la bancă și până și bucătarii ajunseră să hohotească. Păsările se foiră pe grinzi și, în cele din urmă, chiar și Grenn începu să chicotească.

Ser Alliser nu-și mai lua ochii de la Jon. Pe când hohotele se rostogoleau în jurul său, chipul i se întunecă, iar mâna i se strânse pumn.

- Asta a fost o greșeală nefericită, Lord Snow, spuse el cu tonul mușcător al unui dușman.

EDDARD

Eddard Stark trecu printre porțile înalte, de bronz, ale Fortăreței Roșii obosit, flămând și iritat. Era călare încă, visând la o baie îndelungată, la o friptură de pasăre și un pat moale, când administratorul regelui îi spuse că Marele Maester Pycelle convocase o întrunire urgentă a consiliului mic. Era nevoie ca Mâna să o onoreze cu prezența ei când va considera cu putință, dar cât mai repede.

- Îmi va fi cu putință mâine, se răsti Ned, descălecând.

Administratorul făcu o plecăciune adâncă.

- Le voi comunica tuturor consilierilor regretele dumneavoastră, stăpâne.

- Nu, fir-ar! exclamă Ned. Nu am să offensez consiliul chiar înainte de a se fi reunit. Am să merg acolo. Rogu-te, lasă-mă câteva momente să mă schimb în ceva mai prezentabil.

- Da, stăpâne, zise administratorul. Vă punem la dispoziție fostele încăperi ale Lordului Arryn, din Turnul Mâinii, dacă vă convine. Am să cer să vi se ducă lucrurile acolo.

- Mulțumirile mele, zise Ned scoțându-și mânușile de călărie și îndesându-le la centură.

Restul suitei sale trecea printre porți în urma lui. Ned îl văzu pe Vayon Poole, propriul său administrator, și-l strigă.

- Se pare că este urgentă nevoie de mine la consiliu. Ai grijă ca fiicele mele să-și găsească încăperile pentru dormit și spune-i lui Jory să le țină acolo. Arya nu trebuie lăsată să umble aiurea. Poole se înclină. Ned se în-toarse spre administratorul regal. Căruțele mele sunt încă pe drum. Voi avea nevoie de haine potrivite.

- Va fi plăcerea mea cea mare, spuse administratorul.

Și așa Ned își făcu apariția în încăperile consiliului obosit frânt și îmbrăcat cu haine de împrumut, ca să găsească patru membri ai consiliului așteptându-l.

Încăperea era bogat mobilată. În loc de rogojini, podeaua era acoperită cu covoare Myrishiene, iar într-un colț, pe un paravan pictat din Insulele Verii, se vedeau o sută de animale fabuloase, pictate în culori vii. Pereții erau acoperiți cu tapiserii din Norvos și Qohor și Lys, iar o pereche de sfincși Valyrieni flancau ușa, ochii din granat

lustruit arzând pe chipurile din marmură neagră.

Consilierul de care lui Ned îi plăcea cel mai puțin, eunucul Varys, îl acostă în momentul în care își făcu apariția.

- Lord Stark, am fost îndurerat la auzul necazurilor dumneavoastră pe drumul regelui. Am vizitat cu toții templul pentru a aprinde lumânări pentru Prințul Jeffrey. Mă rog pentru însănătoșirea sa.

Mâna lui lăsă urme de pudră pe mâneca lui Ned, iar el mirosea la fel de urât și de dulceag precum florile de pe un mormânt.

- Zeii voștri v-au auzit, răspunse Ned rece, dar politicoș. Prințul se înzdrăvenește cu fiecare zi care trece.

Se desprinsese din îmbrățișarea eunucului și traversă încăperea spre locul unde stătea Lordul Renly, chiar lângă paravan, vorbind în șoaptă cu un bărbat care nu putea fi altul decât Degețel. Renly fusese un băiat de optsprezece ani când Robert își câștigase tronul, însă se făcuse un bărbat atât de asemănător cu fratele său, încât Ned era descumpănit. De fiecare dată când îl vedea, era ca și cum anii dispăruseră și-l avea în față pe Robert, imediat după victoria sa de la Trident.

- Văd că ați sosit cu bine, Lord Stark, spuse Renly.

- Bine v-am găsit, răspunse Ned. Va trebui să mă iertați, dar uneori semănați leit cu fratele dumneavoastră, Robert.

- O dublură nereușită, spuse Renly dând din umeri.

- Dar mult mai bine îmbrăcată, ciripi Degețel. Lord Renly cheltuie pe haine mai mult decât jumătate dintre doamnele de la curte.

Era destul de adevărat. Lordul Renly era înveșmântat în catifele de un verde-închis, cu cerbi auriți, țesuți pe pieptar. Un fald al capei din fir de aur îi atârna lejer pe umăr, prins cu o broșă din smarald.

- Sunt și păcate mai grave, zise Renly râzând. De exemplu, felul în care vă îmbrăcați *dumneavoastră*.

Degețel ignoră ironia. Se uita la Ned cu un zâmbet aproape insolent pe buzele sale subțiri.

- Sperasem să vă întâlnesc cu ani în urmă, Lord Stark. Nu mă îndoiesc că Lady Stark v-a pomenit de mine.

- Da, răspunse Ned cu răceală în glas. Aroganța vicleană a comentariului îl deranjase. Înțeleg că l-ați cunoscut și pe

fratele meu, Brandon.

Renly Baratheon râse. Varys își târșâi picioarele până la ei, să-i asculte.

- Ba chiar prea bine, zise Degețel. Încă mai port semnul considerației sale. V-a vorbit și Brandon despre mine?

- Adesea, cu o oarecare căldură, spuse Ned, sperând că asta va pune capăt conversației. Nu mai avea răbdare j cu astfel de jocuri, cu acest duel al vorbelor.

- Ar fi trebuit să mă gândesc că această căldură nu li se potrivește unor Stark, făcu Degețel. Pe aici, prin sud, se spune că sunteți toți făcuți din gheață și că vă topiți când treceți de Gât.

- Nu am nici o intenție de a mă topi prea curând, Lord Baelish. Puteți conta pe asta. Ned se duse la masa consiliului și spuse: Maester Pycelle, nădăjduiesc că sunteți bine.

Marele Maester zâmbi ușor din scaunul lui înalt, așezat lângă piciorul mesei.

- Destul de bine pentru un om cu anii mei, lordul meu; totuși, mă tem că obosesc ușor.

Fire fragile de păr alb mărgineau vârful pleșuv al frunții sale, deasupra unei figuri blajine. Colierul lui de maester nu era o simplă salbă de metal, așa cum avea Luwin, ci două rânduri de lăntuguri grele, unite într-un fel de zgardă masivă care-l acoperea de la gât până la piept. Verigile erau confecționate din toate metalele cunoscute de om: fier negru și aur roșu, cupru strălucitor și plumb întunecat, oțel și zinc și argint albicios, aramă și bronz și platină. Granate și ametiste și perle negre ornau lucrătura din metal, iar ici-colo era câte un smarald sau rubin.

- Poate că ar trebui să ne grăbim să începem, spuse Marele Maester, încrucișându-și mâinile pe burdihanul său lat. Mă tem că voi adormi, dacă mai așteptăm mult.

- După cum voiți. Scaunul regelui stătea gol la capătul mesei, iar cerbul încoronat, țesut cu fir de aur, al Casei Baratheon, orna pernele. Ned ocupă scaunul de lângă el, în calitate de Mână a regelui.

- Lorzii mei, spuse el, regret că v-am făcut să așteptați.

- Sunteți Mână Regelui, zise Varys. Vă slujim cu toată plăcerea, Lord Stark.

În timp ce și ceilalți își ocupau scaunele desemnate,

Eddard Stark avu impresia subită că locul său nu era aici, m încăperea asta, împreună cu acești oameni. Își aminti ce-i spusese Robert, în cripta de sub Winterfell. *Sunt înconjurat de lingușitori și smintiți*, insistase regele. Ned privi în lungul mesei de consiliu și se întrebă care erau lingușitorii și care smintiții. Credea că știe deja.

- Nu suntem decât cinci, remarcă el.

- Lord Stannis s-a dus la Piatra Dragonului, nu mult după ce regele a plecat în nord, spuse Varys, iar amabilul nostru Ser Barristan fără îndoială galopează alături de rege, în calitate de Lord Comandant al Gărzii Regale.

- Poate că ar trebui să-i așteptăm pe Ser Barristan și pe rege să ni se alăture, sugerează Ned.

Renly Baratheon izbucni în râs.

- Dacă așteptăm ca fratele meu să ne gratuleze cu augusta sa prezență, s-ar putea să așteptăm mult și bine.

- Bunul nostru Rege Robert are multe griji, spuse Varys. Lasă în seama noastră treburile mărunte, pentru a-și ușura povara.

- Ce vrea să spună Lord Varys este că toate aceste chestiuni legate de finanțe, justiție și recolte îl plictisesc până la lacrimi pe fratele meu, spuse Lordul Renly, așa că pică în sarcina noastră să guvernăm regatul. Ne mai trimite câte o poruncă, din când în când. Scoase din mânecă o hârtie rulată într-un sul foarte strâns și o puse pe masă. Astăzi dimineață, mi-a poruncit să mă arunc pe cal și să mă grăbesc să-i ies în întâmpinare și să-i cer Marelui Maester Pycelle să convoace imediat acest consiliu. Are treburi urgente pentru noi.

Degețel zâmbi și-i întinse hârtia lui Ned. Purta sigiliul regal. Ned rupse ceara cu degețul mare și netezi serioarea pentru a afla porunca urgentă a regelui, citind cuvintele cu o uimire crescândă. Oare nebuniile lui Robert nu se mai terminau? Și în plus, să facă asta în numele său era ca sarea pe rană.

- Zeii să aibă milă, înjură el.

- Ce vrea Lord Eddard să spună, anunță Lordul Renly, este că Maiestatea Sa ne instruește să organizăm un mare turnir în onoarea numirii sale drept Mână a Regelui.

- Cu ce costuri? întrebă Degețel cu blândețe.

Ned citi răspunsul din scrisoare:

- Patruzeci de mii de dragoni din aur pentru campion, douăzeci de mii de dragoni pentru cel de pe locul doi, alți douăzeci de mii pentru învingătorul în luptă și alți zece mii pentru victoriosul din concursul de tragere cu arcul.

- Nouăzeci de mii de bani de aur, oftă Degețel. Și nu trebuie să uităm de celelalte costuri. Robert va dori și un ospăț pe măsură. Asta înseamnă bucătari, tâmplari, servitoare, cântăreți, jongleri, saltimbanci...

- Saltimbanci avem destui, zise Lord Renly.

Marele Maester Pycelle privi spre Degețel și întrebă:

- Va suporta trezoreria toate cheltuielile?

- Despre ce trezorerie vorbim? replică Degețel. Scutiți-mă de negliobii, Maester. Știți la fel de bine ca mine că trezoreria-i goală de ani de zile. Va trebui să împrumut bani. Fără îndoială că Lannisterii ne vor ajuta. Până acum îi datorăm Lordului Tywin ceva peste trei milioane de dragoni, ce mai contează altă sută de mii?

Ned era uluit.

- Vreți să spuneți că datoria Coroanei este de *trei milioane* de bani de aur?

- Coroana datorează mai mult de șase milioane de bani de aur, Lord Stark. Lannisterii sunt cei mai mari creditori, însă am împrumutat și de la Lord Tyrell, de la Banca de Fier din Braavos și de la mai multe carteluri de comerț Tyroshiene. Pentru ultimele a trebuit să fac apel la Credință. Înaltul Septon se tocmește mai rău decât un negustor de pește Dornishian.

Ned era consternat.

- Aerys Targaryen a lăsat o trezorerie care gema de aur. Cum s-a putut întâmpla așa ceva?

Degețel dădu din umeri.

- Maestrul trezorier găsește banii. Iar regele și Mâna îi cheltuie.

- Nu voi crede că Jon Arryn i-a permis lui Robert să aducă regatul la sapă de lemn, spuse Ned încins.

Marele Maester Pycelle clătină din capul său mare și pleșuv, iar lăntugul zornăi încet.

- Lordul Arryn era un om prudent, însă mă tem că Maiestatea Sa nu ascultă întotdeauna de înțelepciunea consiliului.

- Regescului meu frate îi plac turnirurile și ospetele, zise

Renly Baratheon, și detestă ceea ce numește „număratul paralelor”.

- Voi discuta cu Maiestatea Sa, rosti Ned. Acest turnir este o extravaganță pe care domeniul nu și-o poate permite.

- Vorbiți-i cât poftiți, spuse Lord Renly, dar ar fi mai bine să facem deja planurile.

- În altă zi, replică Ned, poate puțin cam prea cu asprime, deduse el din privirile celorlalți. Va trebui să-și amintească mereu că nu se mai află la Winterfell, unde numai regele era deasupra lui; aici, era doar ceva mai sus decât ceilalți. Iertați-mă, lorzii mei, adăugă el pe un ton mai blând. Sunt obosit. Propun să suspendăm ședința aici, și să o reluăm când vom fi mai odihniți.

Fără a le cere consimțământul, se ridică brusc, făcu un semn cu capul și o luă spre ușă.

Afară, căruțele și călăreții continuau să intre pe porțile castelului, iar curtea era un talmeș-balmeș de noroi, cai și bărbați care strigau. Regele nu sosise încă, i se spuse. De la pocinogul de la Trident, cei din Casa Stark călătoreau mult înaintea coloanei principale, preferând să se despartă de ceilalți, de Lannisteri și de tensiunea în creștere. Robert abia dacă fusese văzut; umbla vorba că se deplasa în uriașa casă pe roți, mai mult beat decât treaz. Dacă era așa, s-ar putea să fie cu ore întregi în urmă, dar tot va sosi aici mult prea repede ca să fie pe placul lui Ned. Nu trebuise decât să privească spre fața Sansei pentru a simți furia răbufnind din nou în el. Ultimele două săptămâni de drum fuseseră mizerabile. Sansa dădea vina pe Arya și spunea că ar fi trebuit ca Nymeria să fie cea moartă. Iar Arya își pierduse cumpătul după ce aflase ce s-a întâmplat cu băiatul măcelarului. Sansa plângea în somn, Arya zăcea tăcută toată ziua, iar Eddard Stark visa la iadurile înghețate, rezervate familiei Stark de Winterfell.

Traversă curtea exterioară, trecu pe sub podul castelului între zidurile defensive din interior și se îndreptă spre ceea ce credea el că era Turnul Mâinii, când Degețel apăru înaintea lui.

- Ai luat-o în direcție greșită, Stark. Vino cu mine.

Ezitând, Ned îl urmă. Degețel îl conduse într-un turn, în jos pe trepte, printr-o curte mică și părăginită și de-a lungul

unui coridor pustiu, unde stăteau de strajă, lângă pereți, armuri goale. Erau relicve Targaryene, oțel negru cu solzi de dragon incrustați pe coifuri, acum prăfuite și uitate.

- Nu acesta-i drumul spre încăperile mele, zise Ned.

- Am spus eu că e? Te duc într-o tainiță să-ți tai beregata și să-ți îngrop hoitul în spatele unui zid, răspunse Degețel, cu o voce încărcată de sarcasm. Nu avem vreme de glume, Stark. Te așteaptă nevastă-ta.

- Ce joc mai e și ăsta, Degețel? Catelyn este la Winterfell, la sute de leghe de aici.

- Oh? Ochii verzi-cenușii ai Degețelului licăriră cu veselie. Atunci se pare că altcineva a reușit o impostura uluitoare. Pentru ultima dată, desigur. Nu veni, am s-o păstrez pentru mine.

Și alergă în jos, pe trepte. Ned îl urmă circumspect, întrebându-se dacă ziua de azi se va mai sfârși vreodată. Nu avea nici o aplecare pentru intrigi de felul acesta, dar începea să-și dea seama că ele erau sarea și piperul pentru un om ca Degețel.

La capătul treptelor se afla o ușă grea, din lemn de stejar și fier. Petyr Baelish ridică zăvorul și-l pofti pe Ned. Ajunseră afară, sub lumina sănătoasă a asfințitului, pe o ridicătură stâncoasă de deasupra râului.

- Suntem în afara castelului, zise Ned.

- Ești greu de prostit, Stark, făcu Degețel cu un surâs afectat. A fost soarele sau cerul cel care ți-a spus asta? Urmează-mă. În stâncă sunt tot felul de despicături. Încearcă să nu-ți frângi gâtul căzând înăuntru. Catelyn n-ar pricepe asta niciodată.

Vorbind, se aplecă de cealaltă parte a stâncii, coborând cu o agilitate de maimuță. Ned studie o clipă suprafața stâncoasă a ridicăturii, apoi îl urmă, dar mult mai încet. Despicăturile erau, într-adevăr, acolo, așa cum spusese Degețel, crevase puțin adânci, invizibile de jos, doar dacă știai unde să te uiți. Râul era la o distanță amețitor de mare dedesubt. Ned își lipi fața de stâncă și încercă să nu se uite jos mai mult decât era necesar.

Când, în cele din urmă, ajunse jos, pe o cărăruie îngustă și noroioasă de pe malul râului, Degețel lenevea cu spatele sprijinit de o stâncă și mânca un măr. Era obosit până-n măduva oaselor.

- Îmbătrânești, Stark, ești tot mai lent, zise el, aruncând nepăsător mărul în apele tumultuoase ale râului. Nu mai contează, restul drumului îl parcurgem călare.

Avea doi cai pregătiți. Ned încalecă și o luă la trap în urma lui, pe cărăruie, până ce ajunseră în oraș. În cele din urmă, Baelish își struni calul în fața unei clădiri dărăpănate, cu trei etaje, din lemn, cu ferestrele strălucind în lumina lămpilor. Sunetul muzicii și al râsetelor plutea în aer, deasupra apei. Lângă ușă atârna o lampă ornamentală cu ulei, din sticlă roșie, agățată de un lanț greu.

Ned descăleca furios.

- Un bordel, spuse el și-l apucă pe Degețel de umeri, întorcându-l cu fața spre el. M-ai dus atâta amar de drum la un bordel.

- Înăuntru-i nevastă-ta.

Era ultima insultă.

- Brandon a fost prea blând cu tine, spuse Ned izbindu-l de perete și-i puse pumnalul sub bărbuța ascuțită.

- Stăpâne, *nu*, se auzi o voce grăbită. Spune adevărul.

În spatele lui se auzi un zgomot de pași. Ned se răsuci, cu pumnalul în mână, pe când un bărbat cu părul alb alergă spre ei. Era îmbrăcat într-o robă grosolană și pielea lui moale de sub bărbie tresărea în ritmul pașilor.

- Asta nu-i treaba ta, începu Ned. Apoi, dintr-odată, îl recunosc. Lăsa pumnalul în jos, uluit. *Ser Rodrik?*

Rodrik Cassel dădu din cap.

- Doamna dumneavoastră vă așteaptă sus. Ned nu mai pricepea nimic.

- Catelyn se află cu adevărat aici? Asta nu-i vreo păcăleală ciudată de-a Degețelului?

- Ar fi fost grozav să fie așa, Stark, spuse Degețel. Ia-te după mine și încearcă să arăți cu o idee mai libidinos și mai puțin asemănător cu Mâna Regelui. N-ar servi la nimic dacă ai fi recunoscut. Poate că n-ar strica să pipăi vreo țâță, două, în trecere.

Intrară, trecând printr-o sală comună aglomerată, unde o femeie grasă cânta balade deocheate în vreme ce fete drăguțe în robe de pânză și mătase colorată se lipeau de iubiții lor sau li se legănau în poală. Nimeni nu-i acordă lui Ned nici o atenție. Ser Rodrik așteptă jos, în vreme ce Degețel îl conduse la etajul al treilea, de-a lungul unui

coridor, și deschise o ușă.

Catelyn aștepta înăuntru. Țipă când dădu cu ochii de el, alergă la el și-l îmbrățișa strâns.

- Doamna mea, șopti Ned plin de uimire.

- Oh, foarte bine, spuse Degețel închizând ușa. O recunoști?

- Mă temeam că nu vei mai sosi niciodată, domnul meu, șopti ea lipită de pieptul său. Petyr mi-a adus veștile. Mi-a spus de necazurile tale cu Arya și cu tânărul prinț. Ce fac fetele mele?

- Amândouă bocesc și sunt furioase, îi spuse el. Cat, nu înțeleg. Ce faci aici, la Debarcaderul Regelui? Ce s-a întâmplat? E vorba de Bran? Este...

Mort era cuvântul care-i venise pe buze, dar nu-l putu rosti.

- E vorba de Bran, dar nu este ce crezi tu, spuse Catelyn. Ned nu mai înțelegea nimic.

- Atunci, ce-i? De ce te afli aici, dragostea mea? Ce-i locul ăsta?

- Exact ceea ce pare, spuse Degețel, așezându-se într-un scaun la fereastră. Un bordel. Te-ai putea gândi la alt loc mai potrivit unde s-o găsești pe Catelyn Tully? Zâmbi. Din întâmplare, sunt proprietarul acestui loc deosebit, așa că aranjamentele au fost lesne de făcut. Sunt cel mai doritor în a-i împiedica pe Lannisteri să afle că doamna Cat se află aici, la Debarcaderul Regelui.

- De ce? întrebă Ned. Apoi văzu mâinile ei, modul neîndemânatic în care și le ținea, cicatricile roșii, rigiditatea ultimelor două degete. Te-ai rănit. Îi luă mâinile într-ale lui și le întoarse. Zeilor! Astea-s tăieturi adânci... o lovitură de sabie sau... Ce s-a întâmplat, doamna mea?

Catelyn scoase un pumnal de sub mantia ei și i-l puse în mână.

- Cu această armă a fost trimis cineva să-i taie gâtul lui Bran și să-i verse sângele.

Capul lui Ned zvâcni în sus.

- Dar... cine... de ce ar...

Ea-i puse degetul pe buze.

- Lasă-mă să-ți spun totul, dragostea mea. Va merge mai repede așa. Ascultă.

Așa că ascultă, iar ea-i povesti totul, de la focul din

turnul bibliotecii, până la Varys și Degețel. Iar când termină, Eddard Stark rămase zăpăcit lângă masă, cu pumnalul în mână. Lupul lui Bran îi salvase viața, se gândi el amorțit. Ce spusese Jon când găsiseră puii în zăpadă? *Copiilor dumneavoastră le era scris să primească acești pui, stăpâne.* Iar el îl omorâse pe al Sansei, și pentru ce? Era vinovăție ceea ce simțea? Sau teamă? Dacă zeii le trimiseseră acești lupi, oare ce sminteală făcuse el? Dureros, Ned își îndreptă gândurile spre pumnal și spre ceea ce semnifica el.

- Pumnalul Pezevenghiului, repetă el.

Nu avea nici un sens. Degetele sale se strânseseră în jurul mânerului lustruit, din os de dragon, și înfipse lama în masă, simțind cum mușcase din lemn. Rămase acolo, ca o sfidare. De ce să fi vrut Tyrion Lannister să-l vadă mort pe Bran? Băiatul nu i-a făcut niciodată nici un rău.

- Voi, Stark, nu aveți decât zăpadă între urechi? Întrebă Degețel. Piticul n-ar fi acționat niciodată de unul singur.

Ned se ridică și începu să meargă în sus și-n jos prin cameră.

- Dacă regina are un amestec în asta, ferească zeii... Chiar regele... Nu, nu pot să cred așa ceva. Totuși, când rosti aceste cuvinte, își aminti de dimineața înghețată, între gorgane, și de vorbele lui Robert când îi spusese de trimiterea unor asasini pe urmele prințesei Targaryene. Și-l aminti pe bebelușul lui Rhaegar, resturile însângerate ale capului său și felul în care regele plecase, așa cum plecase și din sala de audiențe din Darry, nu cu mult timp în urmă. Încă o mai auzea pe Sansa rugându-l, așa cum îl rugase, cândva, și Lyanna.

- Mai mult ca sigur că regele *nu* a știut, spuse Degețel. N-ar fi pentru prima dată. Bunul nostru Robert este un expert în a închide ochii la lucruri pe care nu vrea să le vadă.

Ned nu avea ce să-i mai răspundă la asta. Fața băiatului de măcelar pluti înaintea ochilor săi, despătată aproape în două; nici atunci, regele nu scosese nici un cuvânt. Îl durea capul.

Degețel se aplecă alene peste masă și smulse pumnalul din lemnul ei.

- Acuzația este, oricum, cea de trădare. Acuză-l pe rege

și vei dansa cu Ilyn Payne înainte să termini ce ai de spus. Regina... *dacă* poți găsi o dovadă care să-l facă pe Robert să te asculte, poate...

- Avem dovada, spuse Ned, avem pumnalul.

- Asta? Degețel se juca nepăsător cu pumnalul. O bucată drăguță de oțel, dar are două tăișuri, domnul meu. Piticul, fără îndoială, va jura că fierul i-a fost furat sau l-a pierdut la Winterfell, și cum trepădușul lui e mort, cine să mai spună că minte? Împinse ușor pumnalul spre Ned. Sfatul meu este să-l aruncați în râu și să uitați că a existat vreodată.

Ned îl privi cu răceală.

- Lord Baelish, eu sunt Stark de Winterfell. Fiul meu zace schilodit, poate că pe moarte. Ar fi murit, și Catelyn împreună cu el, dacă n-ar fi existat un pui de lup găsit în zăpadă. Dacă chiar crezi că aș putea uita asta, ești mai smintit decât atunci când ai ridicat sabia împotriva fratelui meu.

- S-ar putea să fiu un smintit, Stark, dar sunt încă aici, în vreme ce fratele tău putrezește în mormântul lui înghețat de vreo paisprezece ani. Dacă ești așa de doritor să putrezești lângă el, departe de mine ideea de a încerca să te fac să te răzgândești, dar mai degrabă n-aș vrea să fiu și eu inclus în asta, nu, mulțumesc.

- Ai fi ultimul om pe care l-aș include de bună voie în orice, Lord Baelish.

- Mă rănești de nu mai pot, făcu Degețel, punându-și mâna pe inimă. În ceea ce mă privește pe mine, întotdeauna v-am considerat pe voi, familia Stark, niște tipi obositori, însă Cat pare să se fi atașat de tine, din motive pe care nu le pot înțelege. Voi încerca să te mențin în viață de dragul ei. O treabă de smintit, admit asta, însă nevastei tale nu i-aș putea refuza nimic.

- I-am povestit lui Petyr despre bănuielile noastre privind moartea lui Jon Arryn, spuse Catelyn. A promis că te va ajuta să afli adevărul.

Astea nu erau vești care să-i cadă prea bine lui Eddard Stark, dar era cât se poate de adevărat că aveau nevoie de ajutor, iar Degețel îi fusese, cândva, ca un frate lui Catelyn. Nu ar fi fost pentru prima dată când Ned era obligat să împărtășească o cauză comună cu un om pe care-l disprețuia.

- Prea bine, spuse el, punând pumnalul la cingătoare. Vorbeai de Varys. Știe și eunucul de toate astea?

- Nu de la mine, zise Catelyn. Nu te-ai însurat cu o proastă, Eddard Stark. Însă Varys are întotdeauna mijloace de a afla lucruri pe care nimeni nu le-ar putea ști. Stăpânește o artă ocultă, Ned, ți-o jur.

- Are spioni peste tot, asta se cunoaște deja, spuse Ned indiferent.

- Ba mai mult decât atât, insistă Catelyn. Ser Rodrik a discutat cu Ser Aron Santagar în cel mai mare secret, dar, cumva, Păianjenul a aflat de conversația lor. Mi-e teamă de omul ăla.

Degețel zâmbi.

- Lasă-l pe Lord Varys în grija mea, scumpă doamnă. Dacă-mi permiți o mică obscenitate, și unde s-ar potrivi una mai bine ca aici, l-aș strânge de boașe. Își strânse degetele, zâmbind. Sau aș fi făcut-o dacă ar fi fost bărbat și le-ar fi avut. Vezi, dacă se deschide colivia, păsărelele încep să cânte, iar lui Varys nu i-ar plăcea asta. Dacă aș fi în locul tău, m-ar îngrijora mai mult Lannisterii și mai puțin eunucul.

Ned nu avea nevoie de Degețel ca să știe asta. Se gândea la ziua în care fusese găsită Arya, la expresia de pe chipul reginei când spusese: *Avem un lup*, atât de moale și de încet. Se gândi la băiatul Mycah, la moartea subită a lui Jon Arryn și la căderea lui Bran, la bătrânul smintit, Aerys Targaryan, murind pe podeaua sălii tronului cu sângele uscându-i-se pe lama unei săbii aurite.

- Doamna mea, spuse el întorcându-se spre Catelyn, nu mai ai nimic de făcut aici. Vreau să te întorci imediat la Winterfell. Dacă a fost un asasin, ar mai putea fi și alții. Cine a ordonat uciderea lui Bran va afla cât de curând că băiatul trăiește.

- Sperasem să văd fetele, zise Catelyn.

- Asta ar fi cea mai nefericită idee, interveni Degețel. Fortăreața Roșie este plină de ochi iscoditori, iar copiii vorbesc.

- Are dreptate, dragostea mea, îi zise și Ned. O îmbrățișa. Ia-l pe Ser Rodrik și plecați spre Winterfell. Voi avea eu grijă de fete. Du-te acasă la fiii noștri și ai grijă de ei.

- Cum spui tu, stăpân al meu. Catelyn își întoarse fața și Ned o sărută. Degetele ei mutilate se agățară de spatele lui cu o vigoare disperată, de parcă ar fi vrut să-l țină pe veci la adăpostul îmbrățișării sale.

- Ar vrea domnul și doamna să folosească o cameră de dormit? Întrebă Degețel. Trebuie să te avertizez, Stark, de obicei așa ceva costă aici.

- Un moment singuri, asta-i tot ce vreau, zise Catelyn.

- Foarte bine. Degețel plecă spre ușă. Numai să nu dureze. Deja ar trebui ca eu și Mâna să revenim la castel înainte ca absența noastră să fie observată.

Catelyn veni spre el și-i luă mâinile într-ale ei.

- N-am să uit ajutorul pe care ni l-ai oferit, Petyr. Când oamenii tăi au venit după mine, n-am știut dacă mă iau ca prieten sau dușman. Am descoperit că ești ceva mai mult decât un prieten. Am regăsit un frate pe care-l crezusem pierdut.

Petyr Baelish zâmbi.

- Sunt îngrozitor de sentimental, scumpa mea doamnă. Mai bine să nu spunem nimănui. Mă străduiesc de ani de zile să-i conving pe cei de la curte că sunt pervers și crud, și aș detesta să văd cum toată munca mea la greu s-a dus pe apa sâmbetei.

Ned nu credea nici un cuvânt din toate astea, însă se strădui să fie politicos când vorbi.

- Ai și recunoștința mea, Lord Baelish.

- Oh, acum chiar că *asta-i* o plească, făcu Degețel ieșind.

Când ușa se închise în urma lui, Ned se întoarse la soția sa.

- Când ajungi acasă, trimite vorbă lui Helman Tallhart și Galbart Glover, sub sigiliul meu. Trebuie să ia o sută de arcași fiecare și să fortifice Moat Cailin. Două sute de arcași hotărâți pot apăra Gâtul împotriva oricărei armate. Instruiește-l pe Lord Manderly că trebuie să-și întărească și să repare toate lucrările de apărare de la Portul Alb și să aibă grijă să fie bine întreținute. Din acest moment, vreau ca Theon Greyjoy să fie bine păzit. Dacă începe un război, vom avea mare nevoie de flota tatălui său.

- *Război?*

Frica se oglindea clar pe chipul lui Catelyn.

- Nu se va ajunge la asta, îi promise Ned, rugându-se să

fie adevărat. O luă din nou în brațe. Lannisterii sunt necruțători cu slăbiciunile, așa cum a aflat și Aerys Targaryen, spre nenorocirea sa, însă nu vor îndrăzni să atace nordul fără puterea domeniului în spatele lor, iar pe asta n-o vor avea. Trebuie să mă prefac în continuare, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic rău. Amintește-ți de ceam venit aici, dragostea mea. Dacă găsesc vreo dovadă că Lannisterii l-au ucis pe Jon Arryn...

O simți pe Catelyn tremurând în brațele sale. Mâinile ei rănite se agățară de el.

- Dacă este așa, atunci ce se va întâmpla, dragostea mea?

Ned știa că aceasta era partea cea mai periculoasă.

- Dreptatea o face regele, îi spuse el. Când voi afla adevărul, va trebui să merg la Robert. *Și să mă rog ca el să fie bărbatul care cred eu că e, termină el în gând, și nu bărbatul care mă tem că a devenit.*

TYRION

- Sunteți sigur că trebuie să ne părăsiți atât de curând? Îl întrebă Lordul Comandant.

- Mai mult ca sigur, Lord Mormont, răspuse Tyrion. Fratele meu, Jaime, se va întreba ce s-a întâmplat cu mine. S-ar putea să ajungă la concluzia că m-ați convins să mă îmbrac în negru.

- Dacă aș putea! Mormont apucă un clește de crab și-l zdrobi în pumn. Bătrân, Lordul Comandant era încă puternic ca un urs. Ești un om viclean, Tyrion. Avem nevoie de astfel de oameni la Zid.

Tyrion rânji.

- Atunci am să răscolesc cele Șapte Regate în căutarea piticilor și am să vi-i trimit pe toți, Lord Mormont.

Izbucniră în râs, iar lordul sorbi carnea de pe piciorul de crab și se întinse după altul. Crabii sosiseră de la Rondul de Est chiar în dimineața aceea, în butoaie cu zăpadă, și erau foarte suculenți.

Ser Alliser Thorne era singurul om de la masă care nu lăsă să-i scape nici măcar o umbră de zâmbet.

- Lannister își bate joc de noi.

- Numai de tine, Ser Alliser, spuse Tyrion.

De data asta, râsul comesenilor avu o undă de nervozitate. Ochii negri ai lui Thorne se fixară cu ură asupra lui Tyrion.

- Ai o limbă cam ascuțită pentru cineva care este doar jumătate de om. Poate că noi doi ar trebui să ieșim împreună în curte.

- De ce? făcu Tyrion. Crabii sunt aici.

Remarca smulse și mai multe hohote de la ceilalți. Ser Alliser se ridică cu gura strânsă.

- Vino și glumește cu un fier în mâini.

Tyrion se uită sugestiv spre mâna sa dreaptă.

- Dar ia te uită, chiar *am* un fier în mână, Ser Alliser, deși pare să fie o furculiță pentru crabi. Să ne duelăm?

Se ridică în scaun și începu să-l împungă pe Thorne în piept cu furculița. Hohotele de râs umplură încăperea din turn. Bucăți de crab căzură din gura Lordului Comandant când începu să tușească și să se înece. Chiar și corbul său se alătură, croncănind zgomotos de la fereastră: *Duel!*

Duel! Duel!

Ser Alliser ieși din încăpere atât de repede, de parcă ar fi avut un pumnal înfipt în dos. Mormont încă se chinuia să-și tragă răsuflarea. Tyrion îl bătu pe spate.

- Învingătorul ia totul, strigă el. Cer să mi se dea porția de crabi a lui Thorne.

În cele din urmă, Lordul Comandant își reveni.

- Sunteți un răutăcios să-l provocați astfel pe Ser Alliser, îl muștrului el.

Tyrion se așeză și sorbi o înghițitură de vin.

- Când un om își pictează o țintă pe piept, trebuie să se aștepte ca, mai devreme sau mai târziu, cineva să lanseze o săgeată spre el. Am văzut morți cu mai mult umor decât acest Ser Alliser al vostru.

- Nu-i chiar așa, obiectă Lordul Administrator, Bowen Marsh, un bărbat rotofei și roșu la față precum o rodie. Ar trebui să auziți numele caraghioase pe care le dă băieților pe care-i antrenează.

Tyrion auzise și el câteva din numele acelea caraghioase.

- Pun rămășag că și băieții au câteva nume pentru el, spuse el. Ștergeți-vă gheața de pe ochi, bunii mei domni. Ser Alliser Thorne ar trebui să curețe grajdurile, nu să facă instrucție cu tinerii voștri războinici.

- Rondul nu duce lipsă de băieți de grajd, mormăi Lordul Mormont. Se pare că numai din ăștia ne trimit mai nou. Grăjdari și hoți de buzunare, violatori. Ser Alliser este cavaler consacrat, unul dintre puținii care a îmbrăcat hainele negre de când sunt eu Lord Comandant. A luptat cu curaj la Debarcaderul Regelui.

- De cealaltă parte, comentă amar Ser Jaremy Rykker. Știu asta, am fost acolo, pe metereze, chiar lângă el. Tywin Lannister ne-a oferit o alternativă excelentă. Ori ne îmbrăcăm în negru, ori ne înfige capetele în sulițe, până la lăsarea serii. Nu intenționez să te ofensez, Tyrion.

- Nu m-ai ofensat, Ser Jaremy. Tatălui meu îi plac foarte mult capetele înfipite în țepușe, în special ale celor care l-au supărat într-un fel sau altul. Iar cu un chip atât de nobil ca al dumitale, fără îndoială că te și vedea decorând zidul orașului. Deasupra Porții Regelui. Cred că ai fi arătat izbitor acolo, sus.

- Mulțumesc, răspuse Ser Jaremy cu un zâmbet sardonice.

Lordul Comandant își drese glasul.

- Uneori mă tem că Ser Alliser are dreptate, Tyrion. Dumneata îți bați joc de noi și de scopul nostru nobil.

Tyrion dădu din umeri.

- Cu toții avem nevoie să fim persiflați din când în când, Lord Mormont; cel puțin așa ne luăm în serios, încă puțin vin, vă rog.

Își înalță cupa. Pe când Rykker i-o umplea dintr-a lui, Bowen Marsh spuse:

- Aveți o sete grozavă pentru un om atât de mic.

- Oh, cred că Lord Tyrion este destul de mare, zise Maester Aemon de la capătul mesei. Vorbea blajin, însă ofițerii superiori ai Rondului de Noapte tăcură cu toții, să audă mai bine ce avea de spus acest bătrân. Cred că-i un gigant venit între noi, aici, la capătul lumii.

Tyrion răspuse cu blândețe:

- Mi s-a spus într-o mulțime de feluri, lordul meu, dar *gigant* mai rar.

- Totuși, reluă Maester Aemon pe când ochii săi opaci, albicioși ca laptele, se fixară pe fața lui Tyrion, cred că este adevărat.

Dintr-odată, Tyrion Lannister se pomeni fără replică. Nu putu decât să-și încline capul politicoș și să spună:

- Sunteți prea amabil, Maester Aemon.

Orbul zâmbi. Era un om mărunțel, zbârcit și pleșuv, strivit de greutatea colierului său de maester, vechi de o sută și ceva de ani.

- Mi s-a spus în toate felurile, lordul meu, însă rareori *amabil*.

De astă dată, chiar Tyrion dădu tonul la răs.

Mult mai târziu, când ocupația foarte serioasă a mâncatului se sfârși și ceilalți plecară, Mormont îi oferă lui Tyrion un scaun lângă foc și o cupă de băutură încălzită și picantă, atât de tare, încât îi dădură lacrimile.

- Drumul regelui poate fi periculos până aici, atât de departe în nord, îi spuse Lordul Comandant în timp ce sorbeau din băutură.

- Cu mine sunt Jyck și Morrec, răspuse Tyrion, iar Yoren pleacă din nou spre sud.

- Yoren este singur. Rondul îți va oferi o escortă până la Winterfell, anunță Mormont pe un ton care nu admitea replică. Trei oameni sunt suficienți.

- Dacă insistați, lordul meu, făcu Tyrion. L-ați putea trimite pe tânărul Snow. Ar fi încântat de ocazia de a-și revedea frații.

Mormont se încruntă.

- Snow? Oh, bastardul Stark. Nu cred. Cei tineri trebuie să uite de viața lăsată în urmă, de frați și mame și tot. O vizită acasă nu va face decât să-i răscolească niște simțăminte care cel mai bine ar fi să fie lăsate în pace. Cunosc lucrurile astea. Propriile mele neamuri... sora mea, Maege, conduce Insula Ursului acum, de când cu dezonoarea fiului meu. Am nepoate pe care nu le-am văzut niciodată. Mai luă o înghițitură. În afară de asta, Jon Snow e doar un flăcău. Vei avea trei oameni puternici care să te păzească.

- Sunt mișcat de preocuparea dumneavoastră, Lord Mormont. Băutura tare îl amețise pe Tyrion, dar fără să-l îmbete atât de mult încât să nu-și dea seama că Bătrânul Urs voia ceva de la el. Nădăjduiesc să vă pot răsplăti amabilitatea.

- Poți, spuse brusc Mormont. Sora ta stă de-a dreapta regelui. Fratele tău este un mare cavaler, iar tatăl tău este cel mai puternic lord din toate cele Șapte Regate. Discută cu ei despre noi. Spune-le de trebuințele noastre de aici. Ai văzut și singur, domnul meu. Rondul de Noapte e pe ducă. Forța noastră este acum de mai puțin de o mie de oameni. Aici sunt șase sute, două sute în Turnul Umbrei, și chiar mai puțini la Rondul de Est, iar combatanți sunt nici o treime din toți aceștia. Zidul are o lungime de sute de leghe. Gândește-te la asta. Dacă se produce vreun atac, am numai trei oameni care să acopere fiecare kilometru de Zid.

- Trei și un sfert, zise Tyrion cu un căscat. Mormont abia dacă-l auzi. Bătrânul își încălzea mâinile la foc.

- L-am trimis pe Benjen Stark să-l caute pe fiul lui Yohn Royce, dispărut la prima sa ieșire. Băiatul Royce era la fel de crud precum iarba de vară, dar a insistat să-l onorez cu propria sa comandă, spunând că era de datoria sa în calitate de cavaler. N-am vrut să-l jignesc pe taică-său, așa

că i-am făcut pe voie. L-am trimis cu doi oameni pe care-i consideram la fel de buni ca oricare din Rond. Ce smintit sunt.

Smintit! fu și corbul de acord. Tyrion ridică privirile. Pasărea se uita în jos, la el, cu ochii aceia negri ca niște mărgele, ciufulindu-și aripile. *Smintit!* croncăni corbul din nou. N-avea nici o îndoială că bătrânul Mormont n-ar fi luat-o ușor dacă ar fi sugrumat creatura. Ce păcat!

Lordul Comandant nu lua în seamă pasărea cicălitoare.

- Gared era aproape la fel de bătrân ca mine și se afla de mai mult timp pe Zid, continuă el. Cu toate astea, se pare că a renunțat la jurământ și a fugit. Nu aș fi crezut niciodată așa ceva, însă Lord Eddard mi-a trimis de la Winterfell capul lui. Despre Royce nu se mai știe nimic. Un dezertor și doi oameni pierduți, iar acum s-adus și Benjen Stark. Oftă adânc. Pe cine să trimit acum să-l caute pe el? Peste doi ani voi avea șaptezeci. Sunt prea bătrân și prea obosit pentru povara pe care o port»dar dacă o pun jos, cine o ridică? Alliser Thorne? Bowen Marsh? Ar trebui să fiu la fel de orb ca Maester Aemon ca să nu văd ce *sunt* ei. Rondul de Noapte a devenit o armată de băieți morocănoși și bătrâni oboșiți. În afară de cei care au fost la masa mea, în seara asta, mai sunt, poate, încă vreo douăzeci care știu să citească, și chiar mai puțini cei care pot gândi, sau planifica, sau *conduce*. Cândva, Rondul își petrecea verile construind, iar fiecare Lord Comandant ridica Zidul mai sus decât îl găsisse. Acum tot ce putem face este să rămânem în viață.

Nimerise într-o fundătură, își dădu Tyrion seama. Se simțea ușor jenat pentru bătrân. Lordul Mormont își petrecuse o bună parte din viață la Zid și trebuia să creadă că toți acei ani avuseseră un sens.

- Promit, regele va auzi despre necesitățile voastre, spuse el pe un ton grav, și voi vorbi cu tatăl meu și fratele meu, Jaime.

Și avea să o facă. Tyrion Lannister își ținea întotdeauna cuvântul. Lăasă restul nerostit însă; că regele Robert nu-l va lua în seamă, că Lordul Tywin îl va întreba dacă nu cumva și-a pierdut mințile și că Jaime nu va face decât să râdă.

- Ești tânăr, Tyrion, spuse Mormont. Câte ierni ai văzut? Dădu din umeri.

- Opt, nouă. Nu-mi amintesc prea bine.
- Și toate scurte.
- Așa cum spuneți, domnul meu. Se născuse în miezul iernii, una îngrozitoare, crudă, care - așa cum zisese cineva - durase aproape trei ani, însă cele mai timpurii amintiri ale lui Tyrion erau despre primăvară.

- Când eram copil, se spunea că o vară lungă anunță întotdeauna venirea unei ierni lungi. Această vară a durat *nouă ani*, Tyrion, iar al zecelea vine cât de curând. Gândește-te la asta.

- Când eram *eu* copil, răspunse Tyrion, dacădă mi-a spus, într-o zi, că dacă oamenii ar fi buni, zeii ar dăruia lumii o vară fără sfârșit. Poate că am fost noi mai buni decât credem, iar Vara cea Mare se apropie, în sfârșit.

Rânji. Pe Lordul Comandant nu păru să-l amuze asta.

- Nu ești suficient de smintit ca să crezi așa ceva, domnul meu. Deja zilele devin tot mai scurte. Nu poate fi nici o greșală, Aemon are scrisorile de la Citadelă, descoperiri potrivite cu ale lui. Sfârșitul verii se apropie de noi. Mormont se întinse și-l apucă pe Tyrion strâns de braț. Trebuie să-i *faci* să înțeleagă. Îți spun eu, domnul meu, se apropie bezna. Prin păduri sunt tot felul de sălbăticiuni, lupi străvechi și mamuți și urși de zăpadă de mărimea unor bizoni, iar în visele mele mi s-au arătat și lucruri mai întunecate.

- În visele dumneavoastră, repetă Tyrion, gândindu-se cât de mult voia să bea ceva tare.

Mormont nu pricepu aluziile din vocea sa.

- Pescarii de pe lângă Lannisport dau adesea cu ochii de șerpi de mare. Denys Mallister scrie că oamenii de la munte se duc în sud, strecurându-se pe lângă Turnul Umbrei într-un număr mult mai mare ca înainte. Fug, domnul meu... dar fug de *cine*? Lord Mormont se duse la fereastră și se uită în noapte. Astea-s ciolane bătrâne, Lannister, dar n-au simțit niciodată un frig ca ăsta. Spune-i regelui ce-ți zic eu, te implor. *Vine* iarna și, când s-o lăsa Noaptea cea Lungă, numai Rondul de Noapte va sta între regat și bezna care vine dinspre nord. Zeii să ne ajute dacă nu suntem pregătiți.

- Să mă ajute zeii *pe mine* dacă nu dorm puțin noaptea asta. Yoren vrea să plece în zori. Tyrion se ridică în

picioare, somnoros din cauza vinului și obosit de moarte. Vă mulțumesc pentru toate cele pe care mi le-ați oferit, Lord Mormont.

- Spune-le, Tyrion. Spune-le și fă-i să creadă. Astea sunt singurele mulțumiri de care am nevoie. Fluieră și corbul zbură spre el și i se așează pe umăr. Mormont zâmbi și-i dădu păsării niște porumb din buzunar, în vreme ce Tyrion ieși.

Afară era un frig tăios. Înfolosit în blănurile sale groase, Tyrion Lannister își puse mânușile și făcu un semn către bieteles santinele înghețate care făceau de gardă lângă Fortăreața Comandantului. O luă prin curte spre propriile sale încăperi din Turnul Regelui, mergând pe cât de repede îl puteau duce picioarele. Petice de zăpadă scârțâiau sub pașii lui, când ghetetele sfărâmau crusta formată noaptea, iar respirația lui se ridica în aer ca o flamură. Își strânse palmele sub braț și merse mai repede, rugându-se ca Morrec să-și fi amintit să-i încălzească patul cu cărămizi fierbinți, scoase din foc.

În spatele Turnului Regelui, Zidul sclipea sub lumina lunii, imens și misterios. Tyrion se opri o clipă și privi în sus, spre el. Picioarele-l dureau de frig și efort. Dintr-odată, îl năpădi o nebunie ciudată, o dorință de a privi încă o dată spre capătul lumii. Ar fi ultima lui șansă, se gândi; mâine va pleca spre sud și nu-și putea imagina de ce ar mai vrut să revină în această dezolare înghețată. Turnul Regelui era chiar în fața lui, cu promisiunea unui pat cald și moale, dar Tyrion se pomeni trecând de el, spre palisada vastă a Zidului. O scară de lemn urca spre partea de sud, ancorată cu grinzi uriașe, nefasonate, cufundate adânc în gheață. Scara se înălța în zigzag, cătându-și calea sus la fel de strâmbă ca un fulger. Frații în negru îl asiguraseră că era mult mai solidă decât părea, picioarele îl dureau prea tare ca să poată măcar contempla o ascensiune. În loc de asta, se duse spre cușca de fier de lângă puț, se cațără înăuntru și trase tare de frânghia clopotului, de trei ori, scurt.

Așteptarea i se păru o eternitate stând acolo, după gratii, cu Zidul în spate. Suficient de mult încât să înceapă să se întrebe de ce făcea asta. Tocmai se hotărâse să renunțe la ideea lui subită și să plece la culcare, când cușca se smuci și începu să urce.

La început, se deplasă încet în sus, cu smucituri, apoi începu să urce mult mai lin. Pământul se îndepărta sub el, cușca se legăna, iar Tyrion își încolăci brațele în jurul barelor de fier. Putea simți prin mănuși răceala metalului. Morrec făcuse focul în camera lui, observă el aprobator, însă turnul Lordului Comandant era în întuneric. Bătrânul Urs avea mai multă minte decât el, se părea.

Apoi ajunse deasupra turnurilor, urcând tot mai mult. Castelul Negru era sub el, întins în lumina lunii. Puteai vedea cât era de pustiu și gol de aici, de sus; fortărețe fără ferestre, ziduri surpate, curți pline de piatră sfărâmată. Mult mai departe, putea vedea luminile Orașului Cârțiței, micul sătuc aflat la jumătate de leghe spre sud, pe drumul regelui, iar ici și colo lumina lunii strălucea pe apa râurilor înghețate care coborau din înălțimea muntelui pentru a traversa câmpiile. Restul lumii era o pustietate întunecată de dealuri măturate de vânturi și câmpii pietroase, acoperite parțial de zăpadă.

În cele din urmă, în spatele lui se auzi o voce groasă.

- Pe cele șapte iaduri, e piticul!

Cușca se zgudui oprindu-se și rămase atârnată, balansându-se încet înaintea și înapoi, în scârțâitul frânghiei.

- Adu-l aici, fir-ar să fie. Se auziră un mormăit și un geamăt prelung de lemn, când cușca alunecă într-o parte și Zidul ajunse dedesubt. Tyrion așteptă până ce legănarea încetă, apoi împinse ușa cuștii și sări pe gheață. O siluetă masivă, în negru, se aplecă pe un vinci, în vreme ce o a doua ținea cușca. Fețele celor doi erau înfășurate în fulare de lână și numai ochii li se mișcau.

- Ce vrei în acest ceas de noapte? Întrebă cel de la vinci.

- O ultimă privire.

Bărbații schimbară câteva ocheade.

- Uită-te cât poțfești, glăsui celălalt. Ai însă grijă să nu cazi, micuțele. Bătrânul Urs ne-ar pune pielea-n băț. O cabină mică, de lemn, se ridica sub scripetele uriaș, iar Tyrion văzu lucirea mată a unui cazan și simți un val de căldură când bărbații deschiseră ușa cabinei și intrară. Iar el rămase singur.

Sus era un frig mușcător, iar vântul îi răscolea hainele ca o iubită nerăbdătoare. Culmea Zidului era mai lată decât era mare parte din drumul regelui, așa că Tyrion nu se

temea de o cădere, deși solul era mai alunecos decât îi plăcea lui. Frații împrăștiaseră piatră măcinată pe căile de acces, însă greutatea nenumăraților pași măcina Zidul de dedesubt, așa că gheața părea să se ridice la marginea cărării, înghițind-o, până ce calea devenea iar curată, și trebuia împrăștiată piatră din nou.

Totuși, nu era ceva peste puterile lui Tyrion.

Privi departe, spre est și vest, la Zidul care se întindea înaintea lui, un drum vast, alb, fără început și fără sfârșit, cu un abis întunecos de o parte și de alta. Spre vest, se hotărî el fără nici un motiv special și începu să meargă în direcția aceea, urmând cărarea cea mai apropiată de marginea din nord, acolo unde pietrișul părea cel mai proaspăt.

Obrajii săi dezgoliți erau rumeni de frig, iar picioarele protestau tot mai zgomotos cu fiecare pas, însă Tyrion le ignoră. Vântul se învolbura în jurul său, pietrișul scrâșnea sub tălpi, iar înaintea, panglica albă urma linia dealurilor, ridicându-se tot mai mult, până ce dispărea dincolo de orizontul vestic. Trecu de o catapultă masivă, mai înaltă decât zidurile oricărui oraș, cu baza adânc înfiptă în Zid. Brațul de lansare fusese demontat pentru reparații și apoi uitat; zăcea acolo, ca o jucărie stricată, pe jumătate îngropat în gheață.

De cealaltă parte a catapultei o voce înăbușită strigă:

- Cine-i acolo? Stai!

Tyrion se opri.

- Dacă rămân pe loc prea mult, am să îngheț, Jon, spuse el când o siluetă decolorată și neclară se apropie, tăcută, adulmecându-i blănurile. Salut, Nălucă.

Jon Snow se apropie. Părea mai înalt și mai greu în straturile lui de blană și piele, cu gluga mantiei trasă peste față.

- Lannister, făcu el trăgând de fular, pentru a-și dezgoli gura. Asta-i ultimul loc în care m-aș fi așteptat să te văd.

Ducea o sulită grea, cu vârf de fier, mai lungă decât el, și o sabie la șold, într-o teacă de piele. Pe piept îi sclipea un corn negru, de luptă, legat în argint.

- Acesta-i și ultimul loc în care m-aș fi așteptat să fiu văzut, recunosc Tyrion. Am căzut victima unui capriciu deal meu. Dacă-l ating pe Nălucă, nu-mi smulge brațul?

- Nu cât sunt eu aici, promise Jon.

Tyrion scarpină lupul alb în dosul urechilor. Ochii roșii îl urmăreau impasibili. Animalul crescuse cât să-i ajungă până la piept. Tyrion avu simțământul întunecat că peste încă un an se va uita de *sus* la el.

- Ce faci *tu* aici în noaptea asta? întrebă el. În afară de faptul că-ți îngheață bărbăția...

- Mi-a venit rândul la garda de noapte, spuse Jon. Din nou. Ser Alliser a aranjat, cu bunăvoința lui deosebită, să beneficiaz de o atenție specială din partea comandantului gărzii. Par să creadă că, dacă mă țin treaz jumătate de noapte, am să adorm în timpul instrucției de dimineață. Până acum i-am cam dezamăgit.

Tyrion rânji.

- Iar Nălucă n-a învățat încă să facă jonglerii?

- Nu, răspuse Jon zâmbind, însă Grenn a rezistat singur în fața lui Halder în dimineața asta, iar Pyp nu-și mai scapă sabia atât de des pe cât o făcea înainte.

- Pyp?

- Pypar este numele lui adevărat. Băiatul pipernicit, cu urechi mari. M-a văzut cum îl antrenam pe Grenn și mi-a cerut să-l ajut. Thorne nici măcar nu i-a arătat vreodată cum se ține corect sabia. Se întoarse și privi spre nord. Am de păzit un kilometru de Zid. Vrei să mergi cu mine?

- Dacă o faci încet, spuse Tyrion.

- Comandantul de gardă îmi tot spune că trebuie să merg, ca să nu-mi înghețe sângele, dar nu mi-a spus niciodată cât de repede să merg.

O luară din loc, cu Nălucă pășind pe lângă Jon ca o umbră albă.

- Plec mâine, spuse Tyrion.

- Știu.

Jon părea ciudat de întristat.

- Am intenția să mă opresc la Winterfell, pe drumul spre sud. Dacă ai vreun mesaj pe care ai vrea să-l transmit...

- Spune-i lui Robb că am de gând să ajung comandantul Rondului de Noapte și să-i păzesc pe toți, așa că n-are decât să se apuce de broderii împreună cu fetele și să-i ceară lui Mikken să-i transforme sabia în potcoave.

- Fratele tău e mai înalt decât mine, spuse Tyrion râzând. Refuz să predau mesaje care mi-ar putea aduce

moartea.

- Rickon va întreba când mă întorc acasă. Încearcă să-i explici unde sunt, dacă poți. Spune-i că poate să-mi folosească toate lucrurile cât sunt plecat, o să-i placă asta.

Oamenii îi ceruseră o mulțime de favoruri astăzi, se gândi Tyrion Lannister.

- Știi, poți să spui toate astea într-o scrisoare.

- Rickon nu știe să citească încă. Bran... Se opri dintr-odată. Nu știu ce mesaj să-i trimit lui Bran. Ajută-l, Tyrion.

- Ce ajutor i-aș putea da eu? Nu sunt maester, să-i ușurez durerea. Nu cunosc vrăji care să-i dea picioarele înapoi.

- Mie mi-ai dat ajutor, atunci când am avut nevoie, spuse Jon Snow.

- Nu ți-am dat nimic, răspuse Tyrion. Cuvinte.

- Atunci, dăruiește-i cuvintele tale și lui Bran.

- Îi ceri unui amărât să-l învețe pe un olog cum să danseze, făcu Tyrion. Indiferent cât ar fi de sinceră lecția, rezultatul promite să fie mai degrabă grotesc. Totuși, știu cum este să-ți iubești fratele, Jon Snow. Am să-i dau lui Bran orice ajutor îmi va sta în putere.

- Îți mulțumesc, Lord Lannister. Își scoase mânușa și-i întinse mâna dezgolită. Prietene!

Tyrion își dădu seama că e ciudat de înduioșat.

- Majoritatea rudelor mele sunt bastarzi, zise el cu un zâmbet șmecheresc, însă tu ești primul pe care-l consider prieten.

Își scoase și el mânușa, trăgând de ea cu dinții, și-i strânse mâna lui Jon - piele lipită de piele. Strânsoarea băiatului era fermă și puternică. După ce-și puse din nou mânușa, Jon Snow se întoarse brusc și o luă spre parapetul înghețat dinspre nord. Dincolo de el, Zidul dispărea dintr-odată, dincolo de el erau numai beznă și sălbăticie. Tyrion îl urmă și, unul lângă altul, se aplecară peste marginea lumii.

Rondul de Noapte permisesese pădurii să se apropie la jumătate de kilometru de partea dinspre nord a Zidului. Pâlcurile de conifere, arborii sequoia și stejarii din mijlocul pădurii, care crescuseră odată acolo, fuseseră tăiați cu veacuri în urmă, pentru a crea o suprafață de teren deschis prin care nici un dușman nu ar mai fi putut spera să se

strecoare nevăzut. Tyrion auzise că prin alte părți ale Zidului, între fortărețe, pădurea revenise târându-se până acolo decenii la rând, că existau locuri unde brazii veșnic verzi-cenușii și copacii inimii, cu albul lor tern, prinseseră rădăcini chiar la umbra Zidului, însă Castelul Negru avea un apetit prodigios pentru lemne de foc, așa că aici pădurea era încă ținută la respect de securile fraților în negru.

Totuși, nu era niciodată la distanță prea mare. De aici, de sus, Tyrion o putea vedea, copacii întunecați înălțându-se dincolo de întinderea terenului deschis ca un al doilea zid construit în paralel cu primul, un zid de întuneric. Puține securi fuseseră răsucite prin aceea pădure întunecoasă, unde nici măcar lumina lunii nu mai pătrundea prin încâlceala veche de rădăcini, spini și crengi apucătoare. Acolo copacii creșteau uriași, iar cercetașii spusese că păreau să zămislească și nu cunoșteau omul. Nu era de mirare că în Rondul de Noapte era numită pădurea bântuită.

Stând acolo și privind în bezna netulburată de focuri arzând, în vântul care bătea și cu frigul care-i pătrunse-se în măruntaie ca o sulită, Tyrion Lannister aproape că simți că ar fi putut crede în poveștile despre Ceilalți, dușmanul din noapte. Glumele sale despre grumkini și snarci nu mai aveau nici un haz.

- Unchiul meu e acolo, spuse Jon Snow încet, sprijinindu-se în sulită și privind în beznă. În prima noapte când m-au trimis aici mă gândeam că unchiul Benjen se va întoarce chiar atunci, că îl voi vedea primul și voi sufla din corn. Însă n-a mai venit niciodată. Nici în noaptea aceea și nici în altele.

- Dă-i timp, spuse Tyrion.

Depart, spre nord, un lup începu să urle. Un altul răspunse chemării, apoi altul. Nălucă își înălță capul și ascultă.

- Dacă nu se mai întoarce, promise Jon, Nălucă va pleca și-l va găsi.

Își puse mâna pe capul lupului străvechi.

- Te cred, zise Tyrion, dar în mintea lui adăugă: *Și cine va pleca să te caute pe tine?* Se înfiora.

Tatăl ei avea, din nou, de furcă în consiliu. Arya putuse citi asta pe fața lui când venise la masă, întârziind ca de obicei, așa cum făcea destul de des. Primul fel, o supă dulceagă și groasă, fusese deja servit când Ned Stark intră în Sala Mică. Îi spuneau așa pentru a o deosebi de Sala Mare, unde regele putea ospăta chiar și o mie de oameni, însă aceasta era o încăpere lungă, cu tavanul înalt și boltit, și cu un spațiu pentru două sute de oameni la mesele puse pe căpriori.

- Lordul meu, spuse Jory când intră tatăl ei. Se ridică în picioare, iar odată cu el se ridicară și restul gărzilor. Fiecare om purta o mantie nouă, din lână grea, cenușie, cu margine din satin alb. Câte o mână din argint strângea faldurile fiecărei mantii și-l desemna pe purtătorul ei drept unul dintre oamenii din garda Mâinii. Erau numai cincizeci, așa că majoritatea băncilor erau libere.

- Ședeți, spuse Eddard Stark. Văd că ați început fără mine. Mă bucură să știu că mai sunt încă oameni cu minte aici, în acest oraș.

Le făcu semn să-și reia masa. Servitorii începură să aducă platouri cu coaste prăjite în usturoi și ierburi.

- Prin curte se vorbește că vom avea un turnir, lordul meu, spuse Jory reșezându-se. Se spune că vor veni cavaleri de pretutindeni să ia parte la întreceri și să benchetuiască în onoarea numirii dumneavoastră ca Mână a Regelui.

Arya putea vedea că tatăl ei nu era prea încântat de asta.

- Dar se mai spune și că acesta este ultimul lucru din lume pe care mi l-aș fi dorit?

Ochii Sansei se căscară cât farfuriile.

- Un *turnir*, oftă ea. Era așezată între Septa Mordane și Jeyne Poole, cât de departe de Arya putuse fără a-și atrage reproșurile tatălui ei. Mi se va permite să vin, tată?

- Îmi cunoști sentimentele, Sansa. Se pare că trebuie să pun la cale distracțiile lui Robert și, de dragul lui, să mă prefac că sunt onorat. Asta nu înseamnă însă că trebuie să le supun și pe fiicele mele acestei sminteli.

- Oh, *te rog*, spuse Sansa. Vreau să văd.

Septa Mordane interveni:

- Prințesa Myrcella va fi și ea acolo, lordul meu, iar ea este mai mică decât Lady Sansa. Este de așteptat ca toate doamnele de la curte să asiste la un asemenea eveniment, iar turnirul este în onoarea dumneavoastră, așa că ar părea ciudat dacă familia dumneavoastră nu ar lua parte.

Eddard părea îndurerat.

- Cred că așa este. Prea bine, voi aranja un loc pentru tine, Sansa. O văzu apoi și pe Arya și adăugă: Pentru amândouă.

- Nu-mi pasă de turnirul ăla idiot, spuse Arya.

Știa că Prințul Jeffrey va fi și el acolo și-l ura. Sansa își ridică privirile.

- Va fi un eveniment *splendid*. Nu ți se va simți lipsa. Pe fața tatălui lor scapără furia.

- *Ajunge*, Sansa! încă una ca asta și mă voi răzgândi. M-am săturat de moarte de acest război pe care-l duceți între voi. Sunteți surori. Și mă aștept să vă purtați ca niște surori, s-a înțeles?

Sansa își mușcă buza și dădu din cap. Arya își plecă privirile pentru a se holba mohorâtă în farfuria ei. Simțea usturimea lacrimilor adunate în ochi. Și-i șterse furioasă, hotărâtă să nu plângă. Singurul sunet care se mai auzea era zăngănitul cuțitelor și al furculițelor.

- Vă rog să mă iertați, spuse tatăl ei comesenilor. Cred că nu prea am poftă de mâncare în seara asta.

leși din sală. După ce plecă, Sansa șușoti agitată spre Jeyne Poole. La capătul mesei, Jory izbucni în râs la auzul unei glume, iar Hullen începu să discute despre cai.

- Armăsarul tău de luptă s-ar putea să nu fie tocmai bun pentru turnir. Nu-i același lucru, ba chiar deloc.

Ceilalți mai auziseră asta înainte; Desmond, Jacks și fiul lui Hullen, Harwin, îl făcură toți deodată să tacă, iar Porter mai ceru vin.

Nimeni nu vorbea cu Arya. Ei nu-i păsa. Îi plăcea mai mult așa. Ar fi preferat să mănânce singură, în camera ei de dormit, dacă ar fi lăsat-o. Uneori o lăsaus, când tatăl ei trebuia să cineze cu regele sau cu vreun lord, ori cu trimiși veniți de cine știe unde. În restul timpului, mâncau în sera lui, doar el și Sansa. Atunci se întâmpla ca Aryei să-i fie cel mai dor de frații ei. Ar fi vrut să-l tachineze pe Bran și să se

joace cu micul Rickon și să-l facă pe Robb să zâmbească. Ar fi vrut ca Jon să-i ciufulească părul și să-i spună „surioară” și să termine propozițiile împreună cu ea. Însă toți erau plecați. Nu-i mai rămăsese nimeni, în afară de Sansa, iar Sansa nici măcar nu-i vorbea decât dacă i-o cerea tatăl lor.

La Winterfell, mâncau în Sala Mare de multe ori. Tatăl ei obișnuia să spună că un lord trebuia să ia masa împreună cu oamenii săi, dacă voia să-i păstreze.

- Să-i cunoști pe cei care te urmează, îl auzise o dată spunându-i lui Robb, și să-i lași să te cunoască. Nu le cere oamenilor tăi să moară pentru un străin.

La Winterfell, el păstra întotdeauna un loc în plus la masa lui, iar în fiecare zi un alt om era invitat să i se alăture. Într-o seară putea fi Vayon Poole, iar discuțiile erau despre bani, prăvăliile de pâine și servitori. Data următoare putea fi Mikken, iar tatăl ei îl asculta vorbind despre armuri și săbii și despre cum ar trebui să fie o forjă, sau despre modul cel mai potrivit de a căli oțelul. În altă zi putea fi Hullen, cu discuțiile sale interminabile despre cai, sau Septonul Chayle, de la bibliotecă, ori Jory sau Ser Rodrik, ba chiar și Bătrâna Nan, cu poveștile ei.

Aryei nu-i plăcuse nimic mai mult decât să stea la masa tatălui ei și să-i asculte. Îi plăcuse să-i asculte și pe bărbații de pe bănci; călăreții liberi, cavalerii curtenitori și tineri nobili înfipti, maestrii de arme grizonanți. Obișnuia să arunce cu bulgări de zăpadă spre ei și să-i ajute să fure plăcinte din bucătărie. Soțiile lor îi dădeau pesmeți, iar ea inventa nume pentru copiii lor și se juca de-a monștrii-și-fecioarele și ascunde-cómoara, sau de-a vino-în-castelul-meu. Tom Grasul îi spunea „Arya Plimbăreața”, pentru că zicea că așa era ea întotdeauna. Asta-i plăcea mult mai mult decât „Arya Cap de Cal”.

Numai că asta fusese la Winterfell, la celălalt capăt al lumii, iar acum totul se schimbase. Acum era pentru prima dată când cinau împreună cu oamenii de când sosiseră la Debarcaderul Regelui. Arya ura asta. Acum ura până >i sunetul glasurilor lor, felul în care râdeau și spuneau povești. Îi fuseseră prieteni, se simțise în siguranță cu ei, însă acum știa că asta fusese o amăgire. O lăsaseră pe regină să o omoare pe Lady și pe urmă Câinele îl găsisese pe

Mycah. Jeyne Poole îi povestise Aryei că-l tăiaseră în atâtea bucăți încât i-l duseseră măcelarului acasă într-un sac, iar prima dată bietul om crezuse că tăiaseră un porc. Și nimeni nu ridicase vocea și nu scosese sabia, nimeni nu făcuse nimic, nici măcar Harwin, care vorbise întotdeauna atât de curajos, sau Alyn, care urma să fie făcut cavaler, și nici Jory, comandantul gărzii. Nici măcar tatăl său.

- Era *prietenul meu*, șopti Arya spre farfuria ei, atât de încet încât să n-o poată auzi nimeni.

Coastele rămăseseră acolo, neatinse, se răciseră deja, iar un strat subțire de grăsime se ițea de sub ele pe farfurie. Arya le privi și simți cum îi vine rău. Se ridică de la masă.

- Rogu-te, unde crezi că te duci, tânără domniță? Întrebă Septa Mordane.

- Nu mi-e foame. Arya găsi că era o adevărată caznă să-și mai amintească și de politețe. Aș putea fi scuzată, vă rog? recită ea bătoasă.

- Nu poți, spuse septa. Abia dacă te-ai atins de mâncare. Vei lua loc la masă și-ți vei curăța farfuria.

- Curăț-o tu! Înainte s-o fi putut opri cineva, Arya țâșni spre ușă,

În hohotele de râs ale bărbaților, iar Septa Mordane o strigă cu glas tare, vocea ei ridicându-se tot mai mult. Tom Grasul era la postul lui, păzind ușa de la Turnul Mâinii. Clipi nedumerit când o văzu alergând spre el și auzi strigătele septei.

- Ușurel, micuțo, stai blând, începu el să spună, întinzându-se spre ea, însă Arya îi trecu printre picioare și alergă în sus pe treptele în spirală ale turnului, tropăind pe piatră, în vreme ce Tom Grasul pufnea și gâfâia în urma ei.

Camera ei de dormit era singurul loc în care-i plăcea din tot Debarcaderul Regelui, iar ceea ce-i plăcea cel mai mult la ea era ușa, o bucată zdravănă de stejar întunecat, , întărită cu fâșii de fier negru. Când trântea ușa și cobora zăvorul greu, nimeni nu mai putea intra în camera ei, nici Septa Mordane, nici Tom Grasul, Sansa, Jory sau Câinele, *nimeni!* O trânti și acum.

Când zăvorul fu pus, Arya se simți, în sfârșit, suficient de la adăpost ca să înceapă să plângă. Se duse la scaunul de lângă geam și se așeză smiorcăindu-se, urându-i pe toți,

dar pe ea însăși mai mult decât pe oricine. Nu era decât greșeala ei pentru tot ce se întâmplase rău. Sansa spusese asta, la fel și Jeyrie.

Tom Grasul bătea în ușa ei.

- Arya, fetițo, ce-i cu tine? strigă el. Ești acolo?

- *NU!* răspunse ea.

Bătăile încetară. O clipă mai târziu, îl auzi plecând. Tom Grasul era întotdeauna ușor de prost.

Arya se duse spre cufărul de la piciorul patului. Îngenunche și deschise capacul, începând să-și scoată hainele cu amândouă mâinile, apucând mormane de mătăsuri și satin, catifele și lână, aruncându-le pe toate pe podea. Era acolo, la fundul cufărului, unde o ascunsese. Arya o ridică aproape cu blândețe și scoase sabia din teaca ei.

Ac.

Se gândi din nou la Mycah și ochii i se umplură de lacrimi. Greșeala ei, greșeala ei, greșeala ei. Dacă nu i-ar fi cerut să se joace cu săbiile cu ea...

Se auziră noi bătăi în ușă, mai tare decât înainte.

- *Arya Stark, deschide imediat ușa, mă auzi?*

Arya se răsuci pe călcâie, ținând Acul în mâini.

- Ar fi mai bine să nu intri aici, avertiză ea și tăie aerul cu sălbăticie.

- *Mâna va afla asta!* țipă Septa Mordane.

- Nu-mi pasă, urlă Arya. Pleacă!

- *Vei plăti pentru această insolență, domniță, îți promit asta.*

Arya ascultă la ușă până ce auzi pașii tot mai îndepărtați ai septeii.

Se întoarse la fereastră, cu Acul în mâini, și privi spre curtea de dedesubt. Dacă ar putea să se cațere la fel ca Bran, se gândi ea, ar ieși pe geam și apoi ar lua-o în jos, pe turn, și ar fugi din acest loc îngrozitor, departe de Sansa și de Septa Mordane, departe de Prințul Jeffrey, departe de toți. Ar fura niște mâncare din bucătărie, ar lua Acul și cizmele ei bune și o mantie călduroasă. Ar putea-o găsi pe Nymeria în pădurile sălbatice de lângă Trident și, împreună, s-ar întoarce la Winterfell, ori ar fugi la Jon, pe Zid. Se trezi dorindu-și ca Jon să fie cu ea acum. Atunci, poate că nu s-ar mai simți atât de singură.

O bătaie ușoară în ușa din spatele ei o făcu să se întoarcă de la fereastră și de la visele ei de evadare.

- Arya, se auzi vocea tatălui ei, deschide ușa. Trebuie să discutăm.

Arya traversă încăperea și ridică zăvorul. Tatăl ei era singur și părea mai mult trist decât supărat. Asta o făcu să se simtă și mai rău.

- Pot să intru? Arya dădu din cap, apoi își coborî privirile, rușinată. Eddard închise ușa. A cui e sabia asta?

- A mea.

Aproape că uitase că avea Acul în mâini.

- Dă-mi-o!

Arya își dădu sabia în silă, întrebându-se dacă o va mai ține vreodată în mâini. Tatăl ei o răsuci spre lumină, examinând ambele fețe ale lamei. Îi încercă vârful cu degetul mare.

- O sabie de brigand, spuse el. Totuși, mie mi se pare că recunosc marca celui care a făcut-o. Este o sabie de-a lui Mikken.

Arya nu-l putea minți. Își lăsă ochi în jos. Lordul Eddard oftă.

- Fata mea de nouă ani este înarmată de propriul meu fierar, iar eu nu am habar de nimic. E de așteptat ca Mâna Regelui să conducă cele Șapte Regate, însă se pare că nu-i în stare să-și conducă nici propria sa familie. Cum se face că ai ajuns să ai o sabie, Arya? De unde o ai?

Arya își mușcă buza, dar nu spuse nimic. Nu l-ar da de gol pe Jon nici măcar pentru tatăl lor. După o vreme, bărbatul spuse:

- Nu cred că asta contează cu adevărat. Privi grav spre sabia din mâinile sale. Asta nu este o jucărie pentru copii, cel puțin nu pentru o fată. Ce ar spune Septa Mordane dacă ar ști că te joci cu sabia?

- Nu mă *jucam*, replică Arya. O urăsc pe Septa Mordane.

- Ajunge! Glasul tatălui ei era dur și aspru. Septa nu-și face decât datoria, deși numai zeii știu cât i-au dat de lucru bieteii femeii. Mama ta și cu mine i-am atribuit misiunea imposibilă de a te transforma într-o doamnă.

- Nu *vreau* să fiu o doamnă! izbucni Arya.

- Ar trebui să rup jucăria asta de genunchi acum, și să pun capăt prostiei ăsteia.

- Acul nu se va rupe, spuse Arya sfidătoare, însă glasul ei o trăda.

- Are un nume, așa-i? Ah, Arya! Ai o sălbăticie în tine, copilă! Sânge de lup, spunea tatăl meu. Lyanna avea și ea ceva din el, iar fratele meu, Brandon, chiar mai mult. Pe amândoi i-a trimis de timpuriu în mormânt. '

Arya simți tristețea din vocea lui; nu vorbea prea des despre tatăl său ori despre fratele și sora lui, care muriseră înainte de a se fi născut ea.

- Lyanna ar fi avut o sabie, dacă tatăl meu ar fi permis asta. Îmi amintești de ea, uneori. Chiar și semeni cu ea.

- Lyanna era frumoasă, îngăimă Arya uluită. Toată lumea spune asta.

- Era frumoasă, întări Eddard Stark, și plină de hotărâre și a murit înainte de vreme. Ridică sabia, ținând-o între ei. Arya, ce te gândeai să faci cu acest... Ac? Pe cine sperai să străpungi? Pe sora ta? Pe Septa Mordane? Știi măcar ceva despre lupta cu sabia?

Ea nu se putu gândi decât la lecția pe care i-o dăduse Jon.

- Împunge-i cu capătul ascuțit, răspunse ea.

Tatăl pufni în râs.

- Asta este esența luptei, cred eu.

Arya voia cu disperare să-i explice, să-l facă să priceapă.

- Încercam să învăț, însă... Ochii i se umplură de lacrimi. I-am cerut lui Mycah să mă antreneze. Durerea o coplesii dintr-odată. I-am cerut, plânse ea. A fost greșeala mea, eu am fost...

Dintr-odată, brațele tatălui ei o cuprinseseră. O strânse cu blândețe, iar ea se întoarse spre el și plânse la pieptul lui.

- Nu, scumpa mea, murmură el. Plângi pentru prietenul tău, dar nu te mai învinovăți singură. Nu tu l-ai omorât pe băiatul măcelarului. Crima asta a căzut pe umerii Câinelui și ai femeii crude pe care o slujește.

- Îi urăsc, mărturisi Arya cu fața roșie, smiorcăindu-se. Pe Câine și pe regină și pe Prințul Jeffrey. Îi urăsc pe toți. Jeffrey a mințit, nu s-a întâmplat așa cum a povestit el. Și pe Sansa o urăsc. Ea știa, însă a mințit ca să-i placă lui Jeffrey.

- Cu toții mințim, spuse tatăl ei, sau chiar îți închipui că am crezut că Nymeria a fugit?

Arya se înroși vinovată.

- Jory mi-a promis că nu va spune.

- Jory și-a ținut cuvântul, replică tatăl ei zâmbind. Sunt lucruri care nu mai trebuie să mi se spună. Chiar și un orb ar fi putut vedea că lupul nu a plecat de bună voie de lângă tine.

- A trebuit să aruncăm cu pietre, spuse ea deznădăjduită. I-am spus eu să fugă, să plece pentru că nu o mai voiam. Erau și alți lupi cu care se putea juca, i-am auzit urlând, iar Jory spunea că pădurea e plină de vânat, așa că avea căprioare de răpus. Numai că tot venea după noi și, în cele din urmă, a trebuit să aruncăm cu pietre. Am lovit-o de două ori. A mârâit, s-a uitat la mine și m-am simțit atât de vinovată, dar așa a fost mai bine, nu? Regina ar fi pus s-o omoare.

- Așa a fost mai bine, spuse tatăl ei. Și chiar minciuna n-a fost... lipsită de un scop nobil.

Pusese Acul jos când se dusese la Arya s-o îmbrățișeze. Acum ridică din nou sabia și se apropie de fereastră, unde rămase o clipă privind prin curte. Când se întoarse, avea o expresie meditativă. Se așeză pe scaunul de lângă fereastră, cu Acul în poala sa.

- Arya, stai jos. Trebuie să încerc să-ți explic niște lucruri.

Ea se așeză neliniștită la marginea patului.

- Ești prea mică să fi împovărată cu grijile mele, îi spuse el, dar ești și o Stark de Winterfell. Știi dictonul nostru.

- *Vine iarna*, șopti Arya.

- Adevăratele vremuri grele, barbare, spuse tatăl ei. Le-am luat gustul la Trident, copilă, și atunci când a căzut Bran. Tu te-ai născut într-o vară îndelungată, scumpa mea, nu ai știut niciodată nimic altceva, dar acum iarna vine cu adevărat. Amintește-ți de blazonul Casei noastre, Arya.

- Lupul străvechi, spuse ea, cu gândul la Nymeria.

Își trase din nou genunchii la piept, brusc înfricoșată.

- Lasă-mă să-ți spun câte ceva despre lupi, copilă. Când vine ninsoarea și vânturile bat albite de zăpadă, lupul singuratic moare, însă haita supraviețuiește. Vara este timpul pentru încăierări, însă iarna trebuie să ne protejăm unul pe celălalt, să ne ținem de cald unul altuia, să ne dăruim puterea. Așa că, dacă tot trebuie să urăști, urăște-i

numai pe cei care ne pot face cu adevărat rău. Septa Mordane este o femeie bună, iar Sansa... Sansa este sora ta. Poate că vă deosebiți ca luna de soare, însă același sânge curge prin venele voastre. Ai nevoie de ea, tot așa cum și ea are nevoie de tine... Iar eu am nevoie de voi două, zeii să-mi ajute.

Părea atât de obosit, încât Arya se întrista.

- N-o urăsc pe Sansa, îi spuse ea. Nu serios. Era numai pe jumătate adevărat.

- Nu vreau să te înspăimânt, însă nici să te mint. Am venit într-un loc sinistru și periculos, copilă. Aici nu este ca la Winterfell. Avem dușmani care ne vor răul. Nu ne putem lupta, deci, unii cu alții. Această voință a ta, fuga, toate cuvintele mânioase, nesupunerea... toate acestea au fost doar niște copilării de vară. Aici și acum, cu iarna pe cale să vină în curând, este altceva. Este timpul să te maturizezi.

- Mă voi maturiza, promise Arya. Nu-l iubise niciodată atât de mult pe cât simțea acum. Pot să fiu puternică. Pot să fiu la fel de puternică precum Robb.

El îi întinse Acul, cu mânerul în față.

- Poftim.

Ea privi sabia cu mirare în ochi. O clipă, îi fu frică să o atingă, temându-se că dacă s-ar fi întins după ea, i-ar fi luată din nou, însă tatăl ei spuse:

- Ia-o, e a ta, iar ea o înșfacă pe dată.

- Pot s-o păstrez? Cu adevărat?

- Cu adevărat. El îi zâmbi. Dacă nu mă uit la tine, nu am nici o îndoială că, peste două săptămâni, am să găsesc lucefărul ascuns sub perna ta. Încearcă să nu o împungi pe sora ta, indiferent cât de tare te provoacă.

- N-am s-o împung, promit.

Arya strânse tare Acul la piept, iar tatăl ei plecă.

În dimineața următoare, își ceru scuze de la Septa Mordane și o rugă s-o ierte.

Septa se uită la ea bănuitoare, dar tatăl ei dădu din cap.

Trei zile mai târziu, pe la amiază, administratorul tatălui ei, Vayon Poole, o trimise pe Arya în Sala Mică. Mesele de pe căpriori fuseseră demontate, iar băncile, lipite de pereți. Sala părea pustie, asta până ce auzi o voce familiară:

- Ai întârziat, băiete. Un bărbat mărunț, cu capul pleșuv

și nasul mare, coroiat, ieși din umbră, ținând o pereche de săbii subțiri, din lemn. Mâine să fii aici chiar la amiază.

Avea un accent, o pronunție tipică Orașelor Libere, poate Braavos, sau Myr.

- Tu cine ești? întrebă Arya.

- Sunt maestrul tău de dans. Îi aruncă una dintre săbiile de lemn. Ea se repezi, dar rată și o auzi căzând pe podea. Mâine ai s-o prinzi. Acum ridic-o.

Nu era doar un băț, ci o adevărată sabie de lemn, cu mâner și gardă și capăt sculptat. Arya o ridică și o strânse cu emoție în ambele mâini, ținând-o ridicată în fața sa. Era mai grea decât părea, mult mai grea decât Acul.

Bărbatul pleșuv scoase un sunet de dezaprobare.

- Nu așa se ține, băiete. Asta nu este o sabie mare, care necesită ambele mâini pentru a putea fi rotită. Vei ține sabia cu o singură mână.

- E prea grea, făcu Arya.

- Este cât de grea trebuie să fie ca să te facă puternică și să te țină în echilibru. Partea din interior este umplută cu plumb. O singură mână este tot ce-ți trebuie.

Arya își desprinse mâna dreaptă de pe mâner și-și șterse de pantaloni palma transpirată. Ținea sabia cu mâna stângă. El părea să accepte asta.

- Stânga e bună. Totul este inversat, iar asta-i va năuci mai ușor pe dușmanii tăi. Dar poziția ta nu-i bună. Răsuște-ți corpul într-o parte, așa. Ești slăbănoagă și subțire ca o suliță, știi? Și asta-i foarte bine, pentru că oferi o țintă mai mică. Acum priza. Lasă-mă să văd. Se apropie mai tare și se uită la mâna ei, despărțindu-i degetele, rearanjându-le. Așa acum, da. Nu strânge atât de tare, priza trebuie să fie potrivită, delicată.

- Și dacă o scap? întrebă Arya.

- Sabia trebuie să fie o parte a brațului tău, îi spuse cheliosul. Poți să-ți scapi o parte din mână? Nu. Acum nouă ani, Syrio Forel a fost primul spadasin al Lordului Mării din Braavos, el cunoaște aceste lucruri. Ascultă-l, băiete.

Era pentru a treia oară când îi spunea „băiete”.

- Sunt fată, obiectă Arya.

- Băiat, fată, spuse Syrio Forel. Pentru mine ești o spadă, atâta tot. Chiar așa, asta-i priza. Nu ții în mână o secure de luptă, ții...

-...un ac, termină Arya în locul lui, furioasă.

- Chiar așa. Acum începem dansul. Nu uita, copile, nu este dansul fierului de la Westeros ceea ce înveți acum, dansul cavalerilor, cu tăiat și lovit. Acesta este un dans al briganzilor, dansul apelor, rapid și surprinzător. Toți oamenii sunt făcuți din apă, știai asta? Când îi străpungi, apa iese afară și ei mor.

El făcu un pas înapoi, ridicându-și propria sabie de lemn.

- Acum vei încerca să mă lovești.

Arya încercă. Încercă timp de câteva ore, până ce fiecare mușchi al trupului o duru de parcă ar fi fost o rană, în timp ce Syrio Forel își clănțănea dinții și-i spunea ce să facă.

Ziua următoare începu adevărata caznă.

DAENERYS

- Marea Dothraki, spuse Ser Jorah Mormont, strunindu-și și oprindu-și calul lângă ea, pe vârful colinei.

Sub ei, câmpia se întindea imensă și pustie, o vastă suprafață plată care trecea de orizontul îndepărtat. Chiar era marea, se gândi Dany. De jur-împrejur nu mai erau dealuri, munți, nici copaci, orașe sau drumuri, numai iarbă nesfârșită, firele înalte tălăzuind precum valurile atunci când bătea vântul.

- E așa de verde, spuse ea.

- Acum, da, se învoi Ser Jorah. Ar trebui să vezi cum este când apar florile de un roșu-închis, cât cuprinzi cu privirea, ca o mare de sânge. Vino în sezonul uscat, iar lumea se acoperă de culoarea bronzului vechi. Iar asta este numai *hranna*, copilă. Sunt sute de feluri de ierburi aici, ierburi la fel de galbene ca lămâia și vineții precum indigoul, ierburi albastre și portocalii și ierburi precum curcubeul. Mai jos, spre Tărâmul Umbrelor, dincolo de Asshai, se spune că există un ocean de ierburi-fantomă, mai înalte decât un om călare, cu tulpini la fel de albe ca sticla lăptoasă. Omoară toate celelalte plante și strălucesc în beznă cu spiritele celor blestemați. Dothraki susțin că, într-o zi, ierburile-fantomă vor acoperi întreaga lume, iar atunci viața se va sfârși.

Ideea o făcu pe Dany să se înfioare.

- Nu vreau să vorbim acum de asta, spuse ea. E așa de frumos aici, nu vreau să mă gândesc că totul moare.

- După cum ți-e voia, *khaleesi*, făcu Ser Jorah cu respect.

Ea auzi voci și se întoarse să privească în spate. Ea și Mormont se distanțaseră de restul grupului lor, iar acum ceilalți urcau panta de sub ei. Slujnica sa, Irri, și tinerii arcași ai *khas*-ului ei erau agili precum centaurii, însă Viserys încă se mai lupta cu scările scurte ale șei plate. Fratele ei era un nevolnic aici. N-ar fi trebuit să vină niciodată. Magister Illyrio îl îndemnase să aștepte în Pentos, îi oferise găzduire la conacul său, însă Viserys nu acceptase. Va rămâne cu Drogo până la plata întregii datorii, până ce va avea coroana promisă.

- Iar dacă încearcă să mă tragă pe sfoară, va afla, spre nenorocirea sa, ce înseamnă să trezești un balaur,

promisese Viserys , așezându-și mâna pe spada sa împrumutată.

Illyrio închisese ochii la asta, urându-i numai de bine.

Dany își dădu seama că nu voia să asculte acum văicărelile fratelui ei. Ziuă era prea frumoasă. Cerul era de un albastru-închis, iar la mare înălțime deasupra lor, un șoim vâna zburând în cerc. Marea de iarbă se legăna și suspina cu fiecare pală de vânt, aerul îi atingeă călduț fața, iar Dany se simțea împăcată cu toate. Nu-l va lăsa pe Viserys să strice tot.

- Așteaptă, îi spuse lui Ser Jorah. Spune-le să se oprească toți, spune-le că am poruncit eu asta.

Cavalerul zâmbi. Ser Jorah nu era un bărbat arătos. Avea gâtul și umerii ca de taur, un păr negru și aspru care-i acoperea brațele și pieptul, atât de des încât nu-i mai rămăsese și pentru cap. Totuși, zâmbetul lui o liniștea.

- Începi să vorbești ca o regină, Daenerys.

- Nu ca o regină, spuse Dany, ca o *kbaleesi*. Își mână calul acolo și galopă în jos, pe colină, singură. Panta era abruptă și stâncoasă, însă ea călărea fără teamă, iar bucuria și primejdia coborârii erau ca un cântec pentru inima ei.

Toată viața, Viserys îi spusese că era o prințesă, dar numai când călărise pe iapa argintie se simțise cu adevărat așa. La început, nu fusese deloc ușor. *Khalasar*-ul ridicase tabăra dimineața, după nuntă, deplasându-se spre est, spre Vaes Dothrak, iar în cea de-a treia zi, Dany crezuse că moare. Bășicile provocate de șa i se spărseseră pe fund, hidoase și însângerate. Coapsele ei se frecaseră până la rană, mâinile îi erau julite de la frâu, iar mușchii picioarelor și de pe spate erau atât de amortiți, încât abia dacă mai putea șede. La vremea apusului, slujnicele trebuiseră să o ajute să coboare de pe cal.

Nici chiar noaptea nu-i adusese alinare. *Khal Drogo* o ignorase în timpul deplasării, la fel cum o ignorase în timpul nunții, și-și petrecuse noaptea bând împreună cu războinicii și cavalerii de sânge, călărind cai de rasă, privind femeile dansând și bărbații murind. Dany nu-și putea afla locul în acele fragmente din viața lui. Fusese lăsată să cineză singură sau cu Ser Jorah și fratele ei, iar mai târziu să plângă singură în pat. Totuși, în fiecare

noapte, cu ceva timp înaintea zorilor, Drogo venea în cortul ei și o trezea în întuneric pentru a o munci neobosit, așa cum își muncea și armăsarul. Întotdeauna o lua pe la spate, în maniera Dothraki, pentru care Dany îi era recunoscătoare; în acest fel, domnul soț nu putea vedea lacrimile care-i umezeau fața și putea folosi perna ca să-și înăbușe țipetele de durere. Când termina, el închidea ochii și începea să sforăie ușor, iar Dany se lungea lângă el, cu trupul zdrelit și dureros, prea dureros ca să poată dormi.

Zilele treceau una după alta, iar nopțile urmau una câte una, până când Dany știa că nu mai putea îndura nici o clipă. Mai degrabă s-ar fi omorât decât să continue, se hotărî ea într-o noapte...

Totuși, când adormi în noaptea aceea, avu din nou visul cu dragonul. De data asta, Viserys nu-i mai apăru. Erau numai ea și dragonul. Solzii lui erau întunecați ca noaptea, umezi și năclăiți de sânge. Sângele ei, simțea Dany. Ochii dragonului erau ca lacurile de magmă lichidă, iar când își deschise gura, flama țâșni afară vuind ca un uragan fierbinte. O putea auzi cântând pentru ea și-și deschise brațele pentru foc, îmbrățișându-l, lăsându-l s-o înghită cu totul, s-o purifice și s-o liniștească, s-o curețe, își putea simți carnea pârjolindu-se și înnegriindu-se și scorjindu-se, își putea simți sângele fierbând și transformându-se în abur, dar fără nici o durere. Se simțea puternică, înnoită și aprigă.

Iar a doua zi, în mod ciudat, nu o mai durea chiar atât de tare. Era ca și cum zeii ar fi auzit-o și li s-ar fi făcut milă de ea. Chiar și slujnicele sale remarcară schimbarea.

- *Khaleesi!* spusese Jhiqui, ce s-a întâmplat? Sunteți bolnavă?

- Am fost, răspunse ea, aplecată peste ouăle de dragon pe care i le dăruise Illyrio când se cununase.

Atinse unul, cel mai mare dintre ele, trecându-și palma ușor peste piatră. *Negru și purpuriu*, se gândi ea, *la fel ca dragonul din visul meu*. Piatra era ciudat de caldă sub degetele ei... sau mai visa ea încă? își retrase tulburată mâna.

Din acea oră, fiecare zi fu mai ușoară decât precedentă. Picioarele-i erau mai puternice; bășicile se sparseră și mâinile ei deveniră mai aspre; coapsele moi se întăriră,

suple ca pielea.

Khal-ul îi poruncise slujnicei Irri să o învețe să călărească în felul Dothraki, însă mânza-i fu adevăratul dascăl. Calul părea să-i simtă stările, de parcă ar fi fost o singură minte. Cu fiecare zi care trecea, Dany se simțea tot mai sigură de locul ei. Dothrakii erau un popor aspru și lipsit de sentimentalisme și nu aveau în obicei să dea nume animalelor, așa că Dany se gândi la al ei ca la „Argint”. Nu mai iubise niciodată ceva atât de mult.

Pe măsură ce călăritul deveni tot mai puțin o caznă, Dany începu să observe frumusețile țărâmului din jurul ei. Călărea în fruntea *khalasar*-ului, împreună cu Drogo și cavalerii săi de sânge, așa că fiecare ținut i se înfățișa proaspăt și neîntinat. În urma lor, marea hoardă putea răscoli pământul și tulbura râurile și ridica în aer nori de praf sufocant, dar câmpurile din fața lor erau întotdeauna verzi și proaspete.

Traversară dealurile domoale de la Norvos, trecând de fermele terasate și micile sate în care locuitorii priveau neliniștiți de pe zidurile albe. Străbătură vadurile a trei râuri molcome și un al patrulea, vijelios și îngust și înșelător, își ridicară tabăra în apropierea unei cascade înalte și albastre, ocoliră ruinele năruite ale unui mare oraș mort, în care se spunea că nălucile gemeau printre coloanele de marmură înnegrită. Galopară pe drumurile Valyriene, vechi de o mie de ani și drepte ca o săgeată Dothraki. Cât timp luna fu la jumătate, călăriră prin Pădurea Qohor, unde frunzele formau o boltă aurie, la mare înălțime deasupra lor, iar trunchiurile copacilor erau la fel de late precum porțile unui oraș. În pădure viețuiau reni imenși și tigri târcați și lemuri cu blănurile argintii și ochi purpurii, dar fugiră toți înainte de apropierea *khalasar*-ului, iar Dany nu dădu cu ochii de ei.

Pe atunci, chinurile începură să-i dispară din amintire, încă o mai durea, după ce călărea cât era ziua de lungă, dar, cumva, durerea avea acum o dulceață, în fiecare dimineață se urca voioasă în șa, nerăbdătoare să afle ce minunății o mai așteptau în ținuturile din față. Începu să găsească plăcere chiar și în nopțile ei, iar dacă încă striga când Drogo o lua, nu mai era întotdeauna din cauza durerii.

La poalele colinei, ierburile se ridicau în jurul ei, înalte și

suple. Dany încetini și călări la pas pe câmpie, pierzându-se în verdele ei, binecuvântat de singură. În *khalasar* nu era niciodată singură. *Khal* Drogo venea la ea numai după apusul soarelui, însă slujnicele o hrăneau și o îmbrăiau și dormeau la intrarea în cortul ei, iar cavalerii de sânge ai lui Drogo și oamenii *khas*-ului nu erau niciodată prea departe. Fratele ei devenise o umbră nedorită, zi și noapte. Dany îl putea auzi pe vârful colinei, cu glasul său ascuțit de furie pe când striga la Ser Jorah.

Călări, afundându-se tot mai mult în marea Dothraki. Verdele o înghiți cu totul. Văzduhul era încărcat de miremele pământului și ierburilor, amestecate cu mirosul de cal, cu cel al transpirației lui Dany și al uleiurilor din părul ei. Miroșuri Dothraki. Păreau să aparțină locurilor acestora. Dany le respiră pe toate, râzând. Simți o pornire bruscă de a pipăi pământul de sub ea, dea-și afunda degetele de la picioare în solul gras și negru. Sărind din șa, își lăsă Argintul să pască în timp ce-și scoase cizmele.

Viserys apăru dintr-odată lângă ea, ca o furtună de vară, calul nechezând sub el pentru că trăgea prea tare de frâu.

- Cum *îndrăznești*, urlă la ea, să-mi dai *mie* porunci? *Mie?! Sări de pe cal, poticnindu-se când ajunse jos. Era congestionat la față. O înșfacă și o scutură. Ai uitat cine ești? Uită-te la tine! Uită-te la tine!*

Dany nu avea nevoie să se uite. Era desculță, cu părul uns, îmbrăcată în costum de călărie Dothraki din piele și cu o vestă pictată, primită ca dar de nuntă. Părea să aparțină locurilor. Viserys era murdar și năclăit în mătăsurile și zalele lui de orășean.

El continua să urle:

- Tu *nu-i* poruncești unui dragon! Înțelegi? Sunt Lord al celor Șapte Regate și nu primesc ordine de la curviștina unui negustor de cai, auzi? Mâna lui se înfipse sub vesta ei, degetele afundându-se dureros în sânul ei. *Mă auzi?*

Dany îl împinse cu brutalitate. Viserys se holbă la ea, cu ochii liliachii privind-o neîncredători. Nu-l mai sfidase niciodată până atunci. Niciodată nu i se opusese. Trăsăturile lui se schimonosiră de furie. O va face s-o doară acum, și încă rău de tot, ea știa asta.

Poc!

Biciul răsună ca un tunet. Firul se înfășură în jurul gâtului

lui Viserys, smucindu-l înapoi. Căzu lat în iarbă, uluit și asfixiat. Călăreții Dothraki îl huiduiră, iar el se chinui să se ridice în picioare. Cel cu biciul, tânărul Jhogo, rosti o întrebare. Dany nu-i înțelese cuvintele, însă Irri veni și ea, odată cu Ser Jorah și cu restul *khas*-ului.

- Jhogo întreabă dacă vreți să moară, *kbaleesi*, zise Irri.

- Nu, răspuse Dany. Nu.

Jhogo înțelese asta. Unul dintre ceilalți latră un ordin, iar Dothrakii izbucniră în râs. Irri îi explică:

- Quaro crede că ar trebui să-i tăiați o ureche, pentru a-l învăța minte.

Fratele ei era în genunchi, cu degetele scotocind sub zalele de piele, urlând incoerent, luptând să respire. Biciul era strâns înfășurat pe gâtul său.

- Spune-le că nu vreau să pățească nimic, zise Dany.

Irri repetă cuvintele în dothrakiană. Jhogo trase de bici, răsucindu-l pe Viserys ca pe o marionetă. Căzu din nou lat, eliberat de sub strânsoarea pielii, iar sub bărbie se ivise o dungă subțire de sânge, acolo unde biciul mușcase adânc.

- L-am avertizat asupra a ceea ce s-ar putea întâmpla, doamna mea, spuse Ser Jorah. I-am spus să rămână pe colină, așa cum ați poruncit.

- Știu că i-ai spus, răspuse Dany, privindu-l pe Viserys.

Zăcea la pământ respirând zgomotos, cu fața roșie, smiorcăindu-se. Era jalnic. Fusesse dintotdeauna jalnic. Cum de nu văzuse asta până acum? Înlăuntrul ei, acolo unde sălășluise frica, era un loc gol.

- Luați-i calul, îi porunci ea lui Ser Jorah. Viserys icni spre ea. Nu-i venea să creadă ce auzise; nici lui Dany nu-i venea să creadă ce spunea. Totuși, cuvintele ieșeau: Lăsați-l pe fratele meu să meargă pe jos, în urma noastră, la capătul *khalasar*-ului.

Printre Dothraki, bărbatul care nu e călare nu este bărbat, cel mai de jos dintre cei de jos, lipsit de onoare sau de mândrie.

- Să-l vadă toți așa cum este.

- *Nu!* urlă Viserys. Se răsuci spre Ser Jorah, milogindu-se în limba comună în cuvinte pe care călăreții nu le înțelegeau. Lovește-o, Mormont. Rănește-o. Regele tău ți-o poruncește. Omoară acești câini Dothraki și învaț-o minte.

Cavalerul exilat privi de la Dany la fratele ei; ea

descultă, cu pământ între degete și unsoare în păr, el în mătăsuri și oțel. Dany putu citi pe fața lui ce hotărâre luase.

- Va merge pe jos, *khaleesi*, spuse el. Luă de dârlogi calul fratelui ei, iar Dany se aburcă pe Argintul ei.

Viserys pufni spre el, și se așeză înapoi în noroi. Rămăsese tăcut, însă nu se mai clinti, iar ochii lui erau plini de venin când ceilalți se îndepărtară. Curând, fu ascuns privirii de iarba înaltă. Când nu-l mai putură vedea, Dany începu să se teamă.

- Mai nimerește drumul înapoi? îl întrebă pe Ser Jorah pe când galopau.

- Chiar și un orb, așa ca fratele dumneavoastră, ar trebui să ne poată călca pe urme, răspunse el.

- E mândru. S-ar putea să fie prea împovărat de rușine ca să mai vină după noi.

Jorah izbucni în râs.

- Unde altundeva s-ar putea duce? Dacă nu mai poate găsi *khalasar*-ul, *khalasar*-ul îl va găsi pe el, cu siguranță. Este destul de greu să te îneci în marea Dothraki, copilă.

Dany întrevăzu adevărul acestor spuse. *Khalasar*-ul era ca un oraș în marș, însă nu mășăluia orbește. Întotdeauna, cercetașii se avântau departe de coloana principală, atenți la orice semn al prăzii sau al dușmanilor, în vreme ce călăreții păzeau flancurile. Nu pierdeau nimic din vedere, nu aici, în aceste ținuturi, în locul de unde veniseră. Aceste câmpii erau parte din ei... iar acum și din ea.

- L-am lovit, spuse ea, cu uimire în glas. Acum, că totul se terminase, părea că avusese un vis ciudat. Ser Jorah, crezi că... va fi atât de furios când se va întoarce... O trecură fiorii. Am trezit balaurul, nu-i așa?

Ser Jorah pufni.

- Poți trezi morții, fată? Fratele tău, Rhaegar, a fost ultimul dragon, iar el a murit pe Trident. Viserys e mai nevolnic decât umbra unui șarpe.

Cuvintele lui dure o uimeau. Se părea că toate lucrurile în care crezuse erau puse, dintr-odată, la îndoială.

- Ai jurat pe sabie, în fața lui.

- Am făcut-o, fată, spuse Ser Jorah. Iar dacă fratele tău este umbra unui șarpe, ce sunt atunci slujitorii lui?

Glasul lui era amar.

- Totuși, este încă rege, regele adevărat. Este...

Jorah își struni calul și privi spre ea.

- Să înfruntăm adevărul, acum. Ai vrea să-l vezi pe Viserys pe tron?

Dany se gândise la asta.

- Nu ar fi un rege bun, nu-i așa?

- Au fost și alții mai răi... dar nu prea mulți.

Cavalerul își înfipse pintenii în armăsarul său și o luă din nou la galop. Dany călărea lângă el.

- Totuși, zise ea, oamenii de rând îi așteaptă venirea. Magister Illyrio spune că brodează flamuri cu dragoni și se roagă pentru reîntoarcerea lui Viserys peste marea îngustă, ca să-i elibereze.

- Oamenii de rând se roagă și pentru ploaie, pentru copii sănătoși și o vară fără de sfârșit, îi spuse Ser Jorah. Pentru ei nu contează dacă înalții lorzi se joacă cu tronurile, atâta vreme cât sunt lăsați în pace. Dădu din umeri. Dar nu sunt lăsați niciodată.

Un timp, Dany călări fără să mai spună nimic, cercetând cuvintele ca pe o cutie cu cuburi. Se ridicau împotriva a tot ce-i spusese vreodată Viserys despre oamenii cărora le păsa atât de puțin dacă deasupra lor domnea un rege adevărat sau un uzurpator. Cu cât se gândea mai mult la cuvintele lui Jorah, cu atât mai adevărate i se păreau.

- Tu pentru ce te rogi, Ser Jorah? îl întrebă ea.

- Pentru Acasă, răspuse el cu un glas străbătut de dor.

- Și eu mă rog pentru acasă, îi spuse ea încrezătoare.

Ser Jorah râse.

- Uită-te în jurul tău, *khaleesi*.

Însă nu erau câmpiile ceea ce văzu Dany. Erau Debarcaderul Regelui și marea Fortăreață Roșie pe care Aegon Cuceritorul o ridicase. Era Piatra Dragonului, unde se născuse ea. În ochii minții ei ardeau mii de lumini, un foc la fiecare fereastră. În ochii minții ei, toate porțile erau roșii.

- Fratele meu nu-și va recăpăta niciodată cele Șapte Regate, spuse Dany.

Știuse asta de multă vreme, își dădu acum seama. Știuse asta dintotdeauna. Doar că nu-și permisese niciodată să o și spună, nici măcar în șoaptă; acum o spusese pentru Jorah Mormont și în auzul întregii lumi. Ser

Jorah îi adresă o privire iscoditoare.

- Doar nu crezi asta.

- Nu ar putea conduce o armată nici dacă soțul și stăpânul meu i-ar da una, glăsui Dany. Nu are avere, iar singurul cavaler care-l urmează îl consideră mai nevrednic decât un șarpe. Dothrakii își bat joc de nevolnicia lui. Nu ne va aduce niciodată înapoi acasă.

- Deșteaptă copilă, zâmbi cavalerul.

- Nu sunt copilă, răspunse ea cu asprime.

Călcâiele ei apăsară coastele iepei, îndemnând Argintul la galop. Goni din ce în ce mai tare, lăsându-i pe Jorah și pe ceilalți mult în urmă, iar vântul cald îi răscoli părul și soarele la apus îi înroși chipul. Când ajunse la *khalasar*, amurcea.

Sclavii îi ridicaseră cortul pe malul unui iaz cu apă adusă de la un izvor. Putea auzi vocile aspre dinspre palatul din iarbă țesută de pe deal. Curând, vor izbucni hohote de râs, când bărbații din *khas*-ul ei vor povesti ce se întâmplase astăzi pe câmp. La vremea când Viserys se va înapoia șchiopătând printre ei, fiecare bărbat, femeie și copil din tabără va ști că fusese lăsat fără cal. În *khalasar* nu existau secrete.

Dany dădu Argintul sclavilor ei, pentru țesălat, și intră în cort. Era răcoare și semiîntuneric sub mătasea cortului. După ce lăsă acoperitoarea de la intrare să cadă în urma ei, Dany văzu o geană de lumină roșiatică, prăfuită, ridicându-se să atingă ouăle de dragon. Preț de o clipă. Mii de picături de flăcări stacojii erupseră sub ochii ei. Clipi și se risipiră.

Piatră, își spuse. Sunt doar pietre, chiar și Illyrio a spus asta, dragonii sunt morți cu toții. Își lipi palma de oul negru, iar degetele-i alunecară ușor pe curbura sa. Piatra era caldă. Aproape fierbinte.

- Soarele, șopti Dany. Soarele le-a încălzit în timpul drumului.

Porunci slujnicilor să-i pregătească baia. Doreah făcu un foc lângă cort, în vreme ce Irri și Jhiqui aduseră vana mare, de aramă, un alt dar de nuntă, și scoaseră apă din iaz. Când vana se umplu, Irri o ajută să intre și o urmă și ea.

- Ați văzut vreodată un dragon? Întrebă ea, pe când Irri o freca pe spate, iar Jhiqui îi scotea nisipul din păr.

Auzise că primii dragoni veniseră dinspre est, de pe Tărâmul Umbrelor, de dincolo de Asshai și insulele Mării de Jad. Poate că unii mai trăiau încă acolo, în ținuturi stranii și sălbatice.

- Dragonii nu mai există, *khaleesi*, răspuse Irri.

- Sunt morți, se arătă de acord Jhiqui. De multă, multă vreme.

Viserys îi spusese că ultimul dintre dragonii Targaryeni murise cu nu mai mult de un secol și jumătate înainte, în vremea domniei lui Aegon al III-lea, care fusese numit Nenorocirea Dragonului, ceea ce nu i se părea lui Dany foarte mult.

- Peste tot? Întrebă ea dezamăgită. Chiar și în est? În vest, orice urmă de vrajă pierise atunci când Apocalipsa se prăvălise peste Valyria și Tărâmurile Verii Lungi, și nici un oțel călit cu farmece, nici un aducător de furtuni sau dragoni nu mai putuse rezista, însă Dany auzise mereu că în est era altceva. Se spunea că insulele Mării de Jad erau străbătute de manticori, că vasiliscii infestau junglele din Yi Ti, că făcătorii de farmece, vrăjitorii și aeromancerii își practicau artele pe față la Asshai, în vreme ce stăpânii umbrelor și magii sângelui își urzeau teribilele lor vrăji în miez de noapte. De ce n-ar fi și dragoni?

- Nu și dragoni, spuse Irri. Bărbați curajoși i-au omorât, pentru că dragonii erau niște jivine înspăimântătoare. Este știut.

- Este știut, fu de acord Jhiqui.

- Un neguțător din Qarth mi-a spus odată că dragonii au venit din lună, glăsui blonda Doreah, încălzind un prosop deasupra focului.

Jhiqui și Irri erau de aceeași vârstă ca Dany, fete Dothraki, luate în sclavie când Drogo distrusese *khalar*-ul tatălui lor. Doreah era mai în vârstă, având aproape douăzeci de ani. Magister Illyrio o găsisese într-o casă a plăcerilor din Lys. Când Dany întoarse curioasă capul, părul argintiu, ud, i se lipi pe ochi.

- Din lună?

- Mi-a spus că luna era un ou, *khaleesi*, spuse fata lyseniană. Cândva au fost două luni pe cer, însă una s-a aventurat prea aproape de soare și s-a sfărâmat din cauza căldurii. O mie de mii de dragoni au țâșnit din ea și au băut

focul din soare. De asta scui pă dragonii flăcări. Într-o bună zi, și cealaltă lună va săruta soarele și va crăpa și atunci dragonii se vor întoarce.

Cele două fete Dothraki chicotiră și se puseră pe râs.

- Ce sclavă smintită și cu paie în cap ești, spuse Irri.

Luna nu este un ou. Luna este o zeiță, femeia soarelui. Este știut asta.

- Este știut, fu de acord și Jhiqui.

Pielea lui Dany era bine frecată și rozalie când ieși din vană. Jhiqui o întinse pe jos să-i ungă trupul cu uleiuri și să-i scoată orice urmă de mizerie din pori. După aceea, Irri o stropi cu esență de flori și scorțișoară. În vreme ce Doreah îi pieptănă părul până ce luci precum firul de argint, ea se gândi la lună, la ouă și la dragoni.

Cina ei era o masă frugală, alcătuită din fructe și brânză și pâine prăjită, cu o ulcică de vin cu miere, ca să-i alunece bine pe gât..

- Doreah, rămâi să mănânci cu mine, porunci Dany când le trimise pe celelalte slujnice de acolo. Fata lyseniană avea părul de culoarea mierii și ochii precum o zi de vară. Își plecă privirea când rămaseră singure.

- Mă onorați, *khaleesi*, spuse ea, însă nu era vorba de onoare, ci doar de servire. Mult după ce răsărise luna, ele încă mai discutau.

În noaptea aceea, când *Khal* Drogo veni, Dany îl aștepta. El se opri la intrarea cortului ei și o privi cu surprindere. Ea se ridică încet și-și deschise mătășurile de noapte și le lăsă să cadă la pământ.

- Noaptea asta trebuie să ieșim, domnul meu, îi spuse ea, pentru că Dothrakii credeau că toate lucrurile importante într-o viață de om trebuiau săvârșite sub cerul liber.

Khal Drogo o urmă sub lumina lunii, iar clopoței din părul său zornăiau încet. La câțiva pași de cortul ei se afla un pat din iarbă moale, iar acolo îl trase Dany jos. Când el încercă să o întoarcă, îi puse o mână pe piept.

- Nu, spuse ea. În noaptea asta îți voi privi chipul.

În inima *khalasar*-ului nu exista intimitate. Dany simțea ochi asupra ei când îl dezbrăcă, auzi voci șoptite și făcu lucrurile pe care i le spusese Doreah să le facă. Pentru ea nu însemna nimic. Nu era ea o *khaleesi*? Ochii lui erau

singurii care contau, și când se urcă pe el văzu în ei ceva ce nu mai văzuse niciodată înainte. Îl munci la fel de aprig pe cât își muncise Argintul, iar când sosi momentul plăcerii, *Khal* Drogo o strigă pe nume.

Se aflau în partea cealaltă a mării Dothraki atunci când Jhiqui atinse cu degetele curbura ușoară a pântecului ei și spuse:

- *Khaleesi*, aveți un copil.

- Știu, îi spuse Dany.

De onomastica ei împlinise paisprezece ani.

BRAN

În curtea de jos, Rickon alerga împreună cu lupii. Bran îl privea din scaunul de la fereastră. Oriunde fugea băiatul, Vântul Cenușiu era acolo primul, sărind înaintea lui ca să-l depășească, până ce Rickon îl vedea, țipa de încântare, și o lua la goană în cealaltă direcție. Câinele Lățos alerga în urma sa, răsucindu-se și mușcând dacă ceilalți lupi se apropiau prea mult. Blana lui se întunecase, devenind neagră, iar ochii-i erau ca o văpaie verde. Vara lui Bran ajunsese ultimul. Era argintiu-fumuriu, cu ochii precum aurul galben, care văzuseră tot ce era de văzut. Mai mic decât Vântul Cenușiu, și mult mai precaut. Bran era convins că era și cel mai deștept. Putea auzi râsul neobosit al fratelui său, când Rickon o rupse la fugă pe pământul bătătorit, alergând pe piciorușele lui de copil.

Îl usturau ochii. Ar fi vrut să fie acolo jos, râzând și alergând. Necăjit de acest gând, Bran își șterse lacrimile înainte să înceapă să-i curgă. Cea de-a opta sa zi de nume trecuse. Acum era aproape un bărbat în toată firea, prea mare ca să plângă.

- A fost o minciună, rosti el cu amărăciune, amintindu-și de cioara din visul său. Nu pot să zbor. Nu pot nici măcar să alerg.

- Ciorile sunt mincinoase, încuviință Bătrâna Nan din scaunul în care ședea, cosând. Știu o poveste despre o cioară.

- Nu vreau nici un fel de povești, se răsti Bran irascibil.

Îi plăcuseră cândva poveștile Bătrânei Nan. Înainte. Acum, totul era altfel. O lăsau cu el toată ziua, să-l supravegheze și să-l spele și să-i țină de urât, însă ea înrăutățea și mai mult lucrurile.

- Urâsc poveștile tale idioate.

Bătrâna îi zâmbi cu gura ei fără dinți.

- Poveștile mele? Nu, micul meu domn. Poveștile nu sunt ale mele; ele *sunt*, pur și simplu, au fost înaintea mea, vor fi după mine, înainte și după tine.

Era o femeie hădă, se gândi Bran cu dispreț, pipirie și smochinită, aproape oarbă, prea slăbită ca să urce treptele, cu numai câteva fire de păr alb rămase să-i acopere scăfârlia rozalie și pătată. Nimeni nu știa, cu

adevărat, cât de bătrână era, însă tatăl lui îi spusese că i se zicea Bătrâna Nan încă de pe vremea când era el copil. Cu siguranță, era cea mai bătrână persoană de la Winterfell, poate cea mai bătrână din toate cele Șapte Regate. Nan venise la castel ca dădacă a lui Brandon Stark, a cărui mamă murise la nașterea lui. El fusese cel mai mare dintre frații Lordului Rickard, bunicul lui Bran, sau poate un frate mai mic, ori un frate al tatălui *Lordului Rickard*. Uneori, Bătrâna Nan o spunea într-un fel, alteori în alt fel. În toate poveștile ei băiețelul murea la vârsta de trei ani, din cauza răcorii de vară, însă Bătrâna Nan stătuse la Winterfell cu propriii ei copii. Își pierduse amândoi băieții în război, când Regele Robert își câștigase tronul, iar nepotul ei fusese ucis sub zidurile de la Pyke, în timpul rebeliunii lui Balon Greyjoy. Fiicele sale se măritaseră de mult și plecaseră și muriseră. Singurul din sângele ei care-i mai rămăsese era Hodor, uriașul cu minte puțină, care lucra la grajduri, însă Bătrâna Nan continua să-și ducă zilele, să coasă și să-și depeze poveștile.

- Nu-mi pasă ale cui povești sunt astea, îi spuse Bran, le urăsc.

Mu voia povești, cum n-o voia nici pe Bătrâna Nan. Îi voia pe mama și pe tatăl lui. Voia să gonească cu Vara alături de el. Voia să se cațăre pe turnul prăbușit și să le ducă porumb ciorilor. Voia să-și călărească din nou poneiul, împreună cu frații săi. Voia să fie din nou cum fusese înainte.

- Știu o poveste despre un băiat care ura poveștile, zise Bătrâna Nan cu micul ei zâmbet tâmp, acele mișcându-i-se în tot acest timp și făcând *clic, clic, clic*, până când Bran simți că vrea să strige la ea.

Nu mai putea fi niciodată așa cum fusese înainte, știa. Cioara îl păcălise, făcându-l să zboare, dar când se trezise, era frânt și lumea se schimbase. Îl părăsiseră toți, tatăl său și mama și surorile, ba chiar și fratele său bastard, Jon. Tatăl îi promisese că va călări un armăsar adevărat la Debarcaderul Regelui, dar plecase fără el. Maester Luwin trimisese o pasăre la Lord Eddard cu un mesaj, o alta către mama lui și o a treia către Jon, pe Zid, dar nu venise nici un răspuns.

- Din când în când, păsările se mai și rătăcesc, copile, îi

spusese maester. E cale lungă de aici până la Debarcaderul Regelui, s-ar putea ca mesajul să nu fi ajuns la ei.

Totuși, Bran se simțea de parcă ar fi murit cu toții în timp ce dormea el, sau poate că el murise, iar ei îl uitaseră. Jory și Ser Rodrik și Vayon Poole plecaseră și ei, la fel Hullen și Harwin și Tom Grasul și un sfert din gărzi. Numai Robb și Rickon mai erau aici, iar Robb se schimbuse. Acum era Robb Stăpânul, ori încerca să fie. Purta o sabie adevărată și nu mai zâmbea deloc. Își petrecea zilele instruind gărzile și antrenându-se la lupta cu sabia, făcând curtea să răsune de fiare, pe când Bran privea nenorocit de la fereastră. Noaptea se închidea cu Maester Luwin, vorbind sau citind catastifele. Uneori pleca împreună cu Hallis Mollen, călare, și lipseau chiar și câteva zile, vizitând avanposturi îndepărtate. De fiecare dată când era plecat pentru mai mult de o zi, Rickon plângea și-l întreba pe Bran dacă Robb o să se mai întoarcă. Chiar și când era acasă, la Winterfell, Lordul Robb părea să dispună de mai mult timp pentru Hallis Mollen și Theon Greyjoy decât avusese vreodată pentru frații săi.

- Aș putea să-ți spun povestea lui Brandon Constructorul, glăsui Bătrâna Nan. Asta a fost întotdeauna preferata ta.

Acum mii și mii de ani, Brandon Constructorul ridicase Winterfell, iar unii spuneau că și Zidul. Bran cunoștea povestea, dar nu fusese niciodată favorita lui. Poate că vreunuia dintre Brandoni i-ar fi plăcut. Uneori, Nan îi vorbea de parcă ar fi fost Brandon *al ei*, copilul pe care-l îngrijise în toți acei ani trecuți, iar alteori îl confunda cu unchiul său, Brandon, care fusese ucis de Regele Nebun înainte ca Bran să se fi născut. Trăia de atâta vreme, îi spusese mama odată, încât toți cei cu numele Brandon Stark deveniseră o singură persoană în mintea ei.

- Nu asta este preferata mea, spuse el. Cele care-mi plac sunt cele înspăimântătoare.

Auzi zarvă afară și reveni la fereastră. Rickon alerga de-a lungul curții, spre punctul de pază de la porți, cu lupii pe urmele sale, însă turnul se interpunea, împiedicându-l să vadă ce se întâmplase. Se lovi cu pumnul peste coapsă, din cauza frustrării, și nu simți nimic.

- Oh, dragul meu copil al verii, rosti Bătrâna Nan șoptit,

ce știi tu despre frică? Despre teama de iarnă, micul meu domn, când zăpezile cad până la treizeci de metri, iar vântul înghețat vine din nord urlând. Teamă este pentru noaptea cea lungă, atunci când soarele își ascunde uneori fața ani întregi, iar copiii mici se nasc și trăiesc și mor cu toții în beznă, în timp ce lupii străvechi se sfrijesc tot mai mult și flămânzesc, iar umblătorii albi cutreieră pădurile.

- Vrei să spui Ceilalți, zise Bran arțăgos.

- Ceilalți, admise Bătrâna Nan. Cu mii și mii de ani în urmă, a venit o iarnă rece și aspră și de necuprins, dincolo de tot ce-și putea aminti omul. A căzut o noapte care a durat generații întregi, iar regii tremurau și mureau în castelele lor, la fel ca turmele de porci în cotețe. Femeile își omorau mai degrabă copiii, decât să-i vadă flămânzind, plângeau și-și simțeau lacrimile înghețându-le pe ochi și pe obraji. Glasul ei și al acelor tăcură deopotrivă, iar ea privi în sus, spre Bran, cu ochii ei albicioși, opaci, j și întrebă: Deci, copile, astea-s poveștile care-ți plac?

- Păi, făcu Bran în silă, da, numai că...Bătrâna Nan dădu din cap.

- În toată bezna aceea, au venit Ceilalți, pentru prima dată, spuse ea, iar acele făcură din nou *clic, clic, clic*. Erau ființe reci, moarte, care urau fierul și focul și atingerea soarelui, și orice creatură cu sânge cald în vene. Au măturat avanposturile și orașele și regatele, au măcelărit eroi și armate cu zecile, călărindu-și armăsarii lor albi, morți, și conducând măcelul. Nici toate săbiile omului nu puteau opri iureșul lor, nici chiar fecioarele și copiii de țâță nu au aflat milă înaintea lor. Le vânau pe fete prin pădurile înghețate și-și hrăneau slujitorii morți cu carnea copiilor oamenilor.

Vocea ei coborâse foarte mult, devenind aproape o șoaptă, iar Bran trebui să se aplece ca să asculte.

- Astea erau vremurile de dinaintea venirii Andalilor, cu mult înainte ca femeile să fugă peste marea îngustă din orașele Rhoyme, când sutele de regate ale acelor vremuri erau regatele Primilor Oameni, care luaseră pământurile de la copiii pădurii. Totuși, ici-colo, în inima pădurii, copiii încă mai viețuiau în orașele lor de lemn și în dealurile săpate, iar fețele copacilor stăteau de strajă. Așa că, pe când înghețul și moartea ocupau pământul, ultimul dintre eroi s-

a hotărât să-i caute pe copii, nădăjduind că vechile lor vrăji ar putea aduce înapoi armatele pe care le pierduseră oamenii. Se duse prin tărâmul mort cu sabia sa, un cal, un câine și câțiva însoțitori. Căută timp de ani de zile, până ce deznădăjdui că nu-i găsisese pe copiii pădurii în orașele lor ascunse. Toți prietenii săi muriră unul după celălalt, ba chiar și calul său și, în cele din urmă, și câinele, iar sabia îi înghețase atât de tare, încât lama se sfărâmă când încercă să o folosească. Iar Ceilalți i-au adulmecat sângele cald și s-au pus în liniște să-i ia urma, urmărindu-l cu haitele lor de păianjeni albi, mari cât dulăii...

Ușa se deschise cu o pocnitură, iar inima lui Bran tresări, în gură adunându-i-se gustul fricii subite, dar nu era decât Maester Luwin, cu Hodor ițindu-se în capul scărilor, în spatele lui.

- Hodor! anunță băiatul de la grajduri, așa cum îi era obiceiul, zâmbindu-le generos tuturor.

Însă Maester Luwin nu zâmbea.

- Avem oaspeți, anunță el, iar prezența ta este necesară, Bran.

- Ascultam o poveste acum, se plânse el.

- Poveștile mai pot aștepta, micul meu domn, iar când vei voi să te întorci la ele, tot acolo le vei găsi, spuse Bătrâna Nan. Oaspeții nu sunt atât de răbdători, și adesea aduc cu ei propriile lor povești.

- Cine-i? îl întrebă Bran pe Maester Luwin.

- Tyrion Lannister și câțiva dintre oamenii din Rondul de Noapte, cu un mesaj de la fratele tău, Jon. Robb tocmai se întâlnește cu ei. Hodor, vrei să-l ajuți pe Bran până în sala?

- Hodor! răspunse acesta bucuros și își plecă pe sub canatul ușii capul său mare și lățos.

Hodor avea aproape doi metri înălțime. Era greu de crezut că era sânge din sânge cu Bătrâna Nan. Bran se întrebă dacă se va micșora la fel ca străbunica sa atunci când va fi bătrân. Părea puțin probabil, chiar dacă va ajunge să trăiască o mie de ani. Hodor îl ridică la fel de ușor ca pe un braț de fân și-l strânse la pieptul său masiv. Mirosea întotdeauna, vag, a cai, însă nu era un miros neplăcut. Brațele lui erau îngroșate de mușchi și acoperite cu păr castaniu.

- Hodor, spuse el din nou.

Theon Greyjoy comentase, odată, că Hodor nu știa multe, însă nimeni nu putea avea nici o îndoială că-și cunoștea numele. Bătrâna Nan cotcodăcise ca o găină când auzise asta și mărturisise că numele real al lui Hodor era Walder. Nimeni nu știa de unde provenea „Hodor”, însă când el începuse să-l rostească, așa îi rămăsese numele. ' Era singurul cuvânt pe care-l spunea.

O lăsară pe Bătrâna Nan în încăperea din turn, cu andrelele ei și cu amintirile. Hodor fredona ceva fără nici o noimă cărându-l pe Bran în jos pe scări și prin coridor, urmat de Maester Luwin, acesta grăbindu-se să țină ritmul cu pașii mari ai băiatului de la grajduri.

Robb era așezat pe jilțul înalt al tatălui, purtând cămașă de zale și piele tare și fața impasibilă a lui Robb Stăpânul. Theon Greyjoy și Hallis Mollen stăteau lângă el Doisprezece soldați de gardă erau aliniați lângă pereții din piatră cenușie, sub ferestrele înalte și înguste. În mijlocul încăperii se aflau piticul cu slujitorii săi și patru necunoscuți în negru, din Rondul de Noapte. Bran simți tensiunea din sală în momentul când Hodor trecu pragul ușii.

- Orice om din Rondul de Noapte este binevenit aici, la Winterfell, cât va pofti el să stea, spunea Robb cu un glas care îi aparținea lui Robb Stăpânul.

Își ținea sabia peste genunchi, cu lama afară, sub ochii tuturor. Chiar și Bran știa ce însemna să-ți întâmpini un oaspete cu sabia scoasă din teacă.

- Orice om din Rondul de Noapte, repetă piticul, în afară de mine, dacă înțeleg eu bine, băiete?

Robb se ridică și-și aținti vârful sabiei spre el.

- Eu sunt stăpânul aici, atât timp cât mama și tatăl meu sunt plecați, Lannister, așa că nu ești „băiete” cu mine.

- Dacă ești lordul aici, ar trebui să înveți cuvântul „politețe”, răspunse omulețul, nebăgând în seamă vârful sabiei, ațintit spre fața sa. Din câte se pare, bastardul de frate-tău are toate calitățile tatălui tău.

- *Jon*, icni Bran în brațele lui Hodor.

Piticul se întoarse să-l privească.

- Deci este adevărat, băiatul trăiește. Nici nu-mi vine să cred. Voi, cei din neamul Stark, sunteți greu de omorât.

- Iar voi, Lannisterii, ați face bine să țineți minte asta, zise Robb coborându-și sabia. Hodor, adu-l pe fratele meu

aici.

- Hodor, spuse Hodor, și alergă înainte cu pași mici, zâmbind tot timpul, și-l așează pe Bran în tronul înalt al Casei Stark, unde șezuseră lorzii de Winterfell încă de pe vremurile când își spuneau Regi ai Nordului.

Tronul era din piatră rece, lustruit perfect de nenumăratele dosuri; la capetele brațelor masive erau sculptate țeste de lupi străvechi. Bran se prinse de ele când se așează, picioarele sale atârând inutile. Tronul îl făcea să se simtă aproape ca un bebeluș. Robb își puse o mână pe umărul său.

- Ziceai că ai o treabă cu Bran. Ei bine, uite-l, Lannister.

Bran era cât se putea de incomodat de ochii lui Tyrion Lannister. Unul era negru, iar celălalt verde, și amândoi priveau spre el, studiindu-l, cântărindu-l.

- Mi s-a spus că-ți plăcea să te cațeri, Bran, zise în cele din urmă omulețul. Povestește-mi cum s-a întâmplat să cazi în ziua aceea.

- Dar *nici nu* am căzut, insistă Bran.

Nu căzuse, niciodată, niciodată, *niciodată*,

- Copilul nu-și mai amintește nimic despre cădere, sau despre urcușul de dinaintea ei, rosti cu blândețe Maester Luwin.

- Ciudat, făcu Tyrion Lannister.

- Fratele meu nu este aici ca să răspundă la interogatorii, zise Robb tăios. Spune ce ai de spus și apoi vezi-ți de drum.

- Am un dar pentru tine, îi zise piticul lui Bran. Îți place să călărești, băiete?

Maester Luwin păși înainte.

- Domnul meu, copilul nu-și mai poate folosi picioarele. Nu poate sta pe un cal.

- Prostii, zise Lannister. Cu un cal pe măsură și cu o șă potrivită, chiar și un olog poate călări.

Cuvântul se împlântă ca un cuțit în inima lui Bran. Simți cum lacrimile i se adună nestăvilite în ochi.

- Nu sunt *olog!*

- Atunci, nici eu nu sunt pitic, spuse piticul cu o strâmbătură a buzelor. Tatăl meu ar fi încântat să audă asta.

Greyjoy râse.

- La ce fel de cal și șa v-ați gândit? Întrebă Maester Luwin.

- Un cal isteț, răspuse Lannister. Băiatul nu-și poate folosi picioarele ca să strunească un animal, așa că trebuie să adaptezi calul la călăreț, să-l înveți să răspundă la comenzile sale, la vocea sa. Aș începe cu un căluț de un an, neatins de om, fără nici un antrenament de care să fie dezvățat. Scoase o bucată de hârtie de la centură. Dă-i-o șelarului vostru. El va face restul.

Maester Luwin luă bucata de hârtie din mâna piticului, curios ca o veveriță mică și cenușie. O despături și o studie.

- Înțeleg. Desenați frumos, domnul meu. Da, ar trebui să funcționeze. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta și eu.

- Mie mi-a venit mult mai ușor ideea, Maester. Nu este grozav de departe de propriile mele șei.

- Chiar aș putea să călăresc? Întrebă Bran.

Voia să-i creadă, însă îi era teamă. Poate că era doar o minciună. Și cioara îi promisese că va zbura.

- Vei putea, îi spuse piticul. Și-ți jur, băiete, că pe spinarea unui cal vei la fel de înalt ca oricare dintre ei.

Robb Stark părea uluit.

- E vreo capcană, Lannister? Ce înseamnă Bran pentru tine? De ce ai vrea să-l ajuți?

- Fratele tău, Jon, m-a rugat. Iar eu am un punct sensibil în sufletul meu pentru ologi și bastarzi și oameni bolnavi.

Tyrion Lannister își puse o mână pe inimă și rânji.

Ușa care dădea în curte se deschise dintr-odată. Lumina soarelui năvăli în sală când Rickon dădu buzna înăuntru, cu respirația tăiată. Lupii străvechi erau lângă el. Băiatul se opri lângă ușă, cu ochii holbați, însă lupii înaintară. Ochii lor îl descoperită pe Lannister, sau poate că doar îi adulmecaseră mirosul. Primul care începu să mârâie fu Vara. Apoi Vântul Cenușiu i se alătură. Se furișară către omuleț, unul din dreapta, celălalt din stânga.

- Lupilor nu le place mirosul tău, Lannister, comentă Theon Greyjoy.

- Poate că este timpul să-mi văd de drum, spuse Tyrion.

Făcu un pas în spate..., iar Câinele Lățos ieși din umbre, în urma lui, rânjindu-și colții. Lannister se cabra, iar Vara se întinse spre el din lateral. El se retrase, nesigur pe

picioarele sale, iar Vântul Cenușiu se repezi la mânăca sa, dinții lui smulgând o bucată de pânză.

- *Nu!* strigă Bran de la înălțimea scaunului său, pe când oamenii lui Lannister puseră mâna pe săbii. *Vară, aici Vară, la mine!*

Lupul străvechi auzi vocea și se uită spre Bran, apoi din nou spre Lannister. Se târî înapoi, îndepărtându-se de omuleț și se așează sub picioarele atârânănd ale lui Bran. Robb își ținuse răsuflarea. Expiră cu un oftat și strigă:

- Vânt Cenușiu!

Lupul său străvechi se duse la el, rapid și pe neauzite. Acum mai rămăsese doar Câinele Lățos țopăind în jurul omulețului, cu ochii arzând precum flăcările verzi.

- Rickon, cheamă-l, strigă Bran spre țâncul de frate-său, iar Rickon își aminti că exista și strigă:

- Aici, Lățosule, vino aici.

Lupul negru îi oferi lui Lannister un mârâit final și țâșni spre Rickon, care-și petrecu mâinile pe după gâtul lui. Tyrion Lannister își desfăcu eșarfa de la gât, își șterse fruntea și spuse cu un glas moale:

- Ce interesant!

- Sunteți bine, stăpânul meu? întrebă unul dintre oamenii săi, cu sabia în mână. Privea nervos spre lupii străvechi în timp ce vorbea.

- Mânăca mea e sfâșiată, iar izmenele mele sunt neplăcut de umede, însă nimic nu mi-a lezat demnitatea.

Până și Robb păru zguduit.

- Lupii... nu știu de ce au făcut asta....

- Fără îndoială, m-au luat drept cină. Lannister se înclină țeapăn spre Bran. Îți mulțumesc pentru că i-ai chemat înapoi, tinere. Îți promit însă că m-ar fi găsit destul de indigest. Iar acum chiar că voi pleca.

- Un moment, domnul meu, spuse Maester Luwin. Se duse spre Robb și se ținură foarte aproape unul de altul, șușotind.

Bran încercă să tragă cu urechea, însă glasurile lor erau prea coborâte. În cele din urmă, Robb își băgă sabia în teacă.

- S-ar... s-ar putea să fi fost prea aspru cu tine, zise el. Ai făcut pentru Bran un gest de bunăvoință, iar eu... Robb făcu un efort să-și schimbe atitudinea. Winterfell îți oferă

ospitalitatea sa, dacă o dorești, Lannister.

- Scutește-mă de amabilitățile astea false, băiete. Nu mă iubești și nu mă dorești aici. Am văzut un han dincolo de zidurile tale, în orașul de iarnă. Am să găesc acolo un pat, iar amândoi vom dormi mai ușor. Pentru câteva parale, s-ar putea să găesc chiar și o târfă pe acolo, care să-mi încălzească cearșafurile. Se întoarse spre unul dintre frații în negru, un om bătrân, cu spatele strâmb și barba încâlcită. Yoren, când se crapă de ziuă, mergem spre sud. Mă vei găsi, fără îndoială, pe drum. Apoi se îndreptă spre ieșire, chinându-se să străbată sala pe picioarele lui scurte, trecând de Rickon și de ușă. Oamenii săi îl urmară.

Cei patru oameni din Rondul de Noapte rămaseră. Robb se întoarse spre ei, nesigur.

- Am pus să vă pregătească niște camere și veți afla apă fierbinte din belșug, să vă spălați de praful de pe drum. Nădăjduiesc că ne veți onora venind la masa de seară.

Spuse toate astea cu atâta nepricepere, încât până și Bran observă; era un discurs pe care-l învățase pe de rost, nu erau cuvinte spuse din inimă, însă frații în negru îi mulțumiră cu toții la fel.

Vară îi urmă pe trepte în sus, în turn, pe când Hodor îl ducea pe Bran înapoi la patul său. Bătrâna Nan era adormită în jilțul ei. Hodor spuse „Hodor”, o luă pe bunica lui și o duse de acolo în vreme ce ea sforăia ușor, iar Bran căzu pe gânduri. Robb îi promisese că putea sta la masă împreună cu Rondul de Noapte, în Sala Mare.

- Vară, strigă el. Lupul sări în patul lui. Bran îl îmbrățișa atât de tare, încât îi putu simți răsuflarea fierbinte oprindu-se în obrajii săi. Acum pot călări, îi șopti el prietenului său. Vom putea merge la vânătoare, prin păduri, cât de curând. Stai și așteaptă.

După o vreme îl fură somnul. În vis urca din nou pe turnul fără ferestre, degetele sale înfigându-se printre spațiile dintre pietrele înnegrite, în vreme ce picioarele căutau sprijinul. Urca tot mai mult, printre nori și în cerul nopții și, cu toate astea, turnul continua să se înalțe deasupra sa. Când se opri ca să privească în jos, era ușor amețit și-și simți degetele alunecând. Bran țipă și se agăță de viață cu toate forțele. Pământul era la o mie de kilometri sub el și nu putea zbura. *Nu putea zbura. Așteptă până*

când inima încetă să-i mai bubuie în piept, până ce reuși să respire, și-și reluă ascensiunea. Nu mai era altă cale decât în sus. La mare distanță deasupra sa, conturându-se în fața lunii, credea că distinge formele capetelor de balaur. Brațele sale erau zdrelite și-l dureau, dar nu îndrăznea să se odihnească. Se forță să urce și mai repede. Himerele îi priveau ascensiunea. Ochii lor străluceau roșietici, precum cărbunii încinși din vatră. Poate că unele dintre ele fuseseră lei, însă acum erau răsucite și grotești. Bran le putea auzi șoptind una către cealaltă, cu glasuri molatice, de piatră, îngrozitoare. Nu trebuia să le asculte, își spuse, nu trebuia să le audă, iar atât timp cât nu le auzea, era în siguranță. Însă când himerele se desprinseseră din piatră și goniră spre partea lui de turn, el știa că nu era deloc în siguranță.

- N-am auzit, începu el să plângă pe măsură ce se apropiau tot mai mult. N-am auzit, n-am auzit.

Se trezi cu respirația tăiată, pierdut în beznă și văzu o umbră imensă acoperindu-l.

- N-am auzit, șopti el, tremurând de frică, însă umbra spuse „Hodor” și aprinse o lumânare lângă pat, iar Bran oftă ușurat.

Hodor îi șterse transpirația de pe față cu o cârpă moale și umedă, iar mâinile sale îndemânatic și blânde îl îmbrăcară. Când sosi vremea, îl duse până în Sala Mare, unde fusese așezată, chiar lângă foc, o masă lungă, pe căpriori. Locul lordului, din capătul mesei, fusese lăsat neocupat, însă Robb se așezase chiar în dreapta lui, cu Bran vizavi de el. În seara aceea mâncară purcel de lapte și plăcintă de porumbel și gulii tăvălite în unt, iar ca desert, bucătarul le promisese faguri cu miere. Vară înșfăca resturile de la masă întinse, în vreme ce Vântul Cenușiu și Câinele Lăptos se luptau pentru un os într-un colț al sălii. Câinii din Winterfell nu s-ar fi apropiat de sală. La început, lui Bran i se păruse ciudat, însă acum începea să se obișnuiască.

Yoren era seniorul dintre frații în negru, așa că majordomul îl așezase între Robb și Maester Luwin. Bătrânul avea un miros acru, de parcă nu s-ar mai fi spălat de foarte multă vreme. Rupea carnea direct cu dinții, crăpa coastele ca să sugă măduva și dădea din umeri la

pomenirea numelui Jon Snow.

- E nenorocirea lui Ser Alliser, mormăi el, iar doi dintre companionii săi izbucniră în râs dintr-un motiv de neînțeles pentru Bran.

Însă când Robb ceru vești despre unchiul Benjen, frații în negru tăcură cu toții ca la comandă.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Bran.

Yoren își șterse degetele de jiletca sa.

- Sunt vești rele, domnii mei, și nu așa voiam să vă răsplătim pentru carne și miere, însă bărbatul, dacă pune o întrebare, trebuie să-i suporte și răspunsul. Stark nu mai e.

Unul dintre ceilalți bărbați din Rondul de Noapte glăsui:

- Bătrânul Urs l-a trimis în căutarea lui Waymar Royce, și încă nu s-a întors, domnul meu.

- E de prea multă vreme plecat, zise Yoren. Mai mult ca sigur că este mort.

- Unchiul meu nu este mort, spuse Robb Stark tare, cu furie în glas. Se ridică de pe bancă și puse mâna pe mânerul sabiei sale. Mă auziți? *Unchiul meu nu este mort!*

Vocea lui se reverberă între pereții de piatră, iar lui Bran i se făcu dintr-odată teamă. Bătrânul puturos, Yoren, se uită spre Robb fără să pară impresionat.

- Cum spuneți dumneavoastră, stăpâne, zise el, apoi își scoase o bucată de carne rămasă între dinți. Cel mai tânăr dintre frații în negru se foi neliniștit în scaun.

- Nu se mai află nimeni la Zid care să cunoască pădurea bântuită mai bine decât Benjen Stark. Va găsi el calea înapoi.

- Păi, zise Yoren, poate că o va găsi, poate că nu. S-au mai dus bărbați de nădejde prin pădurea aia și nu au mai ieșit niciodată.

Bran nu se putu gândi decât la povestea spusă de Bătrâna Nan, despre Ceilalți și despre ultimul erou vânat prin pădurea albă de oameni morți și de păianjeni mari cât niște câini. Pentru o clipă i se făcu teamă, însă își aminti imediat cum se sfârșea povestea.

- Copiii îl vor ajuta, spuse el, copiii pădurii!

Theon Greyjoy chicoti, iar Maester Luwin replică:

- Bran, copiii pădurii sunt morți de mii de ani. Tot ce a rămas din ei sunt chipurile de pe copaci.

- Aici s-ar putea să fie așa, Maester, făcu Yoren, dar

dincolo de Zid, cine ar putea ști? Acolo, nimeni nu poate spune ce-i mort și ce-i în viață.

În noaptea aceea, după ce farfuriile fură strânse, Robb îl duse chiar el pe Bran în pat. Vântul Cenușiu deschidea calea, iar Vară îi urma îndeaproape. Fratele său era puternic pentru vârsta lui, iar Bran era ușor ca o mână de zdrențe, însă scările erau abrupte și era întuneric, iar Robb gâfâia din greu când ajunse sus. Îl puse pe Bran în pat, acoperindu-l cu păturile, și stinse lumânarea. Pentru o vreme, mai rămase lângă el, în întuneric. Bran ar fi vrut să-i vorbească, însă nu știa ce să-i spună.

- O să-ți găsim un cal, îți promit, îi șopti în cele din urmă, Robb.

- Se mai întorc? îl întrebă Bran.

- Da, răspunse celălalt cu atâta speranță în voce, încât Bran își dădu seama că-l auzise pe fratele său și nu pe Lordul Robb. Mama se va întoarce curând acasă. Poate că ne aruncăm pe cai să-i ieșim în întâmpinare, când vine. Nu crezi că ar surprinde-o, să te vadă pe cal? Chiar și în întunericul din încăpere, Bran putea simți zâmbetul fratelui său. Iar după asta, vom călări spre nord, să vedem Zidul. Nici măcar nu-i vom spune lui Jon că venim, doar vom sosi acolo într-o zi, tu și cu mine. Va fi ca o aventură.

- O aventură, repetă Bran jinduind.

Își auzi fratele hohotind. Era atât de întuneric în încăpere, încât nu putu vedea lacrimile de pe fața lui, așa că întinse mâna. Degetele lor se uniră.

EDDARD

- Moartea Lordului Arryn a fost un moment de mare tristețe pentru noi toți, domnul meu, spuse Marele Maester Pycelle. Aș fi mai mult decât bucuros să vă povestesc ce știu despre felul în care a plecat dintre noi. Ședeți. Doriți să gustați ceva? Poate niște curmale? Am și niște prune foarte bune. Vinul nu se mai împacă de mult cu digestia mea, mă tem, însă vă pot oferi câte o cupă de lapte la gheață, îndulcit cu miere. În dogoarea asta îl găsesc foarte înviorător.

Căldura nu putea fi negată; Ned își simțea tunica de mătase lipindu-i-se pe piept. Aerul umed și greu acoprea orașul ca o pătură de lână, iar malurile râului colcăiau de mulțimea săracilor care-și părăsiseră cocioabele lor sufocante și încinse pentru a se lupta pentru un loc de dormit lângă apă, unde mai venea câte o adiere.

- Asta ar fi amabil din partea dumneavoastră, zise el luând loc.

Pycelle ridică între degetul mare și arătător un mic clopot de argint și-l scutură încet. O tânără slujnică suplă se grăbi în seră.

- Lapte rece pentru Mâna Regelui și pentru mine, dacă ești atât de drăguță, copilă. Bine îndulcit. Pe când fata se îndepărta pentru a le aduce băuturile, Marele Maester își împreună degetele și-și odihni mâinile pe burtă și spuse: Oamenii de rând zic că ultimul an al verii este întotdeauna și cel mai fierbinte. Nu este chiar adevărat, dar uneori așa se simte, nu? În zile ca acestea, vă invidiez pe voi, nordicii, pentru zăpezile verii. Colanul încărcat de giuvaiere din jurul gâtului zornăie ușor când bătrânul se foi în jilțul său. Pentru a o spune pe cea dreaptă, vara Regelui Maekar a fost mai fierbinte decât asta și aproape la fel de lungă. Au existat smintiți, chiar și în Citadelă, care au luat asta drept un semn că venise, în cele din urmă, Vara cea Mare, vara care nu se va mai termina niciodată, însă în cel de-al șaptelea an s-a curmat brusc, am avut o toamnă scurtă și o iarnă îngrozitor de lungă. Totuși, căldura a fost cumplită pe întreaga ei durată. Orașul Vechi fierbea și se cocea la căldură ziua și revenea la viață numai noaptea. Ne plimbam prin grădinile de lângă râu și ne contraziceam

asupra zeilor, îmi amintesc de *mirosul* acelor nopți, domnul meu, parfumul și dulceața lor, pepenii copti, piersicile și rodiile și florile de lună. Pe atunci eram tânăr, încă îmi făuream colanul. Căldura nu mă istovea ca acum. Pleoapele lui Pycelle coborâseră atât de grele peste ochi, încât părea că era pe jumătate adormit. Scuzele mele, Lord Eddard. Nu ați venit aici să ascultați bâiguierile mele smintite despre o vară uitată, dinainte să se fi născut tatăl dumneavoastră. Iertați-mi, dacă vă milostiviți, aiurelile de om bătrân. Mă tem că mințile sunt precum săbiile. Cele vechi ruginesc. Ah, iată și laptele nostru.

Slujnica puse tava între ei, iar Pycelle îi dăruie un zâmbet.

- Dulce copilă. Luă cupa, gustă și dădu din cap. Mulțumesc. Poți pleca.

Când fata îi părăsi, Pycelle privi spre Ned cu ochii lui spălăciți, bătrânicioși.

- Deci unde eram? Oh, da. Ați întrebat de Lordul Arryn...

- Am întrebat. Ned sorbi din politețe din lapte. Avea o răcoare plăcută, însă era mult prea dulce pe gustul său.

- Dacă este să fie spus adevărul, de o vreme Mâna nu mai părea să fie în apele sale, zise Pycelle. Am stat împreună la sfat, mulți ani la rând, iar semnele erau acolo pentru a fi descifrate, însă le-am pus pe seama poverilor pe care le purtase atât de mult timp. Umerii lui lați erau îngreunați de toate grijile regatului și de multe altele pe lângă. Fiul său era mereu bolnăvicios, iar doamna soția sa era atât de îngrijorată, încât nu-l scăpa din ochi. Era suficient să istovească și un om în putere, iar Lordul Jon nu mai era atât de tânăr. Nu e de mirare că părea mereu dus pe gânduri și obosit. Ori așa credeam eu atunci. Totuși, acum sunt mai puțin sigur.

- Ce-mi puteți spune de boala lui de pe urmă? Marele Maester își întinse mâinile într-un gest de mâhnire.

- A venit la mine într-o zi, cerându-mi o anumită carte, la fel de voinic și de sănătos ca întotdeauna, deși mi se părea că era apăsător de o grijă adâncă. În dimineața următoare se zvârcolea de durere, prea bolnav ca să se mai poată ridica din pat. Maester Colemon a crezut că era vorba de o răceală a stomacului. Vremea fusese fierbinte, iar Mâna bea adesea vin de la gheață, care poate tulbura digestia. Când însă Lordul Jon a continuat să slăbească, m-am dus la

el chiar eu, însă zeii nu mi-au dat puterea de a-l vindeca.

- Am auzit că l-ați izgonit pe Maester Colemon.

- Așa am făcut, și mă tem că Lady Lysa nu-mi va ierta niciodată asta. Poate că am greșit, dar în acel timp am crezut că așa era mai bine. Maester Colemon îmi este ca un fiu, și nu pot compara cu nimic stima mea pentru capacitățile sale, însă este tânăr și tinerii, adesea, nu înțeleg fragilitatea trupurilor bătrâne. Îl trata pe Lord Arryn cu poțiuni purgative și suc de ardei și mă temeam că asta l-ar fi putut ucide.

- V-a spus Lordul Arryn ceva în ultimele lui ore?

Pycelle își încrețește sprânceana.

- În ultimul stadiu al febrei sale, Mâna a strigat numele *Robert* de mai multe ori, însă dacă-l chema pe fiul său sau pe rege n-aș putea spune. Lady Lysa nu i-a permis băiatului să intre în camera de suferință, de teamă ca nu cumva să cadă și el bolnav. Regele a venit și s-a așezat lângă pat, unde a rămas ore în șir, vorbind și glumind despre vremurile trecute, în speranța că va ridica moralul Lordului Jon. Dragostea lui era năvalnică la văz.

- Nu a fost nimic altceva? Nici un cuvânt în final?

- Când mi-am dat seama că speranța pierise, i-am dat Mâinii lapte de mac, ca să nu mai sufere. Înainte însă de a închide ochii pentru ultima oară, a șoptit ceva spre rege și doamna lui, o binecuvântare pentru fiul său. *Sămânța este puternică*, a zis el. La urmă, vorba lui era prea împleticită pentru a mai putea fi înțeleasă. Moartea nu a venit decât în dimineața următoare, însă Lordul Jon își regăsise deja pacea. Nu a mai vorbit deloc.

Ned mai luă încă o înghițitură de lapte, temându-se să nu-i vină rău din cauza dulceții.

- Vi s-a părut, cumva, că ar fi fost ceva nenatural în moartea Lordului Arryn?

- Nenatural? Glasul bătrânului maester era firav ca o șoptă. Nu, nu aș putea spune așa ceva. A fost, cu siguranță, tristă. Totuși, în felul ei, moartea este lucrul cel mai natural dintre toate, Lord Eddard. Jon Arryn doarme în pace acum, scăpat, în sfârșit, de apăsări.

- Această boală care l-a răpus.... Ați mai văzut așa ceva la alți oameni?

- Am fost Mare Maester al celor Șapte Regate pentru

aproape patruzeci de ani, răspuse Pycelle. Sub bunul nostru Rege Robert și sub Aerys Targaryen înaintea lui și tatăl său, Jaehaerys al II-lea înaintea lui, ba chiar și în timpul scurtelor luni de domnie a tatălui lui Jaehaerys, Aegon cel Norocos, cel de-al Cincilea după Numele Său, am văzut mai multă boală decât mi-aș putea aminti, lordul meu. Vă voi spune așa: fiecare caz este diferit, și toate j sunt la fel. Moartea Lordului Jon nu a fost mai ciudată decât oricare alta.

- Soția lui credea altceva.

Marele Maester dădu din cap.

- Îmi amintesc că văduva este sora nobilei dumneavoastră soții. Dacă un bătrân poate fi iertat pentru vorba sa directă, lăsați-mă să spun că durerea poate tulbura chiar și cele mai puternice și disciplinate minți, iar Lady Lysa nu a fost niciodată una dintre acestea. De la ultimul ei copil născut mort, vedea dușmani în orice umbră, iar moartea soțului ei, lordul, a lăsat-o zdruncinată și pierdută.

- Deci, sunteți sigur că Jon Arryn a murit de boală năprasnică?

- Sunt, răspuse Pycelle cu gravitate. Dacă nu a fost boală, bunul meu lord, ce altceva ar fi putut fi?

- Otravă, sugerează Ned calm.

Ochii adormiți ai lui Pycelle se deschiseră brusc. Bătrânul maester se foi neliniștit în scaun.

- Un gând tulburător. Nu suntem în Orașele Libere, unde astfel de lucruri se întâmplă adesea. Marele Maester Aethelmure scria că toți bărbații poartă crima în sufletul lor, dar chiar și așa, otrăvitorul este dincolo de dispreț. Căzu un moment pe gânduri, cu ochii pierduți în visare. Ceea ce sugerați este posibil, lordul meu, dar nu cred că așa a fost. Chiar și un maestru grădinar cunoaște otrăvurile comune, iar Lord Arryn nu a dovedit nici un semn de otrăvire. Iar Mâna era iubită de toți. Ce fel de monstru în piele de om ar fi îndrăznit să ucidă un astfel de nobil lord?

- Am tot auzit că otrava este arma femeii. Pycelle își mângâie gânditor barba.

- Așa se spune. A femeilor, a lașilor... chiar și a eunucilor, își dresă glasul și scuipea grăbit un ghemotoc de flegmă. Deasupra lor, un corb croncâni tare. Lordul Varys s-

a născut sclav la Lys, știți asta? Să nu aveți încredere în păianjeni, lordul meu.

Asta nu trebuia să i-o spună nimeni lui Ned; era ceva legat de Varys care-i făcea pielea de găină.

- Îmi voi aminti de asta, Maester. Și vă mulțumesc pentru ajutorul dumneavoastră. V-am răpit destul timp.

Ned se ridică. Marele Maester Pycelle se sculă în cei de pe scaun și-l conduse pe Ned până la ușă.

- Nădăduiesc că v-am ajutat cât de puțin să vă ușurați sufletul. Dacă mai pot face orice altceva pentru dumneavoastră, nu trebuie decât să-mi spuneți.

- Încă un lucru, rosti Ned. Aș fi curios să examinez cartea pe care i-ați împrumutat-o lui Jon cu o zi înainte de a cădea la pat.

- Mă tem că o veți găsi prea puțin interesantă, zise Pycelle. Era un tom plicticos, scris de Marele Maester Malleon, despre genealogia marilor case.

- Totuși, aș dori să-l văd.

Bătrânul deschise ușa.

- După cum doriți. Îl am pe aici, pe undeva. Când îl voi găsi, voi face să vă fie trimis imediat.

- Ați fost foarte îndatoritor, îi spuse Ned. Apoi, ca și cum și-ar fi amintit dintr-odată, adăugă: O ultimă întrebare, dacă ați fi atât de bun. Mi-ați spus că regele era la patul Lordului Arryn când acesta a murit. Mă întreb dacă era și regina cu el.

- Ah, nu, spuse Pycelle. Ea și copiii călătoreau spre J Casterly Rock, în compania tatălui ei. Lordul Tywin venise cu o suită pentru turnirul din oraș, de ziua Prințului Jeffrey, fără îndoială sperând că-l va vedea pe fiul său, Jaime, luând coroana campionului. Cu asta a fost întristător de dezamăgit. A căzut asupra mea sarcina de a-i trimite reginei vestea morții subite a Lordului Arryn.

Nu am trimis niciodată vreo pasăre cu inima atât de îndurerată.

- Aripi întunecate, cuvinte întunecate, murmură Ned. Era un proverb pe care Bătrâna Nan i-l spusese pe când era băietan.

- Așa zic nevestele de pescar, se învoi Marele Maester Pycelle, însă știm că nu este întotdeauna așa. Când pasărea Maesterului Luwin a adus vestea despre Bran al

dumneavoastră, mesajul a zdruncinat inima fiecăruia din castel, nu?

- Precum spuneți, Maester.

- Zeii sunt îndurători. Pycelle își plecă fruntea. Veniți la mine de câte ori poftiți, Lord Eddard. Sunt aici să vă slujesc.

Da, se gândi Ned pe când ușa se închidea în urma lui, dar pe cine?

Pe drumul spre apartamentele sale, se întâlni cu fiica sa pe treptele spiralate ale Turnului Mâinii; Arya flutura din brațe în timp ce se străduia să-și păstreze echilibrul într-un singur picior. Piatra zgrunțuroasă îi zgâriase tălpile dezgolite. Ned se opri și o privi.

- Arya, ce faci?

- Syrio spune că dansatorii pe apă pot sta pe vârful degetelor ore întregi. Mâinile ei bătură aerul pentru a-i menține echilibrul. Ned trebui să zâmbească.

- Pe care deget? o tachina el.

- Pe *orice* deget, spuse Arya, exasperată de întrebare. Sări de pe piciorul drept pe cel stâng, clătinându-se periculos înainte de a-și recăpăta echilibrul.

- Chiar trebuie s-o faci aici? o întrebă el. Ar fi o căzătură cam urâtă, pe trepte.

- Syrio spune că un dansator nu cade *niciodată*. Își coborî piciorul stâng pentru a se sprijini pe amândouă. Tată, vine Bran să stea și să locuiască acum cu noi?

- Nu pentru multă vreme, scumpa mea, îi spuse el. Trebuie să-și recapete puterea.

Arya își mușcă buza.

- Ce va face când va crește mare?

Ned îngenunche lângă ea.

- Va avea ani de zile ca să afle răspunsul, Arya. Deocamdată, este destul să știm că va trăi. În noaptea când pasărea venise de la Winterfell, Eddard Stark le luase pe fete la castelul grădinii zeilor, un teren plantat cu ulmi și arini și plopi, care dominau râul. Copacul inimii de acolo era un stejar falnic, cu crengile bătrâne năpădite de iederă; îngenuncheaseră în fața lui pentru a-și oferi ofrandele, de parcă ar fi fost lemnul stăvilarului. Sansa alunecase în brațele somnului când se ridicase luna, iar Arya câteva ore mai târziu, ghemuindu-se în iarbă, sub mantia lui Ned. În

toate acele ore întunecate, el rămăsese de veghe singur. Când zorii se iviseră deasupra orașului, florile de un roșu-închis ale răsuflării dragonului le înconjurau pe fete acolo unde se găseau.

- L-am visat pe Bran, îi șoptise Sansa. L-am văzut zâmbind.

- Avea de gând să devină cavaler, spuse acum Arya. Un cavaler în Garda Regelui. Mai poate fi cavaler?

- Nu, răspunse Ned. Nu vedea la ce bun s-o mai mintă. Totuși, într-o bună zi, s-ar putea să fie lordul unui mare avanpost și să șadă în consiliul regelui. Ar putea ridica și el un castel, la fel ca Brandon Constructorul, sau să plece cu vreo corabie pe întinsul Mării de Apus, sau să intre în credința mamei tale și să devină un Mare Septon.

Însa nu va mai alerga niciodată pe lângă lupul său, se gândi, cu o tristețe prea adâncă pentru a putea fi cuprinsă în cuvinte, sau să se așeze cu o femeie, să-și țină propriul fiu în brațe.

Arya își înclină capul într-o parte.

- Aș putea să fiu și eu consilier al regelui sau să construiesc castele și să devin Mare Septon?

- Tu, spuse Ned sărutând-o ușor pe sprâncene, te vei mărita cu un rege și vei domni în castelul său, iar fiii tăi vor deveni cavaleri și prinți și lorzi și, desigur, unul dintre ei poate chiar Mare Septon.

Arya își șterse fața.

- Nu, spuse ea, asta-i pentru Sansa.

Își ridică piciorul drept și-și reluă echilibristica. Ned oftă și o lăsă acolo. Ajuns în apartamentele sale, își scoase mătăsurile pătate de transpirație și-și, turnă apă rece pe cap din oala de lângă pat. Alyn intră pe când tocmai își usca fața.

- Stăpânul meu, spuse el, Lordul Baelish este afară și vă roagă să intre în audiență.

- Condu-l în sera mea, spuse Ned întinzându-se după o tunică nouă, cel mai ușor veșmânt pe care-l putea găsi. Am să-l primesc îndată.

Degețel era tolănit pe scaunul de lângă fereastră când intră Ned, urmărind cum se antrenau cu săbiile, în curtea de jos, cavalerii din Garda Regelui.

- Dacă mintea lui Selmy ar fi la fel de ageră precum îi e

spada, spuse el nostalgic, întrunirile noastre de consiliu ar fi mult mai pline de viață.

- Ser Barristan este la fel de vrednic și de onorabil ca oricare altul de la Debarcaderul Regelui.

Ned ajunsese să nutrească un profund respect pentru bătrânul cărunt, Lordul Comandant al Gărzii Regelui.

- Și la fel de plicticos, adăugă Degețel, deși aș îndrăzni să spun că ar trebui să se descurce bine în turniruri. Anul trecut l-a aruncat de pe cal pe Câine, iar acum patru ani a fost campion.

Chestiunea învingătorului nu-l interesa câtuși de puțin pe Eddard Stark.

- Ai vreun motiv pentru această vizită, Lord Petyr, sau ești aici doar pentru a te bucura de priveliștea de la fereastra mea?

Degețel zâmbi..

- I-am promis lui Cat că am să te ajut cu cercetările tale, așa că, iată-mă.

Asta îl luă pe Ned prin surprindere. Nu putea găsi în el nici un imbold ca să se încreadă în Lord Petyr Baelish, care i se părea prea isteț și viclean.

- Ai ceva pentru mine?

- Am pe *cineva*, îl corectă Degețel. Ca să o spun pe-a dreaptă, am patru inși. Te-ai gândit să-i iei la întrebări pe servitorii Mâinii?

Ned se încruntă.

- Mă întreb dacă aș putea. Lady Arryn și-a luat întreaga suită înapoi la Eyrie.

Lysa nu-i făcuse nici un favor în această privință. Toți cei care stătuseră în preajma soțului ei plecaseră cu ea când fugise: Maesterul lui Jon, administratorul său, căpitanul gărzii sale, cavalerii și slugile.

- *Mare parte* din suita sa, zise Degețel, nu toți. Câțiva au rămas. O fată de la bucătărie, însărcinată, măritată în grabă cu unul dintre grăjdarii Lordului Renly, un flăcău care s-a alăturat Gărzii Orașului, un ajutor de chelar dat afară din slujbă pentru furt, și cavalerul Lordului Arryn.

- Cavalerul său? Ned era plăcut surprins. Cavalerul unui lord știa, adesea, multe despre afacerile acestuia.

- Ser Hugh de Vale, îi spuse Degețel numele. Regele l-a făcut cavaler după moartea Lordului Arryn.

- Voi trimite după el, zise Ned, și după ceilalți. Degețel tresări.

- Domnul meu, vino aici lângă fereastră, dacă ești bun.

- De ce?

- Vino și am să-ți arăt, lordul meu.

Încruntându-se, Ned se apropie de fereastră. Petyr Baelish făcu un gest ușor.

- Iată, acolo în curte, la ușa armurăriei, îl vezi pe băiatul acela așezat pe trepte, frecând o sabie cu tocila?

- Ce-i cu el?

- Îi spune tot lui Varys. Păianjenul este foarte interesat de tine și de ceea ce faci. Acum uită-te la zid. Mai departe, spre apus, deasupra grajdurilor. Străjerul care se apleacă peste metereze...

Ned îl văzu.

- Încă unul dintre șoptitorii eunucului?

- Nu, acela îi aparține reginei. Observi că se bucură de o priveliște vastă până la ușa acestui turn, pentru a urmări mai bine cine te caută. Mai sunt și alții, mulți necunoscuți chiar și mie. Fortăreața Roșie e plină de ochi. Dece crezi am ascuns-o pe Cat într-un bordel?

Eddard Stark nu avea chef de astfel de intrigi.

- Șapte iaduri, înjură el. Chiar că *părea* că bărbatul d pe metereze privea spre el. Simțindu-se, dintr-odată, nu prea bine, Ned plecă de la fereastră. Toți spionează pentru cineva în orașul ăsta blestemat?

- N-aș spune chiar așa, răspuse Degețel. Numără pe degetele mâinii. Păi, suntem eu, tu, regele, deși, dacă stau să mă gândesc, regele îi toarnă reginei mult prea multe, și sunt mai puțin sigur de tine. Se ridică. Există vreun om în serviciul tău în care ai putea avea încredere totală?

- Da, spuse Ned.

- În acest caz, am un palat încântător în Valyria pe care mi-ar face mare plăcere să ți-l vând, spuse Degețel cu un surâs batjocoritor. Răspunsul mai isteț ar fi fost *nu*, domnul meu, dar fie și așa. Trimite-l pe omul tău la Ser Hugh și la ceilalți. Propriile tale deplasări vor fi notate, însă nici măcar Varys Păianjenul nu poate pune sub supraveghere toți oamenii din serviciul tău, oră de oră.

O luă spre ușă.

- Lord Petyr, îl strigă Ned. Îți sunt... recunoscător pentru

ajutor. Poate că am greșit neavând încredere în tine.

Degețul își trecu degetele printre firele bărbuței sale.

- Înveți încet, Lord Eddard. Suspiciunile, în ceea ce mă privește, au fost cel mai deștept lucru pe care l-ai făcut de când ai coborât de pe cal.

JON

Jon îi arăta lui Dareon cum era mai bine să administreză o lovitură laterală, când noul recrutar își făcu intrarea în curtea de antrenament.

- Ar trebui să ții picioarele mai depărtate, îmi îndemna el. Nu vrei să-ți pierzi echilibrul. Așa e bine. Acum răsuțește-te în timp ce lovești, pune-ți toată greutatea în sabie.

Dareon se opri și-și ridică viziera.

- Pe cei șapte zei, murmură el. Vrei să te uiți la asta, Jon?

Jon se întoarse. Prin fanta vizierii sale dădu cu ochii de cel mai gras băiat pe care-l văzuse vreodată, stând în ușa armurăriei. După felul în care arăta, părea că are cel puțin două sute de ocale. Gulerul de blană al tunicii sale brodate era acoperit de gușă. Ochi spălăciți se mișcau nervoși în rotunjimea vastă, lunară, a feței, iar degetele grăsulii, transpirate, se ștergeau pe catifeaua pieptarului.

- Mi s-a spus că trebuie să vin aici pentru... antrenament, spuse el, fără să se adreseze cuiva anume.

- Un boiernaș, îi spuse Pyp lui Jon. Sudist, mai mult ca sigur din Highgarden. Pyp călătorise prin cele Șapte Regate cu o trupă de pantomimă și se lăuda că putea spune unde te-ai născut doar după cum vorbeai.

Pe blazonul stacojiu de pe pieptul tunicii tivite cu blană a băiatului fusese țesut un vânător în acțiune. Jon nu recunoscuse blazonul. Ser Alliser Thorne privi spre noua sa pradă și spuse:

- Se pare că nu mai sunt braconieri și hoți pe acolo, prin sud. Acum ne trimit porci să păzească Zidul. Ideea ta despre armuri înseamnă blănuri și catifele, Lordul meu de Șuncă?

Foarte repede ieși la iveală că noul recrutar își adusese cu el propria sa armură; un pieptar căptușit, piele tare, platoșă, cămașă de zale și coif, ba chiar și un scut mare, din lemn și piele, cu același blazon pe el, cu vânătorul în mișcare, prezent și pe tunică. Cum nimic nu era negru, Ser Alliser insistă ca el să se echipeze de la armurărie. Asta-i luă jumătate din dimineață. Pentru chingi, fu necesar ca Donai Noye să desfacă o cămașă de zale și să-i atașeze fâșii de piele pe lateral. Pentru a putea pune un coif pe

capul său, armurierul trebui să scoată viziera. Curelele de piele erau atât de strânse pe picioarele sale și sub braț, că abia se mai putea mișca. Echipat pentru luptă, băiatul cel nou arăta ca un cârnat prea expus la foc, gata să plesnească în pielea sa.

- Să sperăm că nu ești chiar așa de prost precum pari, zise Ser Alliser. Halder, vezi ce poate Ser Purcel.

Jon Snow tresări. Halder se născuse într-o carieră de piatră și își făcuse ucenicia ca cioplitor în piatră. Avea aproape doi metri înălțime și era musculos, iar loviturile sale erau cele mai năprasnice pe care le simțise Jon vreodată.

- Va fi mai urât decât dosul unei curve, murmură Pyp, și chiar era.

Lupta dură mai puțin de un minut până ce băiatul gras ajunsese la pământ, cu trupul tremurând și sângele scurgându-i-se prin coiful zdrobit și dintre degetele lui grăsulii.

- Mă dau bătut, țipă el. Nu mai vreau, mă dau bătut, nu mă mai lovi.

Rast și alți câțiva dintre băieții râdeau. Nici chiar atunci Ser Alliser nu puse capăt confruntării.

- Ridică-te în picioare, Ser Purcel, strigă el. Ia-ți sabia. Când băiatul continuă să îmbrățișeze pământul, Thorne făcu un gest către Halder. Lovește-l cu latul sabiei până ce se ridică în picioare. Halder administra o lovitură prudentă pe obrajii adversarului său. Îl poți lovi mai tare de atât, îl întărată Thorne.

Halder își apucă sabia lungă cu ambele mâini și o coborî într-o lovitură atât de năprasnică, încât rupse pielea, chiar și cu latul. Băiatul cel nou țipă de durere.

Jon Snow făcu un pas înainte. Pyp puse o mână înzăuată pe brațul său.

- Jon, *nu*, șopti băiatul pipiriu, privind speriat spre Ser Alliser Thorne.

- Ridică-te în picioare, repetă Thorne.

Băiatul cel gras se chinui să se ridice, alunecă și căzu iar cu zgomot.

- Ser Porcușor începe să priceapă, remarcă Ser Alliser. Încă o dată.

Halder își înălță sabia pentru încă o lovitură.

- Taie o felie de șuncă! îl stârni Rast, râzând. Jon înlătură mâna lui Pyp.

- Halder, e *destul!*

Halder privi către Ser Alliser.

- Bastardul vorbește, iar țărani tremură, spuse acesta cu vocea lui ascuțită și rece. Îți reamintesc, Lord Snow, că eu sunt maestrul de arme.

- Uită-te la el, Halder, îi ceru Jon, ignorându-l pe Thorne. Nu există nici urmă de onoare în a lovi un adversar căzut. S-a dat bătut.

Îngenunche lângă băiatul cel gras. Halder își cobori sabia.

- S-a dat bătut, repetă.

Ochii de onix ai lui Ser Alliser se opriră asupra lui Jon Snow.

- Se pare că bastardul nostru s-a îndrăgostit, spuse el pe când Jon îl ajuta pe băiatul gras să se ridice în picioare. Arată-mi oțelul tău, Lord Snow.

Jon își trase sabia. Îndrăzne să-l înfrunte pe Ser Alliser numai până la un punct și se temea că depășise deja acest punct cu mult. Thorne zâmbi.

- Bastardul dorește să-și apere draga lui domniță, așa că vom face un exercițiu din asta. Șobolan, Coș, ajutați-l pe Căpățână de Piatră. Rast și Albert se puseră în mișcare pentru a-l ajuta pe Halder. Trei dintre voi ar trebui să poată face pe Lady Purcea să guițe. Tot ce trebuie este să treceți de Bastard.

- Rămâi în spatele meu, îi spuse Jon băiatului gras.

Ser Alliser trimisese adesea câte doi adversari împotriva sa, dar niciodată trei. Știa că avea mari șanse să plece la culcare însângerat. Se pregăti pentru asalt. Deodată, Pyp i se alătură.

- Trei contra doi ar cădea mai bine în competiție, spuse cu veselie băiatul pipiriu. Își coborî viziera și trase sabia. Înainte ca Jon să fi putut măcar să protesteze, Grenn păși înainte, așa că acum erau trei. Peste curte se lăsase o liniște mormântală. Jon putea simți privirile lui Ser Alliser.

- Ce mai așteptați? îi întrebă el pe Rast și pe ceilalți cu un glas care devenise înșelător de moale.

Jon fu primul care acționa. Halder abia dacă avu timp să-și ridice sabia. Jon îl împinse în spate, atacând cu fiecare

lovitură, ținându-l pe băiat în defensivă. *Cunoaște-ți dușmanul*, îl povățuise odată Ser Rodrik; Jon îl cunoștea pe Halder, puternic ca o brută, însă lipsit de răbdare, fără nici o aplecare spre apărare. Odată înfuriat, se va lăsa descoperit, acesta fiind un lucru la fel de sigur ca apusul soarelui.

Zăngănitul oțelului răsuna în toată curtea, pe când și ceilalți intraseră în luptă. Jon opri o lovitură cruntă spre capul său, șocul impactului străbătându-i brațul. Plasă o lovitură din flanc în coastele lui Halder și fu răsplătit printr-un mârâit de durere. Lovitura de răspuns căzu peste umărul lui. Cămașa de zale scrâșni, iar durerea i se aprinse la gât, însă pentru o clipă Halder se dezechilibra. Jon îi cosi picioarele de sub el, iar Halder căzu înjurând și bufnind.

Grenn își păstra poziția, așa cum îl învățase Jon, dându-i lui Albert mai mult decât i-ar fi trebuit, însă Pyp era atacat din greu. Rast era cu doi ani mai mare și mult mai greu decât el. Jon se așeză în spatele lui și lovi coiful violatorului ca pe un clopot. Când Rast se duse învârtindu-se, Pyp se strecură sub garda lui și-l doborî la pământ, coborându-și lama sabiei pe gâtul lui. În acel moment, Jon se și mișcase. Confruntându-se cu două săbii, Albert bătu în retragere.

- Mă dau bătut, strigă el. Ser Alliser Thorne privi scena dezgustat.

- Farsa mimului a durat mult prea mult astăzi.

O luă din loc. Lupta ajunsese la final. Daeon îl ajută pe Halder să se ridice în picioare. Fiul pietrarului își smulse coiful și-l aruncă la capătul celălalt al curții.

- Pentru o clipă, am crezut că în sfârșit te-am dovedit, Snow.

- Pentru o clipă ai și reușit, răspunse Jon.

Sub cămașa sa de zale și piele, umărul îi pulsa de durere. Își băgă sabia în teacă și încercă să-și scoată coiful, dar când își ridică brațele, durerea îl făcu să-și încleșteze dinții.

Lasă-mă pe mine, se auzi o voce. Mâini cu degete grăsulii îi desfăcură chingile coifului și pe cele de la apărătoarea pentru gât, și-l ridicară ușor. Te-a rănit?

- Am mai fost eu zdrelit și înainte.

Își atinse umărul și tresări. Curtea se golea în jurul lor. Părul băiatului gras era năclăit de sânge, acolo unde

lovitura lui Halder îi despicasese coiful.

- Numele meu este Samwell Tarly, din Horn... Se opri și-și umezi buzele. Vreau să spun că *eram* din Horn Hill, până ce... am plecat. Am venit aici ca să iau hainele negre. Tatăl meu este Lordul Randyll, stegarul lui Tyrell de Highgarden. Eu eram moștenitorul său, până când... Vocea i se stinse.

- Eu sunt Jon Snow, bastardul lui Ned Stark de Winterfell. Samwell Tarly dădu din cap.

- Eu... dacă vrei, poți să-mi spui Sam. Mama îmi spune Sam.

- *Lui* poți să-i spui Lord Snow, zise Pyp, venind să li se alăture. Nu cred că vrei să știi cum îi spune maică-sa.

- Ei doi sunt Grenn și Pypar, îi prezentă Jon.

- Grenn e cel urât, făcu Pyp.

Grenn se încruntă.

- Tu ești mai urât decât mine. Cel puțin, eu nu am urechi ca de liliac.

- Vă mulțumesc tuturor, spuse cu gravitate băiatul cel gras.

- De ce nu te-ai ridicat să lupți? îl întrebă Grenn.

- Chiar am vrut, cu adevărat. Numai că... n-am puiuț. Nu mai voiam să mă mai lovească atât. Își plecă privirile în pământ. Mă... mă tem că sunt un laș. Tatăl meu, lordul, spună întotdeauna asta.

Grenn se uită la el ca trăsniț. Nici chiar Pyp nu găsi ce să spună la asta, iar el avea cuvinte pentru orice. Ce fel de om s-ar fi putut proclama laș?

Samwell Tarly trebuie să le fi citit gândurile. Ochii săi se opriră într-ai lui Jon și se uitară apoi în altă parte, repede, ca două animale speriate.

- Îmi... Îmi pare rău, spuse el. Nu am vrut să... să fiu așa cum sunt.

Se duse greoi spre armurărie. Jon îl strigă.

- Erai rănit, îi spuse el. Măine ai să te descurci mai bine.

Sam privi îndurerat peste umăr.

- Nu, n-am să mă descurc, spuse el încercând să-și rețină lacrimile. Niciodată nu mă descurc.

După ce plecă, Grenn se încruntă.

- Nimănui nu-i plac lașii, zise el stânjenit. Aș fi vrut să nu-l ajutăm. Ce-ar fi dacă vor crede că și noi suntem lași?

- Ești prea prost ca să fii laș, îl lămurii Pyp.

- Nu sunt.

- Ba ești. Dacă te-ar ataca un urs în pădure, ai fi prea prostănac s-o iei la fugă.

- N-aș fi, insistă Grenn. Aș fugi mai repede decât tine.

Se opri brusc, îmbufnat, când îl văzu pe Pyp rânjind și-și dădu seama ce spusese. Pe gât îi apăru o pată de un roșu-închis. Jon îi lăsă să se certe și se întoarse la armură, își atarnă sabia și-și dădu jos armura lovită.

Viața la Castelul Negru urmărea anumite reguli: diminețile erau pentru antrenamentul cu sabia, după-amiezile pentru muncă. Frații în negru le dădeau noilor recruți numeroase sarcini, tocmai pentru a le vedea priceperile. Jon aprecia puținele după-amiezi când era trimis afară, împreună cu Nălucă, să aducă vânat pentru masa Lordului Comandant, însă pentru fiecare zi petrecută la vânatoare, trebuia să facă douăsprezece alături de Donai Noye, la armură, învârtind roata tocilei în vreme ce fierarul cu un singur braț ascuțea securi, sau trăgea la foaie în timp ce Noye meșterea o sabie nouă. Alteori ducea mesaje, stătea de gardă, curăța grajdurile, fixa pene pe săgeți, îl ajuta pe Maester Aemon cu păsările lui, ori pe Bowen Marsh cu socotelile și inventarul său.

În după-amiaza aceasta, comandantul gărzii îl trimise să tragă sus cușca în care se aflau patru butoaie cu piatră proaspăt măcinată, să o împrăstie pe cărarea înghețată de pe Zid. Era o muncă plicticoasă și singuratică, chiar dacă Nălucă îi ținea de urât, însă Jon descoperi că nu-i păsa. Aici se putea gândi, și se pomeni amintindu-și de Samwell Tarly... și, ciudat, de Tyrion Lannister. Se întrebă ce-ar fi făcut Tyrion pentru băiatul cel gras. *Majoritatea bărbaților ar nega, mai degrabă, un adevăr dur decât să se confrunte cu el*, îi spusese piticul, rânjind. Lumea era plină de lași care pretindeau că sunt eroi; îți trebuia un soi de curaj nebun ca să recunoști că ești laș, așa cum făcuse Samwell Tarly.

Umărul dureros făcea ca munca să se desfășoare mai încet. Era târziu când Jon sfârși de împrăștiat pietrișul pe cărăruie. Mai zăbovi pe metereze ca să privească soarele asfințind, transformând cerul dinspre apus în culoarea sângelui. În cele din urmă, amurgul se lăsă peste cerul nordului, iar Jon rostogoli butoaiele goale înapoi în cușcă și

semnaliza celor de la vinciuri să le coboare.

Masa de seară aproape că se terminase când el și Nălucă ajunseră în sala de mese. Câțiva frați în negru jucau zaruri și beau vin fiert, lângă foc. Prietenii săi erau pe banca aflată cel mai aproape de peretele vestic, râzând. Pyp tocmai depăna o poveste. Fiul de mim, cu urechile sale mari, era un mincinos înnăscut, cu sute de glasuri diferite, dar nu-și povestea născocirile pe cât de mult le trăia, interpretând toate rolurile, fiind rege pentru o clipă și porcar în următoarea... Când se transforma într-o fată de berărie sau prințesă virgină, se folosea de o voce înaltă stridentă, care-i aducea pe toți în situația de a nu mai putea face altceva decât să râdă până la lacrimi, iar eunucii erau întotdeauna caricaturi înfiorător de precise ale lui Ser Alliser. Lui Jon îi plăceau la fel de mult scenetele lui Pyp ca și celorlalți... Totuși, în seara asta se răzgândi și se așeză la capătul celălalt al băncii, acolo unde Samwell Tarly stătea de unul singur, ținându-se cât mai departe de ceilalți. Tocmai își termina ultima bucată de plăcintă cu carne de porc pe care bucătarii le-o oferiseră la cină, când Jon se așeză vizavi de el. Ochii băiatului gras se măriră la vederea Nălucii.

- Ăsta-i un lup?

- Un lup străvechi, zise Jon. u cheamă Nălucă. Lupii străvechi sunt pe blazonul Casei tatălui meu.

- Pe blazonul nostru se află un vânător în mișcare, j zise Samwell Tarly.

- Îți place să vânezi?

Băiatul cel gras se înfiora.

- Urăsc asta.

Părea că este pe cale să plângă din nou.

- Ce s-a mai întâmplat acum? îl întrebă Jon. De ce ești mereu așa de speriat?

Sam se uită la ultima bucată de plăcintă și clătină încet din cap, prea înspăimântat ca să mai poată vorbi. Un hohot de râs umplu sala de mese. Jon îl auzi pe Pyp chelălăind cu vocea lui pițigăiată. Se ridică.

- Hai să mergem afară.

Fața rotundă și lată se ridică suspicioasă spre el.

- De ce? Ce facem afară?

- Vorbim, zise Jon. Ai văzut Zidul?

- Sunt gras, dar nu și orb, zise Samwell Tarly. Bineînțeles că l-am văzut, are vreo două sute de metri înălțime.

Se ridică în picioare, cu o pelerină tivită cu blană învelindu-i umerii, și-l urmă pe Jon afară din sala de mese, încă îngrijorat, de parcă ar fi bănuit că o farsă plină de cruzime îl aștepta afară, în noapte. Năluca mergea neauzit pe lângă ei.

- N-aș fi crezut niciodată că va fi așa, zise Sam, vorbele ieșindu-i printre aburi în aerul rece. Deja pufnea și pufăia pe când încerca să țină pasul. Toate construcțiile se prăbușesc și este așa de... de...

- Rece?

Peste castel se așezase o pojghiță tare de gheață, iar Jon auzi trosnetul discret al ierburilor cenușii, strivite sub pașii săi.

Sam dădu nefericit din cap.

- Urăsc frigul, spuse el. Noaptea trecută m-am trezit în întuneric, iar focul se stinsese și am fost sigur că voi muri înghețat până dimineață.

- Cred că era mai cald acolo, de unde ai venit tu.

- Nu am văzut niciodată zăpadă, până luna trecută. Traversam teritoriul gorganelor, eu și oamenii pe care tata i-a trimis să mă aducă în nord, iar o materie albă a început să cadă din cer, ca o ploaie moale. Prima dată m-am gândit că era așa de frumos, ca penele plutind în văzduh, însă au tot continuat să cadă peste noi până ce am înghețat bocnă. Bărbații aveau cruste de gheață pe bărbi și zăpadă pe umeri, și tot continua să cadă. M-am temut că nu se va mai opri niciodată.

Jon zâmbi. Zidul se înălța înaintea lor, lucind palid în lumina lunii. Pe cerul de deasupra lor, stelele ardeau limpezi și reci.

- Au de gând să mă facă să urc până acolo? întrebă Sam. Fața lui se încreți precum laptele brânzit când se uită spre marile scări din lemn. Aș muri dacă ar trebui să urc până acolo.

- Există un vinci, îi zise Jon, arătându-i. Te pot urca într-o cușcă.

Samwell Tarly pufni pe nas.

- Nu-mi plac locurile aflate la înălțime. Asta era deja prea mult. Jon se încruntă.

- Ție ți-e frică de toate? îl întrebă el. Nu înțeleg. Dacă ești cu adevărat așa de laș, de ce te afli aici? De ce ar vrea un laș să se alătore Rondului de Noapte?

Samwell Tarly îl privi îndelung, iar fața sa rotundă părea că se scufundă în ea însăși. Se așeză jos, pe pământul acoperit cu chiciură, și începu să plângă în hohote puternice, întretăiate, care-i zguduiau trupul masiv. Jon Snow putea doar să stea și să privească. Și la fel ca fulgii de zăpadă de pe tărâmul gorganelor, lacrimile sale păreau că nu se vor mai sfârși.

Însă Nălucă știa ce are de făcut. Tăcut ca o umbră, lupul străvechi, albicios, se apropie și începu să lingă lacrimile calde de pe fața lui Samwell Tarly. Băiatul cel gras țiță, luat prin surprindere și, cumva, într-o clipită, smiorcăielile sale se transformară în hohote de râs.

Jon Snow râse împreună cu el. După aceea, statură pe pământul înghețat, înfוליți în pelerine, cu Nălucă între ei. Jon povesti cum el și Robb găsiseră puii nou-născuți în zăpezile sfârșitului de vară. Astă părea să se fi petrecut cu o mie de ani în urmă. Nu după multă vreme, se pomeni vorbind despre Winterfell.

- Uneori, am vise despre el, spuse. Umblu prin sala lungă și goală. Vocea mea reverberează peste tot, însă nu mi răspunde nimeni, așa că merg mai repede, deschid uși, strig nume. Nu știu nici măcar pe cine caut, de fapt. În majoritatea nopților, este tatăl meu cel pe care-l caut, dar uneori îi ia Robb locul, sau surioara mea cea mică, Arya, sau unchiul meu. Gândul la Benjen Stark îl întrista; unchiul său era tot dispărut. Bătrânul Urs trimisese cercetași în căutarea lui. Ser Jeremy Rykker condusesse două incursiuni, iar Quorin Halfhand se dusesse mai departe de Turnul Umbrei, însă nu găsiseră nimic, în afară de câteva semne săpate pe copaci, lăsate de unchiul său ca să-și marcheze drumul. Pe înălțimile pietroase din nord-vest, semnele se opriseră dintr-odată, iar orice urmă a lui Ben Stark dispăruse.

- Găsești, vreodată, pe cineva în visele tale? întrebă Sam.

Jon clătină din cap.

- Pe nimeni. Castelul este întotdeauna gol. Nu mai vorbise nimănui despre acest vis și nu înțelegea de ce îi

spunea acum tocmai lui Sam; totuși, într-un fel, îi făcea bine că vorbea. Nici chiar corbii nu mai sunt în cuiburi, iar grajdurile sunt pline de oase. Asta mă sperie întotdeauna. Atunci încep să fug, deschizând ușile, urcând treptele turnului, câte trei o dată, urlând după cineva, oricine. Iar apoi mă pomenesc în fața ușii spre criptă. Înăuntru este întuneric, iar eu pot vedea treptele coborând în spirală. Cumva, știu că trebuie să cobor acolo, dar nu vreau. Mi-e teamă de ce m-ar putea aștepta. Bătrânii Regi ai Iernii sunt toți acolo, șezând pe tronurile lor, cu lupi de piatră la picioare și săbii de fier în poală, însă nu de ei mă tem. Strig că nu sunt un Stark, că acela nu-i locul meu, dar nu-i a bine, trebuie să cobor oricum, așa că încep să pășesc pe trepte, pipăind pereții în timp ce merg, fără nici o torță care să-mi arate drumul. Se face din ce în ce mai întuneric, până ce ajung să-mi doresc să urlu.

Se opri, încruntat, stânjenit.

- Atunci mă trezesc întotdeauna.

Cu pielea rece și lipicioasă, tremurând în întunericul chiliei sale. Năluca sărea lângă el, căldura sa fiind la fel de salvatoare precum apariția zorilor. Se culca din nou cu fața adânc îngropată în blana lăptoasă și albă a lupului.

- Tu vizezi despre Horn Hill? Îl întrebă Jon.

- Nu. Gura lui Sam se strânse mai tare. Am urât locul acela.

Îl scarpină pe Năluca în dosul urechilor, pierdut în gândurile lui întunecate, iar Jon lăsa tăcerea să se așeze. După o vreme, Samwell Tarly începu să vorbească, iar Jon Snow ascultă în liniște și află cum acest laș autointitulat ajunsese la Zid.

Familia Tarly era una veche și onorabilă, stegari ai lui Mace Tyrell, Lord de Highgarden și Păzitor al Sudului. Fiul cel mai mare al Lordului Randyll Tarly, Samwell, avea să moștenească pământurile, o fortăreață puternică și o sabie legendară, numită Nenorocirea Inimii, confecționată din oțel Valyrian și transmisă din tată-n fiu timp de aproape cinci sute de ani.

Indiferent câtă mândrie simțise tatăl său la ivirea pe lume a lui Samwell, aceasta dispăru când băiatul crescuse durduliu, moale și neîndemânatic. Lui Sam îi plăcea să asculte muzică și compunea cântece, îi plăceau catifelele

moi, să se joace în bucătăria castelului, pe lângă bucătari, adăpându-se cu mirosurile îmbătătoare pe când șterpelea prăjituri cu lămâie și tarte cu mure. Pasiunile sale erau cărțile și pisoii, dansul, deși era neîndemânat. Însă numai la vederea sângelui i se făcea rău și-l apuca plânsul chiar și când erau tăiați puii de găină. Pe la Horn Hill se perindaseră zeci de maștri de arme, încercând să-l transforme pe Samwell în cavalerul pe care-l voia tatăl lui. Băiatul era înjurat și lovit, pălmuit și pus la regim. Unul dintre instructori îl pusese să doarmă în cămașa de zale, pentru a-l fortifica. Altul îl îmbrăcase în veșmintele mamei sale și-l pusese să defileze prin curte ca să-l facă să se rușineze. El nu reușea însă decât să se îngrașe tot mai mult și devenea din ce în ce mai fricos, până ce dezamăgirea Lordului Randyll se transformase în furie și apoi în ură.

- Odată, mărturisii Sam cu o voce coborând la nivelul unei șoapte, au venit doi oameni la castel, briganzi din Qarth, cu pielea albă și buzele albastre. Au tăiat un bizon și m-au făcut să mă scald în sângele lui fierbinte, însă nici asta nu m-a făcut mai curajos, așa cum promisese ei. Mi s-a făcut rău și am vomitat. Tata a pus să fie biciuți.

În cele din urmă, după trei fete în toți atâția ani, Lady Tarly îi dăruie soțului ei un al doilea fiu. Din acea zi, Lordul Randyll îl ignoră pe Sam, dedicându-și întregul timp băiatului mai mic, un copil aprig, robust, pe placul lui. Samwell avusese parte de mai mulți ani de pace îngerească, alături de muzica și de cărțile sale.

Asta până în ajunul celei de-a cincisprezecea zi de nume, când se trezise în fața calului său, înșeuat și pregătit. Trei maștri de arme îl conduseseră în pădurea de lângă Horn Hill, unde tatăl său jupuia o căprioară.

- Acum ești aproape un bărbat în toată firea, dar și moștenitorul meu, îi spuse Lordul Randyll Tarly fiului său cel mare, în vreme ce cu cuțitul înlătura pielea de pe animal. Nu mi-ai dat nici un motiv de a te dezmoșteni, însă nici nu voi permite ca tu să stăpânești pământurile și titlul care i s-ar cuveni lui Dickon. Iar Nenorocirea Inimii trebuie să aparțină unui bărbat suficient de puternic ca să o poarte, iar tu nu meriți nici să-i atingi mânerul. Așa că am decis să anunți, în această zi, că te-ai hotărât să te îmbraci în negru. Vei abandona orice pretenții la moștenirea

fratelui tău și vei pleca spre nord înainte de lăsarea serii. Iar dacă refuzi, mâine vom pleca la vânătoare și, undeva prin pădure, calul tău se va împiedica și te va azvârli din șa, omorându-te. Sau așa-i voi povesti mamei tale că s-a întâmplat. Are o inimă de femeie și a găsit forța de a te îndrăgi chiar și pe tine, iar eu nu doresc să-i provoc nici o durere. Te rog să nu-ți imaginezi că va fi ușor, dacă te gândești să mi te împotrivești. Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să te vânez ca pe un porc ce ești. Brațele lui erau înroșite până la cot când pusese deoparte cuțitul de jupuit. Așa că, ai de ales. Rondul de Noapte, sau asta, adăugă după ce își băgă mâna în trupul căprioarei și-i smulse inima, ținând-o în pumn, roșie și picurând sânge.

Sam spuse povestea calm, cu o voce neutră, de parcă ar fi fost ceva ce i se întâmplase altcuiva, nu lui. Și, ciudat, se gândi Jon, nu mai plânsese nici măcar o singură dată. Când sfârși, statură împreună și ascultară vântul o vreme. Nu se mai auzea nici un alt zgomot pe lume. În cele din urmă, Jon spuse:

- Ar trebui să ne întoarcem în sala de mese.

- De ce? întrebă Sam.

Jon dădu din umeri.

- Mai este cidru cald de băut sau, dacă preferi, vin fiert. În unele seri, Daeon cântă pentru noi, dacă are stare. Era cântăreț înainte de... Ei bine, nu chiar, dar era un cântăreț în devenire.

- Cum a ajuns aici?

- Lordul Rowan de Goldengrove l-a găsit în pat cu fiica sa. Fata era cu doi ani mai în vârstă decât el și Daeon a jurat că ea l-a ajutat să intre pe fereastră, însă în ochii tatălui ei asta se numea viol, așa că a ajuns aici. Când Maester Aemon l-a auzit cântând, a spus că vocea lui era ca mierea turnată peste un tunet. Jon zâmbi. Și Broscoiul mai cântă uneori, dacă poți să numești asta cântat. În cârciuma tatălui său a învățat cântece de petrecere. Pyp spune că vocea lui este ca udul bășicii turnat peste un vânt.

Râseră împreună la asta.

- Mi-ar plăcea să-i aud pe amândoi, recunosc Sam, însă nu mă vor acolo. Figura sa era îngândurată. Are de gând să mă facă să mă bat din nou mâine, nu-i așa?

- Da, răspunse Jon.

Sam se ridică nesigur în picioare.

- Mai bine aş încerca să dorm.

Îşi strânse mantia şi o luă din loc.

Ceilalţi mai erau încă în sala de mese când Jon se întoarse singur, doar cu Năluca.

- Unde ai fost? întrebă Pyp.

- Am stat de vorbă cu Sam.

- E cu adevărat un laş, făcu Grenn. La cină erau destule locuri pe bancă atunci când şi-a primit plăcinta, dar era prea speriat ca să ni se alăture.

- Lordul de Şuncă crede că e prea bun pentru alde noi, sugeră Jeren.

- L-am văzut înfulecând plăcintă cu carne de porc, făcu Broscoiul zâmbind cu tâlc. Credeţi că era frate-său? întrebă şi începu să facă zgomote ca de guiţat.

- *Ajunge!* se răsti Jon furios.

Ceilalţi băieţi tăcură, uluiţi de furia sa subită.

- Ascultaţi-mă, zise Jon în tăcerea din jur, şi le povesti cum avea să fie.

Pyp îl susţinu, așa cum ştia că va face, însă când Halder vorbi, fu o surpriză plăcută. La început, Grenn se arătă nemulţumit, însă Jon ştia cuvintele potrivite pentru a-l impresiona. Unul câte unul căzură de acord. Jon îi convinse pe unii, îi linguşi pe alţii, îi făcu de răs pe ceilalţi, lansă ameninţări acolo unde acestea erau necesare. În final, toată lumea se declară de acord... toţi, cu excepţia lui Rast.

- Voi, fetelor, nu aveţi decât să faceţi cum vreţi, zise el, însă dacă Thorne mă trimite împotriva Doamnei Purcea, am de gând să-mi tai o felie de şuncă.

Îi răsă lui Jon în faţă şi plecă.

Câteva ore mai târziu, când întregul castel era adormit, trei dintre ei se duseră la chilia lui. Grenn îl ţinu de mâini, în vreme ce Pyp se așeză pe picioarele lui. Jon putea auzi respiraţia precipitată a lui Rast când Năluca îi sări pe piept. Ochiul lupului străvechi ardeau roşietici, precum tăciunii, iar colţii lui sfâşiară cu repeziciune pielea moale a gâtului, suficient cât să-i dea sângele.

- Bagă la cap că ştim unde dormi, zise Jon moale.

În dimineaţa următoare, Jon îl auzi pe Rast spunându-le lui Albert şi Broscoiului că lama îi alunecase pe când se

bărbieria.

Din aceea zi, nici Rast și nici unul dintre ceilalți nu-l mai răniră pe Samwell Tarly. Când Ser Alliser îi pune să lupte cu el, își mențineau poziția și parau loviturile lui încete și stângace. Dacă maestrul de arme urla cerând un atac, începeau să dănuiască și-l loveau pe Sam ușor pe platoșă, pe coif sau pe picior. Ser Alliser se înfuria și amenința și îi făcea pe toți lași și muieri sau chiar mai rău, însă Sam rămânea neatins. Peste alte câteva zile, la îndemnul lui Jon, el li se alătură la masa de seară, așezându-se pe bancă lângă Halder. Abia peste două săptămâni găsi însă curajul de a participa la discuții, iar cu vremea putu să râdă la mutrele făcute de Pyp și să-l tachineze pe Grenn cu cele mai meșteșugite vorbe.

Cât era el de gras, de neîndemânatic și de speriat, Samwell Tarly nu era însă prost. Într-o seară îl vizită pe Jon în chilia lui.

- Nu știu ce ai făcut, zise el, dar știu că tu ai făcut-o. Se uită stânjenit într-o parte. Nu am mai avut niciodată un prieten.

- Nu suntem prieteni, spuse Jon. Își puse o mână pe umerii largi ai lui Sam. Suntem frați.

Și așa erau, se gândi după ce Sam plecă. Robb și Bran și Rickon erau fiii tatălui său, și încă îi iubea, dar el nu fusese niciodată, cu adevărat, unul dintre ei. Catelyn Stark avusese grijă să simtă asta. Peretii cenușii de la Winterfell îi mai bântuiau visele, însă Castelul Negru era acum viața sa, iar frații lui erau Sam și Grenn și Halder și Pyp și ceilalți respinși ai societății, care purtau negrul Rondului de Noapte.

- Unchiul meu a spus adevărul, șopti el spre Năluca.

Se întrebă dacă îl va mai vedea vreodată pe Benjen Stark să i-o spună.

EDDARD

- Turnirul Mâinii este cel care ne provoacă toate necazurile, lorzii mei, se plânse comandantul Gărzii Orașenești.

- Turnirul regelui, îl corectă Ned, tresărind. Vă asigur că Mâna nu dorește nimic din toate acestea.

- Spuneți-i cum vreți, domnul meu. Cavalerii au început să sosească din tot regatul, iar pentru fiecare cavaler avem doi călăreți liberi, trei meșteșugari, șase oameni de arme și zeci de negustori, zeci de târfe și mai mulți hoți decât îndrăznesc să ghicesc. Căldura aceasta blestemată a trimis în boală jumătate din oraș, iar acum, cu acești oaspeți... Noaptea trecută am avut un înec, o încăierare la o tavernă, trei bătaii cu cuțitele, un viol, două incendii, jafuri fără număr și curse de cai între bețivi pe Strada Surorilor. Cu o noapte înainte, în Marele Sept a fost găsit capul unei femei, plutind în bazinul curcubeului. Nimeni nu pare să știe cum a ajuns acolo sau al cui e.

- Ce îngrozitor, făcu Varys înfiorându-se.

Lordul Renly Baratheon era chiar mai puțin înțeleghător.

- Dacă nu poți menține liniștea regelui, Janos, poate că Garda Orașului ar trebui comandată de cineva care poate.

Solid și fălcos, Janos Slynt țâșni în sus ca o broască furioasă, tigva sa pleșuvă colorându-se în roșu.

- Însuși Aegon Dragonul n-ar putea păzi liniștea regelui, Lord Renly. Am nevoie de mai mulți oameni.

- Cât de mulți? întrebă Ned, aplecându-se înainte. Ca întotdeauna, Robert nu se obosise să participe la ședința consiliului, așa că trebuia ca Mâna să vorbească în numele său.

- Cât de mulți posibil, Lord Mână.

- Angajează încă cincizeci de oameni noi, îi spuse Ned. Lord Baelish va avea grijă să primești banii.

- Chiar așa? făcu Degețel.

- Chiar așa. Ai găsit patruzeci de mii de dragoni din aur pentru campionul turnirului, deci în mod sigur poți aduna câteva parale pentru a păzi liniștea regelui. Ned se întoarse din nou spre Janos Slynt. De asemenea, am să-ți dau douăzeci de oameni buni din propria mea gardă, să vă ajute până ce pleacă mulțimea.

- Toate mulțumirile, Lord Mână, spuse Slynt înclinându-se. Vă promit că vor fi folosiți cum trebuie.

Când comandantul primi permisiunea să plece, Eddard Stark se întoarse spre ceilalți membri ai consiliului.

- Cu cât mai repede se va termina această nebunie, cu atât îmi va plăcea mai mult.

Ca și cum cheltuielile și problemele nu erau suficient de agasante, cu toții insistară să pună degetul pe rana lui Ned, numind competiția „turnirul Mâinii”, de parcă el ar fi fost cauza lui. Iar Robert chiar părea convins că ar trebui să se simtă onorat.

- Regatul prosperă din astfel de evenimente, lordul meu, spuse Marele Maester Pycelle. Ele aduc marea șansă a gloriei, iar pentru prostime constituie o pauză de la grijile ei.

- Și pune bani în multe buzunare, adăugă Degețel. Fiecare han din acest oraș este plin, iar târfele umblă deja crăcănate la fiecare pas.

Lord Renly râse.

- Avem noroc că fratele meu Stannis nu este acum cu noi. Vă amintiți de vremea când a propus interzicerea bordelurilor? Regele l-a întrebat dacă n-ar vrea să interzicem și mâncatul, ușuratul și respiratul. Dacă e s-o spunem pe-a dreaptă, uneori chiar și eu mă întreb cum s-o fi ales Stannis cu o fiica aceea a lui atât de urâtă. El se duce în patul nupțial ca un om care pleacă la război, cu o privire mohorâtă și hotărârea de a-și face datoria.

Ned nu se alăturase hohotelor de râs.

- Și eu mă îngrijorez pentru fratele tău. Mă întreb când intenționează să-și încheie vizita la Piatra Dragonului și să-și reia locul în acest consiliu.

- Fără îndoială că îndată ce vom fi aruncat toate târfele în mare, răspunse Degețel, provocând alte hohote de râs.

- Am auzit destule despre târfe pe ziua de astăzi, spuse Ned ridicându-se. Ne vedem mâine.

Harwin era la ușă când Ned se întoarse la Turnul Mâinii.

- Adu-l pe Jory în apartamentele mele și spune-i tatălui tău să pună șaua pe calul meu, îi ceru Ned, poate puțin prea brusc.

- Cum spuneți, lordul meu.

Fortăreața Roșie și „turnirul Mâinii” îl mâncau de viu, se

gândi Ned pe când urca. Tânjea după alinarea din brațele lui Catelyn, după zgomotele iscate când Robb și Jon își încruciau săbiile pe terenul de antrenament» după zilele răcoroase și nopțile reci din nord. Ajuns în apartamentele lui, își scoase mătășurile de consiliu și rămase, o clipă, cu o carte în mână, așteptând să vină Jory.

*Genealogiile și Istoriile Marilor Case din cele Șapte Re*gate, Cu descrieri ale Multor înalți Lorzi și Nobile Doamne și ale Copiilor Lor*, de Marele Maester Malleon. Pycelle spusese adevărul, era plicticoasă la citit. Totuși, Jon Arryn o ceruse, iar Ned era sigur că avusese motive. Era ceva acolo, un adevăr îngropat în aceste pagini îngălbenite și sfârâncioase, pe care numai el l-ar fi putut vedea» Dar ce? Tomul era vechi de mai bine de un secol. Abia dacă mai trăia vreun om care să se fi născut când Malleon alcătuisese aceste liste prăfuite de nunți, nașteri și decese.

Deschise încă o dată la secțiunea Casei Lannister și răsfoi paginile încet, sperând, împotriva oricărei speranțe, că îi va sări ceva în ochi. Lannisterii erau o familie veche, cu strămoși care se trăgeau din Lann cel Isteț, un pungaș din Era Eroilor, care era, fără îndoială, legendar precum Bran Constructorul, deși mult mai îndrăgit de trubaduri și de povestitori. În cântece, Lann era cel care scosese familia Casterly afară din Casterly Rock fără să fi folosit nici o armă, doar istețimea sa, și furase aur din soare ca să-și lumineze părul buclat. Ned își dorea ca el să fie aici, să scoată adevărul din această carte blestemată.

O bătaie scurtă în ușă îl anunță pe Jory Cassel. Ned închise tomul lui Malleon și-l pofti să intre.

- Am promis Gărzii Orașului douăzeci de oameni din propria mea gardă până la terminarea turnirului, îi spuse el. Mă bazez pe tine ca să alegi oamenii. Încredințează-i comanda lui Alyn și asigură-te că oamenii vor pricepe că sunt chemați să oprească încăierările, nu să le stârnească. Ridicându-se, Ned deschise cutărul din lemn de cedru și scoase o tunică ușoară din lână. L-ai găsit pe băiatul de la grajd?

- Paznicul, lordul meu, spuse Jory. Jură că nu va mai pune mâna pe alt cal niciodată.

- Ce a avut de spus?

- Susține că îl cunoștea pe Lordul Arryn foarte bine. Erau

prieteni de o vreme. Jory pufni. Mâna oferă întotdeauna băieților o para de ziua numelui lor, spune el. Are un talent cu caii. Niciodată nu-și călărește armăsarii prea aprig, le cumpără morcovi și mere, așa că ei se bucură întotdeauna să-l vadă.

- Morcovi și mere, repetă Ned. I se părea că acest flăcău îi va fi chiar de mai puțin folos decât ceilalți. Iar el era ultimul dintre cei patru trimiși de Degețel. Jory vorbise cu fiecare în parte. Ser Hugh fusese repezit și necomunicativ, arogant, așa cum numai un cavaler proaspăt investit putea fi. Dacă Mâna dorea să vorbească cu el, ar fi bucuros să-l primească, însă nu accepta să fie interogat de un biet căpitan al gărzii... chiar dacă numitul căpitan era cu zece ani mai vârstnic decât el și un spadasin de o sută de ori mai bun. Cel puțin, slujnica fusese plăcută. Ea spusese că Lordul Jon citise mai mult decât era bine pentru el, că era necăjit și gânditor din pricina slăbiciunii tânărului său fiu, dar aspru cu doamna sa. Olarul, acum cizmar, nu schimbasesse nici măcar un cuvânt cu Lordul Jon, însă era plin de ciudățenii auzite la bârfele din bucătărie: că lordul se certase cu regele, că lordul doar ciugulea din mâncare, că lordul îl trimite pe fiul său să fie crescut la Piatra Dragonului, că lordul vădise un mare interes în creșterea câinilor de vânătoare, că lordul vizitase un maestru armurier pentru a comanda o nouă armură turnată toată în argint alb, cu un șoim de jasp și o luni din sidef. Fratele regelui plecase cu el să-l ajute să-și aleagă modelul, spunea olarul. Nu, nu Lord Renly, celălalt, Lord Stannis.

- Își mai amintește paznicul nostru ceva important?

- Băiatul jură că Lordul Jon era puternic ca un om având pe jumătate anii săi. Adesea, mergea călare împreună cu Lordul Stannis, zice el.

Din nou Stannis, se gândi Ned. Era ceva curios. Și el și Jon Arryn fuseseră cordiali, dar niciodată prieteni. Iar în vreme ce Robert călătorise în nord, spre Winterfell, Stannis se dusese de unul singur la Piatra Dragonului, insula fortificată Targaryană pe care o cucerise în numele fratelui său. Nu lăsase vorbă despre când s-ar fi putut întoarce.

- Încotro s-au dus? întrebă Ned.

- Băiatul susține că au vizitat un bordel.

- Un bordel? Lordul Eyrie și Mâna Regelui au vizitat un

bordel împreună cu *Stannis Baratheon*?

Scutură din cap neîncrezător, întrebându-se ce ar face Lordul Renly cu această informație delicată. Poftele lui Robert erau subiectul cântecelor de petrecere deocheate de pe tot cuprinsul domeniului, însă Stannis era un altfel de om; cu doar un an mai tânăr decât regele, însă total deosebit, rigid, lipsit de umor, neiertător, cu un simț mohorât al datoriei.

- Băiatul insistă că este adevărat. Mâna a luat cu el trei oameni din gardă, iar băiatul spune că glumeau pe tema asta când i-au dat caii, după aceea.

- Care bordel? Întrebă Ned.

- Băiatul nu știe. Dar cei din gardă știu.

- Ce păcat că Lysa i-a luat cu ea în Vale, zise Ned cu năduf. Zeii își dau toată silința pentru a ne pune bețe în roate. Lady Lysa, Maester Colemon, Lordul Stannis... toți cei care știu, de fapt, adevărul asupra a ceea ce s-a petrecut cu Jon Arryn se află la o mie cinci sute de kilometri distanță de aici.

- Îl veți chema pe Lordul Stannis de la Piatra Dragonului?

- Nu încă, spuse Ned. Numai după ce îmi fac o idee mai clară despre toate astea și despre locul lui.

Chestiunea nu-i dădea pace. De ce plecase Stannis? Jucase el vreun rol în moartea lui Jon Arryn? Sau se temea? Lui Ned îi venea greu să-și imagineze ce anume l-ar putea înspăimânta pe Stannis Baratheon, cel care rezistase la Capătul Furtunii unui asediu de un an de zile, supraviețuind după ce mâncase șobolani și pielea cizmelor, în vreme ce Lorzii Tyrell și Redwyne stăteau în afara zidurilor, benchetuind sub ochii lui.

- Adu-mi pieptarul, dacă nu te superi. Cel cenușiu, cu blazonul lupului străvechi. Vreau ca armurierul *si* știe cine sunt. S-ar putea să-l facă mai cooperant.

Jon se duse la garderobă.

- Lordul Renly este fratele Lordului Stannis și al regelui.

- Totuși, se pare că nu a fost invitat la aceste raiduri.

Ned nu era sigur ce să creadă despre Renly, cu manierele lui prietenoase și zâmbetele datorite cu generozitate. Cu câteva zile în urmă, îl luase pe Ned deoparte să-i arate un medalion din aur, fin, de forma unui trandafir, înăuntrul lui era o miniatură pictată în stilul

Myrishian, viu colorată, a unei fete tinere și drăguțe, cu ochi ca de căprioară și o cascadă de păr castaniu, moale. Renly păruse nerăbdător să afle dacă fata îi amintea lui de cineva, iar când Ned nu avusese nici un răspuns la asta, în afară de o ridicare din umeri, păruse dezamăgit. Fata era sora lui Loras Tyrell, Margaery, mărturisise el, însă erau destui care spuneau că semăna cu Lyanna. „Nu”, îi răspunsese Ned, amuzat. Era oare posibil ca Lordul Renly, care semăna atât de bine cu Robert în tinerețe, să fi făcut o pasiune pentru fată pentru că o vedea ca pe o Lyanna mai tânără? Asta sugera mai mult decât un simplu capriciu.

Jory îi ținu pieptarul, iar Ned își strecură mâinile prin găurile pentru brațe.

- Poate că Lordul Stannis se va întoarce pentru turnirul lui Robert, zise el, în timp ce Jory îi închidea pieptarul la spate.

- Asta ar fi un noroc chior, lordul meu. Ned se încinse cu o sabie lungă.

- Cu alte cuvinte, nici vorbă de așa ceva. Zâmbetul său era mohorât. Jory îi așează mantia pe umeri și i-o închise la gât cu insigna Mâinii.

- Armurierul locuiește deasupra atelierului său, o casă mare, la capătul Străzii de Oțel. Alyn știe drumul, lordul meu.

Ned dădu din cap.

- Zei să-l ajute pe acest olar, dacă m-a trimis să vânez umbre.

Erau destul de puține lucruri pe care putea conta, însă Jon Arryn cel pe care-l cunoscuse Ned Stark nu era genul care să poarte bijuterii și pieptare argintate. Oțelul era oțel; era făcut pentru protecție, nu pentru ornamente. Se putea să-și fi schimbat părerile, asta era sigur. N-ar fi fost primul bărbat care ajunsese să privească lucrurile altfel după câțiva ani petrecuți la curte... Însă schimbarea era destul de mare ca să-l determine pe Ned să-și pună întrebări.

- Mai este ceva ce doriți să fac?

- Cred că ar fi bine să începi să vizitezi lupanarele.

- O însărcinare dificilă, lordul meu, rânji Jory. Băieții vor fi încântați să dea o mână de ajutor. Porther a și început deja.

Calul preferat al lui Ned era înșeuat și-l aștepta în curte.

Varyl și Jacks i se alăturară când traversa curtea. Coifurile lor de oțel și cămășile de zale trebuie că ardeau ca un cuptor, dar nu se plângeau. În vreme ce Lordul Eddard trecu de Poarta Regelui avântându-se în duhurile orașului, mantia sa albă-cenușie atrăgea privirile tuturor. Garda sa îl urmă.

Privea destul de des în urmă pe când străbăteau străzile aglomerate ale orașului. Tomard și Desmond plecaseră mai devreme de la castel în dimineața aceea, ca să ia poziție pe drumul pe care trebuia să-l urmeze, să-i depisteze pe cei care i-ar fi putut urmări, însă chiar și așa Ned nu era sigur de nimic. Umbra Păianjenului Regelui și păsărelele sale îi provocau un neastâmpăr ca de fată mare în noaptea nunții.

Strada de Oțel începea din piața de lângă Poarta Râului, așa cum era însemnată pe hărți, ori Poarta Noroiului, cum era numită de obicei. Un mim pe catalige se deplasa ca o insectă uriașă, cu o hoardă de copii desculți pe urmele sale, strigând. În altă parte, doi băieți zdrențăroși, nu mai mari decât Bran, se duelau cu bețe, încurajați zgomotos de unii și înjurați copios de alții. O femeie bătrână puse capăt confruntării aplecându-se pe fereastră și golind peste capetele combatanților o găleată cu zoaie. La umbra zidurilor, neguțătorii stăteau pe lângă căruțele lor, lăudându-și marfa:

- Mere, cele mai bune mere, mai ieftine nu se poate, pepeni sângerii, dulci ca mierea, gulii, ceapă, rădăcini, vino aici, gulii, ceapă, rădăcini, vino să le iei!

Poarta Noroiului era deschisă și un escadron de gardieni stăteau sub grătarul metalic al porții învăluți în mantiile lor aurii, sprijiniți în sulițe. Când apăru dinspre vest coloana de călăreți, soldații se îndreptară pentru salut, strigând ordine și împingând deoparte căruțele și oamenii pentru a-l lăsa pe cavaler să intre împreună cu escorta sa. Primul călăreț care trecu de poartă purta o flamură mare, neagră. Mătasea flutura în vânt ca și când ar fi avut viață; pe ea era brodat un cer de noapte, străbătut de fulgere purpurii.

- *Faceți loc pentru Lodul Beric!* strigă călărețul. *Faceți loc pentru Lordul Beric!*

Iar foarte aproape în urma lui venea însuși tânărul lord, un personaj vioi, călare pe un trăpaș negru cu păr roșcat-

auriu și o mantie din mătase neagră, împestrițată cu stele.

- Ați venit pentru turnirul Mâinii, lordul meu? întrebă unul dintre soldații de gardă.

- Am venit să câștig turnirul, strigă Lordul Beric, iar mulțimea ovaționa.

Ned coti spre piața din care începea Strada Oțelului și-i urmă traseul sinuos în sus, pe deal, trecând de atelierelor unde fierarii lucrau la forjele deschise, călăreții liberi tocmindu-se pentru cămășile de zale, iar negustorii de fiare, cărunți, vindeau din căruțele lor săbii vechi și brice. Pe măsură ce înaintau, clădirile erau din ce în ce mai mari. Omul pentru care veniseră se afla la capătul drumului, pe creasta dealului, în casa uriașă de lemn și lut ale cărei etaje de sus se întindeau peste strada îngustă. Ușile duble înfățișau o scenă de vânătoare, sculptată în abanos și mahon. Doi cavaleri din piatră păzeau intrarea, îmbrăcați în armuri elegante de oțel roșu, lustruit, care-i transformase într-un grifon și un inorog. Ned își lăsă calul cu Jacks și-și făcu drum înăuntru.

O slujnică zveltă remarcă imediat insigna lui Ned și blazonul de pe pieptar, iar stăpânul ieși în fugă, numai zâmbete și plecăciuni.

- Adu vin pentru Mâna Regelui, îi comandă el fetei, invitându-l pe Ned pe o canapea. Eu sunt Tobho Mott, lordul meu, vă rog, simțiți-vă ca acasă.

Purta o haină din catifea neagră, țesută la mâneci cu fir de argint. La gât avea un colier greu de argint, cu safire mari cât ouăle de porumbel.

- Dacă sunteți în căutarea de arme noi pentru turnir, nu vă faceți nici un fel de probleme pentru asta, lordul meu, zise el umplând două cupe arătoase din argint. Nu veți mai găsi în altă parte pe tot cuprinsul celor Șapte Regate un meseriaș mai priceput ca mine, vă asigur. Vizitați orice fierărie din Debarcaderul Regelui dacă vreți, și faceți comparații. Orice fierar de la sat poate meșteri o cămașă de zale, însă ale mele sunt obiecte de artă.

Ned sorbi din vin și-l lăsă să continue. Cavalerul Florilor își cumpăraseră de aici toate armurile, se lăuda Tobho, și mulți dintre înalții lorzi, cei care se pricepeau la oțelul fin, ba chiar și Lordul Renly, însuși fratele regelui. Poate că Mâna văzuse noua armură a lui Renly, platoșa verde cu

cerbi aurii? Nici un alt armurier din oraș nu putuse obține acel verde-închis; el cunoștea secretul imprimării culorii chiar în oțel, vopselurile și emailul erau pentru el' precum toiagul unui drumeț. Ori poate că Mâna dorea o sabie? Tobho învățase să lucreze oțelul Valyrian la atelierele din Qohor, de pe vremea când era flăcău. Numai un om care știa vrăjile putea face arme noi din cele vechi.

- Lupul străvechi este blazonul Casei Stark, nu-i așa? Aș putea modela un coif cu un lup străvechi atât de real, încât copiii o vor rupe la fugă pe stradă, promise el.

Ned zâmbi.

- Ai făcut un coif cu șoim pentru Lordul Arryn? Tobho Mott tăcu o vreme, apoi puse vinul deoparte.

- Mâna m-a chemat, împreună cu Lordul Stannis, fratele regelui. Îmi pare rău că trebuie să spun, dar nu m-au onorat cu comenzile lor.

Ned îl privi cu prudență, fără să spună nimic, așteptând. Cu trecerea anilor, descoperise că tăcerea era, uneori, răsplătită mai bine decât întrebările. Așa era și acum.

- Au vrut să-l vadă pe băiat, spuse armurierul, așa că i-am condus în spate, la forjă.

- Pe băiat, repetă Ned; nu avea nici o idee cine ar fi putut fi acel băiat. Aș vrea să-l văd și eu pe băiat.

Tobho Mott îl măsură cu o privire rece și prudentă.

- Cum doriți, lordul meu, spuse el fără nici o urmă din căldura de dinainte.

Îl conduse spre o ușă din spate și, printr-o curte îngustă, în atelierul din piatră în care se făceau toate lucrările. Când armurierul deschise ușa, valul de aer fierbinte care îi lovi îl făcu pe Ned să se simtă ca și cum ar fi pășit în botul unui dragon. Înăuntru, la fiecare colț ardea câte o forjă, iar aerul duhnea a sulf și fum. Meșterii armurieri ridicară privirile de la ciocanele și cleștii lor doar cât le trebui să-și șteargă transpirația de pe frunte, în vreme ce ucenicii cu pieptul dezgolit trăgeau la foaie.

Maestrul armurier îl strigă pe un băiat înalt, cam de vârsta lui Robb, cu mușchi vizibili pe brațe și pe piept.

- Acesta este Lordul Stark, noua Mână a Regelui, îi spuse el, în vreme băiatul îl privi pe Ned cu ochii lui albaștri, posomorâți, și-și dădu pe spate părul negru, năclăit de transpirație - păr des, lăptos și nepieptănat, negru precum

cerneala. O umbră de barbă abia mijită îi întuneca falca, El este Gendry. Puternic pentru vârsta lui, și lucrează din greu. Arată-i Mâinii coiful pe care l-ai făcut, băiete.

Aproape cu sfiiciune, băiatul îi conduse la banca lui și le arată un coif de oțel, modelat în forma unui cap de taur, cu două coarne mari, curbate.

Ned răsuci coiful în mâini. Era oțel neprelucrat, neșlefuit, însă foarte bine modelat.

- E o lucrare foarte bună. Aș fi încântat dacă mi l-ai vinde mie.

Băiatul i-l smulse din mâini.

- Nu-i de vânzare.

Tobho Mott privi copleșit de groază.

- Băiete, acesta este Mâna Regelui. Dacă înălțimea sa dorește coiful, dăruiește-i-l. Te onorează cerându-l.

- L-am făcut pentru mine, spuse băiatul cu îndârjire,

- Mii de scuze, lordul meu, îi spuse maestrul cu grabă, Băiatul e neșlefuit, precum oțelul brut, iar la fel ca oțelul brut, va câștiga dacă va fi bătut puțin. Coiful este lucrarea cea mai bună a unui meșteșugar. Iertați-l și vă promit că am să vă fac eu un coif așa cum nu ați mai văzut.

- Nu am pentru ce să-l iert. Gendry, când Lordul Arryn a venit să te vadă, despre ce ați vorbit?

- Nu a făcut decât să-mi pună întrebări, stăpâne.

- Ce fel de întrebări?

Băiatul dădu din umeri.

- Cum îmi merge, dacă sunt bine tratat și dacă-mi place munca aici, și lucruri despre mama mea. Cine a fost ea și cum arăta, din astea.

- Ce i-ai spus? Întrebă Ned.

Băiatul înlătură un smoc de păr căzut pe frunte.

- Că a murit când eram mic. Avea păr blond și, uneori, obișnuia să-mi cânte, îmi amintesc. Lucra într-o berărie.

- Ți-a pus și Lordul Stannis întrebări?

- Ala chel? Nu, el nu. Nu a spus nici un cuvânt, doar se uita la mine, de parcă aș fi fost vreun violator care-i făcuse nu știu ce fiicei sale.

- Ai grijă la limba aia a ta spurcată, spuse maestrul. Acesta este Mâna Regelui. Băiatul își plecă privirile. Un băiat isteț, dar încăpățânat.

Ned atinse fruntea băiatului, răsfirând cu degetul părul

des și negru.

- Uită-te la mine, Gendry. Ucenicul își ridică fața. Ned studie forma maxilarului său, ochii precum gheața albastră. *Da, se gândi el, înțeleg.* Du-te înapoi la lucru, băiete. Îmi pare rău că te-am necăjit.

Se întoarse înapoi în casă, împreună cu maestrul.

- Cine a plătit pentru ucenicia băiatului? îl întrebă el într-o doară.

Mott păru iritat.

- L-ați văzut pe băiat. Un flăcău atât de solid! Mâinile alea ale lui, mâinile alea sunt făcute pentru ciocane. Este atât de promițător, încât l-am luat fără nici o plată.

- Vreau adevărul, îl grăbi Ned. Străzile sunt pline de băieți puternici. În ziua în care ai să iei un ucenic fără plată are să cadă Zidul. Cine a plătit pentru el?

- Un lord, spuse maestrul fără tragere de inimă. Nu și-a dat numele, nu purta blazon pe haine. A plătit în aur, dublul sumei obișnuite, și a zis că plătește o dată pentru băiat și încă o dată pentru tăcerea mea.

- Descrie-mi-l.

- Era solid, cu umeri rotunzi, nu atât de înalt ca dumneavoastră. Barbă castanie, dar cu fire roșietice în ea, jur asta. Purta o mantie bogată, asta îmi amintesc, de un purpuriu-intens, catifea țesută cu fire de argint, însă gluga îi umbrea fața și nu l-am văzut nici o clipă clar. Ezită un moment. Stăpânul meu, nu vreau să am necazuri.

- Nimeni nu vrea necazuri, dar mă tem că sunt vremuri tulburi, meștere Mott, spuse Ned. Știi cine-i băiatul.

- Eu nu sunt decât un armurier, lordul meu. Știu numai ce mi se spune.

- Știi cine-i băiatul, repetă Ned răbdător. Asta nu-i o întrebare.

, - Băiatul este ucenicul meu, spuse maestrul. Îl privi pe Ned în ochi, încăpățânat ca fierul bătrân. Cine a fost el înainte să vină la mine - asta nu mă mai privește.

Ned dădu din cap. Se decise că-i plăcea de Tobho Mott, maestrul armurier.

- Dacă va veni ziua când Gendry va ridica sabia în loc să confecționeze una, să-l trimiți la mine. Are aspectul unui războinic. Până atunci, ai mulțumirile mele, meștere Mott, și promisiunea mea. Dacă voi dori un coif cu care să sperii

copiii, acesta va fi primul loc în care* voi veni.

Garda îl aștepta afară, cu caii.

- Ați aflat ceva, lordul meu? întrebă Jacks când Ned' încalecă.

- Da, îi spuse el gânditor. Ce voise Jon Arryn de la bastardul regelui și de ce îl costase asta viața?

CATELYN

- Doamna mea, ar trebui să vă acoperiți capul, îi spuse Ser Rodrik pe când caii lor se avântau spre nord. Veți răci.

- Este doar apă, Ser Rodrik, răspuse Catelyn. Părul îi atârna ud și greu, o șuviță răzleață era lipită de frunte și-și putea imagina cât de rebegită și sălbatică trebuie să fi arătat, însă acum nu-i mai păsa. Ploaia din sud era blândă și moale, iar lui Catelyn îi plăcea atingerea ei pe față, ușoară ca un sărut de mamă. Îi amintea de copilărie, de zilele lungi și cenușii de la Riverrun. Își amintea de grădina zeilor, de crengile gârbovite, împovărate de umezeală, și de râsul fratelui ei pe când o fugărea printre mormanele de frunze putrede. Își amintea cum făceau plăcinte din noroi împreună cu Lysa, greutatea lor, noroiul lipicios și maroniu dintre degetele ei. Îl serveau cu plăcinte pe Degețel, chicotind, iar el mâncase o dată atât de mult noroi, încât zăcuse la pat o săptămână întregă. Cât de tineri erau atunci cu toții!

Catelyn aproape că uitase asta. În nord, ploaia cădea rece și necruțătoare, iar uneori, noaptea, se transforma în gheață. Era mai mult ca sigur că distrugea recoltele mai degrabă decât să le hrănească, și făcea ca bărbații în putere să alerge spre adăpostul cel mai apropiat. Acea nu era o ploaie în timpul căreia să se poată juca fetițele.

- Sunt ud până la piele, se plânse Ser Rodrik. Chiar și oasele-mi sunt umede.

Pădurea se strângea în jurul lor, iar răpăitul monoton al ploii atingând frunzele era acompaniat de zgomotele mărunte, cleioase, scoase de potcoavele cailor când se eliberau din mocirlă.

- Ne vom dori un foc la noapte, doamna mea, și o mâncare fierbinte pentru amândoi.

- Este un han la răscrucea din față, îi spuse Catelyn.

Dormise multe nopți acolo în tinerețe, călătorind împreună cu tatăl ei. Lordul Hoster Tully era un bărbat neastâmpărat, în floarea vârstei, călătorind mereu undeva, își mai amintea de hangiță, o femeie grasă, pe nume Masha Heddle, care molfăia zi și noapte frunze acrișoare, dar părea să dispună de o rezervă nesfârșită de zâmbete și dulciuri pentru copii. Prăjiturile erau scaldate în miere,

bogate și pline la gust, însă cum mai urâse Catelyn acele zâmbete! Frunzele acrișoare îi pătasera dinții într-un roșu-închis, dând un aspect sângeros și înspăimântător zâmbetelor ei.

- Un han, repetă îngândurat Ser Rodrik. Doar dacă... dar nu îndrăznim să riscăm. Ca să nu fim recunoscuți, cred că ar fi mai bine să căutăm un mic avanpost...

Se opri când auzira zgomote venind din fața lor, pe drum; pleoscăit de apă, zăngănit de zale, un nechezat de cal.

- Călăreți, spuse el, iar mâna îi coborî pe mânerul sabiei.

Nici chiar pe drumul regelui nu strica să fii prudent. Urmărire zgomotele până la o cotitură largă a drumului și-i văzură: o coloană de bărbați înarmați, traversând gălăgioși un râu umflat. Catelyn își struni calul, lăsându-i să treacă. Flamura din mâna călărețului din frunte atârna udă și informă, însă soldații din gardă purtau mantii vineții, iar pe umerii lor se înălța vulturul argintiu al Casei Seagard.

- Mallisterii, îi șopti Ser Rodrik, de parcă ea n-ar fi știut. Doamna mea, ar fi mai bine să vă trageți gluga.

Catelyn nu făcu nici o mișcare. Lordul Jason Mallister însuși călărea împreună cu ei, înconjurat de cavaleri, alături de fiul său, Patrek, cu scutierii în spate, în apropierea lui. Se duceau spre Debarcaderul Regelui, la turnirul Mâinii, știa asta. Toată săptămâna trecută, drumeții tăbărară pe drumul regelui ca roiurile de muște: cavaleri și călăreți liberi, cântăreți cu harfele și tobele lor, căruțe grele, încărcate cu hamei sau porumb, butoaie cu miere, negustori și meșteșugari, târfe - toți mergeau spre sud.

Catelyn îl privi direct pe Lordul Jason. Ultima oară când îl văzuse, glumea împreună cu unchiul ei, la ospățul de la nunta ei, Mallisterii fiind stegarii casei Tully, iar darurile fuseseră bogate. Părul său castaniu era presărat cu alb acum, iar chipul i se supsese odată cu trecerea vremii; totuși, anii nu-i afectaseră făloșenia. Călărea ca un bărbat care nu se teme de nimic. Catelyn îl invidia pentru asta; ea ajunsese să se teamă de atâtea. Pe când călăreții treceau, Jason încropi un salut scurt, dar nu era decât un gest de mare lord care întâlnește niște străini la drum. În acei ochi aprigi nu exista nici un semn că ar fi recunoscut-o, iar fiul său nu o învrednici nici măcar cu o privire.

- Nu v-a recunoscut, spuse Ser Rodrik după aceea, mirându-se.

- A văzut doar o pereche de drumeți plini de noroi, uzi și obosiți, așezați la marginea drumului. N-avea cum să-și închipuie că unul dintre ei este fiica lordului său. Cred că suntem în siguranță la han, Ser Rodrik.

Era aproape noapte când ajunseră acolo, la răscrucea de drumuri aflată la nord de marea afluență de la Trident. Masha Heddle era acum mai grasă și mai încărunțită decât și-o amintea Catelyn, încă molfăind frunze acrișoare, însă îi măsură doar cu o privire superficială, cu doar o umbră a zâmbetului ei grotesc și însângerat.

- Două camere la capătul scării, asta-i tot ce am, zise ea, continuând să mestece. Sunt sub turnul clopotului, așa că nu veți pierde nici o masă, deși unii cred că e cam zgomotos. Nu vă pot ajuta mai mult. Hanul e plin, sau aproape, dar nu are importanță. Aveți de ales: ori camerele, ori vă vedeți de drum.

Luară camerele aflate sub podul de la capătul scării înguste.

- Lăsați-vă încălțările aici, le spuse Masha după ce-și primise banul. Le va curăța băiatul. Nu vreau să-mi umpleți scările de noroi. Luați aminte la clopot. Cei care întârzie la masă nu mai primesc mâncare.

Nu le zâmbi și nici nu pomeni de prăjituri. Când clopotul anunță cina, zgomotul era asurzitor. Catelyn se schimbuse în haine uscate. Stătea la fereastră, privind cum ploaia curgea pe pervaz. Sticla geamului era lăptoasă și plină de apă, iar afară se lăsase un amurg umed. Catelyn putea vedea doar până la răscrucea unde se întâlneau cele două drumuri principale.

Răscrucea o puse pe gânduri. Dacă o luau spre vest de aici, era floare la ureche să ajungă la Riverrun. Tatăl ei îi dăduse întotdeauna sfaturi înțelepte atunci când avea mai mare nevoie, și-și dorea să vorbească cu el, să-l prevină asupra furtunii care se anunța. Dacă Winterfell trebuia să se pregătească de război, cu atât mai mult trebuia s-o facă și Riverrun, aflat atât de aproape de Debarcaderul Regelui, cu puternicul Casterly Rock înălțându-se spre vest, ca o umbră. Dacă tatăl ei ar fi fost ceva mai puternic, ar fi putut încerca asta, însă Hoster Tully era țintuit la pat de doi ani,

iar lui Catelyn îi era teamă să-l tulbure acum.

Drumul spre est era mai lat și mai periculos, urcând printre dealuri stâncoase și păduri dese, până în Munții Lunii, dincolo de trecătorile înalte și prăpăstiile adânci din Valea lui Arryn și dincolo de pietrosul Fingers. Deasupra Văii se înălța Eyrie, mândru și impenetrabil, turnurile sale ridicându-se spre cer. Acolo ar găsi-o pe sora ei... dar și câteva răspunsuri dintre cele căutate de Ned. Desigur, Lysa știa mai mult decât îndrăznise să aștearnă în scrisoare. S-ar fi putut să aibă și dovada clară care i-ar fi trebuit lui Ned ca să-i aducă pe Lannisteri la pieire, iar dacă se ajungea la război, vor avea nevoie de Arryni și de lorzii din est, care le datorau un serviciu.

Totuși, drumul printre munți era periculos. Pisicile-umbră bântuiau prin trecători, căderile de stânci erau la ordinea zilei, iar clanurile de munteni erau compuse din briganzi care coborau din vârf ca să jefuiască și să ucidă, după care se topeau precum zăpada, ori de câte ori cavalerii ieșeau din Vale ca să-i caute. Chiar și Jon Arryn, cel mai viteaz lord pe care-l avusese vreodată Eyrie, călătorea întotdeauna cu o escortă puternică, atunci când traversa munții. Singura forță a lui Catelyn era un cavaler bătrân, împlătoșat doar cu devotamentul său.

Nu, se gândi ea, Riverrun și Eyrie vor trebui să mai aștepte. Calea ei ducea spre nord și spre Winterfell, unde o așteptau fiii ei și îndatoririle. Îndată ce vor trece în siguranță de Gât, se putea prezenta unuia dintre stegarii lui Ned, trimițând călăreți înainte, în mare grabă, cu ordin de a instala o gardă pe drumul regelui.

Ploaia acoperea priveliștea câmpurilor de dincolo de răscruce, însă Catelyn vedea totul destul de clar cu ochii minții. Piața era chiar în drum, iar satul cu un kilometru mai departe – cincizeci de case albe, înconjurând un mic templu din piatră. Erau mai multe acum, vara fusese lungă și îngăduitoare. La nord de aici, drumul regelui se scurgea pe Furca Verde a Tridentului, prin văi mănoase și terenuri acoperite de păduri verzi, printre orașe fremătătoare, avanposturi puternice și castelele lorzilor.

Catelyn îi cunoștea pe toți: Blackwoodzii și Brackenii, dușmani pe veci, ale căror certuri fusese nevoit să le aplaneze tatăl ei; Lady Whent, ultima din neam, care locuia

cu fantomele ei sub bolțile cavernoase de la Harrenhal; irascibilul Lord Frey, care îngropase șapte neveste și-și umpluse castelele gemene cu copii, nepoți și strănepoți, dar și bastarzi. Cu toții erau stegarii casei Tully, cu săbiile puse sub jurământ în serviciul Riverrunului.

Catelyn se întrebă dacă acestea vor fi suficiente, atunci când va veni războiul. Tatăl ei era cel mai ferm dintre bărbații care trăiseră vreodată și nu avea nici o îndoială că-și va chema stegarii... Însă vor veni? Darryșii, Rygerșii și Mootonii depuseseră jurământ și față de Riverrun; totuși, luptaseră împreună cu Rhaegar Targaryen la Trident, în timp ce Lordul Frey sosise cu armata sa mult timp după bătălie, iscând îndoieli cu privire la tabăra la care intenționase să se alăture (a lor, dăduse el după aceea asigurări solemne învingătorilor, însă de atunci tatăl ei îi spusese întârziatul Lord Frey. *Nu trebuie să se ajungă la război*, se gândi Catelyn agitată. Nu trebuia să lase să se întâmple asta.

Ser Rodrik veni după ea când clopotul încetase să bată.

- Ar fi mai bine să nu părem un cavaler și doamna sa până ce nu trecem de Gât, îi spuse ea. Drumeții obișnuiți nu atrag atâta atenție. Să ne dăm drept un tată cu fiica lui, plecați la drum pentru treburi de familie.

- Cum spuneți, doamna mea, fu de acord Ser Rodrik. Abia când ea pufni în râs își dădu el seama ce făcuse. Vechile politeturi mor greu, fata... fata mea.

Încercă să se tragă de favoriții lipsă și oftă cu exasperare. Catelyn îl luă de braț.

- Vino, tată, zise ea. Vei vedea că Masha Heddle știe să aștearnă o masă bună, dar încearcă să nu o lauzi. Nu vei vrea să o vezi zâmbind.

Sala de mese era lungă și rece, cu un șir de butoaie uriașe la un capăt și un cămin la celălalt. Un băiat de casă se tot plimba de colo-colo cu frigări cu carne, în vreme ce Masha scotea bere din butoaie, molfăindu-și frunzele ei.

Băncile erau pline, orășeni și țărani amestecându-se fără sfială împreună cu drumeți de tot felul. Răscrucile adunau laolaltă tovărășii ciudate: vopsitori cu mâinile negre și purpurii împărțeau aceeași masă cu pescari duhnind a pește, un fierar plin de mușchi se înghesuia lângă un bătrân septon zbârcit, mercenari hârșâiți și negustori

rotofei schimbau vești de parcă ar fi fost tovarăși de când lumea.

Adunarea conținea mai multe săbii decât i-ar fi plăcut lui Catelyn. Trei bărbați, așezați lângă foc, purtau insigna cu armăsarul roșu al Brackenilor, însă erau în număr mare și cămășile de zale albastre și mantiile cenușii-argintii. Pe umărul lor se vedea un blazon familiar, turnurile gemene ale Casei Frey. Le studie chipurile, însă erau cu toții prea tineri ca s-o recunoască. Cel mai vârstnic dintre ei n-ar fi putut fi mai mare decât era Bran când plecase ea în nord.

Ser Rodrik găsi un loc gol pe o bancă lângă bucătărie. Vizavi, la masă, un tânăr chipeș își plimba degetele peste corzile unei harfe.

- Șapte binecuvântări, oameni buni, zise el când se așezară.

O cupă goală de vin se afla pe masă în fața lui.

- Și pentru tine, cântărețule, îi întoarse Catelyn urarea. Ser Rodrik ceru pâine, carne și bere pe un ton care sugera să-i fie aduse acum. Menestrelul, un tinerel de vreo optsprezece ani, îi studie fără jenă și îi întrebă unde mergeau, de unde veniseră și ce vești aveau, trimitând întrebările în zbor la fel de repede ca săgețile, fără să se mai obosească să aștepte răspunsul.

- Am plecat de la Debarcaderul Regelui acum două săptămâni, rosti Catelyn, răspunzând la cea mai nevinovată dintre întrebări.

- Într-acolo merg eu, spuse tinerelul.

Așa cum bănuise ea, era mult mai interesat în a-și depăna povestea lui decât s-o afle pe a lor. Menestrelilor nu le plăcea nimic mai mult decât să-și audă sunetul propriei lor voci.

- Turnirul Mâinii înseamnă lorzi bogăți, cu punji pline, continuă el. Ultima dată m-am ales cu mai mulți arginți decât puteam căra... ori aș fi putut, dacă nu i-aș fi pierdut pe toți punând rămășag că Regicidul va termina învingător.

- Zeilor nu le plac împătimitiții de jocuri, spuse sec Ser Rodrik.

Era din nord și împărtășea vederile lui Stark asupra turnirurilor.

- În mod sigur nu le-a plăcut de mine, zise cântărețul. Zeii voștri cruzi și Cavalerul Florilor mi-au făcut-o

împreună.

- Fără îndoială, a fost o lecție pentru tine, făcu Ser Rodrik.

- A fost. De data asta, banul meu îl va susține pe Ser Loras.

Ser Rodrik încercă să se tragă de favoriți, însă nu-i găsi, și înainte să poată lansa o dojana, băiatul de casă veni în grabă. Le puse pe dinainte felii de pâine și le servi de pe frigare bucăți de carne mustind de sos fierbinte. Pe o altă frigare erau înfipite cepe, ardei iuți și ciuperci dolofane. Ser Rodrik se aruncă pofcios asupra lor, în timp ce băiatul se duse să le mai aducă bere.

- Mă numesc Marillion, zise menestrelul, ciupind o coardă a harfei sale. Fără îndoială, m-ați mai auzit cântând pe undeva, nu?

Purtarea lui o făcu pe Catelyn să zâmbească. Puțini dintre menestrelii rătăcitori se aventuraseră atât de departe în nord, până la Winterfell, dar îi știa pe cei asemenea lui din copilăria sa la Riverrun.

- Mă tem că nu, îi spuse.

El scoase din harfă un sunet plângăreț.

- Ați avut de pierdut. Cine a fost cel mai bun cântăreț pe care l-ați auzit vreodată?

- Alia din Braavos, răspuse pe nerăsuflăte Ser Rodrik.

- Oh, eu sunt *mult* mai bun decât hodorogul ăla bătrân, făcu Marillion. Dacă-mi dați un argint pentru un cântec, v-aș dovedi bucurios.

- S-ar putea să am vreo para, două, dar mai degrabă le-aș arunca într-o fântână decât să plătesc pentru răgetele tale, bombăni Ser Rodrik.

Părerea sa despre menestrelu era bine cunoscută; muzica era ceva drăguț, dar numai pentru fete, și nu putea pricepe de ce un flăcău sănătos și-ar ocupa mâinile cu o harfă, când putea lua o sabie.

- Bunicul tău este cam înăcrit, îi spuse Marillion lui Catelyn. Am vrut să vă fac o onoare. Un omagiu pentru frumusețea ta. De fapt, eu sunt menit să cânt numai pentru regi și înalții lorzi.

- Oh, pot să văd asta, zise Catelyn. Lordului Tully îi plac cântecele, după cum am auzit. Fără îndoială că ai fost la Riverrun.

- De sute de ori, spuse menestrelul cu nepăsare. Păstrează o cameră numai pentru mine, iar tânărul lord îmi este ca un frate.

Catelyn zâmbi, întrebându-se ce ar crede Edmure de asta. Un menestrel se vârâse odinioară în patul unei fete care-i plăcea fratelui ei; de atunci el ura menestrelii.

- Și la Winterfell? îl chestiona ea. Ai călătorit și în nord?

- De ce s-o fi făcut? întrebă Marillion. Acolo sunt numai viscole și piei de urs, iar în familia Stark nu se cunoaște nici un fel de muzică în afară de urletul lupilor.

În celălalt capăt al sălii se auzi ușa trântindu-se.

- Hangiță, răsună o voce de slujitor în spatele ei, avem cai de țesălat, iar lordul meu, Lannister, cere o cameră și o baie fierbinte.

- Oh, zei, spuse Ser Rodrik înainte să apuce Catelyn să-i facă semn să tacă, degetele ei strângându-l tare de braț.

Masha Heddle se înclină și-și arătă zâmbetul ei roșiatic, hidos.

- Îmi pare rău, stăpâne, dar nu mai avem nici un loc, toate camerele sunt ocupate.

Erau patru, văzu Catelyn. Un bătrân din Rondul de Noapte, doi servitori și... el, stând acolo, mic și sfidător ca însăși viața.

- Oamenii mei vor dormi în grajd, iar cât despre mine, nu-mi trebuie o cameră mare, după cum poți vedea și singură, spuse rânjind. Atât timp cât focul arde, iar așternutul nu are prea mulți purici, sunt fericit.

Masha Heddle era copleșită.

- Stăpâne, nu mai am nimic, este turnirul și nu am cum să... Oh...

Tyrion Lannister scoase un ban din punga sa și-l aruncă peste cap, îl prinse și-l azvârli din nou. Chiar și din locul unde se afla Catelyn, sclipirea aurului era de neconfundat. Un călăreț liber, într-o pelerină albastră spălăcită, se ridică în picioare.

- Ești binevenit în odaia mea, stăpâne.

- Iată un om isteț, zise Lannister trimițând banul învârtindu-se prin încăpere. Călărețul îl prinse din zbor. Și totodată ager. Piticul se întoarse spre Masha Heddle și întrebă apoi: Crezi că poți face rost de ceva de mâncare?

- Orice vă este pe plac, stăpâne, orice, promise hangița.

Sta-i-ar în gât, se gândi Catelyn, însă imediat îl văzu pe Bran sufocându-se, înecându-se cu propriul său sânge. Lannister se uită spre cea mai apropiată masă.

- Oamenii mei primesc tot ce le dai și celorlalți. Porții duble, căci am călătorit mult și din greu. Iar pentru mine, friptură de pasăre, pui, rață, porumbel, nu contează. Și trimite o butelcă din cel mai bun vin al tău. Yoren, stai cu mine?

- Da, stăpâne, răspuse fratele în negru.

Piticul nu se uitase spre capătul sălii, iar Catelyn tocmai se gândea cât de recunoscătoare era mulțimii care ocupase băncile dintre ei, când, dintr-odată, Marillion se ridică în picioare.

- *Lord Lannister!* strigă el. Voi fi bucuros să vă înveselesc în timp ce mâncați. Dați-mi voie să vă cânt balada mării victorii a tatălui dumneavoastră la Debarcaderul Regelui!

- Nimic nu mi-ar strica mai repede pofta de mâncare, făcu piticul pe un ton sec.

Ochii săi bicolori îl cercetară la repezeală și rătăciră apoi de la el, găsind-o pe... Catelyn. O clipă rămase uluit, uitându-se în direcția ei. Ea își întoarse fața în altă parte. Însă era deja prea târziu. Piticul zâmbea.

- Lady Stark, ce plăcere neașteptată, spuse el. Chiar vă duceam dorul la Winterfell.

Marillion se holbă la ea, uimirea făcând loc supărării când Catelyn se ridică în picioare. Îl auzi pe Ser Rodrik înjurând. Dacă omul ar fi rămas la Zid, se gândi ea, dacă...

- Lady... Stark? făcu Masha Heddle proteste.

- Încă mai eram Catelyn Tully ultima dată când am tras aici, îi spuse ea hangiței.

Putea auzi șușotelile, simțea privirile tuturor asupra ei. Se uită în jur, la fețele cavalerilor și lefegiilor, și inspiră adânc, spre a-și potoli bătaile năvalnice ale inimii. Nu îndrăznise ea să-și asume riscurile? Nu mai era vreme să se gândească la asta, iar după o clipă își auzi propria voce.

- Tu, de colo, din colț, îi spuse ea unui bărbat mai vârstnic, pe care nu-l observase până atunci. Liliacul acela negru pe care-l văd brodat pe tunica dumitale nu este de la Harrenhal?

Bărbatul se ridică în picioare.

- Este, doamna mea.

- Iar Lady Whent nu este o prietenă sinceră și adevărată a tatălui meu, Lordul Tully de Riverrun?

- Este, răspunse bărbatul cu îndrăzneală.

Ser Rodrik se ridică în tăcere și-și eliberă sabia din teacă. Piticul privea spre ei, cu o figură inexpresivă, cu uimire în ochii săi bicolori.

- Armăsarul roșu a fost întotdeauna binevenit la Riverrun, le spuse ea celor trei de lângă foc. Tatăl meu îl consideră pe Jonos Bracken printre stegarii săi cei mai vechi și mai devotați.

Cavalerii înzăuați schimbară între ei priviri nesigure.

- Stăpânul nostru este onorat de această încredere, spuse, ezitând, unul dintre ei.

- Îl invidiez pe tatăl dumneavoastră pentru toți acești prieteni de nădejde, ciripi Lannister, însă nu deslușesc prea bine rostul acestor vorbe, Lady Stark.

Ea nu-l băgă în seamă, întorcându-se spre grupul numeros de mantii albastre și cenușii. Erau miezul întregii chestiuni - mai mult de douăzeci de oameni.

- Cunosc și blazonul vostru: cele două turnuri gemene ale casei Frey. Ce mai face bunul nostru lord, domnilor?

Căpitanul lor se ridică.

- Lordul Walder este bine, doamna mea. Are de gând să-și ia o soață nouă în cea de-a nouăsprezecea zi de nume și l-a rugat pe tatăl dumneavoastră, lordul, să-i onoreze nunta cu prezența sa.

Tyrion Lannister chicoti. Atunci Catelyn știu că era al ei.

- Acest om a venit ca oaspete în casa mea și a uneltit pentru uciderea fiului meu, un băiat de șapte ani, anunță ea, arătând spre el. Ser Rodrik veni alături, cu sabia în mână. În numele Regelui Robert și al bunilor lorzi pe care-i sluiți, vă cer să-l arestați și să mă ajutați să-l duc înapoi la Winterfell pentru a aștepta acolo judecata regelui.

Nu știa ce-i aducea o satisfacție mai mare, sunetul zecilor de săbii trase deodată, sau expresia lui Tyrion Lannister.

SANSA

Sansa călătorea spre turnirul Mâinii împreună cu Septa Mordane și Jeyne Poole, într-o litieră cu perdele de mătase galbenă, atât de fină, încât putea vedea prin ea; transformau întreaga lume în aur. Dincolo de zidurile orașului, lângă râu, fuseseră ridicate sute de corturi, iar oamenii de rând veneau cu miile ca să privească întrecerile. Toată această splendoare îi tăiasă Șansei răsuflarea, armurile strălucitoare, armăsarii masivi, drapați în argint și aur, strigătele mulțimii, flamurile care fluturau în vânt... și mai ales cavalerii.

- E mai bine decât în cântece, șopti ea când găsiră locurile promise de tatăl ei, printre înalții lorzi și doamnele lor.

Sansa era înveșmântată minunat în ziua aceea, cu o rochie verde, care-i scotea în evidență părul roșcat, și știa că era privită și că i se zâmbea.

Priviră cum călăreau eroii din o sută de balade, fiecare mai grozav decât celălalt. Cei șapte cavaleri din Garda Regelui intrară pe teren; toți, în afară de Jaime Lannister, erau în armuri de culoarea laptelui, mantiile lor fiind albe precum zăpada proaspăt căzută. Ser Jaime purta tot o mantie albă, însă dedesubtul ei strălucea aurul, din cap până-n picioare, și avea un coif de forma unui cap de leu și o sabie aurită. Ser Gregor Clegane, Muntele Călare, trecu tunând dincolo de ei, ca o avalanșă. Sansa își aminti de Lord Yohn Royce, care fusese oaspete la Winterfell cu doi ani în urmă.

- Armura lui este de bronz, veche de mii și mii de ani, gravată cu rune magice, care-l feresc de răni, îi șopti ea lui Jeyne.

Septa Mordane i-l arătă pe Lordul Jason Mallister, în vinețiu gravat cu argint, cu aripi de vultur pe coif. Pe Trident, tăiasă trei dintre stegarii lui Rhaegar. Fetele chicotiră văzându-l pe preotul-soldat Thoros din Myr, cu roba roșie fluturând și cu țeasta rasă, până ce septa le spusese că, odată, el se urcase pe meterezele de la Pyke ținând în mână o sabie în flăcări.

Sansa nu-i cunoștea pe ceilalți călăreți, cavaleri rătăcitori de la Degete și Highgarden și din munții Dorne,

călăreți liberi nepomeniți în balade și cavaleri recent investiți, fiii mai tineri ai marilor lorzi și moștenitori ai caselor mai puțin importante. Bărbații mai tineri nu apucaseră să săvârșească, încă, mari isprăvi, însă Sansa și Jeyne căzură de acord că, într-o zi, cele Șapte Regate vor răsuna de numele lor. Ser Balon Swann. Lordul Bryce Caron din Mlaștini. Moștenitorul lui Bronze Yohn, Ser Andar Royce, și fratele său mai tânăr, Ser Robar, cu platoșele lor argintii, filigranate în bronz, cu aceleași vechi rune care-l păzeau și pe tatăl lor. Gemenii, Ser Horas și Ser Hobber, ale căror scuturi aveau blazonul cu ciorchinii de strugure al Casei Redwynes, purpuriu pe albastru. Patrek Mallister, fiul Lordului Jason. Șase Frey de la Trecătoare: Ser Jared, Ser Hosteen, Ser Danwell, Ser Em* mon, Ser Theo, Ser Perwyn, fii și nepoți ai bătrânului Lord Walder Frey, dar și fiul său bastard, Martyn Rivers.

Jeyne Poole îi mărturisi că era înspăimântată de felul în care arăta Jalabhar Xho, un prinț exilat din Insulele Verii, care purta o capă verde și pene stacojii pe pielea întunecată ca noaptea, însă când dădu cu ochii de tânărul Lord Beric Dondarrion, cu părul său precum aurul roșu și cu scutul negru, străbătut de fulger, se declară gata să se mărite cu el chiar acolo, pe loc.

Câinele era și el pe listă, la fel și fratele regelui, elegantul Lord Renly de la Capătul Furtunii. Jory, Alyn și Harwin luptau pentru Winterfell și pentru nord.

- Jory arată ca un cerșetor printre toți ceilalți, pufni Septa Mordane la vederea lui.

Sansa nu putea fi decât de acord. Armura lui Jory avea un pieptar albastru-cenușiu, fără ornamente și găтели, iar de umerii săi atârna o mantie cenușie, subțire, ca o zdreanță murdară. Totuși, se acomoda repede, doborându-l pe Horas Redwyne din primul tur și pe unul dintre Frey la al doilea. În cea de-a treia înfruntare, îl lovi de trei ori pe un călăreț liber, Lothor Brune pe nume, a cărui armură era la fel de simplă ca a lui. Nici unul dintre ei nu căzu din șă, însă lancea lui Brune era mai sigură și loviturile sale mai bine plasate, iar regele îi oferii lui victoria. Alyn și Harwin se descurcă și mai slab; Harwin fu doborât din șă în primul tur de Ser Meryn, din Garda Regelui, iar Alyn căzu în fața lui Ser Balon Swann.

Competiția dură întreaga zi și se prelungea până la amurg, potcoavele armăsarilor frământând terenul până ce îl transformară într-o tarla de pământ răscolit. Jeyne și Sansa țipară de zeci de ori la unison, când călăreții se înfruntau, lăncile spulberându-se în așchii de lemn în vreme ce oamenii de rând îi încurajau pe favoriții lor. Jeyne își acoperea ochii de fiecare dată când cădea câte-un cavaler, ca o fetiță speriată, dar Sansa era clădită dintr-o fibră mai tare. O mare doamnă știa cum să se comporte la turniruri. Chiar și Septa Mordane îi remarcă stăpânirea de sine și dădu din cap, aprobatoare.

Regicidul călărea minunat. Îi răsturnă pe Ser Andar Royce și pe Lordul de Hotar, Bryce Caron, la fel de ușor de parcă ar fi fost la maneaj, apoi îi smulse victoria, după o luptă grea, căruntului Barristan Selmy, care câștigase primele două runde împotriva unor bărbați cu treizeci, patruzeci de ani mai tineri decât el.

Sandor Clegane și uriașul său frate, Ser Gregor Muntele, păreau și ei de neoprit, dând peste cap adversar după adversar într-un stil feroce. Cel mai înspăimântător moment al zilei veni în timpul celei de-a doua rundă a lui Ser Gregor, când lancea sa se avântă în sus și-l lovi pe un tânăr cavaler de Vale sub apărătoarea de gât cu o asemenea forță, încât i-o străpunse, omorându-l pe loc. Tânărul căzu la nici zece pași de locul unde era așezată Sansa. Vârful lăncii i se rupsesse în gât, iar sângele țâșni în jeturi repetate, fiecare mai slab decât cel de dinainte. Armura lui era nouă: un fir strălucitor de foc se lungi pe brațul său întins, când oțelul reflectă lumina. Apoi soarele se ascunse în spatele unui nor și totul se termină. Mantia lui era albastră, culoarea cerului dintr-o zi senină de vară, tivită cu semiluni, însă sângele i se prelingea pe ea, iar stofa se întunecă și semilunile deveniră însângerate, una câte una.

Jeyne Poole izbucni într-un plâns atât de isteric, încât Septa Mordane o admonesta, însă Sansa rămase cu mâinile încrucișate în poală, privind totul cu o fascinație stranie. Nu mai văzuse niciodată un om murind. Ar fi trebuit să plângă și ea, se gândi, însă lacrimile refuzau să vină. Poate că le plânsese pe toate pentru Lady și pentru Bran. Ar fi fost altceva dacă acolo ar fi zăcut Jory sau Ser Rodrik, ori tata,

își spusese ea. Tânărul cavalier în mantie albastră nu însemna nimic pentru ea, era doar un necunoscut din Valea Arryn, al cărui nume îl uitase imediat după ce-l auzise. Iar acum și lumea-l va uita, își dădu ea seama; nu vor fi cântece pentru el. Asta era întristător.

După ce-i scoaseră trupul de pe teren, un băiat cu o lopată veni și puse pământ peste locul în care căzuse, acoperind sângele. Apoi înfruntările se reluară. Și Ser Balon Swann căzu în fața lui Gregor, iar Lordul Renly înaintea Câinelui. Renly fu aruncat din șa atât de violent, încât păru că zboară de pe armăsarul său, cu picioarele în aer. Capul său lovi pământul cu un pocnet audibil, care făcu mulțimea să icnească, însă nu fusese decât unul dintre coarnele aurite de pe coiful său. Una dintre ramificații se rupse sub el. Când Lordul Renly se ridică în picioare, publicul ovaționa frenetic, pentru că arătosul frate al Regelui Robert era unul dintre marii săi favoriți. Îi înmâna învingătorului său cornul rupt, făcând o plecăciune grațioasă. Câinele pufni și azvârli trofeul mulțimii, unde oamenii de rând se luară la bătaie pentru a înșfăca bucățica de aur, până ce Lordul Renly se duse printre ei și restabili ordinea. Între timp, Septa Mordane revenise singură la locul ei. Jeyne se simțea rău, explică ea; o ajutase să se întoarcă la castel. Sansa aproape că uitase de Jeyne.

Mai târziu, un cavalier rătăcitor într-o mantie cadrilată se dezona omorând calul lui Beric Dondarrion, fiind descalificat. Lordul Beric puse șaua pe un alt cal, numai pentru a fi aruncat la pământ de Thoros din Myr. Ser Aron Santagar și Lothor Brune se ciocniră de trei ori la rând, fără nici un rezultat; Ser Aron căzu după aceea înaintea Lordului Jason Mallister, iar Brune fu doborât de fiul mai mic al lui Yohn Royce, Robar.

În cele din urmă, rămaseră patru: Câinele și fratele său monstruos, Gregor, Jaime Lannister Regicidul și Ser Loras Tyrell, tânărul pe care-l numiseră Cavalerul Florilor. Ser Loras era fiul cel mic al lui Mace Tyrell, Lordul de Highgarden și Păzitor al Sudului. La șaisprezece ani, era călărețul cel mai tânăr de pe teren; totuși, doborâse de pe cai trei cavaleri din Garda Regelui în dimineața aceasta, în primele trei runde. Sansa nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de frumos. Platoșa sa era modelată delicat, ca

un buchet cu mii de flori felurite, iar armăsarul alb ca neaua era drapat într-o țesătură de trandafiri albi și roșii. După fiecare victorie, Ser Loras își scotea coiful și călărea încet în jurul gardului și smulgea un trandafir din țesătură, aruncându-l unei fete din mulțime.

Ultima sa luptă din zi fu împotriva tânărului Roycc. Runele străvechi ale lui Ser Robar se dovediră a fi o jalnică protecție, căci Ser Loras îi spulberă scutul și-l aruncă din șa pentru a-l trimite la pământ cu un zăngănit înfiorător. Robar rămase jos gemând, pe când învingătorul său își executa parada pe teren. În cele din urmă, aduseră o litieră și-l duseră la cortul său, buimăcit și nemișcat. Sansa nici nu văzu asta, pentru că ochii ei erau ațintiți asupra lui Ser Loras. Când calul alb se opri înaintea ei, crezu că inima-i va țâșni din piept.

Celorlalte fete le dăduse trandafiri albi, dar cel pe care-l trăsese acum pentru ea era roșu.

- Dulce domniță, spuse el, nici o victorie nu este mai frumoasă decât tine.

Sansa luă timidă floarea, amețită de gestul său galant. Părul lui părea o coamă de șuvițe moi, castanii, iar ochii îi erau precum aurul lichid. Ea inspiră mireasma dulce a trandafirului și rămase cu el în mână multă vreme după ce Ser Loras plecase.

Când, în cele din urmă, Sansa privi în sus, un bărbat se postase în fața ei, zgâindu-se la ea. Era scund, cu o barbă ascuțită și o șuviță argintie în păr, aproape la fel de bătrân ca tatăl ei.

- Tu trebuie să fii una dintre fiicele lui, îi spuse el. Avea ochi verzi-cenușii, care nu zâmbeau odată cu gura. Arăți ca toți cei din neamul Tully.

- Sunt Sansa Stark, îi răspunse ea stingherită. Bărbatul purta o mantie grea, cu un guler de blană, prinsă de umăr cu o mierlă din argint, și avea manierele degajate ale unui mare lord, însă nu-i era familiar. N-am avut încă onoarea să vă cunosc, domnul meu. Septa Mordane interveni cu grabă.

- Dulce copilă, el este Lord Petyr Baelish, din consiliul restrâns al regelui.

- Mama ta a fost cândva regina visurilor *mele*, spuse el încet. Respirația-i mirosea a mentă. Ai părul ei.

Degetele sale îi atinseră obraji și îi mângâiară o șuviță

roșcată. Brusc, se răsuci și plecă de lângă ea.

Luna era deja sus pe cer, iar mulțimea obosise, așa că regele decretă că ultimele trei confruntări vor avea loc în dimineața următoare, înainte de luptele corp la corp. În timp ce oamenii de rând începură să o ia spre casele lor, discutând despre înfruntările de peste zi și despre cele care urmau a doua zi, întreaga curte se mută pe malul râului pentru un ospăț. Șase bouri monstruos de mari se frigeau de câteva ore, răsucindu-se încet pe proțapurile de lemn, în vreme ce ucenicii îi ungeau cu unt și ierburi până ce carnea începu să trosnească, rumenită. În afara pavilioanelor fuseseră puse mese pe care așteptau lămâiță, căpșuni și pâine proaspăt coaptă.

Șansei și Septei Mordane li se oferiseră locuri de mare cinste, în dreapta podiumului pe care ședea însuși regele, lângă regina sa. Când prințul Joffrey se așeză la dreapta ei, ea simți o strângere de inimă. El nu mai schimbasese nici un cuvânt cu ea, de când se petrecuse lucrul acela îngrozitor, iar ea nu mai îndrăznise să-i vorbească. Prima dată crezuse că-l ura pentru ce-i făcuseră lui Lady, însă după ce plânsese până i se uscaseră ochii, își spusese că nu Joffrey era vinovat pentru asta. Regina o ceruse, ea era cea demnă de ură, ea și Arya. Nu s-ar fi întâmplat nimic rău dacă n-ar fi fost Arya.

Nu-l putea urî pe Joffrey în noaptea asta. Era prea frumos ca să fie detestat. Purta un pieptar de un albastru-închis, presărat cu un șir dublu de capete de leu aurite, iar în jurul sprâncenelor avea o coroniță subțire din aur, cu safire. Părul lui era la fel de strălucitor ca metalul. Sansa se uită la el și se înfiora, temându-se că s-ar putea să nici n-o bage în seamă, ori chiar mai rău, să-și întoarcă din nou ura asupra ei, trimițând-o de la masă plângând.

În loc de asta, Joffrey îi zâmbi și-i sărută mâna, elegant și manierat, ca orice prinț din balade, spunându-i:

- Ser Loras apreciază foarte mult frumusețea, dulce domniță.

- A fost prea drăguț, răspunse ea sfioasă, încercând să rămână modestă și calmă, deși inima-i sălta în piept. Ser Loras este un adevărat cavaler. Crezi că va învinge mâine, lordul meu?

- Nu, spuse Joffrey. Câinele meu îl va răpune, sau poate

unchiul Jaime. Și, în câțiva ani, când voi fi destul de mare ca să mă înscriu la turniruri, am să-i dobor eu pe toți.

Ridică mâna pentru a chema un slujitor cu o butelcă de vin rece, de vară, și-i turnă și ei o cupă. Ea se uită neliniștită spre Septa Mordane, până ce el se întoarce și-i umplu și septeii cupa, iar ea dădu din cap și-i mulțumi cu eleganță, fără să mai spună ceva.

Slujitorii ținură cupele pline toată noaptea; totuși, după aceea, Sansa nu-și mai aminti să fi gustat măcar din vin. Nu avea nevoie de vin. Era îmbătată de vraja nopții, amețită de farmecul ei, furată de frumusețile la care visase întreaga viață, fără a îndrăzni să spere că le va cunoaște vreodată. În fața pavilionului regelui ședea cântăreți, umplând aerul amurgului cu muzica lor. Un jongler azvârlea în aer o sumedenie de bețe arzânde. Chiar și bufonul regelui, nătângul cu fața lată, poreclit Băiatul Lună, dansa pe catalige în veșmintele-i tărcate, bătându-și joc de toată lumea cu o cruzime atât de abilă, încât Sansa se întrebă dacă era cu adevărat un prostănac. Chiar și Septa Mordane era fără apărare în fața lui; când interpretă un cântecel despre Marele Septon, ea râse atât de tare, încât își vărsă vinul în poală.

Iar Joffrey era curtoazia întruchipată. Vorbi cu Sansa întreaga noapte, copleșind-o cu complimente, făcând-o să râdă, împărtășindu-i micile bârfe de la curte, descifrându-i glumele Băiatului Lună. Sansa fu atât de captivată, încât aproape că uită de bunele sale maniere și o ignoră pe Septa Mordane, așezată în stânga ei.

Felurile de mâncare soseau neconținut. O supă groasă de orz și carne de căprioară. Salate de ierburi dulci și spanac și pere, presărate cu miez de nucă măcinat. Melci în miere și usturoi. Sansa nu mai mâncase melci înainte; Joffrey îi arătă cum să extragă animalul din cochilia lui, și-i puse chiar el în gură prima bucățică dulce. Apoi sosiră păstrăvi proaspăt pescuiți din râu, copti în lut; prințul o ajută să deschidă crusta groasă, pentru a scoate la iveală carnea albă și ușoară din interior. Iar când fură aduse cărnurile, o servi tot el, tăind dintr-o pulpă o porție regească, pe care i-o așeză, zâmbind, în farfurie. Ea putea vedea, după felul în care-și mișca mâna dreaptă, că încă mai avea dureri; totuși, el nu spuse nici o vorbă despre

asta.

Mai târziu urmară aluaturile dulci și plăcinta de porumbel și merele coapte, mirosind a scorțișoară, prăjiturile cu lămâie, glasate cu zahăr, dar Sansa era atât de sătulă, încât nu reuși să înghită mai mult de două prăjituri mici, deși îi plăceau la nebunie. Tocmai se întreba dacă n-ar putea încerca să atace o a treia, când suveranul începu să strige.

Regele Robert devenise tot mai grobian cu fiecare fel de mâncare. Din când în când, Sansa îl putea auzi râzând sau urlând vreo poruncă pentru a acoperi muzica și zăngănitul farfuriilor și al tacâmurilor, însă era prea departe ca să-i poată înțelege vorbele. Acum îl auziră cu toții.

- Nu, tună el cu un glas care înghiți celelalte conversații. Sansa fu șocată să-l vadă ridicându-se în picioare, cu fața congestionată, clătinându-se. Într-o mână ținea un bol cu vin și era cât se putea de beat.

- Nu-mi spui tu ce să fac, femeie, urlă el la Regina Cersei. Eu sunt regele aici, pricepi? Eu domnesc aici, iar dacă spun că voi lupta mâine, *voi lupta!*

Toată lumea privea. Sansa îi văzu pe Ser Barristan și pe fratele regelui, Renly, precum și pe bărbatul scund care-i vorbise atât de ciudat și-i atinsese părul, însă nici unul dintre ei nu făcu nimic ca să intervină. Chipul reginei era ca o mască, atât de golit de sânge, încât ai fi putut crede că e sculptat în zăpadă. Se ridică de la masă, își strânse fustele și plecă în tăcere, cu servitorii în urma ei.

Jaime Lannister își puse mâna pe umărul regelui, însă acesta îl îmbrânci cu putere. Lannister se împiedică și căzu. Regele hohoti.

- Mare cavaler, încă te pot azvârli în noroi. Să-ți amintești asta, Ucigaș de Regi. Se bătu pe piept cu prețiosul bol, risipind vin pe tunică sa din satin. Aduceți-mi ghioaga și nici un bărbat din regat nu va rezista înaintea mea.

Jaime Lannister se ridică și se scutură.

- După cum spuneți, Maiestatea Voastră.

Glasul său era încordat. Lord Renly păși înainte zâmbind.

- Ți-ai vărsat vinul, Robert, lasă-mă să-ți aduc o altă cupă.

Sansa tresări când Joffrey puse mâna pe brațul ei.

- Se face târziu, spuse prințul. Avea o expresie ciudată pe față, de parcă ar fi privit prin ea. Ai nevoie de un însoțitor până la castel?

- Nu, începu Sansa. Se uită după Septa Mordane și fu surprinsă să o vadă dormind cu capul pe masă, sforăind încetișor, ca o doamnă. Vreau să spun... Da, mulțumesc, asta ar fi foarte frumos din partea ta. Sunt obosită și drumul este întunecos. Aș fi bucuroasă de protecție.

Joffrey strigă:

- *Câine!*

Sandor Clegane păru să se întrupeze înaintea lor din noapte, atât de repede se înfățișă. Își schimbase armura cu o tunică din lână roșie, cu un cap de câine cusut pe piept. Lumina torțelor îi așeza pe față o roșeață puternică.

- Da, Alteța Voastră?

- Condu-o pe logodnica mea la castel și ai grijă să nu pățească nimic, îi spuse prințul.

Și fără măcar un cuvânt de rămas-bun, Joffrey plecă de lângă ea. Sansa putea *simți* cum Câinele o privea.

- Credeai că Joff te va conduce chiar el? Râse. Avea un răs ca mârâitul câinilor în cușcă. O ridică în picioare, apoi râse din nou.

Înspăimântată brusc, Sansa trase de umărul Septei Mordane, sperând să o trezească, însă nu reuși decât s-o facă să sforăie și mai tare. Regele Robert plecase împleticindu-se și jumătate din bănci se goliseră dintr-odată. Ospățul se sfârșise, iar frumosul ei vis se terminase odată cu el.

Câinele smulse o torță ca să lumineze drumul. Sansa îl urmă îndeaproape. Terenul era pietros și accidentat; pâlپâitul torței făcea ca terenul să pară că se frământa și se mișca sub pașii ei. Își ținea privirile în jos, având grijă unde pășește. Trecură printre pavilioane, fiecare cu flamura sa și o armură atârnată afară, iar cu fiecare pas liniștea devenea tot mai grea. Sansa nu suporta să-l privească, atât de mult o înspăimânta; totuși, fusese educată după toate regulile manierelor elegante; o adevărată lady nu dădea atenție chipului său, își spuse ea.

- Ai călărit frumos astăzi, Ser Sandor, începu ea. Sandor Clegane mârâi.

- Scutește-mă de micile tale complimente găunoase,

fetițo... și de *serii* tăi. Nu sunt cavaler. Scuipe pe ei și pe jurămintele lor. Fratele meu este cavaler. L-ai văzut cum a călărit astăzi?

- Da, șopti Sansa, tremurând. A fost...

- Galant? sfârși Câinele în locul ei. Își dădu seama că-și bătea joc de ea.

- Nu i-a putut rezista nimeni, reuși ea în cele din urmă să bâiguie.

Nu era o minciună. Sandor Clegane se opri brusc în mijlocul câmpului întunecat și pustiu. Nu avu de ales decât să se oprească și ea.

- Vreo septă te-a învățat foarte bine. Ești la fel ca păsările acelea din Insulele Verii, nu-i așa? O păsărică frumușică și vorbitoare, repetând toate acele cuvinte drăgălașe pe care te-au învățat să le reciți.

- Asta este o grosolanie. Sansa își simțea inima zbatându-i-se în piept. Mă sperii. Vreau să plec acum.

- *Nu i-a putut rezista nimeni*, șuieră Câinele. Asta-i destul de adevărat. Nimeni nu i-a putut rezista vreodată lui Gregor. Băiatul acela de astăzi, în a doua rundă... Ooh, a fost o trebușoară destul de frumoasă. Ai văzut și tu, nu? Bietul nebun, n-avea nici o treabă să călărească în compania asta. Fără bani, fără scutier, fără nimeni să-l ajute cu armura. Apărătoarea de gât nu a fost strânsă bine. Crezi că Gregor nu a văzut asta? Crezi că lancea lui a ajuns acolo din întâmplare? Drăgălașă față flecară, dacă-ți închipui asta, ai cu adevărat un creier de pasăre. Lancea lui Gregor se duce acolo unde vrea el. Uită-te la mine. *Uită-te la mine!*

Sandor Clegane își puse mâna uriașă sub bărbia ei, ridicându-i fața. Se aplecă spre ea și aduse torța mai aproape. Ia uite câtă frumusețe! Uită-te bine. Știu prea bine că vrei asta. Te-am privit întorcându-ți fața tot timpul călătoriei pe drumul regelui. Mă ușurez pe asta. Uită-te bine!

Degetele lui îi cuprinseseră bărbia cu tăria unei capcane de fier. Ochii lui îi priveau pe ai ei. Ochi aburiți de beție, întunecați de furie. Trebuia să privească.

Partea dreaptă a feței era suptă, cu pomeți ascuțiți și ochi cenușii sub sprâncenele stufoase. Nasul era mare și coroiat, iar părul rar. Îl purta lung și dat într-o parte, pentru

că nu avea deloc păr *în cealaltă* parte a capului.

Partea stângă a feței era devastată. Urechea îi fusese arsă; acolo nu mai rămăsese nimic, în afară de o gaură. Ochiul era bun încă, dar în jurul lui se vedea o masă de cicatrici - carne lucioasă, neagră ca talpa, găurită de cratere și fisurată de crăpături adânci, care luceau roșietice și umede când se mișca. În jos, spre falcă, se putea vedea o urmă de os, acolo unde carnea fusese hăcuită.

Sansa începu să plângă. El îi dădu drumul și înfipse torța în noroi.

- N-ai nici un fel de cuvinte drăguțe pentru asta, nu, fato? Nici un compliment frumușel din cele învățate de la septă? Când văzu că nu i se răspunde continuă. Majoritatea cred că-i o rană dintr-o bătălie, vreun asediu, un turn în flăcări, un dușman cu o torță. Un smintit m-a întrebat dacă n-a fost răsuflarea unui dragon. De data asta, râsul său fu mai moale, însă tot atât de amar. Îți spun eu ce a fost, fato, reluă el ca o umbră care se aplecase atât de mult spre ea, încât îi putea mirosi duhoarea acră. Eram mai tânăr ca tine, poate pe la șase, șapte ani. Un sculptor în lemn și-a deschis atelierul în satul aflat sub protecția tatălui meu și, pentru a obține niște favoruri, a trimis daruri. Bătrânul făcea niște jucării minunate. Nu-mi amintesc ce am primit eu, însă voiam darul lui Gregor. Un cavaler din lemn, vopsit complet, cu fiecare încheietură mobilă și fixată cu sfori, ca să-l poți face să lupte. Gregor este cu cinci ani mai mare ca mine, pentru el jucăria nu însemna nimic, avea aproape doi metri înălțime și era musculos ca un taur. Așa că i-am luat cavalerul, însă nu simțeam nici o bucurie, îți spun eu. Eram speriat tot timpul și, așa cum mă temeam, el a aflat. În încăpere era un vas cu cărbuni încinși. Gregor nu a spus nimic, doar m-a luat sub braț și m-a împins cu partea asta a feței în cărbunii încinși și m-a ținut acolo în timp ce eu urlam. Ai văzut cât e de puternic. Chiar și atunci, a fost nevoie de trei bărbați în putere ca să-l dea jos de pe mine. Septonii predică despre cele șapte iaduri. Ce știi ei? Numai un om care a fost ars știe cum arată cu adevărat iadul. Tatăl meu a povestit tuturor că așternuturile mele luaseră foc, iar maestru mi-a pus pomezii. *Pomezii* Și Gregor a primit pomezii. Patru ani mai târziu, l-au uns cu cele șapte uleiuri, el a recitat jurămintele de cavaler și Rhaegar

Targaryen l-a atins pe umăr spunând: „Ridică-te, Ser Gregor.”

Vocea aspră se stinse. Ședea în tăcere înaintea ei, o formă masivă și întunecată, învăluită în noapte, ascunsă ochilor ei. Sansa îi putea auzi respirația întretăiată. Își dădu seama că-i părea rău de el. Cumva, frica dispăruse. Tăcerea nu se mai sfârșea, așa că ea începu din nou să se teamă, însă, de data asta se temea pentru el, nu pentru ea. Mâna ei găsi umărul masiv.

- Nu a fost un cavaler adevărat, îi șopti.

Câinele își dădu capul pe spate și răcni. Sansa se trase înapoi, departe, însă el o prinse de braț.

- Nu, mormăi el, nu, păsărică, nu a fost un cavaler adevărat.

Pe tot restul drumului spre oraș, Sandor Clegane nu mai spuse nici un cuvânt. O conduse la locul în care așteptau caleștile, îi spuse unui vizitiu să-i ducă înapoi la Fortăreața Roșie și urcă după ea. Trecură în tăcere de Poarta Regelui, pe străzile iluminate cu torțe. Îi deschise ușa din spate și o conduse în castel, strâmbând din fața sa arsă și holbându-și ochii, iar când urcară treptele în turn, era doar la un pas în urma ei. O conduse în siguranță prin coridoare până la intrarea în camera ei de culcare.

- Îți mulțumesc, domnul meu, spuse Sansa cu blândețe. Câinele o apucă de braț și se aplecă spre ea.

- Ce ți-am spus în astă noapte, zise el cu o voce care părea chiar mai aspră decât de obicei. Dacă-i spui lui Joffrey... surorii tale, tatălui tău... oricui...

- Nu, șopti Sansa. Promit. Nu era destul.

- Dacă spui *cuiva*, te omor.

EDDARD

- L-am vegheat eu, pentru ultima dată, spuse Ser Barristan Selmy, privind amândoi spre trupul din spatele căruței. Nu mai avea pe nimeni. O mamă în Vale, din câte mi s-a spus.

În lumina spălăcită a zorilor, tânărul cavaler părea că doarme. Nu fusese prea frumos, însă moartea îi cizelase trăsăturile aspre, iar surorile tăcute îl îmbrăcaseră în cea mai bună tunică a sa de catifea, cu gulerul ridicat, pentru a acoperi ravagiile făcute de lance. Eddard Stark îi privi chipul și se întrebă dacă băiatul murise pentru el. Ucis de un stegar Lannister înainte ca Ned să fi putut vorbi cu el; să fi fost doar o întâmplare? Bănuia că nu va afla niciodată.

- Hugh a fost scutierul lui Jon Arryn timp de patru ani, continuă Selmy. Regele l-a înnobilit înainte de a pleca în nord, în amintirea lui Jon. Băiatul își dorea asta cu disperare, deși mă tem că nu era pregătit.

Ned dormise prost noaptea trecută și se simțea obosit.

- Nici unul dintre noi nu este pregătit vreodată, zise el.

- Pentru rangul de cavaler?

- Pentru moarte. Cu blândețe, Ned îl acoperi pe băiat cu mantia, o țesătură albastră, pătată de sânge, tivita cu semiluni. Când mama sa va întreba de ce murise fiul ei, se gândi el cu amărăciune, îi vor spune că luptase pentru Mâna Regelui, Eddard Stark.

- Nu trebuia să se întâmple așa ceva. Luptele nu ar trebui să devină un joc. Ned se întoarse spre femeia de lângă căruță, învăluită în cenușiu, cu fața acoperiții până la ochi. Surorile tăcute pregăteau bărbații pentru mormânt și aducea ghinion să privești spre fața morții. Trimateți-i armura înapoi în Vale. Mama lui va dori să o aibă.

- Valorează ceva arginți, spuse Ser Barristan. Băiatul pusese să-i fie special confecționată pentru turnir. Lucrătură simplă, dar bună. Nu știu dacă a reușit să-i plătească tot fierarului.

- A plătit ieri, lordul meu, și a plătit din greu, răspunse Ned. Iar surorii tăcute îi spuse: Trimateți-i mamei armura. Am să rezolv eu cu fierarul.

Ea făcu o plecăciune. După aceea, Ser Barristan se duse cu Ned la pavilionul regelui. Tabăra începea să se agite. Pe

grătare sfârâiau cârnați grași, risipind în aer miros de usturoi și ardei. Tinerii scutieri se grăbeau spre treburile lor, în timp ce stăpânii se trezeau, căscând și întinzându-se pentru a se pregăti de o nouă zi. Un slujitor cu o găscă sub braț se lăsă pe un genunchi când dădu cu ochii de ei.

- Stăpânii mei, murmură el, iar găscă gâgâi și-l pișcă de degete. Scuturile expuse lângă fiecare cort arătau cine doarme înăuntru: vulturul de argint al Casei Seagard, stolul de privighetori al lui Bryce Caron, un ciorchine de struguri pentru Redwyne, vierul împestrîțat, boul roșiatic, copacul arzând, berbecul alb, spirala triplă, inorogul purpuriu, fecioara care dansa, vipera neagră, turnurile gemene, bufnița cu corn și, ultimele, blazoanele de un alb pur ale Gărzii Regale, strălucind precum zorii.

- Regele vrea să lupte astăzi corp la corp, zise Ser Barristan pe când treceau de scutul lui Ser Meryn, cu vopsea scorojită de o lovitură adâncă, acolo unde lancea lui Loras Tyrell zgâriase lemnul când îl doborâse din șa.

- Da, făcu Ned mohorât.

Jory îl trezise noaptea trecută să-i aducă vestea. Nici nu era de mirare că dormise atât de prost. Privirea lui Ser Barristan era stânjenită.

- Se spune că frumusețile nopții pălesc în zori, iar copiii vinului sfârșesc adesea dezmoșteniți sub lumina dimineții.

- Așa se spune, însă nu și în cazul lui Robert. Alți oameni ar fi putut să-și retragă vorbele spuse în timpul bravadelor de la beție, însă Robert Baratheon își amintea și nu se retrăgea niciodată.

Pavilionul regelui era aproape de apă, iar cețurile dimineții îl învăluiau cu fuioare cenușii. Era tot din mătase aurită, cea mai mare și mai grandioasă structură din tabără. Lângă intrare era expus ciocanul de luptă al lui Robert, lângă un scut imens de fier, cu blazonul cerbului încoronat al Casei Baratheon.

Ned sperase să-l găsească pe rege cufundat încă în somnul greu al beției, însă norocul nu era de partea sa. Îl găsiră pe Robert bând bere dintr-un corn lustruit și răcnindu-și nemulțumirea la doi tineri scutieri care încercau să-l îmbrace cu armura.

- Maiestatea Voastră, spunea unul aproape plângând, este prea mică, nu va ține.

Bâjbâi și apărătoarea pe care tot încerca s-o potrivească pe gâtulejul gros al lui Robert căzu la pământ.

- *Pe cele șapte iaduri!* înjură Robert. Trebuie să fac tot eu și asta? Mă ușurez pe voi amândoi. Ridic-o. Nu-mi sta acolo ca un căscat, Lancel, *ridic-o!* Băiatul sări și regele băgă de seamă că avea oaspeți. Uită-te la molâii ăștia, Ned. Soața mea a insistat să-i iau pe acești doi scutieri, iar ei sunt mai mult decât nefolositori. Nu pot nici măcar să pună o armură ca lumea. Scutieri, își zic ei, iar *eu* spun că sunt o turmă de porci îmbrăcați în mățăsuri.

Lui Ned nu-i trebui decât o privire ca să înțeleagă dificultatea.

- Nu-i vina băieților, îi spuse el regelui. Ești prea gras pentru armura ta, Robert.

Robert Baratheon luă o înghițitură lungă de bere și azvârlî cornul golit între blănurile pentru dormit, își șterse gura cu mâneca și glăsui pe un ton sumbru:

- Gras? *Gras*, ai spus? Cum îndrăznești să vorbești așa cu regele tău? Lăasă să-i scape un hohot de râs brusc, ca o furtună. Ah, lua-te-ar naiba, Ned, de ce trebuie să ai întotdeauna dreptate?

Scutierii zâmbiră nervoși până ce regele se întoarse spre ei.

- Voi. Da, amândoi. Ați auzit ce-a spus Mâna. Regele este prea gras pentru armura lui. Duceți-vă după Ser Aron Santagar. Spuneți-i că am nevoie de un întinzător pentru platoșă. *Acum! Ce mai așteptați?*

Băieții se împiedică unul de altul în graba lor de a pleca din cort. Robert reuși să-și mențină un chip sobru, până ce ei ieșiră, apoi se lăsă pe spate în scaun, scuturându-se de râs.

Ser Barristan Selmy chicotea împreună cu el. Chiar și Eddard Stark încropi un zâmbet. Dar ca întotdeauna, gândurile cele mai negre i se strecurau în minte. Nu putuse să nu-i observe pe cei doi scutieri: băieți frumoși, blonzi și bine făcuți. Unul era de vârsta Șansei, cu plete lungi, aurii; celălalt poate că avea cincisprezece ani, cu părul de culoarea nisipului, umbra unei mustăcioare și ochii verzi ca smaraldul, ai reginei.

- Ah, aș vrea să fiu acolo să văd mutra lui Santagar, zise Robert. Sper că are înțelepciunea să trimită pe altcineva.

Ar trebui să-i fugărim toată ziua!

- Băieții ăștia, îl întrerupse Ned, sunt Lannisteri? Robert dădu din cap, ștergându-și lacrimile de la ochi.

- Veri. Fiii fratelui Lordului Tywin. Unul dintre cei morți. Sau poate ai celui în viață, dacă stau să mă gândesc. Nu-mi amintesc acum. Soața mea provine dintr-o familie foarte mare, Ned.

O familie foarte ambițioasă, se gândi el. Nu spuse nimic despre scutieri, însă îl tulbura să-l vadă pe Robert înconjurat de rubedeniile reginei, la trezire și la culcare. Apetitul Lannisterilor pentru funcții și onoruri părea să nu cunoască limite.

- Se vorbește că tu și regina ați schimbat niște vorbe grele azi-noapte.

Orice urmă de veselie dispăru de pe chipul lui Robert.

- Femeia a încercat să-mi interzică să intru în lupta corp la corp. Acum zace îmbufnată la castel, lua-o-ar naiba. Sora ta nu m-ar fi făcut niciodată de rușine în felul ăsta.

- Nu ai cunoscut-o niciodată pe Lyanna așa cum am cunoscut-o eu, Robert, îi spuse Ned. I-ai văzut frumusețea, însă nu și fierul de dedesubt. Ți-ar fi spus că nu ai nici o treabă să te amesteci în luptele corp la corp.

- Și tu? Regele se încruntă. Ești un om acru, Stark. Ai stat prea mult în nord, toate zeturile au înghețat în tine. Ei bine, ale mele încă mai clocotesc.

Se bătu în piept ca să dovedească asta.

- Tu ești regele, îi aminti Ned.

- Șed pe blestematul ală de jilț din fier atunci când trebuie. Asta nu înseamnă însă că nu am și eu aceleași poftă ca alți bărbați! Un pic de vin din când în când, o fată care să geamă în pat sau un cal între picioare! Pe cele șapte iaduri, Ned, vreau să lovesc pe cineva.

Ser Barristan Selmy interveni:

- Maiestatea Voastră, zise el, nu pare potrivit ca un rege să se bage într-o încăierare. Nu ar fi o competiție cinstită. Cine ar îndrăzni să vă lovească?

Robert păru cu adevărat surprins.

- Păi, toți ceilalți, fir-ar să fie! Dacă pot! Iar ultimul rămas în picioare...

- ...vei fi tu, încheie Ned.

Văzu imediat că Selmy atinsese coarda sensibilă.

Pericolele unei lupte corp la corp erau o dulceață pentru Robert, însă remarca lovise în mândria lui.

- Ser Barristan are dreptate. Nu-i nici un om în toate cele Șapte Regate care să riște să-și atragă mânia ta lovindu-te.

Regele se ridică în picioare, cu fața roșie.

- Vreți să spuneți că toți acești lași care fac pe grozavii m-ar lăsa să înving?

- Cu siguranță, spuse Ned, iar Ser Barristan Selmy își înclină capul, consimțind pe tăcute.

Pentru o clipă, Robert se înfurie atât de tare încât nici nu mai putu vorbi. Pășii în sus și-n jos prin cort, răvășit, apoi se întoarse cu fața întunecată de mânie. Înșfacă pieptarul căzut la pământ și-l aruncă spre Ser Barristan Selmy într-un acces de furie mută. Selmy se feri.

- Ieși afară, spuse regele cu răceală. Ieși, înainte să te omor.

Ser Barristan plecă în grabă. Ned era pe cale să-l urmeze, când regele strigă după el.

- Tu nu, Ned.

El se întoarse. Robert își luă din nou cornul, îl umplu cu bere din butoiul din colț și-l împinse spre Ned.

- Bea, îi spuse brusc.

- Nu sunt însetat...

- *Bea!* Ți-o poruncește regele tău.

Ned luă cornul și bău. Berea era neagră și groasă, atât de tare, încât îl usturau ochii. Robert se așeză din nou.

- Luat-ar naiba, Ned Stark. Pe tine și pe Jon Arryn. V-am iubit pe amândoi. Ce mi-ai făcut? Tu ești cel care ar fi trebuit să fie rege, tu sau Jon.

- Ați avut mai mult temei, Maiestate.

- Ți-am spus să bei, nu să te cerți cu mine. Tu m-ai făcut rege, și cel puțin ai putea avea bunul-simț să mă ascuți când vorbesc, naiba să te ia! Uită-te la mine, Ned. Privește ce a făcut din mine domnia. Zei, sunt prea gras pentru armură, cum de s-a întâmplat așa ceva?

- Robert...

- Bea și nu spune nimic când vorbește regele tău. Îți jur, nu m-ara simțit niciodată mai bine ca atunci când mi-am câștigat tronul, dar nici atât de nenorocit după aceea. Iar Cersei... trebuie să-i mulțumesc lui Jon Arryn pentru ea. Nu am avut nici o intenție de a mă căsători după ce Lyanna

mi-a fost luată, însă Jon spunea că regatul are nevoie de moștenitori. Cersei Lannister ar fi potrivită, mi-a spus, mi l-ar aduce de partea mea pe Lordul Tywin dacă Viserys Targaryen ar încerca să recâștige tronul tatălui său. Regele scutură din cap. L-am iubit pe bătrânul ăsta, jur, însă acum mă gândesc că am fost un prost chiar mai mare și decât Băiatul din Lună. Oh, Cersei este încântătoare la privit, cu adevărat, dar este rece... felul în care-și păzește pântecul... ai crede că are între picioare tot aurul de la Casterly Rock. Bine, dă-mi mie berea dacă tot nu vrei s-o bei.

Îi luă cornul, îl dădu peste cap, râgâi și-și șterse gura.

- Îmi pare rău de fiica ta, Ned. Cu adevărat. Și de lup, vorbesc serios. Fiul meu mințea, pun rămășag pe sufletul meu. Fiul meu... Îți iubești copiii, nu-i așa?

- Din toată inima.

- Dă-mi voie să-ți spun un secret, Ned. Nu de puține ori mi-am dorit să renunț la coroană. Să iau o corabie către Orașele Libere, cu calul meu și cu ghioaga, să-mi petrec timpul războindu-mă, curvind - pentru asta sunt eu făcut. Regele-mercenar, ce m-ar mai pomeni toți menestrelii! Știi ce mă oprește? Numai gândul la Joffrey pe tron, cu Cersei stând în spatele lui, șoptindu-i vorbe la ureche. Fiul meu. Cum de am un astfel de fiu, Ned?

- Acum e doar un flăcău, spuse Ned cu prudență. Nu avea prea mare simpatie pentru Prințul Joffrey, însă putea auzi durerea din glasul lui Robert. Ai uitat cât de năvălaş erai când aveai anii lui?

- Nu m-ar deranja dacă băiatul ar fi năvălaş, Ned. Nu-l cunoști cum îl cunosc eu. Oftă și clătină din cap. Ah, poate că ai dreptate. Jon și-a pierdut speranța în mine de nenumărate ori, și totuși am devenit un rege bun. Acum s-ar cuveni să deschizi gura și să fii de acord cu mine, nu? Întrebă apoi, după o pauză.

- Maiestatea Voastră..., începu Ned cu grijă. Robert îl bătu pe spate.

- Ah, spune-mi că sunt un rege mai bun decât Aerys și gata. Nu poți să minți niciodată pentru dragoste sau onoare, Ned Stark. Sunt încă tânăr, și acum, că ești aici cu mine, lucrurile vor fi altfel. Vom face ca acest regat să cânte, iar pe Lannisteri îi vom trimite în cele șapte iaduri, îmi miroase a șuncă. Cine crezi că va fi învingătorul de

astăzi? L-ai văzut pe băiatul lui Mace Tyrell? Cavalerul Florilor, așa i se spune. Uite un fiu de care ar fi mândru orice bărbat. La ultimul turnir l-a azvârlit pe Regicid de a căzut direct pe târțița lui aurită, ar fi trebuit să vezi expresia de pe fața lui Cersei. Am răs până m-au durut coastele. Renly spunea că are o soră, o fată de paisprezece ani, frumoasă precum zorii de zi.

Mâncară pâine neagră, ouă de găscă fierte și pește prăjit cu ceapă și șuncă, pe o masă pusă pe căpriori, pe malul râului. Tristețea regelui se topi precum ceața dimineții, iar curând, Robert desfăcu o portocală, încântat de amintirea unei dimineți în Eyrie, pe vremea când erau doar niște băietani.

- ...îi dădusem lui Jon un butoi cu portocale, îți mai amintești? Numai că fructele putreziseră, așa că eu am aruncat-o pe a mea peste masă și l-am nimerit pe Dacks drept în nas. Ți-l amintești pe Redfort, scutierul cu fața ciupită de vărsat? Mi-a aruncat și el una și, înainte ca Jon să poată slobozi măcar un vânt, prin Sala Mare zburau portocale în toate direcțiile.

Râse zgomotos, iar Ned zâmbi și el amintindu-și toate astea.

Acesta era băiatul cu care copilărise, se gândi; acesta era Robert Baratheon pe care-l cunoscuse și-l iubise. Dacă ar fi putut dovedi că Lannisterii puseseră la cale uciderea lui Bran și că-l asasinaseră pe Jon Arryn, acest om îl va asculta. Atunci Cersei va cădea, iar odată cu ea și Regicidul, și dacă Lord Tywin îndrăznea să se ridice dinspre vest, Robert l-ar zdrobi, așa cum îl nimicise pe Rhaegar Targaryen pe Trident. Putea vedea toate astea foarte clar.

Micul dejun era mai bun decât tot ce mâncase Eddard Stark în ultima vreme, iar după un timp începu să zâmbească mai ușor și mai des, până când sosi momentul ca turnirul să reînceapă.

Ned se duse cu regele pe terenul de luptă. Promisese că va privi confruntările finale împreună cu Sansa; Septa Mordane nu se simțea bine astăzi, iar fiica sa era hotărâtă să nu piardă ultimele runde. Pe când îl conducea pe Robert la locul său, băgă de seamă că Cersei Lannister hotărâse să nu-și mai facă apariția; locul de lângă rege era gol. Și asta-i dădu un motiv de speranță.

Își croi drum spre locul unde era așezată fiica sa și o găsi tocmai când răsunară goarneau, anunțând prima înfruntare a zilei. Sansa era atât de absorbită, încât abia dacă-i observă sosirea.

Sandor Clegane era primul călăreț care apărură. Peste armura sa de un cenușiu murdar purta o mantie de un verde-oliv. Aceasta și coiful său turnat în forma unui cap de câine erau singurele concesii făcute ornamentației.

- O sută de dragoni din aur pe Regicid, anunță Degețel tare, pe când Jaime Lannister își făcu intrarea călărind un cal de luptă pursânge. Calul era acoperit cu cămașă de zale, iar Jaime strălucea din cap până-n picioare. Chiar și lancea sa era confecționată din lemn aurit, din Insulele Verii.

- S-a făcut, îi răspunse Lord Renly. Câinele pare hămesit în dimineața asta.

- Chiar și câinii flămânzi știu că-i mai bine să nu muște mâna care-i hrănește, observă sec Degețel.

Sandor Clegane își coborî viziera cu un zăngănit sonor și-și ocupă poziția. Ser Jaime trimise o bezea spre o femeie din rândul gloatei, coborându-și încet viziera, și călări până la capătul arenei. Amândoi își întinseră lăncile.

Lui Ned Stark nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să-i vadă pe amândoi pierzând, dar Sansa privea nerăbdătoare, cu ochii umeziți. Galeria ridicată în grabă se cutremură când caii trecură în galop. Câinele se aplecă înainte șarjând, cu lancea bine cumpănită, dar Jaime își schimbă poziția cu o clipă înainte de impact. Vârful lăncii lui Clegane lovi fără nici un efect scutul auriu. Lemnul se spulberă, iar Câinele se clătină sub impact, străduindu-se să rămână în șa. Sansa icni. Dinspre mulțime se ridicară urale anemice. •

- Deja mă întreb cum să-mi cheltui banii, comentă Degețel pentru urechile Lordului Renly.

Câinele reușise să se mențină în șa. Își întoarse brusc calul și se duse la capătul arenei pentru cea de-a doua rundă. Jaime Lannister își azvârli lancea ruptă și apucă una nouă, glumind cu scutierul său. Câinele țâșni înainte, lansându-se într-un galop crâncen. Lannister goni în întâmpinarea sa. De această dată, când Jaime își schimbă poziția, Sandor Clegane făcu la fel. Ambele lănci se spulberară, iar când așchiile coborâră pe pământ, un cal de

luptă fără călăreț alerga la trap, în timp ce Ser Jaime Lannister se rostogolea în noroi, auriu și lovit.

Sansa spuse:

- Știam că va învinge Câinele. Degețel o auzi.
- Dacă știi cine va câștiga a doua confruntare, vorbește înainte ca Lordul Renly să mă jumulească de bani, îi spuse el.

Ned zâmbi.

- Ce păcat că Pezevenghiul nu-i aici cu noi, glăsui Lordul Renly. Aș fi câștigat de două ori pe atât.

Jaime Lannister se ridicase în picioare, însă coiful lui ornat cu cap de leu se răsucise și se deformată în cădere și nu mai putea să și-l scoată. Mulțimea huiduia și gesticula, iar lorzii și doamnele încercau să-și stăpânească chicotelile și dezamăgirea, iar pe deasupra tuturor, Ned îl auzi pe Regele Robert râzând, mai tare decât oricine. În cele din urmă, fu nevoie ca Lannister să fie condus la un fierar, orbecăind împleticit.

Însă Ser Gregor Clegane se poziționase deja la capătul arenei. Era uriaș, cel mai mare bărbat pe care Eddard Stark îl văzuse vreodată. Robert Baratheon și frații săi erau cu toții bărbați înalți, la fel și Câinele, iar la Winterfell muncea la grajduri un băiat simplu, pe nume Hodor, care-i depășea pe toți, însă cavalerul căruia i se zicea Muntele Călăre l-ar fi dominat chiar și pe Hodor. Era trecut bine de doi metri înălțime, aproape de doi metri și jumătate, cu umeri masivi și brațe la fel de groase precum trunchiurile unor copaci tineri. Armăsarul său părea un ponei între picioarele înzăuate, iar lancea aducea cu o coadă de mătură.

Spre deosebire de fratele său, Ser Gregor nu trăia la curte. Era un om singuratic, care-și părăsea foarte rar domeniul, numai pentru războaie și turniruri. Fusese alături de Lordul Tywin când căzuse Debarcaderul Regelui, proaspăt investit cavaler la șaptesprezece ani, și de pe atunci se remarcase prin mărimea și ferocitatea sa implacabilă. Unii spuneau că Gregor fusese cel care zdrobise de un zid capul micului prinț Aegon Targaryen și se șoptea că după aceea o siluise pe mamă, prințesa Elia, înainte de a o străpunge cu sabia. Aceste lucruri nu erau însă spuse de față cu el.

Ned Stark nu-și amintea să-i fi vorbit vreodată, deși

Gregor călărise împreună cu el în timpul rebeliunii lui Balon Greyjoy, ca unul dintre miile de cavaleri. Îl privi cu neliniște. Ned acorda arareori atenție șușotelilor, însă cele spuse despre Ser Gregor erau lucruri mai mult decât îngrijorătoare. Curând se va căsători pentru a treia oară și se răspândiseră vorbe sinistre despre moartea primelor sale soții. Se spunea că fortăreața sa era un loc sumbru, unde slujitorii dispăreau fără urmă, că până și câinilor le era frică să intre în sală. Și mai era și o soră care murise de tânără, în circumstanțe nelămurite, apoi focul care-l desfigurase pe fratele său și accidentul de vânătoare care-i răpusese tatăl. Gregor moștenise domeniul, aurul și acareturile familiei. Fratele său mai mic, Sandor, plecase în aceeași zi ca să servească drept lefegiu al Lannisterilor și se spunea că nu se mai întorsese niciodată, nici măcar în vizită.

Când Cavalerul Florilor își făcu apariția, mulțimea fu străbătută de un murmur general și Ned o auzi pe Sansa șoptind cu frenezie:

- Oh, e atât de *frumos!*

Ser Loras Tyrell era zvelt ca o trestie, îmbrăcat într-o armură din argint lustruit până la un luciu orbitor și filigranată cu frunze de viță negre, îngemănate, și flori albastre de nu-mă-uita. Oamenii de rând realizară în aceeași clipă cu Ned că albastrul florilor provenea de la safire; un sunet găuit se ridică din mii de gătlejuri. Pe umerii băiatului atârna o mantie grea. Era țesută cu flori adevărate de nu-mă-uita, sute de flori proaspete, cusute pe o capă de lână grea.

Iapa lui era la fel de zveltă ca el, o iapă cenușie și frumoasă, făcută pentru viteză. Armăsarul uriaș al lui Ser Gregor necheză când îi adulmecă mirosul. Băiatul din Highgarden făcu o mișcare cu picioarele, iar calul se cabra agil ca un dansator.

- Tată, nu-l lăsa pe Ser Gregor să-l rănească, spuse Sansa.

Ned văzu că purta trandafirul roșu pe care i-l dăduse ieri Ser Loras. Jory îi spusese și de asta.

- Astea sunt lănci de turnir. Sunt făcute să se rupă la impact, așa nu se rănește nimeni.

Totuși, își aminti de băiatul mort din căruță, cu mantia

lui cu semiluni, iar cuvintele i se opriră în gât. Ser Gregor avea de furcă încercând să-și controleze armăsarul. Calul necheza și lovea pământul cu copitele, scuturând din cap. Muntele îl lovi cu sălbăticie cu cizma. Animalul se ridică pe picioarele din spate și aproape că-l aruncă jos.

Cavalerul Florilor îl salută pe rege și călări spre capătul celălalt al arenei și-și coborî lancea, pregătit. Ser Gregor își aduse calul la stand, strângând frâul. Și imediat începu. Armăsarul Muntelui se aruncă într-un galop năprasnic, gonind sălbatic, în vreme ce iapa șarjă lin ca o fâlfăire de mătase. Ser Gregor își ridică scutul pe poziție, întinse lancea și se strădui să-și aducă armăsarul pe o linie dreaptă, însă dintr-odată Loras Tyrell fu peste el, plasându-și vârful lăncii *acolo* și, într-o clipită, Muntele căzu. Era atât de mare, încât își doborî și calul într-o învălmășeală de oțel și carne.

Ned auzi aplauze, urale, fluierături și icnete de surpriză, mormăieli surescitate și, înălțându-se peste toate, hohotele aspre și batjocoritoare ale Câinelui. Cavalerul Florilor își struni calul la capătul arenei. Lancea sa nu era nici măcar ruptă. Safirele luceau în soare și el își ridică vizorul, zâmbind. Mulțimea era înnebunită după el.

În mijlocul arenei, Ser Gregor Clegane se eliberă singur și se ridică în picioare fierbând. Își smulse coiful și dădu cu el de pământ. Fața-i era neagră de furie, iar părul îi căzuse peste ochi.

- Dă-mi sabia, strigă spre scutierul său, iar băiatul alergă să i-o aducă.

Armăsarul se ridicase și el.

Gregor Clegane îl omorî cu o singură lovitură de sabie, dată cu o asemenea ferocitate, încât tăie gâtul animalului. Uralele se transformară într-o clipită în țipete. Armăsarul căzu în genunchi, nechezând în clipa morții. Ser Gregor se îndreptă spre standuri, spre Ser Loras Tyrell, strângând în pumn mânerul sabiei însângerate.

- *Opriți-!* strigă Ned, însă cuvintele sale se pierdură în vuietul general.

Toți strigau în același timp, iar Sansa plângea.

Totul se petrecu fulgerător. Cavalerul Florilor striga să i se aducă sabia, când Ser Gregor îi azvârli scutierul într-o parte și înșfacă dârlogii calului. Iapa mirosi sângele și se

trase înapoi. Loras Tyrell abia dacă putu să rămână în șa. Ser Gregor își răsuci sabia, dând o lovitură sălbatică, cu ambele mâini, care-l izbi pe celălalt în piept și-l zbură din șa. Calul o luă la goană înspăimântat, iar Ser Loras rămase amețit în noroi. Însă când Gregor ridică sabia pentru lovitura ucigătoare, un glas aspru îl avertiză:

- *Lasă-l în pace!*

Și o mână înzăuată îl smulse de lângă băiat.

Muntele se răsuci cuprins de o furie oarbă, legănându-și sabia lungă într-un cerc ucigător, punând întreaga sa forță la bătaie, însă Câinele pară lovitura și i-o întoarse; preț de ceea ce păru o veșnicie, cei doi frați se loviră unul pe celălalt în vreme ce Loras Tyrell, amețit, fu dus la adăpost. Ned îl văzu de trei ori la rând pe Ser Gregor dând lovituri sălbatice în coiful cu cap de câine, însă nici măcar o singură dată Sandor nu atinse fața neprotejată a fratelui său.

Vocea regelui puse capăt confruntării... vocea regelui și douăzeci de săbii. Jon Arryn le spusese că un comandant are nevoie de un glas pe potrivă pentru lupte, iar Robert dovedise cât de adevărat era acest lucru chiar pe Trident.

- ÎNCETAȚI ACEASTĂ NEBUNIE! bubui el. ÎN NUMELE REGELUI VOSTRU!

Câinele căzu într-un genunchi. Lovitura lui Ser Gregor tăie aerul, dar în cele din urmă el își veni în fire. Aruncă sabia și se uită spre Robert, înconjurat de Garda Regală și de zeci de cavaleri și de soldați. Fără nici un cuvânt, se întoarse și plecă, trecând pe lângă Barristan Selmy.

- Lăsați-l să plece, spuse Robert, și atunci se termină totul.

- Acum campion e Câinele? îl întrebă Sansa pe Ned.

- Nu, îi spuse el. Va mai fi o șarjă finală, între Câine și Cavalerul Florilor.

Dar Sansa avusese dreptate. Peste câteva clipe, Ser Loras Tyrell se întoarse în arenă, înveșmântat cu un simplu pieptar de lână, și-i spuse lui Sandor Clegane:

- Îți datorez viața. Ziua este a ta, ser.

- Nu sunt nici un *ser*, răspuse Câinele, însă acceptă victoria și punga campionului și, poate că pentru prima oară în viața lui, dragostea mulțimii.

Oamenii îl ovaționau când plecă din arenă, spre

pavilioane. Când Ned și Sansa se duseră spre terenul de tragere cu arcul, Degețel și Lordul Renly, precum și alții, se luară după ei.

- Tyrell știa că iapa lui este în călduri, spunea Degețel. Jur că băiatul a pus totul la cale. Lui Gregor i-au plăcut întotdeauna armăsarii uriași, năvărași, cu mai mult spirit decât minte. .

Ideea părea că-l amuză. Nu și pe Ser Barristan Selmy.

- Vicleșugurile nu au nici o onoare, spuse sec bătrânul.

- Nici o onoare și douăzeci de mii de galbeni, zâmbi Lordul Renly.

În acea după-amiază, un băiat pe nume Anguy, un om de rând, fără blazon, din Mlaștinile Dornish, câștigă concursul de tragere cu arcul, întrecându-i pe Ser Balon Swann și Jalabhar Xho cu peste o sută de pași, după ce toți arcașii fuseseră eliminați la distanțe mult mai mici. Ned îl trimise pe Alyn să vorbească cu el și să-i ofere un loc în garda Mâinii, însă băiatul era îmbătat de vin și de victorie și de o bogăție la care nici nu visase, și refuză oferta.

Lupta corp la corp dură trei ore. Aproape patruzeci de bărbați luară parte la ea, călăreți liberi și cavaleri rătăcitori, cavaleri recent investiți, în căutare de faimă. Se luptară cu arme tocite într-o învălmășeală de noroi și sânge, grupuri mici luptându-se unele cu altele, alianțele înjghebându-se și spulberându-se, până ce în picioare mai rămase un singur om. Învingătorul era preotul roșu, Thoros din Myr, un smintit care se răsese în cap și lupta cu o sabie în flăcări. Mai câștigase alte trei lupte înainte; sabia de foc înfricoșase cail adversarilor, însă nimic nu-l înfricoșă pe Thoros. Finalul însemna trei membre rupte, o claviculă spulberată, zeci de degete strivite, doi cai care trebuiseră sacrificați și mai multe răni, luxații și contuzii decât ar fi putut număra cineva. Ned era încântat la nebunie că Robert nu participase.

La ospățul de seară, Eddard Stark avea speranțe mai mari decât în ultima vreme. Robert era în vervă, iar Lannisterii nu se vedeau pe nicăieri și chiar și fiicele sale se purtau pe potrivă. Jory o adusese pe Arya să stea cu ei, iar Sansa vorbi frumos cu ea.

- Turnirul a fost *magnific*, oftă ea. Ar fi trebuit să vii și tu. Cum a fost la dans?

- Sunt plină de bășici, răspuse Arya încântată, arătându-și mândră rănile purpurii de pe picior.

- Cred că ești o dansatoare îngrozitoare, spuse Sansa cu îndoială.

Mai târziu, după ce Sansa plecase să asculte o trupă de menestrelți cântând o serie de balade complicate, numite „Dansul Dragonilor”, Ned examina chiar el rana.

- Sper că Forel nu se poartă prea dur cu tine, spuse el.

Arya se ridică într-un picior. Era mult mai bine decât ultima dată.

- Syrio spune că fiecare lovitură este o lecție și fiecare lecție te cizelează mai mult.

Ned se încruntă. Acel Syrio Forel venise cu o reputație excelentă, iar stilul său fistichiu, din Braavos, era numai potrivit pentru sabia îngustă a Aryei; totuși, cu câteva zile mai înainte, ea bâjbâise de colo-colo cu o fâșie de mătase neagră legată la ochi. Syrio o învăța să vadă cu urechile și cu nasul și pielea, îi spusese ea. Iar înainte de asta, o pusese să facă răsuciri și aruncări pe spate.

- Arya, ești sigură că vrei să continui cu asta? Ea încuviință.

- Măine o să prindem pisici.

- Pisici. Ned oftă. Poate că am greșit când l-am angajat pe acest Braavos. Dacă vrei, am să-l rog pe Jory să preia lecțiile tale. Sau aș putea să-i strecor o vorbuliță lui Ser Barristan. În tinerețea sa, a fost cel mai bun spadassin din cele Șapte Regate.

- Nu vreau, spuse Arya. Eu îl vreau pe Syrio.

Ned își trecu degetele prin păr. Orice maestru de arme decent i-ar putea transmite Aryei noțiuni rudimentare despre lovituri și eschive, fără acest circ cu legarea la ochi, și cu sărituri într-un picior, însă o cunoștea suficient de bine pe fiica sa încât să știe că nu avea rost să se pună cu încăpățânarea ei.

- Cum dorești, spuse. Dar era sigur că, în curând, se va sătura și de asta. Încearcă să ai grijă.

- Voi avea, promise ea solemn, sărind cu grație de pe un picior pe celălalt.

Mult mai târziu, după ce le dusesese pe fete înapoi în oraș și le trimisese la culcare, Sansa cu visele ei, iar Arya cu rănile, Ned urcă în propriile sale încăperi din Turnul Mâinii.

Ziua fusese călduță și încăperea era închisă și neaerisită. Ned se duse la fereastră și ridică obloanele grele pentru a lăsa să intre aerul răcoros al nopții. Dincolo de Curtea Mare observă licărul unei lumânări la ferestrele Degețelului. Trecuse bine de miezul nopții. În jos, pe râu, petrecerile începeau abia acum să se stingă.

Scoase pumnalul și-l studie. Lama Degețelului, câștigată de Tyrion Lannister la un rămășag de turnir, trimisă să-i curme viața lui Bran în somn. *De ce?* De ce ar vrea piticul ca Bran să moară? De ce ar dori *cineva* ca Bran să moară?

Pumnalul, căderea lui Bran, toate erau legate cumva de moartea lui Jon Arryn, putea simți asta în toți răunchii, însă adevărul despre moartea lui Jon îi rămăsese la fel de ascuns ca la început. Lordul Stannis nu se întorsese la Debarcaderul Regelui pentru turnir. Lysa Arryn păstra tăcerea în spatele zidurilor groase de la Eyrie. Scutierul era mort, iar Jory încă mai căuta prin lupanare. Ce altceva mai avea, în afară de bastardul lui Robert?

Că ucenicul mohorât al armurierului era fiul regelui, Ned nu avea nici o îndoială. Înfățișarea unui Baratheon era vizibilă la el – aspectul feței, linia mandibulei, ochii și părul negru. Renly era prea tânăr ca să fi zămislit un băiat de vârsta lui, Stannis mult prea rece și prea mândru. Gendry nu putea fi decât al lui Robert.

Dar dacă știa astea, ce altceva mai aflase? Regele mai avea și alți copii nelegitimi, împrăștiați prin toate cele Șapte Regate. Îl recunoscuse deschis pe unul dintre bastarzi, un băiat de vârsta lui Bran, a cărui mamă era de viță nobilă. Băiatul fusese crescut de castelanul lordului Renly, la Capătul Furtunii.

Ned și-l amintea pe primul copil al lui Robert, o fată născută în Vale, când Robert însuși abia dacă era ceva mai mult decât un flăcău. O fetiță drăgălașă; tânărul lord de la Capătul Furtunii îi asigurase dota. Obişnuia să facă vizite zilnice și să se joace cu copila, mult timp după ce-și pierduse orice interes față de mama sa. Îl lua adesea și pe Ned să-i țină companie, fie că el voia sau nu. Acum, fata trebuie să aibă vreo șaptesprezece, optsprezece ani, își dădu el seama; era mai mare decât fusese Robert când o zămislise. Un gând ciudat.

Cersei nu putea fi încântată de aventurile soțului ei, dar

În cele din urmă nu mai conta aproape deloc dacă regele avea un bastard sau o sută. Legea și obiceiurile dădeau copiilor nelegitimi puține drepturi. Gendry, fata din Vale, băiatul de la Capătul Furtunii, nici unul dintre ei nu i-ar fi putut amenința pe copiii legitimi ai lui Robert...

Gândurile sale fură întrerupte de o bătaie în ușă.

- Un bărbat vrea să vă vadă, lordul meu, spuse Harwin. Nu și-a dat numele.

- Lasă-l să intre.

Vizitatorul său era un bărbat solid, încălțat cu cizme acoperite de noroi uscat, înveșmântat cu o robă grea, maro, din cea mai aspră țesătură, trăsăturile îi erau ascunse de o glugă, iar mâinile i se pierdeau în mânecile largi.

- Cine ești? întrebă Ned.

- Un prieten, răspuse bărbatul cu glugă cu un glas ciudat și șoptit. Trebuie să vorbim între patru ochi, Lord Stark.

Curiozitatea-i era mai puternică decât prudența.

- Harwin, lasă-ne singuri, porunci el.

După ce rămaseră numai ei în spatele ușilor închise, vizitatorul își dădu gluga jos.

- *Lord Varys?* făcu Ned uimit.

- Lord Stark, răspuse Varys cu politețe, așezându-se. Mă întreb dacă v-aș putea deranja pentru un pahar de băutură.

Ned umplu două cupe cu vin de vară și-i întinse una lui Varys.

- Aș fi putut trece și la un pas de tine fără să te fi recunoscut, spuse nevenindu-i să creadă.

Nu-l văzuse niciodată pe eunuc îmbrăcat altfel decât în mătăsuri și catifea, iar acum acest om duhnea a transpirație în loc să miroasă a liliac.

- Asta mi-a fost și cea mai scumpă nădejde, zise Varys. Nu s-ar mai putea face nimic dacă anumiți oameni ar afla că ne-am întâlnit în secret. Regina vă supraveghează îndeaproape. Vinul este foarte bun. Mulțumesc.

- Cum ai trecut de gărzile mele? întrebă Ned. Porther și Cayn fuseseră postați la turn, iar Alyn pe scări.

- Fortăreața Roșie are multe căi, cunoscute numai fantomelor și păianjenilor. Varys zâmbi stânjenit. N-am să

vă rețin foarte mult, lordul meu. Sunt anumite lucruri pe care trebuie să le aflați. Sunteți Mâna Regelui, dar regele este un smintit. Dulcegăriile din vorba eunucului dispăruseră: acum glasul lui era ascuțit și subțire ca un bici. E prietenul dumneavoastră, știu, un smintit, fără nici o îndoială... și sortit pieirii, dacă nu-l salvați dumneavoastră. Astăzi era să se întâmple. Speraseră să-l ucidă în timpul luptelor corp la corp. Pentru o clipă Ned rămase fără grai.

- Cine?

Varys sorbi din vin.

- Dacă chiar trebuie să vă spun și asta, sunteți mai prost decât Robert, iar eu nu mă adresez cui trebuie.

- Lannisterii, zise Ned. Regina... Nu, nu cred asta, nu Cersei. Ea i-a cerut să nu lupte!

- I-a *interzis* să lupte, asta în fața fratelui său, a cavalerilor și sub ochii curtenilor. Spuneți-mi adevărul, știți vreo cale mai sigură de a-l trimite pe Robert într-o luptă? Vă întreb.

Ned avu un simțământ neplăcut. Eunucul avea dreptate; dacă-i spuneai lui Robert Baratheon că nu putea sau n-ar trebui să facă un anumit lucru, era ca și săvârșit.

- Dar chiar dacă ar fi luptat, cine ar fi îndrăznit să-l lovească pe rege?

Varys dădu din umeri.

- În competiție au fost implicați patruzeci de cavaleri. Lannisterii au mulți prieteni. În miezul aceluiași haos, cu toți caii nechezând și atâtea oase rupte, cu Thoros din Myr agitându-și sabia ridicolă, în flăcări, cine l-ar fi putut ști pe criminal dacă vreo lovitură întâmplătoare ar fi doborât-o pe Maiestatea Sa? Se întinse după butelcă și-și umplu din nou cupa. După ce treaba ar fi fost săvârșită, asasinul ar fi fost copleșit de durere. Parcă-l și aud plângând. Ce trist! Totuși, fără nici o îndoială, grațioasei și milostivei văduve i s-ar fi făcut milă, l-ar fi ridicat în picioare pe bietul nefericit și i-ar fi dat un sărut delicat în semn de iertare. Iar bunul Rege Joffrey n-ar fi avut altceva de făcut decât să-l ierte. Eunucul își mângâie obrazul. Sau poate că Cersei l-ar fi lăsat pe Ser Ilyn să-i ia capul. În acest fel ar fi apărut mai puține riscuri pentru Lannisteri, deși pentru micul prieten ar fi fost o surpriză destul de neplăcută.

Ned simți cum îl cuprinde furia.

- Știi de acest complot, dar nu ai făcut nimic.
- Eu îi controlez pe șoptitori, nu pe războinici.
- Ai fi putut veni mai repede la mine.
- Oh, da, mărturisesc că așa este. Iar dumneavoastră v-ați fi dus fuga-fuguța la rege, nu-i așa? Iar când Robert ar fi auzit de primejdie, ce-ar fi făcut?

Ned se gândi la asta.

- I-ar fi condamnat pe toți și ar fi luptat oricum, ca să arate că nu se teme de ei.

Varys își desfăcu mâinile.

- Am să vă mai fac încă o mărturisire, Lord Eddard. Eram curios să văd ce-ați fi făcut. *De ce nu ai venit la mine?* m-ați întrebat, iar eu trebuie să răspund: *De ce? Pentru că nu am avut încredere în dumneavoastră, domnul meu.*

- De ce nu ai avut încredere în mine? Ned era cu adevărat uluit.

- Fortăreața Roșie găzduiește două feluri de oameni, Lord Eddard, spuse Varys. Cei care sunt devotați domeniului și cei care nu sunt devotați decât lor înșile. Până în această dimineață nu am știut de care parte sunteți... așa că am așteptat să mă dumiresc... Iar acum știu sigur. Îi oferi un zâmbet scurt, iar pentru o clipă chipul său real și masca purtată în public se contopiră. Încep să înțeleg de ce se teme regina atât de mult de dumneavoastră. Oh, da, înțeleg.

- Tu ești cel de care ar trebui să se teamă, spuse Ned.

- Nu. Eu sunt ceea ce sunt. Regele mă folosește, dar îl stânjenesc. Robert al nostru este cel mai puternic dintre războinici, iar un bărbat atât de potent are puțină compasiune pentru iscoade și spioni și eunuci. Dacă va veni ziua în care Cersei va șopti: „Ucide-l pe ăsta”, Ilyn Payne mi-a smulge capul într-o clipită, și cine l-ar plânge pe bietul Varys? În nord sau în sud, păianjenii nu sunt cântați în balade. Se întinse și-l atinse pe Ned cu o palmă moale. Dar pe tine, Lord Stark... cred... Ba nu, *știu...* nu te va ucide nici măcar pentru regina lui, și aici este salvarea noastră.

Era prea mult. Pentru o clipă, Eddard Stark simți că nu mai vrea nimic decât să se întoarcă la Winterfell, la simplitatea curată a nordului, unde dușmanii erau iarna și sălbăticia de dincolo de Zid.

- În mod sigur, Robert mai are și alți prieteni credincioși,

protestă el. Frații săi, a sa...

- ...soție? Încheie Varys cu un zâmbet tăios. Frații lui îi urăsc pe Lannisteri, foarte adevărat, însă ura față de regină și iubirea pentru rege nu sunt chiar același lucru, nu? Ser Barristan își iubește onoarea, iar Marele Maester Pycelle, doar funcția, iar Degețel îl iubește doar pe Degețel.

- Garda Regelui...

- Un scut de hârtie, spuse eunucul. *Încearcă* să nu pari atât de tulburat, Lord Stark. Jaime Lannister însuși este un Frate Jurat al Săbiilor Albe și știm cu toții cât valorează un jurământ. Zilele în care oameni precum Ryam Redwyne și Prințul Aemon Cavalerul-Dragon purtau mantiile albe s-au dus, prefăcute în praf și cântec. Dintre cei șapte, numai Ser Barristan Selmy este din oțel adevărat, dar Selmy e *bătrân*. Ser Boros și Ser Meryn sunt creațiile reginei până în măduva oaselor și am îndoieli mari cu privire la ceilalți. Nu, lordul meu, când se vor trage săbiile, vei rămâne singurul prieten adevărat pe care-l va avea Robert Baratheon.

- Robert trebuie prevenit, zise Ned. Dacă este adevărat ceea ce ai spus, fie și numai parțial, regele trebuie să afle asta.

- Și ce dovadă îi vom aduce? Vorbele mele împotriva lor? Pășărelele mele împotriva reginei și a regicidului, împotriva fraților lui și a consiliului său, împotriva Păzitorilor Estului și Vestului, împotriva mărețului Casterly Rock? Rogu-te, trimite de-a dreptul după Ser Ilyn, ne va scuti pe toți de pierderea de vreme. Știu când un drum se sfârșește.

- Totuși, dacă este adevărat ceea ce spui, vor încerca să câștige timp și să facă încă o tentativă.

- Într-adevăr, așa e, spuse Varys, și mă tem că mai repede decât credem. Le provoci cele mai mari neliniști, Lord Eddard. Dar pășărelele mele vor asculta și împreună vom putea să le-o luăm înainte, tu și cu mine. Se ridică și-și trase gluga pe față, ascunzându-se din nou.

Mulțumesc pentru vin. Vom mai vorbi. Când mă vei vedea la consiliu, să mă tratezi cu obișnuitul tău dispreț. Ar trebui să nu-ți fie greu deloc.

Ajunsesese deja la ușă când Ned îl chemă.

- Varys! Cum a murit Jon Arryn?

- Chiar mă întrebam când ai să ajungi și aici.

- Spune-mi.

- Lacrimi de Lys i se spune. Ceva foarte rar și scump, clar și dulce ca apa, nu lasă nici un fel de urmă. L-am implorat pe Lord Arryn să folosească un degustător, chiar în această încăpere l-am implorat, dar nici nu voia să audă. Numai cineva care nu-i nici pe departe un bărbat s-ar gândi la așa ceva, îmi spunea el.

Ned voia să afle și restul.

- Cine i-a dat otrava?

- Unul dintre dragii și scumpii lui prieteni, cu care împărțea adesea carnea și vinul, fără nici o îndoială. Oh, dar care din ei? Erau mulți. Lordul Arryn era un om cumsecade, încrezător. Eunucul oftă, adăugând: Era un băiat. Tot ceea ce avea, îi datora lui Jon Arryn, însă când văduva a plecat la Eyrie cu întreaga sa curte, el a rămas la Debarcaderul Regelui și a prosperat. Întotdeauna mi se bucură inima când îi văd pe cei tineri cum se ridică în lume. Biciul i se strecurase din nou în glas, iar fiecare cuvânt era o lovitură. Trebuie să fi făcut o figură frumoasă la turnir - el, cu armura lui nouă și strălucitoare, cu acele semiluni pe mantie. Ce păcat că a murit atât de neașteptat, înainte să fi apucat să vorbești cu el...

Ned se simți și el aproape otrăvit.

- Cavalerul! exclamă. Ser Hugh! Ițe încurcate în alte ițe. Lui Ned îi vâjâia capul. De ce? De ce acum? Jon Arryn a fost Mână timp de paisprezece ani. Ce a, făcut de au trebuit să-l omoare?

- Punea întrebări, spuse Varys ieșind din încăpere.

TYRION

Stând în frigul zorilor și privind cum Chiggen îi măcelărea calul, Tyrion Lannister mai adăugă ceva la datoriile neamului Stark. Din trupul calului se ridicară aburi, când mercenarul îi deschise burta cu cuțitul de jupuit. Măinile i se mișcau abile, nici o tăietură nu era în plus; treaba trebuia făcută repede, înainte ca duhoarea de sânge să adune de pe înălțimi pisicile-umbre.

- Nu va flămânzi nimeni la noapte, zise Bronn.

El era chiar aproape o umbră; slab până la oase și întunecat, cu ochi negri și păr așijderea și un smoc de barbă țepoasă.

- Unii s-ar putea să flămânzească, îi răspunse Tyrion. Nu sunt prea doritor să mănânc carne de cal. Mai ales din calul *meu*.

- Carnea este carne, făcu Bronn cu o înălțare din umeri. Dothrakilor le place calul mai mult decât vita sau porcul.

- Doar nu mă iei drept Dothtraki! exclamă Tyrion acru.

Era adevărat, Dothrakii mâncau carne de cal; de asemenea, îi lăsau în urmă pe copiii cu diformități, să fie devorați de câinii sălbatici care urmau *khalasarele* lor. Obiceiurile Dothtraki nu-l entuziasmau defel.

Chiggen tăie o felie subțire de carne însângerată și o ridică pentru a o cerceta.

- Vrei să guști, piticule?

- Fratele meu, Jaime, mi-a dat iapa asta în cea de-a douăzeci și treia zi de nume a mea, zise Tyrion cu o voce lipsită de inflexiuni.

- Atunci, mulțumește-i din partea noastră. Dacă-l mai vezi vreodată. Chiggen rânji, dezvelindu-și dinții îngălbeniți, și înghiți carnea crudă din două îmbucături. Aduce a cal de rasă.

- Ar fi mai bine dacă ai încerca s-o prăjești, cu ceapă, sugeră Bronn.

Fără nici un cuvânt, Tyrion plecă șchiopătând. Frigul îi pătrunsese bine în oase, iar picioarele sale erau atât de umflate, încât abia dacă mai putea merge. Poate că iapa moartă fusese norocoasă. Mai avea ore bune de parcurs, urmate de câteva îmbucături și un somn scurt și înfrigorat, pe pământul tare, iar apoi încă o noapte la fel, încă una și

încă una, iar numai zeii știau cum se vor termina toate astea.

- Blestemata, mormăi el pe când se chinuia să meargă pe drum pentru a se alătura celor care-l prinseseră. S-o ia naiba, pe ea și pe toți cei din neamul Stark!

Amintirea îi era încă vie și amară în minte. La un moment dat își comanda cina și, o clipă mai târziu, se trezise încolțit de toți bărbații înarmați din încăpere,

Jyck întinzându-se spre sabie, iar hangița începând sa țipe: „Fără săbii, nu aici, vă rog, domnii mei.”

Tyrion îi coborâse repede brațul, înainte să se trezească amândoi hăcuți.

- Unde-ți sunt manierele, Jyck? Buna noastră gazdă a zis fără săbii. Fă cum vrea ea. Afișase un zâmbet care trebuie să fi părut la fel de greșos precum îl simțise el. Faceți o mare greșală, Lady Stark. Nu am nici o legătură cu atacul asupra fiului dumneavoastră. Pe onoarea mea...

- Onoarea unui Lannister! exclamase ea laconică. Își ridicase apoi mâinile, ca toată lumea să vadă. Pumnalul lui mi-a lăsat cicatricile astea. Lama a fost ațintită direct spre gâtul fiului meu.

Tyrion simțise ura crescând în jurul său, groasă și cețoasă, alimentată de tăieturile de pe mâinile femeii Stark.

- Ucideți-l, șuierase din spatele lui una dintre femeile bete și șleampete, iar alte glasuri se alăturaseră îndemnului, mai repede decât ar fi putut crede.

Străini cu toții, destul de prietenoși cu o clipă înainte, acum îi cereau sângele precum câinii adulmecând o urmă. Tyrion vorbise tare, încercând să-și stăpânească tremurul vocii:

- Dacă Lady Stark crede că trebuie să răspund pentru vreo crimă, am să merg cu ea pentru a face asta.

Fusese singura acțiune posibilă. Orice încercare de a ieși din încercuire ar fi fost o invitație sigură la o moarte timpurie. Câteva zeci de săbii fuseseră trase, răspunzând cererii femeii Stark: Harrenhal, cei trei Brackeni, o pereche de lefegii nespălați care păreau gata să-l ucidă dacă ar fi scuipat măcar, și niște țărănoi proști care, fără îndoială, nu aveau nici o idee în ce se băgau. În fața lor, ce-i mai rămăsese lui Tyrion? Un pumnal la cingătoare și doi

oameni. Jyck avea o mână destul de bună pentru sabie, însă Morrec nici nu conta; era în parte grăjdar, în parte bucătar, servitor, dar nu și soldat. Cât despre Yoren, indiferent ce crezuse despre el, frații în negru juraseră să nu se amestece în ciondănelile de pe domeniu. Yoren n-ar fi făcut nimic.

Și într-adevăr, fratele în negru se retrăsese în tăcere când bătrânul cavalier de lângă Lady Stark spusese:

- Luați-le armele!

Iar mercenarul Bronn făcuse un pas înainte pentru a lua sabia din mâna lui Jyck a-l lăsa pe el fără pumnal. Și astfel, tensiunea din încăpere se diminuase vizibil.

Tyrion recunoscuse glasul bătrân: maestrul de arme de la Winterfell, rămas fără favoriți.

Din gura hangiței se împrăștiaseră picături de salivă purpurie când se rugase de Catelyn Stark:

- Nu-l omorâți aici!

- Nu-l omorâți niciunde, ceruse Tyrion.

- Duceți-l în altă parte, nu vreau sânge aici, doamna mea, nu vreau certuri între lorzi în casa mea.

- Îl ducem înapoi la Winterfell, spusese ea.

Tyrion se gândise: *Ei bine, poate că...* Deja avusese timp să arunce o privire prin încăpere și să-și facă o idee mai clară asupra situației. Nu era pe de-a-ntregul dezamăgit de ceea ce văzuse. Oh, femeia Stark fusese isteată, fără nici o îndoială. Forțează-i să-și afirme public jurământul depus în fața tatălui ei și îi poți chema în ajutor, iar ea, sigur, era doar o biată femeie. Totuși, succesul nu fusese atât de mare cum i-ar fi plăcut ei. În încăpere se aflaseră aproape cincizeci de oameni, după aprecierea sa. Chemările lui Catelyn Stark abia dacă ridicaseră o duzină; ceilalți păreau confuzi, înspăimântați sau plictisiți. Numai doi dintre Frey se ridicaseră, observase Tyrion, și se așezaseră la loc foarte repede când căpitanul lor nu se clintise. Tyrion ar fi zâmbit, dacă ar fi îndrăznit.

- Atunci, fie și Winterfell, preferase el să spună. Era o cale lungă, știa asta foarte bine, pentru că tocmai străbătuse drumul în sens invers. Și atât de multe se puteau petrece în acest timp.

- Tatăl meu se va întreba ce s-a ales de mine, adăugase el, prinzând privirea spadasiului care se oferise să împartă

camera cu el. Ar plăti o recompensă bună oricui i-ar aduce vestea celor întâmplate astăzi. Desigur, Lordul Tywin n-ar face asta, însă Tyrion da, dacă și-ar recâștiga libertatea.

Ser Rodrik privise spre doamna lui cu îngrijorare, așa cum se și cuvenea.

- Oamenii lui îl însoțesc, anunțase bătrânul cavaler. Iar celorlalți le vom mulțumi pentru că păstrează tăcerea asupra celor văzute.

Tyrion făcuse tot posibilul să nu izbucnească în râs. *Tăcerea?* Bietul smintit bătrân! Dacă nu lua tot hanul cu el, vestea se va răspândi în lume imediat după plecarea lor. Călărețul liber, cu banul de aur în buzunar, va zbura spre Casterly Rock precum o săgeată. Dacă nu el, atunci altcineva. Yoren va spune povestea în sud. Menestrelul prostănac va face o întregă istorie din ea. Frații Frey vor raporta totul lordului lor, iar numai zeii știau ce ar fi putut face acesta. Lordul Walder Frey putea fi el jurat Riverrunului, însă era un om prudent, care trăise uita amar de vreme numai pentru că se asigurase dintotdeauna că era de partea învingătorului. Cel puțin, își putea trimite păsările spre sud, la Debarcaderul Regelui, și poate că va îndrăzni să facă mai mult decât atât.

Catelyn Stark nu mai pierduse vremea.

- Trebuie să plecăm imediat. Avem nevoie de cai odihniți și provizii pentru drum. Oameni buni, știți de acum că veți avea recunoștința veșnică a Casei Stark. Dacă vreunul dintre voi ne va ajuta să păzim captivii și să-i aducem în siguranță la Winterfell, vă promit că veți fi bine răsplătiți. Nici nu-i trebuise mai mult; nebunii se repeziseră înainte. Tyrion le studiase fețele; într-adevăr, vor fi cu toții bine răsplătiți, își promisese el, dar nu chiar cum își imaginau ei.

Totuși, chiar și când îl căraseră afară ca pe un balot, înșeuând caii în ploaie și legându-i încheieturile cu o bucată de funie aspră, lui Tyrion Lannister nu-i fusese cu adevărat frică. Nu vor reuși niciodată să-l ducă la Winterfell, ar fi putut pune rămășag pentru asta. Călăreții le vor lua urma peste cel mult o zi, păsările își vor lua zborul și, desigur, unul dintre lorzii de pe râu va dori să-i facă tatălui său un favor, dând o mână de ajutor. Tyrion se felicitase pentru subtilitatea sa, chiar și atunci când cineva îi trăsese o glugă peste cap, ridicându-l în șa.

Plecaseră prin ploaie galopând aprig și, nu peste multă vreme, coapsele lui Tyrion se contractaseră dureros, iar dosul îi pulsa de durere. Chiar și după ce se îndepărtaseră destul de mult de han, iar Catelyn Stark încetinise la trap, pentru el fusese o călătorie mizerabilă și umilitoare, pe un teren aspru, totul fiind agravat de orbirea sa. Orice răsucire îl puneă în pericolul de a cădea de pe cal Gluga înăbușea sunetele, așa că nu-și putuse da seama ce se vorbea în jurul lui, iar ploaia îi înmuiase hainele, gluga lipindu-i-o de față, astfel că se chinuia până să și respire. Funia îi rodea încheieturile și părea că se strânge tot mai tare, pe măsură ce noaptea trecea. *Tocmai voiam să mă așez lângă un foc zdravăn, la o friptură de pasăre, iar nenorocitul ăla de menestrel a trebuit să deschidă gura, se gândise el cu amărăciune. Menestrelul li se alăturase.*

- Din toate astea va ieși un cântec măreț, iar eu sunt cel care-l va compune, îi spusese el lui Catelyn Stark, atunci când își anunțase intenția de a veni cu ei să vadă cum se va sfârși „această minunată aventură”. Tyrion se întrebase dacă băiatul va mai găsi aventura atât de minunată după ce călăreții lui Lannister îi vor fi ajuns din urmă.

Ploaia se oprise în cele din urmă, iar lumina zorilor se strecurase prin pânza udă de pe ochii lui când Catelyn Stark dăduse ordinul de oprire. Mâini butucănoase îl trăsese de pe cal, îi desfăcuseră legăturile și-i smulseseră gluga de pe cap. Când dăduse cu ochii de drumul îngust, pietros, poalele dealurilor înălțându-se abrupte și sălbatice peste tot în jurul lor, de zimții piscurilor acoperite cu zăpadă, în depărtare, orice urmă de speranță îi pierise îndată.

- Asta-i drumul mare, icnise el, privind-o acuzator pe Lady Stark. Drumul de est. Ați spus că mergem spre Winterfell!

Catelyn Stark îi dăruise un zâmbet ușor.

- Am spus-o tare și de multe ori, căzuse ea de acord. Fără îndoială, prietenii tăi o vor lua într-acolo când vor veni după noi. Le doresc călătorie plăcută.

Chiar și acum, după multe zile, amintirea asta îl umplea de o furie neputincioasă. Întreaga sa viață, Tyrion se mândrise cu istețimea sa, singurul dar despre care zeii consideraseră că i se potrivea, și totuși, lupoaica asta de

Catelyn Stark, de șapte ori fie ea blestemată, îl păcălise cu fiecare mișcare. Concluzia i se părea mult mai iritantă decât însuși faptul că fusese răpit.

Se opriră numai atât cât le trebuia să hrănească și să adape caii, după care porniră din nou la drum. De data asta, Tyrion fu scutit de a mai purta gluga. După cea de-a doua noapte nu-l mai legară la mâini și, odată ce ajunseră pe munte, abia dacă se mai învredniceau să-l păzească. Se părea că nu se temeau că ar fi putut fugi. Și de ce ar fi făcut-o? Aici, sus, ținuturile erau aspre și sălbatice, iar drumul de munte era doar ceva mai mult decât o simplă cărăruie pietroasă. Dacă ar fi fugit, cât de departe ar fi putut spera să ajungă, singur și fără provizii? Pisicile-umbre s-ar fi ospătat cu el, iar clanurile care trăiau în fortărețele din munți erau formate din briganzi și ucigași, care nu se plecau înaintea nici unei legi, ci doar a sabiei.

Cu toate astea, femeia Stark îi mâna înainte fără încetare. Știa unde mergeau. O știuse din clipa în care-i luaseră gluga de pe față. Acești munți făceau parte din domeniul Casei Arryn, iar văduva ultimei Mâini era o Tully, sora lui Catelyn Stark... și nicidecum prietenă a Lannisterilor. Tyrion o cunoscuse puțin pe Lady Lysa în timpul șederii ei la Debarcaderul Regelui și nu ardea de nerăbdare să reînnoiască legătura.

Dușmanii lui erau adunați în jurul unui pârâu, la mică distanță în jos, pe drum. Caii își făcuseră plinul cu apă înghețată și pășteau smocurile de iarbă maronie care creșteau între fisurile din stâncă. Jyck și Morrec se înghesuiau unul în altul, posomorâți și jalnici. Mohor îi veghea, sprijinit într-o sulită, și purta un coif de fier, rotund, care-l făcea să arate de parcă ar fi avut un castron pe cap. În apropiere, Marillion, menestrelul, își ungea harfa de lemn, văicărindu-se de ce făcea umezeala din corzile ei.

- Trebuie să ne odihnim, doamna mea, îi spunea cavalerul rătăcitor, Ser Willis Wode, lui Catelyn Stark, când Tyrion se apropie. Era omul lui Lady Whent, țeapăn și solid, primul care se ridicase în ajutorul lui Catelyn Stark la han.

- Ser Willis spune adevărul, doamna mea, zise Ser Rodrik. Este al treilea cal pe care l-am pierdut.

- Vom pierde mai mult decât caii, dacă ne ajung din urmă Lannisterii, le reaminti ea. Fața sa era suptă și arsă

de vânt, dar nu-și pierduse nici o clipă expresia hotărâtă.

- Slabe șanse să se întâmple asta aici, interveni Tyrion.

- Doamna nu ți-a cerut părerea, piticule, se răsti Kurleket, un grăsan prostănac, cu părul tuns scurt și o figură porcină. Era unul dintre Brackeni, un maestru de arme, în serviciul Lordului Janos. Tyrion depusese un efort special să le rețină numele, ca să poată să le mulțumească mai târziu pentru tratamentul blând pe care i-l aplicaseră. Un Lannister își plătea întotdeauna datoriile. Kurleket va învăța, într-o zi, la fel ca prietenii săi, Lharys și Mohor, precum și bunul Ser Willis, și lefegiii Bronn și Chiggen. Plănuia o lecție deosebit de usturătoare pentru Marillion, cel cu harfa de lemn și vocea dulceagă de tenor, care se străduia atât de bărbătește să facă să rimeze *pezevenghi* cu *schilod* și *șchiop*, încât să poată compune un cântec despre rușinea sa.

- Lăsați-l să vorbească, porunci Lady Stark. Tyrion Lannister se așeză pe o stâncă.

- Cam pe acum, urmăritorii noștri gonesc peste Gât, vânând amăgirile pe care le-ați lăsat pe drumul regelui... presupunând că s-a declanșat o urmărire, fapt care nu este deloc sigur. Oh, fără îndoială, vestea a ajuns la... tatăl meu... Doar atât că tatăl meu nu mă iubește din cale-afară de mult, și nu sunt deloc sigur că s-ar osteni să se pună în mișcare.

Era doar pe jumătate adevărat; Lordului Tywin Lannister nu-i păsa nici cât negru sub unghie de fiul său schilod, însă nu ar tolera nici cea mai mică atingere a onoarei Casei sale.

- Este un ținut aspru, Lady Stark. Nu veți afla nici un ajutor până ce nu veți ajunge în Vale și orice cal pe care-l mai pierdeți îi va împovăra pe ceilalți și mai mult. Mai rău, riscați să mă pierdeți pe *mine*. Sunt mic și nu prea puternic și dacă mor eu, care-i ideea? Asta nu era deloc o minciună. Tyrion nu știa cât va mai putea îndura acest ritm.

- S-ar putea spune că moartea ta este ideea, Lannister, răspunse Catelyn Stark.

- Nu cred, zise Tyrion. Dacă m-ați fi vrut mort, nu ar fi trebuit decât să spuneți un cuvânt, iar unul dintre acești prieteni credincioși ai dumneavoastră mi-ar fi dat cu multă bucurie zâmbetul cel roșu. Se uită spre Kurleket, însă

bărbatul era mult prea întunecat la minte ca priceapă ironia.

- Cei din neamul Stark nuucid oameni în patul lor.

- Nici eu, rosti el. Vă mai spun încă o dată, nu an» avut nimic de-a face cu încercarea de ucidere a fiului dumneavoastră.

- Asasinul era înarmat cu pumnalul tău. Tyrion simți cum îl trec căldurile.

- Nu era pumnalul meu, insistă el. De câte ori trebuie să vă jur asta? Lady Stark, indiferent ce credeți despre mine, nu sunt prost. Numai un idiot l-ar înarma pe un mardeiaș de rând cu propria sa lamă.

I se păru o clipă că vede un licăr de îndoială în ochii ei, dar ceea ce spuse ea era altceva:

- De ce m-ar minți Petyr?

- De ce se ușurează urșii prin pădure? întrebă el. Pentru că asta este natura lor. Minciuna este la fel de firească precum respirația pentru oameni ca Degețel. Ar trebui ca *dumneavoastră* să știți asta, mai bine decât oricine.

Ea făcu un pas spre el, cu figura încrâncenată.

- Și ce înseamnă asta, Lannister? Tyrion își înălță capul.

- Toți bărbații de la curte l-au auzit cum povestea că v-a luat fecioria, doamna mea.

- *Asta-i o minciună!* zise Catelyn Stark.

- Oh, pitic pervers și împielit, făcu Marillion șocat, Kurleket își scoase pumnalul, o bucată amenințătoare de fier negru.

- Doar un cuvânt, doamna mea, și-i voi azvârli limba aia mincinoasă la picioarele dumneavoastră. Ochii lui porcini erau umeziți de bucuria unei astfel de perspective.

Catelyn Stark îl scruta pe Tyrion cu o asemenea răceală întipărită pe față, cum el nu mai văzuse până atunci.

- Petyr Baelish m-a iubit, cândva. Era doar un băiat. Pasiunea sa a fost o tragedie pentru noi toți, însă era adevărată și pură, nu ceva de care să râzi. Îmi voia mâna. Acesta este adevărul. Ești cu adevărat un nemernic, Lannister.

- Iar tu ești o proastă, Lady Stark. Degețel nu a iubit niciodată pe nimeni, ci doar pe el însuși, iar eu îți promit că nu *mâna* ta îl extazia, ci acești sâni plini ai tăi, gura asta dulce și căldura dintre picioarele tale.

Kurleket îl apucă de un smoc de păr și-i trase capul înapoi cu o smucitură bruscă, dezgolindu-i gâtul. Tyrion simți sub bărbie sărutul rece al oțelului.

- Să-i dau cep, doamna mea?

- Ucide-mă și adevărul va muri cu mine, icni Tyrion.

- Lasă-l să vorbească, porunci Catelyn Stark. Kurleket își desprinsese mâna, în silă, din părul lui Tyrion.

Acesta inspiră adânc.

- Cum ți-a povestit Degețel că am ajuns la pumnalul ăsta al lui? Răspunde-mi.

- L-ai câștigat la un rămășag, în timpul turnirului de ziua numelui Prințului Joffrey.

- Când fratele meu, Jaime, a fost doborât de pe cal de Cavalerul Florilor, nu asta-i povestea?

- Așa este, admise ea. O cută îi străbătu fruntea.

- *Călăreți!*

Țipătul țâșnise de pe culmea rotunjită de vânt de deasupra lor. Ser Rodrik îl trimisese pe Lharys să se cațăre pe stâncă și să supravegheze drumul în timp ce ei se odihneau. Preț de o clipă, nu mișcă nimeni. Catelyn Stark re» acționa prima.

- Ser Rodrik, Ser Willis, pe cai, strigă ea. Puneți ceilalți cai în spatele nostru. Mohor, păzești prizonierii.

- Dați-ne arme! Tyrion țâșni în picioare și o apucă de braț. Vei avea nevoie de fiecare sabie.

Ea își dădu seama că avea dreptate, Tyrion văzu asta. Clanurilor de la munte nu le păsa deloc de dușmănia marilor Case; ar măcelări orice Stark sau Lannister cu aceeași ferveare, așa cum se măcelăreau și între ei. S-ar fi putut s-o cruțe pe Catelyn; era încă destul de tânără ca să aducă pe lume copii. Cu toate astea, ea ezită.

- *Îi aud!* anunță Ser Rodrik.

Tyrion întoarse capul să asculte, și auzi clar: zgomot de potcoave. O duzină de cai sau chiar mai mulți, apropiindu-se. Deodată, se puseră în mișcare cu toții, întinzându-se după arme și alergând la armăsarii lor. În jurul lor se împrăștiau pietre când Lharys veni sărind și alunecând în jos, pe pantă. Ajunse cu respirația tăiată înaintea lui Catelyn Stark - un bărbat butucănos, cu smocuri de păr ruginiu ieșind de sub coiful conic de oțel.

- Douăzeci de oameni, poate douăzeci și trei, spuse el

trăgându-și respirația. Șerpii Laptelui sau Frații Lunii, după părerea mea. Au ochi peste tot, doamna mea... iscoade ascunse... știu că suntem aici.

Ser Rodrik Cassel era deja pe cal, cu o sabie în mâini. Mohor se pitise după o stâncă, cu ambele mâini strânse pe sulița sa cu vârf de oțel și un pumnal între dinți.

- Tu, cântărețule, strigă Ser Willis. Ajută-mă aici cu pieptarul.

Marillion zăcea încremenit, strângându-și harfa de lemn, cu fața albă ca laptele, însă omul lui Tyrion, Morrec, se ridică imediat în picioare și alergă să-l ajute pe cavaler cu armura.

Tyrion continua să o strângă de mână pe Catelyn Stark.

- Nu ai de ales, îi spuse. Suntem trei și un al patrulea om e pus să ne păzească... patru oameni care ar putea face aici deosebirea dintre viață și moarte.

- Dă-mi cuvântul tău de onoare că lăsați săbiile jos imediat ce se termină lupta.

- Cuvântul meu? Tropăitul de copite se auzea mai tare acum. Tyrion rânji parșiv. Oh, îl aveți, doamna mea... pe onoarea mea de Lannister.

Preț de o clipă crezu că-l va scuipa, dar în loc de asta ea se răsti:

- Dați-le arme, și se retrase cât de repede putu.

Ser Rodrik îi aruncă lui Jyck spada sa și teaca, și se puse în mișcare să iasă în întâmpinarea dușmanilor. Morrec se servi cu un arc și o tolă cu săgeți și se așeză într-un genunchi într-o parte a drumului. Era mai bun ca arcaș decât ca spadasin. Iar Bronn galopă și-i oferă lui Tyrion o secure cu două tășuri.

- N-am luptat niciodată cu securea. Simțea în mână cât de incomodă și de neobișnuită era arma. Avea un mâner scurt, o lamă grea și o țepușă urâtă la capăt.

- Fă-te că tai lemne, îi spuse Bronn trăgându-și sabia lungă din teaca de la spate. Scuipe și galopă pentru a li se alătura lui Chiggen și Ser Rodrik. Ser Willis se urcă pe cal venind lângă ei, bătându-și mâinile pe coif, o oală de metal cu o deschizătură în dreptul ochilor și o fâșie lungă de mătase neagră.

- Lemnele nu sângerează, rosti Tyrion, fără a se adresa cuiva anume. Se simțea dezgolit fără armură. Căuta cu

privirea o stâncă și alergă spre locul unde se ascundea Marillion. Mișcă-te!

- Pleacă! îi strigă băiatul. Sunt menestrel, nu vreau să iau parte la lupta asta!

- Ce-i, ți-ai pierdut gustul pentru aventură? Tyrion îl lovi până când acesta se rostogoli. O clipă mai târziu, călăreții căzură asupra lor.

Nu erau nici blazoane, nici flamuri, nici trompete sau tobe, doar zbârnâitul corzilor de arc, cu care trăgeau Morrec și Lharys și, dintr-odată, oamenii clanurilor năvăliră tunând din lumina zorilor, oameni zvelți, întunecați, în piei tari și armuri descompletate, cu fețele ascunse sub coifurile fără vizieră. În mâinile lor înmănușate strângeau tot felul de arme: săbii lungi și lăncii, seceri ascuțite, ciomege ghintuite, pumnale și măciuci grele, de fier. În fruntea lor călărea un bărbat uriaș, într-o mantie din blană tărcată de pisică-umbră, înarmat cu o sabie mare, pentru ambele mâini.

Ser Rodrik strigă:

- *Winterfell!*

Și se avântă să-i iasă în cale, cu Bronn și Chiggen alături, urlând un strigăt de luptă, fără cuvinte. Urmă Ser Willis, rotind în jurul capului un buzdugan ghintuit.

- Harrenhal! Harrenhal!

Tyrion simți nevoia bruscă de a țâșni în sus, agitându-și securea, și de a tuna: Casterly Rock! Însă momentul de nebunie trecu repede și se ghemui și mai mult la pământ.

Auzi nechezatul cailor speriați și zăngănitul metalului izbindu-se de metal. Sabia lui Chiggen sfârtecă fața dezgolită a unuia dintre călăreții în cămașă de zale, iar Bronn intră printre oamenii din clan ca un vârtej, secerând dușmanii în dreapta și-n stânga. Ser Rodrik îl lovi pe uriașul cu mantia din blană, caii lor dansând unul în jurul celuilalt, pe când ei schimbau lovitură după lovitură. Jyck sări pe un cal și galopă cu spatele descoperit în vârtejul luptei, Tyrion văzu o pană de săgeată ieșind din gâtul bărbatului cu mantie de blană. Când deschise gura să strige, afară țâșni doar sângele. Când căzu, Ser Rodrik se lupta deja cu altcineva.

Deodată, Marillion țipă, acoperindu-și capul cu harfa lui de lemn când un cal sări peste stânca lor. Tyrion se repezi

în picioare când călărețul se întoarse să vină la ei, agitând un ciomag cu țepi. Tyrion răsuci securea cu ambele mâini. Lama nimeri în gâtul calului, scoțând un sunet înfundat, iar Tyrion aproape că scăpă mânerul securii când animalul necheză și căzu. Reuși să-și smulgă arma și să se ferească, neîndemânatic. Marillion fu mai puțin norocos. Cal și călăreț se prăbușiră înlănțuiți peste menestrel. Tyrion sări înapoi în vreme ce piciorul brigandului rămase prins sub armăsarul căzut, și înfipse securea în gâtul omului, puțin mai sus de omoplați.

Pe când se opintea să smulgă lama, îl auzi pe Marillion gemând sub cadavre.

- Să mă ajute cineva, icni menestrelul. Zeii aibă milă, *sângerez*.

- Cred că-i sângele calului, spuse Tyrion.

Mâna menestrelului se târî afară de sub animalul mort, tăvălindu-se în noroi ca un păianjen cu cinci picioare. Tyrion își lăsă călcâiul peste degetele tremurânde și simți un trosnet reconfortant.

- Închide ochii și prefă-te mort, îl sfătui pe menestrel, după care-și ridică securea și plecă.

Apoi totul se dezlănțui. Zorii erau plini de strigăte și urlete și încărcăți de mirosul greu de sânge, iar lumea devenise un haos. Săgeți îi trecură șuierând pe la urechi și se sparseră de stânci. Îl văzu pe Bronn, în picioare, luptând cu câte o sabie în fiecare mână. Tyrion se ținu departe de luptă, strecurându-se din stâncă în stâncă și țâșnind din umbră pentru a lovi picioarele cailor care treceau. Dădu peste un brigand rănit și-l omorî, servindu-se cu coiful omului. Nu i se potrivea prea bine, însă Tyrion era încântat de orice protecție. Jyck fu lovit pe la spate în timp ce-l tăia pe cel din fața lui, iar ceva mai târziu Tyrion se împiedică de cadavrul lui Kurleket. Chipul porcin fusese zdrobit cu o măciucă, însă Tyrion recunoscuse pumnalul, când îl trase dintre degetele mortului. Tocmai și-l strecura la cingătoare când auzi un țipăt de femeie.

Catelyn Stark era ca într-o capcană, cu spatele la peretele de stâncă de pe versantul muntelui, înconjurată de trei bărbați, unul încă pe cal, iar ceilalți doi pe jos. Strângea cu stângăcie un pumnal cu mâinile ei rănite, însă era cu spatele la stâncă și o încolțiseră din trei părți. *Lasă-i*

s-o aibă pe cățeaua asta, se gândi Tyrion, așa-i trebuie. Totuși, se puse în mișcare. Pe primul bărbat îl lovi în spatele genunchiului, înainte ca acesta să-și fi dat seama că era acolo, iar securea grea sfârtecă osul și carnea ca pe lemnul putred. *Lemne care sângerează*, se gândi Tyrion prosteste, când al doilea bărbat se repezi după el. Tyrion se ghemui. Lovit de secure, omul se rostogoli pe spate... iar Catelyn Stark se duse după el și-i deschise gâtul. Călărețul își aminti de alte obligații urgente și o luă brusc la galop.

Tyrion privi în jurul său. Dușmanii erau cu toții fie răpuși, fie fugiseră. Cumva, lupta se terminase tocmai atunci când nu se uitase el. Cai în agonie și oameni răniți zăceau peste tot, urlând și gemând. Spre marea sa uimire, el nu se număra printre ei. Își desfăcu degetele și lăsă securea să cadă bufnind la pământ. Avea mâinile năclăite de sânge. Ariei putut jura că luptase timp de jumătate de zi, însă soarele abia dacă se urcase pe cer.

- Prima ta bătălie? îl întrebă Bronn mai târziu, aplecându-se asupra cadavrului lui Jyck, scoțându-i cizmele. Erau cizme bune, cum putea avea numai unul dintre oamenii Lordului Tywin; piele groasă, unse și suple, mult mai fine decât ceea ce purta el. Tyrion dădu din cap.

- Tatăl meu va fi atât de mândru, zise el. Cârceii de la picioare îl dureau atât de tare, încât abia mai putea sta. Ciudat, în timpul luptei nu băgase nici o clipă de seamă durerea.

- Acum îți trebuie o muiere, spuse Bronn cu o scânteiere în ochii săi negri. Înghesui cizmele în coburii de la șa. Nimic nu-i ca o femeie, după ce un bărbat a trecut prin botezul sângelui, crede-mă.

Chiggen jefuia cadavrele briganzilor de suficient timp încât să ajungă să gâfâie și să-și lingă buzele. Tyrion se uită spre locul unde Lady Stark oblojea rănile lui Ser Rodrik.

- Eu sunt dispus, dacă și ea este, zise el. Călăreții liberi izbucniră în râs, iar Tyrion rânji la acest gând: *Ar fi un început*.

După aceea, îngenunche lângă pârâu și-și spală sângele de pe față în apa rece ca gheața. Pe când șonticăia înapoi spre ceilalți, se uită din nou spre masacru. Bărbații de clan erau sfrijiți, zdrențăroși, caii lor erau costelivi și piperniciți, de li se vedeau toate coastele. Armele pe care le lăsaseră

Bronn și Chiggen nu erau prea impresionante. Măciuci, bâte, o seceră... Își aminti de bărbatul uriaș, cu mantie de blană, care se bătuse cu Ser Rodrik cu o sabie mare, pentru ambele mâini, dar când îi găsi cadavrul pe solul pietros, bărbatul nu i se mai păru deloc uriaș, mantia dispăruse, iar Tyrion văzu că sabia era știrbită, oțelul ei ieftin fiind pătat de rugină. Nu era de mirare că oamenii clanului lăsaseră nouă cadavre pe teren.

Ei aveau numai trei morți; doi dintre maștrii de arme ai Lordului Bracken, Kurleket și Mohor, și propriul său om, Jyck, care se avântase cu spatele descoperit. *Un prost în cele din urmă*, se gândi Tyrion.

- Lady Stark, vă cer să continuăm drumul, fără zăbavă, spuse Ser Willis Wode, privind îngrijorat prin despicătura coifului spre vârfurile creștelor. I-am respins pentru moment, dar nu au fugit prea departe.

- Trebuie să ne îngropăm morții, Ser Willis, îi răspunse ea. Au fost oameni curajoși. Nu-i voi lăsa pradă ciorilor și pisicilor-umbră.

- Acest pământ este prea pietros ca să poată fi săpat, spuse Ser Willis.

- Atunci vom aduna bolovani pentru movile.

- Adunați câte pietre vreți, îi spuse Bronn, dar faceți-o fără mine sau Chiggen. Am lucruri mai bune de făcut decât să adun bolovani peste oameni morți... Să respir, de pildă. Privi spre restul supraviețuitorilor. Acei dintre voi care sperați să mai fiți în viață până la căderea nopții, veniți cu noi.

- Doamna mea, mă tem că are dreptate, spuse vlăguit Ser Rodrik. Bătrânul cavaler fusese rănit în luptă o tăietură adâncă în brațul stâng și o înțepătură de suliță care-i zgâriase gâtul - iar vârsta-și spunea cuvântul. Dacă mai zăbovim aici, vor veni din nou, fără doar și poate, și s-ar putea să nu mai supraviețuim unui al doilea atac.

Tyrion putea citi supărarea pe fața lui Catelyn, însă ea știa că nu are de ales.

- Fie ca zeii să ne ierte, atunci. Plecăm imediat. Acum, cailor nu mai lipseau. Tyrion își mută șaua pe armăsarul castrat, bălțat, al lui Jyck, care părea destul de puternic să reziste cel puțin trei sau patru zile. Se pregătea să încalce, când Lharys se ridică și spuse:

- Am să iau acum pumnalul ăla, piticule.

- Lasă-l să-l păstreze, zise Catelyn Stark, privind în jos de pe calul ei. Și ai grijă să-și primească înapoi și securea. S-ar putea să avem nevoie de ea, dacă suntem atacați din nou.

- Primește mulțumirile mele, doamnă, spuse Tyrion încălecând.

- Păstrează-ți-le, i-o tăie ea. Nu am mai multă încredere în tine decât aveam înainte.

Ea o luase din loc înainte de a mai apuca el să ticluiască o replică. Tyrion își ajusta coiful capturat și luă securea de la Bronn. Își aminti cum începuse călătoria, cu încheieturile legate și cu o glugă trasă pe cap, și hotărî că era, în mod sigur, o îmbunătățire substanțială. Lady Stark își putea înghiți încrederea; atât timp cât își păstra securea, se va considera încă în joc.

Ser Willis conducea coloana. Bronn o încheia, cu Lady Stark în siguranță, la mijloc, iar Ser Rodrik ca o umbră pe lângă ea. Marillion continua să se uite în spate, spre Tyrion, aruncându-i priviri posomorâte în timp ce călăreau. Menestrelul avea câteva coaste rupte, harfa și toate cele patru degete ale mâinii cu care cânta erau zdrobite, dar ziua nu fusese pe de-a-ntregul pierdută pentru el; de undeva, nu se știa de unde, se alesese cu o splendidă mantie din blană groasă și neagră, străbătută de dungi albe. Se zgribulea tăcut sub faldurile ei și, măcar pentru moment, nu mai avea nimic de spus.

Auziră în urma lor mormăitul gros al pisicilor-umbră, înainte să fi putut străbate măcar o jumătate de kilometru, iar mai târziu mârâitul furios al animalelor care se luptau pentru cadavrele lăsate de ei. Marillion păli în mod vizibil. Tyrion o luă la trap lângă el.

- *Fricos*, îi spuse, rimează bine cu *ros până la os*.

Își îmboldi calul și trecu de menestrel, până la Ser Rodrik și Catelyn Stark.

Ea-l privi cu buzele strânse.

- Și cum spuneam înainte de a fi întrerupți atât de brutal, începu Tyrion, în povestea Degețelului există o nepotrivire serioasă. Indiferent ce credeți despre mine, Lady Stark, vă spun ceva: eu nu pun rămașag *niciodată* împotriva familiei mele.

Motanul negru, cu o singură ureche, își cabra spatele și sâsâi spre ea.

Arya o luă în jos pe alee, balansându-se ușor pe tălpile picioarelor desculțe, ascultând bătăile propriei sale inimi, respirând încet și adânc. *Tăcută ca o umbră*, își spuse, *ușoară ca pana*. Motanul o privi venind, cu ochi neliniștiți.

Prinderea pisicilor era dificilă. Mâinile ei erau pline de zgârieturi pe cale de vindecare și ambii genunchi erau juliți până la sânge, din cauza căzăturilor. La început, chiar și pisica uriașă și grasă a bucătarului reușise să-i scape, însă Syrio se ținuse de capul ei zi și noapte. Când alergase la el cu mâinile însângerate, el îi spusese:

- Atât de încet? Fii mai rapidă, fato. Dușmanii tăi îți vor provoca ceva mai mult decât simple zgârieturi. Îi tamponase rănilor cu foc din Myr, care o arsese atât de tare, încât trebuise să-și muște buzele ca să nu țipe de durere. Apoi o trimisese după alte pisici.

Fortăreața Roșie era *plină* de pisici: pisici bătrâne și leneșe, dormitând la soare, vânători de șoareci cu ochii reci, pisoi mici și agili, cu ghearele ca niște ace, pisicile doamnelor, pieptănate și încrezătoare, altele ca niște umbre zdrențuite, scotocind mormanele de gunoaie. Arya le fugărise una câte una și le capturase, aducându-le, mândră, la Syrio Forel... pe toate în afară de asta cu o singură ureche, acest drac negru de motan.

- Țasta-i adevăratul rege la castel, îi spusese una dintre mantiile aurii. Mai bătrân ca păcatul și de două ori mai rău. O dată, regele îl așezase la ospăț pe tatăl reginei, iar ticălosul ăsta întunecat a sărit pe masă și a înșfăcat prepelița friptă chiar dintre degetele Lordului Tywin. Robert a râs atât de tare, încât aproape că a plesnit. Să te ții departe de el, copilă.

O alergase prin jumătate de castel: de două ori în jurul Turnului Mâinii, de-a lungul curții interioare, prin grajduri în jos, pe treptele în spirală, dincolo de bucătăria mică, de curtea porcilor și cazarma mantiilor aurii, de-a lungul zidului de la râu și chiar pe trepte și în sus și-n jos pe Calea Trădătorului, din nou jos și dincolo de porți și în jurul fântânii, înăuntru și-n afara unor clădiri ciudate, până ce

Arya ajunsese să nu mai știe unde se afla.

În cele din urmă îl încolțise. Ziduri înalte se ridicau din toate părțile, iar în față era doar o suprafață de piatră, fără nici o deschizătură.

Tăcută ca o umbră, repetă ea, alunecând înainte, *ușoară ca pana*.

Când ajunse la trei pași de el, motanul țâșni. Întâi la stânga, apoi la dreapta; și tot așa făcu și Arya, tăindu-i orice cale de scăpare. El sâsâi din nou și încercă s-o zbughească printre picioarele ei. *Lute ca șarpele*, se gândi ea.

Mâinile ei se încleștară în jurul lui. Îl strânse la piept, dansând și râzând tare, pe când ghearele lui zgâriau pieptul vestei sale de piele. Fulgerător, îl sărută chiar între ochi și-și trase capul înapoi cu o clipă înainte ca ghearele lui să-și fi găsit drumul spre fața ei. Motanul scheună și scuipe.

- Ce faci cu pisica asta?

Surprinsă, Arya lăsă motanul să-i scape și se răsuci spre locul de unde se auzise vocea. Motanul dispăru în» tr-o clipită. La capătul aleii stătea o fetiță cu o clăie de bucle aurii, îmbrăcată frumos, ca o păpușă în satin albastru. Lângă ea era un băiețel rotofei și blond, cu un cerb cabrat, țesut cu perle pe pieptar, și cu o sabie în miniatură la centură. *Prințesa Myrcella și Prințul Tommen*, se gândi ea. O septă, la fel de masivă ca un cal de povară, veghea asupra lor, iar în urma ei erau doi bărbați cu mantii purpurii, gărzile Casei Lannister.

- Ce făceai cu pisica aceea, băiatule? întrebă Myrcella din nou. Apoi spuse spre fratele ei: E un băiat zdrențăros, nu? Uită-te la el. Și chicoti.

- Un băiat zdrențăros, care pute, fu de acord Tommen. *Nu mă cunosc*, își dădu Arya seama. *Nici măcar nu știu că sunt fată*. Nici nu era de mirare; era desculță și murdară, părul îi era încâlcit de la alergătura îndelungată prin castel, era îmbrăcată cu o vestă zgâriată de ghearele pisicii și pantaloni maro, din pânză aspră, tăiați deasupra genunchilor juliți. Nu te duceai în fuste și mățasuri la vânătoare de pisici. Își plecă repede capul și căzu într-un genunchi. Poate că nici *n-o vor recunoaște*. Iar dacă o vor recunoaște, nu va afla niciodată sfârșitul poveștii. Septa

Mordane ar fi îngrozită, iar de rușine, Sansa nu ar mai vorbi niciodată cu ea.

Bătrâna septă grasă avansa.

- Băiete, cum ai ajuns aici? Nu ai ce căuta în această parte a castelului.

- Nu-i puteți opri pe alde ăștia, spuse una dintre mantiile purpurii, după cum nu poți scăpa de șobolani.

- De unde ești, băiete? Îl înghesui septa. Răspunde-mi. Ce-i cu tine, ești mut?

Aryei i se oprise vocea în gât. Dacă răspundea, Tommen și Myrcella o vor recunoaște cu siguranță.

- Godwyn, adu-l aici, zise septa.

Străjerul mai înalt o luă pe alee. Panica îi cuprinse gâtul ca o mână de uriaș. Nu ar fi putut scoate nici un cuvânt, nici dacă viața ei ar fi atârnat de asta. *Liniștită precum apa lină*, zise ea fără cuvinte.

Când Godwyn se întinse spre ea, Arya îl evită. *Iute ca un șarpe*. Se aplecă spre stânga, astfel că degetele lui îi atinseră doar brațul, și se învârti în jurul lui. *Lină ca mătasea verii*. Când el reuși să se întoarcă, ea gonia deja în jos pe alee. *Rapidă ca o căprioară*. Septa țipa la ea. Arya i se strecură printre picioarele groase și albe ca niște coloane de marmură, se ridică, îl trânti pe Prințul Tommen și sări peste el când acesta căzu destul de rău, scoțând un *ooof*, fugi și de cel de-al doilea străjer și apoi trecu de toți, gonind cât o țineau picioarele.

Auzi strigăte, apoi zgomote grele de pași apropiindu-se în urma sa. Se aruncă la pământ și se rostogoli. Mantiile roșii o depășiră înclinându-se într-o parte, împleticindu-se. Arya țâșni din nou în picioare. Văzu o fereastră deasupra ei, înaltă și îngustă; abia dacă era mai mare decât o ambrazură pentru arcași. Sări, se prinse dc pervaz și se trase în sus. Își ținu respirația când se strecură prin fereastră. *Alunecoasă ca un tipar*. Căzu la podea înaintea unei spălătorese uluite, sări în picioare, își înlătură mizeria de pe haine și o luă din nou la goană, ieșind pe ușă, străbătând un coridor lung, jos pe scări, și traversând o curte ascunsă, dădu un colț, sări un zid și se strecură printr-o fereastră lungă și îngustă într-o pivniță, unde era o beznă desăvârșită. Zgomotele se auzeau tot mai slab în urma ei.

Arya era istovită și se rătăcise de-a binelea. O pățise, dacă o recunoscuseră, însă nu credea asta. Se mișcase prea repede. *Rapidă ca o căprioară.*

Se așază pe vine în întuneric, cu spatele sprijinit de peretele umed, din piatră, și așteaptă să-și audă urmăritorii, însă singurele sunete erau bătaia inimii ei și clipocitul îndepărtat al apei. *Tăcută ca umbra,* își spuse. Se întrebă unde ajunsese. În primele zile după ce sosiseră la Debarcaderul Regelui, avusese niște vise urâte, cum că se rătăcea prin castel. Tatăl sau îi spusese că Fortăreața Roșie era mai mică decât Winterfell, însă în visele ei era imens, un labirint nesfârșit din piatră, cu pereți care păreau că se răsucesc și se transformă în spatele ei. Se pomenea rătăcind prin săli întunecoase, cu tapiserii spalăcite, coborând nesfârșite scări circulare, gonind prin curți sau peste poduri, strigătele ei rostogolindu-se fără nici un răspuns. În unele încăperi, de pe pereții roșii părea că picură sânge și nu putea găsi niciunde o fereastră. Uneori, putea auzi vocea tatălui ei, dar întotdeauna de la mare distanță, și, indiferent cât de mult alerga în întâmpinarea ei, o auzea din ce în ce mai slab și mai slab, până ce dispărea cu totul, iar Arya rămânea singură în întuneric.

Era foarte întuneric și acum, își dădu ea seama. Își strânse genunchii la piept și se înfiora. Va aștepta în tăcere, cât va număra până la zece mii. După aceea, va fi în siguranță dacă se va strecura afară și o va lua spre casă.

Cam pe când ajunsese cu număratul la optzeci și șase, încăperea începuse să se mai lumineze, ochii obișnuindu-i-se cu bezna. Încet, contururile din jurul ei își dezvăluiră aspectul. Ochi uriași, goi, se holbau hămesiți la ea prin întuneric și văzu umbrele ascuțite și șterse ale unor dinți lungi. Uitase de numărătoare. Închise ochii și-și mușcă buza, destrămând frica. Când privi din nou, monștrii dispăruseră. Nu-i văzuse niciodată. Își închipui că Syrio era lângă ea, în întuneric, șoptindu-i în urechi. *Liniștită ca apa lină,* își spuse. *Puternică precum un urs, cumplită ca o pumă.* Deschise ochii din nou.

Monștrii erau tot acolo, însă frica ei dispăruse.

Arya se ridică în picioare, mișcându-se prudentă. Capetele erau în jurul ei. Atinse unul, curioasă, întrebându-se dacă era real. Vârfurile degetelor ei mângâiară un

maxilar masiv. Îl *simțea* ca și cum era destul de real. Osul era neted sub palma ei, rece și tare la atingere. Își plimbă degetele în jos, pe un dinte negru și ascuțit, un pumnal făcut din beznă. Se înfiora.

- E mort, spuse ea cu voce tare. E doar o hârcă, nu-mi poate face rău. Totuși, cumva, monstrul părea să știe că era acolo. Putea simți cum ochii goi o priveau prin beznă, și mai era ceva în acea încăpere întunecoasă, cavernoasă, ceva ce nu o iubea deloc. Se trase de lângă craniu și se lovi de următorul, mai mare decât primul. Pentru o clipă, îi putu simți colții înfigându-i-se în umăr, de parcă ar fi vrut să-i smulgă carnea. Arya se răsuci și simți pielea agățându-se și sfâșiindu-se când colțul uriaș mușcă din vesta ei, apoi o luă la fugă. Un alt craniu se înălța înainte, cel mai mare monstru dintre toți, însă Arya nu încetini. Sări peste o creastă de colți negri, mari ca niște săbii, țâșni printre fălcile flămânde și se aruncă spre ușă.

Mâinile ei găsiră inelul unui zăvor greu, de fier, prins pe ușă, și-l trase. Ușa rămase o clipă înțepenită, refuzând să se deschidă, dar începu să se crape încet, spre interior» cu un scârțâit atât de sonor, încât Arya era sigură că putea fi auzit în întregul oraș. Deschise ușa doar atât cât să se strecoare afară, în holul de dincolo de ea.

Dacă încăperea cu monștri fusese întunecată, holul părea cel mai negru hău din cele șapte iaduri. *Liniștită ca apa lină*, își spuse Arya, dar chiar și după ce așteptă o clipă să-și obișnuiască din nou ochii cu beznă, nu găsi nimic de văzut, în afară de conturul cenușiu al ușii de care trecuse. Își mișcă degetele în fața ochilor, simți aerul dislocându-se, însă nu văzu nimic. Era oarbă. O *dansatoare a apei vede cu toate simțurile ei*, își reaminti. Închise ochii și-și regla respirația, se adapă din tăcere și-și întinse mâinile.

Degetele ei atinseră piatră aspră și nefinisată în stânga. Urmă peretele, mâna îi alunecă pe suprafața lui, iar ea făcu pași mici și târșiți prin beznă. *Toate holurile duc undeva. Acolo unde este o cale spre înăuntru, se deschide și o cale spre ieșire. Frica taie mai adânc decât săbiile.* Aryei nu-i va mai fi teamă. I se părea că mersese foarte mult când zidul se termină brusc și un val de aer rece îi trecu peste obraji. Fire din părul despletit îi mângâiară ușor pielea.

Undeva departe, în jos, auzi zgomote. Scărșnetul unor

cizme, zarvă de glasuri îndepărtate. O lumină pâlpâitoare atinse slab zidul, iar ea văzu că stătea chiar la buza unui puț mare și negru, un tunel lat de șapte metri, care se avânta adânc în pământ. În loc de trepte, lângă peretele curbat fuseseră așezate pietroaie uriașe, coborând în cerc tot mai jos, întunecate precum treptele spre iadul despre care le povestea Bătrâna Nan. Dar ceva ieșea din beznă, din măruntaiele pământului...

Arya se uită peste margine și simți pe față respirația rece și neagră. Departe, în jos, văzu licărirea unei singure torțe, firavă ca flacăra unei lumânări. Desluși că era vorba despre doi oameni. Umbrele lor alunecau strâmbate pe laturile puțului, alungite ca niște giganți. Le putea auzi glasurile, reverberându-se în tunel.

- ...găsit unul dintre ticăloși, spunea unul. Ceilalți vor urma curând. O zi, două, trei, două săptămâni...

- Și când va afla adevărul, ce va face? răsună cea de-a doua voce, scăldată în accentele lichide ale Orașelor Libere.

- Numai zeii singuri știu asta, spuse prima voce. Arya putea vedea fuiorul de fum cenușiu desprinzându-se din torță, ridicându-se răsucit ca un șarpe. Nebunii au încercat să-i omoare fiul și, ce-i mai rău, au transformat totul într-o farsă caraghioasă. El nu-i un om care să treacă peste așa ceva cu vederea. Te previn, lupul și leul își vor sări, curând, la gât, indiferent dacă vrem asta sau nu.

- Prea repede, mult prea repede, se plânse vocea cu accent. La ce ar servi un război *acum*? Nu. suntem pregătiți. Amână totul.

- Aș putea la fel de bine să încerc să opresc timpul. Mă crezi vreun vrăjitor?

Celălalt chicoti.

- Nici mai mult, nici mai puțin.

Flăcările linseră aerul rece. Umbrele înalte aproape că ajunseseră la ea. O clipă mai târziu, bărbatul care ținea torța intră în câmpul ei vizual, cu tovarășul lui lângă el, Arya se trase înapoi de lângă puț, cu burta lipită de pământ, își ținu răsufierea când bărbații ajunseră la capătul scărilor.

- Ce vrei să fac? întrebă purtătorul torței, un bărbat solid, cu o capă la jumătate, din piele.

Chiar și în cizmele grele, picioarele sale păreau că alunecă pe pământ, fără nici un sunet. O față rotundă, plină de cicatrici, și un smoc de barbă se iveau de sub coiful de oțel, iar peste hainele de piele groasă purta cămașă de zale; la cingătoare, avea un pumnal și o sabie scurtă. Aryei i se păru că era ceva ciudat de familiar în aspectul lui.

- Dacă o Mână poate muri, de ce nu și alta? replică bărbatul cu accent și barbă galbenă, despicată. Ai mai dănuțuit pe muzica asta și înainte, prietene.

Nu era cineva pe care Arya să-l mai fi văzut vreodată, era sigură de asta. Exagerat de gras, și cu toate astea părea că pășește atât de ușor, punându-și greutatea pe pernțele tălpilelor așa cum ar fi făcut un dansator pe apă. Inelele sale licăreau în lumina torței, aur roșu și argint alb, incrustate cu rubine, safire, ochi de tigru. Avea câte un inel pe fiecare deget; pe unele chiar două.

- Înainte nu a fost ca acum, iar Mâna asta nu-i precum cealaltă, spuse bărbatul cu cicatrici, intrând amândoi în hol.

Nemișcată ca piatra, își spuse Arya, tăcută ca o umbră. Orbiți de strălucirea torței lor, nici nu o văzură lipită de piatră, la numai câțiva pași distanță.

- Poate că ai dreptate, răspuse barba despicată, oprindu-se să-și tragă respirația după ce urcase atât. Fără îndoială, trebuie să câștigăm timp. Prințesa este însărcinată. *Khal*-ul nu se va pune în mișcare decât după ce i se naște fiul. Știi cum sunt ei, acești sălbatici.

Bărbatul cu torța apăsă pe ceva. Arya auzi un huruit profund. O lespede uriașă de piatră, roșie în lumina torței, alunecă în jos din tavan, cu o bufnitură răsunătoare care aproape că o făcu să țipe. Acolo unde fusese intrarea în puț, nu mai era decât piatră masivă, solidă și intactă.

- Dacă nu se pune singur în mișcare cât de curând, s-ar putea să fie prea târziu, zise bărbatul solid, cu coiful de oțel. Țsta nu mai este un joc pentru doi, dacă o fi fost vreodată. Stannis Baratheon și Lysa Arryn au fugit acolo unde nu mai pot să-i ajung, iar gurile rele spun că adună oameni în jurul lor. Cavalerul Florilor scrie la Highgarden, grăbindu-l pe tatăl său, lordul, să o trimită pe sora lui la curte. Fata este o fecioară de paisprezece ani, dulce și frumoasă și atrăgătoare, iar Lordul Renly și Ser Loras

intenționează să i-o vâre în pat lui Robert, s-o mărite cu el și s-o facă noua regină. Degețel... numai zeii știu ce jocuri face Degețelul. Totuși, Lordul Stark este cel care-mi tulbură somnul. Îl are pe bastard, are cartea și, foarte curând, va avea și adevărul. Iar acum soața lut l-a răpit pe Tyrion Lannister, mulțumită uneltirilor Degețelului. Lordul Tywin va considera asta o ofensă, iar Jaime are o afecțiune ciudată pentru acest Pezevenghi. Dacă Lannisterii se mișcă spre nord, asta-i va aduce și pe Tully. Tu spui: *Amână*, iar eu răspund: *Grăbește-te*. Nici chiar cei mai buni jongleri nu pot să țină în aer, pe veci, o sută de bile.

- Tu ești mai mult decât un jongler, prieten drag. Ești un adevărat vrăjitor. Tot ce-ți cer este să-ți folosești farmecele ceva mai mult.

O luară în jos pe coridor în direcția de unde venise Arya, trecând de încăperea cu monștri.

- Voi face tot ce pot, spuse moale cel cu torța. Îmi trebuie aur și încă cincizeci de păsări.

Îi lăsă să o ia înainte, apoi începu să se furișeze pe urmele lor. *Tăcută ca umbra*.

- Atât de multe? Vocile se auzeau mai slab acum, iar lumina se diminuea înaintea ei. Cei de care ai nevoie sunt greu de găsit... așa tineri, să-și cunoască hrisoavele... poate mai bătrâni... nu mor așa de ușor...

- Nu. Cei tineri sunt mai siguri... tratează-i cu blândețe...

- ...dacă-și țin gurile...

- ...riscul...

Multă vreme după ce vocile lor se risipiseră, Arya încă mai putea vedea lumina torței, o stea fumegândă care o invita s-o urmeze. De două ori i se păru că o pierduse, însă continuă să meargă și de fiecare dată se pomeni la capătul unei scări înguste și abrupte, iar torța licărea slab departe, sub ea. Se grăbi după ea, coborând și tot coborând. O dată, se împiedică de o piatră și căzu lovindu-se de perete, iar mâna ei atinse pământul gol, susținut de bârne, în vreme ce înainte, tunelul fusese placat cu piatră.

Trebuie că se furișase în urma lor câțiva kilometri. În cele din urmă dispărură, însă nu ar fi putut merge decât înainte. Găsi din nou peretele și-l urmă, oarbă și pierdută, prefăcându-se că Nymeria pășea neazută lângă ea, în beznă. La sfârșit, ajunsese într-o apă puturoasă, care-i venea

până la genunchi, dorindu-și să poată dansa deasupra ei așa cum ar fi reușit Syrio și întrebându-se dacă va mai vedea vreodată lumina zilei. Era întuneric bine când Arya ieși în noapte.

Se pomeni la gura unui canal care se golea în râu. Mirosea atât de rău, încât se dezbracă acolo, pe loc, lăsându-și hainele murdare pe malul râului, și se aruncă în apa neagră. Înotă până ce se simți curățată și ieși la mal tremurând. Câțiva călăreți trecură pe drumul de lângă râu pe când Arya își spăla hainele, însă dacă văzură fata goală și slăbănoagă frecându-și zdrențele sub lumina lunii, nici n-o băgară în seamă.

Era la câțiva kilometri distanță de castel, dar oriunde te-ai fi aflat la Debarcaderul Regelui, nu trebuia decât să ridici privirile pentru a vedea Fortăreața Roșie înălțată pe Dealul lui Aegon, așa că nu era nici un pericol să se rătăcească. Hainele aproape că i se uscaseră când ajunse la postul de pază de la poartă. Grilajul de fier fusese coborât, iar porțile zăvorâte, așa că se întoarse spre ușa din spate. Mantiile aurii care erau de pază mârâiră când le spuse s-o lase să intre.

- Vezi-ți de drum, zise una. Nu mai sunt resturi de la masă, iar după lăsarea serii nu se mai cerșește.

- Nu sunt cerșetoare, zise ea. Locuiesc aici.

- Am spus *vezi-ți de drum*. Ai nevoie de una peste urechi ca să auzi mai bine?

- Vreau să-l văd pe tatăl meu. Străjerii schimbă priviri între ei.

- Iar eu vreau s-o mârlesc chiar pe regină, pentru tot binele pe care mi-l face, spuse cel mai tânăr.

Cel vârstnic se încruntă.

- Și cine-i tatăl ăsta al tău, băiete, vânătorul de șobolani al orașului?

- Mâna Regelui, îi spuse Arya.

Ambii bărbați izbucniră în râs, însă apoi cel mai în vârstă își flutură pumnul spre ea nepăsător, ca un om care ar alunga un câine. Arya văzu lovitura înainte încă să înceapă. Se trase ca într-un dans din calea ei, rămânând neatinsă.

- Nu sunt băiat, scui-pă ea cuvintele, sunt Arya Stark de Winterfell, iar dacă mă atingeți, tatăl meu, lordul, o să vă înfigă capetele în vârful țepușelor. Dacă nu mă credeți,

aduceți-l aici pe Jory Cassel sau Vayon Poole, de la Turnul Mâinii. Își înfipse degetele în șold. Acum aveți de gând să deschideți poarta, sau trebuie să vă dau una peste urechi ca să auziți mai bine?

Tatăl ei era singur în seră când Harwin și Tom Grasul o aduseră înăuntru, o lampă cu ulei strălucind blând la cotul său. Era aplecat asupra celei mai mari cărți pe care o văzuse vreodată Arya, un tom imens, gros, cu pagini scorojite și îngălbenite, acoperite de litere ilizibile, legate între coperte de piele decolorată; el însă o închise ca să asculte raportul lui Harwin. Chipul său era imobil când îi trimise pe oameni afară, mulțumindu-le.

- Îți dai seama că am trimis jumătate din garda mea ca să te caute? zise Eddard Stark când rămaseră singuri. Septa Mordane și-a ieșit din minți de groază. Acum este în templu, rugându-se pentru întoarcerea ta cu bine. Arya, *știi* doar că nu ai voie să treci niciodată de porțile castelului fără învoirea mea.

- Dar nu am trecut de porți, spuse ea fără să se gândească. Ei bine, nu am vrut asta. M-am dus doar prin pivnițe, numai că am dat peste un tunel. Era foarte întunecos și nu am avut o torță sau o lumânare să văd pe unde merg, așa că m-am tot dus prin tunel. Nu am putut să mă întorc pe unde am venit, din cauza monștrilor. Tată, vorbeau despre cum să te *omoare!* Nu monștrii, ci doi oameni. Nu m-au văzut, eram nemișcată ca piatra și tăcută ca umbra, dar eu i-am auzit. Spuneau că ai o carte și un bastard și că dacă o Mână a putut să moară, de ce n-ar mai putea încă una? Asta-i cartea? Pun rămășag că Jon este bastardul.

- Jon? Arya, despre ce tot vorbești? Cine a spus asta?

- *Ei* au spus, îi răspunse ea. Era unul gras, plin de inele pe degete și cu o barbă galbenă, despicată, și un altul în cămașă de zale și coif de oțel, iar cel gras spunea că trebuie să amâne tot, însă celălalt i-a spus că nu poate să tot facă jonglerii și că lupul și leul își vor sări unul la gâtul altuia și că era o farsă caraghioasă, de mim. Încercă să-și amintească și restul. Nu prea înțelesese tot ce discutaseră cei doi și acum totul i se amestecase în minte. Cel grjN mai spunea că prințesa are un copil. Cel cu coiful de oțel, care avea torța, a spus că trebuie să se grăbească. Cred ca era

un vrăjitor.

- Un vrăjitor! făcu Ned fără nici o urmă de zâmbet Avea, cumva, o barbă lungă și albă și o pălărie ascuțită» cu stele presărate pe ea?

- Nu! Nu era ca în poveștile Bătrânei Nan. Nu *arăta* deloc a vrăjitor, însă cel gras da.

- Te previn, Arya, dacă încerci să îmi torni tot felul de născociri...

- Nu. Ți-am spus că asta a fost în pivnițe, lângă locul cu peretele secret. Vânam pisici și, ei bine... Făcu o strâmbătură. Dacă recunoștea că-l lovise pe Prințul Tommen, chiar că se va *supăra* foarte tare pe ea... Ei bine, am intrat printr-o fereastră. Acolo am găsit monștrii...

- Monștri și vrăjitori, spuse tatăl ei. Se pare că ai cam trecut prin ceva peripeții. Acești oameni pe care i-ai auzit, spui că vorbeau despre jonglerii și pantomime?

- Da, admise Arya, numai că...

- Arya, erau mimi, îi spuse tatăl ei. Trebuie să fie acum zeci de trupe prin Debarcaderul Regelui, venite să facă și ele un ban de pe urma mulțimilor adunate la turnir. Nu sunt sigur ce făceau ăștia doi la castel, dar poate că regele le-a cerut un spectacol.

- Nu. Scutură încăpățânată din cap. Nu erau...

- În orice caz, nu ar trebui să urmărești oamenii și să-i spionezi. Nici eu nu sunt încântat de ideea că fiica mea se cațără prin ferestre străine în căutarea pisicilor. Uită-te la tine, scumpo. Mâinile tale sunt pline de zgârieturi. Toate astea durează deja de prea mult timp. Spune-i lui Syrio că vreau să vorbesc cu el...

Fu întrerupt de o bătaie în ușă, scurtă și bruscă.

- Lord Eddard, iertăciune, strigă Desmond, dar a venit un frate în negru și vă cere o audiență. Spune că sunt lucruri urgente. Am crezut că vreți să știți.

- Ușa mea este întotdeauna deschisă pentru Rondul de Noapte, spuse tatăl ei.

Desmond îl lăasă pe om înăuntru. Era gârbovit și pocit, cu o barbă dezordonată și haine murdare; cu toate astea, Eddard îl salută cu bucurie și-l întrebă cum îl cheamă.

- Yoren, după voia dumneavoastră, lordul meu. Iertare pentru oră. Se înclină spre Arya. Iar acesta trebuie să fie fiul dumneavoastră. Vă seamănă.

- Sunt *fată!* făcu Arya exasperată. Dacă bătrânul coborâse de pe Zid, probabil că trecuse prin Winterfell. Îi cunoști pe frații mei? Întrebă ea agitată. Robb și Bran sunt la Winterfell, iar Jon este pe Zid. Jon Snow este și el tot în Rondul de Noapte, trebuie să-l cunoști, are un lup străvechi, unul alb cu ochii roșii. Jon n-a ajuns încă cercetaș? Eu sunt Arya Stark.

Bătrânul în hainele lui negre, puturoase, o privea ciudat, însă Arya părea că nu se mai putea opri din vorbit.

- Când te întorci înapoi la Zid, nu vrei să-i duci lui Jon o scrisoare dacă-i scriu eu una?

Dorea ca Jon să fie bine acum. *El* ar crede-o dacă i-ar povesti despre pivnițe și despre bărbatul gras, cu barba despicală, și vrăjitorul cu coiful de oțel.

- Fiica mea uită, adesea, bunele maniere, spuse Eddard Stark cu un zâmbet ușor, care-i înmuie cuvintele. Îți cer iertare, Yoren. Te-a trimis fratele meu, Benjen?

- Nu m-a trimis *nimeni*, lordul meu, în afară de bătrânul Mormont. Mă aflu aici ca să găsesc oameni pentru Zid, iar când Robert va convoca întreaga curte, îmi voi pune genunchiul jos și voi striga ce trebuințe avem, să văd dacă Regele și Mâna mai au pleavă prin temnițele lor, de care s-ar lipsi cu dragă inimă. Ați putea spune însă că și despre Benjen Stark ar putea fi vorba aici. Sângele lui s-a făcut negru. Îmi este la fel de frate precum vă este și dumneavoastră. Am venit pentru el. Călărit-am din greu, aproape că mi-am omorât iapa după cum am muncit-o până aici, însă i-am lăsat pe ceilalți mult în urmă.

- Ceilalți? Yoren pufni.

- Mercenari și călăreți liberi și tot astfel de gunoaie. Hanul era plin de ei, iar eu i-am văzut cum adulmecau. Mirosul sângelui și al aurului sunt la fel, până la urmă. Dar nu toți au luat-o spre Debarcaderul Regelui. Unii galopau spre Casterly Rock, iar Stâncă este și mai aproape. Lordul Tywin trebuie că a aflat deja vorba, puteți conta pe asta.

Tatăl se încruntă.

- Ce fel de vorbă? Yoren se uită la Arya.

- Una care este mai bine să fie rostită între patru ochi, lordul meu, vă cer iertăciune.

- După cum dorești. Desmond, du-o pe fata mea în camerele ei. O sărută pe frunte. Vom termina discuția

măine.

Arya parcă prinsese rădăcini pe loc.

- Nu s-a întâmplat nimic rău cu Jon, nu? îl întrebă ea pe Yoren. Sau cu unchiul Benjen?

- Păi, cât îl privește pe Stark, n-aș putea spune. Băiatul Snow era destul de bine când am plecat eu de la Zid. Dar nu ei mă preocupă pe mine.

Desmond o luă de mână.

- Vino cu mine, domniță. L-ai auzit pe tatăl tău, lordul. Arya nu avea de ales decât să meargă cu el, dorindu-și să fi fost Tom Grasul în locul lui. Cu Tom ar mai fi putut zăbovi la ușă cu vreun pretext, ca să asculte ce avea de spus Yoren, însă Desmond era mult prea încăpățânat pentru un astfel de truc.

- Câți străjeri are tatăl meu? îl întrebă pe când coborau spre camera ei de culcare.

- Aici, la Debarcaderul Regelui? Cincizeci.

- N-ai lăsa pe nimeni să-l ucidă, nu-i așa? îl iscodi ea. Desmond râse.

- Fii fără teamă, micuță domniță. Lordul Eddard este păzit zi și noapte. Nu i se poate întâmpla nimic.

- Lannisterii au mai mult de cincizeci de oameni, îi aminti Arya.

- N-au decât, însă orice om din nord face cât zece dintre mercenarii din sud, așa că poți dormi liniștită.

- Ce-ar fi dacă ar fi trimis un vrăjitor să-l ucidă?

- Păi, în acest caz, răspunse Desmond trăgându-și sabia lungă, și vrăjitorii mor la fel ca toți oamenii, odată ce le tai capul.

EDDARD

- Robert, te implor, se rugă Ned, bagă de seamă ce spui. Vorbești despre uciderea unui copil.

- *Târfa este borțoasă!* Pumnul regelui izbi masa consiliului, tare ca o bubuitură de tunet. Ți-am spus că asta se va întâmpla, Ned. Încă de acolo, din ținutul gorganelor, te-am avertizat, dar n-ai vrut să ascuți. Ei bine, ascultă acum. Îi vreau morți, mamă și copil, pe amândoi, și pe prostul ăla de Viserys. E destul de limpede? *Îi vreau morți.*

Ceilalți consilieri se străduiau din răspuțeri să pară că erau în cu totul altă parte. Fără îndoială, erau mai înțelepți decât el. Eddard Stark se mai simțise doar foarte rar atât de singur.

- Te vei dezonora pe veci dacă faci asta.

- Atunci lasă să cadă totul pe capul meu, atât timp cât se rezolvă. Nu sunt atât de orb încât să nu văd umbra securii când atârnă deasupra gâtului meu.

- Nu-i nici o secure, îi spuse Ned regelui. Numai umbra unei umbre, ștearsă de douăzeci de ani... Și asta, dacă există cu adevărat.

- *Dacă?* întrebă Varys moale, frecându-și palmele pudrate. Lordul meu, mă judecați greșit. Credeți că aș aduce sminteli pe masa regelui și a consiliului?

Ned îl privi pe eunuc cu răceală.

- Ne-ai aduce șoaptele unui trădător aflat la celălalt capăt de lume, lordul meu. Sau poate că Mormont greșește. Sau poate că minte.

- Ser Jorah nu ar îndrăzni să mă înșele, spuse Varys cu un surâs viclean. Contați pe asta, lordul meu. Prințesa are un copil.

- Așa spui tu. Dacă greșești, nu trebuie să ne temem. Dacă fata naște un copil mort, nu trebuie să ne temem. Dacă dă naștere unei fete în locul unui fiu, nici atunci nu trebuie să ne temem. Dacă sugarul moare de timpuriu, nu trebuie să ne temem.

- Dar dacă este băiat? insistă Robert. Și dacă supraviețuiește?

- Marea îngustă va rămâne, totuși, între noi. Am să mă tem de Dothraki doar în ziua în care caii lor vor goni pe apă.

Regele luă o înghițitură de vin și îi aruncă lui Ned o privire incendiatoare, peste masă.

- Deci mă sfătuiești să nu fac nimic, până ce odrasla dragonului pune piciorul, cu armata sa, pe țărmurile mele, așa este?

- „Odrasla dragonului” este în pântecul mamei ei, spuse Ned. Nici chiar Aegon nu s-a apucat de cuceriri decât după ce l-au înțârcat.

- Zei! Ești încăpățânat ca un bizon, Stark. Regele se uită în jurul mesei de consiliu. Restul... v-ați înghițit cu toții limbile? Nu vrea nimeni să-i bage mințile în cap acestui smintit cu fața împietrită?

Varys îi oferi regelui un zâmbet onctuos și puse o mână moale pe mâneca lui Ned.

- Îți înțeleg remușcărilor, Lord Eddard, cu adevărat le înțeleg. Nu am avut nici o bucurie să aduc consiliului astfel de vești dureroase. Este un lucru îngrozitor că trebuie să ne gândim la asta, un lucru *josnic*. Totuși, noi, cei care conducem, trebuie să facem și astfel de lucruri pentru binele regatului, indiferent cât este de dureros pentru noi.

Lordul Renly dădu din umeri.

- Mie lucrurile mi se par destul de simple. Ar fi trebuit să punem ca Viserys și sora lui să fie uciși cu ani de zile în urmă, însă Maiestatea Sa, fratele meu, a făcut greșea de a-l asculta pe Jon Arryn.

- Mila nu este niciodată o greșeală, Lord Renly, răspuse Ned. Pe Trident, Ser Barristan, aici de față, a secerat o duzină de bărbați destoinici, prieteni ai lui Robert și ai mei. Când l-au adus la noi, rănit cumplit și aproape mort, Roose Bolton ne-a îndemnat să-i tăiem gâtul, însă fratele dumneavoastră a spus: „Nu voi ucide un om pentru devotamentul lui, nici pentru că a luptat bine.” Și l-a trimis pe propriul său maestru să se îngrijească de rănilor lui Ser Barristan. Îi adresă regelui o privire lungă și înghețată. Ce-ar fi fost acum omul ăsta?

Robert avea încă destulă rușine în el încât să roșească.

- Nu-i același lucru, se plânse el. Ser Barristan era cavaler din Garda Regelui.

- Iar Daenerys, o fată de paisprezece ani. Ned știa prea bine că împinge lucrurile dincolo de limita dictată de înțelepciune, însă nu putea să tacă. Robert, te întreb, de ce

ne-am ridicat noi împotriva lui Aerys Targaryen, dacă nu ca să punem capăt uciderii copiilor?

- Ca să punem capăt *Targaryenilor*, mormăi regele.

- Maiestatea Voastră, nu am știut niciodată ca dumneavoastră să vă temeți de Rhaegar. Ned lupta din răsuputeri să alunge disprețul din propriul său glas. Să vă fi zăpăcit atât de mult trecerea anilor încât să tremurați din cauza umbrei unui copil nenăscut?

Robert se împurpura la chip.

- Ajunge, Ned, îl avertiză el împungând aerul cu degetul. Nici un alt cuvânt. Ai uitat cine-i regele aici?

- Nu, Maiestatea Voastră, răspunse Ned. Dar dumneavoastră?

- *Ajunge!* răcni regele. M-am săturat de vorbărie. Am să termin cu asta, ori voi fi blestemat. Ce spuneți voi, ceilalți?

- Trebuie ucisă, declară Lordul Renly.

- Nu avem de ales, murmură Varys. Trist, foarte trist... Ser Barristan Selmy își ridică de la masă ochii de un albastru-deschis și spuse:

- Maiestatea Voastră, există o onoare în a-ți înfrunța dușmanul pe câmpul de luptă, dar nici una în a-l ucide în pântecul mamei sale. Iertați-mă, însă trebuie să fiu de partea Lordului Eddard.

Marele Maester Pycelle își dresе glasul, proces care păru să-i ia câteva minute.

- Ordinele mele sunt să servesc regatul, nu pe cel care domnește. Cândva, l-am sfătuit pe Regele Aerys cu același devotament cu care îl sfătuiesc și pe Regele Robert acum, așa că nu-i doresc nici un rău acestei fete a lui, Totuși, vă întreb: dacă vine din nou războiul, cât de mulți oșteni vor muri? Câte orașe vor arde? Câți copii vor fi smulși de lângă mamele lor pentru a pieri în vârful vreunei sulite? Își mângâie barba albă și stufoasă cu o tristețe infinită, părând istovit. Nu este mai înțelept, ba chiar *mai blând*, ca Daenerys Targaryen să moară acum și astfel să trăiască alți zeci de mii de oameni?

- Mai blând, făcu Varys. Oh, cât de bine și adevărat au fost spuse acestea, Mare Maester. Este atât de adevărat! Dacă zeii, în capriciul lor, îi dăruiesc lui Daenerys Targaryen un fiu, acest regat va sângera.

Degețel fu ultimul. Pe când Ned îl privea, Lordul Petyr își

înăbuși un căscat.

- Când te trezești în pat cu o femeie urâtă, cel mai bun lucru pe care poți să-l faci este să închizi ochii și să continui așa, declamă el. Așteptarea n-o va face mai frumoasă. Sărut-o și termină cu ea.

- *Sărut-o?* repetă Ser Barristan uluit.

- Un sărut de oțel, spuse Degețel.

Robert se întoarce să se confrunte cu Mâna sa.

- Ei bine, asta e, Ned. Tu și cu Selmy sunteți singuri. Unica problemă care rămâne este să găsim pe cineva s-o ucidă.

- Mormont tânjește după iertarea regală, le reaminti Lordul Renly.

- Cu disperare, făcu Varys. Totuși, tânjește și mai mult după viață. Acum, prințesa trebuie să fie aproape de Vaes Dothrak, unde ridicarea unei săbii înseamnă moarte. Dacă v-aș spune ce i-ar face Dothraki celui care ar îndrăzni să folosească una împotriva unei *khaleesi*, nici unul dintre voi nu ar mai dormi la noapte. Își mângâie obrazul pudrat. Dar otrava... lacrimile din Lys, să zicem. *Khal* Drogo nu trebuie să afle niciodată că n-a fost o moarte naturală.

Ochii adormiți ai Marelui Maester Pycelle se deschiseră. Îi aruncă eunucului o otheadă bănuitoare.

- Otrava este arma lașului, se plânse regele. Lui Ned îi era de ajuns.

- Trimiți asasini plătiți împotriva unei fete de paisprezece ani și-ți mai bați capul cu onoarea? Își împinse scaunul în spate și se ridică. Fă-o chiar tu, Robert. Cel care dă sentința ar trebui să mânuiască și sabia. Privește-o direct în ochi înainte de a o ucide. Privește-i lacrimile, ascultă-i ultimele cuvinte. Îi datorezi măcar asta.

- *Zei*, răbufni regele, cuvântul explodând din el de parcă abia își mai putea stăpâni furia. Tu chiar vorbești serios, lua-te-ar naiba! Se întinse după butelca de vin de lângă cotul său, o găsi golită și o aruncă spărgând-o de un perete. Mi s-a terminat și vinul, dar și răbdarea. Ajunge! Faceți ce v-am spus.

- Eu nu voi lua parte la această crimă, Robert. Fă cum vrei tu, dar nu-mi cere să-mi pun pecetea pe așa ceva.

Preț de o clipă, Robert nu păru să înțeleagă ce spunea Ned. Sfidarea nu era o îmbucătură pe care s-o fi gustat

foarte des. Încet, expresia feței sale se schimbă, pe măsură ce înțelegea. Ochii i se îngustară și o roșeață i se urcă pe gât, trecând de gulerul de catifea. Aținti asupra lui Ned un deget acuzator.

- Ești Mâna Regelui, Lord Stark. Vei face cum îți poruncesc eu, ori am să-mi gădesc o Mână care o va face.

- Îi doresc numai succes. Ned deschise catarama care-i ținea faldurile mantiei, mâna ornamentală din argint care servea și ca însemn al funcției sale. O puse pe masă în fața regelui, întristat de amintirea celui care i-o prinsese, un prieten pe care-l iubise. Credeam că ești un om mai bun decât ești, Robert. Credeam că am făcut un rege nobil.

Fața lui Robert era purpurie.

- *Afară*, croncăni el, sufocându-se de furie. Ieși afară, al naibii să fii, am terminat-o cu tine. Ce mai aștepti? Pleacă, aleargă înapoi la Winterfell. Și asigură-te că n-am să-ți mai văd fața niciodată, ori jur că am să-ți așez capul în vârful unui par!

Ned făcu o plecăciune și se răsuci pe călcâie fără nici un alt cuvânt. Simțea privirile lui Robert ațintite pe spatele său. Pe când ieșea din camerele de consiliu, discuția se reluă de parcă nici nu s-ar fi întrerupt.

- În Braavos există o societate numită Oamenii Fără Chip, explică Marele Maester Pycelle.

- Aveți vreo idee cât de *scumpi* sunt? se plânse Degețel. Poți năimi o armată întreagă de mercenari pentru jumătate din prețul lor, iar atât cer pentru un negustor. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc cât ar cere pentru o prințesă.

Ned închise ușa după el și glasurele amuțiră. Ser Boros Blount stătea în afara camerei, purtând mantia lungă și albă și armura Gărzii Regelui. Îi aruncă o privire scurtă și curioasă, din colțul ochilor, însă nu-i puse nici o întrebare.

Pe când traversa curtea, înapoi spre Turnul Mâinii, ziua îl întâmpină grea și agresivă. Putea simți în aer amenințarea ploii. Lui Ned i-ar fi plăcut. L-ar fi putut face să se simtă cu o idee mai puțin mânjit. Când ajunse la seră, îl convocă pe Vayon Poole. Administratorul veni imediat.

- Ați trimis după mine, Lord Mână?

- Nu mai sunt Mână, îi spuse Ned. Regele și cu mine ne-am certat. Ne vom întoarce la Winterfell.

- Voi face imediat aranjamentele necesare, lordul meu.

Vom avea nevoie de două săptămâni pentru a pregăti totul pentru călătorie.

- S-ar putea să nu avem două săptămâni la dispoziție. Nici măcar o zi. Regele a menționat ceva despre înfigerea capului meu într-un par. Ned se încruntă. Nu credea, cu adevărat, că regele i-ar face ceva, nu Robert. Acum era furios, însă odată ce Ned nu i se va mai arăta în cale, furia i se va stinge, cum se întâmpla întotdeauna.

Întotdeauna? Dintr-odată, neliniștit, își aminti de Rhaegar Targaryen. *Mort de cincisprezece ani, și totuși Robert îl urăște la fel de mult.* Era o idee tulburătoare... și mai era și cealaltă problemă, incidentul dintre Catelyn și pitic, de care-l prevenise Yoren noaptea trecută. Asta va ieși cât de curând la lumină, la fel de sigur precum faptul că soarele va răsări, iar regele fiind cuprins de o asemenea furie întunecată... lui Robert s-ar putea să nu-i pese nici cât negru sub unghie de Tyrion Lannister, însă i-ar leza mândria și nu era greu de prevăzut ce ar putea face regina.

- Ar fi mai bine să plec eu înainte, îi spuse lui Poole. Îmi iau fiicele cu mine și câțiva oameni din gardă. Voi, ceilalți, mă puteți urma când sunteți gata. Informează-l pe Jory, dar nu mai spune nimănui și nu face nimic decât după ce fetele și cu mine am plecat deja. Castelul este plin de ochi și de urechi și mai degrabă aș vrea ca planurile mele să nu fie cunoscute.

- După cum porunciți, lordul meu.

După ce plecă, Eddard Stark se duse la fereastră și se așeză copleșit de gânduri. Robert nu-i lăsase nici o alegere pe care s-o fi putut accepta. Ar trebui să-i mulțumească. Era bine că se întorcea la Winterfell. Nici n-ar fi trebuit să plece de acolo vreodată. Fiii lui așteptau acolo. Poate că el și Catelyn vor zămisli împreună încă un fiu, când se va întoarce, nu erau încă atât de bătrâni. Și în plus, în ultima vreme se trezise visând la zăpezi, la tăcerea adâncă din noapte, din codrii lupului.

Și totuși, gândul că pleca îl irita. Rămâneau atâtea lucruri neterminate. Robert și consiliul lui de lași și lingușitori vor aduce regatul la sapă de lemn dacă erau lăsați de capul lor, sau mai rău, îl vor vinde Lannisterilor ca să-și acopere datoriile. Iar adevărul despre moartea lui Jon Arryn îi era tot ascuns. Oh, găsisse câteva piese, destule cât

să fie convins că Jon fusese, într-adevăr, asasinat, dar nu erau mai mult decât urma unui animal prin covorul de frunze din pădure. Încă nu dăduse cu ochii de fiară, deși o simțea prin împrejurimi, pândind, ascunzându-se, înșelătoare.

Îi veni brusc în minte ideea de a se întoarce la Winterfell pe mare. Ned nu era marinar, și, în mod normal, ar fi preferat drumul regelui, însă dacă lua o corabie s-ar fi putut opri la Piatra Dragonului și ca să vorbească cu Stannis Baratheon. Pycelle trimisese un corb peste apă, cu o scrisoare politicoasă din partea lui Ned prin care îi cerea Lordului Stannis să-și reia locul în micul consiliu. Până acum, nu venise nici un răspuns, însă tăcerea îi adâncise și mai mult bănuielile. Lordul Stannis cunoștea secretul din cauza căruia murise Jon Arryn, era sigur de asta. Se putea ca adevărul pe care-l căuta să-l aștepte în vechea insulă fortificată a Casei Targaryen.

Iar după ce-l afli, ce mai urmează? Unele secrete este mai bine să rămână ascunse. Unele secrete sunt prea periculoase pentru a fi împărtășite, chiar și celor pe care-i iubești și în care te încrezi. Ned trase din teaca de la centură pumnalul pe care i-l adusese Catelyn. Arma Pezevenghiului. De ce să-l fi vrut piticul mort pe Bran? Să-l reducă la tăcere, desigur. Încă un secret, sau doar un fir din aceeași urzeală?

Ar putea *Robert* să fie părtaș la asta? Nu s-ar fi gândit la așa ceva, dar nici nu i-ar fi trecut prin minte vreodată că Robert ar putea cere moartea unui copil. Catelyn încercase să-l avertizeze. *Îl cunoșteai ca om,* îi spusese ea. *Regele este un străin pentru tine.* Cu cât pleca mai repede de la Debarcaderul Regelui, cu atât era mai bine. Dacă exista vreo corabie care să plece mâine spre nord, era bine să fie pe puntea ei.

Îl chemă din nou pe Vayon Poole și-l trimise la docuri să se intereseze discret, dar în grabă.

- Găsește-mi o navă rapidă cu un căpitan priceput, îi spuse el administratorului. Nu-mi pasă de mărimea cabinelor sau de calitatea lor, atâta vreme cât este rapidă și sigură. Vreau să plec numaidecât.

Nici nu plecase bine Poole, când Tomard anunță un oaspete.

- Lord Baelish vrea să vă vadă, stăp'ne.

Ned era tentat să-l refuze, însă se gândi mai bine. Încă nu era cu totul liber; până atunci, trebuia să joace după muzica lor.

- Poftește-l înăuntru, Tom.

Lordul Petyr intră agale în seră, de parcă nu s-ar fi petrecut nimic dimineață. Purta un pieptar de catifea decupată, crem și argintiu, o mantie din mătase cenușie tivită cu blană de vulpe neagră și obișnuitul său zâmbet batjocoritor.

Ned îl întâmpină cu răceală.

- Aș putea să vă întreb de motivul acestei vizite, Lord Baelish?

- N-am să te rețin prea mult, sunt în drum spre un prânz cu Lady Tanda. Plăcintă de mreană și purcel de lapte fript. Se gândește s-o mărite cu mine pe fiica ei, așa că mesele pe care le oferă sunt întotdeauna uluitoare. Ca s-o spunem însă pe-a dreaptă, mai curând m-aș însura cu un porc, dar nu-i spune asta. Mă dau în vânt după plăcinta de mreană.

- Nu mă lăsa să te rețin din treburile tale, domnul meu, spuse Ned cu un dispreț rece. În acest moment nici nu mă pot gândi la o companie pe care să mi-o doresc mai puțin decât a dumitale.

- Oh, sunt sigur că, dacă-ți pui mintea la contribuție, mai poți găsi câteva nume. Varys, să spunem. Cersei. Sau Robert. Maiestatea Sa este foarte furioasă pe tine. A tot continuat să vorbească de tine după ce ai plecat, în această dimineață. Cuvintele *insolență* și *ingratitude* erau pomenite foarte des, din câte-mi amintesc.

Ned nu onoră spusele cu nici un răspuns. Nici nu-l invitase să stea jos, însă Degețel își trase, oricum, un scaun.

- După ce-ai zbughit-o afară, a rămas în sarcina mea să-i conving să nu-i tocmească pe Oamenii Fără Chip, continuă el nepăsător. În loc de asta, Varys va răspândi discret vorba că-l vom face Lord pe oricine va avea grijă de fata aia Targaryen.

Ned era dezgustat.

- Deci acum îi înnobilăm și pe asasini. Degețel dădu din umeri.

- Titlurile sunt ieftine. Oamenii Fără Chip sunt scumpi.

Dacă este să spunem adevărul, i-am făcut fetei Targaryen mai mult bine decât i-ai făcut tu, prin pălăvrăgeala ta despre onoare. Lasă un mercenar să se îmbete cu viziunea titlului și să încerce s-o ucidă. Mai mult ca sigur că va rata, iar după asta Dothrakii vor fi puși în gardă. Dacă i-am trimite pe Oamenii Fără Chip după ea, ar însemna că e aproape în groapă.

Ned se încruntă.

- Șezi în consiliu și vorbești de femei urâte și săruturi de oțel, iar acum te aștepti să te cred când îmi spui că ai încercat să o protejezi pe fată? Cât de prost mă crezi?

- Ei bine, de fapt te cred unul mare de tot, spuse Degețel râzând.

- Găsești întotdeauna crimele atât de amuzante, Lord Baelish?

- Nu crima o găsesc amuzantă, Lord Stark, ci pe tine. Domnești ca un bărbat care dansează pe gheață crăpată.

Îndrăznesc să spun că vei scoate un pleoscăit distins. Cred că am auzit în această dimineață producându-se prima crăpătură.

- Prima și ultima, spuse Ned. Mi-a ajuns.

- Când dorești să te întorci la Winterfell, domnul meu?

- Cât de repede pot. Dar ce-ți pasă ție de asta?

- Nu-mi pasă deloc, dar în caz că mai ești, cumva, pe aici la lăsarea serii, mi-ar plăcea să te duc la bordelul unde omul tău, Jory, a tot căutat cu atâta nepricepere. Degețel zâmbi. Nici măcar n-am să-i spun lui Lady Catelyn.

CATELYN

- Doamna mea, ar fi trebuit să trimiteti vorba ca să vă anunțați sosirea, îi spuse Ser Donnel Waynwood pe când urcau cu caii în trecătoare. V-am fi întâmpinat cu o escortă. Drumul de munte nu-i deloc sigur, așa cum era odată, pentru un grup atât de mic precum al dumneavoastră.

- Am aflat asta, spre necazul nostru, Ser Donnel, răspunse Catelyn. Uneori se simțea de parcă inima i s-ar fi împietrit; șase oameni curajoși muriseră pentru ca ea să ajungă până aici, iar ea nu putea găsi înlăuntrul ei dorința de a-i plânge; până și numele lor îi dispăreau din minte. Oamenii clanurilor ne-au hărțuit zi și noapte. Am pierdut trei oameni în primul atac, alți doi în următorul, iar servitorul lui Lannister a pierit de febră când rănilor i-au copt. Când i-am auzit pe oamenii dumneavoastră apropiindu-se, am crezut că ne venise sfârșitul.

Se pregătiseră pentru ultima luptă disperată, cu săbiile în mână și spatele lipit de peretele de stâncă. Piticul își ascuțise tășurile securii sale, schimbând câteva glume morbide când Bronner zărise flamura pe care o purtau călăreții din fața lor, luna și șoimul Casei Arryn, azuriul cerului și albul. Catelyn nu mai văzuse niciodată o priveliște atât de îmbucurătoare.

- Clanurile au devenit tot mai îndrăznețe de la moartea Lordului Jon, spuse Ser Donnel. Era un tânăr solid, de douăzeci de ani, cinstit și urât, cu un nas mare și un ciuf de păr des, castaniu. Dacă ar fi după mine, aș lua o sută de oameni în munți și i-aș izgoni din bârlogurile lor și i-aș învăța câteva lecții tăioase, însă sora dumneavoastră a interzis asta. Nu a permis nici măcar cavalerilor săi să participe la turnirul Mâinii. Vrea ca toți oamenii noștri să stea în apropierea castelului, să apere Valea... Împotriva cui nimeni nu este sigur. Umbre, spun unii, O privi neliniștit, de parcă și-ar fi amintit dintr-odată cine era. Nădăjduiesc că nu am vorbit fără socoteală, doamna mea. Nu am vrut să vă jignesc.

- Discuțiile directe nu mă jignesc, Ser Donnel. Catelyn știa de ce se temea sora ei. *Nu de umbre, ci de Lannisteri*, se gândi uitându-se în spate, unde piticul călărea alături de Bronn. Cei doi se înhăitaseră ca niște hoți, de când murise

Chiggen. Omulețul era mult prea viclean decât îi plăcea ei. Când intraseră între munți, fusese prizonierul ei, legat fedeleș și neajutorat. Ce era acum? încă prizonierul ei, dar călărea cu un pumnal la cingătoare și o secure legată de șa, purtând blana pe care o câștigase jucând zaruri cu menestrelul și o cămașă de zale pe care o luase pe pe cadavrul lui Chiggen. Patruzeci de oameni îl flancau pe pitic, plus restul grupului ei, cavaleri și maeștrii de arme aflați în serviciul surorii sale, Lysa, și al fiului mai mic al lui Jon Arryn, dar, cu toate astea, Tyrion nu arăta nici cel mai mic semn de teamă. *Oare mă înșel eu?* se întrebă Catelyn nu pentru prima dată. *Să fie el nevinovat de cele petrecute cu Bran și Jon Arryn și toți ceilalți?* Iar dacă era, ce însemna asta? Ca să ajungă ea aici, muriseră șase oameni.

Lăsa, hotărâtă, toate îndoielile deoparte.

- Când vom ajunge la fortăreața dumneavoastră, v-aș fi foarte îndatorată dacă veți putea trimite imediat după Maester Colemon. Ser Rodrik are febră din cauza rănilor. Se temuse nu o dată că bătrânul cavaler nu va supraviețui drumului. Spre sfârșit, abia dacă se mai putea ține pe cal, iar Bronn o îndemnase să-l lase în voia sorții, însă Catelyn nici nu voise să audă de așa ceva. În loc de asta, îl legaseră de șa și-i poruncise lui Marillion, menestrelul, să vegheze asupra lui.

Ser Donnel răspunse după o ezitare:

- Lady Lysa a poruncit ca Maester să rămână la Eyrie tot timpul, pentru a se îngriji de Lord Robert. Avem un septon la porți, care se îngrijește de răniții noștri. Se poate ocupa și de rănilile omului dumneavoastră.

Catelyn avea mai multă încredere în priceperea unui maester decât în rugăciunile unui septon. Era pe cale să spună asta, când văzu înaintea fortificațiile - parapetei lungi, construiți chiar din piatră de munte, pe fiecare latură. Acolo trecătoarea se îngusta, devenind un defileu lat cât să permită trecerea a patru oameni călare, iar turnuri gemene se ridicau pe crestele stâncoase, unite printr-un pod acoperit, din piatră cenușie șlefuită, care se boltea peste drum. Fețe tăcute îi priveau din turnuri prin deschizăturile arcașilor, de pe metereze și pod. Când ajunseră aproape de vârf, un cavaler le ieși în întâmpinare. Armura și calul său erau cenușii, însă mantia avea albastrul-roșu unduios al

Casei Riverrun, iar un pește negru, strălucitor, lucrat în aur și obsidian, îi prindea faldurile pe umăr.

- Cine vrea să treacă prin Poarta Însângerată? strigă el.

- Ser Donnel Waynwood, cu Lady Catelyn Stark și însoțitorii ei, răspunse tânărul cavaler.

Cavalerul Porții își ridică viziera.

- Mă gândeam eu că doamna îmi pare cunoscută. Ești departe de casă, micuță Cat.

- Și tu, unchiule, spuse ea zâmbind, în pofida tuturor celor prin care trecuse. Auzind din nou acel glas răgușit, se întoarse cu douăzeci de ani în urmă, la zilele copilăriei ei.

- Casa mea este în spatele meu, rosti el morocănos.

- Casa ta este în inima mea, îi spuse Catelyn. Scoate-ți coiful. Vreau să-ți văd din nou chipul.

- Mă tem că anii nu l-au făcut mai frumos, zise Brynden Tully, însă când își scoase coiful, Catelyn văzu că mințise. Trăsăturile sale erau brăzdate de cute și bătute de vreme, iar timpul furase din roșeața părului său, lăsându-i numai cenușiul, însă zâmbetul îi era același, la fel și sprâncenele stufoase, groase ca niște omizi, și râsul din ochii de un albastru-închis. Lysa știe că vii?

- Nu am avut timp să trimit vorbă, îi spuse Catelyn. Mă tem că am plecat înaintea furtunii, unchiule.

- Putem intra în Vale? întrebă Ser Donnel.

Cei din neamul Waynwood țineau întotdeauna la ceremonial.

- În numele lui Robert Arryn, Lord peste Eyrie, Apărător al Văii, Adevărat Păzitor al Estului, vă permit intrarea slobodă și vă cer să-i respectați pacea, răspunse Ser Brynden. Intrați.

Și așa călări ea în urma lui, pe sub umbra Porții Însângerate, pe unde zeci de oști se avântaseră spre pieire în Era Eroilor. Pe partea îndepărtată a fortificațiilor din piatră, muntele se deschidea brusc lăsând să se vadă priveliștea câmpiilor verzi, a cerului albastru și piscurilor acoperite cu zăpadă, iar asta-i tăie respirația. Valea lui Arryn era scăldată în lumina dimineții. Se întindea sub ochii lor acoperită de cețuri, un tărâm liniștit, cu pământ negru și bogat, râuri late și molcome și sute de lacuri care străluceau în soare ca niște oglinzi, protejate din toate părțile de creste ca niște paravane. Lanurile de grâu și orz

creșteau înalte pe câmpiile sale, și nici chiar în Highgarden nu erau dovlecii mai mari și fructele mai dulci ca aici. Se aflau la capătul dinspre vest al văii, acolo unde drumul de munte urca spre ultima trecătoare și-și începea coborâșul șerpuit spre șes, cu trei kilometri mai jos. Valea era îngustă aici, nu mai mult de o jumătate de zi de drum călare ca să-i străbați lățimea, iar munții din nord păreau atât de aproape, încât Catelyn avea impresia că s-ar fi putut întinde ca să-i atingă. Înălțându-se deasupra lor era piscul zimțat numit Lancea Uriașului, spre care chiar și ceilalți munți priveau în sus, vârful său fiind pierdut între cețurile înghețate la cinci kilometri mai sus de platoul văii. Deasupra versantului său vestic curgea torentul fantomatic Lacrimile Alyssei. Chiar și de la distanța asta, Catelyn putea zări firul argintiu de apă, strălucind puternic pe fundalul pietrei întunecate.

Când unchiul ei văzu că se oprișe, își apropie calul de ea și-i arătă.

- E acolo, lângă Lacrimile Alyssei. Tot ce poți vedea de aici, din când în când, este doar străfulgerarea albă, dar asta numai dacă privești intens și soarele lovește cum trebuie pereții. " "

Șapte turnuri, îi spusese Ned, aidoma unor pumnale albe, împlântate în pântecul cerului, atât de înalte, încât ai putea sta pe parapete și să te uiți în jos la nori.

- Cât durează să călărești până acolo? întrebă ea.

- Am putea ajunge la munte cam pe la căderea serii, spuse unchiul Brynden, însă ascensiunea ar mai lua încă o zi.

Ser Rodrik Cassel glăsui din spatele lor:

- Doamna mea, mă tem că nu pot merge mai departe astăzi.

Fața i se pleoști sub noii săi favoriți zdrențăroși, proaspăt crescuți, și arăta atât de dărâmat, încât lui Catelyn îi fu teamă că va cădea de pe cal.

- Nici nu ar trebui, spuse ea. Ai făcut tot ce ți-am cerut să faci, și încă de o sută de ori pe atât. Unchiul meu mă va însoți în restul drumului până la Eyrie. Lannister trebuie să vină cu mine, însă nu există nici un motiv pentru care tu și ceilalți să nu rămâneți aici să vă odihniți și să prindeți puteri.

- Vom fi onorați să-i avem ca oaspeți, rosti Ser Donnel cu curtoazia gravă a tinereții.

În afară de Ser Rodrik, numai Bronn, Ser Willis și Marillion, menestrelul, mai rămăseseră din grupul care o escortase de la han și trecători.

- Doamna mea, spuse Marillion înaintând. Vă implor să-mi permiteți să vă însoțesc la Eyrie, să văd sfârșitul poveștii, pentru că am văzut începutul ei.

Băiatul vorbise cu o voce vlăguită, însă ciudat de hotărâtă; în ochi îi sticlea o strălucire febrilă. Catelyn nu-i ceruse niciodată menestrelului să vină cu ei; făcuse singur alegerea asta, dar cum reușise să supraviețuiască întregii călătorii, când atâția oameni curajoși zăceau morți și neîngropați în urma lor, nu ar fi putut ghici. Și totuși, iată-l, cu un smoc de barbă care-l făcea să arate aproape ca un bărbat. Poate că-i datora ceva pentru că venise atât de departe.

- Foarte bine, îi spuse.

- Vin și eu, anunță Bronn.

Nici că se putea mai bine. Fără Bronn, nici n-ar fi ajuns în Vale, știa asta, mercenarul era un luptător cumplit, așa cum nu mai văzuse niciodată, iar sabia lui îi ajutase să răzbată în siguranță. Cu toate astea, lui Catelyn nu-i plăcea omul. Avea curaj și forță, însă nu exista nici o urmă de bunătate în el și doar puțin devotament. Îl văzuse călărind pe lângă Lannister mult prea des, vorbind cu glas scăzut și râzând la niște glume schimbate între ei. Ar fi preferat să-l despartă de pitic aici și acum, însă dacă se învoise că Marillion putea continua spre Eyrie, nu vedea nici o cale elegantă de a-l lipsi pe Bronn de același drept.

- Cum dorești, spuse ea, deși observase că, de fapt, nu-i ceruse permisiunea.

Ser Willis Wode rămase cu Ser Rodrik, iar un septon cu vorba moale se agita pe lângă rânile lor. Caii lor rămăseră tot în spate, biete ființe vlăguite. Ser Donnel promise că va trimite păsări înainte, la Eyrie și Porțile Lunii, cu vestea venirii lor. De la grajduri fură aduși cai odihniți, animale de munte, cu pasul sigur, și pături păroase, iar în răstimp de o oră porniră din nou la drum. Catelyn călărea lângă unchiul ei, pe când își începură coborârea spre fundul văii. În urmă erau Bronn, Tyrion Lannister, Marillion și șase dintre

oamenii lui Brynden.

Numai după ce ajunseră la un sfert de drum în jos, pe cărarea de munte, departe de urechile celorlalți, Brynden Tully se întoarse spre ea și spuse:

- Așadar, copilă. Povestește-mi de furtuna asta a ta.

- Nu mai sunt copilă de ani buni, unchiule, spuse Catelyn, dar îi povesti tot.

Îi luă mai mult decât i-ar fi venit să creadă, scrisoarea Lysei, căderea lui Bran, pumnalul asasinului, Degețel și norocul ei de a se fi întâlnit cu Tyrion Lannister în hanul de la răscruce.

Unchiul ei ascultă în tăcere, sprâncenele grele umbrindu-i ochii pe măsură ce se încrunta tot mai tare. Brynden Tully știuse întotdeauna cum să asculte... de toată lumea în afară de tatăl ei. Era fratele Lordului Hoster, mai tânăr cu cinci ani, însă ei doi erau la cuțițe de când își amintea ea. În timpul uneia dintre certurile lor zgomotoase, când Catelyn avea opt ani, Lordul Hoster îi spusese lui Brynden „capra neagră din turma Tully”.

Râzând, Brynden îi atrăsese atenția că pe sigiliul casei lor se afla un păstrăv avântându-se în aer, așa că el ar trebui să fie, mai degrabă, un pește negru decât o capră neagră, iar de atunci încolo luase asta drept simbol personal.

Războielile dintre ei nu se terminaseră decât în ziua în care ea și Lysa se măritaseră. La ospățul nunții, Brynden îi spusese fratelui său că va pleca din Riverrun pentru a o servi pe Lysa și pe soțul ei, Lordul de Eyrie. Lordul Hoster nu mai pronunțase numele fratelui său de atunci, din câte-i spunea Edmure în rarele lui scrisori.

Oricum, în toți acei ani ai copilăriei lui Catelyn, Brynden Peștele Negru fusese cel la care alergau copiii Lordului Hoster cu lacrimile și poveștile lor, când tatăl lor era prea ocupat, iar mama prea bolnavă. Catelyn, Lysa, Edmure... da, chiar și Petyr Baelish, străjerul tatălui lor... Îi asculta pe toți cu răbdare, așa cum asculta și acum, râzând la triumfurile lor și simpatizând cu ei în nenorocirile lor copilărești.

Când termină de povestit, unchiul ei rămase tăcut multă vreme, calul său urcând pe cărarea pietroasă și abruptă.

- Trebuie să i se spună asta tatălui tău, zise el în cele din

urmă. Dacă Lannisterii se pun în mișcare, Winterfell se află la mare distanță, iar Valea este baricadată în spatele acestor munți, însă Riverrun este în calea lor.

- Am aceleași temeri, admise Catelyn. Am să-l rog pe Maester Colemon să trimită o pasăre când ajungem la Eyrie.

Mai avea și alte mesaje de trimis: ordinele pe care i le dăduse Ned pentru stegarii săi, să pregătească apărarea în nord.

- Care este atmosfera în Vale? întrebă ea.

- Una de supărare, recunosc Brynden Tully. Lordul Jon a fost iubit foarte mult, iar ofensa a fost resimțită puternic când regele l-a numit pe Jaime Lannister într-o funcție pe care Arrynii au deținut-o timp de aproape trei sute de ani. Lysa ne-a poruncit tuturor să-i spunem fiului ei *Adevăratul* Păzitor al Estului, însă nimeni nu s-a lăsat prost. Sora ta nu este singura care se întreabă cu privire la adevărata cauză a morții Măinii. Nimeni nu îndrăznește să spună că Jon a fost ucis, nu deschis, însă bănuielile aruncă o umbră lungă. Privi încrâncenat spre Catelyn. Și mai e și băiatul.

- Băiatul? Dar ce-i cu el?

Își feri capul când trecură pe sub o stâncă joasă, la o cotitură strânsă. Glasul unchiului sau vădea tulburare.

- Lordul Robert, oftă el. Are șase ani, e bolnăvicios, și gata să plângă dacă-i iei păpușile. Moștenitorul de drept al lui Jon Arryn, prin voia tuturor zeilor, dar sunt destui care spun că este prea nevolnic pentru a ocupa tronul tatălui său. Nestor Royce a fost înalt administrator în acești ultimi paisprezece ani, în vreme ce Lordul Jon a servit la Debarcaderul Regelui și mulți șușotesc că el ar fi trebuit să domnească până ce băiatul ajunge la vârsta potrivită. Alții cred că Lysa ar trebui să se recăsătorească, cât de curând. Deodată, peștorii se înghesuie precum ciorile pe un câmp de bătălie. Eyrie este plin de ei.

- M-aș fi putut aștepta la asta, zise Catelyn. Nici nu-i de mirare; Lysa este încă tânără, iar Regatul Muntelui și Văii ar fi un dar de nuntă foarte elegant. Își ia Lysa un alt soț?

- Ea zice că da, cu condiția să găsească bărbatul potrivit, spuse Brynden Tully, însă deja l-a refuzat pe Lordul Nestor și pe încă o duzină de bărbați potriviți. Lysa jură că, de data asta, ea îl va alege pe cel care să-i fie soț.

- Dintre toți, tu ești cel mai puțin îndreptățit s-o învinovățești pentru asta.

Ser Brynden pufni.

- Nici nu o fac, dar... mie mi se pare că Lysa doar se joacă de-a măritișul. Îi place această distracție, însă cred că sora ta intenționează să domnească singură, până ce băiatul ei va fi destul de mare ca să fie Lord de Eyrie, cu toate drepturile titlului.

- O femeie poate domni cu tot atâta înțelepciune ca și un bărbat, zise Catelyn.

- Femeia *potrivita* poate, spuse unchiul ei cu o privire piezișă. Să nu greșești aici, Cat. Lysa nu este ca tine. Ezită un moment. Dacă e să spunem adevărul, mă tem că nu o consider pe sora ta la fel de eficientă precum ai vrea tu.

Era nedumerită.

- Ce vrei să spui?

- Acea Lysa care a venit înapoi de la Debarcaderul Regelui nu este aceeași care a plecat în sud cu soțul ei, numit Mână. Acei doi ani au fost grei pentru ea. Trebuie să știi asta. Lordul Arryn a fost un soț foarte îndatoritor, însă mariajul lor a fost încheiat din motive politice, nu din iubire.

- Cum a fost și al meu.

- Au început la fel, însă la tine urmarea a fost mai fericită decât în cazul surorii tale. Doi copii născuți morți, de două ori pe atâtea avorturi, moartea Lordului Arryn... Catelyn, zeii i-au dăruit Lysei un singur copil, iar el este singurul motiv pentru care mai trăiește sora ta acum, bietul băiat. Nici nu-i de mirare că a fugit, decât să-l vadă predat Lannisterilor. Surorii tale îi este *teamă*, copilă, și de Lannisteri se teme ea cel mai mult. A fugit în Vale, strecurându-se afară din Fortăreața Roșie ca un fur, noaptea, numai ca să-l smulgă pe fiul ei din gura leului... iar acum i-ai adus leul la ușă.

- În lanțuri, spuse Catelyn.

La dreapta ei se căsca o crevasă, adâncindu-se în beznă. Își struni armăsarul și-și continuă drumul prudentă, pas cu pas.

- Da? Unchiul ei privi înapoi, spre locul unde Tyrion Lannister își continua coborârea lentă în spatele lor. Văd o secure la șaua lui, un pumnal la centură și un mercenar care-l urmează precum o umbră credincioasă. Unde sunt

lanțurile, scumpa mea?

Catelyn se foi stânjenită în șa.

- Piticul este aici nu fiindcă așa vrea el. În lanțuri sau nu, este tot prizonierul meu. Lysa va voi să dea socoteală pentru crimele lui, așa cum vreau și eu. Chiar propriul ei soț, lordul, a fost ucis de Lannisteri, iar scrisoarea ei a fost cea care ne-a avertizat.

Brynden Pește Negru îi oferi un zâmbet obosit.

- Nădăjduiesc că ai dreptate, copilă, oftă el într-o manieră care-i spunea că greșește.

Soarele se dusese bine de tot spre apus când panta începu să se așeze sub copitele cailor. Drumul se lățișe și devenise tot mai drept și, pentru prima dată, Catelyn observă florile sălbatice și ierburile care creșteau în jur. Odată ce ajunseră pe fundul văii, deplasarea deveni mai grăbită și câștigară timp, galopând printre păduri înverzite și mici cătune adormite, printre livezi și lanuri de grâu aurite, întinse de-a lungul a zeci de pâraie luminate de soare. Unchiul ei trimise înaintea lor un stegar de luptă, cu o flamură dublă; sus, luna și șoimul Casei Arryn, iar jos, propriul său pește negru. Căruțele țăranilor și trăsurile negustorilor, călăreții caselor mai mici, toți se trăgeau la o parte, lăsându-i să treacă.

Chiar și așa, întunericul se lăsase de-a binelea când ajunseră la castelul care se înălța la poalele muntelui Lancea Uriașului. Pe meterezele lui licăreau torțe, iar cornul lunii dansa deasupra apelor întunecate ale șanțului de protecție. Podul mobil era ridicat, iar grilajul de fier coborât, însă Catelyn zări lumini la postul de pază de la poartă și la ferestrele turnurilor din spate.

- Porțile Lunii, spuse unchiul ei pe când își struneau caii. Stegarul său de luptă se deplasă până la marginea șanțului cu apă pentru a-i chema pe oamenii din postul de pază. Cetatea Lordului Nestor. Ar trebui să ne aștepte. Uită-te în sus.

Catelyn își ridică privirile sus, tot mai sus. Ceea ce vedea erau numai piatră și copaci, masa dominantă a muntelui învăluită în întuneric, la fel de negru precum cerul lipsit de stele. Apoi, în depărtare, remarcă licărirea focurilor, mult deasupra lor, și un turn de fortăreață construit pe versantul abrupt al muntelui, luminile sale sclipind ca niște ochi

portocalii care îi scrutau. Deasupra lui era altul, mult mai sus și mai îndepărtat, iar și mai sus se zărea un al treilea, trădat de nu mai mult de o licărire pe cer. Și în cele din urmă, acolo unde se avântau doar șoimii, o străfulgerare albă în lumina lunii. O luă amețeala pe când se uita spre turnurile albe, atât erau de sus.

- Eyrie, îl auzi pe Marillion murmurând copleșit. Vocea ascuțită a lui Tyrion Lannister interveni:

- Arrynii nu par să se dea în vânt după oaspeți. Dacă aveți de gând să ne faceți să urcăm pe muntele ăla pe întuneric, mai bine ucideți-mă aici.

- Vom petrece noaptea aici și vom urca mâine, îi spuse Brynden.

- De-abia aștept, răspuse piticul. Cum ajungem acolo, sus? Nu mă pricep deloc la călărit capre.

- Catări, zise Brynden zâmbind.

- Există trepte săpate în munte, adăugă Catelyn. Ned îi spusese despre ele, atunci când vorbiseră despre copilăria lui, petrecută aici cu Robert Baratheon și Jon Arryn.

Unchiul ei dădu din cap.

- E prea întuneric acum ca să le vedeți, însă treptele sunt acolo. Prea abrupte și înguste pentru cai, dar catării se descurcă aproape până sus. Cărarea este păzită de trei castele, Piatră, Zăpadă și Cer. Catării ne vor duce până la ultimul.

Tyrion Lannister se uită neîncrezător în sus.

- Și dincolo de el? Brynden zâmbi.

- Dincolo cărarea este prea abruptă chiar și pentru catări. Vom urca pe jos restul drumului. Afară doar dacă nu vrei să călătorești într-un coș. Eyrie se află chiar pe muntele de deasupra Cerului, iar în pivnițele sale sunt șase vinciuri mari, cu lanțuri lungi de fier, care aduc proviziile de jos. Dacă dorești, Lord Lannister, pot aranja să urci laolaltă cu pâinea, berea și merele. Piticul slobozi un hohot de râs.

■ - Aș face-o dacă aș fi un dovleac, spuse el. Din păcate, tatăl meu, lordul, ar fi profund îndurerat dacă fiul său, un Lannister, și-ar vedea de drum ca o încărcătură de gulii. Dacă urcați pe jos, mă tem că va trebui să fac și eu la fel. Noi, Lannisterii, avem o oarecare mândrie.

- Mândrie? se răsti Catelyn. Tonul lui batjocoritor și frivolitatea lui o înfuriau. Unii i-ar putea spune aroganță.

Aroganță și avariție și sete de putere.

- Fără îndoială, fratele meu este arogant, răspuse Tyrion Lannister. Tatăl meu este sufletul avariției, iar draga mea soră, Cersei, tânjește după putere în fiecare clipă, însă eu sunt nevinovat ca un mieluşel. Vreți să behăi?

Podul mobil coborî scârţâind înainte ca ea să fi putut să-i răspundă și auziră zgomotul lanțurilor date cu unsoare când grilajul fu ridicat. Bărbați înarmați aduseră lemne aprinse pentru a le lumina calea, iar unchiul ei îi conduse peste șanț. Lordul Nestor Royce, înalt Administrator al Văii și Paznic al Porților Lunii, îi aștepta în curte pentru a-i saluta, înconjurat de cavalerii săi.

- Lady Stark, zise el cu o plecăciune.

Era un bărbat masiv, cu pieptul lat, iar plecăciunea sa era neîndemânatică. Catelyn descăleca, oprindu-se înaintea lui.

- Lord Nestor, spuse ea. Îl cunoștea numai din auzite; verișorul lui Yohn Bronze, dintr-o ramură mai neimportantă a Casei Royce, era un lord formidabil în sine. Am avut o călătorie îndelungată și obositoare. Aș îndrăzni să vă rog să ne primiți sub ospitalierul dumneavoastră acoperiș în noaptea asta.

- Acoperișul meu este al dumneavoastră, doamnă, răspuse Lordul Nestor morocănos, însă sora dumneavoastră, Lady Lysa, a trimis vorbă de la Eyrie. Dorește să vă vadă imediat. Ceilalți din grupul dumneavoastră vor fi găzduiți aici și trimiși sus în zori.

Unchiul ei își struni calul.

- Ce-i cu nebunia asta? zise el brutal. Brynden Tully nu fusese niciodată omul care să-și șlefuiască duritatea cuvintelor. O ascensiune noaptea, fără lună plină? Chiar și Lysa ar trebui să știe că asta-i o invitație la ruperea gâtului.

- Catării cunosc drumul, Ser Brynden. O fată zveltă și musculoasă, de șaptesprezece sau optsprezece ani, se opri lângă Lordul Nestor. Părul ei închis la culoare era tuns scurt și-i stătea drept pe cap, purta cizme de călărie și o cămașă scurtă, de zale argintii. Făcu o plecăciune spre Catelyn, cu mai multă grație decât lordul ei. Vă promit, doamna mea, că nu vi se va întâmpla nimic. Aș fi onorată să vă duc până sus. Am urcat pe întuneric de sute de ori. Mychel spune că tatăl meu trebuie să fi fost o capră.

Vorbise cu atâta siguranță de sine, încât Catelyn trebui să zâmbească.

- Cum te numești, copilă?

- Mya Stone, dacă nu vă este cu supărare, doamna mea, spuse fata.

Îi era; Catelyn făcu un efort să-și păstreze zâmbetul pe față. *Stone* era nume de bastard în Vale, tot așa cum era *Snow* în nord și *Flower* în Highgarden; în fiecare dintre cele Șapte Regate, datinile precizau câte un nume pentru copiii născuți fără un nume al lor. Catelyn nu avea nimic împotriva fetei, însă nu se putu împiedica să nu se gândească la bastardul lui Ned, aflat pe Zid, iar acest gând o făcea mai nervoasă și o umplea de vinovăție, deodată. Se chinui să-și găsească vorbele pentru un răspuns. Lordul Nestor sparse liniștea.

- Mya este o fată deșteaptă, iar dacă promite că vă duce în siguranță la Lady Lysa, eu o cred. Până acum nu m-a dezamăgit niciodată.

- Atunci mă încredințez ție, Mya Stone, spuse Catelyn. Lord Nestor, vă însărcinez să-l țineți sub pază severă pe prizonierul meu.

- Iar eu vă însărcinez să aduceți prizonierului o cupă cu vin și un clapon fript înainte să moară de foame, zise Lannister. O fată ar fi și ea binevenită, dar presupun că deja vă cer prea mult.

Mercenarul Bronn hohoti zgomotos. Lordul Nestor ignoră obrăznicia.

- După cum spuneți, doamna mea, așa va fi. Abia apoi privi spre pitic. Duceți-l pe Lordul Lannister într-o celulă din turn și aduceți-i carne și mied.

Catelyn își luă rămas-bun de la unchiul ei și de la ceilalți pe când Tyrion Lannister era condus de acolo, apoi se luă după fata bastardă, spre castel. În curtea superioară așteptau doi catâri, înșeuăți și pregătiți. Mya o ajută să încalece unul, în timp ce un străjer cu o mantie azurie deschise poarta îngustă din spate. Dincolo se întindea o pădure deasă de pini și molizi, iar muntele părea un perete negru, însă treptele erau acolo, săpate adânc în stâncă, urcând spre cer.

- Unii oameni cred că le este mai ușor dacă închid ochii, spuse Mya conducând catârii pe poartă, spre pădurea

întunecată. Gând se sperie sau amețesc, uneori se țin prea tare de catâr. Și nu le place asta.

- M-am născut o Tully și m-am măritat cu un Stark, rosti Catelyn. Nu mă sperii ușor. Ai intenția să aprinzi vreo torță?

Treptele erau negre ca iadul. Fata se strâmbă.

- Torțele v-ar orbi. Într-o noapte senină ca asta, luna și stelele sunt suficiente. Mychel spune că am ochi de bufniță.

Încalecă și-și îmboldi catârul spre prima treaptă. Animalul lui Catelyn îl urmă singur.

- L-ai mai pomenit pe Mychel și înainte, zise Catelyn. Catârii înaintau în ritmul lor, încet, dar sigur. Era foarte mulțumită de asta.

- Mychel este dragostea mea, explică Myra. Mychel Redfort. Este scutierul lui Ser Lyn Corbray. Ne vom căsători imediat ce va deveni cavaler, anul viitor, sau anul celălalt.

Semăna cu Sansa, atât de fericită și de inocentă în visele ei. Catelyn zâmbi, însă zâmbetul îi era atins de tristețe. Redfort era un nume vechi în Vale, știa asta, cu sângele Primilor Oameni în vene. S-ar fi putut să fie dragostea ei, însă nici un Redfort nu s-ar căsători vreodată cu o bastardă. Familia lui va aranja o partidă mult mai potrivită pentru el, cu o Corbray, o Waynwood sau o Royce, sau chiar cu fiica vreunei Case mari de dincolo de Vale. Dacă Mychel Redfort se culca cu fata asta, viitorul nu-i era roz.

Urcușul era mult mai ușor decât ar fi îndrăznit Catelyn să spere. Copacii se înghesuiau îndeaproape, lăsând doar o cărare acoperită de o boltă verde și foșnitoare, care ascundea chiar și luna, așa că părea că urcau printr-un tunel negru. Însă catârii erau siguri pe ei și neobosiți, iar Mya Stone părea, într-adevăr, binecuvântată cu ochi pentru noapte. Continuară să meargă în sus, găsindu-și calea înainte și înapoi pe versantul muntelui, după cum se răsuceau și se întorceau treptele. Un strat gros de ace căzute acoperea cărarea, așa ca potcoavele catârilor atingeau stânca scoțând doar un sunet slab. Liniștea o calmă și legănatul ușor al deplasării o făcea să se balanseze în șa. Nu peste mult timp, se forța să nu adoarmă.

Poate că și ațipise pentru o clipă, fiindcă dintr-odată, o poartă uriașă de fier se deschise în fața lor.

- Piatră, anunță Mya cu veselie, descălecând.

Țepușe de fier fuseseră ridicate pe culmea zidurilor uriașe de piatră, iar două turnuri rotunde și pântecoase dominau fortăreața. Poarta se deschise la strigătul Myei. Înăuntru, cavalerul impunător care comanda castelul o salută pe Mya, spunându-i pe nume, și le oferi frigărui cu carne friptă și ceapă, încă acoperite de sosul fierbinte. Catelyn nu-și dăduse seama cât era de flămândă. Măncă în curte, pe când oamenii de la grajduri le mutară șeile pe catări odihniți. Zeama fierbinte îi aluneca pe bărbie și picura pe mantia ei, însă era mult prea hămesită ca să-i mai pese.

Apoi se aburcă pe un alt catâr și ieșiră din nou sub lumina stelelor. Cea de-a doua parte a urcușului i se părea mai înșelătoare. Cărarea era mai abruptă și treptele mai uzate, iar din loc în loc, erau acoperite cu pietriș și bucăți de stâncă. Mya trebui să descălece de vreo șase ori pentru a înlătura bucățile de piatră din calea lor.

- Nu v-ați dori ca animalul dumneavoastră să-și rupă un picior aici, spuse ea. Catelyn era de acord. Acum simțea mai puternic altitudinea. Copacii erau mai rari aici, iar vântul bătea mai tare, rafalele scurte îi învolburau veșmintele și-i aduceau părul în ochi. Din când în când, treptele se întorceau brusc și putea vedea Piatra sub ele și Porțile Lunii mai jos, torțele sale licărind ca niște lumânări.

Zăpadă era mai mic decât Piatră, cu un singur turn fortificat, o fortăreață din lemn și un grajd ascunse în spatele unui zid jos, din pietre netencuite. Totuși, era așezat în așa fel lângă Lancea Uriașului încât să controleze întreaga înșiruire de trepte de-deasupra castelului anterior. Un dușman care ar fi intenționat să cucerească Eyrie ar fi trebuit să-și croiască drum de la Piatră pas cu pas, în vreme ce asupra lui ploua cu bolovani și săgeți, aruncate de pe Zăpadă. Comandantul, un tânăr cavaler nervos, cu o față ciupită de vărsat, le oferi pâine și brânză și posibilitatea de a se încălzi la focul său, însă Mya refuză.

- Ar trebui să nu ne oprim din mers, doamna mea, zise ea. Dacă nu va supăra.

Catelyn dădu din cap. Primiră din nou catări odihniți. Al ei era alb. Mya zâmbi când dădu cu ochii de el.

- Albul este unul bun, doamna mea. Sigur la mers chiar și pe gheață, dar trebuie să fiți atentă. Vă lovește dacă nu-i

place de dumneavoastră.

Catârului alb păru să-i placă de Catelyn; slavă zeilor, n-o lovi. Nu era nici gheață și fu recunoscătoare și pentru asta.

- Mama mea spune că acum o sută de ani, de aici a început zăpada, îi povesti Mya. Aici, sus, a fost dintotdeauna alb, iar gheața nu se topea niciodată. Dădu din umeri. Nu-mi amintesc nici măcar să fi văzut zăpadă mai jos de munte, dar poate că așa a fost în vremurile străvechi.

Atât de tânără, își spuse Catelyn, încercând să-și amintească dacă și ea fusese vreodată așa. Fata trăise jumătate din viața ei numai vara și asta era tot ce știa. *Sosește iarna, copilă*, ar fi vrut să-i spună. Cuvintele erau pe buzele ei; aproape că le rosti. Poate că devenise și ea o Stark, în cele din urmă.

Deasupra Zăpezii, vântul era ca o ființă vie, urlând în apropierea lor ca un lup în pustie, apoi dispărea cu totul, ca și cum le-ar fi momit spre autoliniștire. Stelele păreau mai strălucitoare aici, atât de aproape, încât Catelyn crezu că le-ar fi putut atinge, iar cornul lunii era uriaș și limpede pe cerul negru. Tot urcând, descoperi că era mai bine să privească în sus decât în jos. Treptele erau crăpate și sparte, după secole de îngheț și dezgheț și după șirul nenumăraților catâri, dar chiar și în beznă, înălțimea o făcea să-și simtă inima cât un purice. Când ajunseră pe o șa înaltă, între două stânci ascuțite, Mya descăleca.

- E mai bine să conducem noi catârii, spuse ea. Vântul poate fi puțin cam înfricoșător aici, doamna mea.

Catelyn urcă țeapănă, printre umbre, și privi spre calea din fața lor; douăzeci de pași lungime și aproape trei în lățime, însă cu hăuri pe ambele părți. Putea auzi vântul țipând. Mya păși ușor înainte, catârul ei luându-se după ea, calm, de parcă ar fi traversat o curte. Era rândul ei. Dar nici nu făcuse încă primul pas, când frica o strânse de gât. Putea *simți* golul, oceanele de aer negru care miorlăiau în jurul ei. Se opri, tremurând, temându-se să mai miște. Vântul urlă la ea și-i răscoli mantia, încercând s-o azvârle peste margine. Catelyn își mută piciorul în spate, cu pașii cei mai timizi, însă catârul era în urma ei și nu se mai putea retrage. *Voi muri aici*, se gândi ea. Putea simți transpirația rece picurându-i în jos, pe gât.

- Lady Stark, strigă Mya dincolo de gol. Fata părea că se află la mii de kilometri depărtare. Vă simțiți bine?

Catelyn Tully Stark își înghiți ce-i mai rămăsese din mândrie.

- Nu... nu pot să fac asta, copilă, strigă ea.

- Ba, puteți. Știu că puteți. Uitați-vă cât e de lată calea.

- Nu vreau să privesc.

Lumea părea că se învârte în jurul ei, munte, cer și catări, rotindu-se precum titirezul unui copil. Catelyn închise ochii pentru a-și potoli respirația întretăiată.

- Mă întorc după dumneavoastră, spuse Mya. Nu mișcați, doamna mea.

Să se miște era ultimul lucru pe care intenționa să-l facă. Ascultă urletele vântului și zgomotul înfundat al pieii pe piatră. Apoi, Mya fu lângă ea, apucând-o încet de braț.

- Țineți ochii închiși, dacă vreți. Acum lăsați funia. Albiciosul se va îngriji singur de el. Foarte bine, doamna mea. Vă conduc eu, este ușor, veți vedea. Faceți un pas acum, Asta-i, mișcați-vă piciorul, împingeți-l doar în față. Vedeti? Acum celălalt. Ușor. Ați putea trece alergând, încă unul, continuați. Da.

Și așa, picior după picior, pas cu pas, fata o conduse dincolo, oarbă și înfricoșată, în vreme ce catărul alb le urma placid în spate.

Castelul numit Cer nu era mai mult decât un zid înalt, zimțat, din piatră netencuită, ridicat pe o latură a muntelui, însă chiar și turnurile fără acoperiș din Valyria nu i s-ar fi părut mai frumoase lui Catelyn Stark. În sfârșit, de aici începea cupola de zăpadă; pietrele tocite de vreme ale Cerului erau acoperite cu promoroacă, iar sulite lungi de gheață atârnavă de înălțimile de deasupra.

Se crăpa de ziuă înspre răsărit când Mya strigă după gârzi și porțile se deschiseră înaintea lor. După ziduri nu erau decât o serie de rampe și un mare morman de stânci și pietroaie de toate mărimile. Nu era de mirare că era lucrul cel mai ușor de pe lume să pornești o avalanșă de aici. O gură se căsca în stânca din fața lor.

- Grajdurile și cazarmile sunt aici, zise Mya. Ultimele sunt în interiorul muntelui. S-ar putea să fie puțin cam întuneric, dar cel puțin sunteți ferită de vânt. Catării pot veni numai până aici. Dincolo de acest loc este un fel de

horn, mai degrabă o pantă de piatră decât trepte, dar nu-i prea rău. Încă o oră și vom fi sus.

Catelyn privi în sus. Direct deasupra, albe în lumina zorilor, vedea fundațiile de la Eyrie. Nu puteau fi mai mult de șase sute de pași până acolo. Privit de jos, părea ca un mic un fagure alb. Își aminti ce spunea unchiul ei despre coșuri și vinciuri.

- Poate că Lannisterii au mândria lor, îi spuse ea Myei, dar noi, Tully, suntem născuți cu mai mult bun-simț. Am călărit toată ziua și o mare parte a nopții. Spune-le să coboare un coș. Voi urca cu guliile.

Soarele era deja sus, deasupra munților, când Catelyn Stark ajunsese, în sfârșit, la Eyrie. Un bărbat vânjos, cu părul cărunt, mantie azurie și o platoșă cu luna și șoimul o ajută să iasă din coș; Ser Vardis Egen, căpitanul gărzii Casei lui Jon Arryn. Lângă el stătea Maester Colemon, slab și agitat, cu prea puțin păr și un gât prea lung.

- Lady Stark, începu Ser Vardis, plăcerea este pe atât de mare, pe cât este de neașteptată.

Maester Colemon scutură din cap în semn că era de acord.

- Așa este, doamna mea, într-adevăr. I-am trimis vorbă surorii dumneavoastră. A lăsat poruncă să fie trezită imediat ce sosiți.

- Nădăjduiesc că a avut parte de un somn bun noaptea asta, spuse Catelyn, strecurând o anumită nuanță în tonul ei, care păru însă să treacă neobservată.

Bărbații o însoțiră din camera vinciurilor spre o scară în spirală. Eyrie era un castel mic, după standardele marilor Case; șapte turnuri albe și subțiri, grupate la fel de strâns ca săgețile în tolă. Nu avea nevoie de grajduri, nici de ateliere de fierărie sau de cotețe, însă Ned spunea că grânarul era la fel de mare ca acela de la Winterfell, iar turnurile sale puteau adăposti cinci sute de oameni.

Totuși, lui Catelyn i se părea ciudat de pustiu când îl traversă, sălile din piatră albă răsunând de ecouri, pustii.

Lysa o aștepta singură în sera ei, încă înveșmântată de noapte. Părul ei lung, roșcat, cădea liber pe umerii albi și pe spate. O slujnică stătea în urma ei, pieptănându-i încâlcile de peste noapte, însă când intră Catelyn, sora ei se ridică în picioare, zâmbind.

- Cat, zise ea. Oh, Cat, ce bine-mi pare că te văd! Draga mea soră! Traversă încăperea în fugă și o îmbrățișa. Ce mult a trecut, murmură Lysa lipită de ea. Oh, foarte, foarte mult.

De fapt, trecuseră cinci ani; cinci ani cruți pentru Lysa. Își puseseră amprenta. Sora ei era cu doi ani mai tânără, însă arăta mai bătrână acum. Mai scundă decât Catelyn, se îngărășase la trup și fața ei era palidă și umflată. Avea ochii albaștri ai unei Tully, însă ai ei erau spălăciți și apoși, niciodată liniștiți. Gura mică trăda irascibilitate. Cum o ținea în brațe, Catelyn își aminti de fata zveltă, cu sâni ridicați, care așteptase lângă ea în ziua aceea în septul de la Riverrun. Cât de drăgălașă și plină de speranțe fusese! Tot ce mai rămăsese din frumusețea ei era cascada măreață de păr roșcat, des, care-i cădea până la șold.

- Arăți bine, minți Catelyn, dar cam... obosită. Sora ei se desprinsese din îmbrățișare.

- Obosită. Da. Oh, da. Apoi păru să-i bage de seamă* și pe ceilalți; slujnica ei, Maester Colemon, Ser Vardis. Lăsați-ne singure, le spuse ea. Doresc să vorbesc cu sora mea între patru ochi. O luă pe Catelyn de mână pe când ei se retrăgeau...

...dându-r drumul în clipa în care se închise ușa. Catelyn remarcă imediat schimbarea pe fața ei. Era ca și cum soarele s-ar fi retras, brusc, în spatele unui nor.

- Ți-ai pierdut *mințile*? se răsti Lysa la ea. Să-l aduci *aici*, fără să ceri permisiunea nimănui, fără măcar să fi prevenit pe cineva și să ne amesteci în certurile tale cu Lannisterii...

- Certurile *mele*? Lui Catelyn abia dacă-i venea să creadă ce-i auzeau urechile. În vatră ardea un foc zdravăn, însă în glasul Lysei nu se simțea nici o urmă de căldură. În primul rând, au fost certurile tale, surioară. Tu ai fost cea care mi-a trimis scrisoarea aceea blestemată, tu ai scris că Lannisterii ți-au ucis soțul.

- Ca să te previn să te ții departe de ei! N-am vrut niciodată să mă *lupt* cu ei! Zeilor, Cat, știi ce ai *făcut*?

- Mamă? se auzi un glăscior.

Lysa se răsuci, roba grea învârtindu-se în jurul ei. Robert Arryn, Lord de Eyrie, stătea în pragul ușii, strângând în mâini o păpușă din cărpe zdrențuite și privindu-le cu ochii mari. Era un copil dureros de slab, mic pentru vârsta lui și

bolnav mai tot timpul, iar din când în când, îl cuprindeau tremurăturile. Boala scuturăturilor, o numea Maester.

- Am auzit glasuri.

Nici nu era de mirare, se gândi Catelyn; Lysa aproape că țipase la ea. Totuși, sora ei păru că suferă.

- Asta-i mătușa ta, Catelyn, puiule. Sora mea, Lady Stark. Ți-o amintești?

Băiatul privi spre ea fără nici o expresie.

- Cred că da, zise el clipind, deși nu avea mai mult de un an când îl văzuse Catelyn ultima dată.

Lysa se așeză lângă foc și spuse:

- Vino la mama, dulcele meu. Îi netezi hainele de noapte și-i ciufuli părul fin, castaniu. Nu-i frumos? Și puternic, pe deasupra, să nu crezi ce se vorbește. Jon știa. *Sămânța este puternică*, mi-a spus. Ultimele lui cuvinte. Tot repeta numele lui Robert și m-a apucat de braț atât de tare, că mi-a lăsat urme. *Spune-le, sămânța este puternică*. Sămânța lui. Voia ca toată lumea să știe ce băiat puternic va fi copilul meu.

- Lysa, zise Catelyn, dacă ai dreptate cu Lannisterii, avem cu atât mai multe motive să acționăm repede. Noi...

- Nu în fața *copilului*, făcu Lysa. Are o fire delicată, nu-i așa, dragul meu?

- Acest băiat este Lord de Eyrie și Apărător al Văii, îi reaminti Catelyn, iar acum nu avem timp pentru delicatețuri. Ned crede că s-ar putea să fie război.

- *Taci!* o repezi Lysa. Îmi sperii băiatul. Micuțul Robert aruncă o căutătură rapidă peste umăr, la Catelyn, începând să tremure. Păpușa-i căzu degrabă, iar el își lipi fața de mama sa. Nu te teme, scumpul meu copil, șopti Lysa. Mama e aici, nimeni nu-ți face nimic. Își deschise roba și scoase afară un sân alb, greu, cu sfârcul roșu. Băiatul îl apucă nerăbdător, își îngropa fața în pieptul ei și începu să sugă. Lysa îi mângâia părul.

Catelyn rămăsese fără grai. *Fiul lui Jon Arryn*, se gândi ea nevenindu-i să creadă. Își aminti de propriul ei copil, Rickon, cel de trei ani, pe jumătate din vârsta acestui băiat și de cinci ori mai zdravăn. Nici nu era de mirare că lorzii din Vale erau atât de retrași. Pentru prima dată ea înțelese de ce regele încercase să ia copilul de la mama lui, pentru a fi crescut de Lannisterii...

- Suntem în siguranță aici, spunea Lysa - pentru ea sau pentru băiat, Catelyn nu mai era sigură.

- Nu fii proastă, replică, iar furia creștea în ea. Nimeni nu-i în siguranță. Dacă-ți închipui că ascunzându-te aici îi faci pe Lannisteri să uite de tine, greșești îngrozitor.

Lysa acoperi cu palmele urechile băiatului.

- Chiar dacă ar putea aduce o armată întreagă printre munți și ar trece de Poarta Însângerată, Eyrie este inexpugnabil. Ai văzut și singură. Nici un dușman nu ne poate ajunge aici.

Catelyn ar fi vrut s-o plesnească. Unchiul Brynden încercase s-o prevină, își dădu ea seama.

- Nici un castel nu este inexpugnabil.

- Acesta este, insistă Lysa. Toată lumea spune asta. Singurul lucru este că nu știu ce am să mă fac cu acest Pezevenghi pe care mi l-ai adus.

- Este un om rău? Întrebă Lordul de Eyrie, cu sânul mamei sale scăpându-i din gură, cu sfârcul umezit și roșu.

- E un om foarte rău, îi spuse Lysa acoperindu-se, însă mama nu-l va lăsa să-i facă nimic copilașului ei.

- Fă-l să zboare, zise Robert nerăbdător. Lysa mângâie părul fiului ei.

- Poate că am să-l fac, murmură ea. Poate că asta este exact ce am să fac.

EDDARD

Îl găsi pe Degețel în sala mare a bordelului, sporovăind prietenește cu o femeie înaltă, elegantă, care purta o robă cu pene pe pielea ei neagră precum cerneala. Lângă foc, Heward și o fetișcană durdulie jucau gajuri. Din câte se părea, își pierduse deja cingătoarea, mantia, cămașa de zale, iar fata fusese obligată să-și desfacă până la șold nasturii de la bluză. Jory Cassel stătea lângă fereastra bătută de ploaie, cu un zâmbet viclean pe față, privind mutarea lui Heward și bucurându-se de priveliște.

Ned se opri la piciorul scării și-și scoase mănușile.

- Este vremea să plecăm. Treburile mele aici s-au terminat.

Heward se ridică în picioare, aducându-și grăbit lucrurile.

- După cum doriți, lordul meu, zise Jory. Îl ajut pe Wyl să aducă bidiviii. O luă spre ușă.

Degețel își făcu vreme să-și ia rămas-bun. Sărut mâna femeii negre și-i șopti o glumă care o făcu să izbucnească în hohote de râs, apoi o luă agale spre Ned.

- Treburile tale, zise el nepăsător, sau ale lui Robert? Se zice că Mâna visează ce visează și regele, vorbește cu glasul lui și domnește cu spada regelui. Să mai însemne și că te mârlești cu...

- Lord Baelish, îl întrerupse Ned, faci prea multe presupuneri. Nu sunt nerecunoscător pentru ajutorul tău. Fără tine, s-ar fi putut să ne trebuiască ani de zile să găsim bordelul. Dar asta nu înseamnă că intenționez să-ți suport mojiiciile. Și nu mai sunt Mâna Regelui.

- Lupul străvechi trebuie să fie o fiară vicleană, făcu Degețel cu o strâmbătură scurtă.

Ploaia caldă răpăia peste ei din cerul negru, lipsit de stele, în timp ce mergeau spre grajduri. Ned își trase gluga mantiei. Jory îi aduse calul. Tânărlul Wyl veni din spatele lui, conducând iapa Degețelului cu o mână, în vreme ce cu cealaltă își încingea cureaua și-și strângea nădragii. O prostituată în picioarele goale se aplecă peste ușa grajdului, chicotind spre el.

- Ne întoarcem înapoi la castel, lordul meu? întrebă Jory.

Ned dădu din cap și se săltă în șa. Degețel încalecă lângă el. Jory și ceilalți îi urmară.

- Chataya conduce un stabiliment de clasă, zise Degețel în timp ce galopau. Mă tot gândesc să-l cumpăr. Bordelurile sunt o investiție mult mai solidă decât corăbiile, din câte am descoperit. Târfele se scufundă arareori, iar când sunt abordate de pirați, ăștia plătesc la fel de bine ca toată lumea. Lordul Petyr chicoti la propria sa glumă.

Ned îl lăsă să trăncănească în continuare. După un timp, tăcu și călăriră în liniște. Străzile Debarcaderului Regelui erau întunecate și pustii. Ploaia îi gonise pe toți. Cădea peste capul lui Ned caldă ca sângele și neobosită ca vechile remușcări. Pe fața sa alunecau șiroaie de apă.

- Robert nu va rămâne niciodată într-un singur pat, îi spusese Lyanna la Winterfell, într-o noapte, cu mult timp în urmă, când tatăl lor îi promisese mâna ei tânărului Lord de la Capătul Furtunii. Am auzit că ar avea un copil cu o fată din Vale.

Ned ținuse fetița în propriile sale mâini; nici nu ar fi putut s-o ignore și nici nu ar fi putut s-o mintă pe sora sa, însă o asigurase că tot ce făcuse Robert înainte de logodnă nu avea importanță, că era un bărbat bun și că o iubea cu adevărat, din toată inima. Lyanna îi zâmbise doar.

- Dragostea este dulce, scumpul meu Ned, însă nu poate schimba firea bărbatului.

Fata era atât de tânără, încât Ned nici nu îndrăznise să întrebe de vârsta ei. Fără îndoială, fusese fecioară; bordelurile bune reușeau întotdeauna să găsească o fecioară, dacă punga era suficient de pântecoasă. Avea un păr de un roșu-deschis și o puzderie de pistrui adunați pe șaua nasului, iar când își scosese un sân, să-i dea copilei ei să sugă, văzuse că și pieptul îi era acoperit de pistrui.

- I-am dat numele Barra, spusese ea pe când copilul sugea. Îi seamănă atât de mult, nu-i așa lordul meu? Are nasul lui și părul...

- Seamănă.

Eddard Stark atinsese părul fin și închis al copilei. Îi curgea printre degete ca o mătase neagră. Și primul născut al lui Robert avea același păr fin, i se păru lui că-și amintește.

- Spuneți-i, când îl vedeți, lordul meu, ce... ce vreți. Spune-i cât e de frumoasă.

- Am să-i spun, îi promisese Ned.

Acesta era blestemul său. Robert jura dragoste veșnică, după care uita totul până la lăsarea nopții, însă Ned Stark își ținea cuvântul. Se gândi la promisiunile făcute Lyannei pe când era pe moarte, și la prețul pe care-l plătea să le respecte.

- Și mai spuneți-i că nu am mai fost cu nimeni altcineva. Jur, lordul meu, pe toți zeii cei vechi și cei noi. Chataya a spus că aș putea fi liberă jumătate de an să mă îngrijesc de copil și să sper că el se va întoarce. Deci o să-i spuneți că aștept, nu-i așa? Nu vreau bijuterii sau găтели, îl vreau doar pe el. A fost întotdeauna atât de bun cu mine.

Bun cu tine, se gândi Ned mohorât.

- Am să-i spun, copilă, și-ți promit că Barra nu va rămâne fără zestre.

Atunci îi zâmbise, un zâmbet atât de timid și de dulce, încât îi copleșise inima. Călărind prin noaptea ploioasă, Ned văzu chipul lui Jon Snow înaintea sa, ca o versiune a sa, mai tânără. Dacă zeii erau atât de răi cu bastarzii, se gândi el întristat, de ce-i umpleau pe bărbați de asemenea poftă?

- Lord Baelish, ce știi despre bastarzii lui Robert?

- Păi, în primul rând, are mai mulți decât tine.

- Cât de mulți?

Degețel înălță din umeri. Firișoare de umezeală se scurgeau pe spatele mantiei sale.

- Ce mai contează? Dacă te culci cu multe femei, unele îți vor lăsa daruri, iar Maiestatea Sa nu a fost niciodată timid. Știu că l-a recunoscut pe băiatul acela de la Capătul Furtunii, cel zămislit în noaptea în care s-a căsătorit Lordul Stannis. Nici n-ar fi putut face altceva. Mama a fost o Florent, nepoata lui Lady Selyse, una dintre cameristele sale. Renly spune că Robert a dus-o sus în brațe, în timpul ospățului, și a năvălit în patul nupțial în timp ce Stannis și mireasa lui dansau încă. Se pare că Lordul Stannis a crezut că a fost o pată pe onoarea Casei soției sale, astfel că atunci când s-a născut băiatul, i l-a trimis lui Renly. Îi aruncă lui Ned o privire piezișă. Am mai auzit și șoapte cum că Robert s-a ales cu o pereche de gemene de la una dintre servitoarele de la Casterly Rock, acum trei ani, când s-a dus la turnirul Lordului Tywin. Cersei a pus ca fetele să fie ucise, iar pe mamă a vândut-o unui negustor de sclavi, aflat în trecere. Era un afront prea mare pentru mândria

Lannisterilor, prea aproape de casă.

Ned Stark se strâmbă. Astfel de povești urâte se spuneau despre fiecare lord din regat. Pe cea despre Cersei Lannister era cât se poate de dispus s-o creadă... dar va sta regele deoparte și va lăsa să se întâmple asta? Robert cel pe care-l cunoscuse nu ar fi permis, însă el nu fusese niciodată atât de priceput în a închide ochii în fața lucrurilor pe care n-ar fi vrut să le vadă.

- De ce să-l fi interesat, dintr-odată, pe Jon Arryn copiii nelegitimi ai regelui?

Bărbatul scund înălță din umerii uzi.

- Era Mâna Regelui. Fără îndoială că Robert i-a cerut să se ocupe de asta.

Ned era ud până la piele, iar sufletul îi înghețase.

- Trebuie să fi fost mai mult decât atât, altfel de ce a fost ucis?

Degețel își scutură ploaia din păr și râse.

- Acum înțeleg. Lordul Arryn a aflat că Maiestatea Sa a umflat pântecul unor târfe și neveste de pescari, iar pentru asta a fost nevoie să fie redus la tăcere. Nici nu-i de mirare. Lasă un astfel de om să trăiască și va spune tot.

La asta Ned Stark nu putu răspunde decât încruntându-se. Pentru prima dată în ultimii ani își aminti de Rhaegar Targaryen. Se întreba dacă Rhaegar frecventase bordelurile; avea motive să creadă că nu.

Ploaia se întetise, împungând ochii și răpăind pe pământ. Râuri de apă neagră curgeau în jos, pe deal, când Jory strigă:

- Lordul meu!

Glasul îi era gătit de spaimă. Dintr-odată, strada se umplu de soldați. Ned văzu cămășile de zale peste pielea tare, mănuși de protecție, apărătoarele pentru picioare, coifurile de oțel cu lei auriți în vârf. Mantiile le atârnav pe spate, înmuiate de ploaie. Nu avu timp să numere, dar erau cel puțin zece în linie, pedestri, barând strada, cu săbii lungi și sulițe cu vârf de fier.

- *În spate!* îl auzi pe Wyl strigând, iar când își întoarse calul, văzu că în spate erau și mai mulți, tăindu-le retragerea. Sabia lui Jory ieși cântând, parcă, din teacă. Dați-vă la o parte sau muriți!

- Cum mai urlă lupii, spuse comandantul lor. Ned putea

vedea ploaia curgându-i pe față. Dar e o haită mică.

Degețel își mână calul înainte, pas cu pas, prudent.

- Ce înseamnă asta? El este Mâna Regelui.

- A fost Mâna Regelui. Mocirla amortiza zgomotul potcoavelor armăsarului pursânge. Șirul se despărți înaintea lui. Pe platoșa aurită, leul Casei Lannister își răgea disprețul. Acum, ca s-o spunem pe-a dreaptă, nici nu mai sunt sigur ce este.

- Lannister, asta-i o nebunie, zise Degețel. Lasă-ne să trecem. Suntem așteptați la castel. Ce crezi că faci?

- Știe foarte bine ce face, zise Ned calm. Jaime Lannister zâmbi.

- Foarte adevărat. Îl caut pe fratele meu. Ți-l amintești pe fratele meu, Lord Stark? Era cu noi la Winterfell. Păr cânepiu, ochi bicolori, limbă ascuțită. Scund.

- Mi-l amintesc foarte bine, răspuse Ned.

- Se pare că a avut necazuri pe drum. Tatăl meu, lordul, este destul de furios. Nu ai cumva, din întâmplare, idee cine i-ar fi vrut fratelui meu răul?

- Fratele tău a fost capturat la ordinele mele, pentru a răspunde pentru crima sa, zise Ned. Degețel gemu neîncrezător.

- Domnii mei...

Ser Jaime își smulse sabia din teacă și-și îmboldi armăsarul înainte.

- Arată-mi oțelul, Lord Eddard. Te voi măcelări la fel ca și pe Aerys, dacă trebuie, dar ar fi mai bine să mori cu sabia în mână. Lui Degețel îi adresă o privire rece și disprețuitoare. Lord Baelish, eu aș pleca de aici cu grabă dacă n-aș vrea să-mi pătez veșmintele scumpe.

Lui Degețel nu mai trebuia să i se spună asta a doua oară.

- Voi aduce Garda Orașului, îi promise lui Ned. Șirul se despărți spre a-i face loc, apoi se închise în urma lui. Degețel își înghionti iapa și dispăru după colț.

Oamenii lui Ned își trăsese răbiile, însă erau trei împotriva a douăzeci. Scena era privită de la ferestrele și ușile apropiate, însă nimeni nu avea de gând să intervină. Ai lui erau călare, Lannisterii erau pe jos, în afară de Jaime. O șarjă i-ar fi eliberat, însă lui Eddard Stark i se părea că aveau la dispoziție o altă tactică, mai sigură.

- Omoară-mă, îi șuieră el lui Jaime, și poți fii sigur că pe Tyrion îl măcelărește Catelyn.

Jaime Lannister împunse pieptul lui Ned cu sabia sa aurită, care se adăpase din sângele regilor Dragoni.

- Chiar așa? Să omoare nobila Catelyn Tully de Riverrun un ostatic? Cred că... nu. Oftă. Însă nu sunt dispus să risc viața fratelui meu bazându-mă pe onoarea unei femei. Jaime își puse sabia aurită înapoi în teacă. Așa că bănuiesc că va trebui să te las să alergi înapoi la Robert și să-i spui cum am băgat eu groaza în tine. Mă întreb dacă o să-i pese.

Jaime își trase pe spate părul ud și își întoarse armăsarul. Când fu destul de departe în spatele cordonului de spadasi, se uită înapoi, spre căpitanul lui.

- Tregar, ai grijă să nu i se întâmple nimic Lordului Stark.

- După cum porunciți, lordul meu.

- Totuși, n-am vrea să-l lăsăm să plece *cu totul* nevătămat, așa că... zâmbetul alb al lui Jaime răzbătu prin noapte. Ucideți-i pe oamenii lui.

- *Nul* strigă Ned Stark, apucându-și sabia. Jaime gonia deja în josul străzii când îl auzi pe Wyl țipând. Soldații se apropiară din ambele părți. Ned doborî unul, lovind fantomele în mantii roșii, care se trăgeau la o parte dinaintea lui. Jory Cassel dădu pintoni armăsarului său și șarjă. O potcoavă placată îl lovi drept în față pe un soldat din garda lui Lannister cu un pocnet sec. Un al doilea om se retrase în fugă și, într-o clipă, Jory fu liber. Wyl blestemă când îl traseră de pe calul său în agonie, iar săbiile se izbiră în noapte. Ned galopă spre el, abătându-și sabia lungă spre coiful lui Tregar. Șocul izbiturii îl făcu să-i clănțane dinții. Tregar alunecă în genunchi, coiful său cu leu în creștet era despicat în două, iar pe față îi curgeau șiroaie de sânge. Heward reteza mâinile care se întinseseră după căpăstrul calului său, când o sulită îi străpunse burta. Dintr-odată, Jory năvăli peste ei, iar din sabia sa curgea o ploaie roșie.

- *Nul* strigă Ned. *Jory, fugi!* Calul lui Ned alunecă sub el și se prăbuși în noroi. O clipă, durerea îl orbi, iar în gură simți gustul sângelui.

Îi văzu cum taie picioarele de sub armăsarul lui Jory și-l trag la pământ, săbiile ridicându-se și coborând când îl încercuiră. Când calul lui Ned dădu să se ridice, încercă

numai pentru a cădea din nou, înecându-și strigătul. Putea vedea osul rupt ieșindu-i prin piele. O vreme, nu mai văzu nimic altceva. Ploaia cădea și cădea, mereu.

Când deschise din nou ochii, Lordul Eddard Stark era singur cu morții lui. Calul se trase mai aproape de el, adu-mecă mirosul sângelui și o rupse la goană. Ned începu să se ridice din mocirlă, strângând din dinți la durerea agonizantă din picior. I se păru că durase ani de zile. De la ferestrele luminate de lumânări îl priveau tot felul de chipuri, iar oamenii începură să iasă de pe alei și pe la uși, însă nimeni nu încercă să-l ajute.

Degețel și Garda Orașului îl găsiră zăcând în stradă, ținându-l pe Jory în brațe.

Mantiile aurii găsiseră pe undeva o litieră, însă drumul înapoi până la castel se dovedi o agonie încețoșată, iar Ned își pierdu cunoștința de mai multe ori. Își aminti că văzuse Fortăreața Roșie înălțându-se în față, în lumina cenușie a zorilor. Ploaia întunecase piatra de un roz-deschis, transformând-o într-o masă masivă de culoarea sângelui.

Marele Maester Pycelle se apleca deasupra lui, cu o cupă în mână, șoptind:

- Bea asta, lordul meu. Lapte de mac, pentru dureri.

Își amintea că înghițise, iar Pycelle spunea cuiva să încălzească vinul până ce dădea în clocot și să-i aducă mătase curată, iar asta era tot ce-și mai amintea.

DAENERYS

Poarta Calului de la Vaes Dothrak consta din doi armăsari gigantici din bronz, cabrați, copitele lor întâlnindu-se la treizeci de metri deasupra intrării, pentru a forma un arc ascuțit.

Dany nu ar fi putut spune de ce avea orașul nevoie de o poartă, din moment ce nu avea ziduri... și nici vreo *clădire* care să poată fi văzută. Totuși, era acolo, imensă și frumoasă, cail uriași încadrând muntele purpuriu, îndepărtat, de dincolo de ele. Armășarii de bronz aruncau umbre lungi peste iarba unduitoare când *Khal Drogo* conduse *khalasar*-ul pe sub copitele lor, pe calea zeilor, avându-i lângă el pe călăreții săi de sânge.

Dany îl urma călare pe Argint, escortată de Ser Jorah Mormont și de fratele ei, Viserys, din nou pe cal. După ziua din câmp, când îl lăsase să meargă pe jos în urma *khalasar*-ului, Dothrakii îi spusese, în batjocură, *Khal Rhae Mhar*, Regele cu Bătături. *Khal Drogo* îi oferise un loc într-o căruță în ziua următoare, iar Viserys acceptase. În ignoranța sa încăpățânată, nu știa că își băteau joc de el; căruțele erau pentru eunuci, ologi, femei care nașteau, cei foarte tineri, ori cei foarte bătrâni. Asta-i mai aduse o poreclă: *Khal Rbaggat*, Regele Căruță. Fratele ei crezuse că termenul *khal* i se atribuisese ca o compensație pentru răul făcut de Dany. Ea-l implorase pe Ser Jorah să nu-i spună adevărul, care l-ar fi umplut de rușine. Cavalerul îi răspunsese că regele putea înghiți puțină rușine pentru ceea ce făcuse. Totuși, se conformase. Îi trebuiseră multe rugăminți și trucurile de alcov pe care i le arătase Doreah înainte de a-l convinge pe Drogo să dea înapoi și să-i permită lui Viserys să li se alăture în fruntea coloanei.

- Unde-i orașul? întrebă ea pe când trecură pe sub arcul de bronz. Nu se vedeau nici un fel de clădiri, nici oameni, doar iarbă și un drum străjuit de monumente străvechi, din toate teritoriile asupra cărora năvăliseră Dothrakii de-a lungul veacurilor.

- În față, răspunse Ser Jorah. La poalele muntelui.

Dincolo de poarta cu cai, zei decăzuți și eroi furați se înălțau de ambele părți. Zeitățile uitate ale orașelor moarte își înălțau fulgerele lor frânte spre cer, pe când Dany

călărea pe Argintul ei la picioarele lor. Regi de piatră priveau în jos, de pe tronurile lor, iar chipurile le erau ciobite și pătate, chiar și numele li se pierduse în negura vremurilor. Tinere fecioare mlădioase dansau pe soclurile de marmură, drapate doar în flori, sau turnau aer din urcioarele sfărâmate. Prin iarbă, lângă drum, zăceau monștri: dragoni din metal negru, cu pietre prețioase în loc de ochi, grifoni urlând, manticori cu cozile țepoase înălțate spre a lovi și alte fiare ale căror nume nu le cunoștea. Unele dintre statui erau atât de frumoase, încât îi tăiau respirația, altele atât de hidoase și de înspăimântătoare, încât Dany nici nu se putea uita la ele. Acelea, spusese Ser Jorah, mai mult ca sigur că fuseseră aduse de pe Tărâmurile Umbrelor, de dincolo de Asshai.

- Atât de multe, răspuse ea, pe când Argint pășea încet înainte, și din atâtea ținuturi!

Viserys era mai puțin impresionat.

- Gunoaiele orașelor moarte, mârâi el. Avea grijă când vorbea în limba comună, pe care numai câțiva Dothraki o puteau înțelege; cu toate astea, Dany se trezise uitându-se în spate, la oamenii din *khas*-ul ei, pentru a se asigura că nu fusese auzit. El continuă fără griji: Tot ce știi să faci sălbaticii ăștia este să fure lucrurile pe care le-au construit alții mai buni decât ei... și să ucidă. Râse. *Știu* cum să ucidă, altfel nici unul nu mi-ar fi de nici un folos.

- Acum sunt poporul meu, zise Dany. N-ar trebui să-i numești sălbatici, frate.

- Dragonul vorbește după cum îi e voia, răspuse Viserys... În limba comună. Aruncă o privire peste umăr spre Aggo și Rakharo, care călăreau în urma lor, și le dăruie un zâmbet batjocoritor. Știi, sălbaticilor le lipsește înțelepciunea de a pricepe vorbirea oamenilor civilizați.

Un monolit acoperit de mușchi se înălța deasupra drumului, înalt de peste o sută de metri. Viserys îl privi cu ochi plictisiți.

- Cât timp mai trebuie să ne târâm printre ruinele astea înainte ca Drogo să-mi dea armata? Am început să obosesc așteptând.

- Prințesa trebuie să fie prezentată *dosh khaleen-ulm*...

- Babornițelor, da, interveni el, și mai este și un spectacol de pantomimă pentru prevestirea plodului care-i

zace în burtă, mi-ai spus. Dar ce-mi pasă mie? M-am săturat să tot mănânc carne de cal și mi se întoarce stomacul pe dos de mirosul acestor sălbatici.

Adulmecă în mânăca largă a tunicii sale, unde obișnuia să țină o punguță parfumată. Nu-l putea ajuta prea mult. Tunica era murdară. Toate mătăsurile și lâna grea pe care Viserys le purtase de la plecarea din Pentos erau murdărite de pe drum și jilave din cauza transpirației.

Ser Jorah Mormont glăsui:

- Piața Apuseană va avea hrană mai pe gustul dumneavoastră, înălțimea Voastră. Negustorii din Orașele Libere vin aici și-și vând mărfurile. *Khal*-ul își va onora promisiunea la timpul hotărât de el.

- Ar fi bine s-o facă, zise Viserys mohorât. Mi s-a promis o coroană și intenționez s-o obțin. De dragon nu-ți poți bate joc.

Trăgând cu ochii la o femeie dezgolită, cu șase săni și cap de nevăstuică, Viserys o luă din loc, să o examineze mai îndeaproape. Dany era ușurată, dar neliniștea nu-i trecuse.

- Mă rog ca soarele și stelele să nu-l lase să aștepte prea mult, îi spuse ea lui Ser Jorah, când fratele ei se îndepărtase suficient de mult încât să n-o mai audă.

Cavalerul se uită neîncrezător spre Viserys.

- Fratele dumneavoastră ar fi trebuit să aștepte în Pentos. Nu are nici un loc în *khalasar*. Illyrio a încercat să-l avertizeze.

- Va pleca imediat ce are zece mii de oameni. Soțul meu, lordul, i-a promis o coroană de aur.

Ser Jorah mormăi.

- Da, *khaleesi*, dar... Dothrakii privesc aceste lucruri altfel decât noi, în Apus. I-am tot spus asta, și Illyrio la fel, însă fratele dumneavoastră nu ascultă. Stăpânii cailor nu sunt negustori. Viserys crede că v-a vândut, iar acum așteaptă plata. Totuși, *Khal* Drogo va pretinde că v-a primit în dar. Îi va oferi lui Viserys un dar la schimb, da... Însă la vremea potrivită. Unui *khal* nu-i *pretinzi* cadoul. Unui *khal* nu-i ceri nimic.

- Nu-i cinstit să fie lăsat să aștepte. Dany nu știa de ce-l apăsă pe fratele ei, dar o făcea. Viserys spune că ar putea mătura cele Șapte Regate cu zece mii de luptători

Dothraki.

Ser Jorah pufni.

- Viserys n-ar putea mătura nici măcar un grajd cu zece mii de mături.

Dany nu se putea preface surprinsă de disprețul din glasul lui.

- Dar... dar dacă n-ar fi Viserys? Întrebă ea. Dacă ar fi altcineva care i-ar conduce? Cineva mai puternic. Ar putea, cu adevărat, Dothrakii să cucerească cele Șapte Regate?

Expresia de pe fața lui Ser Jorah deveni meditativă, pe când caii lor mergeau la trap împreună, pe calea zeilor.

- Când am plecat în exil, m-am uitat la Dothraki și n-am văzut decât niște barbari pe jumătate goi, la fel de sălbatici precum caii lor. Dacă m-ați fi întrebat atunci, prințesă, v-aș fi spus că o mie de cavaleri de nădejde nu ar avea probleme să pună pe fugă de o sută de ori mai mulți Dothraki.

- Dar dacă te-aș întreba acum?

- Acum, zise cavalerul, sunt mai puțin sigur. Sunt călăreți mult mai buni decât orice cavaler, sunt neînfricați, iar arcurile lor trag mai departe decât ale noastre. În cele Șapte Regate, majoritatea arcașilor luptă ca pedestrași, din spatele unui zid de apărare sau al unei baricade de țepușe ascuțite. Dothrakii trag de pe cal, atacând sau retrăgându-se, nu contează, și sunt mortali... și atât de *mulți*, doamna mea. Numai soțul dumneavoastră, lordul, poate aduna patruzeci de mii de luptători călare din *khalasar*-ul său.

- Este adevărat că sunt așa de mulți?

- Fratele dumneavoastră, Rhaegar, a venit cu tot atâția oameni la Trident, admise Ser Jorah, însă dintre toți, numai o zecime erau cavaleri. Restul erau arcași, călăreți și pedestrași, înarmați cu lănci și sulițe. Când a căzut Rhaegar, mulți dintre ei și-au aruncat armele și au fugit de pe câmpul de bătălie. Cât timp vă închipuiți că ar rezista o asemenea pleavă împotriva unei armate de patruzeci de mii de luptători urlând că vor sânge? Cât de bine te pot proteja vestele de piele tare și cămășile de zale când săgețile cad ca o ploaie?

- Nu prea mult, zise ea. Nu-i bine. El dădu din cap.

- Vă spun, prințesă, dacă lorzii din cele Șapte Regate au istețimea pe care zeii o dăruiesc unei găște, nu se va

ajunge niciodată la asta. Călăreții nu au nici un talent pentru asedii. Mă îndoiesc că ar putea cuceri fie și cel mai nenorocit castel din cele Șapte Regate, dar dacă Robert Baratheon ar fi suficient de prost încât să le ofere o bătălie...

- Dar este? Întrebă Dany. Vreau să spun, prost? Ser Jorah chibzui o clipă.

- Robert ar fi trebuit să se fi născut Dothraki, spuse el în cele din urmă. *Khal*-ul dumneavoastră v-ar putea spune că numai un laș se ascunde în spatele zidurilor de piatră, în loc să se confrunte cu dușmanul cu sabia în mână. Uzurpatorul ar fi de acord cu asta. Este un bărbat puternic, curajos... și destul de repezit încât să lupte cu o hoardă de Dothraki în câmp deschis. Însă cei din jurul lui, ei bine, cimpoierii lor cântă o altă melodie. Fratele lui, Stannis, Lordul Tywin Lannister, Eddard Stark... Scuipă.

- Îl urăști pe acest Eddard Stark?

- Mi-a luat tot ce am iubit, numai de dragul braconierilor păduchioși și al onoarei sale prețioase, spuse Ser Jorah cu amăreală. Din tonul său, Dany putea vedea că pierderea încă îl mai durea. El schimbă repede subiectul. Uitați, anunță el. Vaes Dothrak. Cetatea stăpânilor de cai.

Khal Drogo și călăreții săi de sânge deschideau drumul prin marele bazar al Pieței Apusului, pe cărările late de dincolo de el. Dany se ținea aproape pe Argintul ei, uitându-se la ciudățenia din jur. Vaes Dothrak era unul dintre cele mai mari orașe, dar și cel mai mic pe care-l văzuse vreodată. Credea că era de zece ori mai mare decât Pentos, o întindere fără ziduri sau limite, străzile sale largi și bătute de vânt erau acoperite cu iarbă și noroi, pline de flori sălbatice. În Orașele Libere ale Apusului erau turle și palate, colibe și poduri și prăvălii înghesuite una în alta, însă Vaes Dothrak se întindea lunguros, încălzindu-se sub soarele blând, străvechi, arogant și pustiu.

Chiar și clădirile i se păreau ciudate. Văzu pavilioane din piatră cioplită, palate din ierburi împletite, la fel de mari precum castelele, turnuri hodorogite din lemn, piramide în trepte, placate cu marmură, săli lungi, deschise către cer. În locul zidurilor, unele palate erau înconjurate de garduri vii, țepoase.

- Nu sunt două la fel, zise ea.

- Fratele dumneavoastră a avut, cumva, dreptate, admise Ser Jorah. Dothrakii nu construiesc. Acum o mie de ani, pentru a face o casă, ei săpau o gaură în pământ și o acopereau cu o împletitură de ierburi. Clădirile pe care le vedeți au fost construite de sclavii aduși din ținuturile jefuite, în stilul obișnuit printre ai lor.

Majoritatea clădirilor, chiar și cele mai vaste, păreau pustii.

- Unde sunt cei care locuiesc aici? Întrebă Dany. Bazarul fusese plin de copii care alergau și de bărbați care strigau, însă prin alte părți nu văzuse decât câțiva eunuci care-și vedeau de treburile lor.

- Numai bătrânii din *dosh khaleen* locuiesc permanent în orașul sacru, ei și sclavii și servitorii lor, o lămuri Ser Jorah. Totuși, Vaes Dothrak este destul de mare încât să-i primească pe toți oamenii din fiecare *khalasar*, dacă toți *khalii* se întorc deodată la Mama. Bătrânii au profețit că, într-o zi, asta se va întâmpla, și de aceea Vaes Dothrak trebuie să fie gata să-și îmbrățișeze toți copiii.

În cele din urmă, *Khal Drogo* ceru o oprire lângă Piața Răsăritului, unde caravanele din *Yi Ti*, *Asshai* și Tărâmurile Umbrelor veneau să facă negoț, cu Mama Munților înălțându-se deasupra lor. Dany zâmbi când își aminti de sclava lui Magister *Illyrio* și de poveștile ei despre un palat cu două sute de încăperi și uși din aur masiv. „Palatul” era doar o sală cavernoasă, din lemn, pentru ospete, pereții săi din bușteni negeluiți înălțându-se la doar zece metri, cu un acoperiș de mătase împletită, un vast cort tălăzuit care putea fi ridicat pentru a oferi adăpost împotriva ploilor rare, ori putea fi îndepărtat pentru a se vedea cerul nesfârșit. În jurul sălii erau curți mari, pline de iarbă, pentru cai, împrejmuite de garduri vii, înalte, de vetre și sute de case rotunde, din pământ, care se ridicau de la sol ca niște dealuri în miniatură, acoperite cu iarbă.

O mică armată de sclavi le ieșise în întâmpinare pentru a pregăti sosirea lui *Khal Drogo*. Pe când fiecare călăreț cobora din șa, el își desfăcu *arakh*-ul și i-l dădu unui sclav care aștepta, împreună cu celelalte arme pe care le avea. Nici chiar *Khal Drogo* nu era scutit de așa ceva. Ser Jorah îi explicase că era interzis să intri înarmat în Vaes Dothrak sau să verși sângele unui om liber. Chiar și *khalasarele*

aflăte în război lăsaus deoparte orice zăzanie și împărțeau carnea și miedul când se aflau sub ochii Mamei Munților. În acest loc, bătrânii din *dosh khaleen* hotărâseră că toți Dothrakii erau de un sânge, un *khalasar*, o singură turmă.

Cohollo se apropie de Dany, iar Irri și Jhiqui o ajutară să descălece de pe Argint. El era cel mai bătrân dintre călăreții de sânge ai lui Drogo, un bărbat pleșuv și vânjos, cu un nas strâmb și o gură plină de dinți rupti, sfărâmați de o măciucă în urmă cu douăzeci de ani, când îl salvase pe tânărul *khalakka* din mâinile mercenarilor care speraseră să-l vândă dușmanilor tatălui său. Viața lui fusese jurată lui Drogo în ziua când se născuse lordul care-i era acum soț.

Fiecare *khal* avea călăreții lui de sânge. Prima dată, Dany crezuse despre ei că erau un fel de Gardă Regală, aflați sub jurământul de a-și proteja stăpânul, însă erau mai mult decât atât. Jhiqui îi spusese că un călăreț de sânge era mai mult decât un străjer; ei erau frații *khal*-ului, umbrele sale, cei mai devotați prieteni. „Sânge din sângele meu”, le spunea Drogo, și chiar așa era; trăiau ca unul singur.

Vechile datini ale stăpânilor de cai cereau ca atunci când un *khal* murea, toți călăreții săi de sânge să moară odată cu el, pentru a-l însoți în călătoria lui prin ținuturile nopții. Dacă un *khal* murea de mâna dușmanilor, îi spusese Jhiqui, călăreții de sânge împărțeau vinul *khal*-ului, cortul, ba chiar și soțiile lui, dar niciodată caii. Armăsarul unui bărbat era numai al lui.

Daenerys era bucuroasă că Drogo nu se ținea după vechile obiceiuri. Nu i-ar fi plăcut să fie împărțită cu nimeni. În vreme ce bătrânul Cohollo o trata cu destulă blândețe, ceilalți o înspăimântau; Haggio era uriaș și tăcut, adesea uitându-se urât, de parcă uita cine era ea, iar Qotho avea ochii cruzi și mâini agile, cărora le plăcea să rănească. Pe pielea albă și moale a lui Doreah lăsa urme de fiecare dată când o atingea, iar uneori o făcea pe Irri să se smiorcăie în noapte. Chiar și caii săi păreau că se tem de el.

Totuși, erau legați pe viață și pe moarte de Drogo, așa că Daenerys nu avu de ales decât să-i accepte. Și uneori se trezea dorindu-și ca tatăl ei să fi fost apărat de astfel de oameni. În balade, cavalerii albi din Garda Regelui erau cei mai nobili, cei mai viteji și cei mai cinstiți, dar Regele Aerys

fusese ucis de unul dintre ei, băiatul frumos căruia acum i se zicea Regicidul, iar un al doilea, Ser Barristan cel îndrăzneț, se pusese în slujba Uzurpatorului. Se întreba dacă toți bărbații erau la fel de falși pe cuprinsul celor Șapte Regate. Când fiul ei va ședea pe Tronul de Fier, va avea grijă ca el să aibă propriii săi călăreți de sânge, care să-l protejeze împotriva trădării Gărzii Regelui.

- *Khaleesi*, îi spuse Cohollo în Dothraki, Drogo, care este sânge din sângele meu, mi-a poruncit să vă spun că trebuie să urce pe Mama Munților în această noapte, ca să aducă sacrificii zeilor pentru întoarcerea în siguranță.

Pe Mamă nu li se permitea să pună piciorul decât bărbaților, Dany știa asta. Călăreții de sânge ai *khal*-ului îl vor însoți și vor reveni în zori.

- Spune-i soarelui și stelei mele că-l voi visa și-i voi aștepta nerăbdătoare întoarcerea, răspuse ea îndatoritoare.

Dany obosea ușor, copilul crescând în ea, iar o noapte de odihnă va fi bine-venită. Sarcina părea însă să fi aprins și mai tare dorința lui Drogo pentru ea, iar îmbrățișările sale din noapte o zdrobeau.

Doreah o conduse spre colina găunoasă pregătită pentru ea și pentru *khal*. Înăuntru era răcoare și întuneric, ca într-un cort făcut din pământ.

- Jhiqui, baia, te rog, porunci ea, vrând să-și spele pielea de praful adunat pe drum și să-și ude picioarele obosite. Era plăcut de știut că vor mai zăbovi aici o vreme, că nu va fi nevoită să se urce mâine pe spatele Argintului.

Apa era aproape opărită, așa cum îi plăcea ei.

- Am să-i dau fratelui meu darul în astă noapte, hotărî ea, în timp ce Jhiqui îi spăla părul. Ar trebui să arate ca un rege în orașul sacru. Doreah, aleargă și găsește-l și invită-l să cineze cu mine.

Viserys se purta mai bine cu fata ei Lyseniană decât cu slujnicele Dothraki, poate pentru ca Magister Illyrio îl lăsase să se culce cu ea în Pentos. Irri, du-te la bazar și cumpără fructe și carne. Orice, dar nu carne de cal.

- Carnea de cal e cea mai bună, zise Irri. Calul îl face pe bărbat puternic.

- Viserys urăște carnea de cal.

- După cum spuneți, *khaleesi*.

Veni înapoi cu o halcă de carne de capră și un coș cu fructe și legume. Jhiqui fripse carnea, împreună cu ierburi dulci și păstăi, ungând-o cu miere în timp ce o gătea, și mai aduse pepeni și rodii, prune și un fruct ciudat de la răsărit, pe care Dany nu îl cunoștea. În vreme ce slujnicele pregăteau mâncarea, Dany așternu veșmintele pe care le făcuse după măsura fratelui său: o tunică și pantaloni de pânză de in albă, sandale din piele care se legau cu șnururi până la genunchi, o centură din medalioane de bronz, o vestă din piele pictată cu dragoni care azvârleau foc pe nări. Dothrakii îl vor respecta mai mult dacă arăta altfel decât un milog, spera ea, și poate o va ierta pentru că-l făcuse de rușine în ziua aceea, pe câmp. Pentru ea, era tot regele ei, în definitiv, și tot fratele ei. Amândoi erau sânge din sânge de dragon,

Tocmai aranja ultimele daruri, o mantie de mătase fină, verde precum iarba, cu o bordură de un cenușiu-deschis, care i-ar pune în evidență argintul din păr, când sosi Viserys, trăgând-o pe Doreah de mână. Unul dintre ochii ei era înroșit, acolo unde o lovise.

- Cum îndrăznești să mi-o trimiți pe târfa asta să-mi dea mie ordine? zise el.

Pe slujnică o îmbrânci brutal, trântind-o pe covor. Furia lui o luă pe Dany prin surprindere.

- Nu voiam decât... Doreah, ce i-ai spus?

- *Khaleesi*, ai milă, iartă-mă. M-am dus la el, așa cum mi-ați cerut, și i-am spus că îi porunciți să vi se alăture la cină.

- Nimeni nu poruncește unui dragon, șuieră Viserys. *Eu sunt regele tău!* Ar fi trebuit să-ți trimit înapoi capul ei.

Fata Lyseniană începu să se smiorcăie, însă Dany o liniști cu o atingere.

- Nu te teme, nu se va atinge de tine. Scumpul meu frate, te rog, iart-o, fata ți-a grăit greșit, i-am spus să te roage să cizezi cu mine, dacă înălțimea Ta dorești asta. Îl luă de braț și-l conduse în încăpere. Uite! Astea sunt pentru tine.

Viserys se încruntă bănuitor.

- Ce-i cu astea?

- Ținută nouă. Am făcut-o pentru tine. Dany zâmbi cu timiditate.

El îi aruncă o privire și rânji.

- Zdrențe Dothraki. Acum vrei să mă îmbraci tu?
- Te rog... te vor răcori și-ți va fi mai bine în ele și m-am gândit... Poate dacă te îmbraci ca ei, ca Dothrakii... Dany nu știa cum s-o spună fără să trezească balaurul din el.

- În curând o să vrei să-mi împletești părul.

- Niciodată n-aș... De ce era întotdeauna atât de brutal? Nu voia decât să-l ajute. Nu ai dreptul la împletituri, încă nu ai câștigat nici o victorie.

N-ar fi trebuit să spună asta. Furia erupse în ochii săi liliachii, dar nu îndrăzni s-o lovească, nu cu slujnicele ei de față și cu războinicii *khas*-ului afară. Viserys ridică mantia și o miroși.

- Asta pute a bălegar. Poate că ar trebui s-o folosesc drept pătură pentru cal.

- Am pus-o pe Doreah s-o coasă special pentru tine, îi spuse ea, rănită. Aceste veșminte sunt potrivite și pentru un *khal*.

- Eu sunt Lordul celor Șapte Regate, nu un sălbatic tăvălit prin iarbă, cu clopoței prin păr, scuiță Viserys. O înșfacă de braț. Uیți cine ești, curvă! Crezi că burtosul ăla te va proteja dacă trezești balaurul?

Degetele sale se înfipseaseră dureros în brațul ei și, pentru o clipă, Dany se simți din nou copilă, smiorcăindu-se înaintea furiei lui. Căută cu cealaltă mână și apucă primul lucru pe care-l găsi, centura pe care sperase să i-o dăruiască, un lanț greu de medalioane ornate, din bronz. O răsuci cu toată forța ei. Lovitura îl prinse în plină față. Viserys îi dădu drumul. Pe obrajii săi începu să curgă sânge, acolo unde muchia unuia dintre medalioane îi despicasă pielea.

- Tu ești cel care uită cine e, îi spuse Dany. Nu ai învățat *nimic* din ziua aceea pe câmp? Pleacă acum, înainte să-mi chem *khas*-ul să te azvârle afară. Și roagă-te ca Drogo să nu afle de asta, pentru că-ți va deschide pântecul și-și va băga mațele pe gât.

Viserys sări în picioare.

- Când voi avea regatul meu, vei regreta această zi, curvă.

leși ținându-se de fața sfâșiată, lăsând darurile neatins.

Picături de sânge pătaseră frumoasa mantie de mătase. Dany strânse țesătura moale la obraz și se așeză cu

picioarele încrucișate, pe una dintre saltelele sale de dormit.

- Cina este gata, *khaleesi*, anunță Jhiqui.

- Nu mi-e foame, spuse Dany întristată. Se simți, dintr-odată, foarte obosită. Împărțiți mâncarea între voi și trimiteți-i ceva și lui Ser Jorah, dacă vreți. După o clipă adăugă: Vă rog, aduceți-mi ouăle de dragon.

Irri îi aduse oul cu cochilia de un verde-închis; picături de bronz luciră printre solzii săi când îl întoarse în mâinile ei mici. Dany se ghemui pe saltea, trăgându-și mantia de mătase fină peste ea și ținând oul în golul dintre pântecul umflat și sânii ei mici și fragezi. Îi plăcea să țină ouăle. Erau atât de frumoase, iar uneori, fiind atât de aproape de ele, o făceau să se simtă mai puternică, mai curajoasă cumva, de parcă și-ar fi tras puterea din acei dragoni pietrificați închiși înăuntru.

Stătea acolo, ținând oul, când simți copilul mișcându-se în ea... de parcă s-ar fi întins afară, frate spre frate, sânge către sânge.

- *Tu ești dragonul*, îi șopti Dany, *adevăratul dragon*. Știu asta. O știu. Și zâmbi, adormind și visându-se acasă.

BRAN

Cădea o ninsoare ușoară. Bran putea simți fulgii pe fața sa, topindu-se când îi atingeau pielea precum cea mai fină ploaie. Se înalță pe spinarea calului său, privind cum grilajul de fier era ridicat. Încerca să rămână calm, deși inima i se zbătea în piept.

- Ești gata? îl întrebă Robb.

Bran dădu din cap, încercând să nu-și arate frica. Nu mai ieșise din Winterfell de când căzuse, însă era hotărât să călărească acum la fel de mândru ca orice cavaler.

- Atunci, să-i dăm drumul. Robb dădu piteni armăsarului său alb-cenușiu, iar calul trecu pe sub grilajul de fier.

- Du-te, îi șopti Bran iepei sale.

O atinse ușor pe gât, iar mica mânăză castanie o luă înainte. Bran îi dăduse numele Dansatoarea. Avea doi ani și Joseth spunea că era mai deșteaptă decât orice alt cal. O dresaseră special, să răspundă la frâu, la voce și atingere. Până acum, Bran nu călărise cu ea decât prin curte. Prima dată, Joseth și Hodor o conduseseră de dârlogi, în vreme ce Bran stătea pe spinarea ei, în șaua mare, pe care i-o concepușe Pezevenghiul, dar în ultimele două săptămâni o călărise singur, mergând la trap în cerc și tot în cerc, prinzând curaj cu fiecare tur făcut.

Trecură pe sub postul de gardă de la poartă, dincolo de zidurile exterioare. Vară și Vântul Cenușiu veneau sărind pe lângă ei, adulmecând. Foarte aproape călărea Theon Greyjoy, cu arcul său lung și cu o tolba de săgeți cu vârful lat; avea de gând să doboare o căprioară, le spusese. Era urmat de patru oameni din gardă, cu cămăși de zale și coifuri, și de Joseth, un grăjdar slab ca un țâr, pe care Robb îl numise îngrijitor peste cai câtă vreme ce Hodor lipsea. Maester Luwin încheia coloana, călărind pe un măgar. Lui Bran i-ar fi plăcut mai mult dacă el și Robb ar fi plecat singuri, numai ei doi, însă Hal Mollen nici nu voise să audă de așa ceva, iar Maester Luwin îl susținuse. Dacă Bran cădea de pe cal sau se rănea, maesterul era hotărât să fie pe aproape.

Dincolo de castel se întindea o piață, dar tarabele sale de lemn erau goale acum. Trecură pe străzile mocirloase

ale satului, dincolo de șirurile de case mici, din bârne și piatră neșlefuită. Mai puțin de una din cinci era locuită, fuiuare subțiri de fum se învâртеjeau din coșurile lor. Restul caselor se umpleau una câte una, pe măsură ce se făcea mai frig. Când cădea zăpada și vânturile înghețate se rostogoleau urlând dinspre nord, zicea Bătrâna Nan, țăranii își părăseau câmpurile lor înghețate și avanposturile îndepărtate, își încărcau căruțele, și cătunul de iarnă revenea la viață. Bran nu mai văzuse asta niciodată, însă Maester Luwin spunea că ziua se apropia tot mai mult. Sfârșitul verii îndelungate bătea la ușă. *Venea iarna.*

Câțiva săteni se uitară neliniștiți spre lupii străvechi când trecură călăreții, iar unul dintre bărbați lăsă lemnele pe care le căra și dispăru în grabă, cu teamă, însă majoritatea oamenilor din cătun se obișnuiseră cu prezența lor. Se lăsară într-un genunchi când dădură cu ochii de băieți, iar Robb îl salută pe fiecare cu o înclinare regească din cap.

Cum picioarele sale nu puteau să se strângă, mișcarea legănată a calului îl făcu pe Bran să stea nesigur în primele momente, însă șaua sa uriașă, cu capătul gros și speteaza ridicată, îl ținea confortabil, iar curelele de pe piept și coapse nu-l lăsau să cadă. După o vreme, ritmul mișcării începu să i se pară aproape natural. Teama i se risipi, iar pe fața sa se deschise un zâmbet neîncredător.

Două fete care serveau la mese stăteau sub firma Bușteanului Fumegând, berăria locală. Când Theon Greyjoy le strigă, cea mai tânără se înroși și-și acoperi fața. Theon își îmboldi calul ca să ajungă lângă Robb.

- Scumpă Kyra, zise el răsând. Se foiește ca o nevăstuică în pat, dar spune-i un cuvânt pe stradă și se înroșește toată, ca o fată mare. Ți-am povestit vreodată de noaptea în care ea și Bessa...

- Nu acum, când poate auzi și fratele meu, Theon, îl preveni Robb, aruncând o privire spre Bran.

Bran se uită în altă parte, prefăcându-se că nu auzise nimic, însă putea simți ochii lui Greyjoy ațintiți asupra sa. Fără îndoială că zâmbea. Zâmbea foarte mult, de parcă lumea ar fi fost o glumă secretă, pe care numai el era destul de isteț ca s-o priceapă. Robb părea să-l admire pe Theon și-i plăcea compania lui, însă Bran nu fusese niciodată încântat de păzitorul tatălui său. Robb se apropie.

- Te descurci bine, Bran.
- Vreau să merg mai repede, răspuse el. Robb zâmbi.
- După cum ți-e voia.

Își îmboldi armăsarul la trap. Lupii goniră după el. Bran pocni tare din frâie, iar Dansatoarea mări pasul. Auzi strigătul lui Greyjoy și tropytul de copite din urma sa. Mantia i se ridică pe lângă el, fluturând în vânt, iar zăpada părea că e azvârlită în față. Robb era la o distanță bună înaintea lui, uitându-se din când în când peste umăr, să fie sigur că Bran și ceilalți îl urmau. Plesni din nou din frâie. Ușoară ca mătasea, Dansatoarea intră în galop. Distanța se micșoră. Când îl ajunse pe Robb, la marginea pădurii, la trei kilometri depărtare de cătunul de iarnă, îi lăsaseră pe ceilalți mult în urmă.

- Pot să *călăresc!* strigă Bran, râzând. Se simțise aproape la fel de bine ca în zbor.

- M-aș lua la întrecere cu tine, dar mă tem că ai să câștigi.

Tonul lui Robb era destins și glumeț; totuși Bran putea spune că era ceva ce-l tulbura pe fratele său, dincolo de zâmbetul lui.

- Nu vreau să mă iau la întrecere. Bran se uită în jurul lui, căutând lupii străvechi. Amândoi dispăruseră în pădure. L-ai auzit pe Vară urlând noaptea trecută?

- Și Vântul Cenușiu a fost neliniștit, zise Robb. Părul său roșcat crescuse lăptos și ciufulit, iar o șuviță roșiatică îi atârna până la falcă, făcându-l să arate mai bătrân decât cei cincisprezece ani ai lui. Uneori, cred că știu anumite lucruri... simt anumite lucruri... Nici nu știu cât pot să-ți spun, Bran. Aș vrea să fii mai mare.

- Am opt ani acum! zise el. Opt nu este cu mult mai puțin decât cincisprezece, și sunt moștenitor al Winterfellului, după tine.

- Așa este. Robb părea întristat, ba chiar și puțin speriat. Bran, trebuie să-ți spun ceva. A venit o pasăre noaptea trecută. De la Debarcaderul Regelui. Maester Luwin m-a trezit.

Bran simți o sfârșeală bruscă. *Aripi negre, cuvinte întunecate*, spunea întotdeauna Bătrâna Nan, iar în ceea ce privea cuvintele, corbiile dovediseră adevărul proverbului. După ce Robb îi răspunsese Lordului Comandant al

Rondului de Noapte, pasărea venită înapoi adusese vestea că unchiul Benjen tot nu era de găsit. Apoi sosise un mesaj din Eyrie, de la mama, însă nici acesta nu adusese vești bune. Nu spunea când avea de gând să revină acasă, ci numai că îl luase prizonier pe Pezevenghi. Lui Bran îi plăcuse puțin de omuleț, totuși numele *Lannister* îi trimitea fiori reci pe șira spinării. Era ceva cu Lannisterii, ceva ce ar fi trebuit să-și amintească, însă când încerca să se gândească la asta, îl lua amețeala și stomacul i se strângea, devenind tare ca piatra. Robb petrecuse mare parte din ziua aceea încuiat în spatele ușilor, împreună cu Maester Luwin, Theon Greyjoy și Hallis Mollen. După aceea, fuseseră trimiși călăreți, pe armăsari iuți, cu poruncile lui Robb spre nord. Bran auzise vorbindu-se de Șanțul Cailin, vechiul avanpost pe care-l construiseră Primii Oameni, pe vârful Gâtului. Nimeni nu-i spunea ce se întâmplă, dar știa că nu era bine.

Iar acum, un alt corb, un nou mesaj. Bran se agăță de o speranță.

- Pasărea era de la mama? Vine acasă?

- Mesajul era de la Alyn, de la Debarcaderul Regelui. Jory Cassel e mort. La fel și Wyl și Heward. Uciși de Regicid. Robb își ridică fața spre ninsoare, iar fulgii i se topiră pe obraji. Zeii să-i odihnească.

Bran nu știa ce să spună. Se simțea de parcă ar fi fost lovit. Jory fusese căpitanul gărzii la Winterfell încă dinainte de a se fi născut el.

- L-au ucis pe Jory? Își amintea momentele când Jory îl fugărise peste tot, pe acoperișuri. Îl putea vedea mergând prin curte în cămașa de zale și platoșă, sau stând la locul său obișnuit, pe banca din Sala Mare, glumind în timp ce mânca. De ce ar fi vrut cineva să-lucidă pe Jory?

Robb clătină din cap, cu durerea clar oglindită în ochi.

- Nu știu și... Bran, ăsta nu-i lucrul cel mai rău. Tata a fost prins sub calul lui căzut în timpul luptei. Alyn spune că piciorul i-a fost zdrobit și... Maester Pycelle i-a dat lapte de mac, dar nu sunt singuri când... când... Tropotul cailor îl făcu să privească pe drum, spre locul în care goneau Theon și ceilalți. Ei, își va reveni, încheie el. Își puse mâna pe mânerul sabiei și aborda un ton solemn: Bran, îți promit, indiferent ce se va întâmpla, nu voi lăsa fapta asta

nepedepsită.

Ceva din tonul său îl făcu pe Bran și mai temător.

- Ce o să faci? întrebă el, când Theon își struni calul lângă ei.

- Theon crede că ar trebui să ridic flamurile, zise Robb.

- Sânge pentru sânge.

Pentru prima dată, Greyjoy nu mai zâmbea. Fața sa suptă, întunecată, avea o expresie flămândă, iar peste ochi îi căzuse părul negru.

- Numai lorzii pot ridica flamurile, zise Bran, în timp ce ninsoarea cădea peste tot în jur.

- Dacă tatăl tău moare, rosti Theon, Robb va fi Lord de Winterfell.

- Nu va muri! strigă Bran. Robb îi luă mâna.

- Nu va muri, spuse el calm. Totuși... onoarea întregului nord se află în mâinile mele acum. Când tatăl nostru și-a luat rămas-bun de la noi, mi-a spus să fiu tare, pentru tine și pentru Rickon. Sunt aproape un bărbat în putere, Bran.

El se înfiora.

- Aș vrea să se fi întors mama, spuse el pe un ton jalnic. Se uită împrejur după Maester Luwin; măgarul lui era vizibil la mare distanță, urcând la trap o creastă. Și Maester Luwin zice să ridici flamurile?

- Maester este un bătrân sfios, făcu Theon.

- Tata îi asculta întotdeauna sfaturile, îi aminti Bran fratelui său. Și mama.

- Le ascult și eu, insistă Robb. Ascult pe toată lumea.

Bucuria pe care o simțise Bran călărind dispăruse, topită precum fulgii de zăpadă pe fața lui. Nu cu mult timp în urmă, gândul că Robb ar putea ridica flamurile și că s-ar fi putut duce la război l-ar fi umplut de entuziasm, dar acum simțea doar oroare.

- Ne putem întoarce acum? întrebă el. Mi-e frig. Robb aruncă o privire în jur.

- Trebuie să găsim lupii. Mai poți să rabzi puțin?

- Pot să merg la fel de mult ca tine.

Maester Luwin îl avertizase să nu lungească deplasarea, de teama rosăturilor provocate de șa, însă Bran n-ar fi recunoscut o slăbiciune în fața fratelui său. Era deja sătul de modul în care se agitau toți în jurul lui și-l întrebau mereu cum se simțea.

- Atunci, să-i vânăm pe vânători, zise Robb.

Unul lângă celălalt, își îmboldiră caii dincolo de drumul regelui și se avântară în Pădurea Lupului. Theon li se așează în spate și-i urmă, vorbind și glumind cu soldații din gardă.

Era bine sub copaci. Bran o strunea pe Dansatoare la mers, ținându-i frâiele ușor și privind de jur împrejur pe măsură ce înaintau. Cunoștea pădurea, dar zăcuse atât timp ținut la Winterfell, încât i se părea că o vedea pentru prima dată. Nările i se umplură de mirosuri; mireasma tare și proaspătă a acelor de pin, mirosul reavăn al frunzelor putrede, aromele de mosc sălbatic și izul focurilor îndepărtate... Surprinse cu privirea o veveriță neagră, mișcându-se pe crengile acoperite cu zăpadă ale unui stejar, și se opri să studieze plasa argintie țesută de o împărăteasă a păianjenilor.

Theon și ceilalți rămaseră tot mai în urmă, până ce Bran nu le mai putu auzi glasurile. Din față răzbătea un clipocit vag de apă vijelioasă. Se auzi din ce în ce mai tare, până când ajunseră la pârâu. Ochiul începură să-l usture de lacrimi.

- Bran? întrebă Robb. Ce-i cu tine? El scutură din cap.

- Mi-am amintit ceva. Jory ne-a adus o dată aici, să pescuim păstrăvi. Tu, eu și Jon. Îți amintești?

- Îmi amintesc, zise Robb cu voce slabă, încărcată de tristețe.

- N-am prins nimic atunci, făcu Bran, dar Jon mi-a dat mie peștii lui, pe drumul înapoi spre Winterfell. O să-l mai vedem vreodată pe Jon?

- L-am văzut pe unchiul Benjen când a venit regele în vizită, îi aminti Robb. Și Jon ne va vizita, ai să vezi.

Pârâul curgea de la înălțime, cu apele repezi. Robb descăleca și-și conduse calul prin vad. În părțile cele mai adânci, apa-i ajungea până la șold. Își prioni calul de un copac, pe partea cealaltă, și se aventură înapoi după Bran și Dansatoare. Curentul făcea spume în jurul rocilor și rădăcinilor, iar Bran putea simți stropii de apă pe față în vreme ce Robb îl conducea. Asta-l făcu să zâmbească. Pentru o clipă, se simți din nou puternic și întreg. Se uită în sus, spre copaci, și se visă cățărându-se pe ei, chiar în vârf, cu întreaga pădure întinzându-se sub el.

Înaintaseră mult în partea cealaltă când auziră un urlet,

un vaiet prelung și crescător, care răzbătea printre copaci ca un vânt rece. Bran își ridică fruntea să asculte.

- Vară, spuse el.

Nici nu vorbise bine, că un al doilea urlet se alătură primului.

- Au ucis ceva, zise Robb încălecând din nou. Mai bine mă duc și-i aduc înapoi. Așteaptă aici, Theon și ceilalți trebuie să sosească imediat.

- Vreau să merg cu tine, zise Bran.

- Îi găsesc mai repede dacă merg singur.

Robb dădu pinteni armăsarului său și dispăru printre copaci. Odată ce plecă, pădurea păru că se strânge în jurul lui Bran. Ninsoarea cădea și mai tare acum. Acolo unde atingea pământul se topea, însă peste tot în jurul lui, pe pietre și rădăcini și crengi, era o pătură subțire de alb. Pe când aștepta, își dădu seama cât de incomod stătea. Nu-și mai putea simți picioarele, care atârnavă inutile în scări, însă cureaua din jurul pieptului era strânsă și-l rodea, iar ninsoarea topită îi udase mânușile și-i înghețaseră mâinile. Se întrebă ce-i întârzia atât pe Theon și Maester Luwin, pe Joseth și pe ceilalți.

Când auzi foșnetul frunzelor, trase de frâu ca să o facă pe Dansatoare să se întoarcă, așteptându-se să-și vadă prietenii, însă bărbații care ieșiră pe malul pârâului îi erau necunoscuți.

- Ziua bună, spuse el speriat. Dintr-o privire, Bran observă că nu erau nici pădurari, nici țărani. Își dădu brusc seama cât de bogat era îmbrăcat. Tunica sa era nouă, din lână de un cenușiu-închis, cu nasturi argintii, iar un ac masiv, din argint, îi ținea pe umeri mantia tivită cu blană. Cizmele și mânușile erau căptușite cu blană.

- Ești singur, da? zise cel mai înalt dintre ei, un bărbat pleșuv, cu o față tăbăcită de vânt. Pierdut prin Pădurea Lupului, bietul băiat.

- Nu m-am pierdut. Lui Bran nu-i plăcea felul în care se priveau străinii aceștia. Numără patru, dar câini îi toarse capul, mai văzu doi în spatele său. Fratele meu îi plecat de lângă mine doar acum o clipă, iar garda mea va fi aici imediat.

- Garda ta, zici? glăsui un al doilea bărbat. O barba rară și cenușie îi acoperea fața suptă. Și ce păzesc ei,

domnișorule? Acul de argint pe care-l văd pe mantia ta?

- Drăguț, se auzi o voce de femeie.

Abia dacă arăta ca o femeie; înaltă și subțire, cu același chip aspru ca al celorlalți, cu părul ascuns într-un coif deschis, de forma unui castron. Sulița pe care o ducea era din stejar negru, cu un vârf din oțel ruginit.

- Ia hai să ne uităm, zise insul masiv și chel.

Bran îl privi neliniștit. Hainele bărbatului erau murdare, roase până ce aproape că se rupseseră în bucăți, peticite ici și colo cu stofă maro și albastră sau verde-închis, decolorate până la cenușiu, în afară de mantia care trebuie că fusese, cândva, neagră. Cel cu barba rară și cenușie purta și el zdrențe negre. Dintr-odată, Bran își aminti de fugarul pe care-l decapitase tatăl său în ziua în care găsiseră puii de lup; și bărbatul acela era îmbrăcat tot în negru, iar tatăl său spusese că era un dezertor din Rondul de Noapte. *Nici un bărbat nu este mai periculos, și-l aminti pe Lordul Eddard spunând. Dezertorul știe că viața sa nu mai valorează nimic dacă este prins, așa că nu se va da în lături de la nici o crimă, indiferent cât de ticăloasă ori crudă ar fi.*

- Acul, băiete, ceru uriașul și întinse mâna.

- Vom lua și calul, spuse altcineva, o femeie mai scundă decât Robb, cu o față lată și plată și părul galben, lins.

Descăleca, și încă repede. Un cuțit îi alunecă din mânecă direct în mâna ei, iar tăișul era zimțat ca un fierăstrău. ■

- Nu, replică Bran. Nu pot să...

Bărbatul masiv înșfacă frâul înainte ca Bran să se fi putut gândi să o întoarcă pe Dansatoare și să pornească în galop.

- Ba poți, domnișorule... și o vei face, dacă știi ce-i bine pentru tine.

- Stiv, uită-te, e legat de șa. Femeia înaltă arată cu vârful suliței. Poate că grăiește adevărat.

- Curele, zici? Întrebă Stiv. Trase un pumnal dintr-o teacă de la cingătoare. Există o cale de a rezolva și cu curelele.

- Ești olog? Întrebă femeia scundă. , '| Bran se aprinse.

- Sunt Brandon Stark de Winterfell și ar fi mai bine să dai drumul calului, ori o să muriți cu toții.

Bărbatul sfrijit, cu fața năpădită de bărbuța cenușie,

izbucni în râs.

- Băiatul e un Stark, într-adevăr. Numai un Stark este suficient de prost încât să amenințe atunci când cineva mai isteț s-ar milogi.

- Taie-i cocoșelul și îndeasă-i-l în gură, sugeră scundaca. Asta ar trebui să-l facă să tacă.

- Ești la fel de proastă pe cât ești de urâtă, Hali, zise femeia înaltă. Băiatul nu valorează nimic mort, dar viu... Zeii fie blestemați, ia gândiți-vă cât ar da Mance pentru a-l avea prins pe vreunul din sângele lui Benjen Stark!

- Mance fie blestemat, înjură bărbatul uriaș. Vrei să te întorci acolo, Osha? Ești și mai proastă. Crezi că arătătorilor în alb le-ar păsa dacă ai avea un prizonier? Se întoarse înapoi spre Bran și-i tăie cureaua din jurul coapselor. Pielea se desprinse cu un oftat.

Lovitura fusese iute și abilă, tăind adânc. Privind în jos, Bran văzu carnea dezgolită, acolo unde lâna jambierelor fusese tăiată. Începu să-i curgă sânge. Privea cum se lățea pata roșie, începând să se simtă amețit, curios de detașat, fără nici o durere, nici măcar cea mai mică senzație. Uriașul mormăi surprins.

- Lasă fierul jos acum, și-ți promit o moarte rapidă și fără dureri, strigă Robb.

Bran se uită în sus, animat de o speranță disperată, și avea toate motivele. Puterea cuvintelor era însă diminuată de felul în care glasul său ceda sub presiune. Era călare, iar hoitul însângerat al unui elan atârna în spatele calului. Ținea sabia în mâna înmănușată.

- Fratele, spuse bărbatul cu fața cenușie, țepoasă.

- E unul tare aprig, zise batjocoritoare scundaca. Vrei să lupți cu noi, băiete?

- Nu fii prost, flăcăule. Ești singur contra șase. Femeia înaltă, Osha, își coborî sulia. Coboară de pe cal și aruncă sabia. Îți vom mulțumi din suflet pentru armăsar și pentru carne, iar tu și fratele tău veți putea pleca.

Robb fluieră. Se auzi un zgomot slab, de pași ușori și frunze ude. Tufele căzură în lături, crengile joase ale copacilor își cedară zăpada acumulată, iar Vântul Cenușiu și Vara țâșniră din verdeață. Vara adulmecă în aer și mârâi.

- Lupi, icni Hali.

- Lupi străvechi, adăugă Bran. Deși încă nu crescuseră

de-a binelea, erau la fel de mari ca oricare alt lup văzut de el până acum, însă diferențele erau ușor de observat, dacă știai la ce să te uiți. Maester Luwin și Farlen, dresorul de câini, îl învățaseră. Un lup străvechi avea capul mai mare și picioarele mai lungi, proporțional cu trupul, iar nasul și maxilarul erau mai pronunțate și mai subțiri. Aveau ceva sumbru și înspăimântător, cum stăteau acolo, printre fulgii de zăpadă. Urme de sânge proaspăt pătau botul Vântului Cenușiu.

- Câini, făcu disprețuitor uriașul pleșuv. Totuși, am auzit că nimic nu-i mai potrivit decât o mantie din blană de lup când e vorba să te încălzești noaptea. Făcu un gest scurt. Omorâți-i!

Robb strigă: *Winterfell!* Și dădu pinteni calului. Armăsarul se aruncă în jos spre mal, iar zdrențăroșii îi tăiară calea. Un bărbat cu o secure se repezi înainte, nepăsător» Sabia lui Robb îl izbi în față cu un clănțănit oribil și iscă un jet de sânge de un roșu-deschis. Bărbatul cu fața suptă și țepoasă se întinse spre dârlogi, apucându-i pentru o clipită... dar Vântul Cenușiu sări pe el, trântindu-l la pământ. Căzu cu spatele în pârâu, cu un pleoscăit și un urlet, bătând disperat apa cu cuțitul, în timp ce capul i se scufundă. Lupul străvechi sări după el, iar apa albicioasă se coloră în roșu, acolo unde dispăruseră amândoi.

Robb și Osha schimbau lovituri la mijlocul apei. Sulița ei lungă era ca un șarpe cu cap de oțel, țâșnind spre pieptul lui o dată, de două ori, de trei ori, însă Robb para fiecare lovitură cu sabia sa lungă, azvârlind vârful într-o parte. La a patra lovitură sau a cincea, femeia înaltă se întinse prea mult și-și pierdu echilibrul, doar pentru o clipă. Robb șarjă, doborând-o.

La câțiva pași distanță. Vară țâșni și se repezi la Hali. Cuțitul se avântă spre coaste. Vară alunecă, mârâind, și se lansă din nou. De data asta, fălcile se închiseră în jurul gleznei ei. Ținând cuțitul cu ambele mâini, femeia pipirică lovi în jos, însă lupul nu părea să simtă lama. Se desprinse o clipă, cu botul plin de piele, pânză și carne însângerată. Când Hali se împiedică și căzu, se repezi din nou la ea, aruncând-o pe spate, iar colții îi sfâșiară burta.

Cel de-al șaselea om fugi de la locul carnagiului... dar nu ajunse departe. Pe când alerga în sus pe partea

îndepărtată a malului, Vântul, Cenușiu ieși din pârâu, learcă de apă. Se scutură și se avântă în urma celui care alerga, retezându-i tendoanele dintr-o singură mușcătură, și aruncându-i-se spre gât, când bărbatul care urla alunecă înapoi, spre apă.

Și atunci nu mai rămase nimeni, în afară de uriașul Stiv. Prinse curelele de pe pieptul lui Bran, îl apucă de braț și-l trase. Bran căzu. Se prăbuși pe pământ, cu picioarele chircite sub el, cu unul în apă. Nu putea simți răceala pârâului, dar simți oțelul când Stiv îi apăsă pumnalul pe gât.

- Înapoi, avertiză bărbatul, sau îi tai băiatului beregata, jur.

Robb își struni calul, răsuflând din greu. Furia îi dispăru din ochi, iar brațul cu care ținea sabia căzu moale.

În acel moment, Bran văzu totul. Vară o sfârteca pe Hali, trăgând șerpi lucioși și albaștri din burta ei. Ochii ei erau mari și holbați. Bran nu putea spune dacă mai trăia sau nu. Bărbatul cu barba cenușie și cel cu securea zăceau nemișcați, însă Osha era în genunchi, târându-se spre sulița ei căzută. Vântul Cenușiu lipăi spre ea, cu apa picurând de pe el.

- Cheamă-l, strigă uriașul. Cheamă-i pe amândoi, ori băiatul olog va muri acum!

- Vânt Cenușiu, Vară, la mine! zise Robb.

Lupii străvechi se opriră și își întoarseră capetele. Vântul Cenușiu alergă înapoi spre Robb. Vară rămase pe loc, cu ochii pe Bran și pe omul de lângă el. Mârâi. Nasul îi era umed și roșu, iar ochii-i ardeau.

Osha se folosi de capătul suliței pentru a se ridica în picioare. Sângele-i curgea din rana de pe partea de sus a brațului, acolo unde o tăiasse Robb. Bran putea vedea transpirația curgând pe fața uriașului. Își dădu seama că Stiv era la fel de speriat ca el.

- Starkii, mormăi bărbatul, ticăloșii de Stark. Apoi ridică glasul. Osha, omoară lupii și ia sabia.

- Omoară-i singur, răspuse ea. Eu nu mă apropiu de monștrii ăștia. ^'

Preț de o clipă, Stiv rămase descumpănit. Mâna-i tremura; Bran simți un fir de sânge acolo unde cuțitul îi apăsa gâtul. Duhoarea bărbatului îi umplea nările; duhnea

a frică.

- Tu, i se adresa el lui Robb. Ai vreun nume?

- Sunt Robb Stark, moștenitorul Winterfellului.

- Țsta-i fratele tău?

- Da.

- Dacă vrei să mai trăiască, să faci ce-ți spun eu.

Descălecă.

Robb ezită un moment. Apoi încet, deliberat, descălecă ținând sabia în mână.

- Acum, ucide lupii. Robb nu se clinti.

- Fă-o. Lupii, sau băiatul.

- *Nu!* țipă Bran.

Dacă Robb ar fi făcut ce i se cerea, Stiv i-ar fi ucis, oricum, pe amândoi, odată ce lupii străvechi ar fi fost morți. Bărbatul pleșuv îl apucă de păr cu mâna liberă și-l răsuci cu cruzime, până ce Bran începu să scâncească de durere.

- Ține-ți gura, ologule, auzi? Îi răsuci părul și mai tare.

Mă auzi?

Din pădurea din spatele lor se auzi un sunet surd. Stiv scoase un icnet scurt când un băț de jumătate de cot, cu țepi, îi explodă dintr-odată în piept. Săgeata era de un roșu strălucitor și fusese vopsită cu sânge.

Pumnalul căzu de lângă gâtul lui Bran. Uriașul se clătină și se prăbuși cu fața în jos, în apele pârâului. Săgeata se frânse sub el. Bran privi cum viața i se scurgea în unde.

Osha se uită în jur când soldații din garda lordului Stark se iviră de sub copaci, cu armele în mâini. Aruncă sulița.

- Milă, stăpâne, se rugă ea de Robb.

Soldații aveau o expresie ciudată pe față, pe când cercetară scena măcelului. Priviră lupii nesiguri, iar când Vară reveni la hoitul lui Hali, să înfulece, Joseth scăpă cuțitul și alergă în tufișuri, vomitând. Chiar și Maester Luwin părea șocat când ieși de după un copac, dar numai pentru o clipă. Apoi scutură din cap și traversă apele, venind lângă Bran.

- Ești rănit?

- M-a tăiat la picior, zise el, dar nu am simțit nimic. Când Maester Luwin îngenunche ca să-i examineze rana, Bran întoarse capul. Theon Greyjoy stătea lângă un copac, cu arcul în mână. Zâmbea. Întotdeauna zâmbea. Pe pământul

moale de la picioarele sale erau înfipte șase săgeți, dar nu fusese nevoie decât de una.

- Un dușman mort are frumusețea lui, anunță el.

- Jon spunea întotdeauna că ești un dobitoc, Greyjoy, făcu Robb ridicând glasul. Ar trebui să te leg în fiare, în curte, și să-l las pe Bran să exerseze pe tine tragerea cu arcul.

- Ar trebui să-mi mulțumești pentru că i-am salvat viața fratelui tău.

- Ce-ar fi fost dacă ratai ținta? zise Robb. Ce s-ar fi întâmplat dacă îl răneai doar? Dacă-i făceai mâna să zvâcnească sau dacă l-ai fi lovit pe Bran? Nu știai dacă purta sau nu pieptar, nu i-ai putut vedea decât mantia. Ce s-ar fi întâmplat atunci cu fratele meu? Te-ai gândit vreodată clipă la asta, Greyjoy?

Zâmbetul lui Theon pieri. Înălță mohorât din umeri și începu să-și adune săgețile de jos, una câte una. Robb se uită spre străjerii săi.

- Voi unde ați fost? îi întrebă. Eram sigur că sunteți foarte aproape, în spatele nostru.

Oamenii schimbară priviri nefericite.

- Vă urmam, stăpâne, zise Quent, cel mai tânăr dintre ei, cu o barbă ca un puf moale, castaniu. Dar l-am așteptat pe Maester Luwin, să vină din urmă pe catârul său, vă cerem iertare, iar apoi, ei bine, după cum s-a nimerit...

Aruncă o otheadă spre Theon și apoi se uită în altă parte, tulburat.

- Luasem urma unui curcan, explică Theon, iritat de întrebare. De unde era să știu că l-ai lăsat pe băiat singur?

Robb întoarse capul să-l privească încă o dată pe Theon. Bran nu-l mai văzuse niciodată atât de furios; totuși, nu spusese nimic. În cele din urmă, îngenunche lângă Maester Luwin.

- Cât rănit de fratele meu?

- N-are decât o zgârietură. Doi dintre ei sunt înveșmântați în negru, îi spusese lui Robb în timp ce curăța rana cu o pânză umezită.

Robb privi în locul unde Stiv era lățit în apele pârâului, zdrențele lui negre legănându-se spasmodic, după cum le mișcau apele vijelioase.

- Dezertori din Rondul de Noapte, spusese el mohorât.

Trebuie să fi fost niște smintiți, să vină atât de aproape de Winterfell.

- Sminteala și disperarea sunt, uneori, greu de deosebit, făcu Maester Luwin.

- Îi îngropăm, stăpâne? întrebă Quent.

- Ei nu ne-ar fi îngropat pe noi, răspunse Robb. Taie-le capetele, le trimitem la Winterfell. Lasă restul pentru corbii hoitari.

- Și asta? Quent arătă cu degetul spre Osha.

Robb se duse la ea. Femeia era cu un cap mai înaltă decât el, dar căzu în genunchi la apropierea lui.

- Lăsați-mi viața, lordul meu, și sunt a dumneavoastră.

- A mea? Ce să fac eu cu o sperjură?

- Nu am încălcat nici un jurământ. Stiv și Wallen au fugit de pe Zid, nu eu. Corbii negri nu au loc pentru femei.

Theon Greyjoy se apropie agale de ei.

- Las-o lupilor, îl îndemnă el pe Robb. Ochii femeii cătară spre ceea ce mai rămăsese din Hali și-și mută repede privirea. Se înfiora. Chiar și soldații din gardă păreau îngrețoșați.

- E doar o femeie, zise Robb.

- O sălbatică, îi spuse Bran. Zicea că ar trebui să mă țină în viață ca să mă ducă plocon lui Mance Rayder.

- Cum te numești? o întrebă Robb.

- Osha, dacă nu vă e cu supărare, stăpâne, murmură ea cu acreală.

Maester Luwin se ridică.

- Am putea s-o interogăm.

Bran putu vedea ușurarea oglindită pe fața fratelui său.

- Că bine spui, Maester. Wayn, leagă-i mâinile. Vine cu noi la Winterfell și va muri sau va trăi - depinde cât adevăr va găsi.

TYRION

- Vrei să mănânci? Întrebă Mord cu o căutătură încruntată. În mâna cu degete scurte și butucănoase ducea o farfurie cu fasole unsuroasă.

Tyrion Lannister era înfometat, dar se feri să lase bruta să-l vadă hămesit.

- O pulpă de miel ar fi numai bună, zise el de pe maldărul de paie murdare din colțul celulei sale. Poate și cu o garnitură de mazăre cu ceapă, ceva pâine proaspăt coaptă, unt și o butelcă de vin fiert, să meargă bine pe gât. Sau bere, dacă e mai mic deranjul. Nu încerc să fac pe năzurosul.

- E fasole, spuse Mord. Uite.

Întinse farfuria. Tyrion oftă. Temnicerul era un monument de prostie, cu dinți maronii, putrezi, și ochi mici, întunecați. Partea stângă a feței sale era stâlcită de o cicatrice, acolo unde o secure îi tăiasse urechea și o parte din obraz. Pe cât era de urât, pe atât era de previzibil, însă Tyrion era cu adevărat flămând. Se întinse spre farfurie.

Mord o trase înapoi, rânjind.

- E aici, zise, ținând-o departe de atingerea lui Tyrion. Piticul se ridică țeapăn în picioare; îl dureau toate încheieturile.

- Trebuie să jucăm această prostie la fiecare masă? Făcu o nouă încercare de a ajunge la fasole.

Mord sări îndărăt, rânjind cu dinții lui putrezi.

- Aici, piticanie. Întinse farfuria la o lungime de braț, afară, acolo unde se termina celula și începea văzduhul. Nu vrei să mănânci? Aici. Vino aici.

Mâinile lui Tyrion erau prea scurte ca să ajungă la farfurie și nu avea de gând să se apropie de margine. N-ar fi trebuit decât ca Mord să-l îmbrâncească ușor cu burdihanul lui alb și Tyrion ar fi sfârșit ca o împrășcătură roșiatică pe pietrele de la Cer, așa cum pățiseră și alți prizonieri la Eyrie de-a lungul secolelor.

- Dacă stau să mă gândesc bine, nu mi-e deloc foame, declară el, retrăgându-se într-un colț al celulei.

Mord mârâi și-și desfăcu degetele groase. Vântul înșfacă farfuria întorcând-o pe dos, în cădere. Câteva boabe de fasole fură aruncate înapoi spre ei în timp ce restul dispăru.

Temnicerul începu să râdă, burdihanul cutremurându-i-se ca un castron cu budincă. Tyrion simți un val de furie.

- Fiu de fund plin de vărsat, îl repezi el, sper să crapi de cufureală cu sânge.

Pentru asta, Mord îi dădu un șut zdravăn, înfigându-și cizma cu vârful oțelită între coastele lui Tyrion.

- Îmi retrag cuvintele! icni el, încovrigându-se peste paie.

- Te omor cu mana mea, jur! Ușa grea, prinsă în benzi de oțel, se trânti închizându-se. Tyrion auzi zdrăngănitul cheilor.

Pentru un om de statura lui, fusese pedepsit cu o gură periculos de afurisită, se gândi el, târându-se înapoi în colțul a ceea ce Arrynii numeau, în bătaie de joc, temnița lor. Se încovrigă sub pătura subțire care constituia singurul lui așternut, holbându-se la strălucirea cerului albastru, gol, și la munții îndepărtați care păreau că nu se mai termină, dorindu-și să aibă cu el mantia din blană pe care o câștigase de la Marillion, la zaruri, după ce menestrelul o furase de pe cadavrul șefului briganzilor. Blana mirosea a sânge și a mucegai, dar era groasă, călduroasă. Mord i-o luase în clipa în care dăduse cu ochii de ea.

Vântul trăgea de pătura lui în rafale, ca niște gheare ascuțite. Celula era jalnic de mică, chiar și pentru un pitic. Nici doi metri lungime, iar acolo unde ar fi trebuit să fie un perete, acolo *unde ar fi fost* un perete într-o temniță adevărată, podeaua se termina brusc și începea cerul. Avea aer curat și lumină din belșug, iar noaptea vedea stelele și luna, însă Tyrion ar fi dat toate astea, într-o clipă, pe cea mai rece și mai întunecată gaură din măruntaiele fortăreței Casterly Rock.

- Ai să zbori, îi promisese Mord când îl azvârlise în celulă. Douăzeci de zile, poate treizeci. Apoi ai să zbori.

Arrynii aveau singura temniță din regat din care prizonierii puteau scăpa după voia lor. În prima zi, după ce-și făcuse curaj timp de câteva ore, Tyrion se așezase pe burtă la marginea celulei, scoțându-și capul cât putea de mult, și privise în jos. Cerul era la două sute de metri mai jos, iar între ei nu exista decât văzduhul. Dacă-și lungea gâtul, putea vedea celelalte celule la dreapta și la stânga și deasupra. Era ca o albină într-un fagure, iar cineva-i

smulsese aripile.

În celulă era rece, iar vântul urla zi și noapte, și ce era mai rău, podeaua era *înclinată*. Chiar dacă foarte ușor, era destul. Se temea să închidă ochii, de frică să nu se rostogolească în somn și să se trezească, în plină teroare, în timp ce aluneca dincolo de margine. Nici nu era de mirare că această celulă îi înnebunea pe oameni.

Să mă salveze zeii, scrisese pe zid unul dintre locatarii dinaintea lui folosind ceea ce suspecta că fusese sânge, *albastrul mă cheamă*. Prima dată,. Tyrion se întrebuse cine fusese și ce se întâmplase cu el; mai târziu, decisese că ar fi mai bine să nici nu știe.

Dacă și-ar fi ținut gura...

Mizerabilul acela de băiat începuse totul, privind de sus la el, de pe un tron din lemn sculptat, sub flamurile cu luna și șoimul Casei Arryn. Tyrion Lannister fusese privit de sus întreaga sa viață, dar foarte rar de un băiat de șase ani cu ochi urduroși, care avea nevoie de perne mari sub el ca să se ajungă la înălțimea unui bărbat.

- El este omul cel rău? întrebuse băiatul strângându-și păpușa.

- El este, spusese Lady Lysa de pe tronul mai mic de lângă al lui. Era toată în albastru, pudrată și parfumată pentru pețitorii care-i umpleau curtea.

- E atât de *mic*, zise Lordul de Eyrie chicotind.

- Acesta-i Tyrion Pezevenghiul, din Casa Lannister, care ți-a ucis tatăl. Își ridicase vocea ca să fie auzită pe întreaga lungime a Marii Sălii Eyrie, reverberând în pereții albi ca laptele și în coloanele zvelte, astfel încât să o audă fiecare om. *El a ucis Mâna Regelui!*

- Oh, tot eu l-am omorât și pe el? spusese Tyrion, ca un smintit.

Acel moment ar fi fost foarte potrivit ca să-și țină gura închisă și capul plecat. Acum își dădea seama; pe cele șapte iaduri, știuse asta și atunci. Marea Sală a Arrynilor era lungă și austeră, cu o răceală respingătoare impregnată în pereții de marmură albă cu vinișoare albastre, însă fețele din jurul lui fuseseră de departe mai reci. Puterea lui Casterly Rock era departe, iar aici, în Valea lui Arryn, Lannisterii nu aveau nici un prieten. Supușenia și tăcerea ar fi fost cele mai bune paveze ale sale.

Însă starea lui Tyrion fusese prea jalnică pentru a simți asta. Spre rușinea sa, se împleticise în ultima parte a ascensiunii de o zi spre Eyrie, picioarele sale pricăjite fuseseră incapabile să-l ducă mai departe. Bronn îl purtase în spate tot restul drumului, iar umilința turnase gaz peste focul furiei sale.

- Pare-se că am fost un omuleț cam ocupat, spusese el cu un sarcasm amar. Mă întreb când am găsit timp să săvârșesc toate aceste omoruri și ticăloșii.

Ar fi trebuit să-și fi amintit cu cine avea de-a face. Lysa Arryn și fiul ei slăbănog și aproape prostănac nu erau cunoscuți pentru bunătatea sau înțelepciunea lor.

- Pezevenghiule, spusese Lysa cu răceală, îți vei păzi limba aia afurisită și-i vei vorbi politicos fiului meu, altfel îți promit că vei avea motive să regreti. Amintește-ți unde te afli. Aici este Eyrie, iar cei pe care-i vezi în jurul tău sunt cavalerii din Vale, bărbați adevărați, care l-au iubit pe Jon Arryn. Oricare dintre ei ar muri pentru mine.

- Lady Arryn, dacă mi se întâmplă ceva, fratele meu Jaime, va fi bucuros să-i vadă murind chiar.

Chiar în clipa în care scuiptase aceste cuvinte, Tyrion le simțise sminteala.

- Poți zbura, Lord Lannister? Întrebuse Lady Lysa. Au piticii aripi? Dacă nu, ar fi mai înțelept din partea ta să îți pentru tine următoarele amenințări care-ți vin în minte.

- Nu am rostit nici un fel de amenințări, spusese Tyrion, ci o promisiune.

Micul Lord Robert sărise în picioare atît de furios, încât scăpase păpușa.

- Nu ne poți face nimic, uriașe el. Nimeni nu ne poate atinge aici. Spune-i, mamă, spune-i că nu ne poate face nimic aici.

Obrazul băiatului începuse să se zbată.

- Eyrie este inexpugnabil, declară calmă Lysa Arryn. Îl trase lângă ea pe fiul său, ținându-l în îmbrățișarea protectoare a brațelor ei albe și grăsulii. Pezevenghiul încearcă să ne sperie, scumpul meu. Lannisterii sunt toți niște mincinoși. Nimeni nu se atinge de dragul meu băiat.

Era cât se poate de adevărat; avea, fără îndoială, dreptate. Când văzuse cât îi trebuise ca să ajungă până aici, Tyrion își putuse imagina foarte bine ce-ar fi fost

pentru un cavaler să facă drumul până sus, luptând în armură, în vreme ce de deasupra curgeau valuri de săgeți și bolovani, iar dușmanul i se împotriva la fiecare pas. Nici măcar *coșmar* nu era un cuvânt potrivit pentru a descrie asta. Nu era de mirare că Eyrie nu fusese cucerit niciodată.

Cu toate acestea, Tyrion nu izbutise să-ți țină gura.

- Nu e inexpugnabil, făcuse el, ci mai degrabă incomod.

Tânărul Robert arătase în jos, cu mâna tremurândă.

- Ești un mincinos! Mamă, vreau să-l văd zburând. Doi străjeri cu mantii azurii îl apucaseră pe Tyrion de mâini, ridicându-l de la podea. Numai zeii știau ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu ar fi fost Catelyn Stark de față.

- Soră, strigase ea de unde stătea, la picioarele tronurilor. Te implor să-ți amintești că acest om este prizonierul *meu*. Iar eu nu vreau să i se facă nici un rău.

Lysa Arryn privise o clipă cu răceală spre sora ei, apoi se ridicase și coborâse spre Tyrion, robele ei lungi unduindu-i se în urmă. Pentru o clipă, el se temuse că-l va lovi, dar în loc de asta, ea ordonase străjerilor să-i dea drumul. Oamenii ei îl lăsaseră brusc la podea, iar picioarele i se tăiaseră sub el. Căzu.

Fără îndoială că oferise un spectacol de pomină pe când se chinase să se ridice în genunchi, doar pentru a simți cum piciorul drept îi era cuprins de spasme, lucru care-l făcuse să cadă din nou. În Sala Mare a Arrynilor bubuiră hohote de râs.

- Micul oaspete al surorii mele este prea obosit ca să stea în picioare, anunțase Lady Lysa. Ser Vardis, duceți-l jos, în temniță. O perioadă de odihnă într-una dintre celulele noastre cerești îi va face foarte bine.

Străjerii îl smuciseră în sus, ridicându-l. Tyrion Lannister se clătinase între ei, pășind nesigur, cu fața roșie de rușine.

- Nu voi uita toate astea, le spusese el tuturor pe când îl duceau afară.

Și nu uitase, nicidecum. La început se consolase cu gândul că prizonieratul său nu putea dura mult. Lysa Arryn voia să-l umilească, asta era tot. Va trimite după el din nou, cât de curând. Dacă nu ea, atunci Catelyn Stark va vrea să-l interogheze. De data asta, avea intenția de a-și păzi limba mai cu grijă. Nu ar fi îndrăznit să-l ucidă pe loc; era, totuși, un Lannister de Casterly Rock, iar dacă-i vărsau sângele, ar

fi însemnat război. Sau cel puțin așa își spunea el.

Acum nu mai era chiar sigur. Poate că dușmanii lui voiau să-l lase să putrezească aici, dar se temea că nu ar fi avut puterea de a putrezi multă vreme. Era tot mai slăbit, cu fiecare zi, și era doar o chestiune de timp până ce îmbrâncelile și loviturile lui Mord i-ar fi provocat răni serioase, asta dacă nu cumva temnicerul l-ar fi lăsat să moară de foame mai întâi. Încă vreo câteva nopți de foame și frig și albastrul va începe să-l cheme și pe el.

Se întrebese ce se întâmpla dincolo de zidurile celulei sale, așa cum erau ele. Lordul Tywin trimisese, fără îndoială, călăreți imediat ce vestea ajunsese la el. Jaime s-ar putea să conducă o armată întregă prin defileele Munților Lunii, chiar în clipa asta... dacă nu cumva o luase spre nord, împotriva castelului Winterfell. Dar oare bănuia cineva din afara Văii unde-l dusese Catelyn Stark? Se întreba ce va face Cersei când îi va ajunge vestea la urechi. Regele ar fi putut ordona eliberarea lui, dar asculta Robert de regina lui și de Mână? Tyrion nu-și făcea nici un fel de iluzii în privința dragostei regelui pentru sora lui.

Dacă Cersei își păstrase același spirit, ar insista ca regele însuși să-l judece pe Tyrion. Nici chiar Ned Stark nu ar putea obiecta la asta, nu fără a terfeli onoarea unui rege. Iar Tyrion ar fi chiar încântat să-și încerce norocul la o judecată. Indiferent ce crime i s-ar fi pus în seamă, Casa Stark nu avea nici o dovadă pentru ceva, din câte-și putuse el da seama. Să-i lase să-și prezinte plângerile înaintea Tronului de Fier și a lorzilor domeniului. Va fi sfârșitul lor. Dacă Cersei era destul de isteată ca să priceapă asta...

Tyrion Lannister oftă. Surorii sale nu-i lipsea o anume viclenie, însă mândria o orbea. Va vedea insulta în asta, dar nu și posibilitățile. Iar Jaime era chiar și mai rău, repezit, încăpățânat și iute la mânie. Fratele lui nu desfăcea niciodată un nod când îl putea tăia în două cu sabia.

Se întrebă care dintre ei trimisese unealta ucigașă să-l amuțească pe veci pe băiatul Stark și dacă pusese rădăcina la cale moartea Lordului Arryn. Dacă bătrâna Mână fusese ucisă, fusese ceva foarte dibaci și subtil. Bărbații de vârsta lui mureau adesea de pe urma vreunei boli năprasnice. Spre deosebire de asta, trimiterea la Brandon Stark a unui

prostănac înarmat cu un pumnal furat i se păru de o stângăcie incredibilă. Și nici nu era atât de ciudat, dacă se gândea la asta...

Tyrion se înfiora. Deci plutea o bănuială groaznică asupra sa. Poate că lupul străvechi și leul nu erau singurele fiare din pădure, iar dacă era adevărat, cineva se folosea de el ca de o simplă unealtă. Tyrion Lanniser detesta să fie folosit.

Trebuia să plece de aici și încă repede. Șansele sale de a-l doborî pe Mord erau minime, și nimeni nu-l va scoate din celulă pe o frânghie de șase sute de pași lungime, așa că va trebui să-și negocieze singur eliberarea. Gura sa îl adusese în celulă, așa că tot ea trebuia să-l scoată de aici.

Tyrion se ridică în picioare, făcând tot ce putea ca să ignore înclinarea podelei, cu mereu subtila sa atracție spre margine. Bătu cu pumnul în ușă.

- Mord! Temnicer! Mord, vino aici! Se văzu nevoit să strige vreme de zece minute până ce auzi pașii grei. Făcu un pas în spate cu o clipă înainte ca ușa să se deschidă cu o bubuitură.

- Faci zgomot, mormăi Mord cu ochii injectați. Atârnată de mâna lui grăsulie, era o curea de piele lată și groasă, cu un capăt înfășurat pe pumn.

Nu le arăta niciodată că-ți este teamă, își aminti Tyrion.

- Cum ți-ar plăcea să fii bogat? întrebă el. Mord îl lovi. Răsucise cureaua înapoi, molatic, însă pielea îl atinsese pe Tyrion în sus, pe braț. Forța loviturii îl făcu să se clatine, iar de durere scrâșni din dinți.

- Gura, piticule, îl avertiză Mord.

- Aur, zise Tyrion, cu un zâmbet prefăcut. Casterly Rock e plin de aur... *Ahhhh...* De astă dată lovitura fu una directă, iar Mord puse mai multă forță în răsucirea curelei, făcând-o să pocnească și să zvâcnească. Îl izbi pe Tyrion în coaste, iar el căzu în genunchi, strângând din ochi. Se forță să privească în sus, spre temnicerul său.

- La fel de bogat precum Lannisterii, zise el cu o respirație hârâită. Așa se spune...

Mord mârâi. Cureaua fluieră prin aer și-l lovi pe Tyrion direct peste față. Durerea fu atât de atroce, încât nici nu-și aminti când căzuse, însă când deschise ochii din nou, era pe podeaua celulei. Urechea-i tuia, iar gura-i era plină de

sânge. Se forță să se agate de ceva, pentru a se ridica, iar degetele sale se crispară în aer. Tyrion își retrase mâna cât de repede putu, de parcă i-ar fi fost opărită, și încercă să-și oprească respirația. Căzuse chiar la marginea celulei, la o palmă de albastru.

- Mai spui?

Mord ținea cureaua între pumni și trase brusc de ea. Pocnitura îl făcu pe Tyrion să tresară. Temnicerul râse.

Nu mă va împinge, își zise Tyrion cu disperare, pe când se târa de lângă margine. *Catelyn Stark mă vrea viu, nu îndrăznește să măucidă. Își șterse sângele de pe buze cu dosul palmei, rânji și spuse:*

- Asta a fost una țeapănă de tot, Mord. Temnicerul îi aruncă o privire piezișă, însă, de data asta, Tyrion fu în stare să se ferească. Luă lovitura ștearsă, peste umăr, nimic mai mult.

- Aur, repetă el mergând îndărăt, ca un rac, mai mult aur decât ai putea vedea în toată viața ta. Destul cât să-ți cumperi pământ, femei, cai... Ai putea ajunge și lord. Lord Mord. Tyrion fu podidit de. un val de sânge și flegmă, pe care-l scuipe spre cer.

- Nu aur, făcu Mord.

Mă ascultă! se gândi Tyrion.

- M-au ușurat de pungă atunci când m-au prins, dar aurul este tot al meu. Catelyn Stark poate lua pe cineva în captivitate, dar nu se va repezi să-l jefuiască. Asta n-ar fi deloc onorabil. Ajută-mă și tot aurul va fi al tău.

Cureaua lui Mord plesni, dar fu o lovitură lipsită de vlagă, leșinată, lentă și disprețuitoare. Tyrion prinse pielea cu mâna și o ținu așa.

- Nu există nici un risc pentru tine. Tot ce trebuie să faci este să trimiți un mesaj.

Temnicerul smuci cureaua din strânsoarea lui Tyrion.

- Mesaj, zise el, de parcă nu ar mai fi auzit niciodată acest cuvânt. Încruntarea îi săpa șanțuri pe frunte.

- M-ai auzit, stăpâne. Doar atât, du cuvintele mele la urechea doamnei. Spune-i... *Ce? Ce ar putea-o îmbuna pe Lysa Arryn?* Lui Tyrion îi veni brusc inspirația... Spune-i că vreau să-mi mărturisesc crimele.

Mord ridică brațul și Tyrion se chirci în așteptarea unei noi lovituri, însă temnicerul ezită. Suspiciunea și lăcomia se

războiau în ochii lui. Voia aurul, dar se temea de un vicleșug; avea aerul cuiva care fusese înșelat de nenumărate ori.

- E o minciună, mormăi el sumbru. Piticul mă viclenește.

- Am să-ți las promisiunea în scris, făgădui el.

Unii dintre analfabeți disprețuiau meșteșugul scrisului; alții păreau să nutrească un respect aproape religios pentru cuvântul scris, de parcă ar fi fost vreun soi de vrajă. Din fericire, Mord făcea parte din ultima categorie. Temnicerul coborî cureaua.

- Să scrii de aur. Mult aur.

- Oh, *mult* aur, îl asigură Tyrion. Punga a fost o nimica toată, prietene. Fratele meu poartă o armură din aur.

De fapt, armura lui Jaime era placată cu oțel, însă acest prostănac nu și-ar fi putut da seama de diferență. Mord răsucea cureaua pe degete cu un aer gânditor, dar în cele din urmă cedă și plecă după hârtie și cerneală. După ce scrisoarea fu așternută, temnicerul se încruntă bănuitor spre ea.

- Acum trimite mesajul, îl îndemnă Tyrion. Dormea, scuturat de frisoane, când veni să-l ia,

târziu, în aceeași noapte. Mord deschise ușa, dar păstră tăcerea. Ser Vardis Egen îl trezi pe Tyrion cu vârful cizmei.

- Ridică-te, Pezevenghiule. Stăpâna mea vrea să te vadă.

Tyrion se frecă la ochi și afișă o grimasă pe care n-o simțea.

- Nici nu-i de mirare că vrea, dar ce te face să crezi că și eu vreau asta?

Ser Vardis se încruntă. Tyrion și-l amintea foarte bine din anii pe care-i petrecuse la Debarcaderul Regelui, în calitate de comandant al gărzii. O față pătrată, păr argintiu, bine făcut și fără nici un pic de umor.

- Nu-mi pasă de dorințele tale. Ridică-te, ori pun eu să te ia de jos.

Tyrion se ridică nesigur în picioare.

- E o noapte rece, făcu el într-o doară, iar în înalta Sală este atât de mult curent! N-aș vrea să răcesc. Mord, dacă ești atât de bun, adu-mi mantia.

Temnicerul se strâmbă la el, cu o expresie bănuitoare.

- Mantia mea, repetă Tyrion. Blana pe care mi-ai luat-o

ca s-o pui la păstrare. Îți amintești, doar.

- Adu-i blestemata aia de mantie, zise Ser Vardis. Mord nu îndrăznește să vocifereze. Îi aruncă lui Tyrion o privire încărcată de promisiunea unei viitoare răzbunări, dar se duse după mantie. Când i-o aranja la gât, Tyrion zâmbi.

- Mulțumirile mele. Mă voi gândi la tine ori de câte ori o voi purta. Trase pe umărul drept faldurile lungi și simți căldură pentru prima oară după atâtea zile. Condu-mă, Ser Vardis.

Înalta Sală a Arrynilor era luminată de strălucirea a cincizeci de torțe, arzând în suporturile de pe pereți. Lady Lysa era înveșmântată în mătăsuri negre, cu blazonul lunii și șoimului țesut pe piept din șiraguri de perle. Din moment ce nu părea gata să se alăture Rondului de Noapte, Tyrion nu-și putu imagina altceva decât că decisese că hainele de doliu erau cele mai potrivite pentru a asculta o mărturisire. Părul ei lung, roșcat, împletit cu dichis, îi cădea pe umărul stâng. Tronul mai înalt de lângă ea era gol; fără îndoială, micul Lord de Eyrie se culcase, tremurând în somn. Tyrion era bucuros măcar pentru asta.

Făcu o plecăciune adâncă și-și îngădui să arunce o privire prin sală. Lady Arryn își convocase cavalerii și suita pentru a-i asculta mărturisirea, exact cum nădăjduse el. Văzu chipul brăzdat al lui Ser Brynden Tully și cel rotofei al lui Ser Nestor Royce. Lângă Nestor stătea un bărbat mai tânăr, cu favoriți negri, aspri, care nu putea fi altul decât moștenitorul său, Ser Albar. Erau reprezentate majoritatea Caselor importante din Vale. Tyrion îi remarcă și pe Ser Lyn Corbray, subțire ca o sabie, pe Lord Hunter cu picioarele lui gutoase, pe văduva Waynwood, înconjurată de fiii ei. Alții aveau blazoane pe care nu le cunoștea: lancea frântă, vipera verde, turnul arzând, potirul înaripat.

Printre lorzii din Vale erau și câțiva dintre însoțitorii săi de drum; Ser Rodrik Cassel, palid și suferind de pe urma rănilor doar pe jumătate vindecate, stătea alături de Ser Willis Wode. Marillion, menestrelul, își găsisse o nouă harfă. Tyrion zâmbi; indiferent ce avea să se întâmple în această noapte aici, el nu-și dorea să se petreacă în secret, și nimeni nu era mai potrivit ca un menestrel să răspândească povestea.

În spatele sălii, Bronn se sprijinea de o coloană. Ochii

negri ai călărețului liber erau fixați asupra lui Tyrion, iar mâna lui se odihnea nepăsătoare pe mânerul sabiei. Tyrion îi adresă o privire lungă și întrebătoare...

Catelyn Stark vorbi prima.

- Dorești să-ți mărturisești crimele, ni s-a spus.

- Da, doamna mea, răspunse Tyrion. Lysa Arryn îi zâmbi surorii sale.

- Celulele cerului îi înmoaie întotdeauna. Zeii îi pot vedea acolo, și nu există nici un petic de întuneric unde să se ascundă.

- Mie nu mi se pare deloc înmuiat, răspunse Lady Catelyn.

Lady Lysa nu-i acordă nici o atenție.

- Spune ce ai de spus, îi porunci lui Tyrion. *Rostogolește zarurile*, se gândi el, aruncând încă o otheadă spre Bronn.

- De unde să încep? Sunt un mic ticălos, mărturisesc asta. Crimele și păcatele mele sunt nenumărate, domnii și doamnele mele. M-am culcat cu tot felul de târfe, nu o dată, ci de sute de ori. Am dorit moartea tatălui meu, lordul, și a surorii mele, grațioasa noastră regină deopotrivă. În spatele lui, cineva chicoti. Nu mi-am tratat întotdeauna servitorii cu blândețe. Am jucat. Ba chiar am și trișat, roșesc mărturisind și asta. Am spus multe lucruri crude și rele despre nobilii lorzi și despre doamnele de la curte. Asta smulse un hohot general. O dată, am...

- *Liniște!* Chipul rotund și palid al Lysei Arryn se făcuse stacojiu. Ce crezi că faci aici, piticule?

Tyrion își lăsă capul pe o parte.

- Cum ce? Îmi mărturisesc crimele, doamna mea... Catelyn Stark făcu un pas înainte.

- Ești acuzat de a fi trimis un ucigaș năimit să-mi omoare fiul, Bran, în patul său, precum și de plănuirea uciderii Lordului Jon Arryn, Mâna Regelui.

Tyrion ridică neajutorat din umeri.

- Mă tem că nu pot mărturisi crimele acestea. Nu știu nimic de nici un fel de omoruri.

Lady Lysa se ridică de pe tronul ei din lemn sculptat.

- Nu admit să fiu bătaia de joc a nimănu. Ți-ai făcut micul tău număr, Pezevenghiule. Bănuiesc că te-a încălzit asta. Ser Vardis, du-l înapoi în temniță... Dar de data asta, găsește-i o celulă mai mică, cu podeaua înclinată mai mult.

- Așa se face dreptate în Vale? tună Tyrion, atât de tare încât și Ser Vardis îngheță o clipă. Onoarea se oprește la Poarta însângerată? Mă acuzați de crime, iar eu le neg, așa că mă azvârliti într-o celulă deschisă, să îngheț și să flămânzesc.

Își înalță capul, oferindu-le tuturor o priveliște măreață a urmelor pe care i le lăsase Mord pe față.

- Unde-i dreptatea regelui? Sau nu face Eyrie parte din cele Șapte Regate? Sunt acuzat, spuneți voi. Foarte bine. *Cer un proces!* Lăsați-mă să vorbesc și lăsați ca adevărul sau minciunile mele să fie judecate deschis, în fața zeilor și a oamenilor.

Un murmur surd umplu înalta Sală. Tyrion știe că le venise de hac. Era nobil ereditar, fiul celui mai puternic dintre lorzii de pe domeniu, fratele reginei. Nu i se putea refuza un proces. Străjerii în mantii azurii începuseră să se îndrepte spre Tyrion, însă Ser Vardis îi opri și privi spre Lady Lysa. Gura ei mică se rotunji într-un zâmbet nerăbdător.

- Dacă te judecăm și vei fi găsit vinovat pentru crimele de care ești acuzat, atunci, prin propriile legi ale regelui, va trebui să plătești cu sânge. Nu avem nici un călău în Eyrie, lord Lannister. Deschideți Ușa Lunii.

Șirurile privitorilor se despărțiră. Între două coloane subțiri din marmură se vedea o ușă îngustă din lemn, cu o semilună sculptată în lemnul alb. Cei care se aflau mai aproape se traseră îndărăt când doi dintre străjeri mărșăluiră spre ea. Unul dintre ei ridică zăvoarele grele din bronz; cel de-al doilea deschise ușa spre interior. Mantiile albastre se ridicară fâlfâind pe umerii lor, umflate de o rafală de vânt care pătrunse mugind prin ușa deschisă. Dincolo de ea, se întindea vastitatea cerului nopții, presărat cu stele reci și nepăsătoare.

- Iată dreptatea regelui, zise Lysa Arryn. Flăcările torțelor tremurară ca niște flamuri de-a lungul pereților, iar ici și colo, cele istovite se stinseră.

- Lysa, cred că nu este înțelept, spuse Catelyn Stark când vântul negru vâjâi prin sală.

Sora ei nu o băgă în seamă.

- Vrei un proces, Lord Lannister. Prea bine, vei avea unul. Fiul meu va asculta orice vrei să spui și-i vei asculta

judicata. Apoi, vei putea pleca... pe o ușă sau pe alta.

Arăta atât de încântată de sine, se gândi Tyrion, și nici nu era de mirare. Cum ar fi putut un proces să-i strice planurile când molâul de fiu-său era judecătorul? Tyrion privi spre Ușa Lunii. *Mamă, vreau să-l văd zburând!* spusese băiatul. Oare pe câți îi mai trimisese pe ușă, până acum, micul mucos mizerabil?

- Vă mulțumesc, buna mea doamnă, dar nu văd de ce l-am deranja pe Lordul Robert, spuse Tyrion politico. Zeii cunosc adevărul nevinovăției mele. Prefer verdictul lor, nu judecata oamenilor. Cer o judecată prin luptă.

- O furtună de hohote de râs erupse în înalta Sală a Arrynilor. Lordul Nestor Royce pufni, Ser Willis chicotea, Ser Lyn Corbray hohotea, iar ceilalți își dădură capul pe spate și râseră până ce lacrimile li se prelinseră pe față. Marillion scoase o notă șuie din harfa de lemn, mângâindu-i corzile cu degetele lui betegite. Chiar și vântul părea că fluieră batjocoritor când se repezi cu un vaiet ascuțit prin Ușa Lunii.

Ochii apoși, albaștri, ai Lysei Arryn îi oglindeau descumpănirea. O luase prin surprindere.

- Ai acest drept, asta-i sigur.

Tânărul cavalier cu vipera verde brodată pe pieptarul tunicii păși înainte și puse un genunchi pe podea.

- Doamna mea, vă implor să mă lăsați să vă reprezint cauza.

- Onoarea ar trebui să fie a mea, zise bătrânul Lord Hunter. Pentru dragostea pe care i-am purtat-o soțului dumneavoastră, lordul, lăsați-mă să-i răzbun moartea.

- Tatăl meu l-a slujit cu credință pe Lordul Jon, în calitate de înalt Administrator al Văii, bubui Ser Albar Royce. Lăsați-mă să-l reprezint acum pe fiul său.

- Zeii sunt de partea celui curat, spuse Ser Lyn Corbray; totuși, adesea soarta este în favoarea celui cu sabia cea mai sigură. Cu toții știm cine este acesta.

Zâmbi cu modestie.

Alți bărbați vorbiră deodată, luptându-se să se facă auziți. Tyrion găsi că era descurajant să vadă câți necunoscuți se înghesuiau să-l omoare. Poate că, la urma urmei, nu fusese deloc un plan prea isteț.

Lady Lysa ridică mâna, cerând liniște.

- Vă mulțumesc, lorzii mei, precum știu că și fiul meu v-ar mulțumi dacă ar fi acum cu noi. Nici un bărbat de pe cuprinsul celor Șapte Regate nu este atât de curajos și de credincios precum cavalerii din Vale. Dacă mi-ar sta în putere, v-aș oferi tuturor această onoare. Cu toate acestea, nu pot decât să-l aleg pe unul dintre voi. Făcu un gest. Ser Vardis Egen, ai fost mâna dreaptă a soțului meu, lordul. Vei fi reprezentantul nostru.

Ser Vardis fusese singurul care tăcuse.

- Doamna mea, zise el grav, lăsându-se într-un genunchi, rogu-vă, dați această sarcină altcuiva, eu nu am nici o aplecare pentru asta. Omul nici măcar nu-i luptător. Uitați-vă la el. Un pitic, pe jumătate cât mine, și cu picioare de stârpitură. Ar fi o rușine măcelărirea lui, și să mai spunem că s-a făcut dreptate.

Oh, *excellent*, se gândi Tyrion.

- Sunt de acord.

Lysa-i aruncă o privire.

- Ai cerut judecată prin luptă.

- Iar acum cer un reprezentant, așa cum ați ales și dumneavoastră. Fratele meu, Jaime, va fi bucuros să facă asta, știu.

- Scumpul tău de Regicid se află la sute de leghe de aici, i-o tăie Lysa Arryn.

- Trimiteti o pasăre cu un mesaj pentru el. Voi aștepta bucuros sosirea sa.

- Îl vei înfrunța pe Ser Vardis, mâine.

- Menestrelule, zise Tyrion întorcându-se spre Marillion, când vei compune o baladă despre asta, ai grijă să spui și cum Lady Arryn i-a refuzat piticului dreptul de a fi reprezentat și cum l-a trimis ca vai de el, rănit și șchiopătând, să se confrunte cu cel mai bun dintre cavalerii săi.

- Nu-ți refuz *nimic!* zise Lysa Arryn cu o voce iritată și ascuțită, tremurând de furie. Alege-ți reprezentantul, Pezevenghiule... dacă crezi că vei găsi un om gata să moară pentru tine.

- Dacă vă este indiferent, mai degrabă am să găsec pe cineva gata să ucidă pentru mine.

Tyrion se uită în lungul sălii. Nu mișcă nimeni. Pentru un moment interminabil se întrebă dacă nu cumva făcuse o

greșeală colosală. Apoi, în spatele încăperii se produse o foiala.

- Lupt eu pentru pitic, strigă Bronn.

EDDARD

Visă un vis vechi, cu trei cavaleri în mantii albe, un turn surpat de mult, și pe Lyanna în patul ei însângerat.

În vis, prietenii lui călăreau alături de el, așa cum făcuseră și în viață. Mândrul Martyn Cassel, tatăl lui Jory; credinciosul Theo Wulf; Ethan Glover, care fusese scutierul lui Brandon; Ser Mark Ryswell, cu vorba moale și inima mare; omul lacurilor, Howland Reed; Lordul Dustin, pe mărețul său armăsar roșcat. Ned le știuse chipurile, tot așa cum și-l știuse, cândva, pe al lui, însă anii se adăpau din amintirile omului, chiar și ale celor pe care jurase că nu-i va uita niciodată. În vis, erau, doar ca niște umbre, arătări cenușii, călare pe cai întrupați din cețuri.

Erau șapte contra trei. În vis, precum fusese și în realitate. Însă cei trei nu erau ca oricine. Așteptau în fața turnului rotund, cu munții Dorne, roșii, în spatele lor, și mantiile albe fâlfâind în vânt. Iar acum nu mai erau umbre; chipurile lor străluceau clar, chiar și acum. Ser Arthur Dayne, Sabia Dimineții, avea un zâmbet pe buze. Mânerul mării săbii a Zorilor se ițea peste umărul lui drept. Ser Oswald Whent era într-un genunchi, ascuțindu-și sabia pe o tociță. Pe coiful său alb își întinsese aripile liliacul negru al Casei sale. Între ei stătea aprigul și bătrânul Ser Gerold Hightower, Taurul Alb, Lordul Comandant al Gărzii Regelui.

- V-am căutat pe Trident, le spuse Ned.

- Nu eram acolo, răspunse Ser Gerold.

- Pentru Uzurpator ar fi fost o nenorocire, dacă am fi fost acolo, făcu Ser Oswald.

- Când a căzut Debarcaderul Regelui, Ser Jaime l-a ucis pe regele vostru cu o sabie aurită, iar eu m-am întrebat unde erați.

- Departe, spuse Ser Gerold, altfel Aerys ar sta acum pe Tronul de Fier, iar fățarnicul nostru frate ar arde în cele șapte iaduri.

- Am venit la Capătul Furtunii să ridic asediul, le spuse Ned, iar Lorzii Tyrell și Redwyne și-au coborât steagurile, și toți cavalerii lor au îngenuncheat pentru a ne jura credință. Eram sigur că veți fi printre ei.

- Genunchii noștri nu se îndoiaie chiar așa ușor, zise Ser Arthur Dayne.

- Ser Willem Darry a fugit la Piatra Dragonului, cu regina ta și cu prințul Viserys. Credeam că v-ați îmbarcat cu ei.

- Ser Willem este un om bun și cinstit, zise Ser Oswell.

- Dar nu-i în Garda Regelui, remarcă Ser Gerold.

Garda Regelui nu o ia la fugă.

- Niciodată, nici acum, făcu Ser Arthur. Își puse coiful.

- Vom depune un jurământ, explică bătrânul Ser Gerold.

Duhurile i se alăturară, ținând în mâini săbiile de umbră. Erau șapte contra trei.

- Și acum începe, zise Ser Arthur Dayne, Sabia Dimineții. Scoase sabia Zorilor din teacă și o ținu cu ambele mâini. Lama era alburie, ca sticla translucidă, înviorată de lumină.

- Nu, rosti Ned cu tristețe în glas. Acum se termină. Pe când se ciocniră într-un vălmășag de oțel și umbre, o auzi pe Lyanna strigând: *Eddard!* Un iureș de petale de trandafiri se împrăștie pe cerul însângerat, albastru precum ochii morții.

- Lord Eddard, strigă din nou Lyanna.

- Îți promit, șopti el, Lya, îți promit...

- Lord Eddard, repetă un bărbat în întuneric. Gemând, Eddard Stark deschise ochii. Lumina lunii pătrundea prin ferestrele înalte ale Turnului Mâinii.

- Lord Eddard?

La capătul patului ședea o umbră.

- Cât... cât a trecut? Așternuturile erau răvășite, picioarele-i erau sfărâmate și încorsetate în ghips. Un val de durere surdă îl săgeta prin coaste.

- Șase zile și șapte nopți. Era glasul lui Vayon Poole. Administratorul lui îi duse la buze o cupă. Beți, stăpânul meu.

- Ce?...

- E doar apă. Maester Pycelle a spus că veți fi însetat. Ned bău. Buzele lui erau uscate și crăpate. Apa era dulce ca mierea.

- Regele a dat porunci, îi spuse Vayon Poole după ce goli cupa. Vrea să vă vorbească, stăpâne.

- Mâine, zise Ned. Când mă mai întrezimesc.

Nu se putea arăta acum înaintea lui Robert. Visul îl lăsase nevolnic ca un pisiu.

- Stăpâne, spuse Poole, ne-a poruncit să vă trimitem la el în clipa în care deschideți ochii.

Administratorul își făcu de lucru încercând să aprindă o lumânare de lângă pat. Ned înjură în surdină. Robert nu era cunoscut pentru răbdarea sa.

- Spune-i că sunt prea slăbit să vin la el. Dacă dorește să-mi vorbească, aş fi bucuros să-l primesc aici. Sper să-l trezești dintr-un somn zdravăn. Și adu-l pe... Fusesse cât pe ce să spună *Jory*, însă își aminti. Adu-l pe comandantul gărzii mele.

Alyn intră în camera de culcare la câteva momente după ce administratorul primise permisiunea să plece.

- Stăpâne?

- Poole mi-a spus că au trecut șase zile, zise Ned. Trebuie să știi cum stăm.

- Regicidul a fugit din oraș, îl lămurii Alyn. Umblă vorba că s-a dus înapoi la Casterly Rock, pentru a i se alătura tatălui său. Povestea despre felul în care Lady Catelyn l-a prins pe Pezevenghi este acum pe toate buzele. Am pus străji suplimentare, dacă asta vă liniștește.

- Mă liniștește, îl asigură Ned. Fiicele mele?

- Au fost alături de dumneavoastră în fiecare zi, stăpâne. Sansa se roagă în tăcere, însă Arya... Ezită. Nu a mai spus un singur cuvânt de când v-au adus. Este o micuță foarte aprigă, stăpâne. Nu am mai văzut o asemenea furie la vreo fată.

- Indiferent ce se întâmplă, spuse Ned, vreau ca fiicele mele să fie în siguranță. Mă tem că ăsta este numai începutul.

- Nu li se va întâmpla nimic rău, Lord Eddard, zise Alyn. Îmi pun viața cheazășie pentru asta.

- Jory și ceilalți...

- I-am încredințat surorilor tăcute, să fie trimiși în nord, la Winterfell. Jory ar fi vrut să se odihnească lângă bunicul său.

Numai așa se putea, pentru că tatăl lui Jory era îngropat departe, în sud. Martyn Cassel pierise împreună cu toți ceilalți. Ned dărmase turnul după aceea și folosisse pietrele sângerii pentru a ridica opt gorgane pe colină. Se spunea că Rhaegar numise locul „turnul bucuriei”, însă pentru Ned era o amintire amară. Fuseseră șapte contra trei, și cu toate astea, numai doi trăiseră ca să poată pleca de acolo, Eddard Stark însuși și omul lacurilor, Howland

Reed. Nu credea că era un semn bun, să viseze asta ani și ani la rând.

- Te-ai descurcat bine, Alyn, îi spuse Ned când Vayon Poole reveni.

Administratorul făcu o plecăciune adâncă.

- Înălțimea Sa a venit, stăpâne, cu regina alături de el. Ned se ridică mai sus, strâmbându-se când piciorul îi fu străpuns de durere. Nu se așteptase să vină și Cersei. Nu era bine că venise.

- Spune-le să intre. Ceea ce avem de vorbit nu trebuie să iasă dintre zidurile astea.

Poole se retrase în grabă.

Robert își făcuse timp să se înveșmânteze ales. Purta o tunică din catifea neagră, cu cerbul încoronat al Casei Baratheon lucrat pe piept în fir de aur, și o mantie aurie, cu carouri negre. În mână ținea o butelcă cu vin, iar fața-i era deja învăpăiată de băutură. Cersei Lanister întră în urma lui, cu o tiară încărcată de pietre prețioase prinsă în păr.

- Maiestatea Voastră, spuse Ned. Iertăciune, nu mă pot ridica.

- Nu contează, spuse regele morocănos. Vrei niște vin? De la Arnor. Un buchet bun.

- O cupă mică, răspunse Ned. Capul mi-e încă greu de la laptele de mac.

- Un bărbat în situația ta trebuie să se socotească norocos că are capul încă pe umeri, recită regina.

- Tăcere, femeie, i-o tăie Robert. Îi întinse lui Ned o cupă cu vin. Te mai doare piciorul?

- Oarecum, zise Ned.

Îi vâjâia capul, însă nu-și putea recunoaște slăbiciunea în fața reginei.

- Pycelle jură că se va vindeca bine. Robert se încruntă. Bănuiesc că știi ce-a făcut Catelyn?

- Da. Ned luă o înghițitură mică de vin. Doamna mea este fără vină, Maiestatea Voastră. Tot ce a făcut a făcut la porunca mea.

- Nu sunt deloc încântat, Ned, mormăi Robert.

- Cu ce drept îndrăznești să ridici mâna asupra celor de un sânge cu mine? îl apostrofă regina. Cine crezi că ești?

- Mâna Regelui, îi spuse Ned cu o politețe înghețată, însărcinat de însuși soțul dumneavoastră, stăpânul, să

veghez asupra liniștii regelui și asupra dreptății sale.

- Ai fost Mâna, începu Cersei, însă acum...

- *Tăcere!* tună regele. L-ai întrebat ceva și ți-a răspuns. Cersei se supuse, clocotind de furie, iar Robert se întoarce din nou spre Ned. Vegheai asupra liniștii regelui, spui tu. Așa-mi păzești tu liniștea, Ned? Șapte oameni morți...

- Opt, interveni regina. Tregar a murit în dimineața asta, de la rana pe care i-a făcut-o Lord Stark.

- Răpiri pe drumul regelui și măcel de bețivi pe străzile mele, spuse regele. Nu tolerez asta, Ned.

- Catelyn a avut un motiv întemeiat pentru capturarea Pezevenghiului...

- Am spus că *nu* tolerez asta! La naiba cu motivele ei. Îi vei porunci să-l elibereze imediat pe pitic, iar tu vei cădea la pace cu Jaime.

- Trei dintre oamenii mei au fost hăcuți pentru că Jaime Lannister a vrut să mă *pedepsească*. Pot să uit, oare, așa ceva?

- Nu fratele meu a fost pricina încăierării, îi spuse Cersei regelui. Lordul Stark se întorcea beat de la un bordel. Oamenii lui i-au atacat pe Jaime și pe gărzile lui, tocmai pe când soața lui îl ataca pe Tyrion pe drumul regelui.

- Robert, știi că nu fac așa ceva, zise Ned. Întreabă-l pe Lord Baelish, dacă te îndoiești de mine. A fost și el acolo.

- Am vorbit cu Degețel, spuse Robert. El susține că a alergat să aducă mantiile aurii înainte să izbucnească lupta și a recunoscut că te întorceai de la un bordel.

- *Un* bordel? Blestemați să-ți fie ochii, Robert, m-am dus acolo ca să o văd pe fiica ta! Mama ei i-a dat numele Barra. Arată ca prima fată pe care ai zămislit-o când eram flăcăi în Vale.

O privi pe regină în timp ce spunea toate astea; chipul ei era ca o mască, neclintit și palid, netrădând absolut nimic. Robert se înroși.

- Barra, mormăi el. Iar asta ar trebui să-mi facă plăcere? Afurisita de fată! Credeam că are mai mult bun-simț.

- Nu poate avea mai mult de cincisprezece ani și e deja o târfă, iar tu credeai că are și *bun-simț*? zise Ned nevenindu-i să creadă. Piciorul începea să-l doară tare. Era greu să se înfrâneze. Copila aia nebună este îndrăgostită de tine, Robert.

Regele privi spre Cersei.

- Acesta nu este un subiect potrivit pentru urechile reginei.

- Maiestății Sale nu-i va plăcea nimic din ce am eu de zis. Mi s-a spus că Regicidul a fugit din oraș. Dă-mi permisiunea să-l aduc în fața justiției.

Regele își legăna cupa cu vin, căzut pe gânduri. Luă o înghițitură.

- Nu, zise el. Nu mai vreau să aud de asta. Jaime ți-a hăcuit trei oameni, iar tu cinci dintre ai lui. Povestea se termină aici.

Asta-i noțiunea ta de dreptate? se aprinse Ned. Dacă da, atunci sunt bucuros că nu mai sunt Mâna ta. Regina privi spre soțul ei.

- Dacă vrea un alt bărbat ar fi îndrăznit să vorbească unui Targaryen așa cum ți-a vorbit el ție...

- Mă iei drept Aerys? o întrerupse Robert.

- Te-am luat drept *rege*. Jaime și Tyrion sunt propriii tăi frați, prin toate legiurile căsătoriei și jurămintelor care ne unesc. Starkii l-au gonit pe unul și l-au răpit pe celălalt. Omul ăsta te dezonoarează cu fiecare respirație, iar tu zaci aici docil, întrebându-l dacă-l doare piciorul și dacă n-ar vrea puțin vin.

Fața lui Robert se întunecase de furie.

- De câte ori trebuie să-ți spun să-ți ții gura, femeie? Chipul lui Cersei era o întruchipare a disprețului.

- Ce mai haz au făcut zeii pe seama noastră, spuse ea. După toate regulile, tu ar trebui să fii în fuste, iar eu în cămașă de zale.

Purpuriu la față de furie, regele izbucni, dându-i o lovitură grea, cu lațul palmei, peste tâmplă. Ea se lovi de masă și căzu cu zgomot; totuși, Cersei Lannister nu scoase nici măcar un icnet. Degetele ei subțiri atinseră obrazul, în vreme ce pielea-i albă și moale prinsese deja să se înroșească. Până a doua zi, urma îi va acoperi jumătate din față.

- Voi purta această decorație de onoare, anunță ea.

- Poart-o în tăcere, altfel te onorez din nou, promise Robert.

Strigă după un străjer, Ser Meryn Trant intră în încăpere, înalt și sumbru în armura sa albă.

- Regina e obosită, spuse regele. Condu-o în iatacul ei. Cavalerul o ajută pe Cersei să se ridice și o conduse afară fără nici un cuvânt. Robert se întinse după butelcă și-și umplu cupa.

- Vezi ce-mi face, Ned! Regele se așază ținând cupa în palme. Nevasta mea iubitoare. Mama copiilor mei. Furia îi dispăruse, iar în ochii lui se întrezărea o nălucire de tristețe și spaimă. N-ar fi trebuit s-o lovesc. Asta nu a fost... nu a fost ceva *regesc*. Privi spre palmele sale, de parcă n-ar fi știut ce erau. Am fost întotdeauna puternic... nimeni nu-mi putea sta în cale, nimeni. Cum să lupți cu cineva, dacă nu poți să lovești? Năucit, regele clătină din cap. Rhaegar... Rhaegar a *învins*, blestemat să fie. L-am ucis, Ned, i-am înfipt sulița prin armura aceea neagră, direct în inima lui întunecată, și a murit la picioarele mele. S-au compus și cântece despre asta. Totuși, într-un fel, el a învins. O are pe Lyanna acum, iar eu o am pe ea. Regele își goli cupa.

- Maiestatea Voastră, spuse Ned Stark, trebuie să vorbim.

Robert își apăsă tâmplele cu degetele.

- Sunt sătul de discuții despre moarte. Mâine mă duc în pădurea regelui să vânez. Orice ai avea de spus poate aștepta până mă întorc.

- Dacă zeii sunt îngăduitori, nu voi mai fi aici la întoarcerea ta. Mi-ai poruncit să mă întorc la Winterfell, îți amintești?

Robert se ridică, apucându-se de unul dintre stâlpii patului ca să-și mențină echilibrul.

- Zeii sunt arareori îngăduitori, Ned. Poftim, e a ta. Scoase din căptușeala mantiei clema grea, de argint, și o aruncă pe pat. Fie că-ți place, fie că nu, ești încă Mâna mea, blestematele. Îți interzic să pleci.

Ned luă clema de argint. Nu i se dădea de ales, din câte se părea. Picioarul îi pulsa de durere și se simțea neajutorat ca un copil.

- Fata targaryeană... Regele gemu.

- Pe cele șapte iaduri, nu mai începe din nou cu ea. S-a hotărât deja. Nu mai vreau să aud nimic.

- De ce m-ai dori ca Mână dacă refuzi să-mi ascuți sfaturile?

- De ce? Robert izbucni în râs. De ce nu? Cineva trebuie

să conducă acest regat blestemat. Pune-ți clema, Ned. Ți se potrivește. Iar dacă mi-o mai arunci vreodată în față, îți jur că am s-o înfig direct în pieptul lui Jaime Lannister.

CATELYN

Cerul de la răsărit era rozaliu și auriu când soarele se ridică peste Valea lui Arryn. Catelyn Stark privea cum se răspândea lumina, iar mâinile ei se odihneau pe piatra sculptată meșteșugit a balustradei de la fereastră. Dedesubt, lumea se colora din negru în vinețiu și verde, pe măsură ce zorii traversau câmpii și păduri. Cețuri alburii se ridicau deasupra Lacrimilor Alyssei, acolo unde apele fantomatice cădeau peste umerii munților, pentru a-și începe lungă scurgere spre platoul Lăncii Uriășului. Catelyn putea simți pe față atingerea fină a stropilor de ape!

Alyssa Arryn își văzuse soțul, frații și copiii măcelăriți; totuși, cât timp trăise, nu vărsase nici o lacrimă. Așa că, după moarte, zeii hotărâseră că nu-și va afla odihna până ce lacrimile sale nu vor uda pământul negru al Văii, acolo unde erau îngropați bărbații pe care-i iubise. Alyssa era moartă de șase mii de ani, și totuși nici o picătură din torentul de apă nu atinsese vreodată valea aflată departe, jos. Catelyn *sk* întreba cât de mare va, fi cascada lacrimilor sale când ea va muri.

- Povestește-mi și restul, zise ea.

- Regicidul adună trupe la Casterly Rock, răspunse Ser Rodrik Cassel din camera din spatele ei. Fratele dumneavoastră scrie că a trimis călăreți la Rock, cerându-i Lordului Tywin să-și declare intențiile, însă nu a primit nici un răspuns. Edmure le-a poruncit Lordului Vance și Lordului Piper să păzească trecătoarea de sub Dintele de Aur. Vă jură că nu va ceda nici o palmă din pământul Casei Tully fără să-l ude mai întâi cu sângele Lannisterilor.

Catelyn se întoarse cu spatele spre răsăritul de soare. Frumusețea lui nu reușea s-o însenineze; părea o cruzime ca o zi să înceapă așa de frumos și să se termine atât de rău precum se părea.

- Edmure a trimis călăreți și a făcut promisiuni, spuse ea, însă el nu este Lord de Riverrun. Ce-i cu tatăl meu, lordul?

- Mesajul nu pomenește nimic despre Lord Hoster, doamna mea. Ser Rodrik se trase de favoriți. Crescuseră albi ca neaua și aspri ca o perie în timp ce el se refăcuse de pe urma rănilor; părea din nou el însuși.

- Tatăl meu nu i-ar încredința lui Edmure apărarea Riverrunului decât dacă ar fi foarte bolnav, spuse ea îngrijorată. Ar fi trebuit să fiu trezită imediat după sosirea păsării.

- Sora dumneavoastră a considerat că e mai bine să fiți lăsată să dormiți, mi-a spus Maester Colemon.

- Ar fi trebuit să fiu trezită imediat, insistă ea.

- Maester mi-a spus că sora dumneavoastră intenționa să vă vorbească după luptă.

- Deci tot vrea să săvârșească farsa aceea? Catelyn făcu o grimasă. Piticul a folosit-o ca pe un set de fluiere, iar ea este prea surdă ca să audă melodia. Indiferent ce se va întâmpla în această dimineață, Ser Rodrik, se va întâmpla după ce noi vom fi plecat. Locul meu este la Winterfell, cu fiii mei. Dacă ești destul de întremat ca să călătorești, am să-i cer Lysei o escortă care să ne însoțească până la Gulltown. De acolo putem lua o corabie.

- O altă corabie? Ser Rodrik căpătase o paloare verzuie, dar izbuti să, nu se înfioare. După cum spuneți, doamna mea.

Bătrânul cavaler așteptă în fața ușii ei când Catelyn își chemă servitorii oferiiți de Lysa. Dacă ar vorbi cu sora ei înaintea duelului, poate că ar face-o să se răzgândească, chibzui ea pe când o îmbrăcau. Deciziile Lysei se modificau în funcție de stările ei, iar acestea se schimbau cu fiecare oră. Fata timidă pe care o cunoscuse la Riverrun devenise o femeie care era când trufașă, când temătoare, când crudă, nepăsătoare, timidă, încăpățânată, încrezută și, mai presus de toate, *nestatornică*.

Când temnicerul acela îngrozitor al ei venise târându-se ca să le anunțe că Tyrion Lannister hotărâse să mărturisească tot, Catelyn o îndemnase pe Lysa să-l aducă pe pitic să discute între patru ochi, însă nu, ea trebuise să facă un spectacol, plimbându-l prin fața tuturor din Vale. Iar acum, asta...

- Lannister este prizonierul *meu*, îi spuse ea lui Ser Rodrik pe când coborau treptele turnului, străbătând sălile reci și albe de la Eyrie. Catelyn purta o haină de lână gri, cu o centură argintie. Surorii mele trebuie să i se reamintească asta.

La ușile apartamentelor Lysei se lovira de unchiul ei,

care tocmai ieșea.

- Mergeți la circul nebunilor? izbucni Ser Brynden. Te-aș sfătui să-i bagi mințile în cap surorii tale, dacă aș crede că ar servi la ceva, dar mă tem că n-ai face decât să-ți zdrelești mâinile.

- A sosit o pasăre de la Riverrun, începu Catelyn, cu o scrisoare de la Edmure...

- Știu, copilă. Peștele negru care i se vedea pe mantie era singura concesie făcută de Brynden ornamentelor. A trebuit să aflu asta de la Maester Colemon. I-am cerut surorii tale permisiunea să iau o mie de oameni și să plec spre Riverrun cu toată graba. Știi ce mi-a răspuns? *Valea nu~și poate permite să se lipsească de o mie de săbii, nici măcar de una singură, unchiule. Ești Cavalerul Porții. Locul tău este aici.* Ecourile unui râs de copil se strecurară pe ușile din spatele lor, iar unchiul ei privi întunecat peste umăr. Ei, atunci i-am spus că n-are decât să-și găsească un alt Cavaler al Porții. Pește negru sau nu, eu sunt tot un Tully. Plec spre Riverrun la lăsarea serii.

Catelyn nu se putu preface surprinsă.

- Singur? Știi la fel de bine ca mine că nu vei supraviețui pe drumul de munte. Ser Rodrik și cu mine ne întoarcem la Winterfell. Vino cu noi, unchiule. Îți dau eu o mie de oameni. Riverrun nu va lupta singur.

Brynden chibzui câteva clipe, apoi dădu din cap, încuviințând dintr-o dată.

- Fie cum spui tu. Până acasă e cale lungă, dar așa am mai multe șanse să ajung acolo. Te aștept jos. Plecă cu pas întins, cu mantia fluturând în urma lui.

Catelyn schimbă o privire cu Ser Rodrik. Trecură de uși, mergând spre locul de unde se auzea sunetul ascuțit al chicotelilor de copil.

Apartamentul Lysei dădea într-o mică grădină, un cerc de pământ și iarbă pe care fuseseră plantate flori albastre, străjuit din toate părțile de turnuri înalte și albe. Constructorii intenționaseră ca asta să fie grădina zeilor, însă Eyrie se ridica pe piatra dură a muntelui, așa că nu conta cât de mult pământ era adus de jos, din vale, tot nu puteau face să prindă rădăcini aici copacul inimii. Așa că Lorzii de Eyrie plantaseră iarbă și risipiseră statui printre arbuștii pitici, înfloriți. Aici era locul unde se vor întâlni cei

doi cavaleri pentru a-și pune viața, și pe cea a lui Tyrion Lannister, în mâinile zeilor.

Lysa, proaspăt îmbăiată și înveșmântată în catifea crem, cu un șirag de safire și alte pietre prețioase în jurul gâtului ei alb ca laptele, reunise curtea pe terasa care domina terenul de luptă, fiind înconjurată de cavalerii ei, de slujitori și lorzi mai mari sau mai mici. Majoritatea sperau, încă, să se căsătorească cu ea și să domnească în Valea lui Arryn. Din câte văzuse Catelyn în decursul șederii ei la Eyrie, era o speranță deșartă.

Fusese construit și un podium de lemn, pentru înălțarea scaunului lui Robert; acolo stătea Lordul de Eyrie, chicotind și bătând din palme, iar un păpușar cocoșat, îmbrăcat în haine târcate, făcea doi cavaleri din lemn să se lovească și să se tot împungă. Vase cu frișca și coșuri cu mure fuseseră așezate pe masă, iar oaspeții sorbeau din cupele de argint gravat un vin dulce, portocaliu, aromat. *Cercul nebunilor*, îi spusese Brynden și nu era de mirare.

Pe partea cealaltă a terasei, Lysa râse înveselită de vreuna dintre glumele Lordului Hunter și culese o mură de pe vârful pumnalului lui Ser Lyn Corbray. Erau pretendenți la mâna ei care se aflau destul de mult în grațiile Lysei... cel puțin pe ziua de azi. Catelyn n-ar fi putut spune care dintre ei era mai puțin potrivit. Eon Hunter era chiar mai bătrân decât fusese Jon Arryn, pe jumătate ologit de gută și năpăstuit cu trei fiii certăreți, unul mai hrăpăreț decât celălalt. Ser Lyn era un caraghios de alt fel: subțire și arătos, moștenitor al unei Case vechi, dar scăpătate, însă încrezut, nepăsător, aprig la fire și, se mai șoptea, deloc interesat de farmecele intime ale femeilor.

Când Lysa dădu cu ochii de Catelyn, o întâmpină cu o îmbrățișare de soră și un sărut umed pe obraz.

- E o dimineață minunată, nu-i așa? Zeii ne zâmbesc, încearcă o cupă cu vin, scumpă surioară. Lordul Hunter a fost destul de amabil să ne trimită licoarea din propriile sale pivnițe.

- Mulțumesc, nu. Lysa, trebuie să vorbim.

- După, îi promise sora ei și deja se întoarse în altă parte.

- Acum. Catelyn vorbise ceva mai tare decât ar fi dorit. Bărbații se răsuciră spre ea, să privească. Lysa, nu poți

continua cu această sminteală. Pezevenghiul are valoare doar în viață. Mort nu-i decât hrană pentru ciori. Iar dacă concurentul lui învinge aici...

- Slabe șanse să se întâmple așa ceva, doamna mea, o asigură Lordul Hunter, bătând-o pe umăr cu mâna lui năpădită de pete de la ficat. Ser Vardis este un luptător aprig. Îl va termina repede pe lefegiu.

- Chiar așa, domnul meu? zise Catelyn cu răceală. Mă întreb. Îl mai văzuse pe Bronn luptând pe drumul de munte; nu fusese un accident faptul că supraviețuise călătoriei în timp ce alți bărbați muriseră. Se mișca precum o panteră, iar sabia aceea urâtă a lui părea că este o prelungire a brațului.

Pretendenții Lysei se înghesuiau în jurul lor precum albinele la o floare.

- Femeile înțeleg foarte puțin din toate astea, zise Ser Morton Waynwood. Ser Vardis este cavaler, scumpă doamnă. Cât despre celălalt, ei bine, cei ca el sunt niște lași în adâncul inimii lor. Sunt destul de folositori în bătălii, cu mii de alții ca ei în jur, dar pune-i să lupte singuri și întreaga bărbăție li se scurge în pământ.

- Adevărat graiți, spuse Catelyn cu o politețe care o făcu s-o doară gura. Ce vom câștiga, oare, prin moartea piticului? Doar nu vă închipuiți că lui Jaime o să-i pese câtuși de puțin că i-am oferit fratelui său un proces înainte de a-l azvârli de pe munte?

- Decapitați-l, sugeră Ser Lyn Corbray. Când Regicidul va primi capul piticului, va fi ca un avertisment pentru el.

Lysa scutură nerăbdătoare din părul ei roșcat, lung până la șold.

- Lordul Robert vrea să-l vadă zburând, spuse ea, de parcă asta ar fi rezolvat problemele. Iar Pezevenghiul nu poate da vina pe altcineva. Chiar el a fost cel care a cerut judecata prin luptă.

- Lady Lysa nu a avut o cale onorabilă de a-l refuza, chiar dacă ar fi vrut, spuse Lord Hunter, plicticos ca întotdeauna.

Ignorându-i pe toți, Catelyn se întoarse cu toată hotărârea spre sora ei.

- Îți reamintesc că Tyrion Lannister este prizonierul *meu*.

- Iar eu îți reamintesc *ție* că piticul mi-a omorât soțul !

Vorbea cu glas ridicat. A otrăvit Mâna Regelui și l-a lăsat pe scumpul meu copil orfan de tată, iar acum vreau să-l văd plătind.

Răsucindu-se, cu rochia fâlfâind în jurul ei, Lysa străbătu terasa. Ser Lyn, Ser Morton și ceilalți pretendenți se scuzară dând scurt din cap și o luară pe urmele ei.

- Credeți că a făcut toate astea? Întrebă Ser Rodrik cu voce scăzută, după ce rămaseră din nou singuri. L-a ucis pe Lordul Jon, după cum se spune? Pezevenghiul neagă asta tot timpul, și încă foarte aprig.

- Cred că Lannisterii l-au ucis pe Lord Arryn, răspunse Catelyn, dar dacă a fost Tyrion, Ser Jaime sau regina, ori toți laolaltă, nu aș putea spune.

Lysa o menționase și pe Cersei în scrisoarea pe care o trimisese la Winterfell, dar acum părea sigură că Tyrion fusese ucigașul... poate și pentru că piticul era aici, în vreme ce regina se afla în siguranță, în spatele zidurilor Fortăreței Roșii, la sute de leghe spre sud. Catelyn aproape că ar fi vrut să fi ars scrisoarea surorii sale *înainte* de a o fi citit.

Ser Rodrik se trase de perciuni.

- Otravă, ei bine... asta ar putea fi lucrătura piticului, destul de posibil. Ori a lui Cersei. Se spune că otrava este arma femeii, îmi cer iertare, doamna mea. Regicidul... Acum, nu că aș avea eu prea mare prețuire pentru el, însă nu-i genul. Prea îi place să vadă sânge pe sabia aia a lui aurită. Otravă a fost, doamna mea?

Catelyn se încruntă, ușor nesigură.

- Cum altcumva ar fi putut face să pară moarte naturală? În spatele ei, Lordul Robert țipă de încântare când unul dintre cavalerii de lemn îl tăie în două pe celălalt, risipind pe terasă o avalanșă de rumeguș roșu. Privi spre nepotul ei și oftă. Băiatul ăsta este total indisciplinat. Nu va fi niciodată suficient de puternic ca să domnească, dacă nu e luat de lângă maică-sa pentru o vreme.

- Tatăl său, lordul, ar fi fost de acord cu tine, se auzi o voce lângă ea. Se întoarse pentru a-l privi pe Maester Colemon, cu o cupă de vin în mână. Avea de gând să-l trimită pe băiat la Piatra Dragonului pentru a fi crescut, știți... Oh, dar vorbesc fără să gândesc. Mărul lui Adam îi

juca nervos sub colierul de Maester. Mă tem că am băut prea mult din vinul excelent al Lordului Hunter. Perspectivele unei vărsări de sânge mi-au întins nervii la maximum.

- Greșiți, Maester, spuse Catelyn. Era vorba de Casterly Rock, nu de Piatra Dragonului, iar aceste aranjamente au fost făcute după moartea Mâinii, fără consimțământul surorii mele.

Capul lui se scutură atât de viguros la capătul gâtului nefiresc de lung, încât păru că el însuși este o marionetă.

- Nu, vă cer iertare, doamna mea, însă Lordul Jon a fost cel care...

Un clopot răsună cu zgomot mare sub ei. Înalții lorzi și fetele care serveau întrerupseră ceea ce făceau și se duseră la balustradă. Jos, doi străjeri cu mantii azurii îl conduceau pe Tyrion Lannister. Septonul rotofei din Eyrie îl escortă până la statuia din centrul grădinii - o femeie plângând, sculptată în marmură albă cu vinișoare, care, fără nici o îndoială, trebuia să fie Alyssa.

- Omulețul rău, făcu Lordul Robert, chicotind. Mamă, pot să-l fac să zboare? Vreau să-l văd cum zboară.

- Mai târziu, scumpul meu copil, îi promise Lysa.

- Întâi judecata, făcu Ser Lyn Corbray, apoi execuția.

O clipă mai târziu, cei doi adversari își făcură apariția din părți opuse ale grădinii. Cavalerul era asistat de doi tineri scutieri, iar mercenarul de maestrul de arme de la Eyrie.

Ser Vardis Egen era acoperit de oțel din cap până-n picioare, încastrat în armura grea, îmbrăcată peste cămașa de zale și o tunică vătuită. Rondele mari, emailate în crem și albastru, cu blazonul cu luna și șoimul al Casei Arryn, îi protejau îmbinările vulnerabile de la brațe și piept. O fustanelă de metal călit îl acoperea de la șold până la jumătatea coapselor, iar o apărătoare solidă îi înconjura gâtul. De pe laturile coifului se întindeau aripi de șoim, iar viziera era ca un cioc ascuțit de metal, cu o deschidere subțire care-i permitea să vadă.

Bronn era atât de puțin protejat de armură, încât părea dezgolit pe lângă cavaler. Purta doar o cămașă de zale neagră, unsă, așezată peste pieptarul din piele tare, un coif rotund, deschis, și o glugă de zale. Cizmele sale de piele, cu apărătoare de oțel pentru fluierul piciorului, ofereau o

oarecare protecție, iar pe degetele mânușilor erau cusute discuri din fier negru. Totuși, Catelyn observă că mercenarul era cu jumătate de palmă mai înalt decât adversarul său, având deci o alonjă mai mare... iar Bronn era cu cincisprezece ani mai tânăr decât el, dacă era s-o spună pe a dreaptă.

Îngenunchează în iarbă, lângă femeia care plângea, față în față, avându-l pe Lannister între ei. Septonul scoase o sferă de cristal, fațetată, din sacul de stofă moale, atârnat la șold. O ridică deasupra capului, iar lumina se sparse în țândări. Pe chipul Pezevenghiului dansau curcubeie. Cu o voce înaltă, solemnă, cântată, septonul ceru zeilor să privească în jos și să fie martori, să afle adevărul din sufletul acestui om, să-i dăruiască viața și libertatea dacă era nevinovat, sau moartea dacă era vinovat. Vocea lui se reverberă în turnurile din jur.

Când și ultimul ecou se stinse, septonul coborî globul de cristal și părăsi în grabă scena. Tyrion se aplecă și șopti ceva la urechea lui Bronn înainte ca străjerii să-l ducă de acolo. Mercenarul se ridică râzând și îndepărtă un fir de iarbă de pe genunchiul său.

Robert Arryn, Lord de Eyrie și Apărător al Văii, se foia nerăbdător în scaunul său înălțat.

- Când au de gând să lupte? întrebă el nemulțumit.

Ser Vardis era ajutat să se ridice în picioare de unul dintre scutierii săi. Celălalt îi aduse un scut triunghiular de aproape patru picioare înălțime, din lemn greu, de stejar, punctat cu ținte de fier. I-l legară de antebrațul stâng. Când maestrul de arme al Lysei îi oferă și lui Bronn unul asemănător, mercenarul scuipe și făcu semn că nu avea nevoie. O barbă aspră, de trei zile, îi acoperea falca și obraji, iar dacă nu se bărbierise, nu era pentru că ducea lipsa unei lame; tăișul sabiei sale arunca strălucirea periculoasă a oțelului care fusese ascuțit în fiecare zi, ore în șir, până ce devenise prea tăios pentru a putea fi atins.

Ser Vardis întinse o mână înmănușată, iar scutierul îi puse în pumn o frumoasă sabie cu două tăișuri. Lama era gravată cu motive decorative din argint, delicate, înfățișând un cer de munte; mânerul era un cap de șoim, iar garda era fasonată ca o pereche de aripi.

- Am comandat sabia asta pentru Jon, la Debarcaderul

Regelui, le povesti Lysa cu mândrie oaspeților ei, în vreme ce-l priveau pe Ser Vardis încercând o lovitură de antrenament. O purta cu el ori de câte ori ședea pe Tronul de Fier, în locul Regelui Robert. Nu-i un lucru frumos? Mi s-a părut cel mai potrivit ca reprezentantul nostru să-l răzbune pe Jon cu propria sa armă.

Sabia gravată cu argint era, fără nici o îndoială, minunată, dar lui Catelyn i se părea că Ser Vardis s-ar fi simțit mai bine cu propria sa sabie. Totuși, nu spuse nimic; era sătulă de certurile inutile cu sora sa.

- Faceți-i să se lupte! țipă Lordul Robert.

Ser Vardis se întoarse spre Lordul de Eyrie și-și ridică sabia în semn de salut.

- Pentru Eyrie și pentru Vale!

Tyrion Lannister fusese așezat la balconul aflat de partea cealaltă a grădinii, flancat de străjeri. Bronn îi adresă un salut scurt.

- Așteaptă porunca ta, îi spuse Lady Lysa fiului ei, lordul.

- *Luptați!* strigă băiatul, cu mâinile tremurând în timp ce se prindeau de scaun.

Ser Vardis se răsuci, ridicându-și scutul greu. Bronn se întoarse ca să-l înfrunte. Săbiile lor zăngăniră în același timp, o dată, de două ori, încercându-se. Mercenarul se trase un pas înapoi. Cavalerul veni după el, ținându-și scutul în față. Încercă o lovitură, însă Bronn sări îndărăt, ținându-se în afara razei lui de acțiune, iar sabia de argint nu tăie decât aerul. Bronn îl ocoli dinspre dreapta, iar Ser Vardis se răsuci spre a-l urmări, ținând scutul între ei. Cavalerul înainta, pășind cu prudență pe solul denivelat. Mercenarul cedă, iar un zâmbet ușor i se desenă pe buze. Ser Vardis atacă, lovind, însă Bronn sări, distanțându-se de el, săltându-se ușor peste piatra joasă acoperită cu mușchi. Acum mercenarul făcu un ocol spre stânga, departe de scut, spre partea neprotejată a cavalerului. Ser Vardis încercă să-i lovească picioarele, însă nu ajungea până acolo. Bronn dansă, retrăgându-se și mai mult spre stânga. Ser Vardis se răsuci pe loc.

- Omul e un las, decretă Lordul Hunter. Stai și luptă, lașule!

Alte voci i se alăturară, cu aceleași îndemnuri. Catelyn privi spre Ser Rodrik. Maestrul ei de arme scutură scurt din

cap.

- Vrea să-l facă pe Ser Vardis să-l alege. Greutatea armurii și a scutului l-ar obosi chiar și pe cel mai puternic dintre bărbați.

Ea mai văzuse bărbați antrenându-se în lupta cu sabia, aproape în fiecare zi din viața ei, urmărise cincizeci de turniruri, însă aici se petrecea ceva diferit și mult mai periculos: un dans în care cel mai mic pas greșit însemna moartea. Pe când privea, amintirea unui alt duel, din alte vremuri, îi reveni în minte, de parcă s-ar fi întâmplat ieri.

Se întâlniseră în curtea inferioară de la Riverrun. Când Brandon văzu că Petyr purta numai un coif, pieptar și cămașă de zale, își dădu și el jos mare parte din armură. Petyr o implorase să-i dea o eșarfă pe care s-o poarte, însă ea îl refuzase. Tatăl său, lordul, o promisese lui Brandon Stark, așa că i-o dăduse lui, o eșarfă de un albastru-palid, pe care brodase păstrăvul săltăreț de Riverrun. Pe când îi îndesa eșarfa în mână, îl rugase:

- E doar un flăcău smintit, însă l-am iubit ca pe un frate. M-ar mâhni foarte tare să-l văd murind.

Iar logodnicul ei o privise cu ochi cenușii, reci, de Stark, și-i promisese că va cruța viața băiatului care o iubea.

Lupta aceea se terminase aproape imediat ce începuse. Brandon era un bărbat în toată firea și-l mânase pe Degețel prin toată curtea și în jos, pe treptele dând spre apă, azvârlind asupra lui o ploaie de oțel la fiecare pas, până ce băiatul ajunsese să se clatine și să sângereze din zeci de răni.

- Abandonează! îi strigase el de mai multe ori, însă Petyr scutura doar din cap și continua să lupte mohorât.

Când râul le ajunsese la glezne, Brandon pusese capăt luptei, cu o lovitură brutală care trecuse prin cămașa de zale a lui Petyr și prin pielea tare, înfigându-se în carnea moale de sub coaste, atât de adânc, încât Catelyn fusese sigură că rana era mortală. O privise pe când își dăduse drumul în jos și murmurase „Cat” în timp ce sângele țâșnise printre degetele lui înzăuate. Crezuse că uitase de toate astea.

Atunci fusese ultima dată când îi văzuse chipul... până în ziua când fusese adusă înaintea lui, la Debarcaderul Regelui.

Trecuseră două săptămâni până când Degețel se întremase suficient ca să poată pleca de la Riverrun, însă tatăl ei, lordul, îi interzisese să-l viziteze în turnul unde boala în pat. Lysa îl ajutase pe Maesterul lor să-l îngrijească; în zilele acelea, ea era mai blândă și mai timidă. Edmure îl căutase și el, însă Petyr îl gonise. Fratele ei fusese scutierul lui Brandon la acel duel, iar Degețel nu putea ierta așa ceva. Îndată ce se înzdrăvenise cât să poată fi deplasat, Lordul Hoster Tully îl trimisese pe Petyr Baelish departe, într-o litieră închisă, să-și petreacă convalescența la Degete, pe vârful ras de vânturi al stâncii pe care se născuse.

Zăngănitul oțelului care lovea oțelul o readuse pe Catelyn din nou în prezent. Ser Vardis se năpustea din greu asupra lui Bronn, împingându-l cu scutul și sabia. Mercenarul se retrăgea, parând fiecare lovitură, pășind cu dexteritate peste pietre și rădăcini, fără să-și ia niciodată ochii de la adversarul său. Era mai rapid, observă Catelyn: sabia argintată a cavalerului nu reușea să-l atingă, însă sabia lui cenușie, urâtă, smulse o așchie din pieptarul lui Ser Vardis.

Scurta furie a încleștării se termină pe cât de repede începuse când Bronn făcu un pas lateral și se strecură în spatele statuii. Ser Vardis se repezi după el, tăind o bucată de marmură albă din coapsa Alyssei.

- Nu se luptă bine, mamă, se plânse Lordul de Eyrie. Vreau să-i văd cum *luptă*,

- Vor lupta, copile scump, îl liniști mama sa. Mercenarul nu poate fugi toată ziua.

Unii dintre lorzii de pe terasa Lysei schimbară câteva glume batjocoritoare pe când își reumplură cupele cu vin, însă pe partea cealaltă a grădinii, Tyrion Lannister, cu ochii lui bicolori, privea dansul celor doi adversari de parcă nu ar mai fi existat nimic altceva pe lume.

Bronn ieși din spatele statuii aprig și cu viteză, deplasându-se tot spre stânga și ațintind o lovitură dată cu ambele mâini spre partea dreaptă a cavalerului, neprotejată. Ser Vardis o bloca, dar neîndemânatic, iar sabia mercenarului fulgeră în sus, spre capul său. Metalul răsună și aripile de șoim se rupseră cu un pocnet. Ser Vardis făcu o jumătate de pas înapoi, pentru a se pregăti,

și își ridică scutul. Așchii de stejar zburară din scut când sabia lui Bronn tăie din peretele de lemn. Mercenarul sări la stânga din nou, dincolo de scut, și-l prinse pe Ser Vardis cu o lovitură peste burtă, tăișul ca de brici al sabiei sale lăsând o urmă strălucitoare acolo unde mușcase din platoșa cavalerului.

Ser Vardis împinse înainte piciorul din spate, propria sa sabie argintie pogorându-se într-o lovitură sălbatică. Bronn o pară, deviind-o într-o parte, și se desprinse din nou. Cavalerul izbi femeia plângând, lovindu-i soclul. Clătinându-se, se retrase, mișcându-și capul într-o parte și-n alta, căutându-și adversarul. Deschizătura îngustă a vizierei sale îi reducea câmpul vizual.

- În spatele dumneavoastră, ser! strigă Lordul Hunter, însă prea târziu.

Bronn își coborî sabia cu întreaga forță a ambelor mâini, lovindu-l pe Ser Vardis în cotul brațului cu care ținea arma. Metalul subțire, călit, care-i proteja încheietura plesni. Cavalerul gemu întorcându-se, ridicându-și arma. De data asta, Bronn rămase pe loc. Săbiile se încrucișară, iar cântecul oțelului umplu grădina și reverbă în turnurile albe de la Eyrie.

- Ser Vardis e rănit, anunță Ser Rodrik, cu vocea sa gravă.

Lui Catelyn nu mai trebuia să i se spună asta; avea ochi să vadă și singură, putea zări firisorul de sânge curgând de-a lungul antebrațului cavalerului, umezeala de la încheietura cotului. Fiecare dintre eschivele lui era mai lentă și mai joasă decât precedentă. Ser Vardis se răsuci spre adversar, încercând să-și folosească scutul ca să blocheze loviturile, însă Bronn dănuia în jurul său, agil ca o pisică. Mercenarul părea să devină tot mai puternic. Loviturile lui lăsau acum urme. Tăieturi adânci și strălucitoare luceau peste tot pe armura cavalerului, pe partea de sus a coapselor, pe viziera lui ascuțită, traversându-i platoșa de pe piept, una lungă se întindea în laiul apărătorii de gât. Rondela cu luna și șoimul de pe luatul drept al lui Ser Vardis era tăiată în două, atârând numai de legătura ei. Îi puteau auzi respirația obosită, hârâind printre găurile vizierei.

Orbi în trufia lor, lorzii și cavalerii din Vale puteau vedea

totuși ce se petrecea jos, sub privirile lor, numai sora ei nu vedea nimic.

- Ajunge, Ser Vardis! strigă Lady Lysa. Termină-l acum, copilul meu începe să se plictisească.

Și trebuie spus că Ser Vardis Egen ascultă cu adevărat porunca doamnei sale, până la ultima suflare. Într-o clipă se retrase pe jumătate ghemuit sub scutul său hăcuit, iar în clipa următoare șarjă. Atacul năvalnic îl prinse pe Bronn pe picior greșit. Ser Vardis îl lovi peste față cu muchia scutului. Bronn aproape, *aproape* că-și pierdu echilibrul... se împletici îndărăt, se împiedică de un bolovan și se prinse de femeia care plângea, pentru a rămâne în picioare. Aruncându-și scutul, Ser Vardis se întinse spre el, ridicându-și sabia cu ambele mâini. Brațul său drept era plin de sânge de la cot până la degete, dar lovitura lui disperată l-ar fi spintecat pe Bronn de la gât până la buric... dacă mercenarul ar fi rămas pe loc ca s-o încaseze.

Însă Bronn se smuci înapoi. Frumoasa sabie gravată cu argint a lui Jon Arryn ricoșa din cotul de marmură al femeii plânse și se frânse la o treime spre vârf. Bronn își repezi umărul în spatele statuii. Copia decolorată a Alyssei Arryn se clătină și căzu cu un zgomot puternic, iar Ser Vardis fu prins sub ea.

Într-o clipă, Bronn se repezi asupra lui, înlăturând ce mai rămăsese din rondela spulberată, expunând punctul slab dintre braț și platoșa de la piept. Ser Vardis zăcea într-o parte, prins sub torsul spart al femeii plânse. Catelyn îl auzi pe cavaler gemând când mercenarul își ridică sabia cu ambele mâini și o lăsă în jos cu toată greutatea lui, lovind sub braț și prin coaste. Ser Vardis se cutremură și rămase nemișcat.

Tăcerea se pogorî peste Eyrie. Bronn își smulse coiful descoperit și-l lăsă să cadă în iarbă. Buza-i era spartă și însângerată, acolo unde-l lovise scutul, iar părul său negru ca tăciunii era năclăit de transpirație. Scurpă un dinte spart.

- S-a terminat, mamă? întrebă Lordul de Eyrie. *Nu*, ar fi vrut Catelyn să-i spună, *este doar începutul*.

- Da, făcu Lysa mohorâtă, cu vocea la fel de rece și de moartă cum era comandantul gărzii sale.

- Pot acum să-l fac să zboare pe omuleț?

În partea cealaltă a grădinii, Tyrion Lannister se ridică în picioare.

- Nu pe acest omuleț, spuse el. Acest omuleț coboară acum cu coșul cu napi, mulțumesc foarte mult.

- Crezi că..., începu Lysa.

- Cred că măreața Casă Arryn își respectă cuvântul dat, spuse Pezevenghiul. *La fel de Prețios precum Onoarea.*

- Mi-ai promis că-l faci să zboare, țipă Lordul de Kyrie la mama sa, începând să tremure.

Chipul lui Lady Lysa se aprinse de furie.

- Zeii au găsit potrivit să-l proclame nevinovat, copilul meu. Nu avem de ales, trebuie să-l eliberăm. Ridică glasul. Gărzi, luați-i din fața mea pe Lordul Lannister și pe... creatura lui. Escortați-i la Poarta însângerată și lăsați-i liberi. Îngrijiți-vă să le dați cai și provizii suficiente ca să ajungă la Trident și asigurați-vă că toate bunurile și armele le sunt înapoiate. Vor avea nevoie de ele pe drumul de munte.

- Drumul de munte, zise Tyrion Lannister.

Lysa își permise un mic zâmbet de satisfacție. Era o altă condamnare la moarte, își dădu seama Catelyn. Tyrion Lannister știa prea bine și el. Totuși, piticul făcu spre Lady Lysa o plecăciune batjocoritoare.

- După cum porunciți, doamna mea, spuse el. Cred că știm drumul.

JON

- Sunteți la fel de nevolnici ca oricare dintre băieții pe care i-am antrenat, anunță Ser Alliser Thorne când se adunară cu toții în curte. Măinile voastre au fost făcute pentru lopețile de bălegar, nu pentru săbii, iar dacă ar fi fost după mine, toată gașca voastră ar fi fost trimisă la păscut porcii. Însă noaptea trecută mi s-a spus că Gueren vine pe drumul regelui cu încă cinci băieți noi. Unul sau doi dintre ei s-ar putea să valoreze cam cât udul bășicii. Pentru a le face loc, am decis să trimit opt dintre voi Lordului Comandant, să facă el ce-o știți cu voi. Strigă numele, unul după altul. Broască, Bizon, Cap de Piatră, Buboi, Maimuța, Ser Scrânteală. Ultimul la care se uită fu Jon. Și Bastardul.

Pyp slobozi un *uuuuf* și-și înalță sabia în aer, iar Ser Alliser îl fixă cu privirea sa de reptilă.

- De acum toți vă vor spune „bărbați din Rondul de Noapte”, dar sunteți mai proști decât Maimuța Păpușarului dacă puteți să credeți asta. Sunteți încă flăcăi, cu caș la gură și duhnind a vară, iar când va veni iarna, veți muri ca muștele.

Și cu asta, Ser Alliser Thorne îi lăsă baltă. Ceilalți băieți se adunară în jurul celor opt care fuseseră stricați, râzând și înjurând, felicitându-i. Halder îl lovi pe Broască peste dos cu latul sabiei și strigă:

- Broască, din Rondul de Noapte!

Urlând că un frate în negru avea nevoie de un cal, Pyp sări pe umerii lui Grenn și căzură amândoi la pământ, rostogolindu-se și înghiontindu-se și huiduind. Daeon se repezi în armură și se întoarse cu un burduf cu vin roșu, aspru. Pe când își treceau vinul din mână în mână, rânjind ca niște smintiți, Jon îl observă pe Samwell Tarly stând singur lângă un copac vestejit, într-un colt al curții. Îi oferii și lui burduful.

- Vrei o înghițitură de vin? Sam scutură din cap.

- Nu mulțumesc, Jon.

- Te simți bine?

- Foarte bine, într-adevăr, minți băiatul cel gras. Sunt atât de fericit pentru voi toți! Chipul său rotofei tremură într-un zâmbet forțat. Vei fi Prim-Cercetaș într-o bună zi, așa cum a fost și unchiul tău.

- Cum este, îl corectă Jon.

Nu putea accepta că Benjen Stark era mort. Înainte să poată spune altceva, Halder răcni:

- Ia te uită, plănuiați să beți singuri tot vinul?

Pyp îi smulse burduful din mână și se îndepărtă dansând și răsând. Când Grenn îl apucă de braț, Pyp strânse burduful și un jet de vin îl udă pe Jon pe față. Halder grohăi în semn de protest la vederea risipei de vin ales. Jon se scutură și se zbatu. Matthar și Jeren se cățărara pe zid și începură să arunce în ei cu bulgări de zăpadă.

Când reuși să se elibereze, cu zăpadă în păr și Urme de vin pe tunică, Samwell Tarly dispăruse.

În noaptea aceea, Hobb Trei-Degete le găti ceva deosebit pentru a marca evenimentul. Când Jon își făcu apariția în sala de mese, Lordul Administrator însuși îl conduse la banca de lângă foc. Bărbații mai vârstnici îl bătură pe braț în trecere. Cei opt frați în devenire se ospătară cu coaste de miel, coapte într-o crustă de usturoi și ierburi, garnisite cu firișoare de mentă și napi galbeni, înotând în unt.

- De la masa Lordului Comandant, le spuse Bowen Marsh.

Mai aveau și salată de spanac și boabe de năut și cartofi noi, iar după aceea, castroane cu mure la gheață și frișcă.

- Crezi că ne vor ține împreună? se întrebă Pyp, pe când înfulecau fericiți.

Broscoiul se strâmbă.

- Sper că nu. Eu unul, m-am săturat să-ți tot văd urechile.

- Ho, făcu Pyp. Ia ascultați, râde ciob de oală spartă. Tu ai să ajungi sigur cercetaș, Broscoiule. Vor să te țină cât mai departe de castel. Iar dacă atacă Mance Rayder, ridică-ți viziera și arată-ți fața, că o să fugă mâncând pământul.

Toată lumea râse, cu excepția lui Grenn.

- Eu chiar sper că *sunt* cercetaș.

- Tu și toți ceilalți, spuse Matthar. Orice bărbat care s-a îmbrăcat în negru a pășit pe Zid, toți cei care s-au împlătoșat l-au apărat, așa cum era de așteptat, însă numai cercetașii au fost luptători adevărați din inima Rondului de Noapte. Ei au fost cei care îndrăzneau să sc avânte dincolo de Zid, să năvălească prin pădurea bântuită

și să urce pe culmile înghețate ale muntelui, la vest de Turnul Umbrei, luptând cu sălbăticiunile și uriașii, cu monstruoșii urși de zăpadă.

- Nu toți, zise Halder. Pentru mine, constructorii contează. La ce sunt buni cercetașii dacă Zidul cade?

Breasla constructorilor trimisese zidari și tâmplari pentru repararea fortărețelor și turnurilor, mineri să sape tunele și să sfarme piatră pentru drumuri, tăietori tic lemne să curețe vegetația, ori de câte ori pădurea se apropia prea mult de Zid. Se spunea că, o dată, tăiaseră blocuri imense de gheață din lacurile înghețate, aflate în inima pădurii bântuite, trăgându-le spre sud pe sănii, astfel ca Zidul să fie înălțat și mai mult. Acele zile fuseseră cu secole în urmă, iar acum, tot ce mai puteau face era să străbată zidul de la Rondul de Est spre Turnul Umbrei, căutând crăpături sau semne de topire și să facă ce reparații reușeau.

- Bătrânul Urs nu-i prost, remarcă Dareon. Ești clar un constructor, iar Jon este cu siguranță un cercetaș. E cel mai bun spadasin dintre noi și cel mai bun călăreț, iar unchiul său a fost Primul înainte de...

Vocea-i pieri intimidată, când își dădu seama că aproape că-l luase gura pe dinainte.

- Benjen Stark este încă Primul Cercetaș, îi spuse Jon Snow, jucându-se cu un castron cu mure.

Ceilalți poate că abandonaseră orice speranță că unchiul său s-ar mai putea întoarce teafăr, însă nu și el împinse murele la o parte, deși abia se atinsese de ele, ridicându-se de pe bancă.

- Nu le mai mănânci? Întrebă Broscoiul. Sunt ale tale. Jon aproape că nici nu se atinsese de ospățul măreț oferit de Hobb. N-aș mai putea înghiți nici o îmbucătură.

Își luă mantia din cârligul de lângă ușă și-și căută de drum afară. Pyp îl urmă.

- Jon, ce-i cu tine?

- Sam, replică el. Nu a fost la masă în seara asta.

- Nu-i stă în obicei să rateze o cină, făcu Pyp gânditor. Crezi că boleşte pe undeva?

- E speriat. Îl părăsim. Își aminti de ziua când plecase de la Winterfell, despărțirea dulce-amară, Bran zăcând zdrobit, Robb cu zăpadă în păr, Arya potopindu-l cu sărutări, după

ce-i dăduse Acul. Odată ce ne-am rostit jurământul, avem datorii de îndeplinit. Dar unii dintre noi ar putea fi trimiși departe, la Rondul de Est sau la Turnul Umbrei. Sam va rămâne mai departe pentru antrenament, cu Rast și Cuger și băieții ăștia noi, care vin pe drumul regelui. Numai zeii știu cum va fi pentru ei, dar poți pune rămășag că Ser Alliser îi va asmuți împotriva lui cu prima ocazie.

Pyp se strâmbă.

- Ai făcut tot ce ai putut.

- Tot ce am putut n-a fost destul, răspunse Jon.

Pe când se întorceau la Turnul lui Hardin, după Nălucă, în el se cuibări o neliniște profundă. Lupul străvechi mergea lângă el spre grajduri. Unii dintre caii mai nărăvași loviră cu copitele și-și ciuliră urechile când intrară. Jon puse șaua pe iapa sa, încalecă și ieși din Castelul Negru, pornind spre sud, prin noaptea neagră. Nălucă gonia înaintea lui, zburând parcă pe deasupra pământului, și dispăru într-o clipită. Jon îl lasă. Un lup mai trebuia să și vâneze.

Nu se gândise să meargă într-un loc anume. Voia doar să călărească. Pentru o vreme, urmă cursul pârâului, ascultând clipocitul înghețat al apei pe pietre, apoi o tăie peste câmpuri, spre drumul regelui. Se întindea înaintea sa, îngust și pietros, năpădit de ierburi, un drum care nu promitea nimic deosebit; totuși, vederea lui îi provocă un dor nespus. Winterfell era în josul acestui drum, iar dincolo de el se aflau Riverrun, Debarcaderul Regelui și Eyrie, și multe, multe alte locuri Casterly Rock, Insula Chipurilor, munții roșii din Dorne, sutele de insule din marea Braavos, ruinele fumegânde ale vechii Valyria. Toate acele locuri pe care Jon nu le va vedea niciodată. Lumea era acolo, la capătul aceluia drum, iar el... era aici.

Odată ce va fi rostit jurământul, Zidul va fi casa sa până când va ajunge la fel de bătrân ca Maester Aemon.

- Încă nu am jurat, murmură el. Nu era un nelegiuit, forțat să poarte negru sau să plătească astfel pentru vreo crimă. Venise aici de bună voie și ar fi putut pleca la fel, tot de bună voie... până ce nu va rosti cuvintele. Trebuia doar să continue să călărească și ar fi putut lăsa totul în urma lui. Când luna ar fi din nou plină, ar ajunge la Winterfell, la frații săi.

La frații tăi *vitregi*, îi reaminti o voce din lăuntru său. Și

Lady Stark, care nu te-ar primi cu bucurie. La Winterfell nu era loc pentru el, dar nici la Debarcaderul Regelui. Nici chiar propria sa mamă nu avea loc pentru el. Gândul la ea îl întrista. Se întrebă cine fusese, cum arătase, de ce o părăsise tatăl său. Pentru că a fost o târfă sau o adulteră, prostule. Cineva întunecat și fără onoare, fiindcă de ce altceva ar fi Lordul Eddard atât de rușinat încât să nu vorbească despre ea?

Jon Snow se întoarse pe drumul regelui ca să privească în urmă. Focurile de la Castelul Negru erau ascunse după deal, însă Zidul era acolo, palid sub lumina lunii, imens și rece, ocupând tot orizontul, i struni calul și se întoarse spre casă. Năluca veni lângă el pe când urca o pantă și văzu sclipirea îndepărtată a lămpii din Turnul Lordului Comandant. Botul lupului străvechi era înroșit de sânge. Pe drumul înapoi, Jon se pomeni gândindu-se, din nou, la Samwell Tarly. Când ajunse la grajduri, știa ce are de făcut.

Apartamentele lui Maester Aemon erau situate într-o fortăreață de lemn jos, sub nivelul curții. Îmbătrânit și firav, acesta împărțea încăperile cu doi slujitori mai tineri, care se îngrijeau de nevoile lui și-l ajutau la treburi. Frații glumeau că i se dăduseră cei mai pociți dintre bărbații din Rondul de Noapte; fiind orb, era scutit de vederea lor. Clydas era scund, pleșuv și parcă fără bărbie, cu ochii mici și roz ai unei cârțițe. Chett avea un buboi pe gât, de mărimea unui ou de porumbel, și o față roșie, plină de coșuri. Probabil că de asta părea mai întotdeauna furios. La bătăile în ușă ale lui Jon răspunse Chett.

- Trebuie să vorbesc cu Maester Aemon, îi spuse Jon.

- Maester este în pat, așa cum ar trebui să fii și tu. Vino mâine din nou și s-ar putea să te primească.

Începuse să închidă ușa. Jon o bloca băgându-și cizma.

- Trebuie să vorbesc cu el acum. Mâine va fi prea târziu. Chett îi aruncă o privire furioasă.

- Maester nu este obișnuit să fie trezit noaptea. Nu știi cât e de bătrân?

- Destul de bătrân încât să-și trateze oaspeții cu mai multă politețe decât tine, zise Jon. Spune-i că-l rog să mă ierte. Nu i-aș deranja odihna dacă nu ar fi ceva important.

- Și dacă nu vreau?

Jon își pusese cu nădejde cizma în pragul ușii.

- Pot să rămân aici toată noaptea, dacă trebuie. Fratele în negru scoase un sunet dizgrațios și deschise ușa, făcându-i loc.

- Așteaptă în bibliotecă. Ai lemne acolo. Fă focul. N-aș vrea ca Maester să răcească din cauza ta.

Când Chett îl conduse înăuntru pe Maester Aemon, lemnele trosneau cu veselie în foc. Bătrânul era înveșmântat în roba roșie, de noapte, însă în jurul gâtului purta salba de medalioane a ordinului său. Un Maester nu-și dădea jos colanul nici măcar în somn.

- Locul de lângă foc ar fi numai bun, spuse el când simți căldura atingându-i fața. După ce se așeză confortabil, Chett îi acoperi picioarele cu o blană și se postă lângă ușă.

- Îmi pare rău că v-am trezit, Maester, spuse Jon Snow.

- Nu m-ai trezit, răspuse Maester Aemon. Pe măsură ce îmbătrânesc, dorm din ce în ce mai puțin, și am îmbătrânit foarte mult. Adesea, petrec jumătate de noapte vorbind cu nălucile, amintindu-mi de vremurile de acum cincizeci de ani, de parcă ar fi fost ieri. Misterul unui oaspete din miez de noapte este o divagație bine-venită. Deci spune-mi, Jon Snow, de ce ai venit la această oră ciudată?

- Să vă rog ca Samwell Tarly să fie mutat de la antrenamente și acceptat ca frate în Rondul de Noapte.

- Aceasta nu-l privește pe Maester Aemon, protestă Chett.

- Lordul Comandant a cedat antrenarea recruților în mâinile lui Ser Alliser Thorne, spuse Maester cu blândețe. Numai el poate spune când un băiat este gata să-și asume jurământul, după cum bine știi. Deci, de ce ai venit la mine?

- Lordul Comandant vă ascultă, îi spuse Jon. Iar răniții și bolnavii Rondului de Noapte sunt în îngrijirea dumneavoastră.

- Iar prietenul tău, Samwell, e rănit sau bolnav?

- Va fi, prevesti Jon, dacă nu-l ajutați.

Îi spuse totul, chiar și cum îl asmuțise pe Nălucă să sară la gâtul lui Rast.

Maester Aemon ascultă în tăcere, cu ochii orbi fixați asupra focului, însă fața lui Chett se întuneca la fiecare cuvânt.

- Fără ajutorul nostru, dacă nu-l punem la adăpost, Sam

nu va avea nici o șansă, sfârși Jon. N-are nici o *speranță* în lupta cu sabia. Sora mea, Arya, l-ar putea face bucăți, și ea nu are decât zece ani. Dacă Ser Alliser îl pune să lupte, e doar o chestiune de timp până ce va fi rănit sau ucis.

Chett nu mai putea suporta.

- L-am văzut pe băiatul ăsta gras în sala de mese, zise el. Chiar este un porc și un laș fără lecuire, dacă spusele tale sunt adevărate.

- Poate că-i așa, făcu Maester Aemon. Spune-mi, Chett, ce ne-ai sfătui să facem cu băiatul ăsta?

Lăsați-l acolo unde e. Zidul nu este un loc pentru nevolnici. Lăsați-l să se antreneze până ce va fi pregătit, indiferent câți ani vor trece. Ser Alliser va face bărbat din el sau îl va ucide, după cum e voia zeilor.

- Asta-i o *prostie*, comentă Jon. Inspiră adânc, adunându-și gândurile. Îmi amintesc că, o dată, l-am întrebat pe Maester Luwin de ce purta colierul în jurul gâtului.

Maester Aemon și-l atinse ușor pe al său, degetele «ale osoase și zbârcite mângâind verigile grele de metal.

- Continuă.

- Mi-a spus că un colier de Maester este făcut din lanțuri ca să-i amintească de faptul că a jurat să slujească. L-am întrebat de ce fiecare verigă este dintr-un alt metal. Un lanț de argint ar arăta mai bine pe robele lui cenușii, i-am spus eu. Maester Luwin a râs. Un Maester își confecționează lanțul învățând, mi-a spus el. Felurile de metale sunt fiecare câte un alt fel de învățătură, aur pentru studiul banilor și socotelilor, argint pentru vindecări, fier pentru război. Și a mai spus că mai sunt și alic înțeleșuri. Se obișnuiește ca un colan să-i amintească de regatul pe care îl slujește, nu-i așa? Lorzii sunt cu aurul, iar cavalerii cu oțelul, însă două verigi nu pot forma un lanț. Mai ai nevoie și de argint și fier și plumb, zinc și cupru, bronz și toate celelalte, iar acestea sunt fermierii, fierarii, negustorii și toți ceilalți. Un colan are nevoie de tot felul de metale, precum și pământul are nevoie de tot soiul de oameni.

Maester Aemon zâmbi.

- Si deci?

- Rondul de Noapte are și el nevoie de feluriți oameni. De ce avem cercetași și slujitori și constructori?

Lordul Randyll nu l-a putut face pe Sam un războinic, și

nici Ser Alliser nu va reuși. Nu poți bate zincul cum bați fierul, indiferent cât de tare-l lucrezi, dar asta nu înseamnă că zincul este nefolositor. De ce n-ar fi Sam un slujitor?

Chett ridică o privire furioasă.

- Slujitorul sunt eu. Crezi că este o muncă ușoară, potrivită pentru lași? Ordinul slujitorilor menține Rondul în viață. Noi suntem cei care vânează și cultivă pământul, avem grijă de cai, mulgem vacile, adunăm lemne de foc și gătim. Cine crezi că-ți face ție hainele? Cine aduce proviziile din sud? Slujitorii.

Maester Aemon fu mai blând.

- Prietenul tău e vânător?

- Urăște vânătoarea, trebui Jon să recunoască.

- Poate ara un ogor? Poate conduce o căruță sau naviga cu o corabie? Ar putea tranșa o vacă?

- Nu.

Chett scoase un hohot perfid.

- Am văzut eu ce se întâmplă cu conașii molatici când sunt puși la muncă. Pune-i să frământa untul și mâinile li se bășică și sângerează. Dă-le un topor să taie surcele și-și vor reteza piciorul.

- Știi un lucru pe care Sam l-ar putea face mai bine decât oricine.

- Da? sări Maester Aemon.

Jon privi bănuitor spre Chett, care stătea lângă ușă, cu fața congestionată și furioasă.

- V-ar putea ajuta aici, spuse el repede. Poate face socoteli, știe să citească și să scrie. Chett nu știe să citească, iar Clydas are ochii slabi. Sam a citit toate cărțile din biblioteca tatălui său. Ar putea fi bun și la îngrijirea corbilor. Animalelor pare că le place de el. Năluca s-a atașat imediat de el. Sunt multe lucruri pe care le-ar putea face, fără să mai fie nevoie să lupte. Rondul de Noapte are nevoie de fiecare om. De ce să omori unul dintre ei, ce rost ar avea? În loc de asta, folosește-l.

Maester Aemon închise ochii, iar pentru o clipă Jon se temu că îl furase somnul. În cele din urmă spuse:

- Maester Luwin te-a învățat foarte bine, Jon Snow. Mintea ți-e la fel de ascuțită ca spada, din câte se pare.

- Asta înseamnă că...

- Înseamnă că mă voi gândi la ceea ce ai spus, îi

răspunse bătrânul cu fermitate. Iar acum cred că mă voi duce la culcare. Chett, condu-l până la ușă pe tânărul nostru frate.

TYRION

Se adăpostiseră în spatele unui pâlc de plopi tremurători, chiar la marginea drumului de munte. Tyrion aduna vreascuri în timp ce caii lor se adăpau de la un izvor. Se opri să culeagă o creangă ruptă și o examina nemulțumit.

- Astea ajung? Nu sunt obișnuit să fac focul. Morrec se ocupa de asta în locul meu.

- *Foc?* întrebă Bronn scuipând. Ești nerăbdător să mori, piticule? Ori ți-ai pierdut mințile? Un foc va aduce aici toate clanurile aflate pe o rază de un kilometru. Eu am de gând să supraviețuiesc călătoriei, Lannister.

- Și cum nădăduiești să reușești? întrebă Tyrion. Puse creanga sub braț și cercetă de jur împrejur vegetația rară și scundă, în căutarea altora. Îl durea spatele de cât se tot aplecase; călăriseră continuu de când se crăpase de ziuă, când Ser Lyn Corbray, cu o figură împietrită, îi condusesse prin Poarta Însângerată și le poruncise să nu mai vină acolo niciodată.

- Nu avem nici o șansă să ne croim drum prin luptă, zise Bronn, însă doi se pot mișca mai bine decât zece și atrag mai puțină atenție. Cu cât petrecem mai puține zile între munți, cu atât avem șanse mai mari să ajungem la câmpie. Să călărim repede și mult, așa zice eu. Ne depășăm noaptea și ne ascundem ziua, evităm drumul când putem, nu facem gălăgie și nu aprindem nici un foc.

Tyrion Lannister oftă.

- Un plan minunat, Bronn. Încearcă-l tu, dacă vrei... și pe mine să mă ierți dacă n-am să mă obosesc «A te îngrop.

- Îți închipui că mi-ai putea supraviețui, piticule? Mercenarul rânji. În zâmbetul său apăruse o negreală,

acolo unde scutul lui Ser Vardis Egen îi spărsese un dinte de la jumătate. Tyrion dădu din umeri.

- Călărind repede și din greu, noaptea, este o cale sigură să te prăbușești într-o râpă și să-ți spargi țeasta. Eu prefer să fac călătoria încet și lejer. Știu că-ți place să gonești cu caii, Bronn, dar dacă bidiviii noștri crapă sub noi, după asta ar trebui să încercăm să punem șaua pe pisicile-umbră... iar dacă e s-o spunem pe a dreaptă, cred că vom fi găsiți de clanuri indiferent ce facem. Au ochi peste tot în jurul

nostru.

Ridică o mână înmănușată spre stâncile înalte, bătute de vânt, care-i înconjurau. Bronn se strâmbă.

- Atunci suntem morți, Lannister.

- Dacă-i așa, prefer să mor confortabil, răspuse Tyrion. Avem nevoie de foc. Noaptea sunt reci aici, iar mâncarea caldă ne-ar face bine la stomac și ne-ar ridica moralul. Crezi că s-ar putea vâna ceva pe aici? În bunătaea ei, Lady Lysa ne-a oferit un adevărat festin de carne .sărată, brânză tare și pâine veche, iar mie mi-ar plăcea foarte tare să-mi rup vreun dinte la o distanță atât de mare de orice Maester.

- Pot găsi carne. Pe după șuvițele de păr negru, ochii lui Bronn îl priveau bănuitori. Ar trebui să te las aici, cu focul tău de smintit. Dacă ti-as lua calul, as avea de două ori mai multe șanse de a răzbi până la capăt. Ce-ai mai face atunci, piticule?

- Mai mult ca sigur că aş muri. Tyrion se opri să mai culeagă un vreasc.

- Nu crezi că as face-o?

- Ai face-o într-o clipă, dacă prin asta ți-ai salva pielea. Ai fost foarte grăbit în a-l amuți pe prietenul tău, Chiggen, când a primit o săgeată în burtă.

Bronn îi trăsese capul spre spate, apucându-l de păr, și-i înfipsese vârful pumnalului sub ureche, iar apoi îi spusese lui Catelyn Stark că celălalt mercenar murise din cauza rănilor.

- Era, oricum, ca și mort, spuse Bronn. Iar gemetele sale îi aduceau peste noi. Chiggen ar fi făcut la fel cu mine... Și nu-mi era prieten, ci doar unul cu care mă însoțisem. Să nu faci nici o greșală, piticule. Am luptat pentru tine, dar nu te prețuiesc.

- Am avut nevoie numai de sabia ta, spuse Tyrion, nu de prețuirea ta.

Aruncă la pământ legătura de vreascuri. Bronn rânji.

- Ești la fel de rău ca orice mercenar, admit asta. De unde ai știut că am să-ți iau partea?

- De unde am știut? Tyrion se lăsă greoi pe vine, cu picioarele lui strâmbte, pentru a face focul. Am dat cu zarul. Tu și Chiggen ați dat o mână de ajutor, la han, pentru u a fi luat în captivitate. De ce? Alții au considerat asta drept

datoria lor, pentru a apăra onoarea lorzilor pe care-i slujeau, însă nu și voi doi. Voi nu aveți nici un lord, nici o îndatorire, și foarte, foarte puțină onoare, așa că de ce v-ați oboșit implicându-vă? Își scoase pumnalul și tăie câteva fâșii de scoarță de copac din lemnele pe care le adunase, pentru a aprinde focul. Ei bine, de ce faceți voi, mercenarii, ceea ce faceți? Pentru bani. Vă gândeați că Lady Catelyn vă va răsplăti pentru ajutor, poate chiar că vă lua în serviciul ei. Uite, asta ar trebui să meargă, sper. Ai cremene?

Bronn își strecură două degete la cingătoare și-i arunca niște cremene. Tyrion o prinse din zbor.

- Mulțumirile mele, spuse el. Problema este că voi doi nu-i cunoașteți pe cei din familia Stark. Lordul Eddard este un bărbat mândru, onorabil și cinstit, însă nevastă-sa e rea de tot. Oh, n-am nici o îndoială că ar fi găsit ea o para, două pentru voi când totul s-ar fi terminat, și vi le-ar fi înfundat în palmă cu vreo vorbă aleasă și o privire disprețuitoare, dar asta ar fi fost tot ce ați fi putut spera să primiți. Familia Stark caută curajul și devotamentul și onoarea la oamenii pe care și-i aleg să-i servească, iar dacă e s-o spunem pe a dreptă, tu și Chiggen nu erați decât două căzături de joasă speță.

Tyrion frecă cremenea de pumnal, încercând să scoată scânteii. Nu se întâmplă nimic. Bronn pufni.

- Ai o limbă ascuțită, piticule. Într-o bună zi cineva ți-o va tăia și te va face s-o mănânci.

- Toată lumea-mi spune la fel. Tyrion se uită în sus spre mercenar. Te-am jignit? Iertare... Însă ești o căzătură, Bronn, nu te amăgi. Datorie, onoare, prietenie, ce înseamnă astea pentru tine? Nu, nu te mai osteni, știm amândoi răspunsul. Totuși, nu ești prost. Odată ce am ajuns în Vale, Lady Stark n-a mai avut nevoie de tine... Însă eu da, iar ceea ce Lannisterilor nu le-a lipsit niciodată este aurul. Când a venit vremea aruncării zarurilor, am contat pe faptul că ești destul de isteț ca să știi care-ți sunt interesele. Din fericire pentru mine, știai. Lovi din nou piatra de oțel, fără nici un rezultat.

- Lasă, replică Bronn ghemuindu-se, fac eu asta. Luă pumnalul și cremenea din mâinile lui Tyrion și scoase scânteii din prima încercare. O bucată de scoarță începu să

fumege pe dată.

- Bine făcut, zise Tyrion. Cât ești tu de căzătură, dar, fără nici o discuție, ești folositor, iar cu sabia în mână ești aproape la fel de bun ca fratele meu, Jaime. Ce vrei, Bronn? Aur? Pământ? Femei? Ai grijă să rămân în viață și le vei avea.

Bronn suflă cu grijă spre foc, iar flăcările se înălțară mai mult.

- Și dacă mori?

- Păi, atunci o să mă jelească cineva ale cărui păreri de rău vor fi cât se poate de sincere, spuse Tyrion rânjind. Aurul se termină odată cu mine.

Focul ardea vioi. Bronn se ridică, își băgă cremenea înapoi la brâu și-i azvârli lui Tyrion pumnalul.

- Mi se pare destul de cinstit așa, rosti el. Atunci, sabia mea este a ta... Însă să nu te aștepți să mă las într-un genunchi și să te *domnesc* de fiecare dată când ți se năzare ție. Eu nu sunt lingușitorul nimănu.

- Dar nici prietenul nimănu, spuse Tyrion. Nu am nici o îndoială că m-ai trăda la fel de repede ca pe Lady Stark, dacă ai obține un câștig din asta. Dacă va veni turn când vei fi tentat să mă vinzi, amintește-ți asta, Bronn: pot să fac oricând o contraofertă, indiferent cât de mare. Îmi *place* să trăiesc. Iar acum, crezi că ai putea ceva pentru cină? Ai grijă de cai, făcu Bronn, scoțând din teacă pumnalul lung pe care-l purta la șold.

O luă printre copaci. O oră mai târziu, caii erau triplați și hrăniți, focul ardea vesel, iar deasupra flăcărilor se perpelea o halcă de carne de căpriță, sfârâind.

- Tot ce ne-ar mai trebui acum ar fi un vin bun, ca ledul ăsta să alunece pe gât, zise Tyrion.

- Asta, o femeie și încă vreo duzină de săbii, răspunse Bronn. Ședea lângă foc cu picioarele încrucișate, frecând tăișul sabiei sale cu o tociță unsă. Scrâșnetul de oțel scos la fiecare mișcare avea ciudata calitate de a oferi siguranță. În curând se va face beznă, aminti mercenarul. Eu iau primul schimb de gardă... spre binele nostru. Ar putea fi chiar mai bine dacă i-am lăsa să ne gătuie în somn.

- Oh, îmi închipui că vor fi aici înainte să ne apuce somnul.

Mirosul cărnii fripte îl făcea să-i lase gura apă. Bronn îl

privi peste foc.

- Cred că ai tu un plan, spuse el sec.

- Nădăjduiesc și eu, făcu Tyrion. Încă o aruncare de zaruri.

- Miza fiind viețile noastre? Tyrion dădu din umeri.

- Ce altă alegere mai avem? Se aplecă spre foc și tăie o felie de carne de ied. Ahhhh, oftă el încântat, pe când mesteca. Unsoarea i se scurgea pe bărbie. E puțin mai tare decât aș fi vrut, și-i lipsesc mirodeniile, dar nu mă plâng. Dacă aș fi acum tot la Eyrie, aș dansa la marginea prăpastiei în speranța că aș primi niște fasole fiartă.

- Și totuși, i-ai dat temnicerului o pungă cu aur, comentă Bronn.

- Un Lannister își plătește întotdeauna datoriile.

Lui Mord abia dacă-i venise să creadă când Tyrion îi aruncase punga de piele. Ochii temnicerului se măriseră devenind ca niște ouă fierte când trăsese de șnurul care strângea punga și dăduse cu ochii de strălucirea aurului.

- Am păstrat argintul, îi spusese Tyrion cu un zâmbet parșiv, însă ți-am promis aurul, și iată-l. Era mai mult decât putea spera unul de teapa lui Mord să agonisească într-o viață întreagă de chinuire a prizonierilor. Și amintește-ți ce am spus, asta-i numai începutul. Dacă te plictisești vreodată s-o slujești pe Lady Arryn, prezintă-te la Casterly Rock și-ți plătesc și restul datoriei.

În timp ce dragonii de aur i se risipeau printre degete, Mord căzuse în genunchi și promisese că va face întocmai.

Bronn își trase pumnalul și scoase carnea din foc. Începu să taie de pe os bucăți mari de carne friptă în timp ce Tyrion scobi doi codri de pâine uscată, pregătindu-i în loc de farfurii.

- Iar dacă ajungem la râu, ce ai să faci apoi? întrebă mercenarul tăind carnea.

- Oh, o târfă, un pat cu saltele de puf și o butelcă de vin, pentru început. Tyrion ridică pâinea sa, iar Bronn i-o umplu cu carne. Apoi mă duc la Casterly Rock sau la Debarcaderul Regelui și cred că voi vrea să primesc niște răspunsuri în legătură cu un anumit pumnal. Mercenarul muscă și înghiți carnea.

- Deci ce mi-ai spus era adevărat? N-a fost acela pumnalul tău?

Tyrion zâmbi subțire.

- Ți se pare că sunt mincinos?

Cam pe când pântelele li se umpluseră, stelele urcaseră pe cer și luna se ridicase deasupra munților, Tyrion își întinse pe pământ mantia de blană și se culcă, punându-și șaua în loc de pernă.

- Amicii noștri se lasă așteptați.

- Dacă aș fi în locul lor, m-aș teme de o capcană, zise Bronn. De ce ar fi totul așa de la îndemână, decât ca să-i momească?

Tyrion chicoti.

- Atunci ar trebui să ne punem pe cântat și vor fugi îngroziți. Începu să fluiera o melodie.

- Ești nebun, piticule, spuse Bronn pe când își curăța cu pumnalul murdăria de sub unghii.

- Unde-i pasiunea ta pentru muzică, Bronn?

- Dacă muzică ai vrut, ar fi trebuit să-l pui pe menestrel să lupte pentru tine.

Tyrion rânji.

- Asta ar fi fost amuzant. Parcă-l și văd parând loviturile lui Ser Vardis cu harfa lui de lemn. Își reluă fluieratul. Știi cântecul ăsta?

- Îl tot auzi ici-colo, prin hanuri și lupanare.

- Myrish. *Anotimpurile dragostei mele*. Dulce și întristător, dacă-i pricepi cuvintele. Prima fată cu care m-am culcat obișnuia să-l cânte și de atunci n-am mai putut să mi-l scot din minte. Tyrion privi în sus, spre cer. Era o noapte rece și senină, iar stelele luceau deasupra munților, strălucitoare și necruțătoare precum adevărul. Am întâlnit-o într-o noapte ca asta, se pomeni spunând. Jaime și cu mine călăream înapoi de la Lannisport, când am auzit un strigăt, iar ea a venit în fugă pe drum, cu doi bărbați pe urmele ei, strigându-și amenințările. Fratele meu și-a tras sabia din teacă și s-a dus după ei, în timp ce eu am descălecat pentru a proteja fata. Abia dacă avea un an mai mult decât mine, cur părul negru, subțire, și un chip care ți-ar fi frânt inima. Pe a mea mi-a frânt-o cu siguranță. Din popor, aproape moartă de foame, nespălată... Cu toate astea, încântătoare, îi rupseseră, la spate, gioarsele cu care era îmbrăcată, așa că am acoperit-o cu mantia mea, în vreme ce Jaime îi fugărea prin pădure pe bărbații aceia.

Când a revenit, mergând la trap, îi aflasem deja numele și povestea. Era fiică de arendaș, rămasă orfană când tatăl ei a murit de fierbințeală, și se ducea spre... ei bine, spre nicăieri, cu adevărat. Jaime spumega, voia să-i vâneze pe nenorociții aceia. Nu se întâmpla prea des ca nelegiuții să îndrăznească să atace călătorii atât de aproape de Casterly Rock, iar el considera asta drept o insultă. Fata era prea înspăimântată ca să fie lăsată să-și vadă de drum singură, așa că m-am oferit să o conduc la cel mai apropiat han și să-i dau să mănânce, în timp ce fratele meu s-a întors la Rock pentru a aduce ajutoare. Era mai flămândă decât aș fi crezut. Am terminat doi pui întregi și ceva dintr-un al treilea, am băut și o butelcă de vin și am stat de vorbă. Avea numai treisprezece ani, iar mie mă tem că mi se urcase vinul la cap. Următorul lucru pe care mi-l amintesc a fost că împărțeam același pat. Dacă ea era timidă, eu eram și mai rău. N-am putut să-mi dau seama niciodată unde am găsit atât curaj. Când i-am luat fecioria, a plâns, dar mai apoi m-a sărutat și mi-a cântat cântecelul acela, iar până dimineața eram deja îndrăgostit.

- Tu? Glasul lui Bronn suna amuzat.

- Ei, absurd, nu-i așa? Tyrion începu să fluiera din nou. M-am căsătorit cu ea, recunosc el în cele din urmă.

- Un Lannister din Casterly Rock s-a căsătorit cu fiica unui arendaș, făcu Bronn. Cum ai reușit asta?

- Oh, ai fi uimit să afli ce poate face un băiat cu câteva minciuni, cincizeci de arginți și un septon beat. Însă nu am îndrăznit să-mi aduc mireasa acasă, la Casterly Rock, așa că am instalat-o într-un conac al ei, iar timp de două săptămâni ne-am jucat de-a soțul și soția. Iar apoi septonul și-a revenit din beție și a mărturisit totul tatălui meu, lordul. Tyrion fu surprins cât de jalnic se simțea spunând asta, chiar și după atâția ani; poate că era doar obosit. Atunci căsătoria mea a luat sfârșit. Se ridică și-și pironi privirea în foc, clipind la lumină.

- A trimis-o pe fată de acolo?

- A făcut mai mult de atât, zise Tyrion. Prima dată l a pus pe fratele meu să-mi spună adevărul. Vezi tu, fata era o curviștină. Jaime aranjase întreaga poveste, drumul, nelegiuții, totul. Crezuse că sosise vremea să am și eu o femeie. A plătit dublu pentru o fecioară, știind că asta era

prima dată pentru mine. După ce Jaime a făcut aceste mărturisiri, Lordul Tywin a cumpărat-o pe soția mea și a dat-o gărzilor sale. Au plătit-o destul de bine. Un argint de fiecare om - câte curve prețuiesc atât de mult? M-a pus într-un colț al cazărmii și m-a obligat să mă uit, iar la sfârșit fata avea atâtea monede de argint care îi alunecau printre degete, rostogolindu-se pe jos, încât.... Fumul îi intra în ochi usturându-l. Tyrion își dresе glasul și se întoarse de la foc, pentru a privi în beznă. Lordul Tywin m-a trimis și pe mine la urmă, spuse el cu un glas scăzut. Și mi-a dat o monedă de aur ca s-o plătesc, pentru că eram un Lannister și prețuiam mai mult.

După o vreme, auzi din nou zgomotul acela, scrâșnetul oțelului pe piatră, pe când Bronn își ascuțea sabia.

- Că ar fi avut treisprezece ani sau treizeci, ori numai trei, eu l-aș fi ucis pe cel care mi-ar fi făcut asta.

Tyrion se întoarse pentru a-l privi în ochi.

- S-ar putea să ai norocul ăsta într-o bună zi. Amintește-ți ce ți-am spus. Un Lannister își plătește întotdeauna datoriile. Căscă. Am impresia că am să încerc să dorm. Trezește-mă dacă ne paște moartea.

Se înveli în mantia de blană și închise ochii. Pământul era pietros și rece, dar după un timp, Tyrion Lannister chiar adormi. Visă despre celula de la Cer. De astă dată, el era temnicerul, nu prizonierul, era *urias*, cu un bici în mâini, și-și lovea tatăl, împingându-l tot mult spre abis...

- *Tyrion!*

Chemarea lui Bronn era șoptită și grăbită. Tyrion se trezi într-o clipă. Din foc nu mai rămăseseră decât tăciunii, iar de jur împrejurul lor se adunau umbrele, Bronn se ridicase într-un genunchi, cu sabia într-o mână, și pumnalul în cealaltă. Tyrion ridică un braț: *rămâi nemișcat*, spunea mesajul său.

- Veniți la focul nostru, noaptea-i rece, se adresă el umbrelor târâtoare. Mă tem că nu avem vin să vă dăm, dar sunteți bine-veniți la niște carne de capră.

Toate mișcărilor încetară. Tyrion ghici licărirea luminii lunii pe metal.

- Muntele nostru, răsună un glas dintre copaci, adânc și neprietenos. Capra noastră.

- Capra-i a voastră, se învoi Tyrion. Cine sunteți?

- Când vă veți întâlni cu zeii voștri, răspunse o altă voce, spuneți-le că Gunthor, fiul lui Gurn al Ciorilor de Piatră, a fost cel care v-a trimis la ei.

O creangă i se rupse sub talpă când păși la lumină, cu un coif cu coarne, înarmat cu un cuțit lung.

- Și Shagga, fiul lui Dolf.

Era prima voce, adâncă și mortală. O stâncă se mișcă în stânga lor, se ridică și deveni om. Părea masiv fi lent, puternic, îmbrăcat numai în piei, cu o măciucă în mâna dreaptă și o secure în stânga. Le lovi una de alta pe când se apropia greoi. Alte voci rostiră alte nume, Conn și Torrek și Jaggot, o avalanșă de nume pe care Tyrion le uită imediat după ce le auzise; cel puțin zece. Câțiva aveau săbii și cuțite; alții agitau furci și sulite de lemn. Așteptă până terminară de strigat numele și le răspunse:

- Eu sunt Tyrion, fiul lui Tywin, din Clanul Lannister, Leii Stâncii. Vă vom plăti bucuroși capra pe care am mâncat-o.

- Ce ai să ne dai tu, Tyrion, fiul lui Tywin? întrebă cel care își spunea Gunthor și părea să le fie căpetenie.

- Am argint în pungă, le răspunse Tyrion. Cămașa de zale pe care o port e prea mare pentru mine, dar lui Conn i s-ar potrivi de minune, iar securea mea de lupta ar sta de minune în mâna lui Shagga, mult mai bine decât securea pentru lemne pe care o are.

- Jumătatea de om ne va plăti în moneda noastră, spuse Conn.

- Conn grăiește adevărul, făcu Gunthor. Argintul tău e al nostru. Caii voștri sunt ai noștri. Zalele și securea ta de luptă și cuțitul de la cingătoare sunt tot ale noastre. Nu ai nimic să ne dai, în afară de viețile voastre. Cum ți-ar plăcea să mori, Tyrion, fiul lui Tywin?

- În patul meu, cu pântecul plin de vin și cu buzele unei fecioare pe mădularul meu, la vârsta de optzeci de ani, răspunse el.

Uriașul, Shagga, râse primul și cel mai tare. Ceilalți păreau mai puțin amuzați.

- Conn, ia-le caii, porunci Gunthor. Ucide-l pe celălalt și pune mâna pe jumătatea de om. Poate să mulgă caprele și să le facă pe mame să râdă.

Bronn țâșni în picioare.

- Cine vrea să moară primul?

- *Nu!* făcu Tyrion cu asprime. Gunthor, fiul lui Gurn, ascultă-mă. Casa mea e bogată și puternică. Dacă Ciorile de Piatră ne duc în siguranță printre acești munți, tatăl meu vă va acoperi cu aur.

- Aurul unui lord de câmpie este la fel de nefolositor precum promisiunile jumătății de om, spuse Gunthor.

- Poate că sunt jumătate de om, zise Tyrion, dar am curajul de a-mi înfrunța dușmanii. Ce fac Ciorile de Piatră, în afară de a se piti pe după stânci și a tremura de frică atunci când vin cavalerii din Vale?

Shagga scoase un muget de furie și-și lovi măciuca de secure. Jaggot împinse spre fața lui vârful de metal călit al sulitei de lemn. Făcu tot posibilul să nici nu clipească.

- Astea-s cele mai bune arme pe care le-ați putut fura făcu el. Sunt destul de bune pentru omorârea oilor, poate... dar oile nu luptă. Fierarii tatălui meu fac oțel mai bun când se ușurează.

Micule băiat-bărbat, mugi Shagga, o să-ți bați joc de securea mea și când am să-ți retez bărbăția și am s-o dau la capre?

Însă Gunthor ridică o mână.

- Nu. Vreau să-i ascult vorbele. Mamele încep să flămânzească, iar oțelul umple mai multe guri decât aurul. Ce ne dai pentru viețile voastre, Tyrion, fiul lui Tywin? Săbii? Sulite? Zale?

- Toate astea și încă și mai multe, Gunthor, fiul lui Gurn, răspunse Tyrion Lannister cu un zâmbet. Am să va dau Valea lui Arryn.

EDDARD

Lumina apusului se împrăștia pe podea pătrunzând prin ferestrele înalte și înguste ale Fortăreței Roșii, lăsând dungi de un sângieriu întunecat pe pereții de care atârâneră, cândva, capetele de dragon. Acum, piatra era acoperită cu tapiserii pe teme de vânătoare, în culori! de un verde viu, maro și albastru, dar lui Ned Stark i se părea că singura culoare din sală era roșul sângelui.

Ședea pe tronul imens și străvechi al lui Aegon Cuceritorul, o monstruozitate cu vârfuri și margini zimțate de metal îndoit grotesc. Era, așa cum îl prevenise Robert, un jilț drăcesc de incomod, iar acum chiar mai mult, când piciorul zdrobit îi era săgetat de dureri ascuțite în fiecare minut. Metalul de sub el i se părea tot mai tare, cu fiecare oră, iar colții de oțel din spatele lui îl împiedicau să se sprijine. *Un rege nu trebuie să șadă comod niciodată*, spusese Aegon Cuceritorul, când le poruncise armurierilor săi să-i confecționeze mărețul tron din săbiile lăsate de dușmani. *Blestemat fie Aegon pentru aroganța lui*, se gândi Ned mohorât, iar Robert și partida lui de vânătoare, la fel.

- Sunteți sigur că aceștia au fost mai mult decât niște briganzi? întrebă Varys moale de la masa consiliului, plasată în fața tronului Marele Maester Pycelle se foi neliniștit lângă el, tu vreme ce Degețel se juca cu un toc. Erau singurii consilieri participanți. În pădurea regelui fusese zărit un cerb alb, iar Lordul Renly și Ser Barristan i se alăturaseră regelui la vânătoare, împreună cu Prințul Jolfrey, Sandor Clegane, Balon Swann și jumătate din turte. Așa că Ned trebuia să șadă pe Tronul de Fier în absența lui.

Cel puțin, el putea să șadă. Cu excepția celor din consiliu, ceilalți trebuia să stea respectuoși în picioare sau să îngenuncheze. Jălbarii se înghesuiau pe lângă ușile înalte, cavalerii și înalții lorzi și doamnele pe lângă tapiserii, poporul prin galerii, iar gărzile înzăuate, cu mantiile lor cenușii sau aurii, stăteau țepene.

Sătenii erau în genunchi: bărbați, femei și copii, cu toții zdrențăroși și însângerați, cu fețele năpădite de teamă. Cei trei cavaleri care îi aduseseră aici pentru a fi martori stăteau în spatele lor.

- *Briganzi*, Lord Varys? Din glasul lui Ser Raymun Darry

picura disprețului. Oh, au fost briganzi, fără nici o îndoială. Bandiții lui Lannister.

Ned putea simți încordarea din sală, pe când înalții lorzi și slugile deopotrivă se pregăteau să asculte. Nu se putea preface surprins. Apusul devenise un viespar de când Catelyn îl prinsese pe Tyrion Lannister. Atât Kiverrun, cât și Casterly Rock își chemaseră stegarii, iar oștirile se adunau în trecătoarea de sub Dintele Aurit. Era doar o chestiune de timp până ce sângele va începe să curgă. Singura întrebare care se mai punea era cum să faci mai bine ca să oprești sângerarea.

Ser Karyl Vance, cu privirile triste, care ar fi fost un bărbat arătos dacă nu ar fi avut pe față un semn din naștere care-l pocea, arătă spre sătenii îngenuncheați.

- Ei sunt singurii rămași în viață din avanpostul Sherrer, Lord Eddard. Ceilalți sunt morți, la fel și locuitorii din Orașul Wendish și din Vadul Păpușarului.

- Ridicați-vă, le porunci Ned sătenilor. Nu avea niciodată încredere în ce-i spunea un om îngenuncheat. Ridicați-vă toți.

Câte unul sau câte doi, cei din avanpostul Sherrer se străduiră să se ridice în picioare. Un bătrân trebui să fie ajutat, iar o tânără, cu rochia murdară de sânge, rămase în genunchi, uitându-se cu o privire dusă spre Ser Arys Oakheart, care stătea la picioarele tronului în armura-i albă a Gărzii Regelui, gata să-l apere și să-l protejeze pe rege... sau, presupunea Ned, pe Mâna Regelui.

- Joss, spuse Ser Raymun Darry adresându-se unui bărbat rotofei, cu șorțul berarilor pe el. Spune-i Mâinii ce s-a întâmplat la Sherrer.

Joss dădu din cap.

- Dacă-i face plăcere înălțimii Sale...

- Înălțimea Sa vânează prin Blackwater, spuse Ned, întrebându-se cum putea un bărbat să trăiască întreaga sa viață la câteva zile de călărit până la Fortăreața Roșie și să nu aibă habar de cum arăta regele.

Ned era înveșmântat într-o tunică din pânză albă, cu lupul străvechi al Casei Stark pe piept; mantia sa din lână neagră era închisă la gât cu mâna argintie a rangului său. Negru și alb și cenușiu, toate nuanțele adevărului.

- Sunt Lordul Eddard Stark, Mâna Regelui. Spune-mi cine

ești și ce știi despre acești năvălitori.

- Țin... țineam... țineam o berărie, stăp'ne, în Sherrer. chiar lângă podul de piatră. Cea mai bună bere la sud de Gât, toată lumea spunea asta, vă cer iertare, stăp'ne. Am pierdut acum totul, la fel ca ceilalți, stăp'ne. Au venit și au băut cât au putut, iar restul l-au risipit pe jos, înainte de a-mi da foc la acoperiș. Și mi-ar fi risipit și sângele, dacă m-ar fi prins.

- Ne-au ars tot, spuse un țăran de lângă el. Au venit călare, la lăsarea întunericului, dinspre sud, și au pus foc lanurilor și caselor, omorând pe cine a încercat să-i oprească. Nu erau briganzi, stăpâne. Nu aveau de gând să ne fure animalele, mi-au hăcuit vaca de lapte acolo unde stătea și au lăsat-o pradă muștelor și ciorilor.

- Mie mi-au doborât calfa, spuse un bărbat îndesat, cu mușchi de fierar și un bandaj în jurul capului. Îmbrăcase cele mai bune haine ale lui ca să vină la curte, însă pantalonii îi erau peticiți, iar mantia era murdară de pe drum și prăfuită. L-au hăituit înapoi și-ncolo peste câmpuri, împungându-l cu lăncile de parcă era vânat, iar ei râdeau și băiatul se împiedica și urla, până când unul l-a străpuns direct.

Fata în genunchi își ridica privirile spre Ned, aflat deasupra ei, pe tron.

- Iar mie mi-au omorât mama, înălțimea Voastră. Si au... au...

Vocea-i pieri, de parcă ar fi uitat ce voia să spună. Începu să plângă.

Ser Raymun Darry continuă el relatarea.

- În Orașul Wendish, oamenii au căutat să se adăpostească în avanpost, însă fortificațiile erau din bușteni. Năvălitorii au pus paie pe lemn și i-au ars de vii. Când oamenii din Wendish au deschis porțile, să fugă de foc, i-au doborât cu săgețile, pe măsură ce ieșeau, chiar și pe femeile cu copii de țâță.

- Oh, înspăimântător, murmură Varys. Cât de cruzi pot fi oamenii?

- Și nouă ne-ar fi făcut la fel, însă avanpostul de la Sherrer era din piatră, spuse Joss. Unii voiau să ne afume, însă cel mare a spus că fructul pârguit se află sus, pe râu, și au luat-o spre Vadul Păpușarului.

Ned simțea oțelul rece atingându-i degetele când se aplecă în față. Între ele se afla câte o lamă, vârful răsucite ale săbiilor ițindu-se ca niște gheare din brațele tronului. Chiar și după trei secole, unele dintre ele erau încă suficient de ascuțite ca să taie. Tronul de Fier era plin de capcane pentru neștiutori. Cântecul menestrelilor pretindeau că fusese făcut dintr-o mie de săbii, încinse până la alb sub răsuflarea ca de cuptor a lui Balerion, Spaima Neagră. Numai modelarea lor luase cincizeci și nouă de zile. Finalul întregii tevaturi fusese această monstruoasă neagră, imensă, confecționată din tășuri de brici și zimți și lame de metal ascuțit; un tron care putea ucide un om, și chiar ucisese, dacă legendele puteau fi crezute.

Ce făcea Eddard Stark aici, șezând pe el, nu ar fi putut pricepe niciodată; totuși, iată-l așezat acolo, iar acești oameni îl priveau căutându-și dreptatea.

- Ce dovezi aveți că erau Lannisteri? întrebă el, încercând să-și stăpânească furia. Purtau mantii stacojii sau flamurile cu leu?

- Nici chiar Lannisterii nu sunt atât de proști, protesta Ser Marq Piper.

Era un tinerel țăntoș ca un cocoș, prea tânăr și cu sângele prea năvalnic pentru a fi pe placul lui Ned, deși era prieten cu fratele lui Catelyn, Edmure Tully.

- Toți oamenii lor erau călare și în cămăși de zale, lordul meu, răspuse calm Ser Karyl. Erau înarmați cu lănci cu vârf de oțel și săbii lungi, aveau securi de luptă pentru măcel. Arată spre unul dintre supraviețuitorii zdrențăroși. Tu. Da, tu, nu-ți face nimeni nici un rău. Spune-i Mâinii ce mi-ai povestit și mie.

Bătrânul scutură din cap. E vorba de cai, începu el, călăreau cai de luptă. Cu mulți ani în urmă, am lucrat la grajdurile bătrânului Ser Willum, așa că mă pricep. Nici unul dintre armăsarii lor nu a tras la jug, zeli îmi sunt martori că nu mă înșel.

- Niște bandiți pe cai mari, remarcă Degețel. Poate că au furat caii din ultimul loc pe care l-au jefuit.

- Câți oameni erau în grupul de atac? întrebă Ned.

- Cel puțin o sută, răspuse Joss, în clipa în care lin arul bandajat spusese „cincizeci”, iar bunicuța din spatele lui

șușotise „sute și sute, stăp'ne, era o oaste întregă”.

- Ai mai multă dreptate decât crezi tu, bună femeie, îi răspunse Lord Eddard. Spuneți că nu aveau flamuri. Ce fel de armuri purtau? A observat vreunul dintre voi ornamente ori decorațiuni pe scuturi sau coifuri?

Berarul Joss clătină din cap.

- Mă îndurerează, stăpâne, dar nu, armurile lor erau simple, doar că... Acela care-i conducea avea aceeași armură ca restul, însă nu te puteai înșela. Statura lui, stăpâne. Cei care spun că toți uriașii sunt morți de mut nu l-au văzut pe acesta, pot să jur. Era mare ca un taur, iar vocea-i răsuna precum piatra în sfărâmare.

- *Muntele!* spuse Ser Marq tare. Mai putem avea îndoieli? Asta a fost lucrătura lui Gregor Clegane.

Ned auzi murmure de sub ferestre și în capătul depărtat al sălii. Chiar și de la galerie se ridicau șușoteli înspăimântate. Înalții lorzi și oamenii din popor știau prea bine ce însemna asta, dacă se dovedea că Ser Marq avea dreptate. Ser Gregor Clegane era stegarul Lordului Tywin Lannister.

Studie chipurile înspăimântate ale sătenilor. Nu era de mirare că fuseseră atât de îngroziți; crezuseră că fuseseră aduși aici pentru a-l dovedi pe Lordul Tywin, un măcelar cu mâinile înroșite de sânge, înaintea unui rege care-i era ginere prin căsătorie. Se întrebă dacă în fața cavalerilor avuseseră de ales.

Marele Maester Pycelle se ridică greoi de la masa consiliului, în zăngănitul colanului.

- Ser Marq, cu tot respectul, nu puteți ști dacă acest nelegiuit era chiar Ser Gregor. În acest regat sunt mulți bărbați uriași.

- La fel de mari ca Muntele Călare? zise Ser Karyl. Eu nu am întâlnit nici unul până acum.

- Și nimeni de aici, adăugă stârnit Ser Raymun.; Chiar și fratele lui pare un cățelandru pe lângă el. Lorzii mei, deschideți ochii. Mai trebuie să-i vedeți pecetea pe hoituri? A fost Gregor.

- De ce s-ar preface brigand Ser Gregor? întrebă Pycelle. Prin grația lordului său suzeran, el stăpânește o fortăreață și are pământul lui. E cavaler jurat.

- Un fals cavaler! făcu Ser Marq. Câinele turbat al

Lordului Tywin.

- Lord Mână, zise Pycelle cu o voce înțepată, vă cer să-i reamintiți acestui *brav* cavaler că Lordul Tywin Lannister este tatăl grațioasei noastre regine.

Vă mulțumesc, Mare Maester Pycelle, răspuse Ned. Mă tem că s-ar fi putut să uităm asta, dacă nu ne-ați fi atras atenția.

Din înaltul tronului său putea vedea bărbați strecurându-se pe ușa de la capătul sălii. Iepurii care se piteau în iarbă, presupunea el... ori șobolani care alergau să înșface bucară de brânză a reginei. O văzu, în treacăt, pe Septa Mordane la galerie, împreună cu fiica sa, Sansa, lângă ea. Ned simți un val de furie; acesta nu era un loc pentru o copilă. Însă septa nu avusese de unde ști că înfățișarea de azi avea să fie altceva decât vorbăria plicticoasă a prezentării jalbelor, aplanarea disputelor dintre avanposturile rivale și hotărârea privind amplasarea pietrelor de hotar.

La masa de consiliu, Petyr Baelish își pierdu interesul în mătășurile sale și se aplecă înainte.

- Ser Marq, Ser Karyl, Ser Raymun, aș putea să vă pun o întrebare? Aceste avanposturi erau sub protecția dumneavoastră. Unde erați când s-au petrecut aceste măceluri și pârjoluri?

Ser Karyl Vance răspuse pe dată:

- Îl sprijineam pe tatăl meu, la trecătoarea de sub Dintele Aurit, la fel ca Ser Marq. Când vestea acestor nelegiuii a ajuns la Ser Edmure Tully, el a trimis vorbă că ar trebui să adunăm un grup mic de luptători și să-i găsim pe eventualii supraviețuitori, ca să-i aducem în fața regelui.

Ser Raymun Darry luă cuvântul:

- Ser Edmure m-a chemat la Riverrun cu întreaga mea oștire. Eram în bivouac peste râu, în fața zidurilor, așteptându-i poruncile, atunci când vestea a ajuns la mine. Când am putut să mă reîntorc pe propriile mele pământuri, Clegane și blestemații lui se aflau deja la Furca Roșie, călărind spre dealurile lui Lannister.

Degețel își mângâia gânditor vârful bărbii.

- Și dacă se reîntorc, ser?

- Dacă se întorc, le vom folosi sângele ca să udăm lanurile pe care le-au pârjolit, spuse Ser Marq Piper stârnit.

- Ser Edmure a trimis oameni în fiecare sat și avan post

aflat la o zi de călărit de la hotar, explică Ser Karyl Următorul năvălitor nu va mai scăpa așa de ușor.

Iar asta-i exact ceea ce dorește și Lordul Tywin, se gândi Ned pentru el, sa atragă toată puterea de la Riverrun, să-l facă pe băiat să-și împrăștie forțele. Fratele soției sale era tânăr și mai degrabă galant decât înțelept. Va încerca să apere fiecare palmă din pământul său, să apere fiecare bărbat, femeie sau copil care i-a spus vreodată „lord”, iar Tywin Lannister era destul de viclean să știe asta.

- Dacă pământurile voastre și avanposturile sunt destul de sigure, începu Lordul Petyr, atunci ce anume cereți tronului?

- Lorzii de pe Trident apără pacea regelui, răspunse Ser Raymun Darry. Lannisterii au încălcat jurământul. Cerem permisiunea de a pleca pentru a răspunde cum; se cuvine, oțel pentru oțel. Cerem dreptate pentru oamenii de rând de la Sherrer, din Orașul Wendish și de la Vadul Păpușarului.

- Edmure este de acord că trebuie să-i plătim lui Gregor Clegane cu aceeași monedă de sânge, declară Ser Marq însă bătrânul lord Hoster ne-a poruncit să venim aici să cerem permisiunea regelui înainte de a lovi.

Atunci mulțumesc zeilor pentru bătrânul Lord Hoster. Tywin Lannister era și vulpoi și leu în egală măsură. Dacă îl trimisese, într-adevăr, pe Ser Gregor să pârjolească și să ucidă, iar Ned nu avea nici o îndoială că o făcuse, avusese grijă să călărească numai la adăpostul nopții, fără flamuri, dându-se drept bandit la drumul mare. Dacă Riverrun va riposta, Cersei și tatăl ei vor insista că Tully au fost cei care au încălcat pacea regelui, nu Lannisterii. Numai zeii știau ce ar fi putut crede Robert.

Marele Maester Pycelle se ridicase din nou în picioare.

- Lord Mână, dacă acești oameni de nădejde cred că Ser Gregor și-a încălcat jurământul cel sfânt pentru a distruge și viola, lăsați-i să meargă la domeniul său și să-și rostească plângerile. Aceste crime nu intră în preocupările tronului. Lăsați-i să afle dreptatea Lordului Tywin.

- Peste tot este numai dreptatea regelui, îi spuse Ned. În nord, sud, est sau vest, tot ceea ce facem facem în numele lui Robert.

- Dreptatea *regelui*, zise Marele Maester Pycelle. Așa este și ar trebui să amânăm această chestiune până ce

regele...

- Regele este la vânătoare, peste râu, și s-ar putea să nu se întoarcă decât peste câteva zile, zise Lordul Eddard. Robert m-a însărcinat pe mine să stau în locul său și să ascult cu urechile lui și să vorbesc cu glasul său. Iar eu am de gând să fac exact asta... deși, sunt de acord, trebuie să fi anunțat. Sub tapiserii zări o figură familiară. Ser Robar!

Ser Robar Royce făcu un pas înainte și se înclină.

- Lordul meu.

- Tatăl tău vânează împreună cu regele, zise Ned. Le duci vestea despre ce s-a vorbit și s-a făcut acum, aici?

- Îndată, lordul meu.

- Atunci, avem permisiunea dumneavoastră de a răzbuna pe Ser Gregor? întrebă tronul Marq Piper.

- Răzbunare? spuse Ned. Eu credeam că vorbiți de dreptate. Pârjolirea lanurilor lui Clegane și măcelărirea oamenilor săi nu vor reinstaura pacea regelui, ci do vor ostoi mândria voastră rănită. Își mută privirea în altă parte, înainte ca tânărul cavaler să poată vocifera nervos, și se adresă sătenilor: Oameni din Sherrer, m vă pot da înapoi casele sau grânele, nici nu-i pot readu la viață pe morții voștri. Dar vă pot oferi o mică dovadă de dreptate, în numele regelui nostru, Robert.

Toți ochii din sală erau fixați asupra sa, în așteptare, încet, Ned se ridică în picioare, trăgându-se de pe tron. prin puterea brațelor, piciorul zdrobit protestând. Făcu tot posibilul ca să ignore durerea; nu era momentul să-i lase să-i citească slăbiciunea. Primii Oameni credeau că judecătorul care cere condamnarea la moarte trebuie să ridice săbia, iar nouă, în nord, încă ni se mai spune asta. Nu mi-ar plăcea să trimit pe altcineva să săvârșească uciderile în locul meu... Totuși, se pare că nu am de ales Arătă spre piciorul zdrobit.

- *Lord Eddard!*

Strigătul răsunase din partea de vest a sălii, când un tinerel fercheș păși înainte cu hotărâre. Fără armură, Ser Loras Tyrell părea chiar mai tânăr decât cei șaisprezece ani ai săi. Purta o tunică de mătase de un albastru-deschis, cu o centură de trandafiri din aur, sigiliul Casei sale. Vă rog să-mi lăsați mie onoarea de a acționa în locul dumneavoastră. Dați-mi mie această însărcinare, lordul meu, și jur că nu am

să vă dezamăgesc. Degețel chicoti.

- Ser Loras, dacă vă trimitem singur, Ser Gregor ne expediază înapoi capul dumneavoastră cu o prună îndesată în gura aia frumoasă. Muntele nu este genul care se apleacă în fața dreptății cuiva.

- Nu mă tem de Gregor Clegane, spuse Ser Loras semeț.

Ned se așeză încet pe fierul tronului deformat al lui Aegon. Ochii săi cătară spre fețele de lângă perete.

- Lord Beric, spuse el tare. Thoros din Myr, Ser Gladden, Lord Lothar. Bărbații făcură un pas înainte, unul câte unul. Fiecare dintre voi trebuie să adune câte douăzeci de oameni, să duceți cuvântul meu la fortăreața lui Gregor. Douăzeci de oameni din propria mea gardă vă vor însoți. Lord Beric Dondarrion, veți prelua comanda, conform rangului dumneavoastră.

Tânărul lord cu părul roșcat-auriu se înclină.

- Precum porunciți, Lord Eddard.

Ned înălță vocea, în așa fel încât să ajungă până în capătul celălalt al sălii tronului:

- În numele lui Robert din Casa Baratheon, Primul din Neamul său, Rege al Andalilor și Rhonyarilor și al Primilor Oameni, Stăpân al celor Șapte Regate și Protector al Domeniului, prin cuvântul lui Eddard al Casei Stark, Mâna sa, vă poruncesc să vă duceți cu toată graba spre tărâmul de la Apus, să traversați Furca Roșie de pe Trident, sub flamura regelui, și să pogorâți dreptatea regelui asupra falsului cavalier Gregor Clegane și asupra tuturor celor care au participat la crimei lui. Îl dau în vileag, îl condamn și-l depozitez de toate rangurile și titlurile sale, de toate pământurile și câștigurile și bunurile deținute, și-l condamn la moarte. Zeii să aibă milă de sufletul său.

Când ecoul cuvintelor sale dispăru, Cavalerul Florilor rămăsese perplex.

- Lord Eddard, dar cum rămâne cu mine?

Ned privi în jos spre el. De la înălțime, Loras Tyrell părea aproape la fel de tânăr ca Robb.

- Nimeni nu se îndoiește de valoarea dumneavoastră, Ser Loras, însă noi aici vorbim despre dreptate, pe când ceea ce căutați dumneavoastră pare să fie răzbunarea. Se uită din nou spre Lord Beric. Plecați la ivirea zorilor. Este cel mai bine ca toate acestea să se facă repede. Ridică mâna.

Tronul nu va mai asculta și alte plângeri astăzi.

Alyn și Porther urcară treptele abrupte, din fier, pentru a-l ajuta să coboare. Pe când îl duceau jos, putea simți privirea îmbufnată a lui Loras Tyrell, însă băiatul plecase înainte ca Ned să ajungă pe podeaua sălii tronului.

Varys aduna hârtiile de pe masa consiliului, aflată la picioarele tronului de fier. Degețel și Marele Maester Pycelle plecaseră deja.

- Sunteți un om mai aprig decât mine, lordul meu, spuse eunucul cu glas moale.

- Cum așa, Lord Varys? Întrebă Ned repezit. Piciorul îi pulsa de durere și nu avea stare pentru jocuri de cuvinte.

- Dacă așa fi fost eu acolo, sus, l-aș fi trimis pe Ser Loras. *Atât de mult* și-a dorit să meargă... Iar un bărbat care-i are pe Lannisteri ca dușmani ar face bine dacă s-ar împrieteni cu Tyrell.

- Ser Loras e tânăr, zise Ned. Aș îndrăzni să spun că va depăși dezamăgirile.

- Dar Ser Ilyn? Eunucul își mângâia unul dintre obraji rotunjiți și pudrați. În fond, el *reprezintă* Dreptatea Regelui. Trimiterea altora să-i facă treaba... ar putea fi considerată de unii o ofensă gravă.

- Nu am intenționat să aduc vreo jignire. Într-adevăr, Ned nu se încredea în cavalerul mut. Dar asta poate pentru că nu-i plăceau execuțiile. Îți reamintesc că cei din neamul Payne sunt stegarii Casei Lannister. Am crezut că este cel mai bine să aleg oameni care nu sunt datori cu nimic Lordului Tywin.

Foarte prudent ați procedat, fără nici o îndoială, făcu Varys. Totuși, am avut ocazia să-l văd pe Ser Ilyn, aflat în spatele sălii, holbându-se la noi cu ochii aceia ai lui, spălăciți, și trebuie să spun că nu părea prea încântat, deși e greu de știut ce-i cu cavalerul nostru tăcut. Sper să-și depășească și el dezamăgirile. *Îi place* atât de mult munca sa...

SANSA

- Nu-l va trimite pe Ser Loras, îi spuse Sansa lui Jeyne Poole în noaptea aceea, pe când cinau împreună la lumina lămpii. Cred că din cauza piciorului.

Lordul Eddard luase cina în camera lui de dormi împreună cu Alyn, Harwin și Vayon Poole, preferând să-și odihnească piciorul zdrobit, iar Septa Mordane se plânsese că o dureau picioarele, după ce stătuse întreaga zi la galerie. S-ar fi convenit ca Arya să li se alăture însă ea venea târziu de la lecțiile ei de dans.

- Piciorul său? făcu Jeyne nesigură. Era o fată drăguță, cu părul negru, de vârsta Sansei. Ser Loras s-a rănit la picior?

- Nu piciorul *lui*, zise Sansa, ciugulind delicat dintr-un copan de pui. Piciorul *tatei*, prostuțo. Îl doare atât de tare, că-l enervează. Altfel, sunt sigură că l-ar fi trimis pe Ser Loras.

Decizia luată de tatăl ei continua s-o uimească. Când Cavalerul Florilor luase cuvântul, ea fusese sigură că era pe cale să vadă cum una dintre poveștile Bătrânei Nan devine realitate. Ser Gregor era balaurul, iar Ser Loras adevăratul erou, care-l va ucide. El chiar *arăta* ca un adevărat erou, atât de zvelt și de frumos, cu trandafiri de aur în jurul șoldurilor sale subțiri, iar părul castaniu, bogat, îi cădea peste ochi. Apoi, tatăl ei *refuzase!* Asta o amărăse mai tare decât ar fi putut recunoaște vreodată. Îi spusese destule Septei Mordane pe când coborau scările de la galerie, însă femeia îi replicase că nu se cădea să pună la îndoială deciziile tatălui ei.

Atunci intervenise Lordul Baelish, care spusese:

- Oh, nu știu, septă. Unele dintre deciziile tatălui ei, lordul, ar putea fi puse puțin în discuție. Tânăra domnișoară este pe atât de deșteaptă, pe cât este de încântătoare. Apoi îi adresă o plecăciune îndatoritoare, atât de adâncă încât ea nu știu cu siguranță dacă îi făcea un compliment sau își bătea joc de ea.

Septa Mordane fusese *foarte* nervoasă când își dăduse seama că Lordul Baelish le auzise.

- Fata sporovăia și ea, lordul meu, spusese ea. O smintită. Nu a vrut să spună nimic cu acest comentariu.

Lordul Baelish își mângâiase bărbuța ascuțită și răspunsese:

- Chiar nimic? Spune-mi, copilă, de ce l-ai fi trimis tu pe Ser Loras?

Sansa nu avusese de ales decât să-i explice cum era cu eroii și balaurii. Consilierul regelui zâmbise.

- Ei bine, nu astea ar fi fost motivele pentru care eu l-aș fi trimis, însă... Îi atinsese obrazul, degetul său urmărind ușor linia pomelilor. Viața nu-i o baladă, dulceațo. S-ar putea ca, spre necazul tău, să fie nevoie să înveți lecția asta într-o bună zi.

Sansa nu se simțea pregătită să-i povestească lui Jeyne toate astea, nu se simțea prea bine nici când se gândea la cele întâmplate.

- Ser Ilyn este Judecătorul Regelui, nu Ser Loras, spusese Jeyne. Lordul Eddard ar fi trebuit să-l trimit pe el.

Sansa se înfiora. De fiecare dată când se uita spre Ser Ilyn Payne se cutremura. O făcea să se simtă ca și cum ceva mort i-ar fi fost strecurat pe sub piele.

- Ser Ilyn este aproape ca un *al doilea* monstru. Mă bucur că tata nu l-a ales pe el.

- Lordul Beric este tot atât de erou cât Ser Loras. Este curajos și galant întotdeauna.

- Presupun că da, făcu Sansa cu îndoială. Beric Dondarrion era destul de arătos, însă îngrozitor de *bătrân*, avea aproape douăzeci și doi de ani; Cavalerul Florilor ar fi fost mult mai potrivit. Desigur, Jeyne sa îndrăgostise de Lordul Beric încă de când dăduse cu ochii de el. Sansa credea că era o prostie, Jeyne nu era decât o fiică de administrator, la urma urmei, și, indiferent cât de mult îi sclipeau ei ochii după el, Lordul Beric nu se va uita niciodată la cineva situat atât de jos sub rangul său, chiar dacă nu ar fi avut jumătate din anii lui.

Dar ar fi fost o grosolănie să-i spună așa ceva, așa că Sansa luă o înghițitură de lapte și schimbă subiectul.

- Am visat că Joffrey va fi cel care va lua cerbul alb zise ea. De fapt, fusese mai mult o dorință a ei, însă suna mai bine dacă-l numea vis. Toată lumea știa că visele erau profetice. Cerbii albi erau foarte rari și avea proprietăți magice, iar în sufletul ei știa că prințul ei galant era mai prețios decât tatăl lui bețiv.

- Un vis? Adevărat? Prințul Joffrey s-a dus așa după el și l-a luat cu mâinile goale, fără să pățească nimic?

- Nu, răspuse Sansa. L-a doborât cu o săgeată aurită și mi l-a adus mie.

În toate baladele, cavalerii nu omorau niciodată animalele mitice, doar se duceau la ele, le atingeau și nu le făceau nici un rău; Sansa știa că lui Joffrey îi plăcea să vâneze, îi plăcea în special partea în care curma viața vânatului. Totuși, erau doar niște animale. Sansa era convinsă că prințul ei nu avea nici un amestec în uciderea lui Jory și a celorlalți bieți oameni; fusese vina unchiului său cel rău, Regicidul. Știa că tatăl ei era încă supărat din cauza asta, însă nu era cinstit să fie Joff învinuit. Asta era ca și cum cineva ar fi dat vina pe ea pentru ceva ce făcuse Arya.

- Am văzut-o pe sora ta în această după-amiază, îi scăpă lui Jeyne, de parcă ar fi citit gândurile Sansei. Mergea în mâini prin grajduri. De ce făcea așa ceva?

- Sunt sigură că nu aș putea ști de ce face Arya mai toate lucrurile astea. Sansa detesta grajdurile, erau locuri puturoase, pline de bălegar și muște. Chiar și când mergea la călărie, prefera ca băiatul de la grajduri să-i pună șaua pe cal și să i-l aducă. Vrei să auzi ce s-a petrecut la curte, sau nu?

- Vreau, spuse Jeyne.

- Era unul dintre frații în negru, începu Sansa, care cerșea oameni pentru Zid, dar era cam bătrân și duhnea.

Asta nu-i plăcuse deloc. Își imaginase întotdeauna că Rondul de Noapte era alcătuit din bărbați precum unchiul Benjen. În balade, erau numiți cavalerii negri ai Zidului. Însă bărbatul acela era aplecat de spate și hidos, și arăta de parcă ar fi avut păduchi. Dacă așa arătau cei din Rondul de Noapte, îi părea rău pentru bastardul de frate-său, Jon.

- Tata a întrebat dacă în sală se aflau cavaleri care și-ar onora casa oferind un frate în negru, însă nici unul nu a făcut vreun pas, așa că i-a zis acestui Yoren să ia pe cine vrea dintre cei aflați în temnițele regelui și l-a trimis de acolo. Mai târziu au venit doi frați, călăreți liberi din Mlaștinile Dornish, care si-au oferit săbiile în serviciul regelui. Tata le-a acceptat jurămintele...

Jeyne căscă.

- Nu ai niște prăjituri cu lămâie? Sansei nu-i plăcea să fie întreruptă, dar trebui să admită că prăjiturile cu lămâie erau mult mai interesante decât tot ce se petrecuse în sala tronului.

- Să vedem, zise ea.

Bucătăria nu pregătise nici un fel de prăjituri cu lămâie, dar se găsi o jumătate de plăcintă cu căpșuni, rece, și fu aproape la fel de bună. O mâncară amândouă pe treptele turnului, chicotind și tăifăsuind și împărtășindu-și tainele, iar Sansa se duse în seara aceea la culcare simțindu-se aproape la fel de răutăcioasă ca Arya.

În dimineața următoare se trezi înainte de prima geană a zorilor și se strecură adormită încă spre fereastră, pentru a-l privi pe Lordul Beric adunându-și oamenii. Plecară călare când se crăpase de ziuă, cu trei stegari galopând înaintea lor; cerbul încoronat al regelui flutura pe catargul cel mai înalt, iar lupul străvechi al Casei Stark și fulgerul întretăiat al Lordului Beric pe cel mai scurte. Totul era atât de impresionant, un cântec care se adeverea; zăngănitul săbiilor, licărirea torțelor, flamurile dansând în bătaia vântului, caii fornăind și nechezând, strălucirea aurită a răsăritului de soare strecurându-se printre barele grilajului de la poartă, pe când se înălța. Bărbații din Winterfell arătau splendid, cu zalele lor argintate și mantiile lungi, cenușii.

Alyn purta flamura Casei Stark. Când îl văzu călărind lângă Lordul Beric pentru a schimba câteva cuvinte, Sansa se simți mai mândră ca niciodată. Alyn era un fercheș, la fel cum fusese și Jory; iar într-o bună zi va fi cavaler.

Turnul Mâinii părea atât de pustiu după ce pleaseră cu toții, încât Sansa fu aproape bucuroasă să dea cu ochii de Arya, atunci când coborî să mănânce.

- Unde-s ceilalți? vru să știe sora ei pe când îndepărta coaja unei portocale sângerii. I-a trimis tata să-l vâneze pe Jaime Lannister?

Sansa oftă.

- Au plecat cu Lordul Beric, să-l scurteze de cap pe Ser Gregor Clegane. Se întoarse spre Septa Mordane, care mânca budincă ajutându-se de o lingură de lemn. Septa, îi va așeza Lordul Beric capul lui Ser Gregor chiar la poarta sa, ori îl va aduce aici, pentru rege?

Ea și Jeyne Poole se contraziseseră asupra acestui detaliu noaptea trecută. Septa se arată cutremurată de oroare.

- O lady nu discută despre astfel de lucruri la masă. Unde-ți sunt manierele alese, Sansa? Pot să jur că în ultima vreme te-ai comportat la fel de rău ca sora ta.

- Dar ce a făcut Gregor? Întrebă Arya.

- A pârjolit un avanpost și a omorât o mulțime de bărbați, femei și copii deopotrivă.

Fața Aryei se schimonosi într-o strâmbătură.

- Jaime Lannister i-a omorât pe Jory și Heward și Wyl, iar Câinele l-a ucis pe Mycah. Cineva ar trebui să-i *descăpățâneze* și pe ei.

- Nu-i același lucru, făcu Sansa. Câinele este păzitorul jurat al lui Joffrey. Băiatul măcelarului l-a atacat pe prinț.

- Mincinoaso, spuse Arya. Pumnul ei strânse portocala sângerie atât de tare, încât sucul roșu îi țâșni printre degete.

- Continuă, spune-mi cum vrei tu, replică Sansa nepăsătoare. Nu vei mai îndrăzni însă după ce o să mă căsătoresc cu Joffrey. Va trebui să te pleci înaintea mea și să-mi spui Maiestatea Voastră.

Țipă când Arya azvârli portocala peste masă. O lovi în mijlocul frunții cu un plesnet umed și-i căzu în poală.

- Aveți suc pe față, Maiestatea Voastră, zise Arya.

Îi curgea pe nas și pe ochi, usturând-o. Sansa îl șterse cu un șervet. Când văzu însă ce făcuse în poala ei fructul, cu minunata sa rochie din mătase sedefie, țipă din nou.

- Ești *oribilă*, strigă la sora ei.

- Pe *tine* ar fi trebuit să te ucidă, Lady!

Septa Mordane se ridică în picioare, împleticindu-se.

- Tatăl vostru, Lordul, va auzi despre toate astea! Plecați imediat în camerele voastre, acum. *Acum!*

- Și eu? În ochii Sansei se adunară șiroaie de lacrimi. Asta nu-i corect!

- Chestiunea nu se discută. Pleacă!

Sansa se plecă mergând țațoșă, cu capul sus. Urma să fie regină, iar reginele nu plângeau. Cel puțin, nu în locuri unde puteau fi văzute de cei din jur. Când ajunse în dormitorul ei, zăvorî ușa și-și scoase rochia. Portocala sângerie îi lăsase o pată roșiatică pe mătase.

- O urase! strigă ea. Făcu rochia ghem și o aruncă în căminul rece, peste cenușa focului aprins peste noapte. Când văzu pata care îi însângerase și lenjeria, începu să plângă fără nici un control. Își sfâșie cu sălbăticie restul hainelor, se aruncă pe pat și plânse până când o apucă somnul.

Era amiază când Septa Mordane îi bătu la ușă.

- Sansa! Tatăl tău, lordul, vrea să te vadă, acum.

Sansa se ridică.

- Lady, șopti ea. Pentru o clipă, i se păru că lupul străvechi era acolo, în încăpere, privind-o cu ochii lui aurii, trist și înțelegător. Își dădu seama că visase. Lady era cu ea și alergau împreună și... și... Încercând să-și amintească, era ca și cum s-ar fi străduit să prindă ploaia cu degetele. Visul pieri, iar Lady muri din nou.

- Sansa! Bătaia în ușă se auzi din nou, mai tare. Mă auzi?

- Da, septă, strigă ea. Ați putea să mă lăsați o clipă să mă îmbrac, vă rog? Avea ochii roșii de atâta plâns, însă se strădui să se aranjeze.

Lordul Eddard era aplecat asupra unei cărți uriașe, legate în piele, când Septa Mordane o conduse în seră, iar piciorul său învelit în ghips era lungit țeapăn sub masă.

- Vino aici, Sansa, spuse el fără asprime când septa plecă după sora ei. Șezi lângă mine. Închise cartea.

Septa Mordane reveni cu Arya, care i se zbătea în strânsoare. Sansa îmbrăcase o rochie frumoasă, din damasc de un verde-deschis, și afișase o privire spășită, însă sora ei purta tot pieile de șobolan și pânza grosolană cu care venise îmbrăcată de dimineață.

- Uitați-o și pe cealaltă, anunță septa.

- Mulțumirile mele, Septa Mordane. Aș vrea să vorbesc singur cu fetele mele, dacă nu vă este cu supărare. Septa făcu o reverență și plecă.

- Arya a început, spuse Sansa repede, nerăbdătoare să ia prima cuvântul. M-a făcut mincinoasă și a aruncat cu o portocală în mine și mi-a murdărit rochia, cea din mătase sedefie pe care mi-a dăruit-o Regina Cersei când am fost făgăduită Prințului Joffrey. Îi e ciudă că am să mă mărit cu prințul. Încearcă să strice *totul*, tată, nu suportă nimic din ce-i frumos, drăguț ori minunat.

- *Ajunge, Sansa!*

Glasul Lordului Eddard era aspru din cauza iritării. Arya își ridică privirile.

- Îmi pare rău, tată. Am greșit și-i cer iertare surorii mele.

Sansa era atât de uluită, încât, pentru o clipă, rămase fără grai. În cele din urmă își regăsi glasul.

- Iar rochia mea?

- Poate că... aș putea să ți-o spăl, spuse Arya cu îndoială.

- Spălatul nu mai ajută la nimic, zise Sansa. Nici dacă o freci zi și noapte. Mătasea e distrusă.

- Atunci am să... să-ți fac alta nouă, se oferi Arya. Sansa își dădu capul pe spate, în semn de dispreț.

- *Tu?* Tu n-ai putea coase nici măcar o zdreanță pentru curățatul cocinilor.

Tatăl lor scoase un oftat.

- Nu v-am chemat aici ca să vorbiți despre rochii. Vă trimit pe amândouă înapoi la Winterfell.

Pentru a doua oară, Sansa se pomeni prea uluită pentru a putea spune ceva. Simțea cum ochii i se umezeau din nou din cauza lacrimilor.

- *Nu se poate, făcu Arya.*

- Te rog, tată, izbuti Sansa să rostească, în cele din urmă. Te rog, nu!

Eddard Stark îi dăruie fiicei sale un zâmbet obosit.

- Cel puțin, am găsit ceva cu care sunteți amândouă de acord.

- Eu n-am făcut nimic rău, se rugă Sansa. Nu vreau să mă întorc acolo.

Îi plăcea la Debarcader; fastul de la curte, înalții lorzi și doamnele, curtenii îmbrăcați în catifele și mătăsuri cu pietre prețioase, orașul măreț, cu oamenii lui. Turnirul fusese momentul cel mai frumos din întreaga ei viață și mai erau atâtea de văzut, sărbătorile recoltei și balurile mascate și spectacolele mimilor. Nu putea suporta gândul că le-ar pierde pe toate.

- Trimite-o pe Arya, ea a început totul, tată, jur! Am să fi blândă și la fel de nobilă și manierată ca regina.

Buzele tatălui său se strâmbară ciudat.

- Sansa, nu vă trimit acasă din cauza certei, deși numai

zeii știu cât sunt de sătul de ciorovăielile voastre. Vreau să vă întoarceți la Winterfell pentru propria voastră siguranță. Trei dintre oamenii mei au fost măcelăriți ca niște câini, la mai puțin de o leghe distanță de locul unde stăm acum, iar Robert ce face? Se duce la *vânătoare*.

Arya își mușca buzele în felul acela al ei, dezgustător.

- Îl putem lua pe Syrio cu noi?

- Cui îi pasă de prostănacul ăla de *maestru de dans*? izbucni Sansa. Tată, acum îmi amintesc, nu pot să plec, trebuie să mă mărit cu Prințul Joffrey. Încercă să zâmbească curajoasă. Îl iubesc, tată, îl iubesc cu adevărat, la fel de mult pe cât Regina Naerys îl iubea pe Prințul Aemon Cavalerul-Dragon, la fel cum Jonquil îl iubea pe Ser Florian. Vreau să-i fiu regină și să-i fac copii.

- Scumpa mea, spuse tatăl ei cu blândețe, ascultă-mă. Când ai să fii destul de mare, am să fac în așa fel încât să te măriți cu un înalt lord care să fie vrednic de tine, cineva curajos, bun și puternic. Această stăruință cu Joffrey a fost o greșeală îngrozitoare. Băiatul acesta nu-i Prințul Aemon, trebuie să mă crezi.

- *Este*, insistă Sansa. Nu vreau pe altcineva curajos și bun, îl vreau pe *el*. Vom fi atât de fericiți, ca în balade, ai să vezi. Îi voi dăruia un fiu cu părul auriu care într-o zi va fi regele acestui tărâm, cel mai mare rege care a existat vreodată, la fel de curajos ca un lup și mândru ca leul.

Arya se strâmbă.

- Nu și dacă Joffrey îi va fi tată, spuse ea. Este un mincinos și un laș și, oricum, este un mototol, nu un leu.

Sansa își simți ochii scăldați în lacrimi.

- *Nu-i așa!* Nu-i cătuși de puțin ca boșorogul ăl de rege bețiv, strigă ea spre sora ei, uitându-și manierele de necaz.

Tatăl ei o privi cu un aer uluit.

- *Zeii*, făcu el încet, ce poate ieși din gura fetelor..., Strigă după Septa Mordane, apoi le spuse fetelor: Caut o galeră comercială rapidă să vă ducă acasă. În aceste zile marea este mai sigură decât drumul regelui. Veți pleca imediat ce găesc o navă potrivită, împreună cu Septa Mordane și un contingent de gardă, și da, împreună cu Syrio Forel, dacă se învoiește să intre în serviciul meu. Dar să nu spuneți nimănui de asta. Este mai bine să nu știți nimeni de planurile noastre. Vorbim din nou mâine.

Sansa plângea când Septa Mordane le conduse în jos pe scări. Îi luau totul: turnirurile și curtea, prințul ei, totul, o vor trimite înapoi între zidurile mohorâte și cenușii de la Winterfell și o vor închide acolo pe vecie. Viața ei se sfârșise înainte de a începe.

- Încetează cu plânsul, copilă, spuse Septa Mordane cu asprime. Sunt sigură că tatăl tău știe ce-i mai bine pentru tine.

- N-o să fie chiar atât de rău, Sansa, rosti Arya. Vom pleca cu galera. Va fi și asta o aventură și ne vom reîntâlni cu Bran și Robb, cu Bătrâna Nan și Hodor și tu toți ceilalți. O prinse de braț.

- *Hodor!* strigă Sansa. Ar trebui să te măriți tu cu Hodor, ești la fel ca el, proastă, păroasă și urâtă!

Înlătură mâna surorii sale și se repezi în camera de dormit, zăvorând ușa după ea.

EDDARD

- Durerea este un dar al zeilor, Lord Eddard, îi spuse Marele Maester Pycelle. Înseamnă că osul se lipește, carnea se vindecă. Fiți recunoscător.

- Voi fi recunoscător când picioarele nu mă vor mai dura.

Pycelle așeză pe masa de lângă pat o butelcă închisă.

- Lapte de mac, dacă durerea devine de nesuportat.

- Dorm prea mult, deja.

- Somnul este un mare vindecător.

- Eu speram să fiți dumneavoastră acela.

Pycelle zâmbi nefericit.

- E bine că vă văd glumind așa, lordul meu. Se aplecă mai aproape de el și-și coborî vocea: A sosit un corb în această dimineață, cu o scrisoare pentru regină, de la tatăl ei. Am considerat că ar fi cel mai bine să aflați de ea.

- Aripă neagră, cuvinte întunecate, spuse Ned sumbru. Despre ce-i vorba?

- Lordul Tywin este foarte supărat pentru că ați trimis oameni după Ser Gregor Clegane. Mă temeam că așa va fi. Vă amintiți că am și spus-o în consiliu.

- Să-l lăsăm să se supere, zise Ned. De fiecare dată când îl împungea durerea de la picior, își amintea de zâmbetul de pe fața lui Jaime Lannister și de Jory, mort în luatele sale. N-are decât să-i scrie reginei câte scrisori dorește. Lordul Beric luptă sub flamurile regelui. Dacă Lordul Tywin încearcă să împiedice dreptatea regelui, va trebui să-i dea socoteală lui Robert. Singurul lucru care-i place Majestății Sale mai mult decât vânătoarea este să se războiască cu lorzii care-l sfidează.

Pycelle se ridică, iar colierul său de Maester zdrăngăni.

- Cum spuneți. Am să vă vizitez din nou mâine.

Bătrânul își adună grăbit lucrurile și se retrase. Ned nu se îndoia că se îndrepta direct spre apartamentele regale, să șuşotească la urechile reginei. *Am crezut că ar fi cel mai bine să aflați*, într-adevăr... De parcă Cersei nu-l instruiseră să-i strecoare și amenințările tatălui ei. Spera ca răspunsul lui să-l facă să-i clănțâne dinții aceia impecabili. Ned nu avea nici pe departe atâta încredere în Robert pe cât pretindea, însă nu exista nici un motiv pentru care Cersei

să știe asta.

Când Pycelle plecă, Ned ceru să i se aducă o cupă de vin îndulcit cu miere. Și licoarea asta îi încetoșă mintea, dar nu chiar atât de mult. Trebuia să fie capabil să gândească. Pentru a o mia oară se întrebă ce ar fi făcut Jon Arryn, dacă ar fi trăit destul să poată acționa, după ce ar fi aflat de toate acestea. Sau poate că *acționase* și murise din cauza asta.

Era ciudat, uneori, cum ochii nevinovați ai unui copil puteau vedea lucruri în fața cărora bărbații în putere erau orbi. Într-o bună zi, când Sansa va fi mare, va trebui să-i spună cum reușise ea să-l facă să vadă totul atât de clar. *Nu-i câtuși de puțin ca boșorogul ăla de rege bețiv*, glăsuise ea, supărată și neștiutoare, iar adevărul simplu al acestor spuse se zvârcolise înlăuntrul său, rece precum moartea. *Aceasta a fost sabia care l-a răpui pe Jon Arryn, se gândise Ned, și-l va ucide și pe Robert, o moarte mai lentă, însă la fel sigură.* Picioarele zdrobite se puteau vindeca cu timpul, însă unele trădări ardeau și otrăveau spiritul.

Degețel se arată la o oră după ce plecase Marel Maester, înveșmântat într-o tunică vineție, cu o mierlă țesută pe piept în fir negru și o mantie în dungii, cu negru și alb.

- Nu pot zăbovi prea mult, lordul meu, anunță el. Lady Tanda mă așteaptă la prânz. Fără nici o îndoială că va frige pentru mine un vițel gras. Dacă este la fel d gras precum fiica ei, voi plesni și voi muri. Cum mai stai cu piciorul?

- Mi-e inflammat și dureros, îmi provoacă o mâncărime care mă scoate din minți.

Degețel ridică o sprânceană.

- Pe viitor, evită să mai lași vreun cal să cadă pe el. Te îndemn să te vindeci cât mai repede. Regatul devine tot mai frământat. Varys a auzit tot felul de zvonuri amenințătoare dinspre Apus. Călăreți liberi și mercenari s-au adunat la Casterly Rock, iar asta nu din plăcerea goală de a face conversație cu Lordul Tywin.

- Sunt vești de la rege? întrebă Ned. Cât de mult intenționează Robert să mai stea la vânătoare?

- Ținând cont de preferințele sale, cred că va sta în pădure până când tu și regina o să muriți de bătrânețe răspunse Lordul Petyr cu un zâmbet vag. Dar cum asta nu

se poate, bănuiesc că se va întoarce imediat ce omoară și el ceva. Au găsit cerbul alb, din câte se pare... ori mai degrabă, ceea ce a rămas din el. Lupii l-au găsit primii și i-au lăsat înălțimii Sale doar ceva mai mult de o copită și un corn. Robert a fost furios, dar numai până când a auzit vorbindu-se de un mistreț monstruos aflat înima pădurii. Apoi nu i-a mai trebuit nimic altceva decât să pornească după el. Prințul Joffrey s-a întors în dimineața aceasta, cu frații Royce, Ser Balon Swann și vreo alți douăzeci din grup. Restul au rămas cu regele.

- Câinele? întrebă Ned, încruntându-se.

Dintre toți cei din anturajul Lannisterilor, Sandor Clegane îl preocupa cel mai mult, acum că Ser Jaime fugise din oraș să i se alăture tatălui său.

- Oh, s-a întors împreună cu Joffrey, ducându-se direct la regină. Degețel zâmbi. Aș fi dat și o sută de arginți numai să-l văd la față când a aflat că Lordul Beric s-a dus să-l descăpățâneze pe frate-său.

- Chiar și un orb ar putea vedea că-și urăște fratele.

- Ah, însă una e să-l urască el și alta să fie ucis de tine. Odată ce Dondarrion retează piscul Muntelui nostru, pământurile lui Clegane și avuția lui vor trece la Sandor, însă nu mi-aș pregăti punga pentru mărunțișul lui, nu de data asta. Iar acum trebuie să mă ierți. Lady Tanda mă așteaptă cu vițeei ei grași.

În drum spre ușă, Lordul Petyr trase cu ochiul la tomul masiv al Marelui Maester Malleon, rămas pe masă, și se opri, într-o doară, să-l deschidă.

- *Genealogiile și Istoriile Marilor Case ale Celor Șapte Regate, Cu Descrieri ale Mărișilor Lorzi, ale Nobilelor Doamne și ale Copiilor Lor*, citi el. Asta-i cea mai plicticoasă lectură peste care am dat vreodată. O adevărată poțiune pentru dormit, nu-i așa, lordul meu?

Pentru o clipă, Ned se gândi să-i spună totul, da era în împunsăturile Degețelului ceva care-l irita. Bărbatul era prea isteț, întotdeauna cu un zâmbet ironi întipărit pe față.

- Jon Arryn studia acest volum când a căzut pat, spuse Ned pe un ton prudent, vrând să vadă ce îi va răspunde.

Iar Degețel răspunse ca întotdeauna, printr-o vorbă de duh:

- În acest caz, moartea trebuie să fi venit ca o

binecuvântată izbăvire.

Lordul Baelish făcu o plecăciune și plecă. Eddard Stark își îngădui o sudalmă. În afară de propriii săi oameni, abia dacă mai era cineva în acest oraș în care să mai aibă încredere. Degețel o ascunsese pe Catelyn și-l ajutase pe Ned în cercetările sale, dar graba cu care își salvase pielea când Jaime și mercenarii lui apăruseră din ploaie încă îl mai deranja. Varys era și mai rău. Cu toate asigurările privind devotamentul său, eunucul știa prea multe și făcea prea puține. Marele Maester Pycelle părea, cu fiecare zi care trecea, tot mai mult o creatură din băătura lui Cersei, iar Ser Barristan era un bătrân rigid îi va spune lui Ned doar să-și facă datoria.

Avea primejdios de puțin timp la dispoziție. Regele se va întoarce curând de la vânătoare, iar onoarea-i cerea lui Ned să-i spună tot ce aflase. Vayon Poole aranjase ca Sansa și Arya să se îmbarce la bordul *Vrăjitoarei Vântului*, în Braavos, de acum în trei zile. Se vor întoarce la Winterfell înainte de recoltă. Ned nu mai putea avea scuza preocupării pentru siguranța lor ca să m tragă de timp.

Totuși, noaptea trecută îi visase pe copiii lui Rhaegar. Lordul Tywin le lăsase trupurile la picioarele Tronului de fier, învelite în mantiile stacojii ale gărzilor Casei. Fusese foarte înțelept din partea sa: sângele nu se vedea atât de tare prin pânda roșie. Micile prințese erau desculțe, încă înveșmântate în hainele de noapte, iar băiatul... băiatul...

Ned nu putea să mai lase să se întâmple așa ceva. Regatul nu mai putea suporta încă un rege smintit, încă un dans al sângelui și al răzbunărilor. Trebuia să găsească o cale de a salva copiii.

Robert putea fi și milos. Ser Barristan nu era singurul pe care-l iertase. Marele Maester Pycelle, Varys Păianjenul, Lordul Balon Greyjoy, fiecare dintre ei fusese, cândva, dușmanul lui Robert, și toți fuseseră reprimiți în grațiile sale și li se permisesse să-și păstreze titlurile și rangurile în schimbul unui jurământ de credință. Atât timp cât un bărbat era curajos și cinstit, Robert îl trata cu toate onorurile și respectul convenit unui dușman valoros.

Dar asta era altceva: otravă în întuneric, un pumnal înfipt până în suflet. Nu ar fi putut ierta niciodată asta, după cum nu-l iertase nici pe Rhaegar. *Îi va ucide pe toți,*

își dădu Ned seama. Și totuși, știa că nu ar fi putut să tacă. Avea o datorie față de Robert, față de regat, față de memoria lui Jon Arryn... și față de Bran care, în mod sigur, aflase parțial adevărul. Pentru ce altceva să fi încercat ei să-l ucidă?

Mai târziu, în aceeași după-amiază, trimise după Tomard, străjerul impunător cu favoriți roșcați, pe care copiii săi îl porecliseră Tom Grasul. Cum Jory era mor și Alyn plecat, Tom Grasul era la comanda gărzii Case sale. Acest gând îi provoca lui Ned o neliniște vagă. Tomard era un bărbat solid, afabil, credincios, neobosit, capabil, în anumite limite, însă avea aproape cinci zeci de ani, și nici măcar în tinerețe nu fusese niciodată foarte energic. Poate că Ned ar fi trebuit să se grăbească să-și trimită jumătate din gardă și cei mai buni spadasi odată cu ei.

- Voi avea nevoie de ajutorul tău, spuse Ned când Tomard se înfățișă înaintea lui, cu un aer foarte îndatoritor, ca întotdeauna când era chemat de lordul său, Du-mă în grădina zeilor.

- Este oare înțelept, Lord Eddard? Cu piciorul rănit și toate cele?

- Poate că nu, dar este necesar.

Tomard îl chemă pe Varly. Cu câte un braț petrecut peste umărul fiecăruia dintre cei doi, Ned izbuti să coboare treptele abrupte ale turnului și să șontăcăi prin curte.

- Vreau să dublezi gărzile, îi spuse el lui Tom Grasul. Nu intră și nu iese nimeni din Turnul Mâinii fără încuviințarea mea.

Tom clipi nedumerit.

- Lordul meu, cum Alyn și ceilalți sunt plecații, suntem deja foarte solicitați.

- Numai pentru puțin timp. Prelungește schimburile.

- După cum spuneți, lordul meu, răspuse Tom. Aș putea întreba de ce...

- Mai bine nu, răspuse Ned sec.

Grădina zeilor era pustie, așa cum era întotdeauna în această citadelă a zeilor sudici. Piciorul lui Ned protestă din greu când îl lăsară în iarbă, lângă copacul inimii.

- Mulțumesc. Scoase o bucată de hârtie din mânecă, pecetluită cu sigiliul Casei sale. Rogu-te, trimite asta îndată.

Tomard se uită la numele pe care Ned îl scrisese pe hârtie și-și umezi neliniștit buzele.

- Lordul meu...

- Fă cum ți-am spus, Tom!

Cât de mult zăbovisese în liniștea grădinii zeilor, n-ar li putut spune. Era odihnitor aici. Zidurile groase opreau zarva de la castel și putea auzi cântecul păsărilor, târâitul greierilor, frunzele foșnind în adierea blândă. Copacul inimii era un stejar, brun și fără chip, dar, Ned Stark putea simți prezența zeilor săi. Piciorul nu mai părea să-l doară atât de tare.

Veni la el la apusul soarelui, pe când norii se înroșiseră peste ziduri și turnuri. Veni singură, așa cum o rugase. De data aceasta se îmbrăcase simplu, în haine verzi, de vânătoare, și cizme din piele. Când își trase gluga mantiei sale maro, văzu urma, acolo unde o lovise regele. Culoarea vineție pălise spre galben, iar umflătura se mai retrăsese, însă nu putea fi nici o îndoială asupra cauzei.

- De ce aici? Întrebă Cerșei Lannister oprindu-se înaintea lui.

- Ca să poată vedea și zeii.

Ea se așeză lângă el pe iarbă. Fiecare mișcare a ei era plină de grație. Părul blond, buclat, se unduia în vânt, iar ochii ei aveau verdele frunzelor vara. Trecuse multă vreme de când Ned Stark nu mai văzuse atâta frumusețe, însă acum o observă.

- Cunosc adevărul pentru care a murit Jon Arryn, îi spuse.

- Chiar așa? Regina îi privi chipul, prudentă ca o pisică. De asta m-ai chemat aici, Lord Stark? Să-mi spui cimilituri? Sau ai intenția de a mă captura, cum a făcut soția ta cu fratele meu?

- Dacă ai fi fost convinsă cu adevărat de asta, nu ai mai fi venit. Ned îi atinse timid obrazii. Ți-a mai făcut asta și înainte?

- O dată sau de două ori. Ea se trase, îndepărtându-se de mâna lui. Însă niciodată în fața cuiva. Jaime l-ar fi omorât pe loc, chiar cu prețul vieții sale. Cerșei îl privi sfidătoare. Fratele meu valorează cât o sută dintre prietenii tăi.

- Fratele tău? zise Ned. Sau iubitul tău?

- Amândoi. Nu se depărtase de adevăr. Încă de când eram copii. Și de ce nu? Targaryenii s-au căsătorit frate cu soră timp de trei sute de ani, pentru a-și păstra sângele neîntinat. Iar eu și Jaime suntem mai mult decât frate și soră. Suntem o singură persoană în două trupuri. Am împărțit același pântec. El a venit pe lume ținându-mă de picior, zice bătrânul nostru Maester. Când mă pătrunde, mă simt... Întregită. Umbra unui zâmbet îi alunecă pe buze.

- Fiul meu, Bran...

Spre cinstea ei, Cersei nu-i evită privirea.

- Ne-a văzut. Îți iubești copiii, nu-i așa?

Robert îi pusese aceeași întrebare, în dimineața ciorovăielii, îi dăduse același răspuns.

- Din tot sufletul meu.

- Eu nu mai puțin pe ai mei.

Ned se gândi: *Dacă s-a ajuns aici, la viața unui copil pe care nu l-am cunoscut față de cele ale lui Robb și Sansa și Arya și Bran și Rickon, ce-aș face? Chiar și așa, ce-ar face Catelyn dacă ar fi în joc viața lui fon față de viața copiilor zămisliți din trupul ei?* Nu știa. Se rugă să nici nu afle vreodată.

- Toți trei sunt ai lui Jaime, spuse el. Nu era o întrebare.

- Mulțumesc zeilor.

Sămânța e puternică, țipase Jon Arryn pe patul de moarte, și așa era. Toți acei bastarzi, cu părul la fel de negru precum noaptea... Marele Maester Malleon înregistrase ultima împreunare dintre cerb și leu, acum nouăzeci de ani, când Tya Lannister se măritase cu Gowen Baratheon, cel de-al treilea fiu al suveranului. Singurul lor urmaș, un băiat fără nume, descris de Malleon în tomul său drept un *băietan mare și voinic, născut cu păr negru pe cap*, murise în pruncie. Cu treizeci de ani înainte de asta, un bărbat Lannister luase de soată o fată Baratheon. Ea îi dăruise trei fiice și un fiu, toți cu părul negru. Indiferent cât de mult căutase Ned prin paginile îngălbenite și sfărâncioase, întotdeauna scosese aurul înaintea cărbunelui.

- Doisprezece ani, zise Ned. Cum se face că nu ai copii cu regele?

Ea-și ridică privirile sfidătoare.

- Robert al tău mi-a făcut o dată un copil, spuse ea cu

vocea plină de dispreț. Fratele meu a găsit o femeie să mă scape de el. Robert n-a aflat niciodată. Dacă e să spun adevărul, abia suport să mă atingă și nu l-am mai lăsat de ani de zile să mă pătrundă. Cunoscut alte feluri de a-i face plăceri, când își lasă târfele mai multă vreme și se împleticește până în camera mea de culcare. Indiferent ce facem, regele este de obicei așa de beat, încât a doua zi dimineața nu-și mai amintește nimic.

Cum de putuseră fi cu toții atât de orbi? Adevărul zăcuse în tot acest timp sub ochii lor, scris pe fețele copiilor. Ned se simțea vlăguit.

- Mi-l amintesc pe Robert cum era în ziua în care a preluat tronul, un rege în toată ființa lui, spuse el încet. Poate că l-au iubit din tot sufletul o mie de femei. Dar ce ti-a făcut ca să-l urăști atât de mult?

Ochii ei scăpărau, un foc verde în apus, precum leoaica de pe sigiliul ei.

- În noaptea ospățului de la nunta noastră, prima dată când am împărțit același pat, m-a chemat pe numele surorii tale. Era deasupra mea, în mine, puțind a vin, și-mi șoptea *Lyanna*.

Ned Stark se gândi la trandafirii de un albastru-palid, iar pentru o clipă îi veni să plângă.

- Nu știi de care dintre voi mi-e mai multă milă. Regina păru amuzată.

- Păstrează-ți mila pentru tine, Lord Stark. Nu am nevoie de ea.

- Știi ce trebuie să fac.

- *Trebuie?* Ea își puse mâna pe piciorul lui sănătos, chiar deasupra genunchiului. Un bărbat adevărat face ce vrea, nu ce trebuie. Degetele ei îi mângâiau ușor coapsa, era cea mai discretă dintre promisiuni. Regatul are nevoie de o Mână puternică. Joff nu va fi pregătit decât peste ani de zile. Nimeni nu mai vrea încă un război, eu cu atât mai puțin. Mâna ei îi atinse fața și părul. Dacă prietenii se transformă în dușmani, dușmanii se pot transforma și ei în prieteni. Soața ta este la o mie de leghe depărtare de aici, iar fratele meu a fugit. Fii bun cu mine, Ned. Îți jur că nu vei regreta.

- I-ai făcut aceeași ofertă și lui Jon Arryn? îl palmui.

- Voi purta asta ca pe o medalie de onoare, spuse Ned

sec.

- *Onoare*, scuipe ea. Cum îndrăznești s-o faci pe nobilul cu mine? Drept cine mă iei? Ai un bastard al tău, l-am văzut. Mă întreb cine a fost mama lui. Vreo țărancă din Dornish, pe care-ai siluit-o în timp ce cătunul ei ardea? Vreo târfă? Ori a fost sora jelitoare, Lady Ashara? Mi s-a povestit că s-a aruncat în mare. De ce? Pentru fratele pe care i l-ai măcelărit, sau pentru copilul pe care i l-ai furat? Spune-mi, *onorabile* Lord Eddard, în ce fel ești tu altfel decât Robert, decât mine sau decât Jaime?

- Pentru început, zise Ned, eu nu ucid copii. Ai face bine să mă ascuți, doamna mea. Am să spun asta o singură dată. Când se întoarce regele de la vânătoare, intenționez să-i dezvălui întregul adevăr. Trebuie să fi deja plecată atunci - tu și copiii tăi, toți trei, și nu la Casterly Rock. Dacă aș fi în locul tău, aș lua o corabie spre Orașele Libere, sau chiar mai departe, spre Insulele Verii, sau Portul Ibben. Cât de departe te duce vântul.

- Exil, făcu ea. O cupă amară din care să beau.

- O cupă mai dulce decât cea pe care le-a dat-o tatăl tău copiilor lui Rhaegar, comentă Ned, și mult mai buna decât ceea ce meriți. Tatăl și frații tăi ar face bine să plece împreună cu tine. Aurul Lordului Tywin vă va asigura întregul confort și toți mercenarii de care aveți nevoie ca să fiți în siguranță. Vei avea nevoie de ei. Îți promit că, indiferent unde fugi, ura lui Robert te va urmări peste tot, chiar și la capătul lumii, dacă va fi nevoie.

Regina se ridică.

- Și ce ai de spus despre ura mea, Lord Stark? Întrebă ea pe un ton moale. Ochii ei cătară spre fața lui. Ar fi trebuit să iei întregul domeniu pentru tine. Era acolo, numai să fi întins mâna. Jaime mi-a povestit cum l-ai găsit pe Tronul de Fier, în ziua căderii Debarcaderului Regelui, și cum l-ai făcut să coboare. Acela a fost momentul tău. Tot ce ar fi trebuit să faci ar fi fost să urci treptele alea și să te așezi. Ce greșală întristătoare!

- Am săvârșit mai multe greșeli decât îți poți imagina, zise Ned, însă nu și pe asta.

- Oh, ba și pe asta, lordul meu, insistă Cersei. Când intri în jocul tronurilor, ori câștigi, ori mori. Nu există o cale de mijloc.

Își ridică gluga, pentru a-și ascunde fața umflată, și-l lăasă acolo, în întuneric, la rădăcina stejarului, în mijlocul liniștii din grădina zeilor, sub un cer albastru-vinețiu. Stelele începuseră să apară.

DAENERYS

Inima împrăștia aburi în aerul răcoros al nopții când *Khal Drogo* o așează înaintea ei, crudă și însângerată. Brațele lui erau roșii până la cot. În spatele lui, călăreții de sânge îngenuncheaseră în nisip, lângă hoitul armăsarului sălbatic, ținând în mâini cuțitele de piatră. Sângele armăsarului se arăta negru în lumina portocalie și pâlpâitoare a torțelor care străjuiau pereții înalți, din calcar, ai puțului.

Dany atinse umflătura moale a pântecului ei. Transpirația îi picura pe piele și-i aluneca în jos pe frunte. Le simțea pe bătrâne cum o priveau, babele din Vaes Dothrak, cu ochii lor care licăreau precum cremenea șlefuită, pe fețele zbârcite. Nu trebuia să se tragă înapoi sau să pară înspăimântată. *Am sânge de dragon*, își spuse luând inima armăsarului cu ambele mâini și o ridică la gură, înfigându-și dinții în carnea tare și ațoasă.

Sângele cald îi umplu gura și i se scurse pe bărbie. Gustul amenința să o sufocă, însă se forță să muște și să înghită. Inima armăsarului îi va face fiul puternic, iute, și aprig, sau așa credeau Dothrakii, însă numai dacă mama o putea mânca toată. Dacă se îneca cu sânge sau vomita carnea, semnele i-ar fi fost mai puțin favorabile; copilul s-ar fi putut naște mort sau slab, deformat, ori putea fi fată.

Slujnicele ei o ajutaseră să se pregătească pentru ceremonie, în pofida stomacului sensibil, de mamă, care o afectase în ultimele două luni, Dany avusese la cină boluri de sânge pe jumătate închegat, ca să se obișnuiască cu gustul, iar Irri o făcuse să mănânce fâșii de carne uscată de cal până ce o duruseră fălcile. Pentru ziua asta se înfometase o zi și o noapte, înainte de ceremonie, sperând că foamea o va face să înghită carnea crudă.

Inima armăsarului nu era decât mușchi, iar Dany trebuise să-și facă de lucru cu dinții și să mestece fiecare îmbucătură timp îndelungat. Nu era permis nici un cuțit în cadrul sacru din Vaes Dothrak, sub umbra Mamei Munților; trebuia să sfâșie inima cu dinții și unghiile. Stomacul ei se revolta și-i cădea tot mai greu, însă trebuia să continue, iar fața-i era mânjită de sânge, care uneori părea că-i țâșnește pe buze.

Khal Drogo era aplecat asupra ei, cu un chip la fel de dur

ca un scut de bronz. Părul său împletit era lucios din cauza unsoirii. Avea inele de aur prin mustață, clopoței de aur în păr și o cingătoare din medalii de aur masiv în jurul taliei, însă pieptu-i era dezgolit. Privea spre el ori de câte ori simțea că o lasă puterile; îl privea și mușca și mesteca, mușca și mesteca, mușca și mesteca. Spre sfârșit, Dany avu impresia că surprinde o licărire de mândrie aspră în ochii lui de forma migdalelor, însă nu era sigură. Chipul *khal-vXvâ* nu-i trăda prea des gândurile.

În cele din urmă termină. Obrajii și degetele-i erau lipicioase când se forță să înghită și ultima bucată. Numai atunci își întoarse privirile spre bătrâne, cotoroaștele din *dosh khaleen*.

- *Khalakka dothrae mr'anha!* proclamă ea, în cea mai bună Dothraki a ei. *Un prinț călărește în mine!* Repetase fraza zile în șir, împreună cu slujnica ei, Jhiqui.

Cea mai bătrână dintre babe, o femeie cocârjată și scorojită ca un băț, cu un singur ochi negru, își ridică mâinile.

- *Khalakka dothrae!* țipă ea. *Prințul călărește!*

- *Călărește!* răspunseră celelalte femei. *Rakh! Rakh! Rakh haj!* proclamară ele. *Un băiat, un băiat, un băiat puternic.*

Bătură clopotele, o zarvă subită a păsărilor de bronz. Un corn de luptă, cu sunetul adânc, își făcu auzit glasul său jos. Bătrânele începură incantațiile. Sub vestele lor pictate, sânii ofiliți se legănau în sus și-n jos, lucind de unsoare și transpirație. Eunucii care-i slujeau aruncau mormane de ierburi uscate într-un cuptor mare, din bronz, iar norii de fum aromat se înălțau spre lună și spre stele. Dothrakii credeau că stelele erau cai de foc, o mare herghelie care galopa peste cerul nopții.

Când fumul începu să se ridice, incantațiile încetară, iar cea mai bătrână dintre cotoroaște își închise singurul ochi, pentru a putea privi mai bine spre viitor. Liniștea care se pogorâse era desăvârșită. Dany putea auzi cântecul îndepărtat al păsărilor nopții, fâsâitul și trosnetul torțelor, clipocitul blând al apei din lac. Dothrakii se holbau la ea cu ochii întunecați ca noaptea, așteptând.

Khal Drogo își așeză mâna pe brațul lui Dany. Îi putea simți încordarea în degete. Chiar și un *khal* atât de mândru

precum Drogo putea simți teamă atunci când *dosh khaleen* privea în fum căutând viitorul. În spatele ei, slujnicele se agitau nervoase.

În cele din urmă, cotoroața deschise ochiul și ridică brațele.

- I-am văzut fața și am auzit tunetul copitelor, proclamă ea cu o voce subțire și tremurătoare.

- Tunetul copitelor! repetară ceilalți în cor.

- Călărește iute ca vântul, iar în urma lui, *khalasar*-ul acoperă pământul, oameni fără număr, cu *arakh-uri* strălucitoare în mâini, precum lamele ierbii tăioase. Necruțător precum furtuna va fi acest prinț. Dușmanii vor tremura înaintea lui, iar nevestele lor vor plânge cu lacrimi de sânge și-și vor smulge carnea de durere. Clopoței din părul său vor răsună anunțându-i venirea, iar oamenii de lapte, în corturile lor de piatră, se vor teme de numele lui. Bătrâna începu să tremure și privi spre Dany de parcă s-ar fi temut de ea. Prințul călărește și va fi armăsarul care va încăleca lumea.

- *Armăsarul care va încăleca lumea!* repetară privitorii ca un ecou, până ce noaptea se umplu de sunetul, vocilor lor.

Cotoroața cu un singur ochi se holbă la Dany.

- Cum va fi numit armăsarul care va încăleca lumea? Ea se ridică să-i răspundă.

- Îl va chema Rhaego, spuse ea, folosindu-se de cuvintele învățate de la Jhiqui. Mâinile ei atinseră protectoare umflătura de sub sâni când mugetul mulțimii se înălța în aer.

- *Rhaego!* urlau ei. *Rhaego! Rhaego!*

Numele încă îi răsună în urechi când *Khal* Drago o conduse de la puț. Călăreții săi de sânge se înșirară în urma lor. O întregă procesiune îi urma pe drumul zeilor, drumeagul lat și năpădit de iarbă care străbătea Vaes Dothrak, de la poarta cailor până la Mama Munților. Cotoroațele din *dosh khaleen* veneau apoi, cu eunucii și sclavii lor. Ele se sprijineau în bastoane înalte și sculptate, pe când se străduiau să pășească pe picioarele lor bătrâne și tremurânde, iar ceilalți mergeau mândri precum oricare stăpân de cai. Fiecare dintre bătrâne fusese, cândva, o *khaleesi*. Când soții lor, lorzii, muriseră și un nou *khal* le

luase locul, sub ochii călăreților săi, cu o nouă *khaleesi* călare lângă el, fuseseră trimise aici, să domnească peste mărețul popor Dothraki. Chiar și cel mai mândru dintre *khali* se pleca în fața înțelepciunii și autorității pe care o avea *dosh khaleen*. Totuși, pe Dany o treceau fiorii la gândul că, într-o zi, ar putea fi trimisă să li se alăture, fie că voia sau nu.

În urma femeilor înțelepte veneau ceilalți; *Khal* Ogo și fiul său, *khalakka* Fogo, *Khal* Jommo și soțiile sale, oamenii de frunte ai *khalasar*-ului lui Drogo, slujnicele lui Dany, servitorii *khal*-ului și sclavii și mulți alții. Clopotele băteau, iar tobele răpăiau într-o cadență monotonă pe când mășăluiau de-a lungul drumului zeilor. Eroii furați și zcii popoarelor moarte se înălțau în beznă, la marginea drumului. Sclavii alergau sprinteni prin iarbă, pe lângă procesiune, cu torțele în mâini, flăcările tremurătoare făcând ca marile monumente să pară că se treziseră la viață.

- Ce înseamnă numele Rhaego? întrebă *Khal* Drogo în timp ce mergeau, vorbind în Limba Comună a celor Șapte Regate. Când putea, îl mai învăța câteva cuvinte. Drogo prindea repede atunci când își punea mintea la asta, deși accentul său era atât de puternic și de barbar încât nici Ser Jorah și nici Viserys nu puteau înțelege prea multe din ce spunea el.

- Fratele meu Rhaegar a fost un războinic aspru, soarele și stelele mele, îi spuse ea. A murit înainte să mă fi născut eu. Ser Jorah spune că a fost ultimul dintre dragoni.

Khal Drogo privi în jos spre ea. Chipul său era ca o mască de aramă, dar, pe sub mustața lungă și neagră, pleoștită sub greutatea inelelor de aur, crezu că văzuse umbra unui zâmbet.

- E nume bun, Dan Ares soție, luna vieții mele, zise el.

Se îndreptară spre lacul pe care Dothrakii îl numeau Pântecul Lumii, înconjurat de pâlcuri de trestii, cu apa netulburată și liniștită. Acum o mie de mii de ani, îi spusese Jhiqui, primul om ieșise din adâncul său, călărind pe spatele primului cal.

Procesiunea așteptă pe malul ierbos al lacului pe când Dany se dezbracă și-și lăsă veșmintele năclăite să curgă la pământ. Goală, pași cu grijă în apă. Irri spunea că lacul nu

avea fund, însă Dany simțea nămolul moale alunecându-i printre degete, pe când înainta spre trestile înalte. Luna plutea pe apa neagră și calmă, făcându-se țândări și reîmplinindu-se în timp ce valurile o ajungeau. Pielea ei albă i se făcu de găină pe când răceala îi urca pe coapse și i sărută pântecul. Sângele armăsarului i se uscăse pe mâini și în jurul gurii. Dany își făcu palmele căuș și ridică apa sacră deasupra capului, curățindu-se pe sine și copilul dinlăuntrul ei, în vreme ce *khal*-ul și ceilalți o priveau. Auzi femeile bătrâne din *dosh khaleen* șușotind una către cealaltă pe când o Urmăreau, întrebându-se ce-și spuneau.

Când ieși din lac, tremurând și șiroind de apă, slujnica sa, Doreah, alergă spre ea cu o robă de mătase nisipie, pictată, însă *Khal Drogo* o izgoni. Îi privea aprobator sânii umflați și curbura pântecului, iar Dany putu vedea conturul bărbăției sale întărindu-se în pantalonii de călărie, sub cingătoarea grea din medalii din aur. Se duse la el și-l ajută să și-o deschidă. Apoi, uriașul *khal* o apucă de șold și o ridică, de parcă ar fi fost un copil. Clopoței din părul său sunau ușor. Dany își încolăci brațele în jurul umerilor lui și și lipi fața de gâtul lui când el o pătrunse. Din trei opinteli repezi se termină totul.

- *Armăsarul care călărește lumea*, șopti Drogo aspru. Mâinile lui încă mai miroseau a sânge de cal. O mușcă de gât, tare, în clipa plăcerii lui, iar apoi o ridică de pe el, iar sămânța lui o pătrunse și alunecă între coapsele ei. Numai atunci i se permise lui Doreah să o îmbrace în mătasea parfumată, iar Irri îi puse în picioare papucii moi.

Khal Drogo se încinse și rosti o poruncă, iar caii fură aduși pe malul lacului. Cohollo avu cinstea de a o ajuta pe *khaleesi* să urce pe Argintul ei. Drogo își îmboldi armăsarul și galopă pe calea zeilor, sub lumina lunii și a stelelor. Pe Argint, Dany ținu cu ușurință pasul.

Mătasea care acoperea coridorul de la intrarea în încăperea lui *Khal Drogo* fusese dată la o parte în noaptea asta, iar luna se strecură după ei, înăuntru. Flăcările urcau mult în aer, țâșnind din trei vetre uriașe, din piatră. Aerul era plin de mirosul cărnii fripte și al laptelui de iapă fermentat. Încăperea era aglomerată și gălăgioasă când intrară, iar pe perne se înghesuiau cei al căror rang ori nume nu fuseseră potrivite pentru a le fi permis să ia parte

la ceremonie. Când Dany își făcu apariția la intrarea boltită, străbătând pasajul central, toate privirile se îndreptară asupra ei. Dothrakii își strigau comentariile despre pântecul și sânii ei, salutând viața dinlăuntru.

Nu putea înțelege tot ce strigau, dar o frază se făcu auzită limpede:

- *Armăsarul care va încăleca lumea*, rosteau mii de glasuri.

Sunetul tobelor și al cornurilor se învoldura în tăria nopții. Femei pe jumătate dezbrăcate se răsuceau și dansau pe mesele joase, printre ciozvărte de carne și platouri pe care erau mormane înalte de prune, curmale și rodii. Mulți dintre bărbați erau beți din cauza laptelui de iapă fermentat, însă Dany știa că în această noapte nu vor m zăngăni nici un fel de *arakh*-uri, nu aici, în orașul sacru, unde săbiile și vărsarea de sânge erau interzise.

Khal Drogo descăleca și își ocupă locul pe banca înaltă. Lui *Khal* Jommo și *Khal* Ogo, care fuseseră în Vaes Dothrak împreună cu *khalasar*-ele lor când sosiseră, li se dădură locurile de înaltă cinste de-a dreapta și stânga lui Drogo. Călăreții de sânge ai celor trei *khal*i se așezară la picioarele lor, iar ceva mai departe, cele patru soațe ale lui *Khal* Jommo.

Dany coborî de pe Argint și dădu hățurile unuia dintre sclavii săi. În timp ce Doreah și Irri îi aranjară pernele, ea-l căută pe fratele ei. Chiar și în sala aglomerată, Viserys ar fi trebuit să sară în ochi cu pielea lui albă, părul argintiu și zdrențele de cerșetor, însă nu-l putu vedea nicăieri.

Privirea ei cercetă mesele pline de lână ziduri, unde bărbații, ale căror cosițe împletite erau mai scurte decât bărbăția lor, ședeau pe rogojini și perne subțiri, însă toate chipurile pe care le văzu aveau ochii negri și pielea arămie. Îl urmări pe Ser Jorah Mormont, aflat în centrul sălii, aproape de vatră. Era un loc de mare cinste, chiar de mare onoare; Dothrakii respectau îndemânarea cavalerului în mânăuirea sabiei. Dany o trimise pe Jhiqui să-l aducă la masa ei. Mormont veni îndată și se lăsă într-un genunchi înaintea ei.

- *Khaleesi*, spuse el, sunt la porunca dumneavoastră. Bătu în perna moale, din piele de cal, de lângă ea.

- Ședeți și să vorbim.

- Mă onorați.

Cavalerul se așază pe pernă cu picioarele încrucișate. Un sclav îngenunche înaintea lui, oferindu-i un platou de lemn plin cu smochine coapte. Ser Jorah luă una și mușcă jumătate.

- Unde-i fratele meu? întrebă Dany. Ar fi trebuit să vină deja la ospăț.

- Am văzut-o pe Maiestatea Sa în această dimineață, îi spuse el. Mi-a spus că are de gând să meargă la Piața Apuseană pentru niște vin.

- Vin? zise Dany neîncrezătoare. Viserys nu se putuse obișnui cu gustul laptelui de iapă fermentat pe care-l beau Dothrakii, știa asta, și colindase bazarurile în ultimele zile, bând cu negustorii care veneau cu marile caravane dinspre răsărit și apus. Se părea că găsea compania lor mult mai agreabilă decât pe a ei.

- Vin, confirmă Ser Jorah, și a început să caute oameni pentru armata sa printre mercenarii care păzesc caravanele.

O slujnică îi așază înainte o plăcintă de carne, iar el o luă cu ambele mâini.

- Este oare înțelept să facă așa ceva? întrebă ea. Nu are aur ca să plătească soldații. Și dacă va fi trădat? Păzitorii caravelor erau arareori tulburați de ideea de onoare, iar Uzurpatorul de la Debarcaderul Regelui ar plăti foarte bine pentru capul fratelui ei. Ar fi trebuit să mergeți cu el pentru a-l proteja. Sunteți spada sa credincioasă.

- Ne aflăm în Vaes Dothrak, îi reaminti el. Nimeni nu poartă sabie aici și nici nu se face vărsare de sânge.

- Totuși, sunt bărbați care mor, insistă ea. Mi-a spus Jhogo. Unii dintre negustori au eunuci cu ei, arătări uriașe, care sugrumă hoții cu șnururi de mătase. În acest fel nu se varsă sânge, iar zeii nu sunt mâniți.

- Atunci să nădăjduim că fratele dumneavoastră va fi destul de înțelept încât să nu încerce să fure ceva. Ser Jorah își șterse cu dosul palmei unsoarea de la gură și se trase mai aproape de masă. Plănuise să vă ia ouăle de dragon, până ce l-am prevenit că-i tai mâna dacă se atinge de ele.

Pentru o clipă, Dany fu atât de uluită, încât rămase fără cuvinte.

- Ouăle mele... Dar sunt ale *mele*, Magister Illyrio mi le-a dat mie ca dar de nuntă, de ce-ar fi vrut Viserys să... Nu sunt decât niște pietre...

- Același lucru poate fi spus despre rubine și diamante și opalul de foc, prințesă... iar ouăle de dragon sunt și mai rare. Acei negustori cu care tot bea el și-ar vinde și bărbăția pentru una dintre acele *pietre*, iar cu toate trei, Viserys și-ar putea tocmi cât de mulți mercenari ar avea nevoie.

Lui Dany nici nu-i trecuse prin cap așa ceva, nu-l bănuise nici o clipă.

- Atunci... ar trebui să le primească. N-are nevoie să le fure. Nu trebuie decât să le ceară. Este fratele meu și adevăratul meu rege.

- Este fratele vostru, admise Ser Jorah.

- Nu înțelegeți, ser, spuse ea. Mama mea a murit dându-mi mie viață, iar tatăl și fratele meu, Rhaegar, au răposat cu mult înainte de asta. N-as fi știut decât numele lor dacă Viserys n-ar fi fost cu mine, să-mi povestească. El e singurul care mi-a rămas. Singurul. E tot ce mai am.

- A fost cândva, făcu Ser Jorah. Acum nu mai este așa, *khaleesi*. Acum faceți parte din neamul Dothraki. În pântecul vostru călărește armăsarul care va încăleca lumea. ■

Își întinse cupa, iar o sclavă i-o umplu cu lapte fermentat, mirosind acru și îngroșat de cheaguri. Dany o izgoni. Chiar și numai mirosul laptelui o făcea să-i vină rău și nu voia să riște să tulbure inima de cal pe care se forțase s-o mănânce.

- Ce înseamnă asta? întrebă ea. Ce-i cu acest armăsar? Toată lumea urla asta spre mine, dar eu nu înțeleg.

- Armăsarul este *khalul khalilor*, promis în vechile profeții, copilă. El îi va uni pe Dothraki într-un singur *khalasar* și va galopa până la capătul lumii, sau cel puțin așa se spune. Toți oamenii din lume vor fi herghelia lui.

- Oh, făcu Dany cu un glas pierit. Mâna ei netezi roba peste umflătura pântecului. I-am dat numele Rhaego.

- Un nume care va îngheța sângele în venele Uzurpatorului.

Doreah o trase brusc de cot.

- Doamna mea, șopti slujnica grăbită, fratele vostru...

Dany privi în josul sălii lungi, fără tavan, și-l văzu îndreptându-se spre ea. Din felul în care se clătina, putea spune că Viserys dăduse peste vin... și avea în el ceva care ar fi putut fi luat drept curaj.

Purta mătășurile sale purpurii, murdare și prăfuite. Mantia și mănușile erau din catifea neagră, decolorate de soare. Cizmele erau uscate și crăpate, iar părul său blond-argintiu era încâlcit și lipit de cap. O sabie lungă atârna la cingătoare, într-o teacă din piele. Dothrakii priviră sabia la trecerea lui; Dany auzi blesteme și amenințări și vociferări furioase ridicându-se în aer peste tot în jurul ei, ca un val. Muzica pieri cu un răpăit nervos de tobe.

Inima i se strânse de teamă.

- Du-te la el, îi porunci lui Ser Jorah. Oprește-l. Adu-l aici. Spune-i că poate lua ouăle de dragon, dacă asta vrea.

Cavalerul se ridică repede în picioare.

- Unde-i sora mea? strigă Viserys cu o voce năclăită de vin. Am venit la ospățul ei. Cum îndrăzniți să credeți că puteți benchetui fără mine? Nimeni nu mănâncă înaintea unui rege. Unde-i? Târfa nu se poate ascunde de un dragon.

Se opri lângă cea mai mare dintre vetre, uitându-se de jur împrejur la chipurile Dothrakilor. În sală se aflau cinci mii de bărbați, însă numai câțiva cunoșteau Limba < 'omună. Chiar dacă vorbele sale fuseseră de neînțeles, nu trebuia însă decât o privire pentru a ști că era beat.

Ser Jorah se duse repede la el, îi șopti ceva în ureche, îl luă de braț, însă Viserys se smulse din strânsoarea sa.

- Ia-ți mâinile de pe mine! Nimeni nu se atinge de un dragon fără a fi primit permisiunea.

Dany privi neliniștită spre banca de sus. *Khal* Drogo spunea ceva celorlalți *khal*i de lângă el. *Khal* Jommo rânji, iar *Khal* Ogo începu să hohotească tare.

La auzul hohotelor, Viserys își ridică privirile.

- *Khal* Drogo, spuse el repede, pe un ton aproape politicoș. Am venit la ospăț. Se îndepărtă de Ser Jorah clătînându-se, făcându-și drum spre a se alătura celor trei *khal*i de pe banca de sus.

Khal Drogo se ridică și scuipă câteva cuvinte în Dothraki, prea repede pentru ca Dany să înțeleagă, și gesticula.

- *Khal* Drogo spune că locul tău nu este pe banca de sus,

traduse Ser Jorah pentru fratele ei. *Khal* Drogo spune că locul tău este acolo.

Viserys se uită spre locul unde arăta *khal*-ul. La capătul sălii, într-un colț, lângă perete, aflat în adâncimea umbrelor, pentru ca bărbații mai vrednici să nu fie nevoiți să-i vadă, se aflau cei mai de jos dintre oamenii de jos, băieții neciopliți și netrecuți prin botezul sângelui, bătrânii cu ochii opaci și încheieturile înțepenite, nătângii și schilozii. Departe de bucate și departe de onoare.

- Acela nu este locul potrivit pentru un rege, declară fratele ei.

- Este locul, răspunse *Khal* Drogo în Limba Comună, pe care o învățase de la Dany. Este locul pentru Regele Picioare-zdrelite. Bătu din palme. O cotigă! Aduceți o cotigă pentru *Khal Rhaggat!*

Cinci mii de Dothraki începură să râdă și să strige. Ser Jorah stătea lângă Viserys, ținându-i la ureche, însă mugetul din sală era atât de puternic, încât Dany nu putea auzi ce spunea. Fratele ei se răsti și el, iar cei doi începură să se înghiontească, până când Mormont îl trimise cu zgomot la pământ.

Fratele ei trase spada. Oțelul dezgolit lucea amenințător în lumina focurilor.

- *Ține-te departe de mine!* șuieră Viserys.

Ser Jorah făcu un pas înapoi, iar fratele ei se ridică nesigur în picioare. Agită sabia deasupra capului, sabia de împrumut pe care i-o dăduse Magister Illyrio, pentru a-i conferi o postură regească. Dothrakii ținau din toate părțile, aruncând blesteme.

Dany scoase un țipăt de groază. Știa ce însemna aici o sabie scoasă din teacă, chiar dacă fratele ei nu avea habar. Vocea ei îl făcu să-și întoarcă privirea spre ea și atunci o văzu pentru prima dată.

- la uite-o, făcu el zâmbind. Înainta spre ea, bătând aerul cu mâinile ca și cum și-ar fi croit drum printr-un val de dușmani, deși nimeni nu încerca să-i ațină calea.

- Sabia... Nu trebuie, îl rugă ea. Te rog, Viserys. E interzis. Lasă sabia jos și vino pe pernele mele. Este de băut, mâncare... Ouăle de dragon le vrei? Sunt ale tale, numai lasă sabia.

- Fă cum îți spune ea, smintitul! îi strigă Ser Jorah,

Înainte să-i faci să ne ucidă pe toți.

Viserys izbucni în râs.

- Nu ne pot ucide. Nu pot vărsa sânge în acest oraș sacru... Însă eu pot. Îndreptă vârful sabiei între sânii lui Daenerys și-l coborî încet, spre curbura pântecului ei. Vreau să iau lucrul pentru care am venit, spuse el. Vreau coroana pe care mi-a promis-o. Te-a cumpărat, dar n-a plătit încă nimic. Spune-i că vreau să mi se dea ce-am târguit, sau te iau înapoi. Pe tine și ouăle. Iar el n-are decât să-și păstreze plodul afurisit. Îl scot pe ticălos afară și i-l las.

Vârful sabiei împunse mătășurile și se opri la piele. Viserys plângea, remarcă ea, plângea și râdea în același timp, iar acest om fusese, cândva, fratele ei.

Depărtat, ca și cum ar fi fost la mare distanță, auzi smiorcăitul slujnicei Jhiqui, care plângea de frică, spunând că nu îndrăznește să tălmăcească, fiindcă pentru asta *khal*-ul o va lega și o va târî în urma calului său pe drumul spre Mama Munților.

Dany își puse brațul pe umerii fetei.

- Nu te teme, îi zise ea. Eu am să-i spun.

Nu știa dacă va avea destule cuvinte, însă când termină, *Khal* Drogo rosti câteva fraze răstite în Dothraki și atunci își dădu seama că pricepuse. Soarele vieții ei coborî de pe banca de sus.

- Ce-a spus? întrebă bărbatul care fusese fratele ei, strâmbându-se.

În sală se lăsase o asemenea liniște, încât putea auzi clopoței din părul lui *Khal* Drogo răsunând blând, la fiecare pas pe care-l făcea. Călăreții săi de sânge îl urmau, precum trei umbre arămii. Daenerys simțea cum o cuprinsese răceala.

- Spune că vei avea o frumoasă coroană de aur, pe care bărbații se vor teme s-o privească.

Viserys zâmbi și-și coborî sabia. Acesta era lucrul cel mai trist, lucrul care o chinui și după aceea... felul în care zâmbea el.

- Asta-i tot ce-am vrut, zise el. Ce mi-a fost promis.

Când soarele vieții ei ajunsese lângă ea, Dany își strecură brațul în jurul taliei lui. *Khal*-ul spuse un cuvânt, iar călăreții săi de sânge țâșniră înainte. Qotho îl prinse de brațe pe

bărbatul care-i fusese frate. Haggio îi sfărâmă încheieturile cu o singură răsucire năprasnică, scurtă, a mâinilor sale uriașe. Cohollo îi smulse sabia dintre degetele fără vlagă. Nici chiar acum Viserys nu înțelegea nimic.

- Nu, strigă el, nu mă puteți atinge, sunt dragonul, *dragonul*, și voi fi *încoronat!*

Khal Drogo își scoase centura. Medaliile erau din aur curat, masive și ornamentate, fiecare la fel de mare ca palma unui bărbat. Strigă o poruncă. Sclavii de la bucătărie traseră un ceavn de fier, pentru tocană, de pe foc, aruncară tocana pe pământ și așezară din nou ceavnul pe foc. Drogo azvârli centura înăuntru și privi, cu fața împietrită, cum medaliile se înroșiră și începură să-și piardă forma. Dany vedea focurile dansând în onixul ochilor lui. Un sclav îi întinse o pereche de mănuși țesute din păr de cal, iar el și le puse, fără să se uite nici o clipă la Viserys.

Acesta începu să urle cu voce subțire, urletul fără cuvinte al lașului care se confruntă cu moartea. Lovi și se zbatu, scheună ca un câine și plânse ca un copil, însă Dothrakii îl ținură strâns între ei. Ser Jorah își făcu loc și ajunse lângă Dany. Își puse o mână pe umărul ei.

- Întoarceți-vă, prințesa mea, vă implor.

- Nu. Își împreună brațele, protectoare, pe umflătura pântecului.

În cele din urmă, Viserys privi spre ea.

- Surioară, te rog... Dany, spune-le... fă-i să... Scumpa mea surioară...

Când aurul fu pe jumătate topit și începu să curgă, Drogo se întinse printre flăcări și înșfacă ceavnul.

- Coroana! mugi el. Iată. O coroană pentru Regele Cotigă!

Și vărsă ceavnul peste capul celui care-i fusese frate.

Urletul pe care-l scoase Viserys Targaryen când acel coif hidos de fier îi acoperi fața nu mai avea nimic uman. Picioarele sale loviră bezmetice pământul, își încetîniră mișcarea și se opriră. Cocoloașe de aur topit îi alunecară pe piept, făcând să fumege mătasea purpurie... Totuși, nu curse nici o picătură de sânge.

Nu era dragon, se gândi Dany, cu un calm ciudat. *Focul nu poate ucide un dragon.*

EDDARD

Mergea prin criptele de sub Winterfell, așa cum mai făcuse de mii de ori înainte. Regii lernii îl priveau cu ochii lor de gheață, iar lupii străvechi de la picioarele lor își întorceau capetele masive, din piatră, și mârâiau. În cele din urmă, ajunse la mormântul în care se odihnea tatăl său, cu Brandon și Lyanna în apropiere. *Promite-mi, Ned*, șopti statuia Lyannei. Purta o ghirlandă de trandafiri de un albastru-deschis, iar din ochi îi curgeau lacrimi de sânge.

Eddard Stark se ridică brusc, cu inima bătându-i tare, din așternutul mototolit. Încăperea era cufundată într-o beznă adâncă, iar cineva bătea la ușă.

- Lord Eddard, auzi o voce puternică.

- Un moment. Năuc și dezbrăcat, bâjbâi prin întuneric. Când deschise ușa, se pomeni înaintea lui Tomard, care ridicase din nou pumnul, iar Cayn ținea o lumânare. Între ei ședea administratorul regelui. Chipul său părea a fi fost cioplit în piatră, atât de puține se puteau citi pe el.

- Lord Mână, intona el, Maiestatea Sa vă cheamă. Acum.

Așadar, Robert se întorsese de la vânătoare. Trecuse cam mult timp.

- Voi avea nevoie de o clipă să mă îmbrac.

Ned îl lăsă să aștepte fără nici un alt cuvânt. Cayn îl ajută să se îmbrace; tunică din lână albă și mantie cenușie, pantaloni deschiși pe piciorul în ghips, însemnul rangului său, iar ultima, o cingătoare cu verigi grele din argint. Își înfipse la brâu pumnalul din oțel Valyrian.

Fortăreața Roșie era tăcută și cufundată în beznă când Cayn și Tomard îl escortară prin curtea interioară. Luna spânzura deasupra zidurilor, aproape împlinită. Pe metereze, un străjer cu mantia aurie își făcea rondul.

Apartamentele regale se aflau în Avapostul lui Maegor, o fortăreață masivă și pătrată în inima Fortăreței Roșii, în spatele zidurilor groase de patru metri și dincolo de un șanț uscat, plin de țepușe ascuțite, un castel în castel. Ser Boros Blount păzea capătul celălalt al podului, iar armura sa din oțel alb licărea fantomatică în lumina lunii. Înăuntru, Ned trecu de alți doi cavaleri ai gărzii regale: Ser Preston Greenfield stătea la capătul scării, iar Ser Barristan Selmy aștepta la ușa încăperii de dormit a regelui. *Trei bărbați cu*

mantii albe, se gândi ci străbătut de un fior ciudat. Chipul lui Ser Barristan era la fel de alb precum armura sa. Ned nu trebui decât să se uite la el ca să știe că se întâmplase ceva teribil. Administratorul regal deschise ușa.

- Lord Eddard Stark, Mâna Regelui, anunță el.

- Adu-l aici, răsună vocea lui Robert, ciudat de încordată.

În cele două vetre gemene de la capetele încăperii ardea focul, umplând camera cu o strălucire roșiatică, mohorâtă. Căldura din interior era sufocantă. Robert zăcea trântit pe patul cu baldachin. Lângă pat se afla Marele Maester Pycelle, în vreme ce Lordul Renly pășea înainte și înapoi în fața ferestrelor închise. Servitorii se agitau neîncetat, punând bușteni pe foc și fierbând vin. Cersei Lannister stătea la marginea patului, lângă soțul ei. Avea părul ciufulit, de parcă tocmai se trezise din somn, însă în ochii ei nu era nici urmă de somnolență, îl urmăreau pe Ned în vreme Tomard și Cayn îl ajutau să traverseze încăperea. Părea să se miște foarte încet, de parcă era încă sub imperiul visului.

Regele purta cizme. Ned putea vedea noroiul uscat și firele de iarbă lipite de piele, acolo unde picioarele regelui ieșeau de sub pătura care-l acoperea. Pe podea zăcea un pieptar verde, deschis și abandonat, pânza fiind acoperită cu pete roșii-maronii. Încăperea mirosea a fum, a sânge și moarte.

- Ned, șopti regele când dădu cu ochii de el. Avea fața albă ca laptele. Vino... mai aproape.

Oamenii îl ajutară să se apropie. Ned se sprijini cu mâna de unul dintre stâlpii baldachinului. Nu trebui decât să-l privească o dată pe Robert ca să-și dea seama cât era de grav.

- Ce s-a... Începu el, iar vorbele-i rămaseră în gâtleej.

- Un mistreț.

Lordul Renly era încă înveșmântat în hainele verzi, de vânătoare, iar mantia lui era pătată cu sânge.

- Un demon, hârâi regele. A fost greșeala mea. Prea mult vin, blestemat să fiu. Am dat greș cu lovitura.

- Iar voi, ceilalți, unde erați? îl întrebă Ned pe Lordul Renly. Unde erau Ser Barristan și Garda Regelui?

Buzele lui Renly tremurară.

- Fratele meu ne-a poruncit să stăm deoparte și să-l

lăsăm să dovedească singur vierul.

Eddard Stark ridică pătura.

Făcuseră tot ce le stătuse în putere ca să-l încolțească, dar nu izbutiseră mai nimic. Mistrețul trebuie că fusese o bestie înfiorătoare. Îl spintecase pe rege cu coarnele, de la vintre până la sfârcuri. Bandajele înmuiate în vin pe care Marele Maester Pycelle le aplicase erau deja înnegrite de sânge, iar mirosul ce se ridica din rană era hidos. Stomacul lui Ned se revoltă. Lăsa pătura să cadă.

- Duhnește, zise Robert. Duhoarea morții, să nu crezi că nu o simt și eu. Ticălosul m-a nenorocit, nu? Însă l-am... l-am răsplătit și eu, într-un fel, Ned. Zâmbetul regelui era la fel de îngrozitor ca rana lui, cu dinții roșii. l-am împlântat pumnalul în ochi. Întreabă-i dacă n-am făcut așa. Întreabă-i.

- E adevărat, murmură Lordul Renly. Am adus hoitul cu noi, la porunca fratelui meu.

- Pentru ospăț, murmură Robert. Acum lăsați-ne, toți. Trebuie să vorbesc cu Ned.

- Robert, scumpul meu stăpân..., începu Cersei.

- Am spus să *plecați*, insistă Robert cu o umbră din vechea lui asprime. Ce anume nu pricepi, femeie?

Cersei își adună fustele și-și recapătă demnitatea deschizând calea spre ușă. Lordul Renly și ceilalți o urmară. Marele Maester Pycelle mai zăbovi, cu mâinile tremurând pe când îi oferi regelui o cupă cu un lichid alb, gros.

- Laptele de mac, Maiestatea Voastră, zise el. Beți. Pentru durere.

Cu un dos de palmă, Robert azvârli cupa cât colo.

- Piei dinaintea mea. Am să dorm destul, smintit bătrân. Leși!

Marele Maester Pycelle îi oferi lui Ned o privire îngrozită și se strecură afară din încăpere.

- Afurisit să fii, Robert, spuse Ned când rămaseră singuri. Piciorul îl durea atât de tare încât era aproape orbit de suferință. Sau poate că era amărăciunea cea care-i înțețoșa privirile. Se aplecă spre pat, lângă prietenul său. De ce trebuie să fii întotdeauna atât de încăpățânat?

- Ah, crăpa-ți-ar fierea, Ned, zise regele cu glas hârâit. Am răpus bestia, nu? O șuviță de păr năclăit îi căzu peste ochi. Ar trebui să-ți fac și ție la fel. Nu poți lăsa omul să

vâneze în liniște. Ser Robar m-a găsit. Capul lui Gregor. Urâte gânduri. N-a zis nimic Câinelui. S-o lăsăm pe Cersei să-i facă surpriza. Râsul i se transformă într-un horcăit când îl străbătu un spasm de durere. Zeii să aibă milă, murmură el, înghițindu-și suferința. Fata, Daenerys. Doar o copilă, ai avut dreptate... de asta, fata... zeii au trimis vierul.... I-au trimis să mă pedepsească... Regele tuși, înecându-se cu sânge. Greșit, a fost greșit, eu... Doar o copilă... Varys, Degețel, chiar și fratele meu... buni de nimic... nimeni nu mi-a spus, doar tu, Ned... numai tu... Își înalță mâna, cu un gest chinuit și nevolnic. Hârtie și cerneală. Acolo, pe masă. Scrie ce-ți spun eu.

Ned netezi hârtia pe genunchi și luă tocul.

- La porunca ta, Maiestate.

- Acestea sunt voința și cuvântul lui Robert din Casa Baratheon, Primul în Numele său, Rege al Andalilor și restul, scrie tu afurisitele alea de titluri, le stii care sunt. Prin aceasta îi poruncesc lui Eddard din Casa ■

Stark, Lord de Winterfell și Mână a Regelui, să servească în calitate de Lord Regent și Protector al Domeniului după... după moartea mea... să domnească în... În locul meu, până ce fiul meu, Joffrey, ajunge la vârsta potrivită...

- Robert...

Joffrey nu este fiul tău, ar fi vrut să spună, însă cuvintele îi rămaseră în gât. Durerea era scrisă prea limpede pe fața lui Robert; nu-l putea răni și mai mult. Așa că Ned își plecă fruntea și scrise, dar acolo unde regele spusese „fiul meu Joffrey”, el scrijeli „moștenitorul meu”, înșelătoria îl făcu să se simtă mânjit. Minciunile pe care le spunem din dragoste, se gândi el. Să mă ierte zeii.

- Ce altceva vrei să scriu?

- Să scrii... orice este nevoie. Protejează și apără, zeii vechi și cei noi, găsești tu cuvintele. Scrie. Am să semnez. Îl dai consiliului după ce mor.

- Robert, spuse Ned cu o voce încărcată de durere, nu trebuie să faci asta. Nu muri acum. Domeniul are nevoie de tine.

Robert îi luă mâna, iar degetele strânsură cu putere.

- Ești... un mincinos nepriceput, Ned Stark, spuse el înfruntând durerea. Domeniul... domeniul știe... ce rege mizerabil am fost. La fel de rău ca Aerys, zeilor fie-le milă

de mine.

- Nu, îi spuse Ned prietenului său pe moarte, nu atât de rău ca Aerys, Maiestate. Nici măcar, pe aproape de el.

Robert izbuti să schițeze un zâmbet firav și roșiatic.

- Cel puțin vor spune... că acest ultim lucru... pe Asta l-am făcut bine. N-o să mă dezamăgești. Acum o să domnești tu. N-o să-ți placă, nici cât mi-a plăcut mie... însă ai s-o faci bine. Ai terminat cu scrijelitul?

- Da, Maiestatea Voastră. Ned îi întinse hârtia. Regele își puse semnătura fără să se mai uite, lăsând o dâră de sânge pe întinsul foii. Sigiliul ar trebui pus cu martori.

- Să serviți vierul la ospățul meu de înmormântare, hârâi Robert. Cu un măr în bot și pielea friptă crocantă. Mâncați-l pe ticălos. Nu-mi pasă dacă vă înecați cu el. Promite-mi asta, Ned.

- Promit.

Promite-mi, Ned, repetă vocea Lyannei.

- Fata, spuse regele. Daenerys. Las-o să trăiască. Dacă poți, dacă... nu-i prea târziu... vorbește cu ei... Varys, Degețel... nu-i lăsa s-o ucidă. Și ajută-l pe fiul meu, Ned. Fă-l să fie... mai vrednic ca mine. Tresări. Zeii să aibă milă!

- Vor avea, prietene, spuse Ned. Vor avea. Regele închise ochii și păru că se destinde.

- Răpus de un porc, murmură el. Ar trebui să râd, dar mă doare prea tare.

Lui Ned nu-i venea să râdă.

- Să-i chem înapoi? Robert dădu încet din cap.

- Cum vrei tu. Zeilor, de ce-i așa de frig aici? Servitorii dădură buzna înăuntru și se grăbiră să pună lemne pe foc. Regina plecase; cel puțin, era o mică ușurare. Dacă ar avea puțină minte, Cersei și-ar lua copiii și ar zbura de aici înainte să se crape de ziuă, se gândi Ned. Zăbovise deja prea mult.

Regele Robert nu părea să-i ducă dorul. Le ceru fratelui său, Renly, și Marelui Maester Pycelle să rămână ca martori când își puse sigiliul pe ceara galbenă și fierbinte pe care Ned o picurase pe scrisoare.

- Acum dă-mi ceva pentru durere și lăsați-mă să mor. În mare grabă, Marele Maester Pycelle îi amestecă încă o porție de lapte de mac. De data asta, regele îl bău până la fund. Când puse cupa jos, barba lui neagră era năclăită de

picături albe.

- Voi visa? Ned îi răspunse:

- Nu, stăpâne.

- Prea bine, spuse el zâmbind. Îi vor transmite Lyannei dragostea ta, Ned. Ai grijă de copiii mei, pentru mine.

Cuvintele se răsuciră în Ned precum un pumnal. Pentru o clipă, fu descumpănit. Nu putea să mintă. Apoi își aminti de bastarzi: mica Barra, la sânul mamei sale, Mya din Vale, Gendry de la fierărie și toți ceilalți.

- Îi voi... veghea pe copiii tăi de parcă ar fi ai mei, rosti el încet.

Robert dădu din cap și închise ochii. Ned îl privi pe vechiul său prieten cum se lăsă încet pe pernă când laptele de mac îi șterse durerea de pe față. Treptat, îl fură somnul. Lanțurile grele zornăiră încet când Marele Maester se apropie de Ned.

- Voi face tot ce-mi stă în putere, lordul meu, însă rana este mortală. Au avut nevoie de două zile ca să-l aducă înapoi. Când l-am văzut, era deja prea târziu. Pot ogoi suferințele Maiestății Sale, dar numai zeii îl pot vindeca.

- Cât mai durează?

- După toate regulile, ar fi trebuit să fie mort deja. Nu am mai văzut niciodată un om care să se agate de viață cu atâta îndârjire.

- Fratele meu a fost întotdeauna puternic, interveni Lordul Renly. Poate că nu isteț, însă puternic.

În dogoarea copleșitoare a camerei de dormit, fruntea îi strălucea de transpirație. Ar fi putut fi fantoma lui Robert, cum stătea acolo, tânăr și întunecat, chipeș.

- A măcelărit vierul. Maștele-i atârnavă din burtă, însă tot a reușit să-l răpună.

- Robert n-a fost niciodată un bărbat care să fugă de pe câmpul de luptă atât timp cât mai avea un vrăjmaș rămas în picioare, îi spuse Ned.

Afară, la ușă, Ser Barristan Selmy continua să păzească treptele din turn.

- Maester Pycelle i-a dat lui Robert lapte de mac, zise Ned. Veghează ca nimeni să nu-i tulbure somnul fără încuviințarea mea.

- Voi face precum porunciți, lordul meu. Ser Barristan părea mai bătrân decât anii săi. Am înșelat încrederea

sacră ce mi s-a acordat.

- Nici cel mai brav cavaler nu-l poate proteja pe rege de el însuși, rosti Ned. Lui Robert i-a plăcut să vâneze vieri. L-am văzut răpunând mii. Rămânea pe loc fără să clipească, cu picioarele încordate, cu sulțița în mâini, și adesea blestema vierul când ataca, așteptând până în ultima clipă, până ce era aproape deasupra lui, înainte de a-l ucide cu o singură lovitură, o străpungere sălbatică. Nu putea ști nimeni că acesta îi va aduce moartea.

- Sunteți foarte blând că spuneți asta, Lord Eddard.

- Și regele însuși spunea la fel. A dat vina pe vin. Cavalerul cu părul alb dădu amărât din cap.

- Maiestatea Sa se clătina în șa când am izgonit vierul din vizuina sa, dar ne-a poruncit să stăm deoparte.

- Mă întreb, Ser Barristan, spuse Varys cât se poate de încet, cine i-o fi dat regelui să bea acest vin.

Ned nu-l auzise pe eunuc când se apropiase, însă când se uită împrejur, îl văzu. Purta o robă din catifea neagră, care mătura podeaua, iar fața îi era proaspăt pudrată.

- Vinul era din burduful regelui, zise Ser Barristan.

- Un singur burduf? Vânătoarea este o activitate care provoacă o sete teribilă.

- Nu am ținut socoteală. Mai mult de unul, asta-i sigur. Scutierul său îi aducea un alt burduf ori de câte ori îi cerea.

- Așa un băiat îndatoritor, făcu Varys, să fie sigur că Maiestății Sale nu-i lipseau întăritoarele.

Ned avea un gust amar în gură. Își aminti de cei doi băieți cu părul bălai pe care Robert îi trimisese să caute un întinzător de platoșe. Regele spusese tuturor povestea în acea noapte, la ospăț, râzând de se cutremura.

- Care scutier?

- Cel mai mare, răspunse Ser Barristan. Lancel.

- Îl cunosc bine pe băiatul ăsta, făcu Varys. Un flăcău solid, fiul lui Ser Kevan Lannister, nepotul Lordului Tywin și văr al reginei. Sper că dragul băiat nu se învinovățește singur. Copiii sunt atât de vulnerabili în inocența vârstei lor, ce bine-mi amintesc asta!

Fără îndoială, Varys fusese și el tânăr odată, însă Ned se îndoia că fusese și inocent.

- Că tot vorbești de copii. Robert și-a schimbat intențiile în ceea ce o privește pe Daenerys Targaryen. Indiferent ce

aranjamente ai făcut, vrea să le anulezi. Imediat.

- Aha, zise Varys. Imediat ar putea fi prea târziu. Mă tem că păsările au zburat deja. Însă am să fac tot ce pot, lordul meu. Cu îngăduința dumneavoastră.

Făcu o plecăciune și dispăru în jos pe scări, papucii săi moi foșnind pe piatră în timp ce cobora. Cayn și Tomard îl ajutară pe Ned să străbată podul când Lordul Renly ieși din Avanpostul lui Maegor.

- Lord Eddard, strigă el, un moment, dacă sunteți așa de bun.

Ned se opri.

- După cum ți-e voia. Renly se apropie.

- Trimitеți-vă oamenii de aici.

Se întâlniseră la mijlocul podului, cu șanțul uscat între ei. Lumina lunii argintase vârfurile ascuțite ale țepușelor așezate pe fundul șanțului. Ned făcu un gest, iar Tomard și Cayn se plecară și se îndepărtară respectuoși. Lordul Renly se uită îngrijorat spre Ser Borros, aflat la capătul celălalt al punții, și la Ser Preston, așezat în pragul ușii, în spatele lui.

- Scrisoarea aceea. Se aplecă aproape de el. A fost regența? V-a numit fratele meu Protector? Nu așteptă să i se răspundă. Lordul meu, am treizeci de oameni în garda mea personală, iar alți prieteni îmi sunt alături, cavaleri și lorzi. Lăsați-mi mie onoarea și aduc sute de săbii în serviciul dumneavoastră.

- Și ce să fac eu cu sute de săbii, lordul meu?

- Să *loviti!* Acum, cât întregul castel este adormit. Renly aruncă din nou o privire spre Ser Borros și-și reduse glasul la o șoaptă repezită. Trebuie să-l facem pe Joffrey să stea departe de mama lui și să-l ținem în mână. Protector sau nu, cel care-l are pe rege are și regatul. I-am putea lua pe Myrcella și pe Tommen. Odată ce-i avem pe copiii ei, Cersei nu va îndrăzni să se ni se opună. Consiliul vă va confirma drept Lord Protector și-l va face pe Joffrey pupilul dumneavoastră. Ned îl privi cu răceală.

- Robert nu a murit încă. Zeii s-ar putea să-l cruțe. Dacă nu, voi convoca eu consiliul pentru a-i asculta ultimele cuvinte și a discuta chestiunea succesiunii, dar nu-i voi dezónora ultimele ore de viață vărsând sânge sub acoperișul lui și trăgând din pat copii înspăimântați.

Lordul Renly făcu un pas înapoi, încordat ca o coardă de

arc.

- Fiecare clipă de întârziere îi dă lui Cersei încă un răgaz să se pregătească. Când va muri Robert, s-ar putea să fie deja prea târziu... pentru amândoi.

- Atunci ar trebui să ne rugăm ca Robert să nu moară.
- Slabe speranțe pentru asta, zise Renly.
- Uneori, zeii sunt îngăduitori.
- Dar nu și Lannisterii.

Lordul Renly se întoarse și plecă peste șanț, spre turnul unde fratele său trăgea să moară.

Când Ned ajunsese în camerele sale, se simțea obosit și îndurerat, însă nici nu se punea problema să meargă să se culce. *Când te prinzi în jocul tronurilor, învingi sau mori*, îi spusese Cersei Lannister în grădina zeilor. Se trezi întrebându-se dacă făcuse bine refuzând oferta Lordului Renly. Nu avea nici o tragere pentru astfel de intrigi și nu exista nici urmă de onoare în a amenința copii, dar... Dacă Cersei alegea să lupte în loc să fugă, s-ar putea să aibă nevoie de suta de săbii a lui Renly, ba chiar de mai multe.

- Adu-l pe Degețel, îi spuse lui Cayn. Dacă nu-i în apartamentele sale, ia cât de mulți oameni ai nevoie și caută în toate cârciumile și lupanarele din Debarcaderul Regelui, până ce dai de el. Adu-l aici înainte de a se crăpa de ziuă. Cayn făcu o plecăciune și plecă, iar Ned se întoarse spre Tomard. *Vrăjitoarea Vântului* pleacă diseară. Ai ales o escortă?

- Zece oameni sub comanda lui Porther.

- Douăzeci și-i vei comanda tu, zise Ned. Porther era un bărbat curajos, dar încăpățânat.

Voia acolo pe cineva mai puternic, capabil să aibă grijă de fiicele lui.

- După cum vă este voia, lordul meu, făcu Tom. N-aș putea spune că mă întristează să plec de aici. Mi-e dor de soața mea.

- Veți trece pe lângă Piatra Dragonului când o veți lua spre nord. Vreau să predai o scrisoare din partea mea.

Tom părea îngrijorat.

- La Piatra Dragonului, stăpâne?

Insula fortificată a Casei Targaryen avea o reputație sinistă.

- Spune-i căpitanului Qos să arboreze steagul meu

îndată ce se apropie de insulă. Cei de acolo s-ar putea să fie bănuitori față de oaspeții neașteptați. Dacă se codește să facă asta, oferă-i tot vrea. Am să-ți dau o scrisoare pe care trebuie s-o pui în mâna Lordului Stannis Baratheon și a nimănui altcuiva. Nu a administratorului său, nu a comandantului gărzii sale, nu a soaței lui, ci numai a lordului Stannis însuși.

- După cum porunciți, stăpâne.

Când Tomard îl părăsi, Lordul Eddard Stark rămase cu privirile ațintite asupra flăcării lumânării care ardea lângă el, pe masă. Pentru o clipă, amărăciunea îl copleși. Nu voia nimic altceva decât să caute grădina zeilor, să îngenuncheze în fața copacului inimii și să se roage pentru viața lui Robert Baratheon, care îi fusese mai mult decât un frate. Oamenii vor șușoti, după aceea, că Eddard Stark trădase prietenia arătată de rege și îi dezmoștenise fiii; putea doar spera ca zeii să știe mai bine ce să facă și că Robert va afla adevărul de dincolo de mormânt.

Ned luă ultima scrisoare a regelui. Un sul de pergament alb, sigilat cu ceară galbenă și o dâră de sânge. Ce diferență mică era între victorie și înfrângere, între viață și moarte.

Scoase o nouă foaie de hârtie și înnuie tocul în călimara cu cerneală.

Înălțimii Sale, Stannis din Casa Baratheon, scrise el. La vremea când veți primi această scrisoare, fratele vostru, Robert, regele nostru în acești ultimi cincisprezece ani, va fi murit. A fost sfârtecat de un mistreț în timp ce vâna în pădurea regelui...

Literele păreau să se zvârcolească și să se răsucescă până când mâna i se opri pe hârtie. Lordul Tywin și Ser Jaime nu erau bărbații care să admită vreo dezonoare fără să crâcnească; mai degrabă luptau decât să o ia la goană. Fără nici o îndoială că Lordul Stannis era prevăzător după uciderea lui Jon Arryn, însă era obligatoriu ca el să se îndrepte îndată, pe mare, spre Debarcaderul Regelui cu întreaga sa forță, înainte ca Lannisterii să se pună în mișcare.

Ned alese cu mare grijă fiecare cuvânt. Când termină de scris, semnă *Eddard Stark, Lord de Winterfell, Mâna Regelui, Protector al Domeniului*, uscă cerneala, împături

hârtia în două și topi ceară de sigiliu deasupra flăcării lumânării.

Regența sa va fi una scurtă, se gândi el. Noul rege își va alege propria sa Mână. Iar Ned va fi liber să plece acasă. Gândul la Winterfell îi aduse zâmbetul pe buze. Voia să audă încă o dată râsul lui Bran, să plece la vânătoare cu șoimii, împreună cu Robb, să-l privească pe Rickon jucându-se. Voia să se cufunde într-un somn fără vise în propriul său pat, cu brațele strâns împreunate în jurul soaței sale, Catelyn.

Cayn reveni pe când el apăsa sigiliul cu lupul străvechi pe ceara moale și albă. Desmond venise cu el, iar între ei se afla Degețel. Ned le mulțumi străjerilor și-i expedie.

Lordul Petyr era înveșmântat într-o tunică de catifea albastră cu mânecile bufante, iar mantia sa argintie era ornată cu mierle țesute.

- Bănuiesc că urmează acum felicitările, zise el așezându-se.

Ned se încruntă.

- Regele zace rănit, între viață și moarte.

- Știu, zise Degețel. Mai știu și că Robert te-a numit Protector al Domeniului.

Ochii lui Ned se opriră pe scrisoarea regelui, așezată pe masă lângă el, cu sigiliul nedesfăcut.

- Și de unde știi, domnul meu?

- Varys a cam dat asta de înțeleș, făcu Degețel, iar tu tocmai ai confirmat.

Gura lui Ned se schimonosi de furie.

- Blestemat fie Varys cu pășărelele lui. Catelyn avea dreptate, omul stăpânește magia neagră. N-am încredere în el.

- Excelent, începi să înveți. Degețel se aplecă înainte. Totuși, nădăjduiesc că nu m-ai adus aici în puterea nopții pentru a discuta despre eunuc.

- Nu, recunosc Ned. Am aflat secretul pentru care a murit Jon Arryn. Robert nu va lăsa nici un urmaș al lui. Joffrey și Tommen sunt bastarzii lui Jaime Lannister, născuți din împreunarea incestuoasă cu regina.

Degețel înălță o sprânceană.

- Uluitor, spuse el pe un ton care sugera că nu era deloc uluit. Și fata la fel? Nu am îndoieli. Așa că, atunci când

regele va muri...

- După toate regulile, tronul îl preia Lordul Stannis, cel mai mare dintre cei doi frați ai lui Robert.

Lordul Petyr își mângâie barba ascuțită, gândindu-se la această eventualitate.

- Așa se pare, doar dacă...

- *Dacă ce, domnul meu?* Aici nu se pare absolut nimic. Stannis este moștenitorul. Nimic nu poate schimba asta.

- Stannis nu poate accede la tron fără ajutorul tău. Dacă ești isteț, vei face în așa fel încât Joffrey să reușească.

Ned îi aruncă o privire împietrită.

- N-ai nici un *dram* de onoare?

- Oh, un *dram*, da, desigur, răspunse Degețel nepăsător. Ascultă-mă bine. Stannis nu-ți este prieten, nici mie. Nici măcar frații săi nu prea îl au la stomac. Omul e fier dur, nesimțitor. Ne va da o nouă Mână și un nou consiliu, mai mult ca sigur. Fără îndoială, îți va mulțumi pentru că i-ai predat coroana, însă nu te va prețui pentru asta. Iar ascensiunea lui va duce la război. Stannis nu poate sta liniștit pe tron decât după ce Cersei și bastarzii ei vor fi morți. Crezi că Lordul Tywin va sta cu brațele încrucișate în timp ce se ia măsura țepeii în care va fi înfipt capul fiicei sale? Casterly Rock se va ridica, și nu numai el. Robert a izbutit să-i ierte pe cei care l-au servit pe Regele Aerys, atâta vreme cât aceștia i-au arătat devotament. Stannis este însă mai puțin iertător. El nu va uita asediul de la Capătul Furtunii și pe Lorzii Tyrell și Redwyne. Fiecare om care a luptat sub flamura dragonului sau s-a ridicat alături de Balon ' Greyjoy va avea un motiv serios să înceapă să se teamă. Așază-l pe Stannis pe Tronul de Fier și te asigur că domeniul va sângera. Acum uită-te și la cealaltă fațetă a monedei. Joffrey nu are decât doisprezece ani, iar Robert ți-a dat ție regența, domnul meu. Ești Mâna Regelui și Protector al Domeniului. Puterea este a ta, Lord Stark. Tot ce trebuie să faci este să te întinzi și să o iei. Fă pace cu Lannisterii. Eliberează-l pe Pezevenghi. Căsătorește-l pe Joffrey cu Sansa a ta. Mărit-o pe mezină cu Prințul Tommen, iar pe moștenitorul tău cu Myrcella. Mai sunt patru ani până ce Joffrey va ajunge la vârsta potrivită. Până atunci, te va considera un al doilea tată, iar dacă nu... ei bine, patru ani sunt vreme îndelungată, lordul meu.

Suficient încât să poți scăpa de Lordul Stannis. Apoi, dacă Joffrey se dovedește a fi aducător de necazuri, îi putem dezvălui micul lui secret și să-l punem pe Lordul Renly pe tron.

- *Noi?* repetă Ned.

Degețel dădu din umeri.

- Vei avea nevoie de cineva cu care să-ți împărți povara. Te asigur că prețul cerut de mine va fi modest.

- Prețul tău. Vocea lui Ned era înghețată. Lord Baelish, ceea ce sugerezi este trădare.

- Numai dacă pierdem.

- Uiți, îi spuse Ned. Uiți de Jon Arryn. Uiți de Jory Cassel. Și mai uiți de asta. Scoase pumnalul și-l lăsă pe masă, între ei: os de dragon și oțel Valyrian, la fel de ascuțit ca deosebirea dintre bine și rău, adevăr și minciună, viață și moarte. Au trimis un om ca să-i *taie gâtul fiului meu*, Lord Baelish.

Degețel oftă.

- Mă tem că am cam uitat, domnul meu. Rogu-te să mă ierți. Pentru o clipă, nu mi-am amintit că vorbeam cu un Stark. Își țuguie buzele. Deci alegi Stannis și războiul?

- Nu fac nici o alegere. Stannis este moștenitorul.

- Departe de mine să-l contrazic pe Lordul Protecior. Atunci, ce ai putea folosi de la mine? Nu înțelepciunea, asta-i sigur.

- Mă voi strădui să-ți uit... Înțelepciunea, spuse Ned iritat. Te-am chemat aici ca să-ți cer ajutorul pe care i l-ai promis lui Catelyn. Pentru noi toți, este o oră foarte periculoasă. Robert m-a numit pe mine Protector, este adevărat, însă în ochii lumii, Joffrey este fiul săli și moștenitorul. Regina are vreo duzină de cavaleri și o sută de oameni înarmați până în dinți, care vor face tot ce le poruncește ea... destul cât să dea peste cap ceea ce mi-a rămas din garda mea. Și din câte știu, fratele ei, Jaime, s-ar putea să se îndrepte spre Debarcaderul Regelui chiar acum, când noi vorbim, cu un steag Lannister în spate.

- Iar tu nu ai armată. Degețel se jucă cu pumnalul pe masă, întorcându-l încet cu degetul. Între Lordul Renly și Lannisteri nu este cine știe ce dragoste. Bronze Yohn Royce, Ser Balon Swann, Serr Loras, Lady Tanda, gemenii Redwyne... fiecare dintre ei are o suită de cavaleri și de

oameni jurați aici, la curte.

- Renly are doar treizeci de oameni în garda sa personală, restul chiar mai puțini. Nu este destul, chiar dacă aș fi sigur că toți vor alege să-mi jure mie credință. Trebuie să pun mâna pe mantiile aurii. Garda Orașului numără două mii de oameni, care au jurat să apere castelul, orașul și pacea regelui.

- Ah, dar când regina va proclama un rege, iar Mâna altul, a cui pace o vor apăra? Lord Petyr dădu un bobârnac pumnalului, făcându-l să se învârtească. Se tot rotea, din ce în mai încet. În cele din urmă se opri, cu vârful spre Degețel. Iată și răspunsul tău, zise el zâmbind, îl vor urma pe cel care-i plătește. Se lăsă pe spătar și îl privi pe Ned direct în față, ochii săi verzi-cenușii strălucind de batjocură. Îți porți onoarea ca pe o armură, Stark. Crezi că asta te pune la adăpost, dar tot ceea ce face este doar să te împovăreze și mai tare și să te împiedice să te miști. Uită-te la tine acum. Știi prea bine de ce m-ai chemat aici. Știi ce vrei să-mi ceri să fac. Mai știi că acest lucru trebuie făcut... Însă nu-i ceva *onorabil*, așa că vorbele ți-au rămas în gât.

Pe Ned îl durea ceafa de încordare. Pentru o clipă, fu atât de furios, încât nici nu îndrăzni să vorbească. Degețel râse.

- Ar trebui să te fac s-o spui, însă asta ar fi o cruzime... așa că nu-ți fie teamă, bunul meu lord. Pentru dragostea pe care i-o port lui Catelyn, mă voi duce la Janos Slynt chiar acum și voi aranja ca Garda Orașului să fie de partea ta. Cu șase mii de galbeni ar trebui să meargă de minune. O treime pentru comandant, o treime pentru ofițeri, o treime pentru oameni. S-ar putea să reușim să-i cumpărăm pentru jumătate din suma asta, însă prefer nu risc nimic. Zâmbind, apucă pumnalul și i-l oferii lui Ned, cu mânerul întins spre el.

JON

Jon mânca plăcinte cu mere și sângerete când Samwell Tarly se trânti pe bancă.

- Am fost chemat la sept, zise Sam, șoptind surescitat. Mă scot de la antrenamente. Voi fi făcut frate împreună cu voi. Îți vine să crezi așa ceva?

- Chiar e adevărat?

- Adevărat. Îl voi asista pe Maester Aemon la bibliotecă și cu păsările. Are nevoie de cineva care poate să citească și să scrie scrisori.

- Te vei descurca foarte bine cu asta, spuse Jon zâmbind.

Sam se uită neliniștit împrejur.

- Nu-i vremea să plec? N-ar trebui să întârzii, s-ar putea să se răzgândească.

Se clătina ușor când traversară curtea năpădită de ierburi. Ziua era caldă și însorită. Firișoare de apă curgeau pe laturile Zidului, așa că gheața părea că scânteiază și strălucește.

În interiorul septului, cristalul cel mare reflecta lumina dimineții, care se strecura prin fereastra dinspre sud și o împrăstia pe altar ca pe un curcubeu. Gura lui Pyp se căscă de uimire când dădu cu ochii de Sam, iar Broscoiul îl înghionti pe Grenn în coaste, însă nici unul nu îndrăzni să spună vreun cuvânt. Septonul Celladar legăna o cădelniță, umplând aerul cu miros de tămâie, care-i aminti lui Jon de micul sept al lui Lady Spark, de la Winterfell. De data aceasta, septonul părea să fie treaz.

Ofițerii de rang înalt sosiră împreună: Maester Aemon sprijinindu-se de Clydas, Ser Alliser, mohorât și cu privirile înghețate, Lordul Comandant, Mormont, strălucitor în pieptarul său de catifea neagră, cu clame clin gheare de urs argintate. În urma lor își făcură apariția membrii importanți ai celor trei ordine: Bowen Marsh, cel cu fața roșie, Lordul Administrator, Primul Constructor, Othell Yarwyck, și Ser Jeremy Rykker, cel care comanda cercetașii în absența lui Benjen Stark.

Mormont se așeză în fața altarului, iar curcubeul strălucea pe chelia sa.

- Ați venit la noi ca niște nelegiuți, începu el, braconieri,

violatori, datornici, ucigași și hoți. Ați venit la noi ca flăcăiandri. Ați venit la noi singuri, în lanțuri, fără nici un prieten și fără onoare. Ați venit la noi bogați sau săraci. Unii dintre voi poartă numele unor Case mândre. Alții au nume de bastarzi sau nu au nici un nume. Nu contează. Acum toate acestea sunt trecute în amintire. Pe Zid, facem cu toții parte dintr-o singură casă. La căderea serii, când soarele va apune și ne vom înfățișa nopții, veți depune jurământul. Din acel moment, veți deveni fiecare Frate Jurat al Rondului de Noapte. Fărădelegile voastre vor fi șterse, datoriile uitate. Dar tot așa și voi trebuie să vă uitați fostele loialități, să îndepărtați toate pizmele, să uitați de toate relele și dăruirile voastre. Aici începeți ca oameni înnoiți. Bărbații din Rondul de Noapte își trăiesc viața pentru domeniu. Nu pentru vreun rege sau lord, nici pentru onoarea Casei Sale sau a alteia, nici pentru aur sau glorie ori pentru dragostea vreunei femei, ci pentru *domeniu* și pentru toți cei care viețuiesc în el. Un bărbat al Rondului de Noapte nu își ia soață și nici nu zămislește fii. Soața noastră este datoria. Iubita noastră este onoarea. Iar voi sunteți singurii fii pe care-i veți cunoaște vreodată. Ați învățat cuvintele jurământului. Gândiți-vă bine înainte de a le rosti, pentru că odată ce v-ați înveșmântat în negru, nu mai există cale de întoarcere. Pedepsa pentru dezertare este moartea.

Bătrânul Urs se opri pentru o clipă, după care continuă:

- Există printre voi cineva care dorește să ne părăsească? Dacă da, să plece acum, nimeni nu îl va judeca.

Nu se clinti nimeni.

- Foarte bine, foarte frumos, glăsui Mormont. Puteți depune jurământul aici, la lăsarea serii, înaintea septonului Celladar și a primului din ordinul vostru. Se închină vreunul dintre voi vechilor zei?

Jon se ridică.

- Eu, lordul meu.

- Mă aștept să-ți rostești jurământul înaintea unui copac al inimii, așa cum a făcut și unchiul tău, zise Mormont.

- Da, lordul meu, răspunse Jon.

Zei templului nu aveau nimic de-a face cu el; sângele Primilor Oameni curgea în venele celor din neamul Stark. Îl

auzi pe Grenn șușotind în spatele său.

- Aici nu este nici o pădure a zeilor. Este? Nu am văzut nici una.

- Nu poți vedea o turmă de bizoni decât după ce te-au tăvălit prin zăpadă, șopti Pyp drept răspuns.

- Eu aș vedea, insistă Grenn. Îi văd de departe. Mormont însuși confirmă îndoielile lui Grenn.

- Castelul Negru nu are nici o trebuință de vreo grădină a zeilor. Dincolo de Zid se întinde pădurea bântuită, așa cum era încă din Era Zorilor, cu mult înainte ca Andalii să-i fi adus pe cei Șapte peste marea îngustă. Vei afla o poiană cu copaci de stăvilar la o jumătate de leghe de aici și poate îți vei servi zeii la fel de bine.

- Lordul meu! Glasul îl făcu pe Jon să se uite înapoi, uimit. Samwell Tarly se ridicase în picioare. Băiatul cel gras își ștergea pe tunică palmele transpirate. Aș putea... aș putea să merg și eu? Să-mi rostesc jurământul la un copac al inimii?

- Și Casa Tarly se ține de vechii zei? Întrebă Mormont.

- Nu, lordul meu, răspunse Sam cu o voce întretăiată și nervoasă. Ofițerii de rang înalt îl speriau, Jon știa asta, însă Bătrânul Urs mai mult ca toți. Am fost botezat în lumina celor Șapte la septul de la Dealul Cornului, așa cum a fost și tatăl meu și tatăl lui, toți cei din neamul Tarly de-a lungul a o mie de ani.

- De ce ai da uitării zeii tatălui tău și ai Casei tale? Întrebă Ser Jeremy Rykker.

- Rondul de Noapte este Casa mea de acum, zise Sam. Cei Șapte n-au răspuns niciodată rugăciunilor mele. Poate că zeii cei vechi vor răspunde.

- Cum dorești, băiete, făcu Mormont. Sam se așeză din nou, la fel și Jon. V-am plasat pe fiecare dintre voi după o anumită rânduială, după cum ne puteți fi de trebuință și după puterile și priceperile voastre.

Bowen Marsh păși înainte și-i întinse o bucată de hârtie. Lordul Comandant o despături și începu să citească.

- Halder, la constructori. Halder înclină scurt din cap, în semn de acceptare. Grenn, la cercetași, Albett, la constructori, Pypar la cercetași. Pyp se întoarse spre Jon și-i frecă urechile. Samwell, la servitori. Sam oftă ușurat, frecându-și fruntea cu o bucată de mătase. Matthar, la

cercetași. Dareon, la servitori. Todder, la cercetași, Jon la servitori.

Servitori? Pentru o clipă, lui Jon nu-i veni să creadă ceea ce tocmai auzise. Mormont greșise la citire. Începu să se ridice ca să vorbească, să le spună că se făcuse o greșeală... iar apoi îl văzu pe Ser Alliser studiindu-l, cu ochii lucitori ca două boabe de obsidian, și atunci știu.

Bătrânul Urs înfășură hârtia.

- Veți fi instruiți asupra îndatoririlor voastre de către primii din ordinul vostru. Fie ca zeii să vă aibă în paza lor, fraților.

Lordul Comandant le dăruie o semimplecăciune și plecă. Ser Alliser îl însoți, având un zâmbet subțire pe buze. Jon nu-l mai văzuse niciodată pe maestrul de arme atât de fericit.

- Cercetașii vin cu mine, strigă Ser Jeremy Rykker după ce pleacă.

Pyp se uita la Jon când acesta se ridică încet în picioare. Urechile-i erau roșii. Grenn, rânjind larg, nu părea să-și dea seama ce nu era în regulă. Matt și Broscoiul apăruă lângă ei, fiind urmași de Ser Jeremy, care ieși din templu.

- Constructorii, anunță Othell Yanvyck, cel cu falca proeminentă.

Halder și Albett se luară după el.

Jon se uită împrejur cu o neîncredere chinuitoare. Ochii orbi ai lui Maester Aemon erau ridicați spre lumina pe care nu o putea vedea. Septonul aranja cristalele pe altar. Numai Sam și Dareon rămăseseră în bănci; un băiat gras și un cântăreț... și el.

Lordul Administrator Bowen Marsh își frecă palmele grăsulii.

- Samwell, tu-l vei ajuta pe Maester Aemon la grădină și în bibliotecă. Chett se duce la cotețe, să dea o mână de ajutor cu câinii. Vei lua chilia lui, să fii aproape de maester zi și noapte. Am convingerea că vei avea foarte mare grijă de el. Este foarte bătrân și foarte important pentru noi. Dareon, mi s-a spus că ai cântat la mesele multor înalți lorzi și că ai împărțit carnea și mielul cu ei. Pe tine te trimitem la Rondul de Est. Poate că priceperea ta îl va ajuta pe Cotter Pyke, când vin galerele negustorilor cu marfă. Plătim prea mult pentru carnea sărată și peștii marinați, iar

calitatea uleiului de măsline pe care-l primim este îngrozitoare. Să te prezinți în fața lui Borcas când ajungi, iar el îți va da de lucru între sosirile corăbiilor.

Marsh își întoarse zâmbetul spre Jon.

- Lordul Comandant Mormont a cerut ca tu să fii servitorul său personal, Jon. Vei dormi în chilia de sub încăperile sale, în turnul Lordului Comandant.

- Și care vor fi îndatoririle mele? Întrebă Jon cu asprime, îi voi servi masa Lordului Comandant, îl voi ajuta să-și pună hainele, voi aduce apă fierbinte pentru baie?

- Desigur. Marsh se încruntă la tonul vocii lui Jon. Și-i vei duce mesajele, vei avea grijă să ardă focul în încăperile sale, îi vei schimba așternuturile și păturile în fiecare zi și vei face tot ceea ce va trebui pentru Lordul Comandant.

- Mă luați drept servitor?

- Nu, spuse Maester Aemon din spatele septului. Clydas îl ajută să se ridice. Te-am crezut bărbat al Rondului de Noapte... Însă poate că ne-am înșelat.

Tot ce putea Jon să facă era să se abțină să nu plece imediat. Doar nu era să frământa unt și să coasă pieptare ca o fată, o viață întreagă?

- Pot să plec? Întrebă el înțepat.

- După cum dorești, răspuse Bowen Marsh.

Dareon și Sam plecară împreună cu el. Coborâră în tăcere spre curte. Afară, Jon se uită spre Zidul care strălucea în soare, gheața topită alunecând în jos pe perete în sute de șiroaie subțiri. Furia lui Jon era atât de mare, încât l-ar fi zdrobit într-o clipă, spre nenorocirea întregii lumi.

- Jon, zise Samwell Tarly agitat. Așteaptă. Nu-ți dai seama ce-au făcut?

Jon se răsuca furios spre el.

- Nu văd decât mâna afurisită a lui Ser Alliser aici, asta-i tot ce văd. A vrut să mă umilească și a reușit.

Dareon se strâmbă.

- Noi doi, Sam, și alții ca noi, suntem buni să fim servitori, dar nu și Lord Snow.

- Sunt un spadasin și un călăreț mai bun decât oricare dintre voi, se burzului Jon. Nu-i *corect!*

- Corect? mârâi Dareon. Fata mă aștepta goală ca în ziua în care a venit pe lume. M-a băgat înăuntru pe

fereastră, iar tu vorbești de *corectitudine*?

- Nu-i nici o rușine să fii servitor, spuse Sam.

- Tu crezi că vreau să-mi petrec restul vieții spălând lenjeria bătrânului?

- Bătrânul este Lordul Comandant al Rondului de Noapte, îi reaminti Sam. Vei fi în preajma lui zi și noapte. Da, îi vei turna vin și vei avea grijă să aibă așternuturi curate, dar îi vei prelua corespondența, îl vei însoți la întruniri, îi vei fi ajutor în lupte. Îi vei fi la fel de apropiat ca o umbră. Vei ști totul, vei participa la tot... iar pe deasupra, Lordul Administrator a spus că Mormont te-a cerut chiar *el!* Când eram mic, tatăl meu obișnuia să insiste să-l asist în sala audiențelor, ori de câte ori își aduna curtea. Când se deplasa la Highgarden, pentru a-și pleca genunchiul în fața Lordului Tyrell, mă obliga să vin cu el. Mai târziu, a început să-l ia pe Dickon și să mă lase pe mine acasă, nu-i mai păsa dacă eram sau nu în sala de audiențe, atât timp cât Dickon era acolo. Voia ca *moștenitorul* lui să-i fie alături, nu-ți dai seama? Să privească și să asculte și să învețe din toate câte le făcea el. Pun rămașag că de asta te-a cerut Lord Mormont, Jon. Ce altceva ar putea fi? Vrea să te pregătească pentru a prelua *comanda!*

Jon fu luat prin surprindere. Era adevărat, Lordul Eddard îl aducea adesea pe Robb la consiliile sale, în Winterfell. Să aibă Sam dreptate? Chiar și un bastard putea urca treptele până sus, în Rondul de Noapte, așa se spunea.

- N-am cerut niciodată asta, spuse el cu încăpățănare.

- Nici unul dintre noi nu este aici pentru că a *cerut*, îi reaminti Sam.

Și, dintr-odată, Jon Snow se rușina.

Laș sau nu, Samwell Tarly găsisese curajul de a-și accepta soarta, ca un bărbat. *Pe Zid, un bărbat află doar ceea ce merită*, spusese Benjen Stark, în ultima noapte când Jon îl văzuse în viață; pe Zid, ori te maturizai, ori mureai.

Jon slobozi un oftat prelung.

- Ai dreptate, m-am comportat ca un țânc.

- Atunci rămâi să rostești cuvintele împreună cu mine?

- Vechii zei ne așteaptă. Se forță să zâmbească.

Plecară târziu, la amiază. Zidul nu avea porți, nici Castelul Negru nu avea, niciunde pe întreaga lungime a celor cinci sute de kilometri ai săi. Își îmboldiră caii printr-

un tunel îngust, tăiat în gheață; pereții reci și întunecați se aplecau spre ei la curburile tunelului. De trei ori drumul le fu împiedicat de gratii de fier și trebuiră să se oprească în timp ce Bowen Marsh își scosese cheile ca să desfacă lanțurile masive care zăvorau grilajele. Jon putea simți greutatea imensă apăsând asupra sa, pe când aștepta în spatele Lordului Administrator. Aerul era mai rece decât într-un mormânt și mult mai stătut. Simți o ușurare stranie când reieși în lumina amiezii, pe partea de nord a Zidului.

Sam clipi sub strălucirea bruscă și aruncă neliniștit o privire în jur.

- Barbarii... n-ar... n-ar îndrăzni niciodată să se apropie atât de mult de Zid, nu-i așa?

- N-au îndrăznit niciodată.

Jon urcă în șa. Când Bowen Marsh și escorta de cercetași încălecară, Jon își băgă două degete în gură și fluieră. Năluca ieși în fugă din tunel. Calul de povară al Lordului Administrator fornăi și se dădu înapoi de lângă lupul străvechi.

- Ai intenția să iei fiara asta cu tine?

- Da, lordul meu, răspunse Jon.

Năluca își înălță capul. Părea să guste aerul. Într-o clipă, lupul o zbughi, gonind de-a lungul câmpiei largi, năpădite de iarbă, dispărând între copaci.

Odată ce pătrunseră în pădure, se treziră într-o altă lume. Jon vânase adesea împreună cu tatăl său, cu Jory și cu fratele său, Robb. Știa pădurea lupului de lângă Winterfell la fel de bine ca oricare alt bărbat. Pădurea bântuită era la fel, și totuși o simțea mult diferită.

Poate că totul era din cauza a ceea ce știau deja. Călăriseră dincolo de capătul lumii; cumva, asta schimbăse totul. Fiecare umbră părea mai întunecoasă, orice zgomot mult mai evident. Copacii erau deși, reușind să acopere lumina soarelui care apunea. Un strat subțire de zăpadă trosnea sub copitele cailor, cu un sunet ca de oase frânte. Când vântul făcu frunzele să foșnească, era ca și cum un deget de gheață trăgea o dâră pe spinarea lui Jon. Lăsaseră Zidul în spate și numai zeii știau ce-i aștepta înainte.

Soarele cobora în spatele copacilor când ajunseră la destinație, o poieniță ascunsă în adâncimea pădurii, unde

noua copaci ai inimii creșteau într-un cerc strâns. Jon își ținu răsufierea și-l văzu pe Sam Tarly cum se holba. Nici chiar în pădurea lupului nu aflai niciodată mai mult de doi sau trei astfel de arbori albi crescând în același loc, iar o poiană cu nouă era ceva nemaivăzut. Pământul pădurii era acoperit cu frunzele căzute, de un roșu-sângeriu, negre de putreziciune pe dedesubt. Trunchiurile mari și netede erau albe ca niște oase, iar nouă chipuri priveau spre interior. Scoarța uscată care acoperea ochii era roșie și dură ca rubinele. Bowen Marsh le porunci să-și lase caii în afara cercului.

- Acesta-i un loc sfânt, nu-l vom pângări.

Când intrară în poiană, Samwell Tarly se întoarse încet, uitându-se la fiecare chip în parte. Nici unul nu semăna cu celălalt.

- Ne privesc, șopti el. Vechii zei.

- Da.

Jon îngenunche, iar Sam făcu la fel.

Spuseră cuvintele împreună, pe când ultima geană de lumină se stinse spre apus, iar ziua cenușie deveni o noapte neagră.

- Ascultați-mi cuvintele, fiți martor la jurământul meu, recitară ei, iar glasurile umplură poiana sub asfințit. Aducători ai nopții, acum începe rondul meu. Nu-l voi sfârși până la moarte. Nu-mi voi lua soață, nu voi zămisli copii. Nu voi purta coroană și nu voi dobândi gloria. Voi trăi și voi muri la postul meu. Eu sunt spada din beznă. Sunt păzitor pe ziduri. Sunt focul care arde și alungă frigul, lumina care aduce zorii, trâmbița care-i trezește pe cei adormiți, scutul care apără târâmul oamenilor, îmi închin viața și onoarea Rondului de Noapte, pentru această noapte și pentru toate cele care vor veni.

Liniștea se pogorî asupra pădurii.

- Ați îngenuncheat ca băieți, intona Bowen Marsh solemn. Acum ridicați-vă ca bărbați ai Rondului de Noapte.

Jon întinse o mână pentru a-l ridica pe Sam. Cercetașii se adunară în jurul lor zâmbindu-le și felicitându-i, toți în afară de bătrânul pădurar cocârjat, Dywen.

- Mai bine să ne întoarcem, lordul meu, îi spuse el lui Bowen Marsh. Se lasă întunericul, iar în aerul nopții stăruie ceva ce nu-mi place.

Nălucă își făcu apariția brusc, pășind ușor între doi copaci. *Blana albă și ochi roșii*, își dădu Jon seama, neliniștindu-se. *Precum copacii...*

Lupul ținea ceva între fălci. Ceva negru.

- Ce are acolo? întrebă Bowen Marsh încruntându-se.

- Nălucă, la mine. Jon îngenunche. Adu-l aici.

Lupul străvechi alerga spre el. Jon auzi icnetul scurt al lui Samwell Tarly.

- Zeii să aibă milă, murmură Dywen. Asta-i o mână.

EDDARD

Lumina cenușie a zorilor se strecura prin fereastră când zgomotul de copite îl trezi pe Eddard din somnul lui scurt și neodihnitor. Își înalță capul de pe masă pentru a privi în jos, în curte. Dedesubt, bărbați în cămăși de zale și pieptare de piele, cu mantii purpurii, făceau să vibreze aerul dimineții cu zgomotul săbiilor și doborau paiatele umplute cu paie. Ned îl privi pe Sandor Clegane galopând peste terenul cu pământ tare pentru a-și înfige lancea cu vârf de fier în capul uneia dintre momâi. Pânza se rupse și paietele se împrăștiară, în timp ce oamenii din garda lui Lannister glumeau și înjurau.

Să fie acest spectacol măreț pentru ochii mei? se întrebă el. Dacă era așa, Cersei era o smintită chiar mai mare decât își închipuise el. Blestemată să fie, de ce n-a fugit femeia asta? I-am dat nenumărate șanse...

Dimineața era înnourată și mohorâtă. Ned dejuna împreună cu fiicele sale și cu Septa Mordane. Sansa, încă neconsolată, își proțăpise privirile în farfurie și refuza să mănânce, însă Arya înfulecă tot ce i se puse în față.

- Syrio spune că avem timp pentru o ultimă lecție înainte să luăm corabia, seara, spuse ea. Pot, tată? Mi-am împachetat toate lucrurile.

- O lecție scurtă, și asigură-te că ai suficient timp să te îmbăiezi și să te schimbi. Vreau să fiți gata de plecare pe la amiază, ați priceput?

- Pe la amiază, zise Arya.

Sansa își ridică privirile din farfurie.

- Dacă ea poate să mai ia o lecție de dans, de ce nu mă lași și pe mine să-mi iau rămas-bun de la Prințul Joffrey?

- Aș însoți-o cu bucurie, Lord Eddard, se oferii Septa Mordane. Nici nu s-ar pune problema să întârzie la corabie.

- Nu ar fi prea înțelept să te duci acum la Joffrey, Sansa, îmi pare rău.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

- Dar de ce?

- Sansa, tatăl tău, Lordul, știe mai bine, spuse Septa Mordane. Nu poți să-i pui hotărârile la îndoială.

- Nu-i corect!

Sansa se ridică de la masă, își azvârli scaunul și alergă

plângând afară din seră. Septa Mordane se ridică, însă Ned îi făcu semn să se așeze.

- Lăsați-o să plece. Voi încerca s-o fac să înțeleagă după ce vom fi cu toții în siguranță la Winterfell.

Septa își plecă fruntea și se reazăză ca să-și termine dejunul.

O oră mai târziu, Marele Maester Pycelle veni în seră la Eddard Stark. Avea umerii căzuți, de parcă greutatea colanului ar fi devenit prea mare.

- Lordul meu, spuse el. Regele Robert nu mai este. Zeii să-l odihnească.

- Nu, răspunse Ned. Robert ura odihna. Zeii să-i dea dragoste și fericire, bucuria bătăliei juste.

Era ciudat cât de secătuit se simțea. Se așteptase la vizită, dar odată cu aceste cuvinte, ceva murise înlăuntrul său. Și-ar fi dat toate titlurile pentru libertatea de a jeli... Însă era Mâna lui Robert, iar clipa necazului venise.

- Fiți bun să-i convocați aici, în seră, pe membrii consiliului, îi spuse el lui Pycelle.

Turnul Mâinii era atât de sigur cât izbutiseră el și Tomard să-l facă; dar n-ar fi putut spune același lucru și despre membrii consiliului.

- Lordul meu? clipi Pycelle. Sunt sigur că problemele regatului pot să aștepte până mâine, când durerea noastră se va fi domolit.

Ned vorbi încet, dar ferm.

- Mă tem că trebuie să ne reunim îndată. Pycelle se înclină.

- După cum poruncește Mâna.

Își chemă servitorii și-i trimise la treburile lor, apoi acceptă încântat scaunul oferit de Ned și o cupă cu bere dulce.

Ser Barristan Selmy fu primul care răspunse chemării, înveșmântat într-o, mantie albă, imaculată, și zale smălțuite. "

- Domnii mei, spuse el, locul meu este acum lângă tânărul rege. Vă rog să-mi permiteți să plec să mă alătur lui.

- Locul tău este aici, Ser Barristan, replică Ned. Următorul venit fu Degețel, îmbrăcat tot în catifelele albastre și capa cu mierla argintie pe care le purtase cu o

noapte înainte, cu cizmele pline de praf de la călărit.

- Lorzii mei, zise el, zâmbind fără a privi pe cineva anume, până ce se întoarse spre Ned. Trebușoara aceea pe care m-ați rugat s-o fac s-a rezolvat, Lord Eddard.

Varys își făcu apariția într-un nor parfumat de lavandă, roz de la îmbăiat, cu fața rotofeie proaspăt spălată și pudrată; papucii săi nu făceau nici un zgomot.

- Păsărelele mele ciripesec un cântec trist astăzi, făcu el și luă loc. Regatul jelește. Începem?

- Când sosește Lordul Renly, spuse Ned.

Varys îi adresă o privire mâhnită.

- Mă tem că Lordul Renly a părăsit orașul.

- A plecat din oraș?

Ned contase pe sprijinul lui Renly.

- A ieșit printr-o poartă dosnică, cu o oră înaintea zorilor, însoțit de Ser Loras Tyrell și de o suită de vreo cincizeci de oameni, îi informă Varys. Când au fost văzuți ultima oară, galopau spre sud cu mare grabă, fără îndoială că se îndreptau spre Capătul Furtunii, ori spre Highgarden.

Mare pagubă cu Renly și suta lui de săbii! Lui Ned nu-i plăcea cum mirosea asta, dar nu era nimic de făcut. Scoase ultima scrisoare a lui Robert.

- Regele m-a chemat la patul său, noaptea trecută, și mi-a poruncit să pun pe hârtie ultimele sale cuvinte. Lordul Renly și Marele Maester Pycelle au fost martori când Robert a sigilat scrisoarea, care urma a fi deschisă de consiliu, după moartea sa. Ser Barristan, fii bun.

Lordul Comandant al Gărzii Regelui examina hârtia.

- Sigiliul regelui Robert este neatins. Deschise scrisoarea și citi: „Lordul Eddard Stark este numit prin aceasta Protector al Domeniului, și va conduce în calitate de regent până ce moștenitorul va ajunge la vârsta potrivită.”

Și se întâmplă ca el să aibă vârsta potrivită, cugetă Ned, dar nu-și rosti gândul. Nu avea încredere nici în Pycelle, nici în Varys, iar Ser Barristan era legat prin jurământ de onoare să protejeze și să apere băiatul pe care-l considera noul rege. Bătrânul cavaler nu-l va abandona pe Joffrey cu ușurință. Nevoia înșelăciunii îi lăsase un gust amar în gură, însă Ned știa că trebuia să se miște ușurel aici, să controleze consiliul și să joace așa cum era nevoie până în momentul când își va fi consolidat regența. Apoi va fi

destul timp pentru problema succesiunii când Arya și Sansa vor fi în siguranță, înapoi la Winterfell, iar Lordul Stannis se va întoarce la Debarcaderul Regelui cu întreaga sa forță.

- Aș ruga consiliul să mă confirme ca Lord Protector, așa cum a cerut Robert, zise Ned privind-le chipurile, întrebându-se ce gânduri se ascundeau în spatele ochilor întredeschiși ai lui Pycelle, dincolo de zâmbetul leneș, abia schițat, al lui Degețel și sub frământarea nervoasă a degetelor lui Varys.

Ușa se deschise și Tom Grasul păși în seră.

- Iertare, lorzii mei, administratorul regelui insistă... Administratorul regal intră și făcu o plecăciune.

- Neprețuiți lorzi, regele cere prezența imediată a consiliului mic, în sala tronului.

Ned se așteptase ca Cersei să lovească repede, însă convocarea fu o surpriză.

- Regele e mort, spuse el, însă vom face asta, fără nici o îndoială. Tom, adună o escortă, dacă nu te superi.

Degețel îi oferi lui Ned brațul ca să-l ajute să coboare pe trepte. Varys, Pycelle și Ser Barristan îi urmau îndeaproape. O dublă coloană de soldați înarmați până în dinți, cu cămăși de zale și coifuri de oțel, aștepta lângă turn, opt la număr. Mantiile cenușii fluturară în vânt când străjerii se puseră în mișcare, traversând curtea. Nu se vedea purpuriul Casei Lannister, iar Ned era liniștit de numărul de mantii aurii care se zăreau pe metereze și la porți.

Janos Slynt îi aștepta la ușa către sala tronului, cu o platoșă negru cu auriu, cu coiful înalt ținut sub braț. Comandantul se plecă țeapăn. Oamenii săi deschiseră marea ușă din lemn de stejar, înaltă de șapte metri și placată cu bronz. Administratorul regal îi conduse înăuntru.

- Să-l salutăm cu toții pe Maiestatea Sa, Joffrey din Casa Baratheon și Lannister, Primul pe Numele său, Rege al Andalilor și al Rhoynar și al Primilor Oameni, Lord al Celor Șapte Regate și Protector al Domeniului, intona el.

Până la capătul celălalt al sălii era cale lungă, iar acolo Joffrey aștepta urcat pe Tronul de Fier. Sprijinit de Degețel, Ned Stark șchiopată spre băiatul care-și zicea rege. Ceilalți îl urmau. Prima oară când străbătuse această cale era călare, cu sabia în mână, iar de pe pereți priveau dragonii Targaryeni, atunci când îl obligase pe Jaime Lannister să

coboare de pe tron. Se întreba dacă Joffrey se va da jos la fel de ușor.

Cinci cavaleri ai Gărzii Regelui – toți, în afară de Ser Jaime și Ser Barristan – erau grupați în semicerc la baza tronului. Erau în armură, în oțel emailat de la tălpi până în creștet, cu mantii lungi și albe atârând de umăr, cu scuturi strălucitor de albe prinse de brațul stâng. Cersei Lannister și cei doi copii mai mici ai ei stăteau în spatele lui Ser Boros și Ser Meryn. Regina purta o robă de mătase verde ca marea, tivită cu dantelă din Myrish, vaporosă ca spuma. Pe degetul ei era un inel de aur cu un smarald mare cât un ou de porumbel, iar pe cap avea o coroană asemănătoare.

Deasupra tuturor, Prințul Joffrey stătea printre țepi și colți, înveșmântat cu un pieptar țesut cu fir de aur și o capă de satin roșu. Sandor Clegane era așezat la capătul scării înguste și abrupte de la picioarele tronului. Era în cămașă de zale și purta o platoșă cenușie și coiful cu câinele.

În spatele tronului așteptau douăzeci de străjeri din garda Lannister, cu săbii lungi atârând la cingătoare. Umerii le erau drapați în mantii purpurii, iar pe coifurile lor se aflau leii de oțel. Însă Degețel își ținuse promisiunea; peste tot, lângă ziduri, în fața tapiseriilor lui Robert, cu scenele de vânătoare și luptă, erau șiruri de mantii aurii ale Gărzii Orașului; soldații stăteau încremenți în poziție de drepti, iar pumnul fiecăruia era strâns pe o sulită lungă de trei metri, cu vârf din fier negru. Erau cinci la unul față de Lannisteri.

Piciorul lui Ned era o vâlvătaie dureroasă când se opri. Își ținea mâna pe umărul lui Degețel pentru a-și susține propria greutate.

Joffrey se ridică. Capa sa roșie era țesută cu fir de aur; cincizeci de lei amenințători pe o parte, cincizeci de cerbi în goană pe cealaltă.

- Poruncesc consiliului să facă toate aranjamentele necesare pentru încoronarea mea, proclamă băiatul. Doresc să fiu încoronat în decurs de două săptămâni. Astăzi voi accepta jurămintele de credință ale consilierilor mei loiali.

Ned scoase scrisoarea lui Robert.

- Lord Varys, fii atât de bun și arată-i asta doamnei de

Lannister.

Eunucul îi duse scrisoarea lui Cersei. Regina aruncă o privire spre înscrisuri.

- Protector al Domeniului, citi ea. Asta vrea să fie pavăza dumitale, lordul meu? O bucată de hârtie? Rupse scrisoarea în două, apoi din nou în jumătăți și încă o dată, lăsând bucățile să cadă la podea.

- Acestea erau cuvintele regelui, spuse Ser Barristan tulburat.

- Acum avem un nou rege, răspunse Cersei Lannister. Lord Eddard, când am vorbit ultima dată, mi-ai dat unele sfaturi. Permite-mi să-ți întorc bunăvoința. Lasă-te în genunchi, lordul meu. Pleacă-te și jură credință fiului meu, iar eu îți voi permite să demisionezi din rangul de Mână și să-ți trăiești restul zilelor în pustietatea cenușie pe care tu o numești casă.

- Aș face asta dacă aș putea, rosti Ned întunecat. Dacă era atât de hotărâtă să forțeze lucrurile aici, acum, nu-i mai lăsa nici o altă posibilitate. Fiul tău nu are nici un drept asupra tronului pe care șade. Lordul Stannis este adevăratul succesor al lui Robert.

- *Mincinosule!* strigă Joffrey, cu fața roșie.

- Mamă, ce înseamnă asta? Întrebă Prințesa Myrcella pe un ton plângăreț. Nu-i Jeoff regele acum?

- Te condamni singur, cu propria ta gură, Lord Stark, zise Cersei Lannister. Ser Barristan, arestați-l pe acest trădător.

Lordul Comandant al Gărzii Regelui ezită. Într-o clipă, fu înconjurat de soldații lui Stark, cu armele în mâinile protejate de zale.

- Iar acum trădarea trece de la cuvinte la fapte, spuse Cersei. Crezi că Ser Barristan este singur, domnul meu?

Cu un scrâșnet de metal frecându-se pe metal, Câinele își trase sabia lui lungă. Cavalerii Gărzii Regelui și douăzeci dintre soldații din garda Lannister, în mantii purpurii, se puseră în mișcare pentru a-i veni în ajutor.

- *Ucideți-l!* țipă băiatul-rege de pe tronul de fier. *Ucideți-i pe toți, vă poruncesc!*

- Nu-mi dai de ales, îi spuse Ned lui Cersei Lannister. Îl chemă pe Janos Slynt. Comandant, i-o pe regină și pe copiii săi în custodia dumitale. Să nu fie vătămați, dar escortează-i înapoi în apartamentele regale și ține-i acolo,

sub pază.

- Soldați ai Gărzii! strigă Janos Slynt, punându-și coiful.

O sută de soldați în mantii aurii își coborâra sulițele și se apropiară.

- Nu vreau vărsare de sânge, rosti Ned către regină.

Spune-le oamenilor tăi să-și lase jos săbiile, nimeni nu are nevoie...

Cu o singură lovitură scurtă, cel mai apropiat soldat din gardă își înfipse sulița în spatele lui Tomard. Sabia lui Tom Grasul căzu dintre degetele lipsite de vlagă, pe când un vârf însângerat îi apăru dintre coaste, străpungându-i pieptarul din piele și cămașa de zale. Era mort înainte ca sabia să cadă la podea.

Strigătul lui Ned venise mult prea târziu. Janos Slynt însuși îi tăie beregata lui Varly. Cayn se răsuca, oțelul sclipi și se pogorî asupra celui mai apropiat sulițaș cu o ploaie de lovituri; pentru o clipă, se păru că va reuși să-și croiască drum din încercuire. Dar Câinele se năpusti asupra lui. Prima lovitură a lui Sandor Clegane tăie de la încheietură mâna în care Cayn ținea sabia: a doua îl aruncă în genunchi și-l despică de la umăr până la coșul pieptului.

Pe când oamenii mureau în jurul său, Degețel trase pumnalul lui Ned din teacă și i-l puse sub bărbie. Avea un zâmbet plin de umilință.

- Te-am avertizat să nu ai încredere în mine, știi asta.

ARYA

- Sus, strigă Syrio Forel, îndreptând lovitura spre capul ei. Săbiile de lemn pocniră când Arya pară.

- Stânga, atenționa el, iar sabia sa lovi șuierând. A ei zvâcni pentru a o bloca. Ciocnirea-l făcu să-i clănțane dinții. Dreapta, spuse el și „jos”, apoi „stânga” și din nou „stânga”, din ce în ce mai repede, deplasându-se înainte. Arya se retrase din fața lui, parând fiecare lovitură.

- Fandare, avertiză el, iar când împunse cu vârful sabiei, ea sări în lături, îi dădu sabia la o parte și lovi spre umăr.

Aproape că-l atinsese, *aproape*, lipsise atât de puțin încât îl făcu să rânjească. O șuviță de păr îi dansa prin fața ochilor, întărită de transpirație. Ea o înlătură cu dosul palmei.

- Stânga, repetă Syrio. Jos. Sabia sa era ca o nălucire, iar Sala Mică răsuna de pocnituri. Stânga. Stânga. Sus, Stânga. Dreapta. Stânga. Jos. *Stânga!*

Sabia de lemn o lovi în plin, în sân, o împunsătură cu atât mai dureroasă, cu cât venise pe neașteptate.

- *Au!* țipă ea. Până ce se va duce la culcare, când va !i deja undeva pe mare, va avea în locul acela o vânătaie proaspătă. *O vânătaie este o lecție*, își spuse ea, *iar fiecare lecție ne face mai puternici.*

Syrio făcu un pas înapoi.

- Acum ai fi moartă. Arya se strâmbă.

- Ați trișat, spuse ea aprinzându-se. Ați spus stânga și ați lovit din dreapta.

- Chiar așa. Iar acum ești o fată moartă.

- Dar ați *mințit!*

- Cuvintele mele au mințit. Ochii mei și brațul au strigat adevărul, însă tu nu vedeai.

- Ba da, spuse Arya. V-am privit clipă de clipă.

- Privitul nu-i totuna cu văzutul, fată moartă. Dansatorul pe apă vede. Vino, lasă sabia jos, e vremea să mai și ascuți.

Îl urmă la perete, unde se așezară pe o bancă.

- Syrio Forel a fost primul spadasin al Lordului Mării din Braavos, dar știi cum s-a întâmplat asta?

- Erați cel mai bun spadasin din oraș.

- Chiar așa, dar cum? Alții erau mai puternici, mai iuți,

mai tineri, dar cum era Syrio Forel cel mai bun dintre ei? Am să-ți spun acum. Își ridică vârful degetului mic, atingându-și ușor pleoapa. Vederea, vederea adevărată, asta-i cheia tuturor lucrurilor. Ascultă-mă. Corăbiile din Braavos se duc pe cât de departe le împinge vântul, spre tărâmurii neobișnuite și minunate, iar când se întorc, căpitanii lor aduc animale curioase pentru menajeria Lordului Mării. Astfel de animale tu n-ai mai văzut, cai dungați, creaturi tărcate, uriașe, cu gâturi lungi precum cataligele, porci păroși, mari cât vacile, manticori împungători, tigri care-și cară puii în buzunare pe burtă, șopârle umblătoare, îngrozitoare, cu seceri în loc de gheare. Syrio Forel a văzut toate astea. În ziua despre care vreau să-ți povestesc, primul spadasin era aproape mort, iar Lordul Mării a trimis după mine. Mulți lefegii veniseră la el și mulți au fost trimiși îndărăt, nimeni nu ar fi putut spune de ce. Când am venit în apropierea sa, era așezat, iar în poală avea o pisică galbenă, dolofană. Mi-a spus că unul dintre căpitanii săi îi adusese animalul de pe o insulă de dincolo de răsărit. „Ai mai văzut una ca asta?” m-a întrebat el. Iar eu am glăsuțit către dânsul: în fiecare noapte pe aleile din Braavos văd mii ca acesta, iar Lordul Mării a râs și din acea zi am fost numit prim-spadasin. Arya se scarpină pe față.

- Nu pricep.

Syrio scrâșni din dinți,

- Pisica era una obișnuită, nimic mai mult. Ceilalți se așteptaseră la vreun animal fabulos și chiar asta văzuseră. Se tot minunau cât era de mare. Nu era însă mai mare decât oricare altă pisică, ci doar mai grasă din cauza obrăzniciei, pentru că Lordul Mării o hrănea de la masa lui. Ce urechi mici și ciudate, spuneau ceilalți. Urechile-i fuseseră zdrențuite în bătaile cu alți motani. Era în mod sigur un motan, însă Lordul Mării îi tot spunea „ea”, și asta au văzut și ceilalți. Mă ascuți?

Arya se gândea.

- Ați văzut doar ce era, de fapt.

- Chiar așa. Să deschizi ochii este tot ce-ți trebuie. Inima minte, iar mintea ne joacă feste, însă ochii văd adevărul. Privește cu ochii. Ascultă cu urechile. Gustă cu gura. Miroase cu nasul. Simte cu pielea. Și abia după aceea să

Începi să te gândești, după aceea, și în acest fel vei afla adevărul.

- Chiar așa, zise Arya.

Syrio Forel își îngădui un zâmbet.

- Mă gândesc că, atunci când vom ajunge la Winterfellul acela al tău, va fi vremea să-ți punem acul în mână.

- Da! spuse Arya nerăbdătoare. Așteptați până ce-i arăt lui Jon...

Uriașa ușă de lemn a Sălii Mici se deschise în spatele ei, trântindu-se cu un pocnet răsunător. Arya se răsuci pe călcâie.

Un cavaler al Gărzii Regelui stătea sub arcada boltită împreună cu cinci soldați din gărzile Lannister, aliniați în spatele său. Cavalerul era în armură completă, însă viziera era ridicată. Arya își aminti ochii aceia mohorâți și favoriții ruginii de la vizita lui la Winterfell împreună cu regele: Ser Meryn Trant. Soldații cu mantiile purpurii purtau cămăși de zale peste platoșele din piele tare și coifuri de oțel cu leul în creștet.

- Arya Stark, zise cavalerul, vino cu noi, copilă.

Arya își mușcă buza, bănuitoare.

- Ce vreți?

- Tatăl tău vrea să te vadă.

Arya făcu un pas înainte, însă Syrio Forel o ținu de braț.

- Cum se face că Lordul Eddard trimite oamenii lui Lannister în locul alor săi? Asta mă întreb.

- Vezi-ți de treaba ta, maestre de dans, spuse Ser Meryn. Nu te privește pe tine.

- Tatăl meu nu v-ar trimite pe voi, spuse Arya apucând sabia de lemn. Lannisterii pufniră în râs.

- Pune bățul jos, fetițo, îi spuse Ser Meryn. Sunt Frate Credincios al Gărzii Regelui, Săbiile Albe.

- La fel ca Regicidul, când l-a omorât pe bătrânul rege, zise Arya. Nu trebuie să merg cu tine, dacă nu vreau.

Răbdarea lui Ser Meryn Trant se sfârși,

- Luați-o, le spuse el oamenilor săi. Își coborî viziera.

Trei dintre soldați pășiră înainte, iar cămășile de zale zornăiră încet, cu fiecare pas. Lui Arya i se făcu dintr-odată teamă. *Teama taie mai adânc decât săbiile*, își spuse, ca să-și încetinească zbuciumul inimii. Syrio Forel se interpuse între ei, ciocănind ușor în cizmă cu vârful sabiei de lemn.

- Opriți-vă acolo. Sunteți bărbați sau câini, de amenințați așa un copil?

- Dă-te la o parte, moșule, spuse una dintre mantiile purpurii.

Bățul lui Syrio zvâcni în sus, șuierând, și-l lovi în coif.

- Eu sunt Syrio Forel și de acum vei vorbi cu mine cu mai mult respect.

- Ticălos pleșuv! Bărbatul își trase sabia. Bățul se puse din nou în mișcare, fulgerător. Arya auzi o pocnitură puternică și sabia căzu zdrăngănind pe podeaua de piatră.

- *Mâna mea!* urlă străjerul, ținându-și degetele rupte.

- Ești iute pentru un maestru de dans, observă Ser Meryn.

- Ești lent pentru un cavaler, răspunse Syrio.

- Ucideți-l pe Braavos și aduceți-mi fata, porunci cavalerul în armură albă.

Patru dintre străjerii Lannister își traseră săbiile. Cel de-al cincilea, cu degetele rupte, sculpă și scoase cu stânga un pumnal.

Syrio Forel pocni din dinți, intrând în poziția de dansator pe apă, arătându-se dușmanului numai dintr-o parte.

- Arya, copilă, strigă el fără să-și abată privirea, fără să-și ia ochii de pe Lannisteri, am terminat cu dansul pe ziua de azi. Cel mai bine ar fi să pleci acum. Fugi la tatăl tău.

Arya nu voia să-l părăsească, însă o învățase să facă exact ceea ce-i spunea.

- *Iute ca o căprioară*, șopti ea.

- Chiar așa, zise Syrio Forel pe când Lannisterii se apropiau.

Arya se retrase, ținând strâns în mâini sabia de lemn. Privindu-l acum, își dădu seama că Syrio doar se jucase cu ea când se duelaseră. Mantiile purpurii veneau spre el din trei părți, cu săbiile în mâini. Aveau zale pe piept și brațe, iar bărbăția le era protejată de o acoperitoare de oțel cusută în pantaloni, însă la picioare aveau doar piele tare. Mâinile le erau dezgolite, iar coifurile pe care le purtau aveau gardă de protecție pentru nas, dar nu și viziere.

Syrio nu așteaptă să vină ei după el, ci se răsuci spre stânga. Arya nu mai văzuse pe nimeni să se miște atât de repede. Stârni cu bățul pe unul dintre străjeri și, într-o clipă, se răsuci cu iuțeală. Dezechilibrat, cel de-al doilea

soldat se lovi de primul. Syrio îi puse o cizmă în spate și cele două mantii purpurii căzură împreună. Cel de-al treilea străjer se repezi cu un salt spre ei, lovind spre capul dansatorului pe apă. Syrio se feri de sabia și izbi în sus. Străjerul căzu urlând de durere, iar sângele îi gâlgâi din gaura umedă și roșiatică unde-i fusese ochiul stâng.

Bărbații căzuți se ridicau însă. Syrio îl lovi pe unul în față și-i smulse coiful de oțel de pe cap. Cel cu pumnalul lovi. Syrio pară atacul cu coiful și-i zdrobi rotula cu bățul. Ultimul străjer strigă un blestem și se repezi înainte, lovind cu sabia cu ambele mâini. Syrio se rostogoli spre dreapta; izbitura îl prinse pe cel fără coif între gât și umăr, pe când se chinuia să se ridice în picioare. Sabia străpunse zalele și pielea și carnea. Bărbatul căzut în genunchi urlă. Înainte ca ucigașul său să-și poată trage sabia din el, Syrio îl lovi în gât. Străjerul scoase un strigăt înăbușit și se dădu înapoi, clătănându-se, ținându-se de gât, cu fața înnegriindu-i-se.

Cinci erau deja la pământ, morți sau pe moarte, când Arya ajunse la ușa din spate, care dădea în bucătărie, îl auzi pe Ser Meryn Trant blestemând.

- Nătărăi afurisiți, înjură el, trăgând din teacă sabia lungă.

Syrio Forel își relua postura și pocni din dinți.

- Arya, copilă, strigă el, pleacă acum.

Privește cu ochii, spusese el. Și văzu: cavalerul în armura sa alburie, înzăuat din cap până-n picioare, cu gâtul și mâinile protejate de metal, cu ochii ascunși de coiful alb și ridicat, cu sabia de oțel în mâna. Împotriva lui: Syrio, în vestă de piele, cu o sabie de lemn în mână.

- Syrio, *fugi!* țipă ea.

- Primul spadasin din Braavos nu fuge, replică el pe când Ser Meryn încercă să-l lovească. Syrio se feri dansând, iar bățul i se rotea nedeslușit. Într-o clipă, abătuse lovituri asupra tâmplei, cotului și gâtului cavalerului, lemnul răsunând la contactul cu metalul coifului, al mânușii și al apărătorii pentru gât. Arya rămăsese încremenită. Ser Meryn înainta; Syrio se retrase. Pară următoarea lovitură și se răsuci o clipă, deviind-o pe cea de-a treia. A patra tăie bățul în două, spulberând lemnul și forfecând miezul de plumb.

Scâncind, Arya se răsuci și o luă la fugă. Străbătu

jos pe trepte, cu mantia prinsă sub el, iar spatele cămășii sale de zale era plin de sânge. Văzu, cuprinsă dintr-odată de groază, că mantia cadavrului era din lână cenușie, tivită cu mătase albă. Nu putea spune cine era bărbatul.

- Nu, șopti ea.

Ce se întâmpla? Unde era tatăl ei? De ce veniseră după ea mantiile roșii? Își aminti ce spusese bărbatul cu barba galbenă, în ziua în care descoperise monștrii: *Dacă o Mână poate muri, de ce nu și o alta?* Arya simți lacrimile adunându-i-se în ochi. Își ținu respirația ca să poată asculta. Auzea zarva unei lupte, urlete, strigăte, zăngănitul oțelului pe oțel răsunând pe ferestrele Turnului Mâinii. Nu se putea duce înapoi. Tatăl ei...

Arya închise ochii. Pentru o clipă fu prea înspăimântată ca să se poată mișca. Îi ucisese pe Jory și Wyl și Heward și pe străjerul de pe trepte, indiferent cine fusese acesta. Îl puteau ucide și pe tatăl ei, dar și pe ea, dacă ar fi prins-o.

- *Frica taie mai adânc decât săbiile*, zise ea cu voce tare, însă nu putea să se prefacă a fi dansator pe apă; Syrio fusese dansator pe apă, iar cavalerul alb îi ucisese, probabil, iar ea nu era decât o fetiță cu o sabie de lemn, singură și înspăimântată.

Se târî până în curte, uitându-se cu teamă în jurul ei în timp ce se ridică în picioare. Castelul părea pustiu. Fortăreața Roșie nu era *niciodată* pustie. Toți oamenii trebuie că se ascundeau în casele lor, cu ușile zăvorâte. Arya privi în sus, tânjind după camera ei de dormit, apoi se îndepărtă de Turnul Mâinii, ținându-se aproape de zid pe când aluneca dintr-o umbră într-alta. Își spuse că se furișă după pisici... cu deosebirea că acum pisica era chiar ea, iar dacă o prindeau, ar fi ucis-o.

Strecurându-se printre clădiri și sărind peste ziduri, ținându-și mereu spatele spre pereți oricând era posibil, pentru a nu fi luată prin surprindere, Arya ajunsese la grajduri aproape fără nici un incident. Zeci de mantii aurii, în cămăși de zale, alergau pe lângă ea pe când traversă curtea interioară, dar cum nu știa de care parte erau, se ținu în umbră și le lăsă să treacă.

Hullen, care fusese grăjdar-șef la Winterfell de când își amintea ea, zăcea prăbușit la pământ, lângă porțile grajdului. Fusese înjunghiat de atâtea ori, încât părea că

tunica lui fusese țesută cu flori stacojii. Arya era sigură că era mort, însă când se apropie, ochii lui se deschiseră.

- Arya, du-te, șopti el. Trebuie... să-l previi... pe... tatăl tău...

Din gură îi ieși o spuzeală de spumă sângerie. Grăjdarul închise din nou ochii și nu mai spuse nimic.

Înăuntru erau mai multe cadavre: un îngrijitor de cai cu care se jucase și trei dintre străjerii tatălui ei. O căruță, încărcată cu cutii și cufere, zăcea abandonată lângă poarta grajdului. Bărbații uciși o încărcau pentru călătoria spre docuri când fuseseră atacați. Arya se strecură mai aproape. Unul dintre cadavre era al lui Desmond, care-i arătase sabia sa lungă și-i promisese că-l va proteja pe tatăl ei. Zăcea pe spate, holbându-se în gol, spre tavan, în timp ce muștele îi umpleau ochii. Aproape de el se afla un alt cadavru, al unui bărbat cu mantia purpurie și coiful cu leu în creștet al Casei Lannister. Numai unul, însă. *Chiar și unul din nord face cât zece dintre acești lefegii din sud*, îi spusese Desmond.

- *Mincinosule!* spuse ea lovindu-i cadavrul, cuprinsă de o furie subită.

Animalele erau neliniștite în nișele lor, nechezând și fornăind la mirosul sângelui. Singurul plan al Aryei era să înșeuzeze un cal și să fugă departe de castel și de oraș. Tot ce trebuia să facă era să se țină pe drumul regelui și va ajunge la Winterfell. Luă un căpăstru și un harnașament de pe perete.

Pe când trecu prin spatele căruței, un cufăr căzut îi atrase atenția. Probabil fusese doborât în timpul luptei, sau scăpat pe când era încărcat. Lemnul se crăpase, capacul se deschisese, lăsând conținutul să se risipească pe pământ. Arya recunoscuse mătăsuri și satinuri și catifele pe care nu le purtase niciodată. I-ar trebui haine călduroase pe drumul regelui, deși...

Îngenunche în noroi, printre hainele risipite. Găsi o mantie grea de lână, o fustă de catifea și o tunică de mătase, o rochie pe care mama ei o brodase pentru ea, o brățară de argint pe care ar putea-o vinde. Dând capacul spart la o parte, se apucă să scoțoească prin cufăr după Ac. Îl ascunsese aproape de fund, sub toată încărcătura, însă lucrurile ei se amestecaseră când cufărul fusese

aruncat. Pentru o clipă, Arya se temu că altcineva găsisese sabia și o furase. Apoi, degetele ei dădură de duritatea metalului sub o rochie de satin.

- la *uite-o*, șuieră o voce în apropierea ei.

Surprinsă, Arya se răsuci brusc. Unul dintre băieții de grajd stătea în spatele ei, cu un zâmbet afectat pe față; bluza albă, murdară, îi ieșea pe sub jacheta jegoasă. Cizmele sale erau pline de bălegar, iar într-o mână ținea o furcă.

- Cine ești tu? întrebă ea.

- Nu mă cunoaște, zise el, însă eu o cunosc, oh, și încă cum. Fata-lup.

- Ajută-mă să înșez un cal, se rugă Arya, căutând din nou în cufăr, scotocind după Ac. Tatăl meu este Mâna Regelui, te va răsplăti.

- Tatăl tău este *mort*, zise băiatul. Își târșâi picioarele spre ea. Regina va fi cea care mă va răsplăti. Vino aici, fetișo.

- *Ține-te departe!* Degetele ei se strânsură pe mânerul Acului.

- Iar eu spun, *vino!*

O apucă de braț, strâns. Tot ce o învățase Syrio Forel dispăru într-o clipă. Într-un moment de spaimă bruscă, singura lecție pe care și-o putu aminti era cea pe care i-o dăduse Jon Snow, prima.

Îl lovi cu vârful ascuțit, împingând lama în sus cu o forță sălbatică, dată de frică. Acul pătrunse prin vesta de piele și prin carnea albă a pântecului și ieși între omoplați. Băiatul scăpă furca și scoase un sunet moale, ceva între un icnet și un oftat. Măinile sale se strânsură pe lamă.

- Oh, zeilor, gemu el, pe când bluza de dedesubt începu să se înroșească. Scoate-o.

Când o trase afară din el, băiatul muri.

Caii nechezau puternic. Arya se ridică de lângă cadavru, rămânând nemișcată și înfricoșată înaintea morții. Sângele țâșnise din gura băiatului când se prăbușise, iar acum mai mult curgea din tăietura din burtă, băltind sub cadavru. Palmele erau tăiate acolo unde strânsese sabia. Ea se dădu încet înapoi, cu Acul înroșit în mâini. Trebuia să scape de aici, să fugă undeva departe, undeva unde să fie dincolo de ochii acuzatori ai băiatului de grajd.

Înșfacă din nou căpăstrul și hamurile și alergă la iapa ei, însă pe când ridică șaua pe spatele calului, își dădu seama, cu o spaimă rece, că porțile castelului vor fi închise. Chiar și ușile din spate erau, în mod sigur, păzite. Poate că străjerii nu o vor recunoaște. Dacă-și vor închipui că este băiat, poate că o vor lăsa... Nu, în mod sigur aveau ordine să nu lase pe *nimeni* afară, nu ar mai fi contat dacă o cunoșteau sau nu.

Însă mai era o cale de ieșire din castel...

Șaua alunecă din mâinile Aryei și căzu cu o bufnitură înfundată și un norișor de praf. Ar mai putea găsi, oare, încăperea cu monștri? Nu era sigură, însă știa că trebuia să încerce.

Luă veșmintele pe care le adunase și-și puse o mantie, ascunzând Acul între faldurile ei. Făcu sul și legă restul hainelor. Cu bocceaua sub braț, se strecură spre capătul celălalt al grajdului. Descuind ușa din spate, privi neliniștită afară. Putea auzi la distanță zarva luptelor cu sabia și vaietul înfiorător al unui bărbat răsunând în toată curtea. Trebuia acum să coboare treptele în serpentină, dincolo de bucătăria mică și de țarcul cu porci, așa cum făcuse ultima dată, când gonise după motanul acela... numai că asta o obliga să treacă pe lângă cazarma mantiilor aurii. Nu putea merge pe acolo. Arya încercă să se gândească la o altă cale. Dacă traversa spre partea cealaltă a castelului, s-ar putea strecura de-a lungul zidului dinspre râu și prin mica grădină a zeilor... Însă în primul rând va trebui să traverseze curtea, sub ochii gărzilor de pe metereze.

Nu mai văzuse niciodată atât de mulți străjeri pe ziduri. Majoritatea erau mantii aurii, înarmați cu sulite. Unii dintre ei o cunoșteau din vedere. Oare ce ar face dacă ar vedea-o alergând prin curte? Ar părea atât de mică de acolo de sus, ar putea ei să-și dea seama cine era? Le-ar păsa oare?

Trebuia să plece *acum*, dar când sosi clipa, fu prea speriată ca să se pună în mișcare.

Calmă ca apa liniștită, îi șopti un glas la ureche. Arya era atât de uluită, încât aproape că scăpă bocceaua.

Privi în jur, însă în grajd nu mai era nimeni în afară de ea, de cai și de bărbații morți.

Tăcută ca umbra, auzi din nou. Era vocea ei sau a lui Syrio? N-ar fi putut spune, dar vocea îi liniști temerile.

Ieși din grajd. Era lucrul cel mai înspăimântător pe care-l făcuse vreodată. Ar fi vrut să fugă și să se ascundă, dar se forță să *meargă* de-a lungul curții, încet, punând un picior înaintea celuilalt de parcă ar fi avut tot timpul de pe lume și nici un motiv să se teamă de cineva. Credea că le putea simți privirile asupra ei, ca niște gânganii târându-se pe sub pielea ei, sub veșminte. Nu privi nici o clipă în sus. Dacă i-ar fi văzut uitându-se la ea, tot curajul ar fi părăsit-o, știa asta, și atunci ar scăpa bocceaua cu haine și ar alerga plângând, ca un copil, iar ei i-ar veni de hac. Așa că-și menținu privirea în jos. Când ajunsese în umbra septului regal, în partea cealaltă a curții, era înghețată din cauza transpirației reci, însă nimeni nu dăduse alarma.

Septul era deschis și pustiu. Înăuntru, vreo cincizeci de lumânări pentru rugăciuni ardeau într-o tăcere înmiresmată. Arya își zise că zeilor nu le va păsa dacă-și însușea două. Le ascunse în mâneci și ieși pe o fereastră din spate. Să se furișeze înapoi pe aleea unde îl prinsese la înghesuială pe motanul cu o singură ureche fu ușor, dar după asta se rătăci. Sări din fereastră în fereastră, încalecă ziduri și simți drumul spre pivnițele întunecate, tăcută ca o umbră. La un moment dat auzi o femeie plângând. Îi trebui mai mult de o oră ca să găsească fereastra lungă și îngustă care se deschidea spre pivnița în care așteptau monștrii.

Își aruncă bocceaua prin geam și se aplecă să-și aprindă lumânarea. Asta era ceva riscant; focul pe care și-l amintea ea arsesse până la ultimul tăciune și, în vreme ce sufla în jar pentru a-i reaprinde, auzi voci. Făcându-și palmele căuș în jurul lumânării, ieși pe fereastră când vocile se apropiară de ușă, fără să poată măcar să vadă cine era.

De data asta, monștrii nu o înspăimântau. I se păreau aproape ca niște prieteni vechi. Își ridică lumânarea deasupra capului. Cu fiecare pas pe care-l făcea, umbrele se mișcau pe pereți, de parcă s-ar fi întors ca sa-i privească trecerea.

- *Balauri*, șopti ea.

Trase Acul de sub mantie. Sabia subțire părea foarte mică, iar dragonii foarte mari; totuși, cumva, Arya se simțea mai bine cu arma în mână.

Sala lungă și lipsită de ferestre de dincolo de ușă era la fel de întunecată precum și-o amintea ea. Ținea Acul în

mâna stângă, mâna în care purta de obicei sabia, iar în dreapta, lumânarea. Ceara fierbinte i se prelingea peste încheieturile degetelor. Intrarea în puț și-o amintea la stânga, așa că Arya o luă la dreapta. O parte din ea ar fi vrut s-o ia la goană, însă îi era teamă să nu-și stingă lumânarea. Auzi chițcăitul îndepărtat al șobolanilor și văzu o pereche de ochi minusculi licărind la marginea cercului de lumină, însă șobolanii nu o speriau; altele, da. I-ar fi fost atât de ușor să se ascundă aici, așa cum se ascunsese de vrăjitor și de bărbatul cu barba bifurcată. Aproape că-l văzu pe băiatul de grajd sprijinit de perete, cu mâinile strânse ca niște gheare, cu sângele încă scurgându-i-se din tăieturile adânci de la palme, acolo unde-l tăiasse Acul. S-ar fi putut s-o aștepte și s-o înhațe în momentul când va trece prin dreptul său. I-ar fi putut vedea lumânarea încă de departe. Poate că s-ar descurca mai bine fără lumină...

Frica taie mai adânc decât săbiile, zise vocea tăcută din mintea ei. Dintr-odată, Arya își aminti de criptele de la Winterfell. Erau mult mai înspăimântătoare decât acest loc, își spuse ea. Fusesse doar o fetiță atunci când le văzuse pentru prima dată. Fratele ei, Robb, îi dusesse acolo, pe ea și pe Sansa și bebelușul Bran, care nu era mai mare decât era acum Rickon. Aveau doar o singură lumânare între ei, iar ochii lui Bran deveniseră mari cât niște farfurii când se holba la chipurile împietrite ale Regilor din Winter, cu lupii la picioare și săbiile de fier în poală.

Robb îi condusesse până la capăt, trecând dincolo de Bunicul și de Brandon și de Lyanna, pentru a le arăta propriile lor morminte. Sansa se tot uita la lumânarea mică și groasă, neliniștită că s-ar putea stinge. Bătrâna Nan îi spusese că acolo, jos, erau păianjeni și șobolani mari cât niște câini. Robb zâmbise când ea îi povestise asta.

- Există lucruri mult mai rele decât păianjenii sau șobolanii, șoptise el. Pe aici merg morții.

Spusese asta tocmai când auziseră un zgomot, jos și adânc, înfiorător. Copilașul Bran strânsese mâna Aryei.

Când spiritul ieșise din mormântul deschis, alb și urlând după sânge, Sansa alergase țipând pe scări, iar Bran se lipise de piciorul lui Robb, scâncind. Arya își păstrase cumpătul și-i dădu spiritului un pumn. Era doar Jon, acoperit cu făină.

- *Prostule*, îi spusese ea, ai speriat copilul, însă Jon și Robb se puseseră pe râs, iar nu peste mult timp Bran și Arya li se alăturaseră.

Amintirea o făcu să zâmbească, iar după aceea, bezna nu mai ascundea nici un fel de spaime pentru ea. Băiatul de grajd era mort, îl omorâse ea, iar dacă avea de gând să-i sară în cale, îl va omorî din nou. Pleca acasă. Totul va fi mai bine odată ce va fi din nou acasă, în siguranță în spatele marilor ziduri cenușii din granit de la Winterfell.

Pașii ei se reverberau în ecouri stinse, grăbindu-se înaintea ei, pe măsură ce Arya se afundă tot mai mult în beznă.

SANSA

Veniră după Sansa în a treia zi.

Ea alege o rochie simplă, din lână de un cenușiu-închis, croită simplu, dar cu broderii bogate în jurul gulerului și al mânecilor. Își simțea degetele îngroșate și neîndemânatic pe când se chinuia cu clemele de argint, fără ajutorul servitorilor. Jeyne Poole fusese închisă împreună cu ea, însă îi era nefolositoare. Fața ei era umflată de atâta plâns și se părea că nu se mai putea opri să bocească după tatăl ei.

- Sunt sigură că tatăl tău este bine, îi spuse Sansa după ce reușise, în cele din urmă, să-și închidă corect rochia. Am să-i cer reginei să te lase să-l vezi.

Se gândise că blândețea ar putea să-i ridice lui Jeyne moralul, însă cealaltă față privi doar spre ea cu ochii roșii și umflați, începând să plângă și mai tare. Era așa o *copilă!*

Și Sansa plânse, în prima zi. Chiar în interiorul zidurilor solide ale Avanpostului lui Maegor, cu ușa închisă și zăvorâtă, era greu să nu fii înspăimântat când începuse masacrul. Crescuse în zăngănitul armelor din curte și abia dacă existase o zi din viața ei în care nu se auziseră săbiile lovindu-se una de alta, dar, știind că acum lupta era adevărată, lucrurile erau complet diferite. Auzise totul, așa cum nu mai auzise niciodată înainte, și mai răsunaseră și alte zgomote, gemete de durere, sudălmii furioase, strigăte de ajutor și gemetele răniților și ale celor care mureau. În cântece, cavalerii nu strigau niciodată și nici nu cerșeau îndurare.

Așa că plânse, rugându-se de ei prin ușa încuiată să-i spună ce se întâmpla, strigând după tatăl ei, după Septa Mordane, după rege, după prințul ei galant. Dacă străjerii care o păzeau îi auziseră rugămințile, nu știa, pentru că nu-i răspunseseră niciodată. Singura dată când se deschisese ușa fusese târziu, noaptea trecută, când i-o aduseseră pe Jeyne Poole, lovită și tremurând.

- *Îi omoară pe toți*, țipase la ea fiica administratorului. Și începuse să povestească. Câinele dărmase ușa cu un ciocan de luptă. Erau cadavre pe scara Turnului Mâinii, iar treptele erau năclăite de sânge. Sansa își ștersese propriile ei lacrimi și se chinuise să-și consoleze prietena. Se

duseseră la culcare în același pat, îmbrățișate ca două surori.

A doua zi fusese chiar mai îngrozitoare. Camera în care fuseseră încuiate era în vârful celui mai înalt turn al Avanpostului lui Maegor. De la fereastră putuse vedea că grilajul greu de fier din turnul de pază de la poartă era lăsat jos, iar podul mobil fusese coborât peste șanțul adânc, secat, care separa fortărețele concentrice de castelul principal. Străjerii Lannister cutreierau meterezele cu sulite și arbalete în mâini. Luptele se terminaseră, iar o liniște de mormânt se pogorâse asupra Fortăreței Roșii. Singurele zgomote erau cele produse de gemetele și smiorcăielile nesfârșite ale lui Jeyne.

Li se aducea hrană, brânză tare, pâine proaspăt coaptă și lapte la dejun, pui fript cu legume la prânz și o cină târzie cu vită și fiertură de ovăz, însă servitorii care veneau cu mâncarea nu răspundeau la întrebările Sansei.

Seara, niște femei îi aduseseră haine din Turnul Mâinii și unele lucruri pentru Jeyne, însă ele păreau aproape la fel de îngrozite ca Jeyne, iar când încercase să le vorbească, fugiseră de lângă ea, de parcă ar fi avut ciumă.

Străjerii de la ușă refuzau în continuare să le lase să părăsească încăperea.

- Vă rog, trebuie să vorbesc din nou cu regina, le spunea Sansa, așa cum le spusese tuturor celor pe care-i văzuse în ziua aceea. Va dori să vorbească cu mine, știu că da. Spuneți-i că vreau s-o văd, vă rog. Dacă nu regina, atunci Prințul Joffrey, dacă sunteți drăguți. Ne vom căsători când vom fi mari.

La lăsarea serii, în cea de-a doua zi, începu să bată un clopot mare. Glasul său era adânc și sonor, iar dangătul lui o umplu pe Sansa de un simțământ de sfârșeală. Dangătul nu mai contenea, iar după o vreme, auziră alte clopote răspunzând dinspre Marele Templu al lui Baelor, pe Dealul lui Visenya. Sunetul se rostogolea prin oraș ca un tunet, avertizând asupra furtunii care stătea să vină.

- Ce-i asta? Întrebă Jeyne, acoperindu-și urechile. De ce bat clopotele?

- Regele e mort. Sansa n-ar fi putut spune cum știa asta, dar știa. Dangătul lent, nesfârșit, umplea încăperea lor ca un bocet funebru. Năvăliseră dușmanii în castel și îl

uciseseră pe regele Robert? Ce înțeles aveau luptele pe care le auziseră?

Se duse la culcare plină de îndoieli, neliniștită și temătoare. Era frumosul ei Joffrey rege acum? Sau îl omorâseră și pe el? Îi era teamă pentru el, și pentru tatăl ei. Dacă i-ar spune cineva ce se întâmpla...

În noaptea aceea, Sansa îl visă pe Joffrey pe tron, iar pe ea așezată lângă el, într-o robă țesută cu aur. Avea o coroană pe cap, iar toți cei pe care-i cunoscuse vreodată se înfățișau înaintea ei, pentru a se așeza într-un genunchi, prezentându-și urările.

În dimineața următoare, dimineața celei de-a treia zi, Ser Boros Blount, din Garda Regelui, veni s-o conducă la regină. Ser Boros era un bărbat urât, cu pieptul lat și picioarele scurte și strâmbe. Avea un nas plat, era fălcos și cu obrajii pungiiți, cu păr cărunt și țepos. Astăzi purta catifea albă, iar mantia sa ca neaua era prinsă cu o broșă în forma unui leu. Bestia avea strălucirea moale a aurului, iar ochii-i erau niște rubine mici.

- Arătați foarte elegant și frumos în dimineața asta, Ser Boros, îi spuse Sansa.

O adevărată lady nu uita niciodată bunele maniere și era hotărâtă să se poarte ca o doamnă, indiferent de condiții.

- Și tu, domnița mea, zise Ser Boros cu o voce neutră. Maiestatea Sa așteaptă. Vino cu mine.

La ușa ei erau străjeri, soldați înarmați până în dinți ai Casei Lannister, cu mantii purpurii și coifuri cu lei în creștet. Sansa izbuti să le zâmbească amabilă și să le ureze bună dimineața pe când trecea de ei. Era pentru prima dată când i se permitea să plece din camera ei, de când Ser Arys Oakheart o condusesese acolo, cu două dimineți înainte.

- Ca să fii în siguranță, draga mea, îi spusese regina Cersei. Joffrey nu m-ar ierta niciodată dacă dragei lui i s-ar întâmpla ceva.

Sansa se așteptase ca Ser Boros să o conducă la apartamentele regale, dar în loc de asta o însoți afară din Avanpostul lui Maegor. Podul fusese coborât din nou. Câțiva lucrători lăsau un bărbat prins în ștreang în adâncul uscat al șanțului. Când Sansa se uită în jos, văzu un cadavru înfipt în țepii uriași, de fier, de dedesubt. Își feri

îndată privirea, temându-se să întrebe, temându-se să privească prea multă vreme, temându-se că s-ar fi putut să fie cineva cunoscut ei.

O găsiră pe regina Cersei în încăperile consiliului, așezată în capătul unei mese lungi, acoperite de hârtii, lumânări și boțuri de ceară pentru sigilii. Încăperea era mai frumoasă decât toate cele pe care le văzuse Sansa până atunci. Se uită uimită la paravanul din lemn sculptat și la cei doi sfincși identici de lângă ușă.

- Maiestatea Voastră, spuse Ser Boros când fură conduși înăuntru de un alt cavaler al Gărzii Regelui, Ser Mandon, omul cu un chip ciudat, lipsit de viață. Am adus fata.

Sansa sperase ca Joffrey să fie cu ea. Prințul ei nu era acolo, însă trei dintre consilierii regelui erau. Lordul Petyr Baelish stătea la stânga reginei, Marele Maester Pycelle la capătul celălalt al mesei, în vreme ce Lordul Varys plutea parcă peste masă, răspândind un miros de flori. Cu toții erau îmbrăcați în negru, își dădu ea seama, cu o strângere de inimă. Haine cernite, pentru jelanie...

Regina purta o robă cu guler înalt, cu sute de rubine întunecate, cusute în corsaj, acoperind-o de la gât până la piept. Erau tăiate în formă de lacrimă, de parcă regina ar fi plâns cu sânge. Cersei zâmbi la vederea ei, iar Sansa se gândi că era cel mai dulce și mai trist zâmbet pe care-l văzuse vreodată.

- Sansa, draga mea copilă, zise ea. Știu că ai tot cerut să mă vezi. Îmi pare rău că nu am putut să trimit mai repede după tine. Lucrurile au fost foarte tulburi aici și nu am avut nici o clipă liberă. Sper că oamenii mei au avut grijă de tine, nu?

- Toată lumea s-a purtat atât de blând și de frumos, Maiestatea Voastră, vă mulțumesc mult că m-ați întrebat, spuse Sansa din politețe. Atât doar că nimeni nu a vrut să vorbească cu noi, să ne spună ce s-a întâmplat...

- Să vă spună? Cersei părea mirată.

- Am închis-o împreună cu fata administratorului, zise Ser Boros. Nu știam ce altceva să facem cu ea.

Regina se încruntă.

- Data viitoare mă vei întreba, rosti ea cu voce tăioasă. Numai zeii știu ce povești i-a putut turna fetișcana aceea de atunci.

- Jeyne este înspăimântată, zise Sansa. Nu se mai oprește din plâns. I-am promis că vă voi întreba dacă nu și-ar putea vedea tatăl.

Bătrânul Mare Maester Pycelle își plecă ochii.

- Tatăl ei e bine, nu? întrebă Sansa neliniștită. Știa că se dăduseră lupte, dar în mod sigur nimeni nu ar putea răni un administrator, Vayon Poole nici măcar nu avea sabie.

Regina Cersei privi la fiecare dintre consilierii.

- Nu am s-o las pe Sansa să se frământa inutil. Ce facem cu mica sa prietenă, domnii mei?

Lordul Petyr se aplecă înainte.

- Am să-i găsec eu un loc.

- Nu în oraș, zise regina.

- Mă credeți prost? Regina se făcu că nu auzi.

- Ser Boros, însoțiți-o pe fată în apartamentele Lordului Petyr și instruiți oamenii să o țină acolo până ce va veni el după ea. Spuneți-le că Degețel o va duce să-l vadă pe tatăl ei, asta ar trebui s-o liniștească. O vreau dusă de acolo înainte ca Sansa să revină în camera ei.

- După cum porunciți, Maiestatea Voastră, făcu Ser Boros. Se plecă adânc, apoi se răsuci pe călcâie și plecă, mantia sa lungă și albă stârnind un curent de aer în urma sa.

Sansa era nedumerită.

- Nu înțeleg, zise ea. Unde-i tatăl lui Jeyne? De ce nu o poate duce Ser Boros direct la el, în loc să se ocupe Lord Petyr de asta? își făgăduise că va fi o lady, blândă ca regina și puternică precum mama ei, Lady Catelyn, însă dintr-odată fu din nou înspăimântată. Pentru o clipă, crezu că va izbucni în lacrimi. Unde o trimiteți? Nu a făcut nici un rău, e o fată bună.

- Te-a supărat, spuse regina cu blândețe. Nu putem permite asta. Să nu aud nici o vorbă acum. Lord Baelish va avea grijă ca Jeyne să fie bine îngrijită, îți promit. Bătu cu palma pe scaunul de lângă ea. Așază-te aici, Sansa. Vreau să vorbesc cu tine.

Sansa luă loc lângă regină. Cersei zâmbi din nou, dar asta n-o făcu să se simtă mai bine și nici nu-i alungă neliniștea. Varys își împreună palmele sale moi, Marele Maester Pycelle își menținu ochii adormiți pe hârtiile din fața lui, dar îl putea simți pe Degețel scrutând-o. Ceva în

felul în care o privea o făcea să se simtă de parcă nici n-ar fi avut haine pe ea. I se făcu pielea de găină.

- Scumpă Sansa, începu regina Cersei, punându-și mâna moale pe încheietura ei. Așa o copilă frumoasă! Sper că știi cât de mult te iubim, Joffrey și cu mine.

- Și *dumneavoastră?* zise Sansa cu respirația tăiată.

Degețel fu uitat pe dată. Prințul ei o iubea. Nimic altceva nu mai conta. Regina zâmbi.

- Mă gândesc la tine aproape ca la propria mea fiică. Și știu de dragostea pe care i-o porți lui Joffrey. Clătină din cap obosită. Mă tem că avem vești rele despre tatăl tău, lordul. Trebuie să fii tare, copilă.

Cuvintele ei liniștite o înghețară.

- Ce s-a întâmplat?

- Tatăl tău este un trădător, draga mea, zise Lordul Varys.

Marele Maester Pycelle își ridică fruntea sa bătrână.

- L-am auzit cu propriile mele urechi pe Lord Eddard jurându-i dragului nostru rege Robert că-i va proteja pe tinerii prinți ca pe propriii săi fii. Și totuși, în chiar clipa morții regelui, a convocat micul consiliu pentru a fura dreptul la tron al Prințului Joffrey.

- Nu, se răsti Sansa. N-ar face asta. N-ar *face-o*.

Regina ridică o scrisoare. Hârtia era ruptă și năclăită cu sânge închegat, însă sigiliul rupt era al tatălui ei, lupul străvechi, imprimat pe ceara albă.

- Am găsit asta asupra comandantului gărzii Casei voastre, Sansa. Este o scrisoare către fratele soțului meu decedat, Stannis, prin care este invitat să preia coroana.

- Vă rog, Maiestatea Voastră, este o greșală. Panica îi provocă dintr-odată o amețală ca o sfârșală. Vă rog, chemați-l pe tata, vă va spune el, n-ar scrie în ruptul capului o asemenea scrisoare, regele îi era prieten.

- Așa credea și Robert, făcu regina. Această trădare i-ar fi sfâșiat inima. Zeii au fost însă blânzi, că n-a apucat să vadă asta. Oftă. Sansa, dulcea mea, trebuie să înțelegi în ce situație îngrozitoare ne-a pus. Tu nu te faci vinovată de nici un rău, știm cu toții asta, și totuși ești fiica unui trădător. Cum ți-aș mai putea eu permite să te măriți cu fiul meu?

- Dar îl *iubesc*, izbucni Sansa, năucită și înspăimântată.

Ce voiau să-i facă? Ce făcuseră cu tatăl ei? Nu trebuia să se întâmple așa ceva. Ea ar fi trebuit să se căsătorească cu Joffrey, erau logodiți, îi era făgăduit, iar ea visase numai la asta. Nu era cinstit să-i fie luat din cauza a ceea ce se presupunea că făcuse tatăl ei.

- Cât de bine știi asta, copilă, zise Cersei cu glasul blând și dulce. De ce altceva să fi venit tu la mine să-mi spui că tatăl tău intenționa să te trimită departe de noi, dacă nu din dragoste?

- A fost dragoste, se repezi Sansa. Tata nu mi-ar fi dat voie nici măcar să-mi iau rămas-bun.

Era o fată bună și supusă, dar se simțise la fel de neascultătoare ca Arya în dimineața aceea, când se furișase de sub supravegherea Septei Mordane, nesocotindu-l pe tatăl său, lordul. Nu mai făcuse niciodată ceva atât de necuviincios.

- Avea de gând să mă trimită înapoi la Winterfell și să mă mărite cu vreun cavaler, deși eu pe Joff îl doream. I-am spus, însă nu m-a ascultat.

Regele fusese ultima ei speranță. Regele ar fi putut să-i poruncească tatălui său s-o lase să stea la Debarcaderul Regelui și să se mărite cu Prințul Joffrey, Sansa știa că ar fi putut, însă regele o înspăimântase dintotdeauna. Era gălăgios și cu vocea aspră, mai mult beat, și probabil că ar fi trimis-o înapoi la Lordul Eddard, dacă ar fi lăsat-o vreodată să-l vadă. Așa că se dusesse la regină și-și vărsase năduful, iar Cersei o ascultase și-i mulțumise cu dulceață... După aceea, Ser Arys o escortase în încăperea de sus din Avanpostul lui Maegor, și pusese străjeri, iar câteva ore mai târziu începuseră luptele.

- Vă rog, încheie ea, *trebuie* să mă lăsați să mă mărit cu Joffrey, voi fi o soață bună pentru el, o să vedeți. Voi fi regină, ca și dumneavoastră, vă promit.

Regina Cersei privi spre ceilalți.

- Lorzii mei din consiliu, ce credeți despre rugămințile ei?

- Biata copilă, murmură Varys. O dragoste atât de sinceră și nevinovată, Maiestatea Voastră, ar fi crud să i-o refuzați... Și totuși, ce putem face? Tatăl ei este condamnat. Măinile lui moi se freacă una de alta într-un gest de neajutorare amară.

- O copilă zămislită din sămânța unui trădător va găsi că trădarea este ceva cât se poate de natural, zise Marele Maester Pycelle. Acum este o dulceață, dar peste zece ani cine știe ce trădare ar putea pune la cale?

- Nu, spuse Sansa înspăimântată. Eu nu, niciodată... Nu l-aș trăda pe Joffrey, îl iubesc, jur că da.

- Oh, câtă sinceritate, făcu Varys. Dar este adevărat ce se spune, că sângele este mai puternic decât orice promisiune.

- Ea-mi amintește de mama, nu de tatăl ei, zise încet Lordul Petyr Baelish. Priviți-o. Părul, ochii. Este imaginea lui Cat, la aceeași vârstă.

Regina se uită spre ea, preocupată, dar Sansa încă putea vedea bunătatea oglinzindu-se în ochii ei verzi.

- Copilă, rosti ea, dacă aș crede cu adevărat că nu esti ca tatăl tău, nimic nu m-ar bucura mai mult decât să te văd căsătorită cu Joffrey al meu. Știu că te iubește din tot sufletul. Oftă. Și totuși, mă tem că Lordul Varys și Marele Maester au întru totul dreptate. Sângele vorbește. Nu trebuie decât să-mi amintesc cum a asmuțit sora ta lupul împotriva fiului meu.

- Eu nu sunt ca Arya, ripostă Sansa. Ea are sânge de trădător, nu eu. Eu sunt bună, întrebați-o pe Septa Mordane, vă va spune, nu vreau decât să fiu soață credincioasă și iubitoare pentru Joffrey.

Simți greutatea privirilor lui Cersei în timp ce regina îi studia chipul.

- Cred că spui adevărul, copilă. Se întoarse spre ceilalți. Lorzii mei, îmi pare că, dacă și ceilalți dintre ai ei ne-ar fi loiali în aceste clipe grele, temerile noastre ar fi potolite.

Marele Maester Pycelle își mângâie barba uriașă și moale, iar fruntea sa lată era încrunțată de atâtea gânduri.

- Lordul Eddard are trei fii.

- Niște băiețandri, zise Lordul Petyr ridicând din umeri. Eu aș fi mai preocupat de Lady Catelyn și de Tully.

Regina luă mâna Sansei între palmele ei.

- Copilă, te descurci cu literele?

Sansa dădu din cap agitată. Putea să scrie și să citească mai bine decât frații săi, deși era neajutorată la socoteli.

- Îmi pare bine să aflu asta. Poate că totuși mai există speranțe pentru tine și Joffrey...

- Ce doriți să fac?
- Trebuie să-i scrii mamei tale și fratelui mai mare... Cum îl cheamă?

- Robb, spuse Sansa.

- Fără nici o îndoială, vestea despre trădarea tatălui tău va ajunge la ei curând. Ar fi mai bine să afle de la tine. Trebuie să le spui că Lordul Eddard și-a trădat regele.

Sansa îl voia pe Joffrey cu disperare, însă nu credea că are curajul să scrie ce-i spusese regina.

- Dar el niciodată... eu nu... Maiestatea Voastră, nu știu ce să zic...

Regina o mângâie pe palmă.

- Îți vom spune noi ce să scrii, copilă. Lucrul cel mai important este să îi îndemni pe Lady Catelyn și pe fratele tău să păzească pacea regelui.

- Va fi rău de ei dacă nu fac asta, zise Marele Maester Pycelle. Din dragostea ce le-o porți trebuie să-i îndemni să aleagă calea înțelepciunii.

- Fără îndoială, mama ta se va îngrijora teribil pentru tine, făcu regina. Trebuie să-i spui că ești bine și în grija noastră, că ești tratată cu blândețe și că avem grijă să nu-ți lipsească nimic. Convinge-i să vină la Debarcaderul Regelui și să-i jure credință lui Joffrey, când se va urca pe tron. Dacă vor face asta... de ce nu, atunci vom ști că sângele tău este neprihănit, și când vei ajunge în floarea vârstei tale de femeie, te vei mărita cu regele în Marele Templu al lui Baelor, sub ochii zeilor și ai oamenilor.

- *...te vei mărita cu regele...* Cuvintele o făcură să respire mai repede, dar Sansa ezită. Poate că... dacă l-aș vedea pe tata, să vorbesc cu el despre...

- Trădare? sugeră Lordul Varys.

- Mă dezamăgești, Sansa, zise regina, cu priviri dure ca piatra. Ți-am povestit despre crimele tatălui tău. Dacă ești pe atât de credincioasă precum spui, de ce să vrei să-l mai vezi?

- Eu... am vrut doar... Sansa își simți ochii umezindu-i-se. El nu-i... vă rog, nu a fost... rănit sau... sau?...

- Lordul Eddard nu a fost vătămat, spuse regina.

- Dar... ce se va întâmpla cu el?

- Asta-i o chestiune care rămâne la latitudinea regelui, anunță Marele Maester Pycelle gânditor.

Regele! Sasa își alungă lacrimile. Joffrey era acum regele, se gândi ea. Galantul ei prinț nu l-ar vătăma nicicând pe tatăl ei, indiferent ce ar fi făcut acesta. Dacă s-ar duce la el să se roage pentru milostenia lui, era sigură că ar asculta-o. *Trebuia* s-o asculte, doar o iubea, chiar și regina spusese asta. Joff va fi nevoit să-l pedepsească pe tatăl ei, lorzii așteptau asta, dar poate că-l va trimite doar înapoi la Winterfell, sau îl va exila într-unui dintre Orașele Libere de dincolo de marea îngustă. Nu va dura decât câțiva ani. Până atunci, ea și Joffrey se vor fi căsătorit. Odată ce ajungea regină, l-ar fi putut convinge pe Joff să-l aducă înapoi pe tatăl ei și să-i acorde iertarea.

Numai că... Dacă mama sau Robb ar fi comis ceva nelegiuit, ar chema steagurile sau ar refuza să jure credință, sau *orice* altceva, totul s-ar putea sfârși prost. Joffrey al ei era bun și blând, știa asta în sufletul ei, însă un rege trebuia să fie aspru cu răzvrățiții. Trebuia să-i facă să înțeleagă, *trebuia!*

- Am... am să scriu scrisorile, le spuse Sansa.

Cu un zâmbet la fel de cald ca răsăritul soarelui, Cersei Lanniser se aplecă spre ea și o sărută moale pe obraz.

- Știam eu. Joffrey va fi mândru când am să-i spun ce curaj și bun-simț ne-ai dovedit astăzi, aici.

În cele din urmă, scrise patru scrisori. Mamei sale, Lady Catelyn Stark, fraților săi de la Winterfell și mătușii și bunicului ei, Lady Lysa Arryn din Errie și Lordului Hoster Tully de Riverrun. Când termină cu ele, degetele îi erau dureroase și rigide, pătate cu cerneală. Varys avea sigiliul tatălui ei. Sansa încălzi ceara albă deasupra unei lumânări și o turnă cu grijă, privind cum eunucul aplică sigiliul cu lupul străvechi al Casei Stark pe fiecare dintre scrisori.

Toate lucrurile lui Jeyne Poole fuseseră luate când Ser Mandon Moore o aduse pe Sansa în turnul înalt din Avanpostul lui Maegor. Se terminase cu bocitul, se gândi ea recunoscătoare. Totuși, cumva, i se părea totul mai înfrigorat acum, că Jeyne plecase, chiar dacă se aprinsese focul. Trase un scaun mai aproape de vatră, luă una dintre cărțile ei preferate și se pierdu în poveștile despre Florian și Jonquil, Lady Shella și Cavalerul Curcubeu, bravul Prinț Aemon și dragostea sa nefericită pentru regina fratelui său.

Abia noaptea târziu o fură somnul, iar Sansa își dădu

seama că uitase să întrebe de sora ei.

JON

- Othor, anunță Ser Jaremy Rykker, nu mai e nici o îndoială. Iar asta a fost Jafer Flowers. Întoarse cadavrul cu vârful cizmei, iar fața albă a mortului privi cerul cu ochi albaștri. Au fost oamenii lui Ben Stark, amândoi.

Oamenii unchiului meu, se gândi Jon năucit, își aminti cum se rugase să meargă cu ei. Zei, eram un băiat așa de necopt. Dacă m-ar fi luat, aș fi putut zace acolo...

Încheietura dreaptă a lui Jafer se sfârșea într-un ciot de carne sfâșiată și os rupt între fălcile Nălucii. Mâna sa dreaptă plutea într-un borcan cu oțet, în turnul Maesterului Aemon. Mâna sa stângă, încă întregă, era la fel de neagră precum mantia.

- Zeii să aibă milă, murmură Bătrânul Urs.

Se săltă de pe bidiviul său, întinzându-i lui Jon hățurile. Dimineața era neobișnuit de caldă; broboane de transpirație șiroiau pe fruntea lată a Lordului Comandant, precum roua pe un pepene. Calul său era nervos, rostogolindu-și ochii, trăgându-se înapoi de lângă morți, cât de departe îl lăsa frâiele. Jon conduse iapa câțiva pași mai încolo, luptându-se s-o împiedice s-o rupă la fugă. Cailor nu le plăcea atmosfera din acest loc. De fapt, nici lui Jon.

Câinilor le plăcea cel mai puțin. Nălucă îi condusesese pe toți aici; haita de câini se dovedise a fi nefolositoare. Când Bass, dresorul de câini, încercase să-i facă să adulmece urma, după mâna tăiată, parcă înnebuniseră, urlând și lătrând, luptându-se să fugă. Chiar și acum mârâiau și scânceau rând pe rând, trăgând de lese, în vreme ce Chett îi înjura pentru lașitatea lor.

E doar o pădure, își spuse Jon, iar ei sunt doar niște morți. Mai văzuse morți și înainte...

Noaptea trecută visase iarăși despre Winterfell. Rătăcea prin castelul pustiu, căutându-și tatăl, coborând în cripte. Numai că, de data asta, visul mersese mai departe ca înainte. Auzea în întuneric scrâșnetul pietrei frecate de piatră. Când se întorsese, văzuse că sarcofagele se deschideau, unul după altul. Pe când regii morți ieșeau clătînându-se din mormintele lor negre și reci, Jon se trezise în bățile puternice ale inimii. Chiar și Nălucă sărise în pat pentru a-l adulmece pe față, iar Jon nu-și putuse

îndepărta sentimentul profund de spaimă. Nu mai îndrăznise să se culce. În loc de asta, urcase pe Zid și se plimbase, neliniștit, până când văzuse prima geană de lumină a zorilor. *N-a fost decât un vis. Sunt frate în Rondul de Noapte acum, nu vreun băietan speriat.*

Samwell Tarly se pitise la rădăcina copacilor, pe jumătate ascuns de cai. Fața lui rotundă avea culoarea laptelui prins. Până acum nu se împleticise încă prin pădure să vomite, dar nici nu privise prea mult la cei morți.

- Nu mă pot uita, șopti el nefericit.

- Trebuie să te uiți, îi spuse Jon, ținându-și glasul coborât, să nu audă și ceilalți. Maester Aemon te-a trimis aici să fii ochii lui, nu? La ce bun sunt ochii dacă îi ții închiși?

- Da, însă... sunt așa un laș, Jon.

Jon își puse o mână pe umărul lui Sam.

- Avem doisprezece cercetași cu noi, câinii și pe Nălucă. Nu-ți va face nimeni nici un rău, Sam. Du-te și uită-te. Prima dată este cel mai greu.

Sam dădu din cap, adunându-și curajul cu un efort vizibil. Încet, își răsuci capul. Ochii i se holbară, însă Jon îl ținu cu mâna, ca să nu se poată întoarce.

- Ser Jeremy, făcu Bătrânul Urs aspru, Ben Stark avea cu el șase oameni când a plecat de la Zid. Unde sunt ceilalți?

Ser Jeremy clătină din cap.

- As da orice să știu.

În mod vizibil, pe Mormont nu-l mulțumi răspunsul.

- Doi dintre frații noștri au fost hăcuiți la o aruncătură de băț de Zid, dar cercetașii tăi nu au auzit nimic. Așa de rău a ajuns Rondul de Noapte? Încă mai căutăm prin pădurile astea?

- Da, lordul meu, însă...

- Mai avem schimburi de gardă?

- Da, avem, dar...

- Acest om are un corn de vânătoare. Mormont arată spre Othor. Trebuie să cred că a murit fără să sune în el? Sau au surzit și orbit toți cercetașii tăi?

Ser Jeremy se zbârli, cu fața întunecată de furie.

- Nu a răsunat nici un corn, lordul meu, pentru că cercetașii mei l-ar fi auzit. Nu am suficienți oameni să organizez atâtea patrule pe cât aș vrea... iar din clipa în

care Benjen a dispărut, am rămas mai aproape de Zid decât înainte, la ordinele dumneavoastră. Bătrânul Urs mârâi.

- Da. Bine. Fie și așa. Făcu un gest nerăbdător. Spune-mi cum au murit.

Ghemuindu-se lângă bărbatul mort pe care-l recunoscuse ca fiind Jafer Flowers, Ser Jeremy îi trase capul, apucându-l de păr. Șuvițele se sfărâmară între degetele lui, uscate ca paie. Cavalerul înjură și-i ridică fața cu latul palmei. Pe o parte a gâtului cadavrului se căsca o gaură mare, ca o gură, acoperită de sânge uscat. Numai câteva tendoane albicioase mai țineau capul de gât.

- Asta a fost o secure.

- Da, murmură Dywen, bătrânul pădurar. Poate chiar securea pe care o avea Othor, lordul meu.

Jon își simți bucatele de la dejun răscolinu-i-se în stomac, însă strânse din buze și se forță să privească spre cel de-al doilea hoit. Othor fusese un bărbat uriaș și urât, iar acum era un cadavru hidos. Nu se vedea nici o secure. Jon și-l amintea pe Othor; fusese unul dintre iubitorii de cântece deocheate pe când cercetașii plecau la drum. Zilele lui de triluri se sfârșiseră. Carnea era albicioasă ca laptele peste tot, în afară de mâini. Mâinile-i erau la fel de negre ca ale lui Jafer. Înflorituri de sânge întărit și crăpat ornau rănilor mortale care-l acopereau ca o eczemă, pe piept, vintre și gâtlej. Totuși, ochii-i erau încă deschiși. Se holbau la cer, albaștri ca safirele.

Ser Jeremy se ridică.

- Și barbarii au securi.

Mormont îl încolți.

- Deci continui să crezi că e lucrătura lui Mance Rayder? Așa de aproape de Zid?

- Cine altcineva, lordul meu?

Jon i-ar fi putut spune. Știa, știau cu toții, însă nici unul dintre ei nu ar fi rostit cuvintele. *Ceilalți sunt nu-mai născociri, o poveste care-i face pe copiii să tremure. Dacă ar fi existat vreodată, acum sunt duși de opt mii de ani.* Numai gândindu-se la asta și se simți ca un nătărău; era acum un bărbat în toată firea, un frate în negru al Rondului de Noapte, nu băiatul care stătuse cândva la picioarele Bătrânei Nan împreună cu Bran, Robb și Arya.

Totuși, Lordul Comandant Mormont pufni.

- Dacă Ben Stark ar fi fost atacat de barbari la o jumătate de zi călare de Castelul Negru, s-ar fi întors după ajutoare, i-ar fi urmărit pe ucigași și prin cele șapte iaduri și s-ar fi întors la mine cu capetele lor.

- Numai dacă nu cumva a fost și el măcelărit, insistă Ser Jaremy.

Cuvintele dureau, chiar și acum. Trecuse atât de mult timp, părea o nebunie să se agate de speranța că Ben Stark mai trăia, însă Jon Snow era încăpățânat.

- A trecut aproape jumătate de an de când Benjen ne-a părăsit, lordul meu, continuă Ser Jaremy. Pădurea-i mare. Barbarii l-ar fi putut ataca oriunde. Aș pune rămășag că aceștia doi au fost ultimii supraviețuitori din grupul lui, aflați în drum spre noi... Însă dușmanul i-a ajuns înainte să se fi putut pune la adăpostul Zidului. Hoiturile sunt încă proaspete, acești oameni nu sunt morți de mai mult de o zi...

- Nu, chițcăi Samwell Tarly,

Jon era uluit. Vocea nervoasă și pițigăiată a lui Sam era ultimul lucru din lume pe care s-ar fi așteptat să-l audă. Băiatul gras era înspăimântat de ofițeri, iar Ser Jaremy nu era cunoscut pentru răbdarea sa.

- Nu ți-am cerut părerile, băiete, făcu Rykker cu răceală.

- Lasă-l să vorbească, izbucni Jon.

Ochii lui Mormont se plimbau de la Sam la Jon și invers.

- Dacă flăcăul are ceva spus, am să-l ascult. Vino mai aproape, băiete. Nu te putem vedea din spatele cailor.

Sam trecu de Jon și de bidivii, transpirând din greu.

- Lordul meu... n-ar putea fi vorba de o zi... Priviți... sângele.

- Da? Mormont se încruntă nerăbdător. Sângele, ce-i cu el?

- Își udă scutecele la vederea lui, strigă Chett, iar cercetașii hohotiră.

Sam își șterse transpirația de pe frunte.

- Puteți... puteți vedea acolo unde Nălucă... lupul străvechi al lui Jon... puteți vedea cum i-a smuls brațul, și totuși ciotul nu a sângerat, uitați... Dădu din mână. Tatăl meu... L... Lordul Randyll, m-a obligat să mă uit cum jupuia animale câteodată, când... după... Sam scutură din cap

dintr-o parte în alta, iar obrajii îi tremurau. Acum, că se uitase la hoituri, nu mai părea să-și ferească privirea. Dacă ar fi fost omorâți nu de mult... sângele ar curge încă, domnii mei. Mai târziu... mai târziu s-ar încheaga, precum o... o piftie, gros și... și... Arăta de parcă i-ar fi venit să vomite. Acest om... uitați-vă la încheietură, este complet... *sfărâmicioasă*... uscată... ca...

Jon își dădu imediat ce voia Sam să spună. Putea vedea venele sfâșiate de la încheietura mortului, ca niște viermi de fier în carnea albă. Sângele-i era ca un praf negru. Totuși, Jeremy Rykker era de neînduplecat.

- Dacă ar fi morți de mai mult de o zi, ar fi umflați de acum, băiete. Nici măcar nu put.

Dywen, bătrânul pădurar noduros, care se lăuda că putea mirosi când se apropiau zăpezile, se strecură mai aproape de cadavre și adulmecă.

- Ei bine, nu-s ca niște panseluțe, însă... Lordul meu, are dreptate aici. Nu se simte putoare de hoit.

- Nu... nu putrezesc, remarcă Sam, iar degetul său grăsuliu tremură numai puțin. Uitați-vă acolo... nu-s larve... ori... ori... viermi sau altceva... au zăcut aici, în pădure, însă nu... nu au fost sfâșiați sau mâncați de animale... numai Nălucă... altfel ar fi... ei sunt...

- Neatinși, zise Jon încet. Iar Nălucă este altfel. Câinii și caii nu se apropie de ei.

Cercetașii schimbară priviri între ei; puteau vedea că așa era, fiecare dintre ei. Mormont se încruntă, privind de la hoituri la câini.

- Chett, adu dulăii mai aproape.

Chett se strădui cât putea, înjurând, smucind de lese, dând fiecărui animal câte un sărut cu vârful cizmei. Majoritatea câinilor scheunară și se așezară. Încercă să tragă de unul. Cățeaua rezistă, hămăind și zbatându-se de parcă ar fi încercat să scape de zgardă. În cele din urmă se repezi la el. Chett scăpă lesa și se dădu îndărăt. Câinele sări peste el și dispăru între copaci.

- Nu... nu-i deloc bine, spuse Sam Tarly cu sinceritate. Sângele... sunt urme de sânge pe haine, iar... iar carnea lor, uscată și tare, însă... nici o bucată pe pământ ori... În altă parte. Cu aceste... aceste... Sam se forță să înghită, apoi inspiră adânc. Cu aceste *răni*... răni îngrozitoare... ar

trebui să fie sânge peste tot. Nu-i așa? Dywen își supse dinții.

- Poate că nici nu au murit aici. Poate că cineva i-a adus aici și i-a lăsat ca să-i găsim noi. Ca un soi de avertisment. Bătrânul pădurar se uită suspicios în jos. Și poate că sunt eu un smintit, dar nu știu ca Othor să fi avut vreodată ochii albaștri.

Ser Jeremy părea uimit.

- Nici Flowers, se răsti el, întorcându-se să se uite la mort.

Peste pădure se lăsă liniștea. Pentru o clipă, tot ce se mai auzea era doar respirația întretăiată a lui Sam și sunetele umede scoase de Dywen, care-și sugea dinții. Jon se ghemui lângă Nălucă.

- *Ardeți-i*, șopti cineva, unul dintre cercetași - Jon n-ar fi putut spune cine.

- Da, să-i ardem, îndemnă o a doua voce.

Bătrânul Urs scutură din cap cu încăpățănare.

- Nu încă. Vreau ca Maester Aemon să-i examineze, îi ducem înapoi la Zid.

Unele ordine erau mai ușor de dat decât de îndeplinit, înveliră morții în mantiile lor, dar când Hake și Dywen încercară să urce unul pe cal, animalul se agită, nechezând și cabrându-se, lovind cu copitele, ba chiar îl mușcă pe Ketter când acesta alergă să dea o mână de ajutor. Cercetașii nu avură mai mult noroc cu ceilalți bidivii; nici chiar cel mai liniștit dintre ei nu voia să care o astfel de povară. În cele din urmă, fură nevoiți să taie crengi și să confecționeze târgi rudimentare pentru a târî cadavrele înapoi, pe jos. Era deja trecut de amiază când o luară spre casă.

- Să scotociți pădurile astea, îi porunci Mormont lui Ser Jeremy când se puseră în mișcare. Fiecare copac, bolovan, toate tufele și fiecare bucată de pământ pe o rază de zece leghe de aici. Folosiți toți oamenii pe care îi aveți, iar dacă nu aveți destui, luați vânători și pădurari de la administratori. Dacă Ben și ceilalți mai sunt pe aici, morți sau vii, vreau să fie găsiți. Iar dacă mai este și altcineva prin păduri, vreau să știu și asta. Trebuie să-i urmărești și să pui mâna pe ei, vii, dacă este posibil. S-a înțeles?

- Da, lordul meu, zise Ser Jeremy. Se va face.

După asta, Mormont călări în tăcere. Jon venea în apropierea lui; ca servitor al Lordului Comandant, acolo îi era locul. Ziua era cenușie și umedă, înnorată, acel fel de zi care te făcea să-ți dorești să înceapă să plouă. Nici o adiere de vânt nu tulbura pădurea; aerul apăsa umed și greu, iar hainele lui Jon i se lipiseră de piele. Era cald. Mult prea cald. Zidul lăcrima din greu, cum făcuse zile în șir, iar uneori Jon își închipuia că se micșora.

Bătrânii numeau vremea asta *duhul verii* și ziceau că însemna că anotimpul își lăsa, în cele din urmă, nălucile. După asta, putea veni frigul, avertizau ei, iar o vară îndelungată însemna întotdeauna o iarnă lungă. Vara aceasta dura de zece ani; Jon era un bebeluș la sânul mamei lui când începuse.

Nălucă goni împreună cu ei o vreme, iar apoi se făcu nevăzut printre copaci. Fără lupul străvechi, Jon se simțea aproape dezgolit. Se pomeni privind îngrijorat la fiecare umbră. Fără veste, se gândi din nou la poveștile pe care obișnuia să le depene Bătrâna Nan când era băiat, la Winterfell. Aproape că putea auzi iarăși vocea ei, la fel și zângănitul acelor ei. *În bezna aceea. Ceilalți veniră călare, obișnuia să spună ea, coborându-și glasul din ce în ce mai mult. Erau reci și morți și urau fierul și focul și atingerea soarelui și fiecare viețuitoare cu sânge cald în vene. Avanposturile și orașele și regatele oamenilor căzură toate înaintea lor, pe când goneau spre sud pe caii lor morți și albi, conducând măcelul. Își hrăneau servitorii morți cu carnea puilor de om...*

Când avu o primă priveliște a Zidului înălțându-se peste crengile unui stejar bătrân și gârbovit, Jon se simți ușurat. Mormont își struni brusc calul și se ridică în șa.

- Tarly, latră el, vino aici.

Jon văzu un început de spaimă oglindindu-se pe fața lui Sam pe când se moșmondea pe iapa lui; fără nici o îndoială, se gândea că dăduse de necaz.

- Ești gras, dar nu ești prost, băiete, îi spuse Bătrânul Urs aspru. Te-ai descurcat bine acolo. Și tu, Snow.

Sam se împurpura la față, o nuanță vie, și i se împletici limba în gură când încercă să răspundă cu politețe. Jon trebui să zâmbească.

Când ieșiră dintre copaci, Mormont își struni micul său

bidiviu încăpățânat, aducându-l la trap. Nălucă își făcu apariția ieșind din pădure, lingându-și ghearele și botul înroșite de sângele prăzii. Departe, sus, oamenii de pe Zid văzură coloana apropiindu-se. Jon auzi chemarea profundă, guturală, a cornului mare al comandantului de schimb, răsunând de la distanță; o singură notă prelungă, care străbătu copacii și se reverberă în gheață.

UUUUUUUooooooooooooooooooooooooooooo.

Sunetul se pierdu încet, în tăcere. Un singur semnal anunța întoarcerea cercetașilor, iar Jon se gândi: *În cele din urmă, tot am fost cercetaș pentru o zi. Orice s-ar întâmpla, asta nu mi-o pot lua.*

Bowen Marsh aștepta la prima poartă când își conduceau bidiviii prin tunelul înghețat. Lordul Administrator era roșu la față și agitat.

- Lordul meu, se repezi el la Mormont, deschizând zăvoarele de fier, a venit o pasăre, trebuie să mă urmați imediat.

- Ce-i, omule? făcu Mormont indispus.

În mod bizar, Marsh privi spre Jon înainte de a-i răspunde.

- Maesterul Aemon are scrisoarea. Vă așteaptă în sera dumneavoastră.

- Foarte bine. Jon, ai grijă de calul meu și spune-i lui Ser Jaremy să pună morții într-o magazie, până ce Maester va avea timp să se ocupe de ei.

Pe când își duceau caii înapoi la grajd, Jon începu să aibă senzația neplăcută că oamenii îl priveau. Ser Alliser Thorne îi antrena pe băieții săi în curte, dar se opri să se holbeze la el cu un zâmbet întipărit pe buze. Donai Noye, cel cu un singur braț, stătea în pragul ușii armureriei.

- Zeii fie cu tine, Snow, strigă el.

Ceva nu-i bine, se gândi Jon. Ceva nu este deloc bine.

Morții fură duși într-una dintre magaziile de la baza zidului, o cămară întunecoasă și rece, săpată în gheață, și folosită pentru păstrarea cărnii și a grânelor și, uneori, chiar și a berii. Jon se îngrijii ca bidiviul lui Mormont să fie hrănit și adăpat și țesălat înainte de a se ocupa de al său. După aceea își căută prietenii. Grenn și Broscoiul erau de gardă, însă îl găsi pe Pyp în sala de mese.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Pyp își coborî vocea.

- Regele a murit.

Jon era uluit. Robert Baratheon i se păruse bătrân și gras când vizitase Winterfell, dar arăta destul de sănătos și nici nu se vorbise despre vreo boală a lui.

- De unde stii?

- Unul dintre străjeri l-a auzit pe Clydas citindu-i scrisoarea Maesterului Aemon. Pyp se aplecă spre el. Jon, îmi pare rău. Era prietenul tatălui tău, nu?

- Erau ca frații, cândva.

Jon se întrebă dacă Joffrey îl va păstra pe tatăl său ca Mână a Regelui. Dar nu părea probabil. Asta însemna că Lordul Eddard se va reîntoarce la Winterfell, la fel ca surorile sale. S-ar putea chiar să i se dea voie să-i viziteze, cu permisiunea Lordului Mormont. Va fi bine să vadă din nou rânjetul Aryei și să vorbească cu tatăl său. *Îl voi întreba de mama mea, se hotărî el. Acum sunt bărbat, a venit vremea să-mi spună. Chiar dacă a fost o târfă, nu-mi pasă, vreau să știu.*

- Am auzit că Hake spune că morții erau oamenii unchiului tău, zise Pyp.

- Da, răspunse Jon. Doi din cei șase pe care i-a luat cu el. Sunt morți de multă vreme numai că... hoiturile sunt ciudate.

- Ciudate? Pyp era mort de curiozitate. Cât de ciudate?

- O să-ți povestească Sam. Jon nu voia să vorbească despre asta. Ar trebui să văd dacă nu cumva Bătrânul Urs are nevoie de mine.

Plecă singur spre Turnul Lordului Comandant, apăsător de un simțământ ciudat de neliniște. Frații de gardă îl priviră solemn când se apropie.

- Bătrânul Urs este în seră, îl anunță unul dintre ei. Te căuta.

Jon dădu din cap. Ar fi trebuit să se ducă la el direct de la grajd. Urcă grăbit treptele. *Vrea vin sau foc în vatra, asta-i tot, își spuse el.*

Când intră în seră, corbul lui Mormont țipă. *Porumb! croncăni pasărea. Porumb! Porumb! Porumb!*

- Să nu-l crezi, tocmai i-am dat de mâncare, mormăi Bătrânul Urs. Era așezat lângă fereastră, citind o scrisoare. Adu-mi o cupă cu vin și toarnă-ți și tu una.

- Pentru mine, lordul meu?

Mormont își ridică ochii din scrisoare pentru a se holba la Jon. În privirea lui se vedea mila; o putea simți, chiar.

- M-ai auzit doar.

Jon turnă cu o grijă exagerată, aproape fără să-și dea seama ce făcea. Când cupele vor fi umplute, nu va mai avea altă posibilitate decât să se confrunte cu mesajul din scrisoare. Și, foarte repede, fură umplute.

- Șezi, băiete, îi porunci Mormont. Bea. Jon rămase în picioare.

- E vorba de tata, nu?

Bătrânul Urs bătu cu un deget în scrisoare.

- Tatăl tău și regele, hârâi Mormont. N-am să te mint, sunt vești triste. N-am crezut niciodată că voi mai apuca încă un rege, nu la vârsta mea, cu Robert la jumătatea anilor mei, puternic ca un taur. Luă o înghițitură de vin. Se spunea că regelui îi plăcea să vâneze. Lucrurile care ne plac ne vatămă de fiecare dată, băiete. Să-ți amintești asta. Fiului meu îi plăcea de tânăra sa soție. O femeie ușuratică. Dacă n-ar fi fost ea, nu s-ar fi gândit niciodată să-i vândă pe braconierii aceia. Jon abia dacă putea urmări ce spunea.

- Lordul meu, nu înțeleg. Ce s-a întâmplat cu tatăl meu?

- Ți-am spus să șezi, mormăi Mormont. Șezi, țipă și corbul. Și bea, afurisitul. Este un ordin, Snow.

Jon se așeză și sorbi din vin.

- Lordul Eddard a fost aruncat în închisoare. Este acuzat de trădare. Se spune că a complotat împreună cu frații lui Robert ca să-l împiedice pe Prințul Joffrey să urce pe tron.

- Nu, spuse Jon imediat. Nu poate fi așa. Tatăl meu nu l-ar fi trădat niciodată pe rege!

- Poate că așa este, zise Mormont, nu am căderea să judec asta. Nici tu.

- Dar este o *minciună*, insistă Jon.

Cum se puteau gândi că tatăl lui era un trădător, înnebuniseră oare cu toții? Lordul Eddard Stark nu s-ar fi dezonorat niciodată... nu-i așa?

A zămislit un bastard, șopti un glăscior înlăuntrul lui. *Unde-i onoarea aici? Iar mama ta, ce-i cu ea? Nici măcar nu-i pronunță numele.*

- Lordul meu, ce se va întâmpla cu el? Îl vor omorî?

- Despre asta n-aș putea spune nimic, băiete. Vreau să trimit o scrisoare. Îi știam pe unii dintre consilierii regelui. Bătrânul Pycelle, Lordul Stannis, Ser Barristan... Indiferent ce a făcut tatăl tău, sau ce n-a făcut, rămâne un mare lord. Ar trebui să i se permită să se îmbrace în negru și să ni se alăture. Numai zeii știu, avem nevoie de oameni cu priceperea Lordului Eddard.

Jon știa că altor oameni acuzați de trădare li se dăduse voie să-și răscumpere onoarea pe Zid, în zilele de demult. De ce nu și Lordului Eddard? Tatăl său, *aici*. Era un gând straniu, ciudat de neliniștitor. Ar fi fost o nedreptate uriașă să fie lăsat fără titlul de lord de Winterfell și forțat să se îmbrace în negru, dar asta însemna că rămânea în viață...

Ar permite Joffrey asta? Și-l aminti pe prinț la Winterfell, de felul în care-și bătuse joc de Rob și de Ser Rodrik, în curte. Jon nici nu fusese băgat în seamă; bastarzii nu erau demni nici măcar de disprețul său.

- Lordul meu, oare nu v-ar asculta regele?

Bătrânul Urs dădu din umeri.

- Un rege-copil... Îmi închipui că ascultă, mai degrabă, de maică-sa. Ce păcat că piticul nu-i cu ei. Este unchiul băietanului și a văzut ce nevoi avem, când ne-a vizitat. N-a fost bine că mama ta l-a luat în captivitate...

- Lady Stark nu este mama mea, îi reaminti Jon tăios. Tyrion Lannister îi fusese prieten. Dacă Lordul Eddard era ucis, ea ar fi fost la fel de vinovată ca regina. Lordul meu, dar ce-i cu surorile mele? Arya și Sansa erau cu tata, știți...

- Pycelle nu pomenește nici un cuvânt de ele, dar, fără nici o îndoială, sunt tratate cu blândețe. Am să-l întreb despre ele când îi voi scrie. Nici nu s-ar fi putut întâmpla într-un moment mai rău ca ăsta. Regatul n-a avut niciodată atâta nevoie de un rege puternic... Ne așteaptă zile întunecate și nopți reci, simt asta în oase... Îi adresă o privire speculativă. Sper că nu te gândești să faci vreo prostie, băiete?

E tatăl meu, ar fi vrut Jon să spună, dar știa că Mormont nu voia să audă așa ceva. I se uscaser gâtul. Se forță să mai ia o înghițitură de vin.

- Datoria ta este aici, acum, îi reaminti Lordul Comandant. Viața ta anterioară s-a sfârșit când te-ai îmbrăcat în negru. Corbul repetă cu un glas cavernos:

Negru. Mormont nici nu-l băgă în seamă. Indiferent ce fac acolo, la Debarcaderul Regelui, nu-i treaba noastră. Cum Jon nu răspunse, bătrânul își termină vinul și zise: Poți să pleci acum. Nu mai am și alte nevoi pentru astăzi. Măine m-ai putea ajuta să scriu scrisoarea aceea.

Jon nu-și amintea când se ridicase și plecase din seră. Următorul lucru de care fu conștient era că tocmai cobora treptele din turn, gândindu-se: *Este vorba despre tatăl meu, surorile mele, cum să nu mă privească și pe mine?*

Afară, unul dintre străjeri se uită la el și-i spusese:

- Fii tare, băiete. Zeii sunt cruzi. *Ei știi*, își dădu Jon seama.

- Tatăl meu nu este trădător, răspunse el scortșos.

Chiar și cuvintele i se opriseră în gât, de parcă ar fi vrut să-l sufoce. Vântul se întetea și în curte părea că se făcuse mai frig decât atunci când venise. Spiritul verii se retrăgea către culcuș.

Restul după-amiezii trecu precum un vis. Jon nu ar fi putut spune unde se dusese, ce făcuse sau cu cine vorbise. Nălucă era cu el, asta știa. Prezența tăcută a lupului străvechi îl liniștea. *Fetele n-au nici măcar asta*, se gândi el. *Lupii lor le-ar fi putut ajuta să fie în siguranță, însă Lady e moarta, iar Nymeria dispărută și ele sunt singure.*

Când soarele apuse, dinspre nord începu să bată vântul. Jon îi putea auzi vuietul lovind Zidul și meterezele înghețate, când se duse în sala de mese pentru cină. Hobb gătise o tocană de căprioară, cu orz, ceapă și morcovi. Când turnă o porție în plus în farfuria lui John și-i dădu un colț crocant de pâine, își dădu seama ce însemna asta. *Știe*. Privi în sală și văzu capete întorcându-se în grabă, priviri plecate din politețe. *Știi cu toții*.

Prietenii i se alăturară.

- I-am cerut septonului să aprindă o lumânare pentru tatăl tău, îi povesti Matthar. E o minciună, știm cu toții că este o minciună.

- Chiar și *Grenn* știe că este o minciună, se băgă Pyp. Grenn dădu din cap, iar Sam îl prinse de braț.

- Ești fratele meu acum, iar el este și tatăl meu atunci, zise băiatul cel gras. Dacă vrei să mergi la copacul inimii și să te rogi vechilor zei, vin cu tine.

Copacii inimii erau dincolo de Zid, dar știa ce voia Sam

să spună. *Sunt frații mei, se gândi. La fel de mult ca Robb și Bran și Rickon...*

Iar apoi se auzi un hohot de râs, ascuțit și crud ca un bici, și vocea lui Ser Alliser Thorne:

- Nu numai bastard, dar bastardul unui *trădător*, le spunea el celor din jurul său.

Într-o clipă, Jon sări peste masă cu un pumnal în mână. Pyp încercă să-l prindă, dar el își trase piciorul și goni pe masă, lovind castronul din mâinile lui Ser Alliser.

Tocana se împrăștie peste tot, pătându-i pe frați. Thorne se dădu înapoi. Oamenii strigau, însă Jon Snow nu-i mai auzea. Se repezi cu pumnalul la fața lui Ser Alliser, pentru a lovi ochii aceia reci, de onix, însă Sam se aruncă între ei, iar înaintea ca Jon să apuce să se miște, Pyp îi sări în spate, agățându-se ca o maimuță, Grenn îl apucă de brațe, în vreme ce Broscoiul îi smulse pumnalul dintre degete.

Târziu de tot, după ce-l duseseră în chilia sa, Mormont veni să-l vadă, cu corbul pe umăr.

- Ți-am spus să nu faci nici o prostie, băiete, zise Bătrânul Urs. *Băiete*, imită pasărea. Mormont dădu din cap, dezgustat. Și când te gândești că-mi pusesem mari speranțe în tine.

Îi luară pumnalul și sabia și-i spuseră să nu-și părăsească chilia până ce nu decideau ofițerii de rang înalt ce era de făcut cu el. Apoi puseră o strajă la ușa lui, să fie siguri că așa va face. Prietenilor săi nu li se dădu voie să-l viziteze, însă Bătrânul Urs se înduioșă și-i permise să-l țină pe Nălucă la el, așa că nu era singur cuc.

- Tatăl meu nu este trădător, îi spuse el lupului străvechi după ce plecară ceilalți. Nălucă îl privi în tăcere. Jon se așeză cu spatele sprijinit de perete, cu mâinile în jurul genunchilor, și se uită la lumânarea de lângă patul său îngust. Flacăra tremură și pâlpâi, iar umbrele crescură în jurul său. Încăperea părea că devine tot mai întunecată și mai rece. *Nu voi dormi în noaptea asta*, se gândi Jon.

Totuși, trebuie că ațipise. Când se trezi, avea picioarele amortite și strânse, iar lumânarea arsese demult.

- Nălucă, ce-i? întrebă el șoptit. Lupul străvechi își răsuci capul și privi în jos, spre el, dezvelindu-și colții cu un mârâit mut. *Oare nu cumva înnebunise?* se întrebă Jon. Sunt eu, Nălucă, murmură el, încercând să pară că nu-i era teamă.

Totuși, tremura violent. De când se făcuse așa de frig?

Nălucă plecă de lângă ușă. Acolo unde scrijelise lemnul erau urme adânci. Jon îl privi cu o îngrijorare crescândă.

- E cineva acolo, nu-i așa? șopti el.

Ghemuindu-se, lupul străvechi se târî îndărăt, blana albă ridicându-i-se pe spate. *Străjerul*, se gândi el, *au lăsat un om să păzească la ușă, iar Nălucă îl adulmecă prin lemn, asta-i tot*, încet, se ridică în picioare. Tremura incontrolabil, dorindu-și să fi avut încă sabia. Din trei pași repezi ajunse la ușă. Puse mâna pe clanță și trase spre interior. Scârțâitul balamalelor aproape că-l făcu să sară.

Paznicul era căzut lat, parcă fără nici un os întreg, pe treptele înguste, uitându-se spre el. Uitându-se *în sus* spre el, deși zăcea pe burtă. Capul îi fusese răsucit complet.

Nu se poate, își zise Jon. Acesta-i Turnul Lordului Comandant, este păzit zi și noapte, așa ceva nu se poate întâmpla, visez, am un coșmar.

Nălucă se strecură dincolo de el, ieșind pe ușă. Lupul începu să urce pe trepte, se opri, apoi privi spre Jon. Atunci auzi sunetul; scrâșnetul stins al unei cizme pe piatră, zgomotul unui zăvor tras. Sunetele veneau de deasupra. Dinspre camerele Lordului Comandant.

Poate că era un coșmar, însă nu visa.

Sabia străjerului era încă în teacă. Jon îngenunche și o trase afară. Duritatea oțelului îi dădu putere. Urcă pe trepte. Nălucă pășea fără zgomot înaintea lui. La fiecare cotitură a scării se mișcau umbrele. Jon se furișă îngrijorat, încercând fiecare umbră suspectă cu vârful sabiei.

Dintr-odată izbucni țipătul corbului lui Mormont. *Porumb, țipa pasărea. Porumb, porumb, porumb, porumb, porumb.* Nălucă țâșni, iar Jon se luă în goană după el. Ușa de la sera lui Mormont era dată într-o parte. Lupul străvechi se aruncă înainte. Jon se opri în prag, cu sabia în mână, oferindu-și răgaz pentru acomodarea ochilor. Draperiile grele fuseseră trase la fereastră, iar bezna era neagră precum cerneala.

- *Cine-i acolo?* strigă el.

Atunci văzu o umbră între umbre, alunecând spre ușa interioară care dădea în chilia de dormit a lui Mormont, un contur uman, complet negru, înfășurat în mantie și cu gluga trasă... Însă sub glugă, ochii-i luceau cu o strălucire albastră, înghețată...

Nălucă sări. Om și lup se rostogoliră pe podea împreună, fără ca vreunul să strige sau să mârâie, rostogolindu-se, lovindu-se de un scaun, răsturnând o masă încărcată cu hârtii. Corbul lui Mormont dădea din aripi deasupra. *Porumb, porumb, porumb, porumb...* Jon se simți la fel de orb ca Maester Aemon. Rămânând cu spatele la perete, se furișă spre fereastră și trase jos draperia. Lumina lunii inundă sera. Văzu mâini negre îngropate în blana albă, degete negre, umflate, strângându-se în jurul gâtului lupului străvechi. Nălucă se zbătea și se smucea, bătând aerul cu picioarele, însă nu se putea elibera.

Jon nu mai avea timp să se teamă. Se aruncă înainte, strigând, lovind cu sabia cu toată puterea sa. Oțelul trecu prin mânăci și piele și os, însă sunetul produs era cumva *altfel*. Mirosul care-l năpădi era atât de neobișnuit și de rece, încât aproape că se sufocă. Văzu brațul și mâna la podea, degetele negre fremătând într-o baltă de lumină lunară. Nălucă se eliberă de cealaltă mână și se retrase, cu limba roșie atârându-i din bot.

Bărbatul cu glugă își ridică fața albă ca luna, iar Jon lovi fără nici o ezitare. Sabia îl spintecă pe intrus până la os, tăindu-i jumătate din nas și deschizându-i o gaură dintr-un obraz în altul, sub ochii aceia, ochii, ochii precum stelele albastre care ardeau.

Jon recunoscuse acel chip. *Othor*, se gândi el, trăgându-se înapoi. *Zei, dar e mort, e mort, l-am văzut mort.*

Simți ceva rășcâindu-i glezna. Degetele negre îi zgâriau călcâiul. Brațul i se cățara pe picior, rupând lâna și carnea. Urlând de scârbă, Jon smulse degetele de pe picior cu vârful sabiei și azvârli mâna cât colo. Rămase tremurând, iar degetele se deschideau și se închideau.

Cadavrul se târa înainte. Nu cursese deloc sânge. Cu un singur braț și cu fața aproape tăiată în două, părea să nu fie afectat de nimic. Jon își împinse înainte sabia lungă.

- Du-te! porunci el, cu vocea devenită un scrâșnet.

Porumb, țipă corbul, porumb, porumb. Brațul tăiat se răsuci în mânăca sfâșiată, un șarpe alb cu cinci capete, ca degete. Nălucă se năpusti și o strânse între colți. Oasele pocniră. Jon reteză gâtul cadavrului, simți oțelul lovind adânc și năprasnic. Othor cel mort se lovi de el, doborându-l la pământ.

Lui Jon i se tăie respirația când masa răsturnată îl lovi între omoplați. Sabia, unde era sabia? Își pierduse afurisita de *sabie!* Când deschise gura să strige, arătarea îi înfipse degetele negre în gură. Sufocându-se, încercă să le scoată, însă omul mort era prea greu. Mâna se îndesă și mai adânc pe gâtul său, rece ce gheața, sufocându-l. Fața hoitului se lipi de a sa, acoperindu-i întregul câmp vizual. Ochii-i erau acoperiți de promoroacă, ' scânteind albaștri. Jon zgârie carnea rece cu unghiile și lovi picioarele arătării. Încercă să muște, încercă să lovească, încercă să respire...

Și, dintr-odată, apăsarea cadavrului dispăru, iar degetele-i fură smulse de pe gât. Jon se rostogoli, fornăind și tremurând. Nălucă se năpustise din nou. Privi cum lupul străvechi își îngroapă colții în pântecul arătării și cum începe să sfâșie și să rupă. Privi, numai pe jumătate conștient, zăbovind multă vreme până ce-și aminti să-și caute sabia...

...și-l văzu pe Lordul Mormont, gol și buimăcit de somn, stând în pragul ușii, ținând în mână o feștilă cu ulei. Sfâșiat și fără degete, brațul se târa pe podea răsucindu-se spre el.

Jon încercă să strige, însă vocea-i pierise. Clătinându-se pe picioare, lovi brațul azvârlindu-l cât colo și înșfacă lampa dintre degetele Bătrânului Urs. Flacăra tremură și aproape că se stinse. *Arzi!* croncăni corbul. *Arzi, arzi, arzi!*

Răsucindu-se, Jon văzu draperiile pe care le smulsese de la fereastră. Azvârli lampa cu toată forța în mijlocul pânzei mototolite. Metalul scrâșni, geamul se sparse, uleiul se împrăștie, iar draperia izbucni în flăcări cu *ummmffff!* puternic. Căldura care-i lovi fața i se păru mai dulce decât orice sărut pe care-l primise vreodată. – Nălucă! țipă el.

Lupul străvechi se smulse și veni la el, pe când arătarea se chinuia să se ridice, șerpi întunecați risipindu-i-se din burta sfâșiată. Jon înfipse mâna în flăcări, apucă draperia arzândă și biciui omul mort cu ea. *Să ardă, se rugă el, pe când țesătura năpădi cadavrul. Zei, vă rog, vă rog, lăsați-l să ardă.*

BRAN

Karstarkșii sosiră într-o dimineață rece și cu vânt, aducând de la castelul lor, de la Karhold, trei sute de călăreți și aproape două mii de pedestrași. Vârfurile de oțel ascuțit ale sulitelor licăreau în lumina palidă a soarelui pe când coloana se apropia. Un bărbat pășea înaintea lor, bătând un ritm de marș lent, grav, la o tobă mai mare decât el, *bum, bum, bum*.

Bran îi privi cum veneau, așezat într-un turn de pază de deasupra zidului exterior, uitându-se printr-unul dintre ochii de bronz ai lui Maester Luwin, cățărât pe umerii lui Hodor. Lordul Rickard însuși îi conducea, cu fiii săi, Harrion, Eddard și Torrhen, călărind lângă el sub flamurile negre ca noaptea, cu blazonul de raze albe al Casei lor. Bătrâna Nan spunea că aveau sânge de Stark în vene, de sute de ani, însă lui Bran nu i se părea că arătau ca și cei din familia Stark. Erau bărbați masivi și aprigi, cu fețele acoperite de bărbi dese, părul purtat în plete care le ajungeau până pe umeri. Mantiile lor erau făcute din piele și blănuri de urs și focă sau lup.

Știa că erau ultimii. Ceilalți lorzi erau deja aici, cu armatele lor. Bran tânjea să călărească printre ei, să vadă casele de iarnă pline până la refuz, mulțimile fremătătoare în piață, în fiecare dimineață, străzile brăzdate și frământate de roți și de copite. Însă Robb îi interzisese să părăsească castelul.

- Nu avem oameni în plus care să te păzească, îi explicase fratele său.

- Am să-l iau pe Vară, se împotrivise Bran.

- Nu te juca cu mine, Bran, zisese Robb. Știi foarte bine asta. Acum două zile unul dintre oamenii Lordului Bolton l-a înjunghiat pe unul de-al Lordului Cerwyn, la Bușteanul Fumegând. Mama m-ar jupui de viu dacă aș permite să fii pus în primejdie.

Folosise glasul lui Robb Lordul când îi spusese asta; Bran știa că asta însemna că nu mai încăpeau nici un fel de discuții. Era din cauza a ceea ce se petrecuse în pădurea lupilor. Amintirea încă îi mai stârnea vise oribile. Fusese la fel de neajutorat ca un bebeluș, neputându-se apăra mai bine ca Rickon. Ba nici cât el... Rickon, cel puțin, i-ar fi lovit.

Asta îl rușina. Era cu numai câțiva ani mai mic decât Robb; dacă fratele său era aproape bărbat, tot așa era și el. Ar fi trebuit să fie capabil să se protejeze.

Acum un an *înainte*, ar fi vizitat orașul chiar dacă asta ar fi însemnat să se cațere pe ziduri. În acele zile ar fi putut alerga pe scări, să încalece și să descalece singur de pe poneiul său, să-și mânuiască sabia de lemn suficient de bine încât să-l trântescă în mocirlă pe Prințul Tommen. Acum nu putea decât să privească, uitându-se prin tubul cu lentile al lui Maester Luwin. Maester îl învățase semnificația tuturor flamurilor: pumnul înzăuat al Gloverilor, argintiu pe stacojiu; ursul negru al lui Lady Mormont; bărbatul jupuit care-l reprezenta pe Roose Bolton de la Dreadfort; un elan pentru Hornwood; o secure de luptă pentru Cerwyni; trei molizi pentru Tallhart; și blazonul de temut al Casei Umber, un uriaș urlând în lanțurile spulberate.

Foarte curând se obișnuie și cu chipurile, când lorzii și fiii lor și cavalerii vasali sosiră la Winterfell pentru ospăț. Nici chiar Marea Sală nu era destul de mare pentru a-i așeza pe toți o dată, așa că Robb îi primi pe fiecare dintre stegarii lui principali, unul câte unul. Lui Bran i se dădea întotdeauna locul de onoare, de-a dreapta fratelui său. Unii dintre lorzii-stegari îi aruncau priviri ciudate pe când ședea acolo, de parcă s-ar fi întrebat cu ce drept un băiețandru era așezat deasupra lor, și mai era și olog.

- Câți sunt acum? îl întreabă Bran pe Maester Luwin, pe când Lordul Karstark și fiii săi trecură printre porțile de la zidul exterior. <

- Douăsprezece mii de oameni sau pe aproape, nu mai contează.

- Câți cavaleri?

- Destul de puțini, zise Maester cu un aer nerăbdător. Ca să ajungi cavaler, trebuie să stai de veghe în sept și să fii uns cu cele șapte uleiuri pentru a-ți sfinți jurămintele, în nord, numai câteva din marile Case păstrează cultul celor Șapte. Restul îi venerază pe vechii zei și nu numesc cavaleri... Însă acești lorzi și fiii lor și oamenii lor nu sunt mai puțin impunători sau mai puțin loiali și onorabili. Valoarea unui bărbat nu este indicată de particula *ser* pusă înaintea numelui său. Așa cum ți-am spus de sute de ori înainte.

- Totuși, zise Bran, câți cavaleri sunt?

Maester Luwin oftă.

- Trei sute, poate patru... Între cei trei mii de lăncieri care nu sunt cavaleri.

- Lordul Karstark este ultimul, făcu Bran gânditor. Robb îl va ospăta la noapte.

- Fără îndoială că da.

- Și cât mai este până... până când pleacă?

- Trebuie să pornească foarte curând, ori deloc, zise Maester Luwin. Orașul de iarnă este plin până la refuz, iar această armată va mătura întregul domeniu dacă mai stă mult aici. Alții așteaptă să li se alăture pe drumul regelui, cavaleri de stepă și de pe lângă lacuri și Lorzii Manderly și Flint. Luptele au început deja pe domeniile de lângă râuri, iar fratele tău are multe leghe de străbătut.

- Știu. Bran se simțea la fel de mizerabil pe cât îi sunase vocea. Îi înapoie tubul de bronz și observă cât de mult se rărise pe creștet părul lui Luwin. Putea vedea pielea rozalie ițindu-se printre fire. I se părea ciudat să se uite în jos la el, în acest fel, când își petrecuse întreaga viață privindu-l de jos în sus, însă când ședea pe spatele lui Hodor, puteai privi de sus pe toată lumea.

- Nu mai vreau să mă uit. Hodor, du-mă înapoi la fortăreață.

- Hodor, zise Hodor.

Maester Luwin strecură tubul în mâneca sa.

- Bran, fratele tău, lordul, nu va mai avea timp să te vadă acum. Trebuie să-i întâmpine pe Lordul Karstark și pe fiii lui.

- N-am să-l deranjez pe Robb. Vreau să merg în grădina zeilor. Își puse mâna pe umărul lui Hodor.

- Hodor.

Un șir de suporturi dăltuite în granit formau o scară pe zidul interior al turnului. Hodor fredona ceva fără nici o noimă coborând lent, în timp ce Bran se clătina pe spatele lui, în hamul împletit pe care i-l făcuse Maester Luwin. Acesta se inspirase din coșurile pe care le foloseau femeile ca să ducă lemne de foc în spate; după aceea fusese cât se poate de simplu să decupeze găuri pentru picioare și să atașeze câteva curele pentru a distribui mai echilibrat greutatea lui Bran. Nu era așa de bine ca atunci când era în

șă pe Dansatoare, însă erau locuri unde calul nu putea ajunge, iar el nu se simțea atât de rușinat pe cât era când Hodor îl căra în brațe, ca pe un copil. Și lui Hodor părea să-i placă, deși cu el era greu să-ți dai seama. Singurul lucru neplăcut erau ușile. Uneori, Hodor *uita* că-l avea pe Bran în spate și putea fi dureros când trecea de uși.

Timp de aproape două săptămâni, fură atât de multe sosiri și plecări, încât Robb porunci ca ambele grilaje de la porți să fie ținute ridicate, iar între ele, podul coborât chiar și în miez de noapte. Când Bran ieși din turn, coloana lungă de lăncieri în armuri trecea șanțul de apărare dintre ziduri – oamenii lui Karstark, urmându-și lorzii în castel. Purtau armuri negre și coifuri semideschise și mantii din lână neagră, țesute cu razele albe. Hodor mărșăluie pe lângă ei, zâmbindu-și sieși, iar cizmele-i tropăiau pe lemnul podului. Călăreții le aruncară priviri nedumerite, iar Bran auzi chiar și un hohot. Refuză însă să se lase copleșit.

- Oamenii se vor uita după tine, îl avertizase Maester Luwin prima dată când legaseră coșul împletit pe spatele lui Hodor. Te vor privi și vor vorbi, iar unii vor râde de tine. *Să-i las să rada*, se gândea Bran. Nimeni nu râdea de el în camera de dormit, însă nu putea să-și ducă viața în pat.

Pe când treceau pe sub grilajul porții, Bran își puse două degete în gură și fluieră. Vară veni gonind din curte. Deodată, lăncierii lui Karstark se luptau să-și strunească bidiviii, caii își dădeau ochii peste cap și nechezau înspăimântați. Un armăsar dădu înapoi, iar călărețul blestemă și se agăță de hamuri cu disperare.

Mirosul lupilor străvechi înspăimânta caii, dacă aceștia nu erau obișnuiți cu el, dar se potoleau îndată ce Vară pleca.

- Grădina zeilor, îi aminti Bran lui Hodor.

Chiar și Winterfell era ticsit. Curtea răsuna de zăngănitul săbiilor și securilor, de huruitul căruțelor și de lătrăturile câinilor. Ușile armureriei erau deschise, iar Bran îl zări pe Mikken la forja sa, lovind cu ciocanul în timp ce transpirația îi curgea pe pieptul dezgolit. Bran nu mai văzuse niciodată atât de mulți necunoscuți, nici măcar când Regele Robert venise să-l viziteze pe tatăl său.

Încercă să nu se crispeze când Hodor se strecură pe sub canatul ușii joase. Străbătură un hol lung și întunecos, cu

Vară strecurându-se cu ușurință pe lângă ei. Lupul se uita în sus din când în când, cu ochii arzând precum aurul lichid. Lui Bran i-ar fi plăcut să-l atingă, însă era prea sus ca să poată ajunge cu mâna.

Grădina zeilor era o insulă de pace în haosul care devenise Winterfell. Hodor își făcu drum printre pâlcurile dese de stejari și molizi, până lângă iazul netulburat de lângă copacul inimii. Se opri sub crengile noduroase ale acestuia, fredonând. Bran ridică brațele și se săltă din scaun, trăgându-și greutatea picioarelor moarte prin găurile coșului împletit. Rămase atârnat o clipă, legănându-se, iar frunzele de un roșu-închis i se frecară de față, până când Hodor îl apucă și-l puse pe o piatră netedă, așezată lângă apă.

- Vreau să rămân singur pentru câțva timp, zise. Du-te și înnoată. Mergi la iazuri.

- Hodor.

Hodor țopăi printre copaci și dispăru. Dincolo de grădina zeilor, sub ferestrele Casei de Oaspeți, un pârau subteran, fierbinte, alimenta trei iazuri mici. Din apă se înălțau aburi, zi și noapte, iar zidul care se ridica pe lângă ele era acoperit de mușchi. Hodor ura apa rece și se zbătea ca o pisică sălbatică atunci când era amenințat cu săpunul, dar se cufunda cu bucurie în cel mai fierbinte dintre iazuri și putea sta acolo cu orele, scoțând un bolborosit sonor, imitând pâraul, ori de câte ori ieșea din adâncimea verzuie și tulbure pentru a lua o gură de aer.

Vară bău și se așeză lângă Bran. El mângâie botul lupului și, pentru o clipă, băiatul și animalul se simțiră împăcați. Lui Bran îi plăcuse dintotdeauna grădina zeilor, chiar și *înainte*, însă în ultima vreme se simțea din ce în ce mai atras de ea. Nici chiar copacul inimii nu-l mai speria ca înainte. Ochii adânci, roșii, sculptați în trunchiul alb, continuau să-l privească, dar acum îl linișteau. Zeii priveau spre el, își spusese; vechii zei, zeii familiei Stark și ai Primilor Oameni și ai copiilor pădurii, zeii *tatălui* său. Se simțea în siguranță în văzul lor și tăcerea adâncă a copacilor îl ajuta să gândească, Bran se gândise mult de la cădere; gândise și visase și vorbise cu zeii.

- Vă rog, faceți în așa fel încât Robb să nu plece, se rugă el încet. Își plimbă palma prin apa rece, trimitând undele în

tot iazul. Faceți-l să rămână. Sau, dacă trebuie să plece, aduceți-l acasă în siguranță, cu mama și tata și fetele. Și faceți... faceți ca Rickon să înțeleagă.

Frățiorul său se agita ca o furtună de zăpadă de când aflase că Robb se ducea la război, când înlăcrimat, când furios. Refuzase să mai mănânce, plângând și urlând mai toată noaptea, ba chiar o lovise pe Bătrâna Nan când ea încercase să-i cânte ceva pentru a-l face să doarmă, iar a doua zi dispăruse. Robb pusese jumătate din oamenii de la castel să-l caute, iar când în cele din urmă îl găsiseră în cripte, Rickon încercase să-i taie cu o sabie de fier, ruginită, luată din mâna unuia dintre regii morți, iar Câinele Lăptos țâșnise din beznă ca un demon cu ochii verzi. Lupul devenise aproape la fel de sălbatic ca Rickon; îl mușcase pe Gage de braț și sfâșiasse o bucată din coapsa lui Mikken. Trebuise ca însuși Robb și Vântul Cenușiu să vină și să-l potolească, Farlen pusese ca lupul negru să fie înlănțuit în cușcă, iar Rickon plânsese și mai mult pentru că rămăsese fără el.

Maester Luwin îl sfătuisse pe Robb să rămână la Winterfell, iar Bran se rugase de el, pentru propria sa siguranță, la fel ca pentru a lui Rickon, însă fratele său clătinase doar din cap și repetase cu încăpățănare:

- Nu vreau să plec. *Trebuie* să plec.

Erau doar pe jumătate o minciună. Cineva trebuia să se ducă, să mențină poziția la Gât și să-i ajute pe Tully împotriva Lannisterilor, Bran putea înțelege asta, însă nu *trebuia* să fie chiar Robb. Fratele său i-ar fi putut ceda comanda lui Hal Mollen, lui Theon Greyjoy sau unuia dintre lorzii-stegari. Maester Luwin îl îndemnase să facă asta, însă Robb nici nu voise să audă.

- Tatăl meu, lordul, nu ar trimite niciodată oameni să moară în vreme ce el ar rămâne ca un laș în spatele zidurilor.

Acum, lui Bran, Robb i se părea aproape un străin, un adevărat lord, deși nu trecuse încă de cea de-a șaisprezecea zi de nume. Chiar și stegarii tatălui lor păreau să fi simțit asta. Mulți voiseră să-l pună la încercare, fiecare în felul său. Roose Bolton și Robett Glover ceruseră amândoi să li se încredințeze onoarea de a conduce lupta, primul imperios, iar cel de-al doilea cu un zâmbet și o

glumă. Solida și cărunta Maege Mormont, îmbrăcată în zale, ca un bărbat, îi spusese direct lui Robb că era destul de tânăr încât să-i fie nepot și că nu era treaba lui să-i dea ei porunci... Însă se întâmpla că ea avea o nepoată pe care i-ar fi dat-o cu dragă inimă de soție. Lordul Cerwyn, cel cu vorba moale, chiar își adusese fiica cu el, o fată rotofeie și așezată, de treizeci de ani, care stătea la stânga tatălui ei și nu-și ridica niciodată ochii din farfurie. Jovialul Lord Hornwood nu avea fiice, însă adusese daruri, un cal într-o zi, o halcă de carne de căprioară în alta, un corn placat cu argint în cealaltă zi, și nu ceruse nimic în schimb... nimic în afară de un anumit avanpost luat de la bunicul său, drepturi de vânătoare la nord, o anumită colină și să fie lăsat să facă o îndiguire la Cuțitul Alb, dacă nu-i era cu supărare lordului.

Robb îi răspunsese fiecăruia cu o politețe rece, așa cum ar fi făcut și tatăl său, iar cumva îi supuse voinței sale.

Iar când Lordul Umber, căruia oamenii săi îi spuneau Marele Jjon, înalt cât Hodor și de două ori mai masiv, amenințase să-și retragă trupele dacă era plasat în urma oamenilor lui Hornwood și Cerwyn în ordinea de marș, Robb îi spusese că n-avea decât.

- Iar când terminăm cu Lannisterii, promisese el, scărpinându-l pe Vântul Cenușiu în dosul urechii, ne vom întoarce spre nord, te vom scoate din fortăreața ta și te vom spânzura ca pe un sperjur. Înjurând, Marele Jon azvârlise în foc un burduf cu bere și jurase că Robb era atât de „verde” încât urina iarbă.

Când Hallis Mollen se dusesse să-l astâmpere, îl trântise la pământ, lovise o masă și trăsese cea mai înspăimântătoare sabie pe care o văzuse Bran vreodată. Pe bănci, fiii și frații săi și vasalii săriră în picioare, cu săbiile în mâini.

Cu toate astea, Robb spusese doar un cuvânt și, cu un mârâit și într-o clipă, Lordul Umber ajunsese pe spate, în timp ce sabia i se rostogolea pe jos, la trei pași distanță, iar mâna îi șiroia de sânge, acolo unde Vântul Cenușiu îi mușcase două degete.

- Tatăl meu, lordul, m-a învățat că a ridica sabia împotriva lordului tău înseamnă moarte, zisese Robb, dar, fără îndoială, nu ai vrut decât să-mi tai friptura.

Lui Bran i se strânsese stomacul când Marele Jon se chinuise să se ridice, sugându-și cioturile însângerate ale degetelor... Însă dintr-odată, spre uluirea sa, uriașul izbucnise în răs.

- Friptura, urlă el, e a naibii de tare asta.

Și așa se făcu, apoi, că Marele Jon devenise mâna dreaptă a lui Robb, cel mai aprig dintre cavaleri, spunând în gura mare că tânărul lord era chiar un Stark și că toți ar face bine să se așeze în genunchi înaintea lui, dacă nu voiau să si-i vadă sfâșiați.

Totuși, chiar în aceeași noapte, fratele său veni în dormitorul lui Bran, palid și zguduit, după ce focurile aproape că pieriseră în Marea Sală.

- Credeam că o să mă omoare, îi mărturisi Robb. Ai văzut cum l-a doborât pe Hal, de parcă n-ar fi fost mai răsărit decât Rickon? Zei, am fost speriat de moarte. Iar Marele Jon nu-i chiar cel mai rău dintre ei, ci doar cel mai zgomotos. Lordul Roose nu spune niciodată nimic, se uită doar la mine, și nu mă pot gândi decât la încăperea aceea pe care o au în Dreadfort, acolo unde Boltonii atârnă pieile dușmanilor lor.

- Asta-i doar una dintre poveștile Bătrânei Nan, zise Bran, însă o undă de îndoială se strecură în vocea sa. Nu-i așa?

- Nu știu. Clătină obosit din cap. Lordul Cerwyn vrea să-și aducă fiica în sud, cu noi. Ca să-i gătească, zice el. Theon este sigur că am să gădesc fata în patul meu, într-o noapte. Aș vrea... aș vrea ca tata să fie aici...

Acesta era un lucru cu care erau de acord, Bran și Rickon și Lordul Robb; cu toții voiau ca tatăl lor să fi fost aici. Însă Lordul Eddard se afla la o mie de leghe depărtare, captiv în vreo tainiță, un fugar vânat de toți, gonind să-și scape viața, sau poate chiar mort. Nimeni nu părea să știe ceva sigur; fiecare drumeț venea cu o altă poveste, mai înspăimântătoare decât cea dinainte. Capetele oamenilor din garda tatălui lor putrezeau pe meterezele de la Fortăreața Roșie, înfipte în sulițe. Regele Robert era mort, de mâna tatălui lor. Baratheonii porniseră să asedieze Debarcaderul Regelui. Lordul Eddard fugise în sud, împreună cu Renly, fratele netrebnic al regelui. Arya și Sansa fuseseră ucise de Câine. Mama lor îl ucisese pe

Tyrion, Pezevenghiul, și-i atârname hoitul pe zidurile de la Riverrun. Lordul Tywin Lannister mășăluia spre Eyrie, pârjolind și ucigând tot ce găsea în drumul său. Un drumeț îmbibat de vin pretindea chiar că Rhaegar Targaryen se sculase din morți și că pornise spre Piatra Dragonului cu o vastă oștire de eroi străvechi pentru a cere tronul tatălui său.

Când veni corbul, purtând o scrisoare cu sigiliul tatălui lor și scrisă de mâna Sansei, adevărul crud nu părea mai puțin incredibil. Bran nu va uita niciodată expresia de pe fața lui Robb când citise cuvintele surorii sale:

- Spune că tata a uneltit pentru a comite trădarea împreună cu frații regelui. Regele Robert este mort, iar mama și eu suntem chemați la Fortăreața Roșie pentru a-i jura credință lui Joffrey. Spune că trebuie să-i fim loiali și, când se va mărita cu Joffrey, îl va ruga să cruțe viața tatălui nostru, lordul. Degetele sale se strânseseră pumn, strivind scrisoarea Sansei. Și nu spune nimic de Arya, *nimic*, nici măcar un cuvânt. Blestemata! Ce-i cu fata asta?

Bran se simțea înghețat pe dinăuntru.

- Și-a pierdut lupul, spuse el moale, amintindu-și ziua când patru dintre străjerii din garda tatălui se întorseseră din sud cu oasele lui Lady.

Vară și Vântul Cenușiu și Câinele lăptos începuseră să urle înainte ca ei să traverseze podul mobil, jalnic și dezolant. Sub umbra Primei Fortărețe se întindea un cimitir vechi cu pietre de mormânt acoperite de licheni deschiși la culoare, locul unde vechii Regi din Winter îi lăsaseră să-și afle odihna pe servitorii lor credincioși. Acolo au îngropat-o pe Lady, în vreme ce frații ei se vânzoleau printre morminte ca niște umbre neliniștite. Plecase spre sud și se întorseseră de acolo numai oasele ei.

Bunicul lor, bătrânul Lord Rickard, se dusese și el, împreună cu fiul Său, Brandon, care fusese fratele tatălui său, împreună cu două sute din cei mai buni oameni. Nu se mai întorsese nici unul. Iar tatăl lor plecase și el în sud, cu Arya și Sansa, Jory și Hullen, Tom Grasul și ceilalți, iar mai târziu mama și Ser Rodrik plecaseră la rândul lor și nu se mai întorseseră nici ei. Iar acum voia să plece și Robb. Nu la Debarcaderul Regelui și nu ca să depună jurământ de credință, ci la Riverrun, cu o sabie în mâini. Iar dacă tatăl

lor, lordul, era cu adevărat întemnițat, asta nu putea însemna decât moartea lui sigură. Pe Bran asta îl înspăimânta mai mult decât ar fi putut spune.

- Dacă Robb trebuie să plece, vegheați asupra lui, îi imploră Bran pe vechii zei, pe când aceștia îl priveau cu ochii roșii ai copacului inimii, și vegheați și asupra oamenilor săi, Hal și Quent și restul, Lordul Umber și Lady Mormont și asupra celorlalți lorzi. Și asupra lui Theon, cred. Vegheați asupra lor, să fie în siguranță, dacă binevoiți, zeilor. Ajuțați-i să-i înfrângă pe Lannisteri și să-l salveze pe tata și să ajungă cu bine acasă.

O adiere ușoară străbătu grădina zeilor, iar frunzele roșii tresăriră și şușotiră. Vară își dezveli dinții.

- Îi auzi, băiete? întrebă o voce.

Bran își ridică privirile. Osha stătea de partea cealaltă a iazului, sub un stejar bătrân, iar chipul ei era umbrat de frunze. Chiar și în fiare, venetica se mișca tăcută ca o pisică. Vară dădu ocol iazului și o adulmecă. Femeia înaltă se trase înapoi.

- Vară, la mine, strigă Bran. Lupul străvechi mai adulmecă o dată și se răsuci, gonind înapoi. Bran îl îmbrățișa. Ce faci aici? N-o mai văzuse pe Osha din ziua în care o luaseră în captivitate, în pădurea lupilor, deși știa că fusese trimisă să lucreze la bucătărie.

- Ei sunt și zeii mei, zise Osha. Dincolo de Zid, sunt singurii zei. Părul îi crescuse, castaniu și despletit. O făcea să arate mai a femeie, ca și rochia simplă de pânză maro, grosolană, pe care i-o dăduseră când îi luaseră cămașa de zale și platoșa din piele.

- Gage mă lasă să-mi spun rugăciunile din când în când, când simt nevoia, și eu îl las să facă ce pofteste pe sub hainele mele, când are trebuință. Pentru mine nu înseamnă nimic. Îmi place mirosul de făină de pe mâinile lui, iar el e mai blând decât Stiv. Îi oferi o plecăciune stângace. Te părăsesc acum. Mă așteaptă oale de curățat.

- Nu, rămâi, îi porunci Bran. Spune-mi, ce înseamnă să-i auzi pe zei?

Osha îl studie.

- Îi întrebi, iar ei îți răspund. Deschide-ți urechile, ascultă, vei auzi.

Bran ascultă.

- E doar vântul, spuse el după un moment de îndoială. Foșnesc frunzele.

- Cine crezi că trimite vântul, dacă nu zeii? Ea se așeză pe malul celălalt al iazului, în fața lui, scoțând un zornăit ușor la fiecare mișcare. Mikken îi prinsese de încheieturi cătușe din fier, legate de un lanț greu; putea umbla, dar numai atât timp cât nu făcea pași mari, însă nu avea cum să fugă sau să se cațăre, ori să încalece un cal. Te văd, băiete. Te aud. Acel foșnet sunt ei, vorbind.

- Despre ce vorbesc?

- Sunt triști. Fratele tău, lordul, nu va primi ajutorul lor, nu acolo unde se duce el. Vechii zei nu au nici o putere în sud. Pădurile de acolo au fost tăiate toate, cu mii de ani în urmă. Cum ar putea să aibă grijă de fratele tău, când nu au ochi?

Bran nu se gândise la asta. Îl înspăimânta. Dacă nici zeii nu-l puteau ajuta pe fratele său, ce speranțe mai putea avea? Poate că Osha nu-i auzea bine. Își înalță capul și încercă să asculte din nou. Credea că poate auzi tristețea acum, însă nimic mai mult decât atât.

Foșnetul se înteteși. Bran auzi pași înăbușiți și un mormăit greoi, iar Hodor țâșni dintre copaci, gol și zâmbitor.

- Hodor!

- Cred că ne-a auzit vocile, zise Bran. Hodor, ți-ai uitat hainele.

- Hodor, se învoi Hodor. Șiroia de apă, din creștet până-n tălpi, risipind aburi în aerul rece. Trupul său era acoperit cu păr castaniu, des ca o blană. Bărbăția îi atârna între picioare, lungă și grea.

Osha îl măsură cu un zâmbet acru.

- Ia uite ce mai namilă, spuse ea. Dacă ăsta n-are sânge de uriaș în el, eu sunt regina.

- Maester Luwin spune că nu mai există uriași. El zice că sunt morți cu toții, ca și copiii pădurii. Tot ce a mai rămas din ei sunt niște oase vechi, îngropate în pământ, pe care țărani le mai scot din când în când la suprafață cu plugurile.

- Lasă-l pe Maester Luwin să călărească dincolo de Zid, făcu Osha. Va găsi el uriași, ori s-ar putea să-l găsească ei pe el. Fratele meu a ucis o femeie de-a lor. Avea trei metri înălțime și putea fi luată drept pricajită. Se știe că pot să

crească până la patru metri. Sunt niște arătări înspăimântătoare, numai păr și dinți, iar femeile au bărbi la fel ca bărbații, așa că nu poți să le deosebești de ei. Femeile lor se împreunează cu bărbații noștri și de aici vin corciturile. Pentru femeile noastre pe care le prind e mult mai rău. Bărbații uriași sunt atât de mari acolo, că sparg o fecioară înainte să apuce să o pătrundă și să-i facă un copil. Rânji spre el. Dar nu știi ce vreau să spun cu asta, nu, băiete?

- Ba știi, replică Bran. Înțelegea destule despre împreunări, văzuse câinii prin curte și privise cum făcea un armăsar cu o iapă, însă discuțiile despre asta îl stânjeneau. Se uită spre Hodor. Du-te înapoi și ia-ți hainele, Hodor. Du-te și te îmbracă.

- Hodor.

Plecă de unde venise, aplecându-se sub crengile gârbovite ale copacului.

Era *teribil* de mare, se gândi Bran, privindu-l plecând.

- Chiar sunt uriași adevărați dincolo de Zid? o întrebă pe Osha, nesigur.

- Uriași și lucruri mult mai rele decât ei, domnisorule. Asta am tot încercat să-i spun fratelui tău când m-a întrebat, și lui Maester și băiatului acela zâmbitor, Greyjoy. S-a stârnit vântul rece, iar bărbații pleacă de lângă focurile lor și nu se mai întorc niciodată... ori dacă se întorc, nu mai sunt *bărbați*, ci niște spurcăciuni cu ochi albaștri și mâini reci și negre. De ce crezi că fugeam spre sud, împreună cu Stiv și Hali și ceilalți nebuni? Mance crede că va putea lupta, curajosul și încăpățânatul, de parcă arătările albe n-ar fi altceva decât cercetași, dar ce știe el? Poate să-și spună Regele-de-dincolo-de-Zid cât o pofti, dar nu-i decât o cioară bătrână care si-a luat zborul din Turnul Umbrei. N-a gustat niciodată iarna. M-am *născut* acolo, copile, la fel ca mama și ca mama *ei* înainte și ca mama acesteia, născute din Oamenii Liberi. Ne amintim. Osha se ridică, iar lanțurile zdrăngăniră. Am încercat să-i spun domnișorului de frate-tău, dar abia ieri l-am văzut prin curte. „Lordul meu, Stark”, i-am zis cu tot respectul, dar s-a uitat parcă prin mine, iar prostănaclul ăla transpirat de Umber Marele Jon m-a azvârlit din calea lui. Atunci așa să fie, am să-mi port fiarele și-mi voi ține gura. Un bărbat care nu ascultă nu poate auzi.

- Spune-mi *mie*. Robb mă va asculta, știu că da.

- Da? Vom vedea. Să-i spui asta, don'șorule. Spune-i că pleacă în marș într-o direcție greșită. Spre nord ar trebui să-și conducă oamenii. *Nord*, nu sud. Mă auzi?

Bran dădu din cap.

- Am să-i spun.

Însă în noaptea aceea, când cinară în Marea Sală, Robb nu li se alătură. Mancă în seră, împreună cu Lordul Rickard și Marele Jon și ceilalți lorzi-stegari, pentru a pune la punct ultimele pregătiri pentru marșul cel lung care-i aștepta. Îi rămăsese lui Bran sarcina de a ocupa locul în capul mesei și să îi ospăteze pe fiii Lordului Karstark și pe ceilalți prieteni de vază. Deja se așezaseră când Hodor îl aduse pe Bran în sală, cărându-l în spate, și îngenunche lângă scaunul înalt. Doi dintre servitori îl ajutară să-l scoată din coș. Bran putea simți asupra lui ochii tuturor străinilor din sală. Se lăsase tăcerea.

- Lorzii mei, anunță Hallis Mollen, iată-l pe Brandon Stark de Winterfell.

- Vă spun bun-venit la focul nostru, zise Bran țeapăn, vă ofer carne și mied, în onoarea prieteniei noastre.

Harrion Karstark, cel mai mare dintre fiii Lordului Rickard, se plecă, iar frații săi îl urmară; totuși, pe când se reăzau la locurile lor, îi auzi pe cei doi tineri șușotind între ei, peste zăngănitul cupelor cu vin:

- ... mai bine aș muri decât să trăiesc așa, murmură unul, Eddard, tizul tatălui său, iar fratele său, Torrhen, spuse că era mai mult ca sigur că băiatul era fărâmat și pe dinăuntru, la fel ca pe dinafară, fiind prea laș ca să-și ia singur viața.

Fărâmat, se gândi Bran cu amărăciune, pe când strângea cuțitul. Asta era el acum? Bran cel Fărâmat?

- Nu vreau să fiu fărâmat, îi șopti el îndârjit lui Maester Luwin, care fusese așezat de-a dreapta sa. Vreau să fiu cavalier.

- Sunt unii care spun că ordinul meu este cel al cavalerilor minții, răspuse Luwin. Ești un băiat surprinzător de isteț, când îți muncești mintea, Bran. Te-ai gândit vreodată că ai putea purta colierul de Maester? N u există nici o limită în ceea ce ai putea învăța.

- Vreau să învăț *vrăji*, îi spuse Bran. Cioara mi-a promis

că voi zbura.

Maester Luwin oftă.

- Te pot învăța istorie, tătăduiri, despre ierburi. Pot să te învăț graiul corbilor și cum să construiești un castel, să știi cum marinarii își conduc corăbiile luându-se după stele. Pot să te mai învăț măsurarea zilelor și marcarea anotimpurilor, iar la Citadela din Orașul Vechi ei te pot învăța alte o mie de lucruri. Dar, Bran, nimeni nu te poate învăța vrăjitorii.

- Copiii ar putea, făcu Bran. Copiii pădurii. Asta-i aminti de promisiunea pe care i-o făcuse Oshei, în grădina zeilor, așa că-i povesti lui Luwin ce-i spusese ea. Maester ascultă politicoș.

- Cred că femeia venetică ar putea să-i dea Bătrânei Nan lecții de scornit povești, zise el după ce Bran termină. Am să discut și eu cu ea, dacă vrei, dar ar fi cel mai bine dacă nu l-ai tulbura pe fratele tău cu această sminteală. Are și așa destule pe cap, fără să se mai preocupe și de uriași și oameni morți prin păduri. Lannisterii îl țin prizonier pe tatăl tău, Bran, nu copiii pădurii, își puse mâna cu blândețe pe brațul lui. Gândește-te la ce am spus, copile.

Două zile mai târziu, pe când zorii roșii se întindeau pe cerul măturat de vânt, Bran se afla în curtea din spatele postului de pază de la poartă, legat pe spatele Dansatoarei, luându-și rămas-bun de la fratele său.

- Acum ești stăpânul Winterfellului, îi spuse Robb.

Încălecuse un armăsar cenușiu, lățos, cu scutul agățat de crupa calului; lemn întărit cu fier, alb cu cenușiu, cu botul rânjit al unui lup străvechi. Purta o cămașă de zale cenușii peste platoșa din piele tare, sabie și pumnal la cingătoare, iar pe umăr îi atârna o mantie tivită cu blană. Trebuie să iei locul meu, așa cum eu l-am luat pe al tatălui nostru până când ne întoarcem acasă.

- Știi, răspunse Bran cu inima strânsă. Nu se mai simțise niciodată atât de singur sau de speriat. Nu știa cum să se poarte ca un stăpân.

- Ascultă de sfaturile lui Maester Luwin și ai grijă de Rickon. Spune-i că am să mă întorc imediat ce luptele se vor fi terminat.

Rickon refuzase să coboare în curte. Era sus, în camera lui, cu ochii roșii, sfidător.

- *Nu!* strigase când Bran îl întrebase dacă nu voia să-și ia rămas-bun de la Robb. *NU rămas-bun !*

- I-am spus. Zice că nimeni nu va mai veni vreodată înapoi.

- Nu poate rămâne un copilandru pentru totdeauna. Este un Stark. Are aproape patru ani. Robb oftă. Ei bine, mama va veni curând înapoi, iar eu am să-l aduc pe tata, promit.

Își întoarse armăsarul și plecă. Vântul Cenușiu îl urmă, sărind pe lângă calul de luptă, suplu și iute. Hallis Mollen ieși înaintea lor pe poartă, purtând flamura albă, fâlfâitoare, a Casei Stark, în vârful unei prăjini lungi din frasin alb. Theon Greyjoy și Marele Jon îl flancau pe Robb, iar cavalerii lor se înșirau în spate, într-o coloană dublă, și vârfurile de oțel ale lăncilor sclipeau în soare.

Își aminti, fără nici o plăcere, cuvintele Oshei. *Pleacă în marș într-o direcție greșită.* Pentru o clipă, vru să galopeze după el și să-i strige avertismentul, însă Robb dispăru dincolo de girilaj, iar clipa se spulberă.

Dincolo de zidurile castelului, se auzea zarvă mare. Pedestrașii și orășenii îl ovaționau pe Robb când trecea mai departe, își dădu Bran seama; îl ovaționau pe Lordul Stark, pe Lordul de Winterfell, călare pe mărețul său armăsar, cu mantia fâlfâind și Vântul Cenușiu gonind pe lângă el. Pe el nu-l vor ovaționa niciodată în acest fel, își dădu el seama cu un simțământ amar. N-avea decât să fie și Lord de Winterfell, cât timp tatăl și fratele lui erau plecați, dar era tot Bran cel Fărămat. Nici măcar nu se putea da jos de pe propriul său cal, decât căzând.

Când ovațiile depărtate se stinseră și, în cele din urmă, curtea se goli, Winterfell părea părăsit și mort. Bran se uită în jurul său, la chipurile celor care rămăseseră, femeii și copiii și bătrâni... Hodor. Uriașul băiat de grajd avea o expresie pierdută și înspăimântată.

- Hodor? zise el cu tristețe.

- Hodor, fu Bran de acord, întrebându-se ce însemna de data asta.

DAENERYS

După ce-și făcuse plăcerea, *Khal* Drogo se ridică de pe saltelele de dormit pentru a o privi de sus. Pielea sa lucea întunecată precum bronzul în lumina rumenă a vetrei, vechile urme ale cicatricilor fiind vizibile pe pieptul lui lat. Părul negru ca pana corbului, despletit și lăsat liber, curgea în cascadă pe umerii săi și pe spate, mult dincolo de șold. Bărbăția sa avea o lucire umedă. Gura *khal*-ului se țuguie într-o strâmbătură, pe sub umbra mustății lungi.

- Armăsarul care va călări lumea nu are nevoie de scaune de fier.

Dany se propti într-un cot pentru a privi în sus spre el, atât de înalt și de maiestuos. Îi plăcea în special părul lui. Nu fusese tăiat niciodată, așa cum el nu cunoscuse niciodată înfrângerea.

- S-a prevestit că armăsarul va călări până la capătul lumii, spuse ea.

- Lumea se termină la marea cea neagră și sărată, răspunse Drogo. Înmuie o cârpă în vasul cu apă caldă pentru a-și șterge transpirația și unsoarea de pe piele. Nici un cal nu poate trece de apa otrăvită.

- În Orașele Libere sunt mii de corăbii, îi spuse Dany, așa cum îi mai spusese și înainte. Cai de lemn, cu sute de picioare, care zboară pe deasupra mării cu aripile umplute de vânt.

Khal Drogo nici nu voia să audă de asta.

- Nu vom mai vorbi de cai de lemn și scaune de fier. Azvârli cârpa și începu să se îmbrace. În această zi mă voi duce pe câmp și voi vâna, femeie-soață, anunță el în timp ce îmbracă o vestă vopsită și se încinse cu o centură lată, cu salbe grele de argint, aur și bronz.

- Da, soarele și stelele mele, făcu Dany.

Drogo își va lua călăreții de sânge și va pleca în căutarea *hrakkar*-ului, marele leu alb al câmpiilor. Dacă se întorceau victorioși, bucuria lordului soț va fi năprasnică și s-ar putea să fie dispus s-o asculte atunci.

El nu se temea de sălbăticiuni și de nici un bărbat care respirase vreodată pe pământ, însă marea era o altă chestiune. Pentru Dothraki, apa pe care un cal nu o putea bea era ceva smintit; câmpiile de un verde-cenușiu al

oceanelor îi umpleau de o scârbă superstițioasă. Drogo era un bărbat mai dur decât ceilalți războinici, într-o sută de feluri diferite, aflase ea, însă nu și în asta. Dacă l-ar putea face să urce pe o corabie...

După ce *khal*-ul și călăreții săi de sânge plecară cu arcurile lor, Dany își chemă slujnicele. Își simțea trupul gras și dizgrațios și se bucura de ajutorul brațelor lor puternice și al mâinilor iscusite, deși înainte nu se simțise prea în largul ei din cauza felului în care se agitau și se vânzoleau în jurul ei. O frecară și o spălare, îmbrăcând-o apoi în mătăsuri vapoaroase și comode. Când Doreah se apucă să-i pieptene părul, o trimise pe Jhiqui să-l găsească pe Ser Jorah Mormont.

Cavalerul se arătă îndată. Purta jambiere din păr de cal și vestă vopsită, ca un călăreț. Pieptul și brațele musculoase îi erau acoperite de păr negru și aspru.

- Prințesa mea, cum vă pot servi?

- Trebuie să vorbiți cu soțul meu, lordul, zise Dany. Drogo spune că armăsarul care încalecă lumea va avea toate tărâmurile de pe pământ sub sceptrul său și nu trebuie să treacă de apa otrăvită. Spune că-și va duce *khalasar*-ul spre est, după ce se va naște Rhaego, ca să pună mâna și pe pământurile din jurul Mării de Jad.

Cavalerul privi gânditor.

- *Khal*-ul nu a văzut niciodată cele Șapte Regate, spuse el. Pentru el, nu înseamnă nimic. Dacă se gândește vreodată la ele, fără îndoială că are în minte insulele, câteva orașe mici, risipite pe stânci în stilul Lorath sau Lys, înconjurată de mări furtunoase. Bogățiile Estului i se par însă mult mai tentante.

- Dar trebuie să se îndrepte spre Vest, zise Dany cu disperare. Vă rog, ajutați-mă să-l fac să înțeleagă. Nici ea nu văzuse vreodată cele Șapte Regate, nu mai mult decât Drogo, dar cu toate acestea se simțea de parcă le-ar fi cunoscut din poveștile pe care i le spusese fratele său. Viserys îi promisese de o mie de ori că o va duce înapoi într-o bună zi, însă acum era mort, iar promisiunile sale se duseseră odată cu el.

- Dothrakii fac ceea ce trebuie în momentul care li se pare lor potrivit, din motivele lor, răspunse cavalerul. Aveți răbdare, prințesă. Să nu săvârșiți greșeala fratelui

dumneavoastră. Ne vom întoarce acasă, vă promit asta.

Acasă? Cuvântul o umplea de tristețe. Ser Jorah avea insula Ursului, dar care era casa pentru ea? Câteva legende, nume recitate la fel de solemn ca o rugăciune, amintirea tot mai ștearsă a unei porți roșii... Va fi Vaes Dothrak casa ei pe veci? Când le privise pe babele din *dosh khaleen*, nu-și văzuse oare viitorul?

Ser Joras trebuie că observase tristețea oglindită pe chipul ei.

- În timpul nopții a sosit o mare caravană, *kbaleesi*. Patru sute de cai de la Pentos, prin Norvos și Qohor, sub comanda Căpitanului Neguțător Byan Votyris. S-ar putea ca Illyrio să fi trimis vreo scrisoare. Ați vrea să vizitați Piața Apusului?

Dany tresări.

- Da, spuse ea, mi-ar plăcea asta. Piețele prindeau viață când venea o caravană. N-ai fi putut ști niciodată ce comori puteau aduce de data asta negustorii și, în plus, îi făcea bine să audă oameni vorbind în Valyriană, așa cum se făcea în Orașele Libere. Irri, ai grijă să fie pregătită litiera.

- Am să-i spun *kbas*-ului dumneavoastră, zise Ser Jorah, retrăgându-se.

Dacă *Khal Drogo* ar fi venit cu ea, Dany ar fi călărit pe Argintul ei. Printre Dothraki, femeile călăreau până aproape de momentul nașterii, și nu ar fi vrut să treacă drept slabă în ochii soțului ei. Dar cum *khal*-ul era la vânatoare, era o plăcere să poată sta pe pernele moi și să fie cărată prin Vaes Dothrak, cu draperiile de mătase roșie trase, pentru a o feri de soare. Ser Jorah încalcă și merse alături de ea, împreună cu patru tineri din *khas*-ul ei și cu slujnicele.

Ziua era caldă și fără nici un nor, cerul de un albastru-adânc. Când bătea vântul, putea simți bogăția miresemelor ierbii și pământului. Pe când litiera trecea pe lângă monumentele furate, ajunse de la soare la umbră și invers. Dany se legăna în mers, cercetând chipurile eroilor morți și regilor uitați. Se întreba dacă zeii orașelor pârjolate mai puteau încă să răspundă rugăciunilor.

Dacă n-aș fi sânge din sânge de dragon, se gândi ea melancolică, asta ar putea fi casa mea. Acum era o *khaleesi*, avea un bărbat puternic și un cal iute, slujnice care s-o servească, războinici care s-o păzească, un loc de

cinste în *dosh khaleen* o aștepta la bătrânețe... iar în pântecul ei creștea un fiu care va conduce, într-o bună zi, lumea. Asta trebuia să fie suficient pentru orice femeie... Însă nu și pentru dragoni. Cum Viserys nu mai era, Daenerys era ultimul vlăstar, cel din urmă. Era sămânța regilor și cuceritorilor, iar acum a pruncului dinlăuntru ei. Nu avea voie să uite asta.

Piața Apusului era o suprafață mare de pământ bătătorit, înconjurată de garduri din cărămizi de lut ars, țarcuri pentru animale, taverne cu pereții spoiți în alb. Din pământ se ridicau movile, precum spinările unor viețuitoare subterane, uriașe, care ieșeau la suprafață, căscându-și gurile negre care duceau spre cămărilor răcoroase și cavernoase de dedesubt. Interiorul pieței era un labirint de dughene și alei întortocheate, umbrite de nișe din iarbă împletită.

Sute de negustori și tarabagii tocmai își descărcau mărfurile și le așezau pe tarabe când sosiră ei, dar chiar și așa, marea piață părea tăcută și pustie în comparație cu bazarurile fremătătoare pe care Dany și le amintea din Pentos și din celelalte Orașe Libere. Caravanele soseau în Vaes Dothrak venind dinspre est și ajungeau neatinsse de nimeni, atâta vreme cât respectau pacea orașului sacru, nu profanau Mama Munților sau Pântecul Lumii și le respectau pe bătrânele din *dosh kbaleen*, oferindu-le tradiționalele daruri de sare, argint și semințe. Dothrakii nu înțelegeau însă, cu adevărat, natura acestei îndeletniciri a cumpărării și vânzării mărfurilor.

Lui Dany îi plăcea și ciudățenia Pieței Răsăritului, cu privescările ei neobișnuite, cu gălăgia și mirosurile ei. Își petrecea adesea diminețile acolo, gustând muguri de copac, plăcintă de carob și tăiței verzi, ascultând glasurile subțiri ale descântătoarelor, căscând ochii la manticorele din cuștile argintii, la imenșii elefanți cenușii și la caii în dungii albe și negre din Jogos Nhai. Îi plăcea să-i privească și pe toți oamenii aceia: Asshai'i întunecați și solemn și Qartheeni palizi, bărbații cu ochii strălucitori din Yi Ti, cu pălării din cozi de maimuță, fecioare războinice din Bayasabhad, Shamyriana și Kayakayanaya, cu inele de fier trecute prin sfârcuri și rubine în obraji, ba chiar și neînduplecării și înspăimântătorii Oameni-Umbră, care

aveau brațele, picioarele și pieptul acoperite de tatuaje, iar chipurile și le ascundeau în spatele măștilor. Piața Răsăritului era un loc de minunății și magie pentru Dany.

Însă Piața Apusului amintea mai mult de acasă.

Când Irri și Jhiqui o ajutară să coboare din litieră, ea adulmecă, recunoscând miresmele tari de usturoi și piper, care-i amintea de zile de demult, pe aleile din Tyrosh și Myr, aducându-i pe chip un zâmbet duios.

Dincolo de astea, simți parfumurile dulci și amețitoare din Lys. Văzu sclavi cărând baloturi de dantele complicate din Myr și lânături fine, într-o bogăție de culori. Paznicii caravanei se plimbau prin spațiile goale purtând coifuri de cupru și tunici lungi până la genunchi, țesute din bumbac galben, cu tecile săbiilor goale, legându-se la centurile lor împletite. În spatele unei tarabe, un armurier oferea platoșe lucrate din aur și argint în motive dichisite, și coifuri turnate în forma unor animale ciudate. Alături de el era o tânără femeie drăguță, care vindea bijuterii din aur din Lannisport, inele și broșe, coliere și medalioane elegant confecționate, potrivite pentru centuri. Un eunuc uriaș îi păzea taraba, mut și spân, înveșmântat în catifele pătate de transpirație, încruntându-se la oricine se apropia. Pe partea cealaltă a intervalului, un negustor de stofe gras din Yi Ti se tocmea cu un Pentoshi asupra prețului unor vopsele verzi, iar coada de maimuță de la pălăria sa se legăna înainte și-napoi, după cum își scutura capul.

- Când eram fetiță, îmi plăcea să mă joc în bazar, îmi spuse Dany lui Ser Jorah pe când se plimbau de-a lungul intervalului umbrit, printre dughene. Era atât de plin de viața acolo, toți oamenii aceia care strigau și râdeau... atât de multe lucruri minunate la care să te tot uiți... deși rareori aveam bani ca să-mi cumpăr ceva... ei bine, cu excepția unui cârnat, din când în când, sau batoane cu miere... Au batoane cu miere în cele Șapte Regate, de felul celor din Tyrosh?

- Sunt prăjituri, cumva? N-aș putea spune, prințesă. Cavalerul se înclină. Dacă mă iertați o clipă, am să-l caut pe căpitan, să văd dacă nu cumva are o scrisoare pentru noi.

- Foarte bine, am să te ajut să-l găsești.

- Nu este nevoie să vă deranjați pentru asta. Ser Jorah

se uită nerăbdător într-o parte. Bucurați-vă de piață, am să mă întorc când voi fi terminat ce am de făcut.

Ce ciudat, se gândi Dany pe când îl privi făcându-și loc prin mulțime. Nu înțelegea de ce nu voise să meargă împreună. Poate că Ser Jorah se dusese să găsească o femeie, după ce-l va fi întâlnit pe căpitanul negustor. Târfele călătoreau adesea cu caravanele, știa asta, iar unii bărbați erau foarte secretoși cu legăturile lor amoroase. Dădu din umeri.

- Veniți, le spune ea celorlalți.

Slujnicele o urmară, iar Dany își reluă plimbarea prin piață.

- Oh, ia uită-te, exclamă ea spre Doreah, despre carnații ăștia vorbeam. Arată spre o tarabă unde o femeie ofilită și mărunță prăjea carne și cepe pe o plită încinsă, din piatră. Îi fac cu mult usturoi și piper iute.

Încântată de descoperirea sa, Dany insistă ca și ceilalți să i se alature la mâncatul cârnaților. Slujnicele își înfulecară porțiile chicotind și rânjind, deși bărbații *khas*-ului ei adulmecară bănuitori carnea friptă.

- Au un alt gust decât îmi amintesc eu, zise Dany după câteva înghițituri,

- La Pentos îi fac cu carne de porc, comentă femeia, însă toți porcii mei au murit pe marea Dothraki. Aceștia sunt pregătiți din carne de cal, *khaleesi*, însă îi condimentez la fel.

- Oh! Dany fu dezamăgită, însă lui Quaro îi plăcea cârnatul atât de mult, încât se hotărî să mai ia unul, iar Rakharo se simți obligat să-l întreacă și mai mancă și el trei, râgâind zgomotos. Dany chicoti.

- Nu ați mai răs de când fratele dumneavoastră, *Khal Rbaggat*, a fost încoronat de Drogo, făcu Irri. E bine să vă văd așa, *khaleesi*.

Dany zâmbi timidă. Era atât de bine să râzi. Se simțea, din nou, aproape ca o fată.

Se plimbară prin piață întreaga dimineață. Văzu o mantie minunată, din pene, de pe Insulele Verii, și o acceptă drept cadou. În schimb, ea îi dădu negustorului un medalion de argint de la centura ei. Așa se cădea să faci între Dothraki. Un vânzător de păsări învăța un papagal verde cu roșu să-i spună numele, iar Dany râse din nou,

dar refuză să-l accepte. Ce ar fi făcut cu un papagal verde cu roșu în *khalasar*? Luă câteva zeci de sticlute cu uleiuri aromate, parfumurile copilăriei sale; trebuia doar să închidă ochii și să le miroasă și putea vedea din nou casa mare, cu poartă roșie. Când Doreah privi cu jind spre o poțiune pentru fertilitate, în ghereta unui magician, Dany o luă și i-o dădu slujnicei sale, gândindu-se că ar putea găsi ceva și pentru Irri și Jhiqui.

Trecând de un colț, dădură de uri negustor de vinuri, care oferea trecătorilor cupe de mărimea unui degetar.

- Vinuri roșii, dulci, striga el într-o Dothraki fluentă. Am vinuri roșii, dulci, din Lys și Volantis și Arbor. Albe din Lys, Tyroshi, rachiu de pere, vin tare, vin iute, nectaruri verzi din Myr. Vin de mure și vin acru din Lys.

Era un om scund, zvelt și frumos, cu părul buclat și parfumat după moda din Lys. Când Dany se opri în fața dughenei lui, el făcu o plecăciune adâncă.

- O înghițitură pentru *kbaleesi*? Am un vin dulce, roșu, din Dorne, doamna mea, cântă prunele și murele în el, are un iz bogat de stejar negru. O butelcă, o cupă, o înghițitură? De gust doar, și vă veți boteza copilul după mine.

Dany zâmbi.

- Fiul meu are deja un nume, dar am să încerc vinul de vară, spuse ea în Valyriană, în Valyriana vorbită în Orașele Libere. Cuvintele se rostogoleau ciudat pe limba ei, după atât timp. Doar o înghițitură, dacă sunteți bun.

Negustorul trebuie că o luase drept o Dothraki, după hainele ei și părul uns și pielea bronzată. Dar după ce vorbi, căscă gura, uimit.

- Doamna mea, sunteți o... Tyroshi? Așa să fie?

- Poate vorbesc ca o Tyroshi, iar veșmintele-s Dothraki, dar sunt din Westeros, din Regatele Apusului, îi spuse Dany.

Doreah apăru lângă ea.

- Ai onoarea de a i te adresa lui Daenerys din Casa Targaryen, Daenerys Stormborn, *kbaleesi* a călăreților și prințesă a celor Șapte Regate.

Negustorul de vinuri se lăsă într-un genunchi.

- Prințesă, făcu el plecându-și capul.

- Ridică-te, porunci Dany. Aș vrea să gust vinul de vară

de care vorbeai.

Bărbatul se ridică în picioare.

- Acesta? Lături din Dornish. Nu este potrivit pentru o prințesă. Am un roșu sec din Arbor, vioi și delicios. Vă rog, lăsați-mă să vă ofer o butelcă.

Vizitele lui *Khal Drogo* prin Orașele Libere îi deschiseseră gustul pentru vinuri bune, iar Dany știa că un buchet atât de nobil i-ar face plăcere.

- Mă onorați, ser, rosti ea cu dulceață.

- Dumneavoastră mă onorați. Negustorul scotoci prin spatele dughenei și veni cu un butoiaș de stejar. Pe lemn fusese ars un sigiliu de forma unui ciorchine. Sigiliul Redwyne, zise el arătându-l, pentru Arbor. Nu există o altă licoare mai bună.

- *Khal Drogo* și cu mine îl vom gusta împreună. Aggo, du-l la litiera mea, dacă ești bun. Negustorul de vinuri radia când *Dothraki* săltă butoiașul.

Dany nu observase că Ser Jorah se întorsese decât când cavalerul spuse:

- *Nu*. Glasul său răsună ciudat, repezit. Aggo, pune butoiașul jos.

Aggo privi spre Dany. Ea îi făcu un semn ezitant cu capul.

- Ser Jorah, s-a întâmplat ceva?

- Mi-e sete. Deschide-l, negustorul. Negustorul se încruntă.

- Vinul este pentru *khaleesi*, nu pentru cei ca tine, ser. Ser Jorah se apropie mai mult de dughenă.

- Dacă nu-l deschizi, îl sparg eu cu propriul tău cap.

Nu avea arme, aici, în orașul sacru, dar avea mâinile, iar mâinile îi erau îndeajuns, mari, aspre, primejdioase, cu încheieturile degetelor acoperite cu fire de păr întunecat. Negustorul de vinuri rămase o clipă în cumpănă, apoi luă ciocanul și scoase dopul butoiașului.

- Toarnă, porunci Ser Jorah. Cei patru tineri războinici din *khas*-ul lui Dany se înșirară în spatele lui, încruntându-se și privind cu ochii lor întunecați, ca niște migdale.

- Ar fi o crimă să beți acest vin bogat fără să-l lăsați să respire. Negustorul de vinuri nu-și lăsase ciocanul jos.

Jhogo duse mâna la biciul de la centura sa, însă Dany îl opri cu o atingere ușoară pe mână.

- Fă cum spune Ser Jorah, rosti ea.

Oamenii se opreau să privească. Bărbatul îi aruncă o căutătură scurtă și întunecată.

- După cum este voia prințesei. Puse ciocanul deoparte, pentru a ridica butoiășul. Umplu două cupe de mărimea unui degetar, turnând cu atâta iscusință încât nu risipi nici măcar o picătură.

Ser Jorah luă cupa și adulmecă vinul, încruntându-se.

- E dulce, nu? spuse negustorul de vinuri cu un zâmbet. Puteți mirosi fructele, ser? Parfumul din Arbor. Gustați-l, lordul meu, și spuneți-mi dacă nu este cel mai fin și mai bogat vin care v-a atins vreodată limba.

Ser Jorah îi întinse cupa.

- Gustă-l tu primul.

- Eu? Bărbatul se puse pe răs. Nu mă ridic la înălțimea acestui soi de vin, lordul meu. Iar bietul negustor de vin nu-și bea propria sa marfă. Avea un zâmbet amabil, și totuși Dany putu vedea broboanele de sudoare pe fruntea lui.

- O să *bei*, zise ea cu o răceală de gheață. Golește cupa, altfel am să le spun să te țină în timp ce ser Jorah îți toarnă pe gât întregul butoi.

Negustorul de vinuri dădu din umeri și se întinse spre cupă, însă înșfacă butoiul, aruncându-l spre ea cu ambele mâini. Ser Jorah o îmbrânci, azvârlind-o din cale. Butoiul îl lovi în umăr și se sparse pe pământ. Dany se împletici și căzu.

- *Nu!* strigă ea, întinzând mâinile pentru a amortiza căderea... iar Doreah o prinse de braț și o trase înapoi, așa că se prăvăli pe picioare, nu pe burtă.

Negustorul sări peste tarabă, țâșnind printre Aggo și Rakharo. Quaro se întinse după *arakh*-ul care nu era însă acolo, pe când bărbatul blond îl împinse într-o parte. O luă apoi la goană pe interval. Dany auzi plesnetul biciului lui Jhogo, văzu coarda de piele țâșnind și răsucindu-se în jurul picioarelor negustorului de vinuri. Bărbatul căzu cu fața în noroi.

O duzină de gărzi din caravană veneau în fugă. Împreună cu ele se arătă însuși comandantul caravanei, Căpitanul Negustor Byan Votyris, un Norvorshi mărunț, cu pielea precum pergamentul vechi și cu o mustață albăstruie, zbârlită, care i se întindea până la urechi. Părea

să știe ce se întâmplase fără să i se fi spus nimic.

- Luați-l pe ăsta și puneți-l deoparte, pentru plăcerea *kbal*-ului, porunci el, arătând spre bărbatul căzut la pământ. Doi dintre paznici îl ridicară pe negustorul de vinuri. Va dăruiesc toate bunurile lui, prințesă, continuă căpitanul negustor. Mă încearcă părerea de rău că unul dintr-ai mei a făcut așa ceva.

Doreah și Jhiqui o ajutoră pe Dany să se ridice. Vinul otrăvit gâlgâia din butoiul spart, curgând pe pământ.

- De unde ați știut? îl întrebă ea pe Ser Jorah, tremurând. *Cum?*

- N-am știut, *khaleesi*, nu până ce bărbatul a refuzat să bea, dar am citit și scrisoarea lui Magister Illyrio. Ochii săi întunecați cercetară chipurile străinilor din piață. Veniți. E mai bine să nu discutăm aici.

Lui Dany aproape că-i venea să plângă pe când o duceau înapoi. Gustul din gură era unul pe care-l mai simțise și altă dată: frică. Timp de ani de zile trăise cu spaima de Viserys, temându-se să nu stârnească dragonul. Acum fusese mult mai rău. Se temea nu numai pentru ea, ci și pentru copilul ei. Trebuie că-i simțise spaima, pentru că se mișca neliniștit în pântecul ei. Dany mângâie umflătura pântecului, dorindu-și să-l fi putut atinge, să-l liniștească.

- Ești sânge din sânge de dragon, micuțule, șopti ea în legănatul litierei, în dosul draperiilor trase. Ești sânge din sânge de dragon, iar dragonii nu au teamă.

Ajunsă sub ridicătura de pământ care-i servea drept casă în Vaes Dothrak, Dany ceru să fie lăsată singură, doar cu Ser Jorah.

- Acum povestește-mi, porunci ea și se lăsă între pernele ei. A fost Uzurpatorul?

- Da. Cavalerul scoase un pergament făcut sul. O scrisoare pentru Viserys, de la Magister Illyrio. Robert Baratheon oferă pământuri și titluri pentru uciderea dumneavoastră sau a fratelui dumneavoastră.

- A fratelui meu? Scâncetul ei era aproape un hohot de râs. Nu știe, deci, nu? Uzurpatorul îi datorează lui Drogo un titlu. De data asta, râsul ei era aproape un plânset. Își îndoi brațele protectoare. Și a mea, ați spus? Numai a mea?

- A dumneavoastră și a copilului, spuse Ser Jorah întunecat.

- Nu. Nu-mi poate atinge copilul.

Nu va izbucni în lacrimi, se hotărî ea. Nu va tremura de frică. *Uzurpatorul a trezit acum dragonul*, își spuse... iar ochii ei se opriră asupra ouălor de dragon, așezate în cuibul lor de catifea neagră. Lumina tremurătoare a lămpii colora solzii lor pietrificați, iar broboane verzui, purpurii și aurii pluteau parcă în aer în jurul lor, precum curtenii în jurul unui rege.

Să fie nebunia care o cuprinsese zămislită din frică? Ori era o înțelepciune stranie, îngropată în chiar sângele ei? Dany nu ar fi putut spune. Își auzi propriul glas rostind:

- Ser Jorah, aprindeți focul.

- *Khaleesi?* Cavalerul îi aruncă o privire ciudată. Este atât de cald! Sunteți sigură?

Nu mai fusese niciodată atât de sigură ca acum.

- Da. Mi-e... mi-e frig. Aprinde focul. El făcu o plecăciune.

- După cum porunciți.

După ce cărbunii se încinseră, Dany îl trimise de la ea pe Ser Jorah. Trebuia să fie singură pentru a face ce avea de făcut. *Asta-i sminteala*, își spuse ridicând dintre catifele oul negru-purpuriu. *Va crăpa și va arde, și e atât de frumos, ser Jorah mă va socoti nebună dacă-l stric*, dar...

Legănând oul în ambele mâini, îl duse la foc și-l împinse între cărbunii aprinși. Solzii negri păreau că strălucesc pe când se adăpau din foc. Flăcările linseră piatra cu limbile lor mici și roșii. Dany puse și celelalte ouă pe foc, lângă cel negru. Când se dădu înapoi de lângă vatră, respirația i se zbătu în gât. Privi până ce cărbunii se transformară în cenușă. Scânteii repezi țâșneau în sus și în afara coșului de fum. Căldura se răspândea în valuri în jurul ouălor de dragon. Și cu asta se termină totul.

Fratele tău, Rhaegar, a fost ultimul dintre dragoni, spusese Ser Jorah. Dany își privi ouăle cu tristețe. La ce se așteptase? Dragonii viețuiseră acum o mie de mii de ani, iar ouăle de aici erau doar niște pietre frumoase. Nu mai puteau zămisli vreun dragon. Un dragon era aer și foc. Carne cu viață în ea, nu pietre moarte.

Vatra era din nou rece când se întoarse *Khal Drogo*. Cohollo trăgea după el un cal de povară, cu hoitul unui leu mare și alb atârnat de spatele lui. Sus, stelele se ițeau pe cer. *Khal-ul* râse când sări de pe armăsarul său și-i arătă

zgârieturile de pe picioare, acolo unde *hrakkar*-ul răzbise cu ghearele prin jambiere.

- Am să-ți fac o mantie din blana lui, lună a vieții mele, promise el.

Când Dany îi povesti ce se petrecuse în piață, râsetele se curmară, iar *Khal* Drogo rămase tăcut.

- Otrăvitorul nu este decât primul, îl avertiză Ser Jorah, dar vor urma și alții. Bărbații vor îndrăzni multe pentru un titlu de lord.

Drogo rămase tăcut multă vreme. În cele din urmă spuse:

- Acest vânzător de otrăvuri a alergat spre luna vieții mele. Ar fi fost mai bine să alerge după ea. Așa va face. Jhogo, Jorah Andalule, vă spun la fiecare dintre voi, alegeți orice cal veți voi din herghelia mea și va fi al vostru. Oricare armăsar, în afară de roșcatul meu și Argintul, care a fost darul de nuntă pentru mireasa mea. Vă fac acest dar pentru ceea ce ați făcut voi. Iar lui Rhaego, fiul lui Drogo, armăsarul care va încăleca lumea, și lui îi ofer un dar. Lui îi voi da acest scaun de fier pe care a șezut tatăl mamei lui. Îi voi da cele Șapte Regate. Eu, Drogo, *khal*-ul, voi face acest lucru. Glasul său se ridică, iar el își înălță pumnul spre cer. Îmi voi duce *khalasar*-ul spre Apus, acolo unde se termină lumea, și voi călări pe caii de lemn, peste marea neagră și sărată, așa cum nici un alt *khal* n-a mai făcut înainte. Voi ucide toți bărbații în veșminte de fier și le voi surpa casele de piatră. Le voi silui femeile, le voi lua copiii sclavi și-i voi aduce pe zeii lor sfărâmați la Vaes Dothrak, ca să se plece la poalele Mamei Munților. Asta vă jur eu, Drogo, fiul lui Bharbo. Jur înaintea Mamei Munților, așa cum stelele îmi sunt martori.

Khalasar-ul său părăsi Vaes Dothrak două zile mai târziu, luând-o spre sud și apus, peste câmpii. *Khal* Drogo îi conducea călare pe marele său armăsar roșcat, cu Daenerys alături, pe Argintul ei. Negustorul de vinuri alerga în urma lor gol, cu picioarele goale, înlănțuit de gât și de mâini. Lanțurile erau legate de căpăstrul Argintului lui Dany. Ea călărea, iar el alerga în urma ei, desculț și împleticit. Nu i se putea întâmpla nimic... atâta, vreme cât continua să alerge.

CATELYN

Erau mult prea departe pentru a distinge flamurile clar, dar chiar și prin ceața învolburată putea vedea că erau albe, cu o pată întunecată în centrul lor, care putea fi numai lupul străvechi al Casei Stark, cenușiu pe fondul câmpiei înghețate. Când îl văzu cu propriii săi ochi, Catelyn își struni calul și-și plecă fruntea în semn de mulțumire. Zeii erau buni. Nu întârziase prea mult.

- Așteaptă să venim, doamna mea, spuse Ser Wylis Manderly, așa cum a jurat tatăl meu, lordul, că vor face.

- Să nu-i mai lăsăm să aștepte prea mult.

Ser Brynden Tully dădu pinteni calului său și se avântă repede spre flamuri. Catelyn gonia lângă el. Ser Wylis și fratele lui, Ser Wendel, îi urmau, conducându-și forțele, aproape o mie cinci sute de oameni: unii, cavaleri de numai douăzeci de ani, la fel ca mulți dintre scutieri, două sute de lăncieri călare, spadasi și călăreți liberi, iar restul pedestrași înarmați cu sulite, țepușe și furci. Lordul Wyman rămăsese în urmă să se îngrijească de apărarea de la Portul Alb. La aproape șazeci de ani, se îngrășase mult prea mult ca să mai poată sta în șa.

- Dacă aș fi crezut că o să mai apuc un război în viața mea, aș fi înfulecat mai puțini țipari, îi spusese lui Catelyn când se întâlniseră pe corabia ei, lovindu-se cu ambele mâini peste pântecul masiv. Degetele sale erau groase precum carnații. Băietanii mei vor avea grijă de Hui dumneavoastră, așa că nu vă fie teamă.

„Băietanii” lui erau amândoi mai bătrâni decât Catelyn, iar ea și-ar fi dorit să nu calce pe urmele tatălui lor atât de repede. Ser Wylis era la numai câțiva țipari distanță de starea în care nu ar mai fi putut să-și încalce calul; îi era milă de bietul animal. Ser Wendel, cel mai tânăr, ar fi fost cel mai gras bărbat pe îl văzuse ea vreodată, dacă nu ar fi rămas în urma tatălui și a fratelui său. Wylis era tăcut și formal, Wendel gălăgios și gregar; amândoi aveau mustați ca de focă și capete la fel de pleșuve precum fundul unui nou-născut; nici unul dintre ei nu părea să aibă vreo haină care să nu fie pătată cu urme de mâncare. Totuși, îi plăceau destul de mult; o aduseseră la Robb, așa cum promisese tatăl lor, iar acum nu mai conta nimic altceva.

Era bucuroasă că fiul ei trimisese iscoade înainte, chiar și aici, la răsărit. Lannisterii ar putea veni dinspre sud, când vor veni, dar era bine că Robb acționa cu prudență. *Fiul meu conduce oștirea la război*, se gândi ea, nevenindu-i să creadă. Îi era o teamă cumplită pentru el și pentru Winterfell, dar nu putea nega că simțea și o anume mândrie. Cu un an înainte, fusese doar un băiat. Ce era acum? se întrebă ea.

Cercetașii călare așteptau flamurile Manderly, un bărbat-sirenă, alb, cu un trident în mână, ridicându-se dintr-o mare verde-albastră, și le salutară cu bucurie. Fură conduși într-un loc ridicat și destul de uscat pentru un bivuac. Ser Wylis ordonă oprirea acolo, rămânând în spate cu oamenii săi, pentru a vedea focurile aprinse și caii țesălați, în vreme ce fratele său, Wendel, plecă împreună cu Catelyn și unchiul ei pentru a prezenta omagiile tatălui lor în fața lordului.

Pământul de sub copitele cailor era moale și umed. Se risipea încet în urma lor, pe când călăreau pe lângă focurile din turbă puturoasă, alături de șirurile de cai și căruțe încărcate până la refuz cu pâine tare și carne sărată de vită. Pe un tăpșan pietros, mai ridicat decât câmpul din jur, trecură de pavilionul lordului, cu împrejmuiri din pânză tare de in. Catelyn recunoscuse flamura, elanul Casei Hornwood, maro pe un fond portocaliu-închis.

Dincolo, printre cețuri, văzu zidurile și turnurile de la Moat Cailin... sau mai degrabă ce rămăsese din ele. Blocuri imense din bazalt negru, fiecare la fel de mare cât un conac, zăceau împrăștiate și răsturnate, ca un joc de cuburi, pe jumătate afundate în pământul mlăștinos. Nimic altceva nu mai rămăsese din zidurile de apărare ale cetății care se înălțase odată la fel de mândră ca Winterfell.

Fortăreața de lemn dispăruse în întregime, putrezită de o mie de ani, de nu se mai vedea nici urmă de lemnul din care fusese construită. Tot ceea ce mai rămăsese din marea fortăreață a Primilor Oameni erau cele trei turnuri... din cele douăzeci, câte fuseseră - dacă povestitorii puteau fi crezuți.

Turnul Porții părea destul de solid, ba chiar mai erau și câteva rămășițe din ziduri, pe fiecare parte. Turnul Bețivanului, departe în mlaștină, acolo unde se întâlneau

zidurile din sud și vest, era aplecat ca un bărbat gata să-și golească în mocirlă vinul din pântec. Iar Turnul Copiilor, înalt și zvelt, despre care legendele spuneau că fusese locul unde copiii pădurii strigaseră, cândva, spre zeii lor fără nume ca să trimită puhoaiile apelor, își pierduse jumătate din creneluri. Arăta de parcă o lighioană uriașă ar fi mușcat din vârful turnului, scuipând resturile pe cuprinsul mlaștinii. Toate cele trei turnuri erau verzi din cauza mușchiului. Un copac creștea între pietrele din partea de nord a Turnului Porții, crengile sale noduroase fiind acoperite cu piei albe și puturoase.

- Zeii să aibă milă, exclamă Ser Brynden când dădu cu ochii de priveliștea din fața lor. *Ăsta-i Moat Cailin?* Dar nu-i altceva decât...

- ...o capcană mortală, termină Catelyn în locul lui. Știu cum arată, unchiule. Am gândit la fel când l-am văzut prima oară, însă Ned m-a asigurat că aceste *ruine* sunt mai grozave decât par. Cele trei turnuri rămase controlează toate căile de acces, iar un dușman trebuie să treacă printre ele. Mlaștinile sunt impenetrabile, pline de nisipuri mișcătoare și gropi adânci și freamătă de atâția șerpi. Pentru a lua cu asalt oricare dintre turnuri, o oaste ar trebui să-și facă drum prin smârcurile până la șold, să traverseze șanțul de apărare plin cu șopârle-leu și să se cațere pe ziduri alunecoase din cauza mușchiului, toate astea în timp ce ar fi expusă la tirul arcașilor din celelalte turnuri. Îi oferi unchiului ei un zâmbet mohorât. Iar la lăsarea nopții se zice că apar nălucile, spiritele reci și răzbuțătoare ale nordului, însetate de sângele celor din sud.

Ser Brynden chicoti.

- Să-mi amintești să nu zăbovesc pe aici. Ultima dată când m-am căutat, eram și eu tot din sud.

Pe toate cele trei turnuri fuseseră ridicate portdrapele. Razele de soare ale Casei Karstark fâlfâiau pe Turnul Bețivanului, sub lupul străvechi; pe Turnul Copiilor era gigantul cu lanțurile sfărâmate al lui Marele Jon. Însă pe Turnul Porții, flamura Casei Stark flutura singură. Acolo își stabilise Robb comanda. Catelyn se îndreptă într-acolo, iar Ser Brynden și Ser Wendel o urmară, caii lor pășind încet pe drumul din scânduri care fusese amenajat peste câmpurile negre-verzi din mocirlă.

Își găsi fiul înconjurat de lorzii-stegari ai tatălui său, într-o sală friguroasă, cu un foc de turbă arzând în vatra neagră. Era așezat la o masă masivă, din piatră, iar înaintea lui erau teancuri de hârtii și hărți; vorbea aprins cu Roose Bolton și Marele Jon. La început nici nu o băgă în seamă... Însă lupul său da. Fiara cenușie, imensă, zăcea lângă foc, însă când Catelyn intră, își înălță capul, iar ochii săi aurii se fixară asupra ochilor ei. Lorzii tăcură unul după altul, iar Robb ridică privirile, intrigat de liniștea bruscă, și o văzu.

- Mamă? spuse el cu un glas încărcat de emoție.

Catelyn ar fi vrut să alerge la el, să-i sărute fruntea frumoasă, să-l copleșească cu îmbrățișări și să-l strângă atât de tare în brațe încât să nu-l mai lase niciodată să fie primejduit... Însă acolo, cu toți lorzii de față, nu îndrăzni. Așa ca rămase la capătul celălalt al lespezii de bazalt pe care o foloseau drept masă. Lupul străvechi se ridică în picioare și traversă încăperea, venind la ea. Părea mai mare decât un lup.

- Ți-ai lăsat barbă, îi spuse lui Robb, în timp ce Vântul Cenușiu îi amușina mâna.

El își mângâie smocul de barbă, intimidat brusc.

- Da.

Părul de pe obraji era mai roșu decât cel de pe cap.

- Îmi place. Catelyn mângâie cu blândețe capul lupului. Te face să semeni cu fratele meu, Edmure.

Vântul Cenușiu o apucă cu dinții de degete, în joacă, după care se duse înapoi la locul său, lângă foc. Ser Helman Tallhart fu primul care imită lupul străvechi, străbătând încăperea pentru a o omagia, îngenunchind în fața ei și plecându-și fruntea pe mâna ei.

- Lady Catelyn, spuse el, sunteți frumoasă ca întotdeauna, o priveliște bine-venită în aceste vremuri tulburi.

Urmară Gloverii, Galbart, Robett, Marele Jon Umber și restul, unul câte unul. Theon Greyjoy fu ultimul.

- Nu m-am gândit că vă voi vedea aici, doamna mea, spuse el lăsându-se în genunchi.

- Nici eu n-am gândit că mă voi afla aici, zise Catelyn, până ce n-am ajuns la țärm, la Portul Alb, iar Lordul Wyman mi-a spus că Robb adună steagurile. Îl știți pe fiul lui, Ser

Wendel. Wendel Manderly păși înainte și se plecă pe cât de jos îi permitea apărătoarea de la gât. Iar el este unchiul meu, Ser Brynden Tully, care a părăsit serviciul surorii mele, pentru mine.

- Peștele Negru, făcu Robb. Îți mulțumesc că ni te-ai alăturat, ser. Avem nevoie de oameni curajoși. Și dumneata, Ser Wendel, mă bucur că te avem aici, cu noi. A venit și Ser Rodrik cu tine, mamă? Mi-a fost dor de el.

- Ser Rodrik este pe drum, la nord de Portul Alb. L-am numit castelan și i-am poruncit să aibă grijă de Winterfell până la întoarcerea noastră. Maester Luwin este un sfătuitor înțelept, însă nepriceput în artele războiului.

- Să nu vă fie teamă pentru alegerea făcută, Lady Stark, îi spuse Marele Jon, cu vocea sa baritonală. Winterfell este în siguranță. Ne vom răsuși destul de curând spadele în fundul lui Tyrion Lannister, să-mi fie cu iertăciune, iar apoi mergem la Fortăreața Roșie, să-l eliberăm pe Ned.

- Doamna mea, o întrebare, dacă nu vă este cu supărare. Roose Bolton, Lord de Dreadfort, avea o voce subțire, însă când vorbea, bărbați mai puternici decât el se opreau să-l asculte. Ochii săi erau ciudat de spălăciți, aproape decolorați, iar privirea sa era tulburătoare. Se spune că-l țineți ostatic pe piticul de fiu al Lordului Tywin. Ni l-ați adus? Știu, ar trebui să ne folosim foarte bine de acest ostatic.

- L-am avut pe Tyrion Lannister, dar nu-l mai am, fu nevoită Catelyn să admită. Vestea fu salutată cu un cor de lamentări. Nu am fost mai puțin încântată decât dumneavoastră, lorzii mei. Zeii au găsit de cuviință să-l elibereze, cu ajutorul nebunei de soră-mea.

N-ar trebui să fie atât de deschisă în a-și arăta disprețul, știa asta, însă plecarea ei de la Eyrie nu fusese prea plăcută. Se oferise să-l ia pe Lordul Robert cu ea, să-l crească la Winterfell pentru câțiva ani. Tovărășia celorlalți băieți i-ar fi prins bine, îndrăznise ea să sugereze. Furia Lysei fusese ceva înspăimântător de privit.

- Soră sau nu, răspunsese ea, dacă încerci să-mi furi copilul, vei pleca pe Poarta Lunii. După asta nu mai rămăsese nimic de spus.

Lorzii erau nerăbdători să-i pună și alte întrebări, însă Catelyn ridică o mână.

- Fără nici o îndoială, vom avea timp pentru ele mai târziu, însă călătoria m-a obosit. Vreau să rămân singură cu fiul meu. Știi că mă veți ierta, domnii mei. Nu le dăduse o alternativă; conduși de mereu îndatoritorul Lord Hornwood, stegarii se înclinară și plecară. Și tu, Theon, adăugă ea când văzu ca Greyjoy încă mai zăbovea. El zâmbi și părăsi încăperea.

Pe masă erau bere și brânză. Catelyn umplu un corn, se așeză și sorbi, apoi își cercetă fiul cu privirea. Părea mai înalt decât îl lăsase, iar țepii bărbii îl făceau să arate mai bătrân,

- Edmure avea șaisprezece ani când și-a lăsat prima dată perciuni.

- Și eu voi avea în curând șaisprezece ani, zise Robb.

- Iar acum ai numai cincisprezece. Cincisprezece și conduci ostile la război. Poți să înțelegi de ce mi-e teamă, Robb?

Expresia lui deveni mai încăpățânată.

- Nu exista nimeni altcineva care s-o facă.

- Nimeni? Rogu-te, cine erau bărbații care au fost aici până acum o clipă? Roose Bolton, Rickard Karstark, Galbart și Robett Glover, Marele Jon, Helman Tallhart... Ai fi putut lăsa comanda oricărui dintre ei. Zeii să fie îngăduitori, dar l-ai fi putut trimite chiar și pe Theon, deși eu nu pe el l-aș alege.

- Ei nu sunt Stark, făcu el.

- Ei sunt *bărbați*, Robb, căliți în lupte. Tu te jucai cu sabia de lemn până mai acum un an.

Văzu furia în ochii săi, la auzul acestor cuvinte, însă dispăru la fel de repede precum venise și, din nou, redeveni băiatul de altădată.

- Știi, zise el tulburat. Mă trimiți... Înapoi la Winterfell?

Catelyn oftă.

- Asa ar trebui. Dar nu îndrăznesc asta acum. Ai mers prea departe. Într-o bună zi, toți acești lorzi te vor privi ca pe seniorul lor. Dacă te trimit acum înapoi, ca un copil trimis la culcare fără cină, își vor aminti și vor râde în pocalele lor. Va veni ziua când vei avea nevoie de respectul lor, ba chiar și de teama lor. Râsul ucide frica. Nu am să-ți fac asta acum, deși aș vrea să te știu în siguranță.

- Ai mulțumirile mele, mamă, spuse el, cu o ușurare

evidentă în spatele tonului formal.

Ea se întinse peste masă și-i mângâie părul.

- Ești primul meu născut, Robb. Trebuie doar să mă uit la tine ca să-mi amintesc ziua în care ai venit pe lume, cu fața roșie și scâncind.

El se ridică, vizibil deranjat de atingerea ei, și se duse spre vatră. Vântul Cenușiu începu să-și frece capul de piciorul lui.

- Știi de... tata?

- Da. Relatările despre moartea bruscă a lui Robert și căderea lui Ned o înspăimântaseră mai mult decât ar fi putut spune, dar nu trebuia să-l lase pe fiul ei să-i simtă teama. Lordul Manderly mi-a spus, când am debarcat la Portul Alb. Ai vreo veste despre surorile tale?

- Am primit o scrisoare, zise Robb, scărpinându-și lupul străvechi sub bot. Și una pentru tine, dar a sosit la Winterfell împreună cu a mea. Se duse la masă și răscoli printre câteva hărți și hârtii, întorcându-se cu un pergament mototolit. Pe asta mi-a scris-o mie, nu m-am gândit să o aduc și pe a ta.

Ceva din glasul lui o puse pe gânduri. Netezi hârtia și citi. Îngrijorarea făcu loc neîncrederii, apoi furiei și, în cele din urmă, fricii.

- Asta-i scrisoarea lui Cersei, nu a surorii tale, spuse ea când termină de citit. Adevăratul mesaj se află în ceea ce Sansa nu mai spune. Nu spune decât cu câtă amabilitate și gentilețe o tratează Lannisterii... Recunosc o amenințare chiar și când e șoptită. O au pe Sansa ca ostatică și au intenția de a o ține acolo.

- Nu spune nimic de Arya, sublinie Robb, cu un aer jalnic.

- Nu. Catelyn nici nu voia să se gândească la ce putea însemna asta, nu acum, nu aici.

- Sperasem... dacă-l mai ai tu pe Pezevenghi, un schimb de prizonieri... Luă scrisoarea Sansei și o strivi în pumn, și ea putu să-și dea seama din felul în care o făcuse că nu era pentru prima oară. Ce vești sunt de la Eyrie? I-am scris mătușii Lysa, ca să-i cer ajutor. A chemat steagurile Lordului Arryn, știi? Ni se vor alătura cavalerii din Vale?

- Doar unul, spuse ea, cel mai bun dintre ei, unchiul meu... Însă Brynden Pește Negru este mai întâi un Tully.

Sora mea nu are de gând să treacă de Poarta Însângerată.

Robb fu lovit în plin.

- Mamă, ce-o să facem? Am adunat această armată, optsprezece mii de oameni, dar nu... nu sunt sigur.... Privi spre ea cu ochi strălucitori. Tânărul și mândrul lord dispăru într-o clipă, devenind la fel de repede copilul dinainte, un băiat de cincisprezece ani, așteptând răspunsuri de la mama sa.

- De ce te temi, Robb? Întrebă ea cu blândețe.

- Eu... Întoarse capul în altă parte, pentru a-și ascunde prima lacrimă. Dacă plecăm... chiar dacă învingem.... Lannisterii îi au pe Sansa și pe tata. Îi vor ucide, nu-i așa?

- Vor să ne facă să credem asta.

- Vrei să spui că mint?

- Nu stiu, Robb. Ce stiu este că nu ai de ales. Dacă te duci la Debarcaderul Regelui și juri credință, nu ți se va mai permite să pleci de acolo. Dacă te dai bătut acum și te întorci la Winterfell, lorzii tăi își vor pierde orice respect pentru tine. Unii s-ar putea chiar să plece să se alăture Lannisterilor. Apoi regina, care are mult mai puține motive să se teamă, poate face ce vrea cu prizonierii ei. Cea mai mare speranță a noastră este ca tu să înfrânghi dușmanul pe câmpul de luptă. Dacă ai reuși să-l iei pe Lordul Tywin sau pe Regicid în captivitate, atunci un târg s-ar putea încheia, dar asta nu e totul. Atâta vreme cât ești destul de puternic, trebuie să se teamă; Ned și surorile tale ar fi în siguranță. Cersei este destul de deșteaptă ca să știe că are nevoie de ei ca să poată face pace, dacă războiul se întoarce împotriva sa.

- Și dacă lupta *nu se întoarce* împotriva sa? Întrebă Robb. Dacă sorții se întorc împotriva noastră?

Catelyn îl luă de mână.

- Robb, nu am să ferchezuiesc adevărul pentru tine. Dacă pierzi, nu mai există nici o speranță, pentru nici unul dintre noi. Se spune că în inima cetății Casterly Rock nu-i decât piatră. Amintește-ți de soarta copiilor lui Rhaegar.

În clipa aceea văzu frica ogindindu-se în ochii săi tineri, însă acolo era și puterea.

- Atunci, n-am să pierd, promise el.

- Spune-mi ce știi despre luptele din ținuturile riverane, zise ea.

Trebuia să afle dacă era cu adevărat pregătit,

- Cu mai puțin de două săptămâni în urmă, au dat o bătălie pe dealurile de sub Dintele de Aur, făcu Robb. Unchiul Edmure i-a trimis pe Lordul Vance și Lordul Piper să țină trecătoarea, însă Regicidul s-a aruncat asupra lor și i-a pus pe fugă. Lordul Vance a fost omorât. Ultimele vești spuneau că Lordul Piper se retrăgea, ca să se alătore fratelui tău și celorlalți stegari la Riverrun, cu Jaime Lannister pe urmele sale. Dar asta nici nu-i chiar atât de rău. În timpul cât s-au luptat în trecătoare, Lordul Tywin venea cu o a doua armată a Lannisterilor dinspre sud. Se spune că este chiar mai mare decât oastea lui Jaime.

- Tatăl tău trebuie că știa astea, pentru că a trimis niște oameni care să li se opună, sub flamurile regelui. A trimis porunci unui lord din sud, un anume Lord Erik sau Derik, sau așa ceva, însă Ser Raymun Darry îl însoțise, iar scrisoarea mai spune că erau și alți cavaleri, plus garda tatălui tău. Numai că a fost o capcană. Lordul Derik nici n-a apucat să treacă de Fortăreața Roșie, că Lannisterii au căzut asupra lui, fie blestemată flamura regelui, iar Gregor Clegane i-a atacat pe la spate când încercau să se retragă pe la Vadul Păpușarului. Acest Lord Derik și vreo alți câțiva s-ar putea să fi scăpat, nimeni nu-i sigur, însă Ser Raymun a fost ucis, la fel și majoritatea oamenilor noștri de la Winterfell. Se spune că Lordul Tywin a închis drumul regelui, iar acum se îndreaptă spre nord, spre Harrenhal, pârjolind totul în calea sa.

Din ce în ce mai sinistru, se gândi Catelyn. Era mai rău decât își imaginase.

- Vrei să-i ieși în cale aici? întrebă ea.

- Dacă vine până aici, însă nimeni nu crede că o va face, explică Robb. I-am trimis vorbă lui Howland Teed, vechiul prieten al tatii, de la Rondul Greywater. Dacă Lannisterii vin până în sud la Gât, oamenii lacurilor îi vor face să verse sânge pentru fiecare pas de pe drum, însă Galbart Glover spune că Lordul Tywin este prea deștept ca să facă asta, iar Roose Bolton zice la fel. Va rămâne aproape de Trident, cred ei, cucerind rând pe rând castelele lorzilor de lângă râu, până ce Riverrun va rămâne singur. Trebuie să o luăm spre sud ca să-i ieșim în cale.

La idea asta, Catelyn simți fiori până în oase. Ce șanse

ar avea un băiat de cincisprezece ani împotriva unor comandanți căliți în bătălii, precum Jaime și Tywin Lannister?

- Dar oare este înțelept? Aici ești bine apărat. Se spune că vechii regi din nord puteau rezista la Moat Cailin, respingând armate de zeci de ori mai mari decât ale lor.

~ Da, însă rezervele noastre de hrană sunt tot mai puține, iar aici nu este un tărâm pe care să putem rezista cu ușurință. Îl așteptam pe Lordul Manderly, dar acum că fiii săi ni s-au alăturat, trebuie să plecăm.

Îi auzea pe lorzii-stegari vorbind prin glasul fiului ei, își dădu ea seama. În decursul anilor îi primise pe mulți dintre ei la Winterfell și-i omenise împreună cu Ned la vetrele și mesele lor. Știa ce fel de oameni erau, fiecare dintre ei. Se întreba dacă Robb stia.

Dar era un adevăr în ceea ce spuneau. Oastea pe care o strânsese fiul ei nu era o armată omogenă, așa cum obișnuiau să aibă Orașele Libere, și nici o forță de elită, plătită. Majoritatea erau oameni simpli: meșteșugari, agricultori, pescari, ciobani, fii de hangii și negustori sau pielari, amestecați cu un grup mic de mercenari și călăreți liberi, ahtiați după pradă. Când i-au chemat lorzii lor, au venit... Însă nu vor rămâne pentru totdeauna.

- Plecarea în marș e bună, îi spuse ea fiului ei, însă unde, cu ce scop? Ce vrei să faci?

Robb ezită.

- Marele Jon crede că ar trebui să-l atacăm noi pe Lordul Tywin și să-l luăm prin surprindere, zise el, însă Gloverii și Karstark cred că ar fi mai înțelept dacă am da ocol armatei lui ca să ne alăturăm unchiului Ser Edmure împotriva Regicidului. Își trecu degetele prin coama nepieptănată de păr roșcat, afișând o expresie nefericită. Deși, când vom ajunge noi la Riverrun... Nu sunt sigur...

- Fii sigur, îi spuse Catelyn, sau atunci du-te acasă și ia din nou sabia de lemn. Nu-ți poți permite să pari indecis în fața unor oameni ca Roose Bolton și Rickard Karstark. Să nu faci nici o greșală, Robb, ei sunt stegarii tăi, nu prieteni. Te-ai numit singur comandant de bătălie. Atunci, comandă.

Fiul ei se uită la ea uluit, de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce auzise.

- Cum spui tu, mamă.

- Am să te întreb din nou. Ce *vrei* să faci?

Robb întinse o hartă peste masă, o bucată din piele veche, zdrențuită, acoperită cu dâre de vopsea decolorată. Unul dintre capetele ei se răsuci în sus; îl fixă cu pumnalul.

- Ambele planuri au virtuțile lor, însă... privește, dacă încercăm să ocolim armata Lordului Tywin, riscăm să fim prinși între el și Regicid, iar dacă îl atacăm.... După toate informațiile, are mai mulți oameni decât mine și mai multă cavalerie. Marele Jon spune că asta nu ar mai conta dacă l-am prinde cu pantalonii în vine, însă mi se pare că un bărbat care a luptat în tot atâtea bătălii ca și Tywin Lannister nu va fi chiar așa de ușor de surprins.

- Bine, spuse ea. Încă mai putea auzi ecourile vocii lui Ned în glasul lui pe când stătea acolo, cercetând nedumerit harta. Spune-mi mai mult.

- As lăsa o mică armată aici, să tină Moat Cailin, mai mult arcași, iar cu restul aș pleca pe drum, spuse el, însă odată ce am ajunge sub Gât, aș împărți armata în două. Pedestrașii pot continua să mărșăluiască pe drumul regelui, în vreme ce călăreții traversează Furca Verde la Gemeni. Arată. Când Lordul Tywin va auzi că am venit în sud, o va lua spre nord ca să atace principala noastră armată, lăsând astfel călăreții să gonească în jos pe malul râului, spre Riverrun. Robb se lăsă pe spate, neîndrăznind, totuși, să zâmbească, dar încântat de el însuși și doritor să-i audă laudele.

Catelyn se încruntă peste hartă.

- Pui un râu între cele două părți ale armatei tale?

- Și între Jaime și Lordul Tywin, spuse el. Zâmbetul îi înflori după aceea. Nu există treceri pe Furca Verde mai sus de vadul rubiniu, unde și-a câștigat Robert coroana. Numai la Gemeni, până aici, iar Lordul Frey controlează podul de acolo. Este stegarul tatălui tău, nu-i așa?

Bătrânul Lord Frey, se gândi Catelyn.

- Este, admise ea, însă tatăl meu nu s-a încrezut niciodată în el. Nici tu nu ar trebui s-o faci.

- N-am să mă încred, promise Robb. Ce zici?

În pofida strănerii sale de inimă, era impresionată. *Arată ca un Tully, se gândi ea, dar este fiul tatălui său, iar Ned l-a instruit bine.*

- Ce armată iei sub comanda ta?
- Cavaleria, răspuse el imediat. Din nou, la fel ca tatăl său; întotdeauna Ned lua cea mai grea parte asupra lui.

- Iar ceilalți?

- Marele Jon spune mereu că ar trebui să-l lovim pe Lordul Tywin. M-am gândit să-i ofer lui această onoare.

Era primul său pas greșit, dar cum să-l faci să vadă asta fără să nu-i zdruncine încrederea de novice?

- Tatăl tău mi-a spus odată că Marele Jon este la fel de neînfricat ca oricare alt bărbat pe care l-a cunoscut vreodată.

Robb rânji.

- Vântul Cenușiu i-a mâncat două degete, iar el a răs de asta. Acum ești de acord?

- Tatăl tău nu este neînfricat, sublinie Catelyn. Este curajos, dar asta este altceva.

Fiul ei se gândi o clipă la ce spusese ea.

- Armata din est va dispune de toate pozițiile între Lordul Tywin și Winterfell, adăugă el gânditor. Plus mâna de arcași pe care îi las aici, la Moat. Așa că nu vreau pe cineva neînfricat, nu?

- Nu. Vrei șiretenie calculată, la asta m-aș gândi eu, nu la curaj.

- Roose Bolton, spuse Robb imediat. Acest om mă sperie.

- Să sperăm că-l va speria și pe Tywin Lannister. Robb dădu din cap și înfășură harta.

- Am să dau poruncile și am să adun o escortă care să te ducă acasă, la Winterfell.

Catelyn se luptase să se țină tare, de dragul lui Ned și pentru acest curaj încăpățânat al fiului lor. Își lăsase frica și disperarea deoparte, de parcă erau veșminte pe care nu mai voia să le poarte... Însă acum văzu că tot le îmbrăcase.

- Nu mă duc la Winterfell, se auzi spunând, surprinsă de puhoiul de lacrimi care-i împăienjeni vederea. Tatăl meu poate că este pe moarte, în dosul zidurilor de la Riverrun. Fratele meu este înconjurat de dușmani. Trebuie să merg la ei.

TYRION

Chella, fiica lui Cheyk Urechi Negre, o luase înainte ca cercetaș și ea aduse înapoi vestea despre oastea de la răspântie.

- După focurile lor, aș zice că sunt vreo douăzeci de mii, spuse ea. Au flamuri roșii, cu un leu aurit.

- Tatăl tău? întrebă Bronn.

- Sau fratele meu, Jaime, spuse Tyrion. Vom afla cât de curând. Își cercetă grupul de briganzi zdrențăroși: aproape trei sute de Ciori de Piatră, Frații ai Lunii, Urechi Neere și Bărbați Arși, iar aceștia formau doar nucleul armatei pe care spera să o adune. Gunthor, fiul lui Gurn, ridica alte clanuri chiar acum. Se întrebă ce ar fi făcut cu ei fratele său lordul, cu pieile lor și bucățile de otel de furat. Adevărul era că nici el nu știa ce să facă cu ei. Le era comandant sau captiv? Majoritatea timpului se părea că era câte ceva din amândouă.

- Ar fi mai bine dacă aș pleca singur pe drum, sugeră Tyrion.

- Cel mai bine pentru Tyrion, fiul lui Tywin, zise Ulf, care vorbea în numele Fraților Lunii.

Shagga se încruntă - o priveliște înspăimântătoare.

- Lui Shagga, fiul lui Dolf, nu-i place asta. Shagga va pleca cu bărbatul-copil, iar dacă bărbatul-copil minte, Shagga îi va reteza bărbăția...

- ...și o va da la capre, da, spuse Tyrion obosit. Shagga, îți dau cuvântul meu de Lannister. Am să mă întorc.

- De ce am avea noi încredere în cuvântul tău? Chella era o femeie mică și aprigă, fără nici o rotunjime, ca un băiat, și deloc proastă. Lorzii de câmpie au mai mințit clanurile și înainte.

- Mă rănești, Chella, zise Tyrion. Am crezut că suntem deja prieteni buni. Dar fie cum vrei tu. Vei veni cu mine, Shagga și Conn vor veni pentru Ciorile de Piatră, Ulf pentru Frații Lunii, iar Timett, fiul lui Timett, pentru Bărbații Arși. Oamenii clanurilor schimbară priviri precaute când îi numi pe toți. Restul vor aștepta aici, până când trimit după ei. *Încecați* să nu vă omorâți sau să vă ologiți unii pe alții cât timp sunt plecat.

Dădu pînteni calului și o luă din loc, nelăsându-le de ales

decât să-l urmeze sau să rămână pe loc. Îi convenea oricare dintre variante, atât timp cât nu zăboveau să vorbească pentru o zi și o noapte. Acesta era necazul cu clanurile; aveau ideea absurdă că glasul fiecărui bărbat ar trebui ascultat în consiliu, așa că se certau despre *totul*, la nesfârșit. Chiar și femeilor li se permitea să vorbească. Nici nu era de mirare că de sute de ani nu mai reușeau să amenințe domeniul Vale cu nimic altceva decât cu raiduri ocazionale. Tyrion avea de gând să schimbe asta.

Bronn călărea lângă de el. În urma lor, după o scurtă mormăială, oamenii clanurilor li se alăturară călare pe bidiviii lor mărunți, viețuitoare sfrijite, care arătau ca poneii și urcau pe stânci precum caprele.

Ciorile de Piatră călăreau împreună, Chella și Ulf se țineau și ei pe aproape, iar Frații Lunii și Urechile Negre aveau legături puternice între ei. Timett, fiul lui Timett, călărea singur. Toate clanurile din Munții Lunii se temeau de Bărbații Arși, care-și căleau carnea cu foc, pentru a-și dovedi curajul și - spuneau alții - frigeau copiii la ospetele lor. Chiar și alți Bărbați Arși se temeau de Timett, care-și scosese singur ochiul stâng cu un pumnal înroșit la foc, atunci când ajunsese la vârsta bărbăției. Tyrion aflase că se obișnuia mai degrabă ca un băiat să-și ardă un sfârc, un deget, sau (dacă era curajos, ori cu adevărat smintit) o ureche. Ceilalți Bărbați Arși ai lui Timett fuseseră atât de uluiți de alegerea sa, încât îl numiseră imediat mână roșie, ceea ce părea să fie un fel de căpetenie de război.

- Mă întreb ce o fi ars regele lor, îi spusese Tyrion lui Bronn, când auzise povestea.

Rânjind, mercenarul își atinsese noada... Însă chiar și Bronn își ținea gura în preajma lui Timett. Dacă cineva era destul de nebun să-și scoată un ochi, era puțin probabil să fie blând cu dușmanii.

Observatori aflați în depărtare scrutau drumul de pe turnurile din piatră, pe când grupul cobora pe coama dealurilor, iar o dată Tyrion văzu un corb luându-și zborul. Acolo unde șerpuia drumul printre două stânci înalte, ieșiră la primul punct întărit. Un zid din pământ, înalt de aproape doi metri, închidea drumul, iar pe metereze se aflau zeci de arcași. Tyrion își opri companiile dincolo de raza de acțiune a arcurilor și se apropie singur de zid.

- Cine comandă aici? strigă el.

Căpitanul apăru foarte repede, și chiar mai repede le oferi o escortă când îl recunoscă pe fiul lordului său. Trecură pe lângă lanuri înnegrite și avanposturi pârjolate, pe toată întinderea domeniilor de la marginea râurilor, de la Furca Verde până la Trident. Tyrion nu văzu nici un cadavru, însă văzduhul era plin de corbi și ciori hoitare; aici avuseseră loc lupte, și încă destul de recent.

La jumătate de leghe de răscruce fusese ridicată o baricadă de pari ascuțiți, iar la posturi erau sulițași și arcași, în spatele liniei, tabăra se întindea în depărtare. Fuoare subțiri de fum se ridicau din sute de focuri ale bucătăriilor, bărbați în cămăși de zale stăteau pe sub copaci și-și ascuțeau săbiile, iar pe prăjinile înfipte în pământul mocirlos fluturau flamuri familiare.

Un grup de călăreți gonia spre ei pentru a-i întâmpina, pe când se apropiau de pari. Cavalerul care-i comanda purta o armură de argint ornată cu ametiste și o mantie în dungi purpurii și argintii. Scutul său purta un blazon cu unicorn și un corn spiralat, lung de jumătate de metru, tâșnea de pe apărătoarea de frunte a calului său. Tyrion își struni calul pentru a-l saluta.

- Ser Flement.

Ser Flement Brax își ridică viziera.

- Tyrion, făcu el uluit. Lordul meu, ne-am temut cu toții că ați murit, sau... Se uită nesigur spre oamenii clanurilor. Acești... Însoțitori ai dumneavoastră...

- Prieteni de suflet și servitori credincioși, zise Tyrion. Unde-l găsec pe tatăl meu, lordul?

- A ocupat un han de la răscruce, pentru comandamentul lui.

Tyrion izbucni în răs. Hanul de la răscruce! Poate că zeii erau drepți, în cele din urmă.

- Vreau să-l văd imediat.

- După cum spuneți, lordul meu.

Ser Flement își răsuci calul și dădu porunci. Trei rânduri de țepușe fură smulse din pământ pentru a face un culoar în linie. Tyrion își conduse grupul pe acolo.

Tabăra Lordului Tywin se întindea pe o suprafață de câteva leghe. Estimările Cheliei, de circa douăzeci de mii de oameni, nu erau departe de adevăr. Oamenii de rând

campaseră afară, dar cavalerii își ridicaseră corturi, iar unii dintre înalții lorzi își construiseră pavilioane, mari cât niște case. Tyrion trase cu ochiul la boul roșu al Casei Prester, la vierul bălțat al Lordului Crakehall, la copacul arzând al lui Marbrand, la viezurele lui Lydden. Cavalerii îl salutară pe când trecea, iar soldații înarmați până-n dinți rămaseră cu gura căscată de uimire la vederea oamenilor clanurilor.

Shagga se holba și el; era dincolo de orice îndoială că nu mai văzuse niciodată atâția oameni, cai și arme, de când trăia. Ceilalți oameni ai munților reușiră ceva mai bine să-și controleze expresiile, însă Tyrion nu avea nici un dubiu că erau la fel de uimiți. Din ce în ce mai bine. Cu cât erau mai impresionați de puterea Lannisterilor, cu atât erau mai ușor de controlat.

Hanul și grajdurile sale erau așa cum și le amintea el, deși se vedeau ceva mai multe pietre împrăștiate și fundații înnegrite pe locul unde se aflase restul satului. În curte fusese ridicată o spânzurătoare, iar hoitul care atârna de ea era năpădit de corbi. Când Tyrion se apropie, păsările își luară zborul, croncănind și bătând din aripile lor negre. Descăleca și se uită în sus, spre ceea ce mai rămăsese din cadavru. Păsările ciuguliseră buzele și ochii și mare parte din obrajii femeii, dezgolindu-i dinții înroșiți într-un rânjet hidos.

- O odaie, o masă, un burduf cu vin, asta a fost tot ce am cerut, îi aminti el cu o undă de reproș.

Băieții ieșiră ezitând din grajduri, pentru a se ocupa de cai. Shagga nu voia să-l lase din mână pe al lui.

- Băiatul nu are de gând să-ți fure iapa, îl asigură Tyrion. Vrea doar să-i dea ceva ovăz, apă și s-o țesale. Și blana lui Shagga ar fi avut nevoie de un țesălat zdravăn, dar nu era înțelept să pomenească despre așa ceva. Îți dau cuvântul meu, calul nu va păți nimic.

Mohorât, Shagga dădu drumul frâielor din mână.

- Acesta-i calul lui Shagga, fiul lui Dolf, tună el către băiatul de grajd.

- Dacă nu ți-l dă înapoi, am să-i retez bărbăția și î-o dau la capre, promise Tyrion. Dacă se găsesc pe aici.

Doi soldați din garda Lannister, în mantiile lor purpurii și purtând coifuri cu lei, stăteau de pază sub firma hanului, de o parte și de alta a ușii. Tyrion îl recunoscuse pe căpitanul lor.

- Tatăl meu?
- E în sala de mese, lordul meu.
- Oamenii mei au nevoie de carne și mied, îi spuse Tyrion. Îngrijește-te să le primească.

Intră în han și-l văzu pe tatăl tău.

Tywin Lannister, Lord de Casterly Rock și Păzitor al Apusului, era trecut de cincizeci de ani, dar la fel de în formă ca unul de douăzeci. Era înalt chiar și așezat, cu picioare lungi, umeri largi, fără burtă. Pe brațele subțiri zvâcneau mușchii. Când părul său auriu, cândva foarte des, începuse să se rărească, îi poruncise bărbierului să-l radă în cap; Lordul Tywin nu credea în jumătăți de măsură. Își răsese mustața și barba, însă își păstrase favoriții, două fâșii late de păr auriu și țepos, care-i acopereau mare parte a obrazilor, de la urechi până la falcă. Avea ochii de un verde-deschis, cu puncte aurii. Un nebun mai nebun decât mulți alții glumise o dată că până și rahatul Lordului Tywin era pătat cu auriu. Unii spuneau că smintitul încă mai trăia, undeva în adâncimea măruntaielor de piatră ale fortăreței Casterly Rock.

Ser Kevan Lannister, singurul frate al tatălui său care supraviețuise, împărțea un burduf de bere cu Lordul Tywin când Tyrion își făcu apariția în sala de mese. Unchiul său era un bărbat impunător, pe cale să chelească, cu o barbă bălaie, tăiată scurt, care urma linia fâlcii sale masive. Ser Kevan îl văzu primul.

- Tyrion, spuse el surprins.
- Unchiule, răspunse Tyrion cu o plecăciune. Și tatăl meu lordul, ce plăcere-mi face să vă găsesc aici.

Lordul Tywin nici nu se clinti în jilțul său, însă îi aruncă piticului o privire lungă și cercetătoare.

- Observ că zvonurile despre moartea ta au fost neadevărate.

- Îmi pare rău că te dezamăgesc, tată, zise Tyrion. Nu-i nevoie să sari în sus și să mă îmbrățișezi, n-as vrea să te obosești prea tare.

Traversă încăperea spre masa lor, perfect conștient de modul în care picioarele lui răsucite îl făceau să se împleticească la fiecare pas. Ori de câte ori tatăl său îl privea, devenea neplăcut de conștient de toate diformitățile sale și de alte beteșuguri.

- Frumos din partea voastră să începeți un război pentru mine, spuse el cățărându-se pe un scaun și turnându-și o cupă din berea tatălui său.

- Din câte știu eu, tu ești cel care a pornit toate astea, răspunse Lordul Tywin. Fratele tău, Jaime, nu s-ar fi lăsat niciodată capturat de o femeie.

- Prin asta ne deosebim Jaime și cu mine. E și mai înalt decât mine, dacă ai observat cumva.

Tatăl său ignoră mușcătura.

- Era în joc onoarea Casei noastre. Nu am avut de ales decât să plec la luptă. Nimeni nu varsă sânge de Lannister fără a fi pedepsit.

- *Ascultați-Mi Răgetul*, zise Tyrion rânjind. Erau cuvintele de pe blazonul Lannister.

- Adevărul este că nu mi s-a vărsat sângele, deși a fost cât pe-acți, o dată sau de două ori. Morrec și Jyck au fost uciși.

- Bănuiesc că vrei ceva oameni noi.

- Nu te mai deranja, tată, am făcut rost de câțiva, încercă să înghită berea. Era brună și cu drojdie, așa de groasă că aproape că putea fi mestecată. De fapt, foarte bună. Ce păcat că tatăl său o spânzurase pe hangiță! Cum merge cu războiul?

Îi răspunse unchiul său:

- Deocamdată, destul de bine. Ser Edmund a trimis mici formațiuni din trupele sale de-a lungul frontierelor, pentru a opri raidurile noastre, iar tatăl tău, lordul, și cu mine am putut să nimicim mare parte din ele, înainte să apuce să se regrupeze.

- Fratele tău s-a acoperit de glorie, spuse tatăl său. I-a zdrobit pe Lorzii Vance și Piper la Dintele Aurit și s-a întâlnit cu forțele masate de Tully sub zidurile de la Riverrun. Lorzii din Trident au fost puși pe fugă. Ser Edmure Tully a fost luat în captivitate, cu mulți dintre cavalerii și stegarii săi. Lordul Blackwood a reușit să scape cu câțiva supraviețuitori la Riverrun, unde Jaime s-a pus pe un asediu. Ceilalți au fugit la propriile lor fortărețe.

- Tatăl tău și cu mine am năvălit asupra lor, pe rând, zise Ser Kevan. Cum Lordul Blackwood nu mai era, Raventree a căzut imediat, iar Lady Whent a predat Harrenhal fiindcă nu mai avea oameni care să-l apere. Ser Gregor i-a pârjolit

pe Piperi și Brackeni...

- Lăsându-te fără nici o opoziție? întrebă Tyrion.

- Nu chiar. Mallisterii încă mențin Seagard și Walder Frey își trimit oștirile spre Gemeni.

- Nu mai contează, spuse Lordul Tywin. Frey iese la luptă numai când simte în aer mirosul victoriei, iar acum tot ce-i miroase e doar înfrângerea. Iar lui Jason Mallister îi lipsește forța de a lupta singur. Odată ce Jaime ia Riverrun, se vor grăbi amândoi să cadă în genunchi. Dacă nu cumva Stark și Arryn reușesc să înainteze și să ni se opună, acest război este ca și câștigat.

- Dacă aș fi în locul tău, nu prea mi-aș bate capul cu Arrynii, spuse Tyrion. Stark este o altă poveste. Lordul Eddard...

- Este ostaticul nostru, zise tatăl său. El nu va conduce nici un fel de armată în timp ce putrezește în temnița de sub Fortăreața Roșie.

- Nu, se învoi Ser Kevan, însă fiul său a adunat steagurile și stă la Moat Cailin cu o armată puternică în jurul său.

- Nici o sabie nu-i destul de bună decât după ce a fost călită, declară Lordul Tywin. Băiatul Stark este un copil. Fără îndoială, îi plac cântecul de război și priveliștea flăcărilor fâlfâind în vânt, dar totul se va termina cu un măcel. Mă îndoiesc că are stomacul destul de tare pentru asta.

Lucrurile *deveniseră* interesante cât lipsise el, se gândi Tyrion.

- Și ce face monarhul nostru neînfricat cât timp acest măcel se săvârșește? întrebă el. Cum de l-a convins scumpa mea soră pe Robert să fie de acord cu înțemnițarea dragului său prieten, Ned?

- Robert Baratheon este mort, îi spuse tatăl său. Nepotul tău domnește acum la Debarcaderul Regelui.

Asta îl *luă* pe Tyrion prin surprindere.

- Sora mea, vrei să spui. Luă încă o înghițitură de bere. Domeniul va deveni un loc cu totul altfel dacă Cersei va domni în locul soțului ei.

- Dacă ai minte să te faci de folos, îți încredințez niște trupe, zise tatăl său. Marq Piper și Karyl Vance bântuie în urma noastră, atacând teritoriile noastre de-a lungul Furcii

Roșii.

Tyrion țâțâi.

- Ce neobrăzare pe ei, să riposteze! În mod normal, aș fi încântat să pedepsesc o asemenea mitocănie, tată, dar adevărul este că am treabă în altă parte,

- Da? Lordul Tywin nu părea deloc surprins. Mai avem și două dintre loazele lui Ned Stark, care-mi hărțuiesc trupele. Beric Dondarrion, unul dintre tinerii lorzi, care își face iluzii privind valoarea sa. Îl are cu el pe caraghiosul ăla de preot grăsan, cel căruia îi place să dea foc sabiei. Crezi că ai putea să te ocupi de ei în drum spre treburile tale? Fără să dai greș prea tare?

Tyrion se șterse la gură cu mâneca și zâmbi.

- Tată, mă încălzește la inimă să mă gândesc că mi-ai putea încredința... să zicem... vreo douăzeci de oameni? Cincizeci? Ești sigur că te poți dispensa de atâția? Ei, nu contează. Dacă mă întâlnesc cu Thoros și Lordul Beric, ar trebui să le trag o bătută la amândoi. Coborî de pe scaun și șchiopată spre locul în care zăcea o roată de cașcaval alb, cu vinișoare, înconjurată de fructe. În primul și-n primul rând, am câteva promisiuni de îndeplinit, spuse pe când își tăia o felie. Mi-ar trebui trei mii de coifuri, cam tot pe atâtea cămăși de zale, plus săbii, sulite, lănci cu vârful de oțel, ghioage, securi de luptă, apărătoare pentru mâini, pentru gât, pentru picioare, platoșe, căruțe care să transporte toate astea...

Ușa din spatele lor se izbi de perete, atât de tare încât Tyrion aproape că scăpă cașcavalul. Ser Kevan sări în picioare înjurând când comandantul gărzii zbură prin încăpere și se lovi de vatră. Pe când acesta se prăvălea în cenușa rece, iar coiful cu leul îi cădea, Shagga îi frânse în două spada, pe un genunchi gros cât un trunchi de copac, azvârli bucățile și năvăli în sala de mese. Era precedat de duhoarea lui, mai teribilă decât a brânzei și copleşitoare în acel spațiu închis.

- Pelerină roșie, mârâi el, data viitoare când tragi sabia în fața lui Shagga, fiul lui Dolf, îți retez bărbăția și o prăjesc la foc.

- De ce, nu mai sunt capre? făcu Tyrion mușcând din cașcaval.

Ceilalți oameni ai clanurilor intrară după Shagga în sala

de mese, Bronn urmându-i. Mercenarul înălță mohorât din umăr, uitându-se la Tyrion.

- Iar tu cine ești? Întrebă Lordul Tywin cu o răceală de gheață.

- M-au însoțit spre casă, tată, explică Tyrion. Pot să-i țin cu mine? Nu mănâncă mult.

Nu zâmbi nimeni.

- Cu ce drept năvăliți voi, barbarilor, în consiliul nostru? făcu Ser Kevan.

- Barbari, pleavă? Conn ar fi putut fi chiar arătos, dacă s-ar fi spălat. Suntem oameni liberi, iar prin lege, oamenii liberi pot sta la orice consiliu de război.

- Care dintre voi este lordul leu? Întrebă Chella.

- Amândoi sunt bătrâni, anunță Timett, fiul lui Timett, care nu împlinise încă douăzeci de ani.

Mâna lui Ser Kevan coborî pe mânerul sabiei, însă fratele său îi prinse încheietura cu două degete și-l ținu strâns. Lordul Tywin părea netulburat.

- Tyrion, ai uitat de buna-creștere? Fii bun și fă-ne cunoștință cu... onorații noștri oaspeți.

Tyrion își linse degetele.

- Cu plăcere, spuse el. Fecioara bălaie este Chella, fiica lui Cheyk al Urechilor Negre.

- Nu sunt fecioară, protestă Chella. Fiii mei au deja câte cincizeci de urechi pe răboj.

- Să mai ia încă o dată pe atât. Tyrion se trase de lângă ea, clătînându-se. Iar acesta este Conn, fiul lui Coratt. Shagga, fiul lui Dolf, este cel care arată ca un Casterly Rock păros. Ei sunt Ciori de Piatră. Iată-l și pe Ulf, fiul lui Umar, dintre Frații Lunii, iar dincolo este Timett, fiul lui Timett, o mână roșie dintre Bărbații Arși. Iar acesta este Bronn, mercenar, fără nici o apartenență precisă. A schimbat deja taberele de două ori, în timpul foarte scurt de când ne cunoaștem; voi doi ar trebui să ajungeți faimoși, tată. Întorcându-se spre Bronn și oamenii clanurilor, adăugă: îmi dați voie să vi-l prezint pe tatăl meu, Lordul Tywin, fiul lui Tytos din Casa Lannister, Lord de Casterly Rock, Păzitor al Apusului, Scut al Lannisport și în viitor Mână a Regelui. Lordul Tywin se ridică în picioare, demn și corect.

- Chiar și în Apus, cunoaștem vitejia clanurilor războinice din Munții Lunii. Ce vă aduce aici, în avanpostul meu,

domnii mei?

- Căi, spuse Shagga.

- Promisiuni pentru mătăsurii și oțel, zise Timett, fiul lui Timett.

Tyrion tocmai voia să-i spună tatălui său, lordul, cum propunea el să fie redusă Valea lui Arryn la un peisaj fumegând, însă nu mai avu șansa să o facă. Ușa se trânti din nou. Mesagerul aruncă o uitătură rapidă, surprinsă, spre oamenii aduși de Tyrion, și se lăsă într-un genunchi înaintea Lordului Tywin.

- Lordul meu, începu el. Ser Addam mi-a cerut să vă spun că oastea lui Stark s-a pus în mișcare pe drum.

Tywin Lannister nu zâmbi. Lordul Tywin nu zâmbea niciodată, însă Tyrion învățase să descifreze bucuria tatălui său chiar și când nu era oglindită pe față.

- Așadar, lupul își părăsește vizuina ca să se joace în groapa cu lei, spuse el cu o voce plină de o satisfacție ascunsă. Minunat. Reîntoarce-te la Ser Addam și spune-i să se retragă. Nu trebuie să se angajeze în lupte cu cei din nord până când nu sosim noi, dar vreau să le hărțuiască flancurile și să-i atragă și mai mult spre sud.

- Va fi precum porunciți. Călărețul plecă.

- Ne aflăm aici, arătă Ser Kevan. Aproape de vad și înconjurați de gropi și țepușe. Dacă se îndreaptă spre sud, aș spune să-i lăsăm să vină și să se zdrobească de noi.

- Băiatul s-ar putea să se retragă sau să-și piardă curajul când va vedea câți suntem, răspunse Lordul Tywin. Cu cât mai curând vor fi zdrobiți cei din neamul Stark, cu atât mai repede voi fi liber să mă ocup și de Stannis Baratheon. Spune toboșarilor să anunțe adunarea și trimite-i vorbă lui Jaime că mă îndrept spre Robb Stark.

- După cum spuneți, răspunse Ser Kevan. Tyrion privea cu o fascinație mohorâtă cum tatăl său se întoarse spre oamenii clanurilor.

- Se spune că bărbații din clanurile munților sunt războinici neînfricați.

- Este adevărat ce se spune, răspunse Conn, de la Ciorile de Piatră.

- Și femeile, adăugă Chella.

- Alăturați-vă mie, împotriva dușmanilor mei, și veți primi tot ceea ce v-a promis fiul meu, ba chiar și mai mult,

le spuse Lordul Tywin.

- Ne vei plăti în moneda noastră? întrebă Ulf, fiul lui Umar. De ce ne-ar trebui promisiunile tatălui, când le avem pe cele ale fiului?

- Nu am spus că v-ar trebui, răspuse Lordul Tywin. Vorbele mele au fost doar amabilitate, nimic mai mult. Nu trebuie să vă alăturați nouă. Oamenii din teritoriile iernii sunt făcuți din fier și gheață, chiar și cei mai aprigi dintre cavalerii mei se tem să-i înfrunte.

Oh, cât de abil a făcut-o, se gândi Tyrion, zâmbind șmecherește.

- Bărbații Arși nu se tem de nimic. Timett, fiul lui Timett, va călări cu leii.

- Orișunde merg Bărbații Arși, Ciorile de Piatră au și fost acolo, declară Conn aprinzându-se. Și noi venim.

- Shagga, fiul lui Dolf, le va reteza bărbăția și le-o va da la ciori.

- Vom veni cu tine, lordule leu, se învoi și Chella, fiica lui Cheyk, dar numai dacă fiul tău, jumătate de om, vine cu noi. Și-a răscumpărat viața cu promisiuni. Până când nu ținem în mână oțelul pe care ni l-a făgăduit, viața lui ne aparține.

Lordul Tywin își întoarse ochii punctați cu aur spre fiul său,

- Bucuros, zise Tyrion cu un zâmbet resemnat.

SANSA

Pereții sălii tronului fuseseră dezgoliți, tapiseriile cu scene de vânătoare care-i plăceau atât de mult Regelui Robert fuseseră date jos și aruncate într-un colț, într-o grămadă informă.

Ser Mandon Moore se duse să-și ocupe locul la picioarele tronului, lângă cei doi tovarăși ai săi din Garda Regelui. Sansa stătea lângă ușă, fără escortă de astă dată. Regina îi dăduse libertatea de a se plimba prin castel, ca o răsplată pentru că fusese atât de bună, însă chiar și așa, era însoțită peste tot unde se ducea.

- Garda de onoare pentru viitoarea mea noră, îi numise regina pe însoțitorii ei, însă nu o făceau defel pe Sansa să se simtă onorată.

„Liberă în castel” însemna că putea merge oriunde voia, în interiorul Fortăreței Roșii, atâta vreme cât se ținea de promisiunea de a nu trece dincolo de ziduri, o promisiune pe care Sansa fusese mai mult decât bucuroasă să o facă. Oricum, n-ar fi putut să treacă dincolo de ziduri. Porțile erau păzite zi și noapte de mantiiile aurii ale lui Janos Slynt, iar gărzile Casei Lannister erau întotdeauna prin preajmă. În afară de asta, chiar dacă ar fi putut părăsi castelul, unde să se fi dus? Era destul că putea să se plimbe prin curte, să culeagă flori din grădina Myrcellei și să viziteze septul ca să se roage pentru tatăl ei. Uneori se ruga și în grădina zeilor, din moment ce familia Stark ținea la vechii zei.

Aceasta era prima adunare a curții din domnia lui Joffrey, așa că Sansa o aștepta încordată. Un șir de străjeri din garda Lannister stătea sub ferestrele dinspre apus, un șir de mantii aurii din Garda Orașului se postase sub ferestrele de la răsărit. Nu văzu nici urmă de oamenii de rând și de orășeni, însă sub galerie era un pâlcc de lorzi, mari sau mici, care șușoteau fără încetare. Nu erau mai mulți de douăzeci, când, de obicei, se adunau câte o sută în așteptarea Regelui Robert.

Sansa se strecură printre ei, murmurând saluturi pe când își croia drum mai în față. Îi recunoscuse pe negriciosul Jalabhar Xho, pe mohorâtul Ser Aron Santagar, pe gemenii Redwyne, Oroare și Bălosul... atât doar că nimeni nu părea s-o recunoască pe ea. Sau dacă o recunoșteau, se fereau

de ea, ca și cum ar fi avut ciumă verde. Bolnăviciosul Lord Gyles își acoperi fața la apropierea ei și se prefăcu lovit de un acces de tuse, iar când bețivul caraghios Ser Dontos se pregătea să o salute, Ser Balon Swann îi șopti ceva la ureche și acesta îi întoarse spatele.

Iar mulți alții lipseau. Unde dispăruseră cu toții? se întrebă Sansa. Căută în van chipuri prietenoase. Nimeni nu voia să-i întâlnească privirile. Era ca și cum devenise o fantomă, moartă înainte de vreme.

Marele Maester Pycelle era așezat singur la masa de consiliu, părând adormit, cu mâinile împreunate la capătul bărbii. Îl văzu pe Lordul Varys grăbindu-se în sală, fără nici un sunet. O clipă mai târziu, Lordul Baelish își făcu apariția intrând pe ușile înalte din spatele sălii, zâmbind. Flecărea amabil cu Ser Balon și Ser Dontos pe când își croia drum în față.

Stomacul Sansei se strânse de nervi. *N-ar trebui să-mi fie teamă*, își spuse ea. *Nu am nici un motiv să mă tem, totul va fi bine, Joff mă iubește și regina la fel, așa a spus.*

Vocea unui crainic se înălță în aer:

- Cu toții să îl salutăm pe Maiestatea Sa, Joffrey, din Casa Baratheon și Lannister, Primul după Numele Său, Rege al Andalilor, al Rhoynar și al Primilor Oameni, Lord al celor Șapte Regate. Să o salutăm cu toții pe mama sa, Cersei din Casa Lannister, Regină și Regent, Lumină a Apusului și Protectoare a Domeniului.

Ser Barristan Selmy, strălucitor în armura sa albă, le deschidea drumul. Ser Arys Oakheart o escorta pe regină, în vreme ce Ser Boros Blount pășea în apropierea lui Joffrey, așa că șase cavaleri din Garda Regelui erau acum în sală, toți Săbii Albe, cu excepția lui Jaime Lannister. Prințul ei - ba nu, *regele* ei acum - urcă treptele spre Tronul de Fier, câte două deodată, în vreme ce mama sa luă loc la masa consiliului. Joffrey era înveșmântat în catifele negre cu dungi purpurii, o mantie strălucitoare, aurie, avea un guler înalt, iar pe creștetul său era așezată coroana de aur incrustată cu rubine și diamante negre.

Când Joffrey se întoarse spre sală, privirile sale se încrucișară cu cele ale Sansei. Zâmbi, se așeză și spuse:

- Este de datoria unui rege să-i pedepsească pe trădători și să-i răsplătească pe cei loiali. Mare Maester Pycelle, îți

poruncesc să dai citire decretelor mele.

Pycelle se ridică în picioare. Era înveșmântat într-o robă magnifică, din catifea roșie, groasă, cu un guler do hermină și catarama strălucitoare, din aur. Dintr-o mânecă largă, îngreunată de ornamente țesute, scoase un pergament, îl desfășură și începu să citească o listă lungă de nume, poruncind fiecăruia dintre cei menționați, în numele regelui și al consiliului, să se prezinte și să-i jure credință lui Joffrey. Dacă nu, vor fi considerați trădători, iar pământurile lor și titlurile vor fi confiscate.

Numele pe care le citi o făcură pe Sansa să-și țină respirația. Lordul Stannis Baratheon, soția sa, fiica sa. Lordul Renly Baratheon. Amândoi Lorzii Royce și fiii lor. Ser Loras Tyrell. Lordul Mace Tyrell, frații săi, unchii și fiii. Preotul roșu, Thoros din Myr. Lordul Beric Dondarrion. Lady Lysa Arryn și fiul ei, micul Lord Robert. Lordul Hoster Tully, fratele său Ser Brynden, fiul său Ser Edmure. Lordul Jason Mallister. Lordul Bryce Caron din Mlaștini. Lordul Tytos Blackwood. Lordul Walder Frey și moștenitorul său, Ser Stevron. Lordul Karyl Vanee. Lordul Jonos Bracken. Lady Shella Whent. Doran Martell, Prinț de Dorne, și toți fiii săi. *Atât de mulți*, se gândi ea, pe când Pycelle continua să citească. *Vor trebui trimise stoluri întregi de corbi pentru a duce aceste porunci.*

Iar la sfârșit, aproape de capăt, veni numele pentru care se temea Sansa. Lady Catelyn Stark. Robb Stark. Brandon Stark, Rickon Stark, Arya Stark. Sansa își înfrâna un icnet. Arya. Voiau ca Arya să se prezinte și ea și să depună jurământul... Asta trebuia să însemne că sora ei fugise cu vreo galeră și poate că era în siguranță la Winterfell acum.

Mareje Maester Pycelle răsuci sulul și îl strecură în mâneca stângă, apoi scoase un alt pergament din cea dreaptă. Își dresе vocea și continuă:

- Iar în locul trădătorului Eddard Stark, este dorința Maiestății Sale ca Tywin Lannister, Lord de Casterly Rock și Păzitor al Apusului, să primească rangul de Mână a Regelui, să glăsuiască cu vocea lui, să-i conducă armatele împotriva dușmanilor și să-i îndeplinească voia regească. Așa a decretat regele. Consiliul mic consimte, în locul trădătorului Stannis Baratheon, este dorința Maiestății Sale ca mama

sa, Regina Regentă Cersei Lannister, care i-a fost cel mai puternic sprijin, să se afle la conducerea consiliului mic, să-l ajute astfel să guverneze cu înțelepciune și dreptate. Așa a decretat regele. Consiliul mic consimte.

Sansa auzi un murmur ușor dinspre lorzii din jurul ei, dar acesta fu înăbușit repede. Pycelle continuă:

- Este de asemenea dorința Maiestății Sale ca slujitorul său credincios, Janos Slynt, Comandant al Gărzii Orașului, să fie ridicat la rangul de lord și să i se ofere vechea cetate Harrenhal, cu toate domeniile și bunurile sale, iar fiii și nepoții săi să dețină aceste onoruri până la sfârșitul vremurilor. Este, de asemenea, porunca sa ca *Lordul Slynt* să șadă imediat la masa consiliului mic, să ajute la guvernarea domeniului. Așa a decretat regele. Micul consiliu consimte.

Sansa sesiză o mișcare cu colțul ochilor, iar Janos Slynt își făcu apariția. De data asta murmurele erau mai puternice și mai furioase. Mândrii lorzi, ale căror familii aveau o vechime de mii de ani, îi făcură loc de nevoie bărbatului de rând, chel și cu o față ca de broască. Solzi de aur fuseseră cusuți pe catifeaua neagră a tunicii sale și zornăiau ușor la fiecare pas pe care-l făcea. Mantia sa era din satin cadrilat, cu negru și auriu. Doi băieți urâți, care erau probabil fiii săi, pășeau înaintea lui, luptându-se cu greutatea unui scut de metal la fel de mare ca ei. Ca blazon, alesese o suliță însângerată, aurie pe un fond negru ca noaptea. Vederea lui îi făcu Sansei pielea de găină pe brațe.

Când Lordul Slynt își ocupă locul, Marele Maester Pycelle continuă:

- Si în sfârșit, în aceste vremuri de trădări și tulburări, cu iubitul nostru Rege Robert plecat dintre noi atât de devreme, consiliul consideră că viața și siguranța Regelui Joffrey sunt de cea mai mare importanță...

Privi spre regină. Cersei se ridică în picioare.

- Ser Barristan Selmy, pășește înainte.

Ser Barristan stătuse la picioarele Tronului de Fier, nemișcat precum o statuie, dar acum se lăsă într-un genunchi și-și plecă capul.

- Maiestatea Voastră, porunciți.

- Ridică-te, Ser Barristan, zise Cersei Lannister. Îți poți

scoate coiful.

- Doamna mea? În picioare, bătrânul cavaler își scoase coiful, deși nu înțelegea de ce i se ceruse asta.

- Ai servit acest domeniu timp îndelungat cu credință, ser, iar fiecare bărbat și fiecare femeie din cele Șapte Regate îți datorează recunoștință. Dar mă tem că serviciul tău s-a apropiat de sfârșit. Este dorința regelui să lași jos povara asta grea.

- Povara... mea? Mă tem că... eu... eu nu... Proaspăt înnobilitul lord Janos Slynt luă cuvântul cu o voce grea și arțăgoasă:

- Maiestatea Sa încearcă să-ți spună că ești eliberat din funcția de Lord Comandant al Gărzii Regelui.

Cavalerul înalt, în armura lui albă, păru că se micșorează stând acolo, aproape fără să mai respire.

- Maiestatea Voastră, spuse el în cele din urmă. Garda Regelui este o Frăție Jurată. Jurământul depus de noi este pe viață. Numai moartea îl poate scuti pe Lordul Comandant de datoria sa sacră.

- A cui moarte, Ser Barristan? Glasul reginei era moale precum mătasea, însă cuvintele ei ajunseră în fiecare colț al sălii. A dumitale sau a regelui?

- L-ai lăsat pe tata să moară, spuse Joffrey acuzator, de pe Tronul de Fier. Ești prea bătrân ca să mai poți apăra pe cineva.

Sansa privi cum cavalerul se uită în sus, spre noul rege. Nu-l mai văzuse niciodată arătându-și anii, dar acum o făcea.

- Maiestatea Voastră, spuse el, am fost ales să fac parte dintre Săbiile Albe când aveam douăzeci și trei de ani. A fost tot ceea ce visasem, din momentul în care am luat în mâini prima mea spadă. Am renunțat la moștenirea cetății mele ancestrale. Fata cu care trebuia să mă căsătoresc s-a măritat cu vărul meu, nu mi-a mai trebuit pământ sau feciori, mi-am trăit viața pentru regat. Ser Gerold Hightower însuși mi-a ascultat jurământul... să-l păzesc pe rege cu toate puterile mele... să-mi dau sângele pentru el... Am luptat lângă Taurul Alb și Prințul Lewyn de Dorne... lângă Ser Arthur Dayne, Sabia Dimineții. Înainte de a-l servi pe tatăl vostru, am ajutat la paza Regelui Aerys, a tatălui acestuia, Jaehaerys, înaintea lui... trei regi...

- Sunt morți cu toții, sublinie Degețel.

- Vremea ta a trecut, anunță Cersei Lannister. Lui Joffrey îi trebuie bărbați în jur, tineri și puternici. Consiliul a decis ca Ser Jaime Lannister să-ți ia locul în calitate de Lord Comandant al Fraților Jurați ai Săbiilor Albe.

- Ucigătorul de regi, zise Ser Barristan cu glas încărcat de dispreț. Falsul cavaler, care și-a profanat sabia cu sângele regelui pe care jurase că-l va apăra.

- Ai grijă ce spui, ser, îl avertiză regina. Vorbești de scumpul nostru frate, sânge din sângele propriului tău rege.

Luă cuvântul și Lordul Varys, cu mai mare blândețe decât ceilalți:

- Nu suntem nerecunoscători față de serviciile aduse, bunule ser. Lordul Tywin Lannister a fost de acord, cu generozitate, să-ți ofere o bucată bună de pământ la nord de Lannisport, pe malul mării, cu aur și suficienți oameni ca să-ți construiască o cetate puternică și cu servitori care să se îngrijească de toate nevoile pe care le-ai avea.

Ser Barristan se uită în sus cu asprime.

- O încăpere în care să mor și oameni care să mă îngroape. Vă mulțumesc, lorzii mei... dar mi-e silă de mila voastră. Întinse mâna și-și deschise clemele care-i țineau mantia, iar stofa albă, grea, desprinsă de pe umerii săi, căzu grămadă pe podea. Coiful fu azvârlit cu un *cling* metalic. Sunt cavaler, le spuse el tuturor. Își desfăcu toate cataramele de argint ale platoșei care-i acoperea pieptul și o lăsă să cadă. Voi muri ca un cavaler.

- Un cavaler gol, din câte se pare, chicoti Degețel.

Toată lumea izbucni în râs, Joffrey pe tronul lui, lorzii de la curte, Janos Slynt și Regina Cersei, Sandor Clegane și chiar ceilalți bărbați din Garda Regelui, cei cinci care-i fuseseră frați cu câteva clipe mai înainte. În *mod sigur, asta a durut cel mai tare*, se gândi Sansa. Inima sa era alături de bătrânul care stătea acum batjocorit și roșu la față, prea nervos ca să mai poată vorbi, în cele din urmă, își trase spada.

Sansa auzi icnetul cuiva. Ser Boros și Ser Meryn înaintată spre el, însă Ser Barristan îi țintui locului cu o privire mustind de dispreț.

- Nu vă fie teamă, domnilor, regele vostru este în

siguranță... Însă nu mulțumită vouă. Chiar și acum, aș putea trece de voi cinci ca prin brânză. Dacă veți sluji sub Regicid, nici unul dintre voi nu merită să poarte albul. Își aruncă sabia la picioarele Tronului de Fier. Ia-o, băiete. Topește-o și adaug-o la celelalte, dacă vrei. Va face mult mai mult bine decât săbiile din mâna acestor cinci. Poate că Lordul Stannis va avea șansa de a sta pe ea, când îți va lua tronul.

Plecă pe drumul mai lung, pașii săi răsunând pe podea și reverberându-se între pereții de piatră goală. Lorzii și doamnele îi făcură loc să treacă. Numai după ce pajii închiseră în urma lui ușile grele de stejar și bronz, Sansa auzi din nou gălăgie: voci șoptite, foieli stânjenite, foșnetul hârtiilor de pe masa consiliului.

- Mi-a spus *băiete*, zise Joffrey cu iritare, părănd mai tânăr decât era. A vorbit și de unchiul meu, Stannis.

- Vorbe de clacă, făcu Varys, eunucul Nu a vrut...

- Ar putea să pună la cale un complot, cu ajutorul unchilor mei. Vreau să fie arestat și interogat. Nu mișcă nimeni. Joffrey își ridică vocea: Am spus că *vreau să fie arestat!*

Janos Slynt se ridică de la masa consiliului.

- Soldații mei vor avea grijă de asta, Maiestatea Voastră.

- Bine, zise Regele Joffrey. Lordul Janos ieși din sală, cu fiii săi făcând de două ori pe atâția pași ca să se țină după el, cărând scutul mare din metal, cu blazonul Casei Slynt.

- Maiestatea Voastră, îi reaminti Degețel, cei șapte au rămas acum șase. Avem nevoie de încă o sabie pentru Garda Regelui.

Joffrey zâmbi.

- Spune-le, mamă.

- Regele și consiliul au hotărât că nici un alt bărbat din cele Șapte Regate nu este mai demn să o păzească și să o vegheze pe Maiestatea Sa decât apărătorul său credincios, Sandor Clegane.

- Cum ți-ar plăcea asta, Câine? întrebă Regele Joffrey.

Chipul crestat al Câinelui era greu de descifrat. Își oferă un moment de gândire.

- De ce nu? Nu am pământuri, nici femeie de care să mă îngrijesc, cui i-ar păsa dacă aș intra în Gardă? Partea arsă a gurii sale se strâmbă. Însă vă avertizez, nu voi depune nici

un jurământ de cavaler.

- Frații Jurați ai Gărzii Regelui au fost întotdeauna cavaleri, zise Ser Boros apăsător.

- Până acum, răspunse Câinele cu un hârâit adânc, iar Ser Boros rămase tăcut.

Când crainicul regelui o luă înainte, Sansa își dădu seama că momentul era aproape, își netezi rochia cu un gest nervos. Era îmbrăcată în doliu, în semn de respect pentru regele mort, dar avusese o grijă deosebită să se facă frumoasă. Rochia ei era cea din mătase sedefie, pe care i-o dăruise regina, cea pe care o murdărise Arya, însă pusese să-i fie vopsită în negru și nu mai puteai vedea petele. Pierduse câteva ore încercând să se hotărască asupra bijuteriilor și se decisese, în cele din urmă, pentru eleganța simplă a unui colier din argint. Vocea crainicului bubui în sală:

- Dacă oricine altcineva din această sală mai are și alte probleme pe care să i le prezinte Maiestatei Sale, să vorbească acum sau să rămână pe loc și să păstreze tăcerea.

Sansa se făcu mică. *Acum, își spuse ea, trebuie s-o fac acum, zeii să-mi dea curaj.* Făcu un pas, apoi încă unul. Lorzii și cavalerii se dădură la o parte pentru a o lăsa să treacă, iar ea simți asupra sa greutatea privirilor. *Trebuie să fiu la fel de puternică precum mama.*

- Maiestatea Voastră, rosti ea cu o voce moale și tremurândă.

Înălțimea Tronului de Fier îi oferea lui Joffrey o priveliște mai bună decât putea avea oricine altcineva din sală. El fu primul care o văzu.

- Înaintează, doamnă, spuse el zâmbind.

Zâmbetul lui o încuraja, o făcu să se simtă frumoasă și puternică. *Mă iubește, da, mă iubește.* Sansa își ridică privirile și porni spre el, nu foarte încet, dar nici prea repede. Nu trebuia să-i lase să vadă cât era de agitată.

- Lady Sansa, din Casa Stark, strigă crainicul.

Se opri la picioarele tronului, pe locul în care mantia albă a lui Ser Barristan era adunată pe podea, lângă coiful și platoșa sa.

- Ai ceva probleme pe care să le asculte regele sau consiliul, Sansa? Întrebă regina de la masa consiliului.

- Da, am. Îngenunche pe mantie, de parcă nu ar fi vrut să-și murdărească rochia, și privi în sus la prințul ei, așezat pe înspăimântătorul său tron negru. Dacă nu-i este cu supărare Maiestății Voastre, cer îndurare pentru tatăl meu, Lordul Eddard Stark, care a fost Mâna Regelui.

Repetase cuvintele de sute de ori. Regina oftă.

- Sansa, mă dezamăgești. Ce ți-am spus eu despre sângele trădătorului?

- Tatăl tău a comis crime grave și îngrozitoare, doamna mea, intona Marele Maester Pycelle.

- Ah, biata ființă, oftă Varys. Nu-i decât o fetișcană, lorzii mei, nu știe ce cere.

Sansa nu avea ochi decât pentru Joffrey. *Trebuie să mă asculte, trebuie*, se gândi ea. Regele se foi pe tron.

- Lăsați-o să vorbească, porunci el. Vreau să aud ce are de spus.

- Mulțumesc, Maiestatea Voastră, replică Sansa, oferind un zâmbet timid, secret, numai pentru el. O asculta. Știuse că o va asculta.

- Trădarea este o iarbă otrăvitoare, declară solemn Pycelle. Trebuie smulsă, rădăcinile, tulpina și semințele, să fie cât mai puține vlăstare de trădători la marginea drumului.

- Negi crima tatălui tău? Întrebă Lordul Baelish.

- Nu, lorzii mei. Sansa era foarte atentă. Știu că trebuie pedepsit. Tot ceea ce cer este milă. Știu că tatăl meu, lordul, regretă acum ceea ce a făcut. Era prietenul Regelui Robert și l-a iubit, știți cu toții că l-a iubit. Nici nu a vrut să fie Mână decât după ce regele i-a cerut asta. Probabil că a fost mințit. Lordul Renly sau Lordul Stannis sau.... sau *altcineva* probabil că l-a mințit, altfel...

Regele Joffrey se aplecă înainte, cu mâinile strânse pe brațele tronului. Printre degetele sale se iveau vârfurile săbiilor rupte.

- A spus că nu eu sunt regele. De ce a spus așa ceva?

- Avea piciorul rupt, răspunse Sansa nerăbdătoare, îl durea foarte tare, iar Maester Pycelle îi dădea lapte de mac, și se spune că laptele de mac îți umple capul cu nori. Altfel nu ar fi spus niciodată asta.

- Convingerea unui copil, zise Varys. Ce dulce inocență... Și totuși, se spune că înțelepciunea vine din gura copiilor.

- Trădarea este trădare, răspuse imediat Pycelle.
Joffrey se foi nerăbdător pe tron.

- Mamă?

Cersei Lannister se uită gânditoare spre Sansa.

- Dacă Lordul Eddard își va mărturisi crimele, spuse ea în cele din urmă, vom ști că își regretă sminteala.

Joffrey se ridică în picioare. *Te rog, se gândi Sansa, te rog, te rog, fii regele pe care-l știu, bun și simțitor și nobil, te rog!*

- Mai ai și altceva de spus? o întrebă el.

- Doar... dacă mă iubești, fă această milostenie, prințul meu, spuse Sansa.

Regele Joffrey se uită la ea de sus.

- Cuvintele tale dulci m-au mișcat, zise el galant, dând din cap de parcă i-ar fi spus că totul va fi bine. Voi face precum ceri tu... dar mai întâi trebuie ca tatăl său să mărturisească. Trebuie să mărturisească și să spună că eu sunt regele, sau nu va exista nici o milă pentru el.

- Va mărturisi, spuse Sansa cu inima zbatându-i-se în piept. Oh, știu că va mărturisi.

EDDARD

Paiele de pe podea puteau a urină. Nu exista nici fereastră, nici pat, nici măcar o găleată în care să-și facă nevoile. Își amintea zidurile de cărămidă de un roșu-deschis, mărginite de bucăți de silitră, de o ușă cenușie din lemn crăpat, groasă de patru degete, întărită cu fier. Le văzuse scurt, o otheadă rapidă înainte de a fi azvârlit aici. Odată ce ușa se trântise în urma lui, nu mai văzuse nimic. Întunericul era total. Ar fi putut foarte bine să fie orb.

Sau mort. Îngropat împreună cu regele său.

- Ah, Robert, murmură el, în timp ce mâna lui cercetătoare atinse un perete de piatră rece, iar piciorul îi pulsa de durere la fiecare mișcare, își aminti de gluma pe care o făcuse regele în criptele de la Winterfell, pe când Regii Iernii priveau cu ochii lor reci, de piatră. *Regele mănâncă*, spusese Robert, *iar Mâna ia rahatul*. Cât mai răsese. Dar, cu toate astea, greșise. *Regele moare*, se gândi Ned Stark, *iar Mâna este îngropată*.

Temnița era chiar sub Fortăreața Roșie, la mai mare adâncime decât îndrăznea să-și închipuie. Își amintea de vechile povești despre Maegor cel Crud, care îi ucisese pe toți zidarii care lucraseră la castelul său, pentru a nu-i putea divulga secretele.

Îi blestemase pe toți: Degețel, Janos Slynt și mantiile lui aurii, pe regină, pe Regicid, pe Pycelle și Varys, pe Ser Barristan, ba chiar și pe Lordul Renly, sânge din sângele lui Robert, care fugise tocmai când avusese mai mare nevoie de el. Totuși, în cele din urmă, acceptase că vina cea mai mare era a lui.

- Smintitule, se văicări el în beznă, nebun orb de trei ori blestemat.

Chipul lui Cersei Lannister părea că plutește înaintea lui prin întuneric. Părul ei era plin de lumina soarelui, însă în zâmbet îi sălășluia batjocura. „Când te joci de-a urzeala tronurilor, câștigi sau mori”, șopti ea. Ned jucase și pierduse, iar oamenii săi plățiseră prețul nebuniei sale cu propriul lor sânge.

Când se gândea la fiicele sale, voia să plângă, însă lacrimile nu veneau. Chiar și acum, era un Stark din Casa Winterfell, iar tristețea și furia împietriseră înlăuntrul său.

Când rămânea neclintit, piciorul nu-l mai durea atât de tare, așa că făcea tot ce putea să stea întins și nemișcat. De cât timp zăcea așa, n-ar fi putut spune. Nu existau aici nici soarele, nici luna. Nu putea vedea semnele de pe perete. Închise ochii și-i deschise din nou; nu exista nici o diferență. Dormea și se trezea, apoi iar dormea. Nu mai știa ce era mai dureros, trezirea sau somnul. Când dormea, avea vise întunecate și tulburătoare, despre sânge și făgăduieli încălcate. Când se trezea, nu avea altceva de făcut decât să se gândească, iar gândurile erau mai rele decât coșmarurile. Amintirea lui Cat era la fel de dureroasă ca un pat cu țepi. Se întreba unde era ea, ce făcea. Se mai întreba și dacă o va mai vedea vreodată.

Orele se transformaseră în zile, sau cel puțin așa i se părea. Simțea o durere surdă în piciorul sfărâmat, o împunsătură sub ghips. Când își atingea coapsa, își simțea carnea fierbinte între degete. Singurul zgomot care se auzea era propria sa respirație. După o vreme, începu să vorbească cu voce tare, doar ca să audă un glas. Făcuse planuri cum să se mențină întreg la minte, construia castele de speranță în întuneric. Frații lui Robert erau liberi în lume, adunând armate la Piatra Dragonului și la Capătul Furtunii. Alyn și Harwin se vor reîntoarce la Debarcaderul Regelui cu restul gărzii sale personale, odată ce vor fi sfârșit cu ser Gregor. Catelyn putea asmuți nordul, odată ce vestea ar fi ajuns la urechile ei, iar lorzii de la râu, de la munte și din Vale i se vor alătura.

Se pomenea gândindu-se tot mai mult la Robert. Îl vedea pe rege așa cum fusese în floarea tinereții, înalt și arătos, cu coiful său cu mărețele coarne de cerb pe cap, cu ciocanul de luptă în mână, așezat pe tron, ca un zeu încornorat. Îl auzea râzând în întuneric, îi vedea ochii, albaștri și limpezi precum lacurile de munte.

- Uită-te la noi, Ned, spunea Robert. Numai zeii știu cum am ajuns la asta. Tu aici, iar eu omorât de un porc. Am câștigat tronul împreună...

Te-am dezamăgit, Robert, se gândi Ned. Nu ar fi putut rosti cuvintele. *Te-am mințit, am ascuns adevărul. I-am lăsat să teucidă*. Regele îl auzi.

- Smintit caraghios, mormăi el, prea mândru ca să ascuți. Poti să-ți înfuleci mândria, Stark? Crezi că onoarea-

ți va apăra copiii? Pe chipul său apărură fisuri, crăpături deschise în carne, iar el se întinse și sfâșie masca, izgonind-o. Și nu mai era Robert; era Degețel, rânjind și bătându-și joc de el. Când deschise gura să-i vorbească, minciunile sale se transformară în molii de un verde fantomatic și prinseră aripi.

Ned era pe jumătate adormit când se auzi zgomot de pași pe hol. Prima dată, se gândi că visase: trecuse atât de mult timp de când nu mai auzise decât sunetul propriului său glas. Ned era cuprins de febră, cu piciorul învăluit într-o durere surdă, cu buzele uscate și crăpate. Când ușa grea de lemn se deschise, lumina năvăli brusc și îi săgeta ochii cu o altă durere.

Temnicerul împinse spre el un urcior. Lutul era rece și acoperit de umezeală. Ned îl apucă cu ambele mâini și înghiți cu lăcomie. Apa curse din gura lui și se prelinse jos, prin barbă. Bău până când se gândi că o să i se aplece.

- Cât a trecut?... Întrebă lipsit de vlagă, după ce nu mai putu să bea.

Temnicerul era un bărbat ca o sperietoare, cu o față ca de șobolan și o barbă încâlcită, cu o cămașă de zale și o mantie din piele.

- Nu vorbi, zise el, smulgând urciorul din mâinile lui Ned.

- Te rog, fiicele mele...

Ușa se închise din nou. Clipi odată ce lumina dispăru, își plecă fruntea spre piept și se ghemui pe paie. Nu mai miroseau a urină sau a rahat. Nu mai miroseau a nimic.

Nu mai putea simți diferența dintre starea de veghe și somn. Amintirile veniră târându-se spre el prin beznă, la fel de vii ca visele. Era un an de primăvară falsă, iar el avea din nou optsprezece ani, coborâse din Eyrie la turnirul din Harrenhal. Putea vedea verdele-închis al ierbii și simțea mirosul de polen adus de vânt. Zilele călduțe și nopțile reci și gustul dulce al vinului. Își aminti de Jaime Lannister, tânărul strălucitor, îmbrăcat în armura albă, îngenunchind în iarbă, în fața pavilionului regelui, și depunând jurământ că-l va proteja și apăra pe Regele Aerys. După aceea, Ser Oswell Whent se duse să-l ajute pe Jaime să se ridice, iar Taurul Alb însuși, Lordul Comandant, Ser Gerold Hightower, îi puse pe umeri mantia albă ca neaua a Gărzii Regelui. Toate cele șase Spade Albe erau acolo ca să-l primească pe

noul lor frate.

Totuși, când începură competițiile, ziua îi aparținu lui Rhaegar Targaryen. Prințul moștenitor purta armura în care avea să și moară: o platoșă neagră, lucioasă, cu dragonul cu trei capete al Casei sale pe piept. Un panaș de mătase stacojie flutura în urma lui pe când călărea și se părea că nici o lance nu-l putea atinge. Brandon căzu înaintea lui, la fel și Bronzul Yohn Royce, ba chiar și arătosul Ser Arthur Dayne, Sabia Dimineții.

Robert glumise cu Jon și cu bătrânul Lord Hunter pe când prințul dădea ocol arenei, după ce-l aruncase de pe cal pe Ser Barristan, în înfruntarea finală pentru coroana de învingător. Ned își amintea momentul când toate zâmbetele pieriseră, când Prințul Rhaegar Targaryen își îmboldise calul trecând prin fața soției sale, prințesa din Dorne, Elia Martell, pentru a depune laurii de regină a frumuseții în poala Lyannei. Încă mai putea vedea scena: o coroniță de trandafiri de iarnă, albaștri ca gheața. Ned Stark întinse mâna pentru a strânge coroana de flori, dar sub petalele de un alb astru-deschis erau ascunși țepii. Îi simți zgâriindu-i pielea, ascuțiți și necruțători, văzu sângele curgând încet, pe degete, și se trezi tremurând, în întuneric.

- *Promite-mi*, Ned, șoptise sora sa, de pe patul ei de sânge.

Ei îi plăcuse parfumul trandafirilor de iarnă.

- Zeii să mă izbăvească, plânse Ned. Înnebunesc! Zeii nu se osteniră să-i răspundă.

De fiecare dată când temnicerul îi aducea apă, își spunea că mai trecuse încă o zi. La început, se milogea de el pentru vreo veste despre fiicele lui și despre lumea de afară. Mârâieli și lovituri erau singurele răspunsuri. Mai târziu, când începu să-l doară stomacul, cerși mâncare. Dar nu conta, nu era hrănit. Poate că Lannisterii îl hărăziseră să moară de foame. „Nu”, își spuse. Dacă Cersei l-ar fi vrut mort, ar fi fost doborât în sala tronului, laolaltă cu oamenii săi. Îl voiau în viață. Slăbit, disperat, dar viu. Catelyn îl avea pe fratele ei, iar Cersei nu îndrăznea să-l omoare pentru că nici viața Pezevenghiului n-ar mai fi valorat nimic.

Din afara celulei se auzi zdrăngănitul lanțurilor de fier.

Când ușa se deschise, Ned își puse o mână pe zidul jilav și se trase spre lumină. Strălucirea torței îl făcu să se strâmbe.

- Mâncare, hârâi el.

- Vin, îi răspunse o voce. Nu era bărbatul cu față roșie, ca de șobolan; acest temnicer era mai solid și mai scund, deși purta aceeași mantie scurtă, din piele, și coiful ascuțit, de oțel.

- Beți, Lord Eddard.

Împinse în mâinile lui Ned un burduf cu vin. Vocea i se părea ciudat de familiară, dar lui Ned Stark îi trebui un moment până s-o recunoască.

- *Varys?* spuse el năucit, când își dădu seama. Atinse fața bărbatului. Nu... nu visez asta. Ești aici. Obrajii rotofei ai eunucului erau acoperiți de perii întunecați ai unei bărbi, Ned simți între degete firele aspre. *Varys* se transformase într-un temnicer cărunt, duhnind a sudoare și a vin prost. Cum ai făcut... ce fel de vrăjitor ești?

- Unul însetat, răspunse *Varys*. Beți, lordul meu. Mâinile lui Ned băjbăiră pe burduf.

- Este aceeași otravă pe care i-au dat-o și lui Robert?

- Drept cine mă luați? spuse *Varys* întristat. E adevărat, nimeni nu-i iubește pe eunuci. Dați-mi burduful. Bău, iar un firisor de vin roșu se prelinse dintr-un colț al gurii lui cărnose. Nu egalează buchetul vinului pe care mi l-ați oferit în noaptea turnirului, dar nu-i nici mai otrăvitor ca altele, constată el, ștergându-și buzele. Iată.

Ned încercă să înghită.

- Drojdie.

- Toți bărbații trebuie să guste vinul acru și pe cel dulce, înalții lorzi, la fel și eunucii. V-a sosit ora, lordul meu.

- Fiicele mele...

- Fata cea mică i-a scăpat lui Ser Meryn și a fugit, îi spuse *Varys*. Nu am fost în stare să o găsesc. Dar nici Lannisterii. Un lucru bun, totuși. Noului nostru rege nu-i prea place de ea. Fata mai mare este încă logodită cu Joffrey. Cersei o ține pe aproape. A venit la curte, cu câteva zile în urmă, implorând ca viața voastră să fie cruțată. Ce păcat că nu ați putut fi acolo, ați fi fost foarte mișcat. Se aplecă mult înainte. Bănuiesc că vă dați seama că sunteți un om mort, Lord Eddard?

- Regina nu mă va ucide, făcu Ned. Amețise; vinul era tare, iar el nu mai mâncase de multă vreme. Cat... Cat îl are pe fratele ei...

- Nu pe *cel* care trebuie, oftă Varys. Și oricum, l-a și pierdut. L-a lăsat pe Pezevenghi să-i scape printre degete. Cred că acum zace mort în zăpadă, pe undeva prin Munții Lunii.

- Dacă-i așa, taie-mi gâtul și să terminăm.

Era amețit de vin, obosit și plin de dor.

- Sângele vostru este ultimul lucru pe care mi-l doresc.

Ned se încruntă.

- Când mi-au măcelărit oamenii, ai stat lângă regină și ai privit, fără să spui un cuvânt.

- Și as face la fel oricând. Eram neînarmat și fără armură, înconjurat de oamenii lui Lannister. Eunucul îl privi curios, clătinând din cap. Când eram un băietan, înainte de a fi scopit, am călătorit cu o trupă de mimi prin Orașele Libere. Ei m-au învățat că fiecare om are un rol de jucat în viață, la fel ca în mimă. Tot așa este și la curte. Dreptatea Regelui trebuie să fie de temut, meșterul de monede trebuie să fie iscusit, Lordul Comandant al Gărzii Regelui trebuie să fie viteaz... iar maestrul șoptitorilor trebuie să fie viclean, slugarnic și lipsit de scrupule. Un informator curajos ar fi nefolositor, la fel ca un cavaler laș. Luă burduful cu vin și bău.

Ned cercetă chipul eunucului, încercând să descopere adevărul sub barba falsă. Mai gustă din vin. De data asta se scurse mai ușor pe gâtlej.

- Poți să mă scoți din temnița asta?

- Aș putea.... dar *aș vrea?* Nu. S-ar pune întrebări, iar răspunsurile ar duce la mine.

Ned nici nu se așteptase la altceva.

- Ești direct.

- Un eunuc nu are onoare, iar păianjenul nu se bucură de luxul de a avea scrupule, lordul meu.

- Ai fi cel puțin de acord să duci un mesaj pentru mine?

- Ar depinde de mesaj. V-aș da bucuroș hârtie și cerneală, dacă vreți. Iar după ce veți fi scris ce doriți, voi lua scrisoarea și o voi citi, predând-o sau nu, depinde de cât de bine mi-ar servi interesele.

- Interesele tale. Care sunt acelea, Lord Varys?

- Pace, răspuse Varys fără nici o ezitare. Dacă a fost cineva la Debarcaderul Regelui care a vrut cu adevărat și cu disperare să-l țină pe Robert Baratheon în viață, acela am fost eu. Suspină. Timp de cincisprezece ani l-am protejat de dușmanii săi, dar nu l-am putut apăra de prieteni. Ce răbufnire ciudată de nebunie v-a făcut să-i spuneți reginei că ați aflat adevărul despre nașterea lui Joffrey?

- Nebunia milosteniei, admise Ned.

- Ah, spuse Varys. Cu siguranță. Sunteți un bărbat cinstit și onorabil, Lord Eddard. De multe ori uit asta. Am întâlnit atât de puțini oameni de felul acesta în viața mea! Aruncă o privire prin celulă. Când văd ce v-au adus cinstea și onoarea, înțeleg de ce.

Ned Stark își lăsă capul pe spate, sprijinit de zidul din piatră jilavă, și închise ochii. Piciorul îi pulsa de durere.

- Vinul regelui... l-ați cercetat pe Lancel?

- Oh, desigur. Cersei i-a dat burdufurile cu vin, spunându-i că este soiul preferat de Robert. Eunucul dădu din umeri. Un vânător duce o viață foarte periculoasă. Dacă vierul nu l-ar fi răpus, atunci Robert ar fi căzut de pe cal sau ar fi fost mușcat de vreo viperă de pădure, ar fi fost lovit de o săgeată răătăcită... Pădurea este un abator al zeilor. Nu vinul a fost cel care l-a ucis pe rege. A fost *milostenia* voastră.

Ned se temuse tocmai de asta.

- Zeii să mă ierte.

- Dacă există zei, făcu Varys, sper să vă ierte. Regina nu ar mai fi așteptat prea mult, în nici un caz. Robert devenise incontrollabil, iar ea trebuia să scape de el, să aibă mâna liberă pentru a se ocupa de frații lui. Ce mai pereche, Stannis și Renly. Mănușa de fier și mănușa de mătase. Își șterse gura cu dosul palmei. Ați fost smintit, lordul meu. Ar fi trebuit să-l ascultați pe Degețel când v-a cerut să susțineți succesiunea lui Joffrey.

- Cum... cum știi de asta? Varys zâmbi.

- Știu, asta-i tot ce trebuie să vă intereseze. De asemenea, mai știu că mâine regina vă va face o vizită.

Ned deschise ochii cu încetineală.

- De ce?

- Cersei se teme de dumneavoastră, lordul meu... Însă

are alți dușmani de care se teme și mai mult. Dragul ei de Jaime se luptă chiar acum cu lorzii riverani. Lysa Arryn șade la Eyrie, înconjurată de piatră și oțel, iar între ea și regină nu-i nici urmă de dragoste. În Dorne, Martellii încă urzesc să le omoare pe Prințesa Elia și pe fetele ei. Iar acum fiul vostru a plecat în marș în jos, spre Gât, cu o armată din nord în spatele lui.

- Robb este doar un copil, spuse Ned uluit.

- Un copil cu o armată, răspunse Varys. Totuși, doar un copil, așa cum spuneți. Frații regelui sunt cei care-i fac lui Cersei nopți de nesomn... În special Lordul Stannis. Cererea lui este una adevărată, iar el este cunoscut pentru vitejia sa, dar e complet lipsit de milă. Nu există nici o altă creatură pe pământ mai înspăimântătoare decât un bărbat cu adevărat cinstit. Nimeni nu știe ce a făcut Stannis la Piatra Dragonului, dar așa pune rămașag cu dumneavoastră că a adunat mai mulți soldați decât firele de nisip. Așa că acesta este coșmarul lui Cersei: în vreme ce tatăl ei și fratele își risipesc forțele luptând cu alde Stark și Tully, Lordul Stannis va ajunge aici și se va autoproclama rege, scurtându-l de cap pe fiul ei... ba și pe ea, deși cred că-i pasă cu adevărat mai mult de băiat.

- Stannis Baratbeon este succesorul adevărat al lui Robert, zise Ned. Tronul este al lui, după toate rânduielele. Aș fi salutat urcarea lui pe tron.

Varys țâțâi.

- Cersei nu va voi să audă asta, vă promit. Stannis s-ar putea să câștige tronul, dar nu-i va rămâne decât să admire capul vostru putrezit, dacă nu vă păziți limba. Sansa s-a rugat atât de frumos, ar fi păcat dacă ați da cu piciorul la tot. Vi se oferă din nou viața, dacă o vreți. Cersei nu-i o smintită. Știe foarte bine că un lup împlânzit este mult mai de folos decât unul mort.

- Vrei s-o *slujesc* pe femeia care mi-a ucis regele, mi-a măcelărit oamenii și mi-a ologit fiul?

Vocea lui Ned era plină de uimire.

- Vreau să slujiți regatul, spuse Varys. Spuneți reginei că veți mărturisi trădarea voastră netrebnică, îi veți porunci fiului vostru să lase sabia jos și-l veți proclama pe Joffrey drept adevăratul rege. Oferiți-vă să-i denunțați pe Stannis și Renly ca uzurpatori nemernici. Leoaica noastră cu ochii

verzi știe că sunteți un bărbat de onoare. Dacă-i veți oferi liniștea de care are nevoie, răgazul de a se ocupa de Stannis și promisiunea că veți duce secretul în mormânt, cred că vă va permite să vă înveșmântați în negru și să vă duceți restul zilelor pe Zid, împreună cu fratele și fiul vostru născut din flori.

Gândul la Jon îl umplu pe Ned de un simțământ de rușine și tristețe, mult prea adânc ca să poată fi mărturisit. Dacă l-ar mai vedea vreodată pe băiat, să stea cu el și să discute... Durerea îi săgeta din nou piciorul zdrobit, pe sub ghipsul murdar. Tresări, iar degetele i se strânseseră și se deschiseră, neajutate.

- Åsta-i planul tău, șopti el spre Varys, ori ești în cârdășie cu Degețel?

Asta păru să-l amuze pe eunuc.

- Mai degrabă m-aș însura cu Capra Neagră din Qohor. Degețel este al doilea la prefăcătorii din cele Șapte Regate. Oh, îi mai strecor șoapte pe alese, suficient cât să *creadă* că-s de-al lui... cam cât îi permit lui Cersei să creadă că sunt al ei.

- Și cam tot cât m-ai lăsat pe mine să cred că erai al meu. Spune-mi, Lord Varys, pe cine slujești tu cu adevărat?

Varys zâmbi subțire.

- Păi, regatul, bunul meu lord, dar cum v-ați putut îndoi de așa ceva? Jur pe bărbăția mea pierdută. Slujesc regatul, iar regatul are nevoie de pace. Termină ultima gură de vin și azvârli burduful deoparte. Așadar, acesta-i răspunsul vostru, Lord Eddard? Dați-vă cuvântul că-i veți spune reginei ce vrea ea să audă, când va veni aici.

- Dacă aș face-o, cuvântul meu ar fi la fel de gol ca o armură nefolosită. Viața mea nu mi se pare atât de prețioasă încât să fac asta.

- Păcat. Eunucul se ridică. Iar viața fiicei voastre, lordul meu? Cât vă este de prețioasă?

Pe Ned îl străpunseră fiorii.

- Fiica mea...

- Desigur că nu v-ați gândit cumva că am uitat de dulcea nevinovată, lordul meu? Regina nu a uitat, în mod sigur.

- *Nu*, se rugă Ned, cu glasul stins. Varys, zeei să aibă milă, fă ce vrei cu mine, dar lasă-mi fiica în afara uneltirilor tale. Sansa nu-i decât o copilă.

- Rhaenys era tot o copilă. Fiica Prințului Rhaegar. O mică ființă neprețuită, mai tânără decât fiicele voastre. Avea un pisoiaș negru, căruia îi zicea Balerion, știați asta? M-am tot întreat ce s-a întâmplat cu el. Lui Rhaenys îi plăcea să creadă că era adevăratul Balerion, Spaima Neagră din vechime, dar îmi imaginez că Lannisterii au învățat-o destul de repede care era diferența dintre un pisoi și un dragon, chiar în ziua în care au năvălit pe ușa ei. Varys scoase un oftat lung și obosit, oftatul unui om care purta întreaga tristețe a lumii într-un sac așezat pe umărul său. Marele Septon mi-a spus, odată, că de vreme ce păcățuim, suferim. Dacă-i adevărat, Lord Eddard, spuneți-mi... de ce întotdeauna nevinovații suferă cel mai mult, atunci când voi, înalții lorzi, vă jucați de-a tronurile? Gândiți-vă, dacă puteți, în vreme ce o așteptați pe regină. Și mai gândiți-vă și la asta: următorul vostru vizitator v-ar putea aduce pâine, brânză și lapte de mac pentru dureri... sau v-ar putea aduce capul Sansei. Alegerea, scumpul meu lord, este în *întregime* a voastră.

CATELYN

Pe măsură ce armata se scurgea pe drumul dintre mlaștinile întunecate de la Gât și se desfășura pe domeniile de lângă râu, neliniștea lui Catelyn creștea, își ascundea temerile în spatele unei expresii calme și neutre, dar erau tot acolo, crescând cu fiecare leghe străbătută. Zilele ei erau neliniștite, nopțile tulburate, iar fiecare corb care zbura pe deasupra o făcea să-și încleșteze dinții.

Se temea pentru tatăl ei lordul, mirându-se de tăcerea lui. Se mai temea și pentru fratele ei Edmure, și se ruga ca zeii să vegheze asupra lui dacă trebuia să-l înfrunte pe Regicid în bătălie. Se temea pentru Ned și pentru fete, și pentru dragii ei fii, lăsați în urmă la Winterfell. Și totuși, nu putea face nimic pentru nici unul dintre ei, așa că se forța să-și lase deoparte toate gândurile către ei. *Trebuie să-ți păstrezi energia pentru Robb*, își spunea. *El este singurul pe care-l poți ajuta. Trebuie să fii la fel de aprigă și neclintită ca Nordul, Catelyn Tully, Trebuie să fii o adevărată Stark acum, la fel ca fiul tău.*

Robb călărea în fruntea coloanei, sub flamura albă a Casei de Winterfell. În fiecare zi invita câte unul dintre lorzi să i se alătore, să se poată sfătui în timpul marșului; îi onora astfel pe toți, fără să arate favoritisme, ascultând, așa cum ar fi făcut și tatăl său, cântărind cuvintele spuse de fiecare. *A învățat atât de multe de la Ned*, se gândi ea, privindu-l, *dar oare a învățat destul?*

Peștele Negru venise cu o sută de oameni aleși și o sută de cai iuți și gonea înaintea lor pentru a le masca deplasările și a cerceta drumul. Veștile pe care călăreții lui Ser Brynden le aduseseră înapoi nu o linișteau. Armata Lordului Tywin era încă la multe zile depărtare, în sud... Însă Walder Frey, Lord de Crossing, adunase o oaste de aproape patru mii de oameni în castelele lui de la Furca Verde.

- Din nou în întârziere, murmurase Catelyn când aflase.

Era din nou Tridentul, blestemat să fie. Fratele ei Edmure chemase steagurile; după toate rânduilele, Lordul Frey ar fi trebuit să se alătore armatei lui Tully, la Riverrun, dar stătea aici.

- Patru mii de oameni, repetă Robb, mai mult uluit decât

nervos. Lordul Frey nu poate spera să se lupte singur cu Lannisterii. Mai mult ca sigur că urmează să ni se alăture cu armata sa.

- Chiar așa? întrebă Catelyn. Se avântase înainte pentru a fi împreună cu Robb și Robett Glover, companionul său în ziua aceea. Avangarda se desfășurase în urma lor, o pădure de lănci, flamuri și sulite în mișcare lentă. Să nu vă așteptați la nimic de la Walder Frey, și atunci nu veți fi surprinși.

- Este stegarul tatălui tău.

- Unii oameni iau jurămintele mult mai în serios decât alții, Robb. Iar Lordul Walder a fost întotdeauna mai prietenos față de Casterly Rock decât ar fi vrut tatăl meu. Unul dintre fiii săi este căsătorit cu sora lui Tywin Lannister. Asta însăși spune destule, cu siguranță. Lordul Walder a zămislit mulți copii de-a lungul anilor, iar aceștia trebuie să se căsătorească cu cineva. Totuși...

- Credeți că are de gând să ne trădeze Lannisterilor, doamna mea? întrebă Robett Glover cu gravitate.

Catelyn suspină.

- Ca s-o spunem pe-a dreaptă, mă îndoiesc chiar că Lordul Frey știe ce are el însuși de gând. Are prudența unui bătrân și ambițiile unui tânăr, nelipsindu-i niciodată viclenia.

- Trebuie să punem mâna pe Gemeni, mamă, spuse Robb aprins. Nu avem pe unde să trecem râul prin altă parte. Știi asta.

- Da, dar la fel știe și Walder Frey, poți fi sigur.

În noaptea aceea își ridicară tabăra la marginea dinspre sud a mlaștinilor, la jumătatea drumului dintre drumul regelui și râu. Acolo le aduse Theon Greyjoy mai multe vești despre unchiul lor.

- Ser Brynden spune să vă anunț că a încrucișat spada cu Lannisterii. Sunt vreo câteva zeci de iscoade care nu se vor mai întoarce prea curând să-i raporteze Lordului Tywin. De fapt, niciodată. Rânji. Ser Addam Marbrand se află la comanda avangardei lor și acum se retrage spre sud, pârjolind totul în cale. Știe unde suntem, mai mult sau mai puțin exact, însă Peștele Negru jură că nu va afla unde ne despărțim.

- Asta numai dacă nu-i spune Lordul Frey, răspunse

Catelyn cu asprime. Theon, când te întorci la unchiul meu, spune-i să-și amplaseze cei mai buni dintre arcași în jurul Gemenilor, zi și noapte, cu ordinul de a doborî orice corb pe care-l văd că părăsește pozițiile de luptă. Nu vreau ca vreo pasăre să ducă vești Lordului Tywin despre deplasările fiului meu.

- Ser Brynden s-a ocupat de asta, doamna mea, răspunse Theon cu un zâmbet încrezător. Încă vreo câteva păsări negre și am avea destule ca să coacem o plăcintă. Am să pun deoparte penele, ca să aveți de-o pălărie.

Ar fi trebuit să știe că Brynden Pește Negru se gândise la asta înaintea ei.

- Ce făceau oamenii lui Frey când Lannisterii le pârjoleau ogoarele și le dă râmau avanposturile?

- Au fost câteva ciocniri între oamenii lui Ser Addam și cei ai Lordului Walder, răspunse Theon. La nici o zi de călărit de aici, am găsit doi dintre cercetașii Lannisterilor hrănind ciorile acolo unde i-au hăcuit oamenii lui Frey. Cea mai mare parte a forței Lordului Walder rămâne masată la Gemeni.

Asta purta, fără nici o îndoială, pecetea lui Walder Frey, se gândi Catelyn cu amărăciune; rămânerea pe loc, așteptarea, privitul, neasumarea nici unui risc, decât dacă era absolut necesar.

- Dacă s-a luptat cu Lannisterii, poate că-și menține jurământul, zise Robb.

Catelyn era mai puțin încurajată să creadă asta.

- Când își apără pământul este un lucru, dar lupta deschisă împotriva Lordului Tywin este altceva.

Robb se întoarse spre Theon Greyjoy.

- N-a găsit Pește Negru nici o altă trecere peste Furca Verde?

Theon clătină din cap.

- Râul este umflat și repede. Ser Brynden spune că nu poate fi trecut, nu atât de departe în nord.

- *Trebuie* să am vadul ăla! declară Robb înfuriindu-se. Oh, caii noștri s-ar putea să înoate în râu, însă nu cu călăreți înzăuați în spate. Va trebui să construim plute ca să ne transportăm fierul pe partea cealaltă, coifurile, zalele și lăncile, dar nu avem destui copaci pentru asta. *Sau* destul timp. Lordul Tywin se îndreaptă spre nord....

- Lordul Frey ar fi un smintit să încerce să ne oprească trecerea, spuse Theon Greyjoy cu obișnuita lui certitudine ușuratică. Avem de cinci ori mai mulți oameni decât el. Poți lua Gemenii, dacă vrei, Robb.

- Nu cu ușurință, îi avertiză Catelyn, și nu la timp. În vreme ce ați institui asediul, Tywin Lannister și-ar aduce forțele și v-ar ataca din spate.

Robb privi de la ea spre Greyjoy, căutând un răspuns, dar fără să-l afle. Pentru o clipă, păru chiar mai tânăr de cincisprezece ani, în pofida zalelor sale și a pufului de pe obraji.

- Ce ar face acum tatăl meu, lordul? o întrebă.

- Ar găsi o cale de trecere, îi răspunse ea. Cu orice preț.

În dimineața următoare, Ser Brynden Tully însuși călări până la ei. Renunțase la platoșa grea și la coiful de Cavaler al Porții, în favoarea unei combinații de piele și zale, însă peștele de obsidian încă-i mai ținea mantia. Chipul unchiului ei era sumbru când descăleca.

- S-a dat o bătălie sub zidurile de la Riverrun, le spuse el mohorât. Știm asta de la iscoada lui Lannister, pe care am prins-o. Regicidul a distrus armata lui Edmure și i-a pus pe fugă pe lorzii de la Trident.

Inima lui Catelyn fu strânsă ca de o mână de gheață.

- Iar fratele meu?

- Rănit și luat în captivitate, spuse Ser Brynden. Lordul Blackwood și ceilalți supraviețuitori sunt asediați la Riverrun, înconjurați de armata lui Jaime.

Robb păru iritat.

- Trebuie să trecem acest râu blestemat dacă vrem să avem vreo speranță că-i despresurăm la timp.

- Nu va fi ușor de făcut asta, avertiză unchiul ei. Lordul Frey și-a retras întreaga oaste în castele și porțile sunt închise și zăbrelete.

- Blestematul, înjură Robb. Dacă nebunul ăla bătrân nu se dă pe brazdă și nu mă lasă să trec, n-am altă cale decât să trec peste el. Am să dărâm Gemenii în jurul lui, dacă va trebui, să vedem cât de mult o să-i placă asta.

- Acum ești ca un copil bosumflat, Robb, spuse Catelyn cu asprime. Când vede un obstacol, primul gând al unui copil este să-i dea ocol sau să-l doboare. Un lord trebuie să învețe că, uneori, cuvintele pot obține ceea ce spada nu

reuşeşte.

Robb se înroşi la auzul reproşului.

- Spune-mi ce vrei să zici cu asta, mamă, făcu el umil.

- Freyiii stăpânesc trecătoarea asta de şase sute de ani, şi timp de şase sute de ani nu au pierdut niciodată taxa care li se cuvine.

- Ce taxă? Ce vor?

Ea zâmbi.

- Tocmai asta trebuie să aflăm.

- Şi ce s-ar întâmpla dacă aş decide sa nu plătesc taxa?

- Atunci ar fi mai bine să te retragi înapoi la Moat Cailin, să te confrunţi cu Lordul Tywin în luptă... sau să aştepţi să-ţi crească aripi. Nu văd o altă posibilitate.

Catelyn dădu piteni calului şi plecă, lăsându-şi fiul să chibzuiască asupra vorbelor ei. Nu trebuia să-l facă să se simtă de parcă ea i-ar uzurpa locul. *L-ar învăţat şi înţelepciunea, în afara de vitejie, Ned?* se întrebă ea. *L-ai învăţat cum să îngenuncheze?* Cimitirele din cele Şapte Regate erau pline de viteji care nu învăţaseră această lecţie.

Era aproape amiază când Gemenii ajunseră în raza de observaţie a avangardei, acolo unde Lorzii de Crossing aveau cetatea de scaun.

Furca Verde era iute şi adâncă acolo, însă Freyiii lăţiseră râul în decursul secolelor şi se îmbogăţiseră din banii plătiţi pentru traversarea lui. Podul era ca un arc masiv de piatră cenuşie, suficient de lat pentru a permite trecerea a două căruţe una lângă alta; Turnul de Apă se înălţa din centrul deschiderii, controlând atât drumul, cât şi râul cu ambrazurile sale pentru arcaşi, găurile pentru tragere şi grilajele lui. Freyiii avuseseră nevoie de câteva generaţii ca să termine podul; după ce-l sfârşiseră, construiseră fortificaţii solide din bârne pe ambele maluri, aşa că nimeni nu putea traversa fără permisiunea lor.

Buştenii fuseseră de mult înlocuiţi cu piatră. Gemenii, două castele îndesate şi urâte, formidabile, identice până la ultimul amănunt, cu podul arcuindu-se între ele, apăraseră trecătoarea timp de secole. Ziduri înalte, şanţuri adânci şi porţi masive din stejar şi fier protejau calea de acces, picioarele podului se înălţau din fortăreţe interioare, puternice, pe ambele maluri erau turnuri de pază cu grilaje

mobile, iar Turnul de Apă păzea deschiderea podului.

O singură privire era suficientă pentru a-i spune lui Catelyn că un asemenea castel nu putea fi cucerit printr-un asalt. Meterezele gemeau de sulite și săbii și luptători, iar la fiecare crenel era postat câte un arcaș, podul mobil era sus, grilajele coborâte, porțile închise și zăbrelete.

Marele Jon începu să blesteme și să suduie imediat ce dădu cu ochii de ceea ce-i aștepta. Lordul Rickard Karstark fierbea în tăcere.

- Aceste fortificații nu pot fi luate cu asalt, lorzii mei, anunță Roose Bolton.

- Nu le putem cuceri nici prin asediu, fără o armată pe malul celălalt, ca să atacăm și celălalt castel, zise sumbru Helman Tallhart. Dincolo de apele verzi și adânci, geamănul de la apus se înălța ca o imagine în oglindă a fratelui de la răsărit. Chiar dacă am avea timp. Ceea ce, desigur, nu avem.

Pe când lorzii din nord studiau castelul, se deschise o poartă de acces, un pod de lemn coborî peste șanțul de apărare și câteva zeci de cavaleri se avântară înainte pentru a se confrunta cu ei, conduși de patru dintre numeroșii fii ai Lordului Walder. Flamurile lor purtau imaginea celor două turnuri gemene, de un albastru-închis pe fond argintiu-cenușiu. Ser Stevron Frey, moștenitorul Lordului Walder, vorbea în numele lor. Freyiii arătau toți ca niște nevăstuici; Ser Stevron, trecut de șaizeci de ani, cu nepoți deja, arăta ca o nevăstuică bătrână și obosită; totuși vorbea destul de politic.

- Tatăl meu, lordul, m-a trimis să vă salut și să vă întreb cine conduce această oaste mândră.

- Eu. Robb își îmboldi calul înainte. Era în armură, cu scutul cu blazonul lupului străvechi al Casei Winterfell prins de șa, iar Vântul Cenușiu gonia alături de el.

Bătrânul cavaler privi spre fiul ei cu o sclipire de amuzament în ochii apoși, deși armăsarul său necheză speriat și se trase la o parte din calea lupului.

- Tatăl meu, lordul, ar fi mai mult decât onorat dacă ați accepta să împărțiți carnea și miedul cu el, în castel, și să-i explicați scopul venirii aici.

Cuvintele lui căzură printre lorzii-stegari precum pietroaiele azvârlite dintr-o catapultă. Nimeni nu le aprobă.

Blestemară și începură să strige.

- Să nu faceți una ca asta, lordul meu, îl rugă Galbart Glover pe Robb. Nu se poate avea încredere în Lordul Walder.

Roose Bolton dădu din cap.

- Mergeți acolo singur și al lui sunteți. Vă poate vinde Lannisterilor, vă poate arunca în temniță sau vă poate tăia beregata, după cum i-o plăcea.

- Dacă vrea să discute cu noi, să ne deschidă porțile și vom împărți cu el *toată* carnea și *tot* miedul, declară ser Wendel Manderly.

- Sau lăsați-l să iasă din castel și să trateze cu Robb aici, în văzul oamenilor săi și ai noștri, sugeră fratele lui, Ser Wylis.

Catelyn Stark le împărtășea îndoielile, însă trebui doar să privească o dată spre Ser Stevron pentru a vedea că nu era deloc încântat de ceea ce auzea. Încă vreo câteva vorbe și ar fi pierdut orice șansă. Trebuia să acționeze, și încă repede.

- Mă voi duce eu, spuse ea tare.

- Dumneavoastră, doamna mea? Marele Jon își încreți fruntea.

- Mamă, ești sigură?

În mod evident, Robb nu era.

- Și încă cum, minți Catelyn la repezeală. Lordul Walder este stegarul tatălui meu. Îl cunosc de când eram o fetișcană. Nu-mi va face nici un rău. *Doar dacă vede vreun avantaj în asta*, adăugă ea pentru sine, fiindcă unele adevăruri nu puteau fi rostite cu voce tare, iar unele minciuni erau necesare.

- Sunt sigur că tatăl meu va fi încântat să vorbească cu Lady Catelyn, spuse Ser Stevron. Drept cheazășie pentru bunele noastre intenții, fratele meu, Ser Perwyn, va rămâne aici până la întoarcerea dumneavoastră în siguranță.

- Va fi oaspetele nostru respectat, zise Robb. Ser Perwyn, cel mai tânăr dintre cei patru Frey din grup, descăleca și dădu frâiele unuia dintre frații săi.

- Vreau ca mama mea să fie înapoi până la căderea serii, Ser Stevron, continuă Robb. Nu intenționez să zăbovesc pe aici prea mult.

Ser Stevron dădu politicoș din cap.

- După cum spuneți, lordul meu.

Catelyn își îmboldi calul și nu se mai uită în urmă. Fiii Lordului Walder și escorta lor se adunară în jurul ei.

Tatăl său spusese odată despre Walder Frey că era singurul lord din cele Șapte Regate care putea scoate o întreagă armată din nădragi. Abia când Lordul de Crossing o primi pe Catelyn în marea sală a castelului, înconjurat de douăzeci dintre fiii săi (minus Ser Perwyn, care ar fi fost al douăzeci și unulea, de treizeci și șase de nepoți, nouăsprezece strănepoți și numeroase fiice, nepoate și bastarzi, înțelese ce voise el să spună.

Lordul Walder avea nouăzeci de ani, era o nevăstuică rozalie, ofilită, cu o scăfârlie cheală și pătată, prea bolnav de gută ca să stea în picioare nesprijinit. Actuala sa soție, o fată palidă și bălaie de șaisprezece ani, mergea lângă litiera lui când îl aduseseră înăuntru. Era cea de-a opta Lady Frey.

- Este o mare plăcere să vă văd din nou, după atâția ani, lordul meu, spuse Catelyn.

Bătrânul îi aruncă o otheadă bănuitoare.

- Chiar așa? Mă îndoiesc. Scutește-mă de vorbele tale dulci, Lady Catelyn, sunt prea bătrân. De ce ești aici? Băiatul tău este prea mândru ca să se înfățișeze chiar el? Ce să fac cu *tine*?

Catelyn era doar o fetișcană când vizitase ultima dată Gemenii, dar și atunci Lordul Walder fusese tot irascibil, cu limba șfichiuitoare și cu purtări grosolane. Se părea că vârsta îl făcuse chiar mai rău. Va trebui să-și aleagă cuvintele cu grijă și să facă tot ce putea să nu se lase jignită.

- Tată, spuse Ser Stevron cu reproș, ai uitat? Lady Stark este aici la invitația ta.

- Te-am întrebat ceva pe *tine*? Nu vei fi Lord Frey decât după moartea mea. Ți se pare că arăt mort? Nu primesc dădăceli din partea ta.

- Nu așa se vorbește în fața unui oaspete nobil, tată, zise unul dintre fiii mai mici.

- Acum și bastarzii mei cred că mă pot învăța bunele maniere, protestă Lordul Walder. Vorbesc cum îmi place mie, blestematul. La viața mea am avut ca oaspeți trei

regi și trei regine, crezi că-mi trebuie mie lecții de la cei ca tine, Ryger? Mama ta mulgea caprele prima dată când i-am dat sămânța mea. Îl alungă cu o fluturare din degete pe tânărul cu fața roșie și gesticula spre alți doi dintre fiii săi. Danwell, Whalen, duceți-mă la scaunul meu.

Îl luară pe Lordul Walder din litieră și-l duseră spre tronul Casei Frey, un scaun înalt, din stejar negru, a cărui spetează era sculptată în forma a două turnuri legate între ele printr-un pod. Tânăra sa soție se strecură timidă lângă el și-i acoperi picioarele cu o pătură. După ce fu așezat, bătrânul îi făcu semn lui Catelyn să avanseze și-i plasă pe mână un sărut uscat.

- Iată, anunță el. Acum că am respectat și politețurile de la curte, doamna mea, poate că fiii mei îmi vor face onoarea de a-și ține gura. De ce ai venit aici?

- Ca să vă rog să vă deschideți porțile, lordul meu, răspunse Catelyn politicoasă. Fiul meu și lorzii săi stegari sunt nerăbdători să treacă râul și să-și vadă de drum.

- Spre Riverrun? chicoți el. Oh, nu trebuie să-mi spui, nu trebuie. Încă n-am orbit. Al bătrân încă mai poate descifra o hartă.

- Spre Riverrun, confirmă Catelyn. Nu avea nici un motiv să nege asta. Acolo unde mă așteptam să vă găsesc, lordul meu. Încă mai sunteți stegarul tatălui meu, nu-i așa?

- Eh, făcu Lordul Walder, un sunet între un hohot de râs și un mormăit. Mi-am adunat trupele, da, am făcut-o, iată-le, ai văzut oamenii pe metereze. Intenția mea a fost să plec în marș imediat ce întreaga mea oaste s-ar fi adunat. Ei, să-mi trimit fiii. Eu nu mai pot să-mi permit să mărșăluiesc, Lady Catelyn. Privi în jur pentru o confirmare și arătă spre un bărbat înalt și gârbovit, de cincizeci de ani. Spune-i, Jared. Spune-i care era intenția mea.

- Așa a fost, doamna mea, zise Ser Jared Frey, unul dintre fiii săi din cea de-a doua căsătorie. Pe onoarea mea.

- Este greșeala mea că prostănacul de frate-tău a pierdut bătălia înainte să ne punem noi în mișcare? Se lăsă pe perne privind-o încruntat, de parcă ar fi provocat-o să-i conteste versiunea asupra celor petrecute. Mi s-a spus că Regicidul a trecut prin el ca un cuțit prin brânză. De ce s-ar mai grăbi fiii mei să moară? Toți cei care au plecat spre sud fug acum din nou spre nord.

Catelyn l-ar fi scuiapat bucuroasă pe bătrânul cârcotaș și l-ar fi prăjit la foc mic, însă nu avea răgaz decât până la căderea serii ca să deschidă drumul pe pod. Spuse calmă:

- Cu atât mai multe motive avem să ajungem la Riverrun, și încă repede. Unde am putea merge să discutăm, lordul meu?

- Discutăm chiar acum, replică Lordul Frey. Scăfârlia rozalie, pătată, se roti. La ce vă holbați atât? se rățoi el la ai lui. Ieșiți de aici! Lady Stark vrea să-mi vorbească între patru ochi. Poate că vrea să-mi pună fidelitatea la încercare, *heh*. Ieșiți toți, găsiți ceva folositor de făcut. Da, și tu, femeie. Afară, afară, *afara!*

Pe când fiii și nepoții, fiicele și bastarzii și nepoatele și strănepoții lui se scurgeau din sală, se aplecă mai aproape de Catelyn și-i mărturisii:

- Nu fac altceva toți decât să aștepte să mor. Stevron așteaptă asta de patruzeci de ani, dar continui să-l dezamăgesc. *Heh!* De ce aș muri acum, doar ca să ajungă el lord, te întreb? N-am s-o fac.

- Nădăjduiesc că veți ajunge până la o sută de ani.

- *Asta* i-ar scoate din sărite, mai mult ca sigur. Oh, mai mult ca sigur. Iar acum, ce dorești să-mi spui?

- Vrem să trecem, zise Catelyn.

- Oh, chiar așa? Ia te uită! De ce v-as lăsa?

Pentru o clipă, o cuprinse furia.

- Dacă ați fi destul de zdravăn ca să urcați pe metereze, Lord Frey, ați vedea că fiul meu are douăzeci de mii de oameni sub zidurile voastre.

- Vor fi douăzeci de mii de cadavre când Lordul Tywin va ajunge aici, replică bătrânul. Nu încerca să mă înspăimânți, doamna mea. Soțul tău zace în vreo celulă pentru trădători, sub Fortăreața Roșie, tatăl tău e bolnav, poate pe moarte, iar Jaime Lannister l-a pus în fiare pe fratele tău. Ce altceva mai ai, de care ar trebui să mă tem? De fiul acela al tău? Sacrific un fiu pentru fiul tău și tot îmi mai rămân optsprezece după ce ai tăi vor fi morți.

- Ați depus un jurământ față de tatăl meu, îi reaminti Catelyn.

El clătină capul într-o parte și-n alta, zâmbind.

- Oh, da, am spus niște vorbe, dar am jurat și înaintea coroanei, mi se pare. Acum Joffrey este regele, iar asta vă

face pe tine și pe băiatul tău și pe toți prostănacii aia de afară cu nimic mai mult decât niște răzvrătiți. Dacă aș simți că zeii mi-au dat o plească, i-aș ajuta pe Lannisteri să vă frigă pe toți.

- Și de n-o faceți? Îl provocă ea.

Lordul Walder pufni nemulțumit.

- Lordul Tywin, mândrul și minunatul Păzitor al Apusului, Mână a Regelui, oh, ce om măreț este *ăsta*, el și aurul lui, el și aurul acela și leii de aici și de acolo. Pun rămășag cu tine că mănâncă prea multă fasole, trage vânturi exact ca mine, dar n-ai să-l auzi *vreodată* recunoscând *asta*, oh, nu! Și, oricum, ce are *el* de-i atât de mândru? Numai doi fii, iar unul dintre ei este schimonosit ca un monstru. Mă măsoar cu el, fiu contra fiu, și tot îmi mai rămân nouăsprezece și *jumătate* când toți ai lui vor fi morți! Dacă Lordul Tywin vrea ajutorul meu, n-are decât să mă *roage*.

Asta era tot ce avea Catelyn nevoie să audă.

- Vă rog eu să ne acordați nouă ajutor, lordul meu, zise ea cu umilință. Și tatăl meu și fratele și soțul meu și fiii mei vă roagă prin mine.

Lordul Walder îi băgă în față unul dintre degetele lui osoase.

- Păstrează-ți vorbele dulci, doamna mea. Vorbe dulci îmi spune și soața mea. Ai văzut-o? Are șaisprezece ani, o floriceică, iar mierea ei este numai pentru mine. Pun rămășag că-mi va dărui un fiu cam pe vremea asta anul viitor. Poate că am să-l fac pe *el* moștenitorul meu, nu i-ar pune *asta* pe jar pe ceilalți?

- Sunt sigură că vă va dărui mulți fii.

Capul lui se clătina în sus și-n jos.

- Tatăl tău, lordul, n-a venit la nuntă. Eu consider *asta* o insultă. Chiar dacă era pe moarte. Nu a venit nici la nunta dinainte. Îmi zice Decedatul Lord Frey, știi. Crede că am murit? Nu sunt mort, și-ți promit că îl voi îngropa, așa cum l-am îngropat și pe taică-său. Familia ta m-a disprețuit întotdeauna, nu nega *asta*, nu minți, stii că este adevărat. Cu ani în urmă, m-am dus la tatăl tău și i-am propus o cununie între fiul lui și fiica mea. De ce nu? Mă gândeam la una din fetele mele, o dulceață de fată, cu numai câțiva ani mai mare decât Edmure, dar dacă fratele tău nu s-ar fi aprins după ea, mai aveam și altele după care s-ar fi putut

aprinde, tinere, bătrâne, fecioare, văduve, orice ar fi vrut. Nu, Lordul Hoster nici n-a vrut să audă. Mi-a oferit vorbe dulci, scuze, dar ceea ce *voiam* eu era să scap de o fiică. Iar sora ta, asta-i și mai rea. S-a întâmplat, oh, acum un an, nu mai mult, Jon Arryn era încă Mâna Regelui, iar eu m-am dus în oraș să-mi văd fiii luptând în turnir. Stevron și Jared sunt prea bătrâni pentru asta de acum, însă Danwell și Hosteen au intrat, la fel și Perwyn și vreo doi dintre bastarzii mei. Dacă aș fi știut că mă vor face de rușine, nu m-aș fi deranjat niciodată să plec la drum. De ce a trebuit să călăresc atâta amar de drum ca să-l văd pe Hosteen azvârlit de pe cal de răzgâiatul ăla de Tyrell? Te întreb. Băiatul ăla are jumătate din anii lui, Ser Floricică i se spune, sau cam așa ceva. Iar Danwell a fost zburat de pe cal de un cavaler rătăcitor! Uneori mă întreb dacă ăștia doi sunt ai mei cu adevărat. Cea de-a treia nevastă era o Crakehall, iar toate femeile Crakehall sunt niște târfe. Oricum, asta nu contează, a murit înainte să te fi născut tu, cui îi mai pasă de ea? Apoi am discutat cu sora ta. I-am propus ca Lordul și Lady Arryn să crească doi dintre nepoții mei la curte și m-am oferit să-i iau fiul să veghez asupra lui aici, la Gemeni. Sunt, oare, nepoții mei nevrednici de a fi văzuți la curtea regelui? Sunt niște băieți buni, liniștiți și manierați. Walder este fiul lui Merrett, botezat după mine, iar celălalt... *heh*, nu-mi mai amintesc... s-ar putea să fie și el tot Walder, le dau întotdeauna numele Walder, ca să le fac favoruri, însă tatăl său... care o fi tatăl său? Fața i se încreți. Ei, oricine-o fi, Lordul Arryn nu l-a vrut, și nici pe celălalt, iar eu o socot vinovată pe soră-ta pentru asta. A devenit de gheață când i-am sugerat să-și vândă fiul la un circ sau să facă eunuc din el, iar când Lordul Arryn a zis că băiatul pleacă la Piatra Dragonului să crească alături de Stannis Baratheon, a tulit-o fără nici un cuvânt de părere de rău, iar tot ce a mai putut Mâna să-mi ofere au fost scuzele. La ce-s bune scuzele, te întreb?

Catelyn se încruntă, tulburată.

- Eu înțelesesem că băiatul Lysei urma să fie crescut la Casterly Rock, de Lordul Tywin.

- Nu, era vorba de Lordul Stannis, zise Walder Frey iritat. Crezi că nu stiu care-i Lordul Stannis și care-i Lordul Tywin? Amândoi sunt niște înfumurați care cred că sunt prea nobili

ca să se uşureze, dar să lăsăm asta, ştiu să-i deosebesc. Sau crezi că sunt prea bătrân ca să-mi mai amintesc? Am nouăzeci de ani şi-mi amintesc foarte bine. Îmi amintesc şi ce să fac cu o femeie. Soaţa asta a mea îmi va dărui un fiu ceva mai înainte de vremea asta anul viitor, pun rămaşag. Ori o fiică, aici n-ai ce face. Băiat sau fată, va fi roşu, zbârcit şi certăreţ şi mai mult ca sigur că-i va spune Walder sau Walda.

Catelyn nu era preocupată de numele pe care-l va da Lady Frey copilului ei.

- Jon Arryn urma să-şi crească fiul la curtea Lordului Stannis, sunteţi sigur de asta?

- Da, da, da, făcu bătrânul. Numai că a murit, ce mai contează acum? Spui că vreţi să treceţi râul?

- Da.

- Ei bine, nu puteţi, o anunţă Lordul Walder scortos. Numai dacă permit eu asta, şi de ce aş face-o? Tully şi Stark nu mi-au fost niciodată prieteni.

Se întinse în scaun şi-şi încrucia braţele zâmbind afectat, aşteptând răspunsul ei. Ceea ce urmă fu o tocmeală.

Un soare roşu şi umflat atârna deasupra dealurilor dinspre apus când se deschiseră porţile castelului. Podul mobil coborî pocnind, grilajele se ridicară, iar Lady Catelyn călări pentru a se întoarce la fiul ei şi la lorzii-stegari. În urma ei veneau Ser Jared Frey, ser Hosteen Frey, ser Danwell Frey şi fiul bastard al Lordului Walder, Ronel Rivers, în fruntea unei coloane lungi de suliţaşi, rând după rând de bărbaţi cu cămăşi de zale albastre şi mantii cenuşii-argintii.

Robb galopă înainte ca să-i iasă în întâmpinare, cu Vântul Cenuşiu gonind lângă armăsarul său.

- S-a rezolvat, îi spuse ea. Lordul Walder îţi va permite traversarea. De asemenea, oamenii lui sunt toţi ai tăi, mai puţin cei patru sute pe care-i ţine aici ca să păzească Gemenii. Îţi sugerez să laşi şi tu patru sute dintre ai tăi, arcaşi şi spadasi. Nu poate obiecta în faţa unei oferte de mărire a garnizoanei... Însă asigură-te că încredinţezi comanda lor unui om pe care să te poţi baza. S-ar putea ca Lordul Walder să aibă nevoie de ajutor în a-ţi păstra încrederea.

- Cum spui tu, mamă, răspunse Robb, privind șirurile de suliași. Poate că... Ser Helman Tallhart, ce crezi?

- O alegere bună.

- Ce... ce a vrut de la noi?

- Dacă poți să te lipsești de câțiva dintre oamenii tăi, aș avea nevoie de o escortă pentru doi dintre nepoții Lordului Frey care pleacă în nord, la Winterfell, îi spuse ea. Am căzut de acord să-i luăm ca pupili. Sunt copii de șapte și opt ani. Se pare că pe amândoi îi cheamă Walder. Fratele tău, Bran, se va bucura de tovărășia unor băieți de vârste apropiate, cred.

- Asta-i tot? Două adopții? Este un preț destul de mic pentru...

- Fiul Lordului Frey, Olyvar, va veni cu noi, continuă ea. El va fi scutierul tău personal. Tatăl lui ar vrea să-l vadă cavaler, la vremea potrivită.

- Un scutier. Dădu din umeri. Bine, e bine și așa, dacă-i...

- De asemenea, dacă sora ta, Arya, se va întoarce la noi în siguranță, am convenit ca ea să se mărite cu cel mai mic dintre fiii Lordului Walder, Elmar, când amândoi vor ajunge la vârsta potrivită.

Robb părea surprins.

- Aryei n-o să-i placă asta deloc.

- Iar tu te vei căsători cu una dintre fiicele lui, imediat ce se vor sfârși luptele, încheie ea. Înălțimea sa a consimțit cu grație să-ți permită s-o alegi pe cea pe care o preferi. Are câteva despre care crede că ar fi potrivite pentru tine.

Spre meritul lui, Robb nu se strâmbă.

- Înțeleg.

- Ești de acord?

- Pot să refuz?

- Nu, dacă vrei să traversezi.

- Consimt, zise Robb solemn.

Nu i se păruse niciodată atât de bărbat ca în acest moment. Poate că băieții se jucau cu săbiile, dar numai un lord putea face un pact de căsătorie, știind ce însemna asta.

Traversară la căderea serii, pe când cornul lunii se oglindea în apa râului. Dubla coloană de oșteni trecu de poarta geamănului dinspre răsărit ca un șarpe uriaș de oțel, pătrunzând în curte, în fortăreață, pentru a continua

în cel de-al doilea castel, de pe malul dinspre apus.

Catelyn călărea înaintea șarpelui, împreună cu fiul și unchiul său, Ser Brynden, și cu Ser Stevron Frey. În urma lor se aflau nouă zecimi din cai – cavaleri, lăncieri, călăreți liberi și arcași călare. Le trebuiră câteva ore ca să facă traversarea.

Mai târziu, Catelyn își va aminti bocănitul nenumăratelor potcoave pe podul de lemn, imaginea Lordului Walder în litiera sa privind-i cum trec, licărirea ochilor care îi urmăreau din lăcașele de tragere de pe ziduri, pe când străbăteau Turnul de Apă.

Cea mai mare parte a armatei din nord, sulițașii, arcașii și masele de pedestrași înarmați până în dinți, își continuă marșul spre sud, pentru a înfrunța armata lui Lannister, care venea spre nord sub comanda Lordului Tywin.

La bine sau la rău, fiul său aruncase zarurile.

JON

- Te simți bine, Snow? întrebă Lordul Mormont, încruntându-se.

- *Bine*, croncăni corbul său, *bine*.

- Da, lordul meu, minți Jon... de parcă ar fi fost adevărat. Și dumneavoastră?

Mormont se încruntă.

- Un mort a încercat să măucidă. Cât de bine ar trebui să mă simt? Se scărpină sub bărbie. Barba sa colilie, dezordonată, i se pârlișe la foc și o dăduse jos. Perii deschiși ai noilor săi favoriți îl făceau să pară mai bătrân, bănuitor și morocănos. Tu nu arăți prea bine. Ce-ți face mâna?

- Se vindecă. Jon își flexă degetele bandajate, ca să-i arate. Se arsesese mai rău decât crezuse aruncând draperiile în flăcări, iar mâna sa dreaptă era învelită în mătase până la cot. În momentul acela nu simțise nimic, însă durerile veniseră după aceea. Pielea îngălbenită și crăpată supura, iar între degete îi apăruseră bășici îngrozitoare, mari cât niște gândaci.

- Maester spune că-mi vor rămâne cicatrici, dar altfel, mâna va fi la fel ca înainte.

- O mână cu cicatrici nu înseamnă nimic. Pe Zid vei purta mănuși destul de des.

- Cum spuneți, lordul meu.

Pe Jon nu gândul la cicatrici îl neliniștea. Maester Aemon îi dăduse lapte de mac, dar durerea fusese teribilă. Prima dată se simțise de parcă mâna i-ar fi fost tot în flăcări, arzând și ziua și noaptea. Numai prin cufundarea ei în vase cu zăpadă și gheață mai găsisese o alinare. Jon mulțumea zeilor că nimeni, în afară de Nălucă, nu-l văzuse cum se încovriga în pat, scâncind de durere. Iar când, în cele din urmă, reușise să adoarmă, visase, iar asta fusese chiar mai rău. În vis, cadavrul cu care lupta avea ochii albaștri, mâinile negre și chipul tatălui său, dar nu îndrăznise să-i spună asta lui Mormont.

- Dywen și Hake s-au întors noaptea trecută, zise Bătrânul Urs. Nu au găsit nici o urmă de-a unchiului tău, nu mai mult decât alții.

- Știu.

Jon se târâse spre sala de mese să cineze cu prietenii săi, iar eșecul cercetașilor era singurul lucru de care vorbeau toți.

- Știi, mormăi Mormont. Cum se face că toată lumea știe totul aici? Nu părea să aștepte un răspuns. Se pare că nu erau decât două dintre... acele *creaturi*, sau ce-or fi fost ele, nu le voi spune oameni. Și mulțumesc zeilor pentru asta. Încă una și... ei bine, nu suport să mă gândesc la așa ceva. Deși vor mai fi. O simt în aceste oase bătrâne ale mele, iar Maester Aemon este de acord. Se pornește vântul rece. Vara este pe sfârșite, iar iarna ce vine este una cum lumea asta n-a mai văzut niciodată.

Vine iarna. Cuvintele Casei Stark nu răsunaseră niciodată atât de lugubru sau amenințător pentru Jon, așa cum se întâmpla acum.

- Lordul meu, făcu el ezitând, se mai spune că a sosit o pasăre noaptea trecută.

- A sosit. Ce-i cu asta?

- Sperasem să fie o veste despre tatăl meu.

- *Tatăl*, îl batjocori bătrânul corb, dând din cap pe când se mișca pe umărul lui Mormont. *Tatăl*.

Lordul Comandant se întinse să-i închidă clonțul, însă corbul se săltă pe capul său, fluturând din aripi, și zbură pentru a se așeza deasupra unei ferestre.

- Necazuri și gălăgie, mormăi Mormont. Numai pentru asta sunt buni corbii ăștia. De ce oi fi acceptat pasărea asta pestilențială... Dacă ar fi fost vești despre Lordul Eddard, crezi că n-aș fi trimis după tine? Bastard sau nu, ești sânge din sângele lui. Mesajul era despre Ser Barristan Selmy. Se pare că a fost înlocuit la comanda Gărzii Regelui. Locul lui i l-au dat aceluși câine negru, Clegane, iar acum Selmy este căutat pentru trădare. Smintiții au trimis străjeri să-l prindă, însă el a doborât doi dintre ei și a scăpat. Mormont pufni, nelăsând nici un dubiu despre părerea lui cu privire la cei care trimiseseră mantiile aurii împotriva unui cavaler atât de renumit precum Barristan cel Aprig. Prin păduri avem umbre albe, morți neliniștiți bântuie prin încăperile noastre, iar un băiat șade pe Tronul de Fier, zise el dezgustat.

Corbul hohoti strident. *Băiat, băiat, băiat.*

Ser Barristan fusese una dintre marile speranțe ale

Bătrânului Urs, își aminti Jon; iar dacă și asta se dusesse, ce șanse mai existau ca scrisoarea lui Mormont să ajungă unde trebuia? Își strânse palma pumn. Durerea îi străbătu degetele arse.

- Iar cu surorile mele ce-i?

- Mesajul nu spune nimic despre Lordul Eddard sau despre fete. Dădu iritat din umeri. Poate că nici nu au primit scrisoarea mea. Aemon a trimis două copii, cu cele mai bune dintre păsările sale, dar cine ar putea ști? Mai mult ca sigur, Pycelle nu s-a coborât până acolo încât să răspundă. N-ar fi pentru prima oară, nici pentru ultima. Mă tem că trebuie să nu contăm pe Debarcaderul Regelui. Ei ne spun doar ce vor ei să știm, iar asta este destul de puțin.

Iar tu-mi spui doar ce vrei tu să știi, iar asta-i și mai puțin, se gândi Jon nemulțumit. Fratele său, Robb, chemase steagurile și plecase spre sud la război; totuși, nici o vorbă despre asta nu ajunsese până la el... Noroc cu Samwell Tarly, care citise scrisoarea lui Aemon și-i dezvăluise conținutul și lui Jon în noaptea aceea, în cel mai mare secret, spunând tot timpul că n-ar trebui să vorbească despre asta. Fără nici o îndoială că își închipuiau că războiul fratelui său nu-l privea. Asta îl deranja mai mult decât ar fi putut spune. Robb se afla în marș, iar el nu. Indiferent cât de des își spunea că locul său era aici, cu frații săi de pe Zid, încă se simțea ca un laș.

- *Porumb, țipă corbul. Porumb, porumb.*

- Oh, lasă gălăgia, îi spuse Bătrânul Urs. Snow, cât de repede spune Maester Aemon că ți-ai putea folosi din nou mâna?

- Curând, răspunse Jon.

- Bine. Lordul Mormont puse pe masa dintre ei o sabie mare, cu o teacă din metal negru, cu benzi de argint. Poftim. Atunci, să fii pregătit pentru asta.

Corbul bătu din aripi și ateriza pe masă, țopăind spre sabie cu capul întins, curios. Jon ezită. Nu avea idee ce însemna asta.

- Lordul meu?

- Focul a topit argintul de pe măciulie și a ars garda și mânerul. Ei bine, pielea e uscată și lemnul vechi, la ce să te fi așteptat? Acum lama... ar trebui un foc de câteva sute de

ori mai puternic ca să topești lama. Mormont azvârli teaca pe scândurile de stejar. Restul l-am făcut ca nou. Ia-o.

- *Ia-o, repetă corbul, curățându-și penele. Ia-o, ia-o.*

Stânjenit, Jon luă sabia în mâna. În mâna *stângă*; dreapta, bandajată, era încă prea rănită și nesigură. Cu grijă, o scoase din teacă și o ridică la nivelul ochilor.

Măciulia mânerului era din piatră deschisă la culoare, îngreunată cu plumb, ca să echilibreze lama lungă. Fusese sculptată în forma unui cap de lup cu colții rânjiți, cu pietre de granat în loc de ochi. Mânerul era acoperit cu piele netăbăcită, moale și neagră, dar nepătată încă de transpirație sau sânge. Lama însăși era cu jumătate de cot mai lungă decât cele cu care era el obișnuit, ascuțită în așa fel încât să străpungă la fel de bine pe cât să taie, cu trei șanțuri adânc săpate în metal. Dacă Gheață era cu adevărat o sabie pentru ambele mâini, aceasta era pentru o mână și jumătate, numită uneori „sabie bastardă”. Totuși, sabia cu cap de lup părea de fapt mai ușoară decât cele pe care le mânuiuse până acum. Când o întoarse într-o parte, putu vedea unduirile în oțelul negru, acolo unde metalul fusese pliat de repetate ori.

- Acesta-i oțel Valyrian, lordul meu, spuse el minunându-se.

Tatăl său îl lăsase de multe ori să mânuiască Gheața; știa cum trebuia să arate și să se simtă.

- Așa este, îi răspunse Bătrânul Urs. A fost sabia tatălui meu și, mai înainte, a tatălui său. Mormonții au purtat-o timp de cinci veacuri. Am folosit-o și eu la timpul meu și i-am dat-o fiului meu, când m-am îmbrăcat în negru.

Îmi oferă sabia fiului său! Lui Jon nu-i venea să creadă. Sabia era excelent echilibrată. Taișurile luceau ușor, de parcă ar fi sărutat lumina.

- Fiul dumneavoastră...

- Fiul meu a adus dezonoare Casei Mormont, dar cel puțin a avut bunul-simț să lase sabia în urmă, când a fugit. Sora mea mi-a dat-o spre păstrare, însă vederea ei îmi amintește de rușinea făcută de Jorah, așa că am pus-o deoparte și nu m-am mai gândit la ea decât atunci când am găsit-o în cenușa camerei mele de dormit. Măciulia originală era un cap de urs din argint, tocită. Pentru tine, m-am gândit că un lup alb ar fi mai potrivit. Unul dintre

constructorii noștri este un cioplitor în piatră destul de bun.

Când Jon fusese de vârsta lui Bran, visase să facă fapte mari, așa cum visau întotdeauna băieții. Detaliile faptelor sale vitejești se schimbau cu fiecare vis, dar adesea își imagina cum salva el viața tatălui său. După aceea, Lordul Eddard declara că Jon se dovedise a fi un adevărat Stark și îi punea Gheața în mână. Chiar și atunci știa că nu era decât o fantezie copilărească, nici un bastard nu ar fi putut aspira să mânuiască sabia tatălui său. Acum chiar și numai amintirea îl umplea de jenă. Ce fel de om ar fura dreptul prin naștere al propriului său frate? *Nu am nici un drept la asta, se gândea, și nici la Gheață. Își strânse degetele arse, simțind durerea pulsând adânc sub piele.*

- Lordul meu, mă onorați, însă...

- Scutește-mă de *însă* ăsta al tău, băiete, îl întrerupse Lordul Mormont. Nu aș fi acum aici dacă nu ai fi intervenit tu și fiara aia a ta. Te-ai luptat cu vitejie... și, mai mult decât atât, ai gândit repede. *Foc!* Da, blestemat să fie. Ar fi trebuit să știm. Ar fi trebuit să ne fi *amintit*. Noaptea cea Lungă a venit și mai înainte. Oh, opt mii de ani e ceva vreme, e clar... Totuși, dacă Rondul de Noapte nu-și amintește, atunci cine s-o facă?

- *Cine s-o facă?* intona vorbărețul corb. *Cine s-o facă?*

Se adevărase, zeii ascultaseră rugăciunile lui Jon în noaptea aceea; focul aprinsese hainele mortului și-l consumase de parcă însăși carnea lui era din ceară, iar oasele din lemn bătrân și uscat. Jon nu trebuia decât să închidă ochii ca să vadă creatura clătinându-se prin seră, izbindu-se de mobilier și căzând pradă flăcărilor, însă fața îl obseda cel mai tare: înconjurată de un nimb de foc, cu părul arzând ca paietele, carnea moartă se topea, curgând de pe craniu pentru a dezvălui lucirea osului de dedesubt.

Indiferent ce forță demonică îl animase pe Othor, ea fusese pusă pe fugă de flăcări; arătarea chircită găsită prin cenușă nu mai era decât carne arsă și oase carbonizate. Totuși, în coșmarul său o înfrunța din nou... dar de data asta hoitul în flăcări avea trăsăturile Lordului Eddard. Era pielea tatălui său cea care crăpa și se înnegrea, iar din ochii lui curgea un lichid precum lacrimile gelatinoase. Jon nu înțelegea de ce se întâmpla asta sau ce însemna, dar îl înspăimânta mai mult decât ar fi putut spune.

- O sabie este o răsplată mică pentru o viață salvată, încheie Mormont. Ia-o, nu mai vreau să aud de ea, s-a înțeles?

- Da, lordul meu.

Pielea moale se curba sub degetele lui Jon, de parcă sabia se modela deja pentru mâinile lui. Știa că ar fi trebuit să se simtă onorat, și era, dar...

El nu-i tatăl meu. Gândul țâșni nestăvilat în mintea lui Jon. Lordul Eddard Stark este tatăl meu. Nu am să-l uit niciodată, indiferent câte săbii îmi vor dăruia. Totuși, nu putea să-i spună Lordului Mormont că visa la sabia altui bărbat.

- Și nu vreau nici un fel de accese de recunoștință, zise Mormont, așa că mulțumește-mi fără să-mi mulțumești. Cinstește oțelul prin faptele tale, nu prin cuvinte.

Jon dădu din cap.

- Are un nume, lordul meu?

- A avut cândva. I se spunea Gheară Lungă.

- *Gheară*, croncăni corbul. *Gheară*.

- Gheară Lungă este un nume potrivit. Jon încercă o lovitură. Era însă neîndemânic și nesigur cu mâna stângă, dar chiar și așa, oțelul părea că zboară prin aer, de parcă ar fi avut o voință proprie. Lupii au și ei gheare, la fel ca ursii.

Bătrânului Urs păru să-i placă asta.

- Presupun că au. Cred că ai vrea să porți sabia asta peste umăr, după cum îmi închipui. E prea lungă pentru șold, cel puțin până când mai crești puțin. Și va trebui să exersezi loviturile cu două mâini. Ser Andrew îți poate arăta unele mișcări, după ce ți se vindecă arsurile.

- Ser Andrew? Jon nu cunoștea numele.

- Ser Andrew Tarth, un om de treabă. Vine de la Turnul Umbrei să-și preia îndatoririle de instructor. Ser Alliser Thorne a plecat ieri-dimineață pentru Rondul de Est la Mare.

Jon coborî sabia.

- De ce? întrebă el prosteste.

Mormont pufni.

- Pentru că eu l-am trimis acolo, ce credeai? Duce mâna pe care Nălucă al tău a smuls-o de la încheietura lui Jafer Flowers. I-am poruncit să ia o corabie spre Debarcaderul

Regelui și să o lase în fața băiatului-rege. Asta ar trebui să-i atragă atenția tânărului Joffrey, cred eu... Iar Ser Alliser este cavaler, nobil, uns, are prieteni vechi la curte, e mult mai greu de ignorat decât o cioară.

- *Cioară.*

Lui Jon i se păru că, de data asta, corbul fusese ușor îndignat.

- De asemenea, urmă Lordul Comandant ignorând protestele păsării, asta așază o mie de leghe între el și tine, fără să pară o pedeapsă. Își îndreptă un deget spre fața lui Jon. Și nu cumva să te gândești că sunt de acord cu prostiile alea din sala de mese. Vitejia e în mare parte nebunească, dar tu nu mai ești un copilandru, indiferent câți ani ai avea. Ceea ce ai aici este o sabie pentru un bărbat și numai un bărbat o va putea mânui. Mă aștept să te porți adecvat, de acum înainte.

- Da, lordul meu. Jon băgă sabia înapoi în teacă. Chiar dacă nu era sabia pe care și-ar fi dorit-o, rămânea un dar de preț, iar faptul că fusese scutit de prezența rea a lui Alliser Thorne era chiar mai de apreciat.

Bătrânul Urs se scarpină în barbă.

- Uitasem cât de mult te roade o barbă nouă, spuse el. Ei bine, aici n-ai cum să mă ajuți. Mâna ta s-a vindecat suficient încât să-ți reiei îndatoririle?

- Da, lordul meu.

- Bine. Noaptea va fi rece, iar eu vreau vin fiert și condimentat. Găsește-mi o carafă de vin roșu, nu prea aspru, și vezi să nu te zgârcești cu mirodeniile. Mai spune-i lui Hobb că, dacă-mi trimite iarăși carne fiartă de oaie, am să-l fieb eu pe ei Ultima halcă era cenușie. Nici măcar pasărea n-a vrut să se atingă de ea. Mângâie cu degetul capul corbului, iar acesta scoase un cârâit mulțumit. Acum ieși. Am de lucru.

Străjerii îi zâmbiră din nișele lor când o luă în jos pe treptele în spirală, ducând sabia cu mâna validă.

- Frumos oțel, spuse unul dintre ei.

- Îl meriți, Snow, adăugă celălalt.

Jon se strădui să le zâmbească și el, însă nu puse nici un dram de simțire. Știa că ar trebui să fie mulțumit, dar nu se simțea așa. Îl durea mâna, iar gustul mâniei îi stăruia în gură, deși n-ar fi putut spune pe cine sau pe ce era mânios.

O jumătate de duzină dintre prietenii săi îl pândeau afară când ieși din Turnul Regelui, unde își stabilise acum reședința Lordul Comandant Mormont. Agățaseră o țintă pe una din ușile grânarului, ca să-și verifice îndemânarea ca arcași, dar el știa că-l pândeau pe el. Nici nu ieșise bine, că Pyp îl strigă.

- Ei, vino aici, să ne uităm și noi!

- La ce? zise Jon.

Broscoiul se strecură mai aproape.

- La obrajii tăi rozalii, la ce altceva?

- La sabie, declară Grenn. Vrem să vedem sabia. Jon îi pironi cu o privire acuzatoare.

- Deci știați. Pyp rânji.

- Nu suntem toți așa de proști ca Grenn.

- Chiar așa, insistă Grenn. Sunteți și mai proști. Halder înălță încurcat din umăr.

- L-am ajutat pe Pate să cioplească piatra pentru măciulie, zise constructorul, iar prietenul tău, Sam, a adus grantele din Orașul Cârțiței.

- Am știut chiar înainte de asta, zise Grenn. Rudge îl ajuta pe Donai Noye la forjă. Era acolo când Bătrânul Urs i-a adus fierul pălit de foc.

- *Sabia*, insistă Matt. Ceilalți începură să intoneze:

- *Sabia, sabia.*

Jon trase Gheara Lungă din teacă și le-o arătă, întorcându-o pe toate părțile ca s-o poată admira. Lama lucea în lumina palidă a soarelui, întunecată și mortală.

- Oțel Valyrian, declară el solemn, încercând să pară pe cât de bucuros și de mândru s-ar fi cuvenit să se simtă.

- Am auzit de un om care avea un brici făcut din oțel Valyrian, spuse Broscoiul. Și-a tăiat capul încercând să se radă.

Pyp rânji.

- Rondul de Noapte are o mie de ani, spuse el, dar pun prinsoare că Lordul Snow este primul frate care a fost onorat pentru că a dat foc Turnului Lordului Comandant.

Ceilalți izbucniră în râs, ba chiar și Jon reuși să zâmbească. Focul pe care-l pornise nu arsesese formidabilul turn de piatră, însă pârjolise complet interiorul ultimelor două etaje, acolo unde fuseseră încăperile Bătrânului Urs. Nimănui nu părea să-i pese de asta prea mult, din moment

ce mistuise și hoitul ucigaș al lui Othor.

Și cealaltă arătare fără o mână, care fusese cândva cercetașul Jafer Flowers, fusese distrusă, tăiată în bucăți de zeci de săbii... dar nu înainte de a-i fi hăcuit pe Ser Jeremy Rykker și pe alți patru oameni. Ser Jeremy terminase treaba retezându-i capul, însă murise și el când hoitul descăpățânat îi smulsese pumnalul din teacă și îl împotriva în vintre. Puterea și curajul nu contau prea mult împotriva unor dușmani care nu cădeau, pentru că erau deja morți; chiar și armele și armurile ofereau o slabă protecție.

Gândul întunecat îi tulbură lui Jon moralul fragil.

- Trebuie să dau de Hobb pentru cina Bătrânului Urs, anunță el brusc, băgând Gheara Lungă înapoi în teaca ei.

Prietenii îi voiau binele, însă ei nu înțelegeau. Într-adevăr, nu era vina lor; ei nu-l înfruntaseră pe Othor, nu văzuseră lucirea palidă a ochilor acelora morți, nu simțiseră răceala acelor degete negre, moarte. Nici nu știau de luptele din teritoriile de lângă râu. Cum ar fi putut spera să priceapă? Se desprinsese de ei brusc și plecă, mohorât. Pyp îl strigă, însă Jon nu-i mai dădu atenție.

Îl mutaseră în vechea lui chilie din părăginitul Turn al lui Hardin după incendiu, și acolo se întoarse. Nălucă era încovrigat, adormit lângă ușă, dar își înălță capul la auzul cizmilor lui Jon. Ochii roșii ai lupului străvechi erau mai întunecați decât granatele și mai înțelepți decât ai oamenilor. Jon îngenunche, îl scarpină între urechi și-i arătă măciulia sabiei.

- Uite, ești tu.

Nălucă își amușină reproducerea din piatră și încercă s-o lingă.

- Tu ești cel care merită onorurile, îi spuse el lupului...

Și, dintr-odată, își aminti cum îl găsisese în zăpada aceea târzie, de vară. Călăriseră cu ceilalți pui, însă Jon auzise un zgomot și se întorsese și-l văzuse acolo, cu blana albă, aproape invizibil, printre troiene. *Era singur, singurel, se gândi el, despărțit de ceilalți. Era altfel decât ei și l-au gonit.*

- Jon?

Privi în sus. Samwell Tarly stătea bățându-se nervos pe picioare. Avea obraji roșii și era înfolfolit în mantia grea, de

blană, care-l făcea să pară gata pentru intrarea în hibernare.

- Sam. Jon se ridică. Ce-i? Vrei să vezi sabia?

Dacă ceilalți aflaseră, fără nici o îndoială că aflase și Sam. Băiatul gras clătină din cap.

- Am fost cândva moștenitorul sabiei tatălui meu, spuse el cu tristețe. Inimă Frântă. Lordul Randyll m-a lăsat s-o țin de câteva ori, însă m-a speriat întotdeauna. Era din oțel Valyrian, frumoasă, dar atât de ascuțită încât mi-era teamă că aș fi putut răni pe vreuna dintre surorile mele. Acum o va avea Dickon. Își șterse pe mantie mâinile transpirate. Eu... ăă... Maester Aemon vrea să te vadă.

Nu mai avea timp să-și schimbe bandajele. Se încruntă bănuitor.

- De ce? întrebă el. Sam îl privi jalnic. Și asta era un răspuns. I-ai spus, nu-i așa? replică Jon înfuriat. I-ai spus că mi-ai spus.

- Eu... el... Jon, nu am vrut... m-a întrebat... vreau să spun, cred că știa, vede lucruri pe care nimeni altcineva nu le vede...

- Este orb, îi reaminti Jon tăios, dezgustat. Nimeresc drumul și sigur.

Îl lăasă pe Sam acolo, cu gura căscată și zgribulit. Îl găsi pe Maester Aemon în grădină, hrănind corbii. Clydas era cu el, cărând o găleată cu carne mărunțită, pe când treceau de la o colivie la alta.

- Sam mi-a spus că m-ați căutat. Maester dădu din cap.

- Într-adevăr. Clydas, dă-i lui Jon găleata. Poate că va fi atât de bun încât să mă ajute. Fratele gheboșat, cu ochi roz, îi întinse lui Jon găleata și se grăbi să coboare scara. Azvârle carnea în cuști, îl instrui Aemon. Păsările vor face restul.

Jon trecu găleata în mâna dreaptă și aruncă cu stânga bucățile însângerate. Corbii începură să croncăne zgomotos și să zboare spre gratii, lovind metalul cu aripile lor negre ca noaptea. Carnea fusese tăiată în bucăți nu mai mari decât încheietura unui deget. Își umplu pumnul și aruncă în cușcă bucățile de carne crudă, iar croncănitul și foiala crescură în intensitate. Începură să zboare pene când două dintre păsările mai mari se încăierară pentru aceeași bucată de carne. Repede, Jon înșfacă încă un pumn de

carne și-l aruncă după primul.

- Corbului Lordului Mormont îi plac fructele și porumbul.

- Este o pasăre deosebită, zise Maester. Majoritatea corbilor mănâncă grăunțe, însă ei preferă carnea. Îi face puternici și mă tem că rămân ahtiați după gustul sângelui. Prin asta, sunt la fel ca oamenii... Și la fel ca oamenii, nici corbii nu sunt toți la fel.

Jon nu avea nimic de spus despre asta. Azvârli carnea, întrebându-se de ce fusese chemat. Fără îndoială, bătrânul îi va spune la momentul potrivit. Maester Aemon nu era un om pe care îl puteai zori.

- Porumbeii pot fi și ei antrenați să ducă mesaje, continuă Maester, deși corbul este un zburător mai puternic, mult mai deștept, mai capabil să se apere de șoimi... Totuși, corbii sunt negri, se înfruptă din morți, așa că unii dintre oamenii mai cucernici îi evită. Baelor și Binencuvântatul au încercat să înlocuiască corbii cu porumbei, știai? Maester își întoarse ochii săi albi spre Jon, zâmbind. Rondul de Noapte preferă corbii.

Degetele lui Jon erau afundate în găleată, iar sângele îi ajunsese până la încheietura mâinii.

- Dywen zice că barbarii ne spun ciori, comentă el nesigur.

- Cioara este verișoara săracă a corbului. Amândoi sunt cerșetori în negru, detestați și neînțeleși.

Jon ar fi vrut să înțeleagă despre ce vorbeau acum, și de ce. Ce-i păsa lui de corbi și de ciori? Dacă bătrânul avea ceva să-i spună, de ce n-o făcea?

- Jon, te-ai întrebat vreodată *de ce* bărbații din Rondul de Noapte nu-și iau soții și nu zămislesc copii? Întrebă Maester Aemon.

El dădu din umeri.

- Nu.

Împrăstie mai multă carne. Degetele mâinii sale stângi erau lipicioase de sânge, iar dreapta îl durea din cauza greutateii găleții.

- Ca să nu iubească, răspuse bătrânul, pentru că dragostea este pieirea onoarei, moartea datoriei.

Asta nu i se părea a fi ceva corect, dar nu spuse nimic. Maester avea o sută de ani și era înalt ofițer al Rondului de Noapte; nu se cuvenea să-l contrazică. Bătrânul păru să-i

simtă îndoielile.

- Spune-mi, Jon, dacă va veni ziua când tatăl tău, lordul, va trebui să aleagă între onoare pe de o parte, și cei pe care-i iubește, pe de alta, ce ar face?

Jon ezită. Ar fi vrut să spună că Lordul Eddard nu se va dezonora niciodată, nici chiar pentru dragoste; totuși, o voce subțire și vicleană dinlăuntrul său șopti: *A zămislit un bastard, unde este onoarea în asta? Iar în ceea ce o privește pe mama ta, nici măcar nu-i pomenește numele.*

- Ar face ceea ce-i corect, spuse el apăsător, ca să-și mascheze ezitarea. Indiferent de consecințe.

- Atunci înseamnă că Lordul Eddard este un bărbat deosebit. Cei mai mulți dintre noi nu suntem atât de puternici. Ce înseamnă onoarea în comparație cu dragostea unei femei? Ce înseamnă datoria în comparație cu simțământul pe care ți-l dă fiul nou-născut din brațele tale... ori amintirea zâmbetului fratelui tău? Vorbe-n vânt. Vorbe-n vânt. Suntem doar oameni, zii ne-au conceput pentru dragoste. Aici rezidă marea noastră glorie și marea noastră tragedie. Bărbații care au înființat Rondul de Noapte știau că numai curajul lor apăra regatul de bezna dinspre nord. Știau că nu trebuia să-și fărâmițeze loialitățile ca să nu-și slăbească hotărârea. Așa că au jurat că nu vor avea soție sau copii. Însă frați aveau, și surori. Mame care-i născuseră, tați care le dăduseră nume. Proveneau din sute de regate aflate în conflict și știau că vremurile se schimbau, dar nu și bărbații. Așa că au jurat că Rondul de Noapte nu va lua parte la nici o bătălie dintre regatele pe care le apăra. Și-au ținut cuvântul dat. Când Aegon l-a ucis pe Harren cel Negru și i-a luat regatul, fratele lui Harren era Lordul Comandant pe Zid, cu zece mii de oameni la îndemână. Dar nu a plecat la luptă. În zilele când cele Șapte Regate erau șapte regate, nu a trecut nici o generație fără ca trei sau patru dintre ele să nu se lupte. Rondul nu a luat parte. Când Andalii au traversat marea îngustă și au năvălit peste regatele Primilor Oameni, fiii regilor căzuți și-au respectat jurământul și au rămas la posturi. Așa a fost dintotdeauna, ani fără număr. Acesta-i prețul onoarei. Un laș poate fi la fel de curajos ca oricare alt bărbat, atunci când nu are de ce se teme. Iar noi ne vom face cu toții datoria, cât timp nu ne costă nimic. Ce

ușor pare astfel să pășești pe cărarea onoarei. Totuși, mai devreme sau mai târziu, în viața fiecărui bărbat vine o zi când *nu* mai este ușor, o zi când trebuie să alegă.

O parte dintre corbi încă mai mâncau, bucăți lungi de carne ațoasă atârând din ciocurile lor. Restul păreau că-l priveau. Jon putea simți greutatea privirilor tuturor acelor ochi mici și negri.

- Iar acum a venit ziua pentru mine... Asta vreți să spuneți?

Maester Aemon întoarse capul și *privi* spre el cu ochii aceia morți, albi. Era ca și cum vedea direct în inima lui. Jon se simțea dezgolit și fără apărare. Luă găleata cu ambele mâini și azvârli restul de mâncare printre zăbrele. Fâșii de carne și sânge zburară peste tot. Corbii își luară zborul croncănind cu sălbăticie. Păsările mai agere înhățară bucățile din aer și le înfulecară cu lăcomie. Jon lăsă găleata goală să cadă, zdrăngănind. Bătrânul îi puse pe umăr mâna sa ofilită și pătată.

- Doare, băiete, zise el moale. Oh, da. Alegerea... a durut întotdeauna. Și va dura mereu. Știu.

- *Nu* știți, făcu Jon cu amărăciune. Nimeni nu știe. Chiar dacă sunt bastard, el este tot *tatăl* meu...

Maester Aemon oftă.

- N-ai auzit nimic din ce ți-am spus, Jon? Crezi că tu ești primul? Își clătină capul bătrân, un gest de o oboseală dincolo de cuvinte. De trei ori zeii au găsit de cuviință să-mi pună jurămintele la încercare. O dată când eram băiat, o dată când mă aflam în floarea vârstei și o dată după ce am devenit bătrân. Puterea mă părăsise deja, vederea-mi slăbise, dar acea alegere a fost la fel de cumplită ca și prima. Corbii îmi aduceau vești din sud, cuvinte mai întunecate decât aripile lor, despre prăbușirea Casei mele, moartea celor apropiați, dezonoare și disperare. Ce aș mai fi putut face, bătrân, orb și slăbit? Eram la fel de neajutorat ca un copil de țâță, dar mă îndurera să rămân neștiut pe când îi măcelăreau pe bietul nepot al fratelui meu și pe fiul *lui*, ba chiar și pe copiii lui mici...

Jon era zguduit la vederea lacrimilor în ochii bătrânului.

- Cine sunteți? Întrebă el șoptit, aproape cu spaimă. Un zâmbet știrb se cuibări pe buzele bătrâne.

- Doar un Maester al Citadelei, aflat în serviciul

Castelului Negru și al Rondului de Noapte. Noi, cei din ordinul meu, uităm numele Caselor noastre atunci când depunem jurămintele și ne luăm colanul. Bătrânul atinse colierul de Maester care atârna neglijent la gâtul său subțire și descărnat. Tatăl meu a fost Maekar, Primul după Numele său, iar fratele meu, Aegon, a domnit după el în locul meu. Bunicul meu mi-a pus numele după cel al Prințului Aegon, Cavalerul-Dragon, care i-a fost unchi sau tată, depinde în care poveste te încrezi. Aemon, mi-a spus el...

- Aemon... *Targaryen*? Lui Jon nu-i venea să creadă.

- Cândva, zise bătrânul. Odată. Așa că vezi tu, Jon, eu știu... Și știind, nu-ți voi spune să *stai* ori să *pleci*. Alegerea asta trebuie s-o faci singur și să trăiești cu ea tot restul zilelor tale. Așa ca mine. Vocea-i scăzuse la o șoaptă. Așa ca mine...

DAENERYS

Când bătălia se sfârși, Dany călări pe Argintul ei pe câmpiile morții. Slujnicele și bărbații din *khas*-ul ei o urmau, zâmbind și glumind între ei.

Potcoavele Dothraki frământaseră pământul și culcaseră secara și linte, în vreme ce *arakhs*-urile și săgețile semănaseră o nouă recoltă înspăimântătoare și o udaseră cu sânge. Cai în agonie își ridicau capul și nechezau spre ea când gonea pe lângă ei. Răniții gemeau și se rugau. *Jaqqa rhan* treceau printre ei, bărbații ultimei milostenii cu securile lor grele, culegând recolta de capete de la morți și răniți deopotrivă. După ei se grăbea un grup de fete mici, trăgând săgețile din cadavre pentru a-și umple coșurile. Ultimii erau câinii care adulmecau, slabi și flămânzi, o haită sălbatică, niciodată prea departe în urma *khalasar*-ului.

Oile erau moarte de multă vreme. Păreau să fie mii, negre din cauza roiurilor de muște, cu săgeți înfipte în ele. Călăreții *Khal*-ului Ogo făcuseră asta, Dany știa; nici unul dintre bărbații din *kbalasar*-ul lui Drogo nu ar fi fost atât de smintit încât să risipească săgețile pe oi, când mai erau păstori de ucis.

Orașul era în flăcări, nori de fum negru se rostogoleau și se risipeau în urcare pe cerul albastru. Călăreții galopau încoace și-ncolo pe lângă zidurile din chirpici prăbușite, răsucindu-și biciurile lungi când mânau supraviețuitorii culeși de prin ruinele fumegânde. Femeile și copiii din *khalasar*-ul lui Ogo pășeau cu o mândrie aspră, deși în înfrângere și robie; acum erau sclavi, dar păreau să nu aibă teamă. Era altceva cu orașenii. Lui Dany îi era milă de ei; își amintea de gustul groazei. Mamele se împleticeau pe drum, cu chipurile goale și moarte, trăgând de mână copii care scânceau. Nu erau decât câțiva bărbați printre supraviețuitori, ologii, lașii și buncii.

Ser Jorah zicea că oamenii de pe tărâmul acesta își spuneau Lhazareeni, însă Dothraki le spuneau *haesh rakhi*, Oamenii Miei. Cândva, Dany i-ar fi putut lua drept Dothraki, pentru că aveau aceeași piele arămie și ochii de forma migdalelor. Acum i se păreau străini, cu chipuri pătrate și plate, cu părul negru, tăiat nefiresc de scurt. Erau păstorii oilor și mâncători de legume, iar *Khal* Drogo spunea că

țineau de partea de sud, unde cotea râul. Iarba mării Dothraki nu era făcută pentru oi.

Dany văzu un băiat țâșnind și fugind spre râu. Un călăreț îl prinse și-l întoarse, iar ceilalți îl ciomăgiră, pocnindu-și bicele pe fața lui, împingându-l în toate părțile. Unul îl luă la goană biciuindu-i fesele până ce coapsele i se înroșiră de sânge. Un altul îi prinse încheietura cu o lovitură de bici și-l doborî la pământ. În cele din urmă, când băiatul nu mai putea decât să se târască, sătui de distracție, îi trimiseră o săgeată în spate.

Ser Jorah o întâmpină în fața porții sfărâmate. Peste zale purta o tunică de un verde-închis. Apărătorile sale de gât și de picioare și coiful mare erau din oțel cenușiu. Dothrakii îl luaseră în răs pentru că-l socoteau laș atunci când își pusese armura, însă cavalerul le scupase insultele înapoi printre dinți, iar sângele se înfierbântase, sabia lungă se lovise de *arakh*, iar călărețul ale cărui batjocoreli fuseseră cele mai zgomotoase fusesse lăsat în urmă, să sângereze până la moarte.

Ser Jorah își ridică viziera coifului său plat, călărind spre ea.

- Soțul dumneavoastră vă așteaptă în oraș.

- Drogo a fost rănit?

- Câteva tăieturi, răspuse Ser Jorah, nimic grav. A hăcuit doi *khal*i astăzi. *Khal* Ogo a fost primul, apoi fiul, Fogo, care a devenit *khal* când a căzut Ogo. Călăreții lui de sânge și-au tăiat clopoțelii din păr, iar acum fiecare pas pe care-l face *Khal* Drogo răsună mai tare ca înainte.

Ogo și fiul său ocupaseră banca de sus, împreună cu soțul ei, la ospățul la care Viserys fusese încoronat, dar asta fusese în Vaes Dothrak, la poalele Mamei Munților, unde fiecare călăreț era un frate, iar toate certurile erau lăsate deoparte. Acum, pe câmp, era altceva. *Khalasar*-ul lui Ogo ataca orașul când îl surprinsese *Khal* Drogo.

Se întrebă ce crezuseră Oamenii Miei prima dată când văzuseră praful ridicat de caii lor de pe zidurile acelea de pământ crăpat. Poate că vreo câțiva, mai tineri și mai smintiți, care încă mai credeau că zeii le ascultaseră rugile de oameni disperați, luaseră asta drept răspuns.

Peste drum, o fată nu mai mare decât Dany plângea cu o voce ascuțită și stridentă, când unul dintre călăreți o

azvârli cu fața în jos pe un morman de cadavre și o pătrunse acolo. Alți călăreți descălecară să-și ia și ei partea. Acesta era soiul de răspuns pe care Dothrakii îl aduseseră Oamenilor Miei.

Sunt sânge din sânge de dragon, își aminti Daenerys Targaryen, întorcându-și privirile. Strânse și mai tare din buze și-și împietri inima, călărind spre poartă.

- Mare parte din călăreții lui Ogo au fugit, spunea Ser Jorah. Dar s-ar putea să fie aproape zece mii căzuți în captivitate.

Sclavi, se gândi Dany. *Khal Drogo* îi va duce în jos, pe râu, într-unui dintre orașele de la Golful Negustorilor de Sclavi. Ar fi vrut să plângă, însă își spuse că trebuie să se țină tare. *Acesta-i un război, e prețul Tronului de Fier.*

- I-am spus *khal-ului* că ar trebui să o luăm spre Meereen, zise Ser Jorah. Acolo se plătește un preț mai bun decât oferă caravanele negustorilor de sclavi. Illyrio scrie că anul trecut au avut o molimă, așa că bordelurile plătesc dublu pentru femeile tinere și sănătoase și triplu pentru băieții sub zece ani. Dacă supraviețuiesc destui copii, aurul va fi destul pentru corăbiile de care avem nevoie și pentru tocmitura oamenilor care să le conducă.

În spatele lor, fata siluită scotea un sunet sfâșietor, un vaiet prelung care nu se mai sfârșea. Mâna lui Dany se strânse pe frâie și întoarse capul Argintului.

- Fă-i să înceteze, îi porunci ea lui Ser Jorah.

- *Khaleesi?*

Cavalerul părea uluit.

- Ai auzit ce-am spus, zise ea. Opriți-i. Vorbise *khas-ului* ei cu accentul aspru al limbii Dothraki. Jhogo, Quaro, îl veți ajuta pe Ser Jorah. Nu vreau siluri.

Războinicii schimbară priviri nedumerite. Jorah Mormont își îmboldi calul mai aproape.

- Prințesă, glăsu-i el, aveți o inimă bună, dar nu înțelegeți. Așa s-a întâmplat dintotdeauna. Acei bărbați și-au vărsat sângele pentru *khal*. Acum își cer răsplata.

Peste drum, fata plângea încă, glasul ei ascuțit răsuna straniu în urechile lui Dany. Primul bărbat terminase cu ea, iar al doilea îi luase locul.

- E o fată miel, zise Quaro în Dothraki. Nu înseamnă nimic, *khaleesi*. Călăreții o cinstesc. Bărbații Miei stau cu

oile, asta se știe.

- Se știe, repetă și slujnica sa, Irri.

- Se știe, căzu de acord și Jhogo, călare pe armăsarul cenușiu și înalt pe care i-l dăduse Drogo. Dacă vaietele vă supără urechile, *khaleesi*, Jhogo vă va aduce limba ei. Își trase *arakh*-ul.

- Nu vreau să fie vătămată, zise Dany. O cer eu. Fă cum ți-am poruncit, ori *Khal* Drogo va ști ce are de făcut.

- *Ai, khaleesi*, răspuse Jhogo și dădu piteni calului. Quaro și ceilalți îl urmară în sunetele clopoțelilor din plete.

- Du-te cu ei, îi porunci lui Ser Jorah.

- Cum vă este voia. Cavalerul o iscodi cu o privire curioasă. Sunteți, într-adevăr, sora fratelui dumneavoastră.

- Viserys?

Nu înțelegea.

- Nu, răspuse el. Rhaegar.

Apoi se lansă în galop. Dany îl auzi pe Jhogo strigând. Violatorii râseră de el. Unul dintre bărbați strigă și el. *Arakh*-ul lui Jhogo scapără, iar capul bărbatului zbură rostogolindu-i-se de pe umăr. Râsul se transformă în blesteme când călăreții se repezică la arme, însă Quaro, Aggo și Rakharo erau deja acolo. Îl văzu pe Aggo arătând peste drum, spre locul unde stătea ea cu Argintul. Călăreții o priviră cu ochii lor reci și întunecați. Unul dintre ei scuipă. Ceilalți se urcară pe cai, mormăind.

În tot acest timp, bărbatul prăvălit peste fata miel continua să o pătrundă, simțind o plăcere atât de intensă încât nu părea conștient de ce se petrecea în jurul său. Ser Jorah descăleca și-l smulse de pe ea cu o mână înzăuată. Dothraki se rostogoli în mocirlă, sări în picioare cu un cuțit în mâini, însă muri cu săgeata lui Arro înfiptă în gât. Mormont o trase pe fată de pe mormanul de cadavre și o înveli în mantia sa pătată de sânge. O conduse peste drum, la Dany.

- Ce vreți să facem cu ea?

Fata tremura, cu ochii mari și rătăciți. Părul îi era năclăit de sânge.

- Doreah, vezi de rănilor ei. Cum nu arăți ca un călăreț, poate că nu se va teme de tine.

Își îmboldi Argintul printre resturile sfărâmate ale porții de lemn.

În oraș era mai rău. Multe case erau în flăcări, iar *jaqqa rhan* își văzuseră de treaba lor murdară. Trupuri descăpățâdate umpleau cărările înguste și întortocheate. Trecură de femei care erau siluite. De fiecare dată, Dany își strunea calul și-și trimitea *khas*-ul să pună capăt grozăviei, cerând victima ca sclavă. Una dintre ele, o femeie cu trupul îndesat și nasul borcânat, de patruzeci de ani, o binecuvânta pe Dany într-o Limbă Comună stricată, însă de la celelalte nu primi decât priviri goale și întunecate. Erau bănuitoare față de ea, își dădu seama cu tristețe, temându-se că le salvase pentru o soartă mult mai rea.

- Nu le poți cere pe toate, copilă, zise Ser Jorah, când se opriră pentru a patra oară, în vreme ce războinicii din *khas*-ul ei mânau în urmă noile sclave.

- Eu sunt *khaleesi*, moștenitoare a celor Șapte Regate, sânge din sânge de dragon, îi reaminti Dany. Nu-ți este ție îngăduit să-mi spui ce pot și ce nu. Undeva în oraș, o clădire se surpă într-o pâlălaie imensă de foc și fum, și se auziră din depărtare țipetele și vaietele copiilor speriați.

Îl găsiră pe *Khal Drogo* așezat înaintea unui templu pătrat, fără ferestre, cu ziduri groase de lut și o cupolă în formă de bulb, ca o ceapă imensă și maro. Alături era un morman de capete, mai înalt decât el. Una dintre săgețile scurte ale Bărbaților Miei se ițea din carnea brațului său, iar sângele-i acoperea partea dreaptă a pieptului dezgolit, ca o pată de vopsea. Cei trei călăreți de sânge erau cu el.

Jhiqui o ajută pe Dany să descalece: ea devenise neîndemânică din cauza pântecului care creștea tot mai mare și atârna tot mai greu. Îngenunche înaintea *khal*-ului.

- Soarele și stelele mele, ești rănit. Tăietura de *arakh* era mare, dar nu și adâncă, dar sfârcul său stâng se dusese, iar fâșia de carne însângerată și pielea îi atârnavă pe piept ca o cârpă udă.

- Este doar o zgârietură, lună a vieții mele, de la *arakh*-ul unui călăreț de sânge al lui *Kbal Ogo*, zise Drogo în Limba Comună. Îlucid pentru asta, la fel și pe Ogo. Își întoarse capul, iar clopoțelii din plete zăngăniră încet. E Ogo cel pe care îl auzi, și pe Fogo, al său *khalakka*, care era *khal* când l-am tăiat.

- Nici un bărbat nu poate sta înaintea soarelui vieții mele, zise Dany, tatăl armăsarului care încalecă lumea.

Un războinic călare apăru gonind și sări din șa. Vorbi cu Hago, scoțând un șuvoi de cuvinte furioase în Dothraki, prea repede ca Dany să poată înțelege. Uriașul călăreț de sânge îi aruncă o privire grea înainte de a se întoarce spre *khal*-ul său.

- Acesta-i Mago, care călărește în *khas*-ul lui Ko Jhaqo. Spune despre *khaleesi* că i-a luat prada, o fiică a mieilor, care era pentru împreunarea lui.

Chipul lui *Khal* Drogo era neclintit și dur, însă ochii săi negri erau curioși când se opriră asupra lui Dany.

- Spune-mi ce adevăr este în asta, lună a vieții mele, porunci el în Dothraki.

Dany îi povesti ce făcuse, în limba lui, ca el s-o înțeleagă mai bine, iar cuvintele erau simple și directe. Când termină, Drogo se încruntase.

- Acesta-i obiceiul războiului. Aceste femei sunt sclavele noastre acum, să facem ce ne place nouă cu ele.

- Mie-mi place să le pun la adăpost, zise Dany, întrebându-se dacă nu cumva îndrăznise prea mult. Dacă războinicii tăi vor să se împreuneze cu aceste femei, să le ia cu blândețe și să le țină ca soațe. Dă-le locuri în *khalasar* și lasă-le să-ți aducă fii.

Qotho era cel mai crud dintre călăreții de sânge. El fu acela care râse.

- Zămislesc caii din oi?

Ceva din tonul lui îi amintea de Viserys. Dany se întoarse furioasă spre el.

- Dragonul se hrănește cu cai și oi, laolaltă. *Khal* Drogo zâmbi.

- Vedeți cât de aprigă se face? spuse el. Este fiul dinlăuntrul ei, armăsarul care călărește lumea, umplând-o cu foc. Călărește ușor, Qotho... Dacă mama nu te pârjolește acolo unde șezi, fiul te va tăvăli prin noroi. Iar tu, Mago, ține-ți gura și caută-ți un alt miel să te împreunezi. Aceștia aparțin lui *khaleesi* a mea. Începu să se întindă după mâna lui Daenerys, dar când ridică brațul, Drogo se strâmbă cuprins de o durere bruscă și întoarse capul.

Dany aproape că îi simți suferința. Rănile erau mai grave decât o lăsase să creadă Ser Jorah.

- Unde sunt vindecătorii? întrebă ea. *Khalasar*-ul avea două feluri de vindecători: femeile sterpe și sclavii eunuci.

Femeile cu ierburi lucrau cu poțiuni și farmece, în timp ce eunucii cu cuțitul, acul și focul. De ce n-au grijă de *khal*?

- *Khal*-ul i-a gonit pe bărbații spâni, *khaleesi*, o asigură bătrânul Cohollo.

Dany observă că și călărețul de sânge era rănit, având o tăietură adâncă în umărul stâng.

- Mulți dintre călăreți sunt răniți, zise *Khal* Drogo cu încăpățănare. Să fie ei vindecați primii. Această săgeată nu-i mai mult ca o pișcătură de țânțar, această tăietură e doar o mică zgârietură, cu care să mă laud în fata fiului meu.

Dany putea vedea mușchii pieptului, acolo unde pielea fusese sfâșiată. Un firisor de sânge curgea de la săgeata care-i străpunsese brațul.

- *Khal* Drogo nu trebuie să aștepte, proclamă ea. Jhogo, caută-i pe eunucii aceia și adu-i imediat aici.

- Doamnă de Argint, se auzi o voce de femeie în spatele ei. Eu îl pot ajuta pe Marele Călăreț cu rănilor lui.

Dany întoarse capul. Cea care vorbea era una dintre slavele pe care le ceruse ea, femeia îndesată cu nasul borcânat, care o binecuvântase.

- *Khal*-ul nu are nevoie de nici un ajutor de la femeile care stau cu oile, latră Qotho. Aggo, taie-i limba.

Aggo o apucă de păr și-i puse cuțitul la gât. Dany ridică o mână.

- Nu. Este a mea. Las-o să vorbească.

Aggo privi de la ea la Qotho. Își coborî cuțitul.

- Nu fac nici un rău, viteji călăreți. Femeia vorbea bine în Dothraki. Robele pe care le purta fuseseră cândva din lână cea mai ușoară și mai fină, bogate în broderii, dar acum erau năclăite de mocirlă, însângerate și sfâșiate. Își trase peste sânii grei resturile rupte ale corsajului. Am unele îndemânări în arta vindecării.

- Cine ești tu? o întrebă Dany.

- Mi se spune Mirri Maz Duur. Eu sunt preoteasa acestui templu.

- *Maegi*, mormăi Haggio, plimbându-și degetele peste *arakh*.

Avea o privire întunecată. Dany își aminti cuvântul dintr-o poveste înspăimântătoare pe care Jhiqui i-o spusese într-o noapte, lângă focul vetrei. O *maegi* era o femeie care se

împreună cu demonii și practica cele mai întunecate forme ale vrăjitoriei, o creatură josnică, rea, fără suflet, care mergea la bărbați în întunericul nopții și le sugera viața și puterea din trup.

- Sunt vindecătoare, spuse Mirri Maz Duur.

- O vindecătoare de oi, rânji Qotho. Pe tot neamul meu, zic să o ucidem pe această *maegi* și să-i așteptăm pe bărbații spâni.

Dany ignoră izbucnirea călărețului de sânge. Această femeie în vârstă, urâtă, cu trupul îndesat, nu i se părea o *maegi*.

- Unde ai învățat să vindeci, Mirri Maz. Duur?

- Mama mea a fost preteasă înaintea mea și m-a învățat toate cântecele și descântecurile cele mai plăcute Marelui Păstor, dar și cum să fac fumuri sacre și uleiuri din frunză, rădăcină și boabe. Când eram mai tânără și mai frumoasă, m-am dus cu o caravană la Asshai, lângă Umbră, să învăț de la magii lor. Corăbii de pe multe tărâmurii veneau la Asshai, așa că am zăbovit acolo destul ca să învăț metodele de vindecare ale oamenilor de departe. Un cântăreț al lunii din Jogos Nhai mi-a dăruit cântecele lui de naștere, o femeie dintre neamurile voastre de călăreți m-a învățat magia ierburilor, a grânelor și a cailor, iar un Maester de pe Tărâmurile de la Apus a deschis un trup pentru mine și mi-a arătat toate secretele care zac sub piele.

Ser Jorah Mormont interveni.

- Un Maester?

- Își zicea Marwyn, răspunse femeia în Limba Comună. Venea de la mare, de dincolo de mare. Cele Șapte Tărâmurii, spunea. Tărâmurile Apusului. Unde bărbații sunt din fier și domnesc dragonii. El m-a învățat să vorbesc așa.

- Un Maester din Assai, făcu Ser Jorah gânditor. Spune-mi, preteasă, ce purta acest Marwyn la gât?

- Un colan, atât de strâns că părea să-l sufocă, Stăpâne de Fier, cu multe verigi din multe metale.

Cavalerul privi spre Dany.

- Numai un bărbat învățat la Citadela din Orașul Vechi poartă astfel de lanțuri, spuse el, iar aceștia știu multe despre vindecări.

- Și de ce ai dori tu să-l vindeci pe *khal*-ul meu?

- Toți bărbații sunt din aceeași turmă, așa am fost învățați, răspuse Mirri Maz Duur. Marele Păstor m-a trimis pe pământ să-i vindec mieii, oriunde i-aș afla.

Qotho îi dădu o lovitură năprasnică.

- Noi nu sutem oi, *maegi*.

- Oprește-te, zise Dany furioasă. Este a mea. Nu va fi vătămată.

Khal Drogo mormăi.

- Săgeata trebuie scoasă, Qotho.

- Da, Mărite Călăreț, răspuse Mirri Maz Duur, atingându-i fața rănită. Iar pieptul trebuie spălat și cusut, altfel rana coace.

- Atunci, fă-o, porunci *Khal Drogo*.

- Mărite Călăreț, spuse femeia, uneltele mele și poțiunile sunt în casa zeului, acolo unde puterile de vindecare sunt cele mai puternice.

- Eu te voi duce acolo, sânge din sângele meu, se oferi Hago.

Khal Drogo îl izgoni cu un semn.

- Nu am nevoie de ajutorul nici unui bărbat, zise el cu o voce aspră și mândră.

Se ridică singur, dominându-i pe toți. Un val proaspăt de sânge i se prelinse pe piept, acolo unde-i tăiase sfârcul *arakh*-ul lui Ogo. Dany se duse repede lângă el.

- Eu nu sunt bărbat, murmură ea, așa că te poți sprijini de mine.

Drogo își puse o mână uriașă pe umărul ei. Îi prelua o parte din greutate și se îndreptară spre templul de lut. Cei trei călăreți de sânge îi urmau. Dany îi porunci lui Ser Jorah și războinicilor din *khas*-ul ei să păzească intrarea și se asigură că nimeni nu putea da foc clădirii cât timp ei erau înăuntru.

Trecură prin câteva săli și ajunseră în încăperea centrală, sub ceapă. O lumină firavă cădea dinspre ferestrele de sus. Câteva torțe ardeau fumegând în nișele din pereți. Piei de oaie erau răspândite pe podeaua din pământ.

- Acolo, zise Mirri Maz Duur, arătând spre altar, o piatră masivă, cu vinișoare albastrii, în care erau cioplite imagini ale unor păstori cu turmele lor. *Khal Drogo* se așeză pe ea. Femeia bătrână aruncă o mână de frunze urcate într-o

vatră, iar încăperea se umplu de fum aromat.

- Ar fi cel mai bine dacă ați aștepta afară, le spuse celorlalți.

- Suntem sânge din sângele lui, zise Cohollb. Așteptăm aici.

Otho se apropie de Mirri Maz Duur.

- Să știi asta, soață de Zeu Miel: de-l vatămi pe *khal*, vei suferi la fel. Își scoase cuțitul strălucitor și-i arătă lama.

- Nu va face nici un rău. Dany simțea că se putea încrede în această femeie bătrână, cu fata lată și nasul borcanat; la urma urmei, o salvase din mâinile violatorilor.

- Dacă trebuie să rămâneți, atunci ajutați, le zise Mirri călăreților de sânge. Mărețul Călăreț este prea puternic pentru mine. Țineți-l în timp ce eu scot săgeata din carnea lui. Lăsa să-i cadă pe șold zdrențele robelor și deschise un scrin sculptat, de unde luă sticle și cutii, cuțite și ace. Când fu gata, rupse vârful zimțat și trase săgeata, intonând în limba Lhazareeană, cântată. Încălzi pe vatră, până la fierbere, un ulcior cu vin și-l turnă pe răni. *Khal* Drogo o sudui, dar nu se clinti. Închise rana de săgeată cu un amestec din frunze ude și turnă pe tăietura de pe piept, ungând-o apoi cu o pastă de un verde-deschis, așezând fâșia de piele la locul ei. *Khal*-ul strânse dinții și-și înghiți un urlet. Preoteasa luă un ac de argint și un mosor de mătase și începu să coasă carnea. Când termină, unse pielea cu o alifie roșie, o acoperi cu și mai multe frunze și înfășură pieptul cu o bucată zdrențuită de piele de miel.

- Trebuie să spuneți rugăciunile pe care vi le dau eu și să țineți pielea de miel pe loc timp de zece zile și zece nopți, rosti ea. Vor apărea fierbințeală și mâncărime și o cicatrice mare, când vindecarea se va încheia.

Khal Drogo făcu clopoțeei să răsune.

- Le cânt rănilor mele, femeie oaie. Își flexă brațul și se strâmbă.

- Să nu beți nici vin și nici lapte de mac, îl preveni ea. Veți avea dureri, dar trebuie să vă păstrați trupul puternic pentru a lupta cu duhurile otrăvurilor.

- Sunt un *khal*, zise Drogo. Scuip pe durere și beau ce vreau eu. Cohollo, adu-mi vesta.

Bărbatul mai vârstnic se grăbi să iasă.

- Înainte, îi vorbi Dany femeii Lhazareene, te-am auzit

vorbind de cântecele de născare...

- Știi toate secretele patului însângerat, Doamnă de Argint, n-am pierdut niciodată un copil, răspunse Mirri Maz Duur.

- Mi se apropie sorocul, făcu Dany. Aș dori să-mi fii prin preajmă când vine clipa, dacă vrei.

Khal Drogo râse.

- Lună a vieții mele, nu trebuie să te rogi de o sclavă, îi spui doar. Va face precum poruncești. Sări jos de pe altar. Veniți, sângele meu. Armăsarii ne cheamă, acest loc este cenușă. E vremea să călărim.

Haggo își urmă *khal*-ul afară din templu, însă Qotho mai zăbovi suficient de mult încât să o blagoslovească pe Mirri Maz Duur cu o privire lungă.

- Să-ți amintești, *maegi*, cum îi merge *khal*-ului, tot așa îți va merge și ție.

- Așa cum spui, călărețule, răspunse femeia, adunându-și borcanele și sticlele. Marele Păstor păzește turma.

TYRION

Pe dealul care domina drumul regelui fusese așezată o masă lungă din scânduri de pin, tăiate grosolan, pusă sub un ulm și acoperită cu o pânză aurie. Acolo, lângă pavilionul său, Lordul Tywin lua masa de seară, împreună cu principalii săi cavaleri și cu lorzii-stegari, iar flamura sa imensă, stacojie cu auriu, flutura pe deasupra, agățată de un catarg înalt.

Într-un târziu se arătă și Tyrion, bășicat de la șa și mohorât, mult prea conștient de cât de caraghios trebuie să fi arătat în timp ce urca panta spre tatăl său, clătînându-se. Marșul din ziua aceea fusese lung și obositor. Se gândea că s-ar putea îmbăta în noaptea asta. Era pe la amurg, iar văzduhul fremăta de licurici.

Bucătarii gătiseră, desigur, carne: cinci purcei de lapte cu pielea rumenă și crocantă, fiecare cu câte un alt fruct în gură. Mirosul îl făcu să-i lase gura apă.

- Scuzele mele, începu el și luă loc pe bancă, lângă unchiul său.

- Poate că cel mai bine ar fi să te pun să ne îngropi morții, Tyrion, spuse Lordul Tywin. Dacă întârzii la fel de mult și în bătălie precum faci la masă, lupta se va termina cam pe la venirea ta.

- Oh, desigur că mai lași și pentru mine vreun țăran, doi, tată, răspuse Tyrion. Nu prea mulți, n-aș vrea să par lacom.

Își umplu cupa cu vin și-l privi pe servitor cum taie din carnea de porc. Crusta crocantă pocni sub cuțit, iar zeama fierbinte se scurse din carne. Era cea mai încântătoare priveriște pe care o văzuse Tyrion de multă vreme.

- Cercetașii lui Ser Addam spun că armata lui Stark s-a mișcat spre sud, de la Gemeni, relatează tatăl său, pe când talgerul de lemn care-i servea de farfurie fu umplut cu felii de carne. Trupele Lordului Frey i s-au alăturat. Nu se află la mai mult de o zi de marș, la nord de noi.

- Te rog, tată, făcu Tyrion. Vreau să mănânc.

- Gândul că te vei confrunța cu Stark te moleșește. Tyrion? Fratele tău, Jaime, ar fi nerăbdător să se înfrunte cu el.

- Mai degrabă m-aș înfrunța cu porcul ăsta. Robb Stark

nu este nici pe jumătate atât de fraged și nici n-a mirosit vreodată atât de bine.

Lordul Lefford, ca o pasăre mohorâtă, cel care se ocupa de aprovizionarea lor, se aplecă în față.

- Nădăduiesc că sălbaticii tăi nu-ți împărtășesc nepăsarea, altfel înseamnă că am prăpădit bunătate de arme pe ei.

- Sălbaticii mei vor folosi excelent armele dumneavoastră, lordul meu, răspunse Tyrion.

Când îi spusese lui Lefford că avea nevoie de arme și armuri să-i echipeze pe cei trei sute de oameni pe care-i adusese Ulf, s-ar fi putut crede că-i ceruse să-și dea fetele, fecioare încă, pentru propria lui plăcere. Lordul Lefford se încruntă.

- L-am văzut pe părosul ăla mare astăzi, cel care insista că-i trebuie *două* securi de război, pe cele grele, din oțel negru, cu lamele în semilună.

- Lui Shagga îi place să ucidă indiferent cu care mână, zise Tyrion pe când i se punea în față un talger de lemn cu carne de porc aburindă.

- Dar tot mai avea securea aceea cu mâner de lemn prinsă la spate.

- Shagga este de părere că trei securi sunt mai bune decât două.

Tyrion își afundă în solniță degetul mare și arătătorul și presără pe carne o cantitate sănătoasă de sare. Ser Kevan se aplecă.

- Am avut un gând de a te plasa pe tine și pe sălbaticii tăi în avangardă, când s-o da bătălia.

Ser Kevan avea rareori „un gând” pe care Lordul Tywin să nu-l fi avut înaintea lui. Tyrion înfipsese o bucată de carne în vârful cuțitului și o dusesse la gură, pentru a o lăsa acum jos.

- În avangardă? repetă el suspicios. Ori tatăl său dobândise un respect nou pentru abilitățile sale, ori decisese să scape astfel, pentru totdeauna, de aparițiile lui stânjenitoare. Tyrion avea sentimentul apăsător că știa, deja, care era adevărul.

- Par să fie destul de feroce, zise Ser Kevan.

- Feroce? Tyrion își dădu seama că repeta tot ce spunea unchiul său, ca o pasăre bine dresată. Tatăl său privea,

juducându-l și cântărind fiecare cuvânt. Dă-mi voie să-ți spun eu cât sunt de feroce. Noaptea trecută, un Frate al Lunii a înjunghiat o Cioară de Piatră din cauza unui cârnat. Așa că astăzi, când ne-am așezat tabăra, trei dintre Ciorile de Piatră l-au înhățat și i-au tăiat beregata. Poate că sperau să recupereze cârnatul, n-aș putea spune. Bronn a reușit să-l facă pe Shagga să nu reteze mădularul mortului, ceea ce a fost un mare noroc, dar, chiar și așa, Ulf cere acum recompensa pentru sângele vărsat, iar Conn și Shagga refuză să plătească.

- Când soldaților le lipsește disciplina, greșeala aparține lordului comandant, spuse tatăl său.

Fratele său, Jaime, fusese întotdeauna capabil să-și facă oamenii să-l urmeze cu entuziasm și să moară pentru el, dacă asta trebuia. Lui Tyrion îi lipsea acest dar. El cumpăra devotamentul cu aur și obținea supunerea cu numele său.

- Un bărbat mai *vânjos* ar putea băga frica în ei, asta spuneți, lordul meu?

Lordul Tywin Lannister se întoarse spre fratele său.

- Dacă oamenii fiului meu nu se supun poruncilor sale, poate că avangarda nu este locul potrivit pentru el. Fără îndoială, se va simți mult mai bine în ariergardă, păzind convoiul nostru de bagaje.

- Fă-mi o plăcere, tată, spuse el nervos. Dacă nu ai altă comandă să-mi oferi, conduc avangarda.

Lordul Tywin își privi cercetător fiul pitic.

- N-am spus nimic de comandă. Vei lupta sub ordinele lui Ser Gregor.

Tyrion înfulecă o bucată de carne, o mestecă o clipă, apoi o scuipă furios.

- Am descoperit că nu sunt deloc flămând, spuse el coborând șovăielnic de pe bancă. Rogu-vă să mă iertați, lorzii mei.

Lordul Tywin înclină capul, permițându-i să plece. Tyrion se răsuci pe călcâie și se duse. Era conștient că-l priveau pe când șontăcăia în jos pe deal. Un hohot puternic de râs izbucni în urma lui, dar nu se mai uită înapoi. Spera să se înece toți cu îmbucăturile de carne suculentă.

Amurgul se lăsase, colorând toate steagurile în negru. Tabăra Lannisterilor se întindea pe kilometri întregi între râu și drumul regelui. Între atâția oameni, cai și copaci, era

lesne să te rătăcești, iar Tyrion chiar reuși. Trecu de câteva zeci de pavilioane mărețe și sute de focuri de tabără. Licuricii roiau printre corturi ca niște stele călătoare. Adulmecă mirosul cărnaților cu usturoi, condimentați și picanți, atât de tentant încât stomacul său gol chiorăi. Departe, în față, auzi glasuri înălțându-se într-un cântec deocheat. O femeie chicoti și alergă pe lângă el, goală sub o mantie întunecată, iar următorul ei beat se împiedică de rădăcinile unui copac. Și mai departe, doi sulițași erau față în față de o parte și de alta a unui izvor, exersând mișcări de atac și apărare în lumina tot mai palidă, cu piepturile goale și năclăite de transpirație.

Nimeni nu-l învrednici cu vreo privire. Nu-i vorbi nimeni. Nimeni nu-i dădu nici cea mai mică atenție. Era înconjurat de oameni loiali Casei Lannister, o mare armată de douăzeci de mii de oameni și, cu toate astea, era singur.

Când auzi bubuitul adânc al râsului lui Shagga răsunând în beznă, se luă după el mergând spre Ciorile de Piatră, în micul lor colț de noapte. Conn, fiul lui Coratt, agită o cană cu bere.

- Tyrion Jumate-Om! Vino și șezi la focul nostru, împarte carnea cu Ciorile de Piatră. Avem un bou.

- Văd asta, Conn, fiul lui Coratt. Halca de carne uriașă și roșie era suspendată deasupra focului, perpelindu-se într-o frigare de lemn de mărimea unui copac mic. Sângele și grăsimea se scurgeau peste flăcări în vreme ce două Ciori din Piatră răsuceau frigarea.

- Mulțumesc. Chemați-mă când boul e gata.

După cum părea, asta s-ar fi putut să fie chiar înainte de luptă. O luă din loc.

Fiecare clan avea propriul său foc pentru gătit; Urechile Negre nu mâncau împreună cu Ciorile de Piatră, Ciorile de Piatră nu mâncau cu Frații Lunii și nimeni nu mânca împreună cu Bărbații Arși. Cortul modest pe care-l procurase din rezervele Lordului Lefford fusese ridicat la mijlocul celor patru focuri de tabără. Tyrion îl găsi pe Bronn împărțind un burduf cu vin cu noii servitori. Lordul Tywin îi trimisese un îngrijitor de cai și un servitor care să se ocupe de trebuințele lui, ba chiar insistase să accepte și un scutier. Erau așezați în jurul tăciunilor unei vetre mici. Era și o fată cu ei; subțire, cu părul negru, iar după cum arăta,

nu avea mai mult de optsprezece ani. Tyrion îi studie o clipă figura, înainte de a zări oasele de pește răspândite prin cenușă.

- Ce ați mâncat?

- Păstrăvi, lordul meu, zise îngrijitorul de cai. Bronn i-a prins.

Păstrăvi, se gândi el. *Purcel de lapte. La naiba cu tata!* Privi pofticios spre oase, iar pântecul său bodogăni,

Scutierul său, un băiat cu nefericitul nume de Podrick Payne, înghiți ceea ce voise să spună. Flăcăul era un văr îndepărtat al lui Ser Ilyn Payne, călăul regelui... și aproape la fel de tăcut, deși nu din lipsă de limbă. Tyrion îl silise o dată să i-o arate, doar ca să fie sigur.

- E clar că ai limbă, comentase el. Într-o bună zi va trebui să înveți s-o folosești.

În clipa aceea, nu avea răbdarea de a încerca să scoată vreo vorbă de la flăcăul despre care bănuia că îi fusese vârât pe gât ca o glumă sinistră. Tyrion își întoarse din nou atenția spre față.

- Ea este? îl întrebă pe Bronn.

Fata se ridică cu mișcări grațioase și privi în jos spre el, de la înălțimea celor aproape doi metri ai săi.

- Ea este, lordul meu, și poate vorbi pentru ea, dacă vă face plăcere.

Își întoarse capul într-o parte.

- Eu sunt Tyrion, din Casa Lannister. Mi se spune Pezevenghiul.

- Mie mama mi-a spus Shae. Bărbații îmi spun... adesea.

Bronn izbucni în râs, iar Tyrion nu avu de ales și trebui să zâmbească.

- Intră în cort, Shae, dacă ești atât de drăguță.

Ridică acoperitoarea de la intrare și o ținu pentru ea. Înăuntru îngenunche și aprinse o lumânare.

Viața unui soldat nu era lipsită de anumite compensații. Oriunde îți așezai tabăra, erai sigur că aveai și companie în urmă. La sfârșitul zilei de marș, Tyrion îl trimisese pe Bronn în spate, să-i găsească o târfă pe potrivă.

- Aș prefera una rezonabil de tânără, cu un chip pe cât de drăguț poți găsi, îi spusese. Dacă s-a și spălat în anul ăsta, aș fi și mai încântat. Dacă nu, îmbăiaz-o. Să-i spui cine sunt și previn-o *cum* sunt. Jyck nu se obosise

Întotdeauna să facă asta, astfel că în privirile fetelor se strecurase adesea o anumită expresie când dăduseră cu ochii de nobilul pentru care fuseseră aduse... o expresie pe care Tyrion Lannister nu mai voia să o vadă niciodată.

Ridică lumânarea și o privi. Rronn se descurcase destul de bine; avea ochii întunecați și nevinovați, era subțire, avea sâni mici și tari și un zâmbet care era când timid, când insolent sau viclean. Îi plăcea asta.

- Să-mi dau jos veșmintele, lordul meu? întrebă ea.
- La momentul potrivit. Ești fecioară, Shae?
- Dacă vă face plăcere, lordul meu, spuse ea sfioasă.
- Ceea ce mi-ar plăcea mie ar fi adevărul, fetiço.
- Da, dar asta vă va costa dublu. Tyrion decise că se vor înțelege de minune.

- Eu sunt un Lannister. Am aur din belșug și vei vedea că sunt generos... Însă vreau mai mult de la tine decât ce ai între picioare, deși vreau și aia, bineînțeles. Vei sta în cortul meu, îmi vei turna vin, vei râde la glumele mele, îmi vei alunga durerile de picioare după fiecare zi de marș... Și indiferent dacă te țin aici pentru o zi sau pentru un an, atât timp cât stăm împreună, nu vei lăsa alți bărbați în patul tău.

- Mi se pare destul de corect. Se aplecă spre poalele robei sale din pânză aspră și și-o trase peste cap dintr-o singură mișcare lină, aruncând veșmântul. Dedesubt nu avea nimic altceva, era doar Shae. Dacă nu pune imediat lumânarea jos, lordul meu se va arde la degete.

Tyrion puse lumânarea jos, îi luă mâna într-a lui și <> trase cu blândețe spre el. Ea se aplecă să-l sărute. Gura ei avea gustul mierii și al cuișoarelor, iar degetele ei erau iscusite și exersate, pe când desfăcea șireturile hainelor lui.

Când o pătrunse, ea-l primi cu gângureli șoptite și mici icnete de plăcere. Tyrion bănuia că extazul ei era prefăcut, dar o făcea atât de bine, încât nu mai conta. Nu tânjea după chiar atât de mult adevăr.

Avusese mare nevoie de ea, își dădu el seama după aceea, pe când ea ședea tăcută în brațele lui. De ea sau de cineva ca ea. Trecuse mai bine de un an de când nu mai avusese nici o femeie, de când plecase la Winterfell, în compania fratelui său și a regelui Robert. Ar fi putut fi mort mâine, sau în ziua următoare, iar dacă i se întâmpla asta,

mai degrabă și-ar fi dorit să coboare în mormânt gândindu-se la Shae decât la tatăl său, lordul, la Lysa Arryn sau la Lady Catelyn Stark.

Îi simțea pe braț moliciunea sânilor, pe când ea stătea lângă el. Era ceva plăcut. Minte-i fu acaparată de un cântec. Încet, abia auzit, începu să fluiera.

- Ce-i asta, lordul meu? murmură ea înghesuindu-se în el.

- Nimic, îi spuse el. Un cântec pe care l-am învățat când eram copil, asta-i tot. Culcă-te, dulcea mea.

Când ochii ei se închiseră și respirația-i deveni adâncă și calmă, Tyrion se strecură de lângă ea, cu grijă să nu-i tulbure somnul. Se târî dezbrăcat afară, trecu peste scutierul său și ocoli cortul, pentru a merge să urineze.

Bronn era așezat cu picioarele încrucișate sub un castan, acolo unde-și legaseră caii. Își ascuțea tăișul sabiei, perfect treaz; mercenarul nu părea să doarmă la fel ca ceilalți oameni.

- Unde ai găsit-o? îl întrebă Tyrion în timp ce se ușura.

- Am luat-o de la un cavaler. Omul nu prea voia s-o dea, însă numele tău l-a făcut să se răzgândească, plus pumnalul meu la gâtul lui.

- Minunat, făcu Tyrion sec, scuturându-și ultimii stropi. Eu îmi amintesc că ți-am spus *găsește-mi o târfă*, nu *pricopsește-mă cu un dușman*.

- Toate alea drăguțe erau deja luate, zise Bronn. Aș fi încântat s-o iau înapoi, dacă preferi o uscătură știrbă.

Tyrion se apropie de el.

- Tatăl meu, lordul, ar spune că asta-i insolență și te-ar trimite la ocnă pentru impertinență.

- Ce bine de mine că nu ești tatăl tău, răspunse Bronn. Am dat de una cu coșuri pe nas. Ți-ar plăcea așa ceva?

- Și să-ți frâng inima? răspunse Tyrion. Am s-o păstrez pe Shae. Nu cumva, din întâmplare, ai reținut *numele* cavalerului de la care ai luat-o? N-aș vrea să-l am prin preajmă în timpul bătăliei.

Bronn se ridică cu agilitatea unei pisici, răsucindu-și sabia în mână.

- O să-ți fiu alături în luptă, piticule.

Tyrion dădu din cap. Căldura aerului nopții îi atingea pielea.

- Ca să supraviețuiesc bătăliei și să poți să-ți ceri recompensa.

Bronn trecu sabia din mâna dreaptă în stânga și încercă o lovitură.

- Cine să vrea să-l răpună pe unul ca tine?

- Tatăl meu, lordul, de exemplu. El m-a trimis în avangardă.

- Si eu as face la fel. Un omuleț cu un scut mare. Ce mai țintă le-ai oferi arcașilor!

- Îmi pari ciudat de încurajator, zise Tyrion. Probabil că m-am smintit.

Bronn își băgă sabia în teacă.

- Fără nici o îndoială.

Când Tyrion se întoarse la cortul său, Shae se răsuci pe o parte și murmură adormită:

- M-am trezit, iar lordul meu nu mai era aici.

- Lordul tău s-a întors acum.

Se culcă lângă ea. Mâna ei i se strecură între picioarele strâmbe și-l găsi întărit.

- Da, s-a întors, șopti ea, mângâindu-l.

O întrebă de cel de la care o luase Bronn, iar ea-i spuse numele unui cavaler mărunț, dintr-o familie ne semnificativă.

- Nu trebuie să vă temeți de el, lordul meu, adăugă fata, degetele ei ocupându-se de mădularul lui. E un bărbat pricăjit.

- Iar eu ce sunt, rogu-te? o întrebă Tyrion. Vreun uriaș?

- Oh, da, se pisici ea, uriașul meu Lannister.

Se urcă pe el și, pentru câțva timp, aproape că-l făcu să creadă asta. Tyrion adormi cu zâmbetul pe buze... și se trezi în beznă, în hărmălaia trompetelor. Shae îl trăgea de umăr.

- Lordul meu, șopti ea. Treziți-vă, lordul meu. Mi-e frică.

Năuc, se ridică și azvârli pătura. Cornurile răsunau în noapte, furioase și bezmetice, un țipăt care însemna *grăbiți-vă, grăbiți-vă, grăbiți-vă*. Auzi strigăte și zăngănitul sulitelor, nechezatul cailor, deși nimic nu-i spunea că ar avea loc o luptă.

- Trompeții tatălui meu, rosti el. Adunarea de luptă. Credeam că Stark se află la o zi de marș de noi.

Ea scutură din cap, pierdută. Ochii îi erau măriți și albi.

Gemând, Tyrion se ridică și-și făcu drum afară, strigând după scutierul său. Fuiore de ceață albicioasă alunecau prin noapte, degete lungi și albe pe lângă râu. Oameni și cai se învălmășeau în răcoarea dinaintea zorilor; se puneau șeile, căruțele erau încărcate, focurile stinse. Trompetele răsunară din nou: *grăbiți-vă, grăbiți-vă, grăbiți-vă*. Cavalerii săriră pe bidiviii care fornăiau, în vreme ce soldații greu înarmați își încingeau centurile cu săbiile. Când îl găsi pe Pod, băiatul sforăia încetișor. Tyrion îl lovi în coaste cu piciorul.

- Armura mea, zise, și grăbește-te.

Bronn veni în goană dintre cețuri, având deja armura pe el și fiind călare, purtând coiful îndoit.

- Ai idee de ce se întâmplă? îl întrebă Tyrion.

- Băiatul Stark ne-a luat-o înainte. S-a strecurat pe drumul regelui și acum armata lui se află la mai puțin de un kilometru la nord de aici, așezându-se în formațiune de luptă.

Grăbiți-vă, îndemnav trompetele, grăbiți-vă, grăbiți-vă, grăbiți-vă.

- Vezi să fie gata de luptă și oamenii clanurilor. Tyrion se strecură înapoi în cort. Unde-mi sunt hainele? Iatră el la Shae. Acolo! Nu, cele din piele, fir-ar să fie! Da, adu-mi cizmele.

Când reuși să se îmbrace, scutierul său îi aduse armura, așa cum era. Tyrion avea un costum cu platoșă grea, meșteșugit făcută să se potrivească pe trupul său strâmb. Din păcate, era pusă bine la Casterly Rock, iar ci era aici. Trebuia să se descurce cu resturile recuperate de prin căruțele Lordului Lefford: cămașă de zale și coif, apărătoarea de gât a unui cavaler mort, platoșe pentru picioare și mâini și cizme ascuțite, din oțel. Unele dintre acestea erau ornamentate, altele simple; nici o piesă nu se potrivea cu cealaltă și nici pe corpul iui, așa cum ar fi trebuit. Pieptarul era făcut pentru un bărbat mai înalt decât el; pentru capul lui supradimensionat găsiseră un coif mare, de forma unei găleți, cu un vârf triunghiular lung de un cot. Shae îl ajută pe Pod cu curelele și clemele de prindere.

- Dacă mor, să mă jelești, îi spuse Tyrion târfei.

- De unde o să știi că te jelesc? O să fii mort!

- Am să știu.

- Cred că da.

Shae îi coborî pe cap coiful mare și Pod îi prinse apărătoarea pentru gât. Tyrion își strânse centura, îngreunată de o sabie scurtă și un pumnal. Băiatul său de grajd îi aduse bidiviul, un trăpaș minunat, la fel de încărcat de armuri ca el; se simțea de parcă ar fi cântărit o mie de ocale. Pod îi întinse scutul, o bucată masivă de lemn întărit cu oțel. Ultimul lucru pe care i-l dădură fu securea de luptă. Shae se trase înapoi și-l examina din priviri.

- Lordul meu arată foarte fioros.

- Lordul arată ca un pitic într-o armură nepotrivită, răspunse Tyrion mohorât, dar îți mulțumesc pentru bunăvoință. Podrik, dacă lupta se întoarce împotriva noastră, ai grijă ca doamna asta să ajungă teafără acasă.

O salută ridicând securea și-și întoarse calul, luând-o la galop. Își simțea stomacul strâns ca un ghem tare, atât de strâns încât îl durea. În urma lui, servitorii începură în graba mare să strângă cortul. Degete de un stacojiu-deschis se întindeau spre răsărit, pe când primele raze ale soarelui se iviră la orizont. Cerul dinspre apus era de un purpuriu-închis, presărat cu stele. Tyrion se întrebă dacă acesta era ultimul răsărit pe care-l mai vedea vreodată... și dacă nu cumva temerile sale erau un semn al lașității. Oare fratele său, Jaime, se gândea la moarte înainte de bătălie?

Un corn de luptă răsună la distanță, într-o notă profundă și jeluitoare, care-i îngheță sufletul. Oamenii din clanuri încălecară pe caii lor sfrijiți, de munte, aruncând blesteme și glume grosolane. Mai mulți dintre ei păreau să fie beți. Soarele care se înălța risipi fuiuarele de ceață rătăcitoare pe când Tyrion îi conducea spre luptă. Iarba nepăscută de cai era încărcată de rouă, de parcă vreun zeu aflat în trecere presărase peste pământ o baniță cu diamante. Oamenii de la munte se aliniară în spatele lui, fiecare clan înșiruit în urma propriului său conducător, în lumina zorilor, oastea Lordului Tywin Lannister se desfășura ca un trandafir de oțel, cu ghimpii strălucitori.

Unchiul său conducea centrul armatei. Ser Kevan își înălțase flamurile pe drumul regelui. Tolbele cu săgeți atârnav de curelele lor, arcașii pedestri se alinaseră pe trei șiruri lungi, spre estul și vestul drumului, și acum stăteau

liniștiți, pregătindu-și arcurile. Între ei, sulițașii formaseră careuri; în spatele lor se întindeau șiruri peste șiruri de soldați înarmați până-n dinți cu sulițe, săbii și topoare. Trei sute de cavaleriști grei îl înconjurau pe Ser Kevan și lorzii stegari Lefford, Lydden și Serrett, împreună cu toți spadasiinii lor.

Flancul drept era format numai din cavalerie, aproape patru mii de oameni, îngreunați de armură. Mai mult de trei sferturi dintre cavaleri erau acolo, masați, ca un mare pumn de oțel. Ser Addam Marbrand avea comanda. Tyrion văzu flamura lui desfășurându-se; un copac în flăcări, portocaliu și fumuriu. În urma lui fâlfâiau flamura cu inorogul purpuriu a lui Ser Flement, cea cu vierul tărcat al Casei Crakehall, cea cu cocoșul Casei Swyft și alte și altele.

Tatăl său, lordul, își ocupase locul pe deal, acolo unde dormise. În jurul lui se adunau rezervele; o forță uriașă, jumătate călare, jumătate pedestră, numărând cinci mii de oameni. Lordul Tywin alegea aproape întotdeauna să comande rezervele; el va controla înălțimile de pe teren și va privi bătălia desfășurându-se mai jos, trimitându-și forțele când și unde era cea mai mare nevoie de ele.

Chiar și de la distanță, tatăl său impunea respect. Armura de luptă a lui Tywin Lannister o făcea de rușine pe cea ornamentată a fiului său Jaime. Mantia sa era țesută din nenumărate straturi de fir de aur și era atât de grea, încât aproape că nu se clintea, nici chiar când se lansa în atac, atât de mare încât acoperea mare parte a crupei armăsarului. Nici o clamă obișnuită nu putea susține o asemenea greutate, așa că uriașa mantie era fixată de o pereche de leoaice miniaturale, așezate pe umerii săi de parcă s-ar fi pregătit să țâșnească. Companionul lor, un mascul cu o coamă splendidă, era așezat comod pe vârful coifului mare al Lordului Tywin, cu o labă în aer, ca și cum răgea. Cei trei lei erau turnați în aur, cu ochii de rubin. Armura sa era o platoșă grea din oțel, emailată în stacojiu-închis, apărătorile fiind gravate dichisit cu aur. Rondelele erau ca niște sori din aur, toate cataramele erau aurite, iar otelul roșcat era atât de lustruit, încât strălucea ca un foc în lumina soarelui.

Tyrion putea auzi duduitul tobelor dușmanului. Și-aminti pe Robb Stark, așa cum îl văzuse ultima dată,

așezat în jilțul înalt al tatălui său, în Marea Sală de la Winterfell, cu sabia scoasă din teacă strălucind în mâinile sale. Își aminti cum veniseră la el lupii străvechi și, dintr-odată, îi revăzu mârâind și clămpănind din fălci, cu dinții rânjiți, în fața lui. Oare își adusese băiatul și lupii cu el la război? Gândul îl neliniști.

Cei din nord erau epuizați după marșul lor îndelungat, fără odihnă. Tyrion se întrebă ce gândea Robb. Spera să-i fi luat prin surprindere, în somn? Slabe șanse pentru așa ceva; indiferent ce se spunea despre el, Tywin Lannister nu era un prost.

Avangarda se organiza la stânga. Întâi văzu flamura, trei câini negri pe un fond galben. Ser Gregor stătea sub ea, călare pe cel mai mare cal pe care-l văzuse vreodată Tyrion. Bronn îi aruncă o privire și rânji.

- Întotdeauna să te ții după câte unul uriaș în bătălie.

Tyrion îi aruncă o privire grea.

- Cum așa?

- Constituie ținte mărețe. Atrag privirea fiecărui arcaș de pe câmpul de luptă.

Râzând, Tyrion îl vedea acum pe Munte într-o altă lumină.

- Mărturisesc că nu m-am gândit la asta.

Clegane nu oferea deloc o imagine magnifică; armura sa era o platoșă de oțel de un cenușiu mat, zgâriată de atâta folosință, fără blazon sau ornamente. Își trimitea oamenii pe poziții arătând cu sabia - una mare, pentru ambele mâini, pe care Ser Gregor o agita cu o singură mână, așa cum ar fi făcut un altul cu un pumnal.

- Pe cel care o ia la fugă îl tai cu mâna mea, răgea el, dând cu ochii de Tyrion. Pezevenghiule! la flancul stâng. Ține râul. Dacă poți.

La stânga stângii. Ca să izbească flancurile lor, Stark avea nevoie de cai care să poată galopa pe apă. Tyrion își conduse oamenii spre malul râului.

- Uitați, strigă el, arătând cu securea. Râul. O pătură de ceață albicioasă mai stăruia încă pe suprafața apei, în vreme ce undele verzui și întunecoase se scurgeau mai jos de ei. Vadurile erau nămolose și sufocate de ierburi. Râul este al nostru; indiferent ce se întâmplă, țineți-vă aproape de apă. Să nu o pierdeți niciodată din vedere. Să nu lăsați

nici un dușman să intre între noi și râul nostru. Dacă ne murdăresc apele, tăiați-le mădularele și dați-le la pești.

Shagga avea câte o secure în fiecare mână. Le lovi una de alta, făcându-le să răsunе.

Jumate Oom! țipă el.

Celelalte Ciori de Piatră preluară chemarea, la fel și Urechile Negre și Frații Lunii. Bărbații Arși nu strigară, însă își zăngăniră săbiile și suliițele. *Jumate Om! Jumate Om! Jumate Om!*

Tyrion își întoarse trăpașul în cerc pentru a privi peste câmpul de luptă. Terenul era denivelat și alunecos aici, moale și noroios în apropierea râului, ridicându-se într-o pantă moale spre drumul regelui, pietros și accidentat dincolo de el. Câțiva copaci se înălțau în coasta dealurilor, dar mare parte din teren fusese defrișat și cultivat. Inima-i bătea în piept în ritmul tobelor, iar sub straturile de piele și oțel, fruntea-i era năclăită de o transpirație rece. Privi cum Ser Gregor Muntele călărea în sus și-n jos pe linia de luptă, urlând și gesticulând. Și flancul acesta era format numai din cavaleriști, însă la dreapta era un pumn înzăuat de cavaleri și lăncieri greu înarmați, iar avangarda era alcătuită din trupele mobile dinspre vest: arcași călare, o masă fremătătoare de călăreți liberi nedisciplinați, mercenari și agricultori, călare pe caii folosiți la plug, înarmați cu seceri și cu săbiile ruginite ale taților lor, băieți numai pe jumătate instruiți, luați de lângă oalele lor din Lannisport... și Tyrion, cu oamenii lui din clanuri.

- Hrană pentru ciori, murmură Bronn lângă el, dând glas la ceea ce Tyrion lăsase nerostit. Nu putu decât să dea din cap. Oare-și pierduse tatăl său, lordul, mințile? Nici un sulițaș, prea puțini arcași, o mână de cavaleri prost înarmați și fără armuri, comandați de o brută necugetătoare, mânată doar de furie... Cum se aștepta tatăl său ca această adunătură de circ să-i țină flancul stâng?

Nu avea timp să se mai gândească și la asta. Tobele răsunau atât de aproape, încât bătaia lor îi pătrundea sub piele și-i făcea mâinile să tresară. Bronn își trase sabia și, dintr-odată, dușmanul se arată acolo, în fața lor, năvălind peste vârful dealurilor, avansând cu pas măsurat, în spatele unui zid de scuturi și suliițe.

Zei fie blestemați, uită-te la ei, se gândi Tyrion, deși știa că tatăl său avea mult mai mulți oameni pe câmpul de luptă. Comandanții îi conduceau călare pe caii lor de luptă, stegarii călărind alături, cu flamurile lor. Zări elanul Casei Hornwood, razele de soare ale Casei Karstark, securea de război a Lordului Cerwyn, pumnul înzăuat al Gloverilor... și turnurile gemene ale Casei Frey, albastre pe cenușiu. Gata deci cu convingerea tatălui său că Lordul Walder nu se va osteni prea tare. Albul Casei Stark era peste tot, lupii cenușii, străvechi, păreau că aleargă și sar în vreme ce flamurile fluturau. *Unde-i băiatul?* se întrebă Tyrion.

Răsună un corn de luptă. *Haoooooooooooooooooooo*, țipă cornul cu un vaiet prelung, jos și înfrigorat, precum vântul rece dinspre nord. Trompetele Lannisterilor răspunseră: *da-DA da-DA da-DAAAAAAA*, insolente și sfidătoare; totuși, lui Tyrion i se părea că răsunau mai nevolnice și mai speriate. Putea simți cum îi fremătau mațele, o senzație lichidă; spera să nu moară bolnav.

Când cornurile tăcură, văzduhul se umplu de un șuierat; o ploaie de săgeți se înalță dinspre dreapta lui, acolo unde se găseau arcașii care flancau drumul. Cei din nord porniră în goană, urlând în timpul navalei, însă săgețile Lannisterilor căzură asupra lor ca grindina, sute de săgeți, mii, iar strigătele se transformară în vaiete și oamenii se împleticiră și căzură la pământ. Cam pe atunci, al doilea roi de săgeți își luă zborul, iar arcașii potriviră a treia săgeată în arcurile lor.

Trompetele izbucniră din nou, *da-DAAA da-DAAA da-DAAA da-DA da-DA da-DAAAAAAA*. Ser Gregor își răsuci sabia uriașă și urlă un ordin, iar mii de alte voci îi răspunseră într-un strigăt. Tyrion dădu pinteni calului și adăugă încă un glas la cacofonia generală, iat avangarda se avântă înainte.

- Râul! strigă către muntenii săi, pe când goneau. Țineți minte, nu părăsiți râul.

Era încă în fruntea lor când o luară la galop, până când Chella scoase un răcnet înfiorător și îl depăși în goană, iar Shagga urlă și o urmă. Oamenii clanurilor se avântară după ei, lăsându-l pe Tyrion în praful stârnit de cai.

O formațiune de sulitași dușmani se aranjase în semilună în fața lor, un șir dublu din oțel strălucitor, ca un arici, așteptând în spatele scuturilor înalte, din stejar, cu

razele de soare ale Casei Karstark. Gregor Clegane fu primul care ajunse la ei, conducând o trupă de veterani înzăuați. Jumătate dintre cai se feriră în ultima clipă, oprindu-și atacul înaintea șirului de sulite. Ceilalți muriră, vârfuri ascuțite de oțel străpungându-le piepturile. Tyrion văzu zeci de oameni căzuți. Armăsarul Muntelui se cabra, zvâcnind cu potcoavele lui de oțel când o sulită cu vârful zimțat îi pătrunse în gât. Înnebunit, animalul se aruncă peste rânduri. Sulitele se înfipseră în el din toate părțile, însă zidul de scuturi se sparse sub greutatea lui. Cei din nord se traseră înapoi de lângă zvâcnirile animalului în agonie, împleticindu-se. Pe când calul său se prăbuși la pământ, fornăind cu sânge și mușcând cu ultimele sale puteri, Muntele se ridică nevătămat, cu sabia sa pentru două mâini.

Shagga se avântă prin spărtură înainte ca scuturile să o acopere din nou, iar alte Ciori de Piatră se înghesuiră în urma lui. Tyrion strigă:

- Bărbați Arși! Frații Lunii! După mine!

Însă majoritatea lor erau *înaintea* lui. Îl zări pe Timett, fiul lui Timett, țâșnind la luptă când armăsarul său muri sub el în plin galop, văzu un Frate al Lunii străpuns de o sulită Karstark, văzu calul lui Conn spulberând coastele unui om cu o lovitură de copită. Un nor de săgeți se pogorî asupra lor; de unde veniseră, n-ar fi putut spune, însă căzură peste oamenii lui Stark și Lannister deopotrivă, ricoșând din armuri și mușcând carnea. Tyrion își înălță scutul și se ascunse în spatele lui.

Ariciul se surpa, oamenii din nord bătând în retragere sub loviturile cavaleriei. Tyrion îl văzu pe Shagga izbindu-l în piept pe unul dintre sulitași, când smintitul i se aruncă în față în goană, văzu cum securea lui străpunge zalele și pielea, mușchii și plămâni. Omul muri în picioare, iar vârful securii i se oprise în piept; totuși, Shagga continua să gonească, spărgând un scut în două cu securea din mâna dreaptă, în vreme ce cadavrul sălta și se zguduia, cu oasele frânte, în dreapta sa. În cele din urmă, mortul se desprinse. Shagga lovi cele două securi una de alta și scoase un răget.

Dușmanii se aruncaseră deja asupra lui, iar bătălia se apropie la câțiva pași de Tyrion și de calul său. Un înzăuat

îi ținti pieptul, iar securea lui țâșni, azvârlind sulița într-o parte. Omul se dădu înapoi, pregătindu-se pentru o nouă încercare, însă Tyrion își îmboldi calul și trecu de-a dreptul peste el. Bronn era înconjurat de trei dușmani, însă îl descăpățână pe primul care se avântase spre el și trecu lama sabiei peste fața celui de-al doilea, cu o lovitură năprasnică.

O suliță azvârlită de cineva veni spre Tyrion dinspre stânga și se înfipse în scutul său cu un sunet sec. Se răsuți și goni după atacator, însă omul își ridică deasupra capului propriul său scut. Tyrion îi dădu ocol, încolțindu-l cu o ploaie de lovituri de secure. Schije de lemn de stejar se desprindeau zburând în toate părțile, până când omul din nord se împiedică și căzu pe spate, cu scutul pe el. Era dincolo de raza de acțiune a securii lui Tyrion și era prea mare daraua ca să merite să descălece, așa că-l lăsă acolo și se avântă spre un alt dușman, atacându-l din spate cu o lovitură de sus în jos, care-i făcu brațul să se cutremure. Asta-i oferi o clipă de răgaz. Strunindu-și armăsarul, privi spre râu. Acolo era, la dreapta. Cumva, reușise să se întoarcă în cerc.

Un Bărbat Ars trecu pe lângă el, prăbușit pe cal. O suliță îi intrase în pântec și-i ieșise prin spate. Nu mai putea fi ajutat în nici un fel, dar când Tyrion îl văzu pe unul dintre oamenii din nord gonind și apucând dârlogii calului, atacă.

Dușmanul îl înfruntă cu sabia în mână. Era înalt și zvelt, purtând o cămașă lungă de zale și apărători din oțel, însă-și pierduse coiful și sângele i se prelingea în ochi de la o tăietură din mijlocul frunții. Tyrion încercă o lovitură drept în față, însă bărbatul înalt o pară.

- Piticule, strigă el. Mori!

Fugi în cerc, pe când Tyrion călărea în jurul lui, țintindu-i capul și umerii. Oțelul se izbi de oțel, iar Tyrion își dădu repede seama că bărbatul înalt era mai iute și mai puternic decât el. Pe cele șapte iaduri, unde era Bronn?

- *Mori*, mârâi bărbatul, lovindu-l năprasnic.

Tyrion abia dacă reuși să-și ridice scutul la timp, iar lemnul păru că-i explodează în față, sub forța loviturii. Bucățile sfărâmate căzură de pe brațul lui.

- *Mori!* mugii spadasinul, venind mai aproape și izbindu-l peste tâmplă atât de tare, încât capul îi răsună ca un

clopot.

Sabia scoase un scrâșnet hidos când o retrase pe suprafața oțelului. Bărbatul înalt rânji... până când trăpașui lui Tyrion îl mușcă, iute ca un șarpe, sfâșiindu-i obrazul până la os. Atunci urlă. Tyrion îi împlântă securea în cap.

- Tu să mori, îi spuse, și asta se și întâmplă.

Când smulse lama, auzi un strigăt:

- *Eddard!* răsună o voce. *Pentru Eddard și Winterfell!*

Cavalerul se năpusti spre el în goană, răsucind buzduganul ca un astru în jurul capului. Caii lor se ciocniră înainte ca Tyrion să fi putut măcar deschide gura să strige după Bronn. În cotul drept îi explodează un val de durere când ghinturile buzduganului străpunseră metalul subțire de la încheietură. Își pierdu securea într-o clipă. Se întinse după sabie, însă luceafărul țepos se roti din nou, coborând spre fața sa. Un *zang* dureros și căzu. Nu-și aminti când atinse pământul, însă când privi în sus, deasupra era numai cerul. Cavalerul care-l doborâse se năpusti asupra lui.

- Tyrion Pezevenghiul, bubui el. Ești al meu. Te predai, Lannister?

Da, se gândi el, însă cuvântul i se opri în gât. Scoase un sunet ca un horcăit și se luptă să se ridice în genunchi, căutând disperat o armă. Sabia, pumnalul, orice...

- Te predai?

Cavalerul se înălța asupra sa, pe calul înzăuat. Omul și calul i se păreau imenși. Mingea țepoasă se roti cu lentoare, descriind un cerc. Mâinile lui Tyrion erau amortite, iar vederea încețoșată și teaca goală.

- Predă-te sau mori, declară cavalerul, iar buzduganul se roti din ce în ce mai repede.

Tyrion țâșni în picioare, înfigându-și capul în pântecul animalului. Calul slobozi un nechezat răsunător și se cabra. Un val de sânge și mațe căzu peste fața lui Tyrion, iar calul se prăvăli ca o avalanșă. Următorul lucru de care fu conștient era că viziera sa era plină de noroi și că ceva îi strivea piciorul. Se eliberă, cu gâtulejul atât de strâns, încât abia mai putea vorbi.

- ...predai... izbuti el să hârâie stins.

- Da, gemu un glas întretăiat de durere.

Tyrion înlătură noroiul de pe coif ca să poată vedea din nou. Calul căzuse departe de el, peste călărețul lui. Piciorul

cavalerului era prins sub cal, iar brațul folosit pentru a-și atenua căderea era răsucit într-un unghi grotesc.

- Mă predau, repetă el. Căutând la centură cu mâna sănătoasă, trase o sabie și o azvârli la picioarele lui Tyrion. Mă predau, lordul meu.

Amețit, piticul îngenunche și ridică sabia. Când își mișcă brațul, durerea îi săgeta cotul. Lupta părea că se mutase dincolo de el. Nu mai rămăsese nimeni în această parte a câmpului de bătălie, cu excepția unui mare număr de cadavre. Corbii dădeau deja ocol și se lăsau jos pentru a se hrăni. Văzu că Ser Kevan își adusese forțele din centru pentru a sprijini avangarda; masa enormă de sulitași îi împinsese pe cei din nord pe dealuri. Se luptau pe pantă, sulitele înfigându-se într-un nou zid de scuturi, acele bucăți ovale și întărite, cu țepi de fier. Privind, văzduhul se umplu din nou de săgeți, iar bărbații din spatele zidului de stejar căzură sub ploaia ucigătoare.

- Mă tem că pierdeți, ser, îi spuse el cavalerului prins sub cal.

Bărbatul nu răspunse.

Zgomotul copitelor venind din spatele său îl făcu să se întoarcă, deși abia dacă putea ridica sabia pe care o ținea, din cauza durerii sfâșietoare din cot. Bronn se opri lângă el și-l privi, de sus.

- S-a întâmplat că nu prea mi-ai fost de ajutor, îi spuse Tyrion.

- Se pare că te-ai descurcat destul de bine și singur, răspunse Bronn. Dar ai rămas fără vârful de pe coif.

Tyrion pipăi creștetul coifului. Vârful se rupsesse de tot.

- Nu l-am pierdut. Știu unde este. Mi-ai văzut, cumva, calul?

La vremea când îl găsiră, trompetele glăsură din nou, iar rezerva Lordului Tywin veni gonind de-a lungul râului. Tyrion își privi tatăl galopând pe lângă el, flamura purpurie-aurie a Casei Lannister fluturându-i deasupra capului pe când se năpusti peste câmp. Era înconjurat de cinci sute de cavaleri, iar lumina soarelui se izbea de vârful lăncilor. Rămășițele liniilor de luptă ale Casei Stark se spulberară precum sticla sub o lovitură de ciocan.

Cu cotul umflat, pulsând de durere sub armură, Tyrion nu făcu nici cea mai mică încercare de a se alătura

carnagiului. El și Bronn porniseră în căutarea oamenilor lor. Pe mulți îi găsiră printre morți. Ulf, fiul lui Umar, zăcea într-o baltă de sânge închegat, cu brațele retezate de la cot, iar zeci dintre Frații Lunii erau prăvăliți lângă el. Shagga era prăbușit lângă un copac, străpuns de săgeți, cu capul lui Conn în poală. Tyrion crezu că erau morți amândoi, dar când descăleca, Shagga deschise ochii și rosti:

- L-au ucis pe Conn, fiul lui Coratt.

Arătosul Conn nu avea altă rană decât o dâră roșie peste piept, acolo unde i se împlântase săgeata care-l doborâse. Când Bronn îl ridică pe Shagga în picioare, uriașul păru să observe abia atunci săgețile. Le smulse una câte una, suduind din cauza găurilor făcute în cămașa sa de zale și în piele, miorlăindu-se ca o fată când se ocupă de cele câteva înfipite în carne. Chella veni călare spre ei pe când smulgeau săgețile din Shagga și le arată cele patru urechi pe care le capturase. Pe Timett îl găsiră jefuind cadavrele, împreună cu Bărbații Arși. Din cei trei sute de oameni din clanuri care intraseră în luptă în urma lui Tyrion Lannister, supraviețuiseră, probabil, jumătate.

Îi lăsă pe cei rămași în viață să se ocupe de morți, îl trimise pe Bronn să se îngrijească de cavalerul luat în captivitate și se duse în căutarea tatălui său. Lordul Tywin era așezat lângă râu, sorbind vin dintr-o cupă cu pietre prețioase, iar scutierul său îi desfăcea legăturile platoșei.

- O victorie frumoasă, zise Ser Kevan când dădu cu ochii de Tyrion. Sălbaticii tăi au luptat bine.

Privirile tatălui său se pironiră asupra sa, ochii de un verde-deschis, punctați cu aur, fiind atât de reci încât pe Tyrion îl trecură fiorii.

- Te surprinde asta, tată? întrebă el. Ți-am încurcat planurile? Se presupunea că vom fi măcelăriți, nu?

Lordul Tywin își goli cupa, fără nici o expresie pe față.

- Da, i-am plasat la stânga pe cei mai indisciplinați. Mă așteptam să cedeze. Robb Stark e un băiat cu caș la gură, mai degrabă curajos decât deștept. Am sperat că, dacă vede că flancul nostru stâng cedează, s-ar putea lansa în spărtură, nerăbdător să năvălească. Odată ce ar fi fost atras acolo, sulițașii lui Ser Kevan s-ar fi pus în mișcare atacându-l din flanc, aruncându-l în râu, în vreme ce eu mi-aș fi adus rezervele.

- Și ai crezut că ar fi cel mai bine să mă pui în mijlocul acestui carnagiu, ascunzându-mi planurile tale.

- O dezordine prefăcută este mai puțin convingătoare și nu sunt dispus să-mi dezvălui planurile cuiva care se însoțește cu mercenari și sălbatici.

- Ce păcat că sălbaticii mei ți-au tulburat dansul! Tyrion își trase mânușa de oțel și o lăsă să cadă la pământ, strâmbându-se din cauza durerii care-i săgeta brațul.

- Băiatul acela, Stark, s-a dovedit a fi mai precaut decât m-am așteptat să fie la vârsta lui, admise Lordul Tywin, însă o victorie este o victorie. Mi se pare că te-ai rănit.

Brațul drept al lui Tyrion era năclăit de sânge.

- Mă bucur că ai observat asta, tată, spuse el printre dinții încleștați. Te-aș putea deranja, cumva, trimițând după Maester? Doar dacă nu cumva te încântă ideea de a avea un pitic *ciung* drept fiu...

Un strigăt de „Lord Tywin!” repezit îl făcu pe tatăl său să întoarcă privirea înainte să fi apucat să răspundă. Tywin Lannister se ridică în picioare în vreme ce Ser Addam Marbrand sărea de pe trăpașul său. Calul avea spumă la bot și sângera. Ser Addam se lăsă într-un genunchi; era un bărbat vânjos, cu păr întunecat, arămiu, care-i ajungea până la umăr, într-o armură lustruită, din oțel suflat cu bronz, cu mândrul copac al Casei sale gravat pe platoșa de pe piept.

- Lordul meu, i-am capturat pe câțiva dintre comandanții lor. Lordul Cerwyn, Ser Wylis Manderly, Harrion Karstark, patru dintre Frey. Lordul Hornwood este mort și mă tem că Roose Bolton ne-a scăpat.

- Iar băiatul? Întrebă Lordul Tywin.

Ser Addam ezită.

- Băiatul Stark nu era printre ei, lordul meu. Se spune că a trecut pe la Gemeni cu cea mai mare parte a cavaleriei sale, călărind în graba mare spre Riverrun.

Un băiat cu caș la gură, își aminti Tyrion, mai degrabă curajos decât înțelept. Dacă nu l-ar fi durut atât de tare, ar fi izbucnit în râs.

CATELYN

Pădurea era plină de șoapte. Lumina lunii licărea în apa pârâului de dedesubt, care-și urma cursul printre stânci spre platoul văii. Sub copaci, caii de luptă nechezau încet și răscoleau cu copitele pământul umed și moale, în timp ce oamenii schimbau glume nervoase, vorbind cu glas scăzut. Din când în când, auzea pocnetul sulitelor, scrâșnetul subțire al zalelor, dar chiar și aceste sunete erau înăbușite.

- Nu ar trebui să mai dureze mult, doamna mea, spuse Hallis Mollen.

El ceruse să i se acorde onoarea de a o proteja în timpul bătăliei care avea să vină; era dreptul său, în calitate de comandant al gărzii de la Winterfell, iar Robb nu-l refuzase. Avea treizeci de oameni în jurul ei, care se îngrijeau să nu fie vătămată și să o însoțească în siguranță spre Winterfell dacă sorții bătăliei se întorceau împotriva lor. Robb ar fi vrut cincizeci, însă Catelyn insistase că și zece îi erau îndeajuns, că el va avea nevoie de fiecare om în luptă. Se învoiseră la treizeci, fără să fie nici unul prea încântat de asta.

- Când va fi, va fi, îi spusese Catelyn. Iar când va fi, știa că asta însemna moartea. Poate moartea lui Hal... sau poate chiar a ei, sau a lui Robb. Nimeni nu era în siguranță. Nici o viață nu era garantată. Catelyn se mulțumea să aștepte, să asculte șoaptele din pădure și muzica stinsă a pârâului, să simtă vântul cald prin părul ei.

De fapt, așteptarea nu-i era complet străină. Bărbații din viața ei o făcuseră întotdeauna să aștepte. „Uită-te după mine, pisicuțo”, îi spunea întotdeauna tatăl ei când pleca la curte, la vreun târg sau la luptă. Iar ea aștepta, stând răbdătoare pe meterezele de la Riverrun, când apele Furcii Roșii și Pietrei Răsturna te curgeau prin apropiere. Nu venea întotdeauna când promisese că va veni, și adesea treceau zile întregi care o prindeau pe Catelyn la pândă, uitându-se printre creneluri sau pe lăcașurile de tragere pentru arcași, până ce-l zărea la depărtare pe Lordul Hoster, călare pe bătrânul său armăsar maroniu, galopând pe malul râului, spre debarcader.

- M-ai așteptat? o întreba când se apleca să o îmbrățișeze. Da, pisicuțo?

Și Brandon Stark o făcuse să aștepte.

- Nu voi zăbovi mult, doamna mea, promisese el. Ne vom căsători când mă voi întoarce. Totuși, când ziua aceea sosise, în templu, alături de ea, era fratele lui, Eddard.

Ned abia dacă rămăsese două săptămâni împreună cu noua lui soață înainte de a pleca la luptă, cu alte promisiuni pe buze. Cel puțin, el plecase lăsând în urmă mai mult decât cuvinte, îi dăruise un fiu. Trecuseră nouă luni, iar Robb se născuse la Riverrun în vreme ce tatăl său încă se mai războia prin sud. Îl adusese pe lume în sânge și durere, fără să știe dacă Ned îl va putea vedea vreodată sau nu. Fiul ei. Fusese atât de mic...

Iar acum era Robb cel pe care-l aștepta... Robb, și pe Jamie Lannister, cavalerul aurit despre care se spunea că nu învățase niciodată să aștepte.

- Regicidul este neliniștit și se înfierbântă repede, îi spusese lui Robb unchiul ei, Brynden.

Își pusese viața la bătaie și cele mai mari speranțe în victorie doar pe baza spuselor sale.

Dacă Robb era înspăimântat, nu lăsa să se vadă nimic. Catelyn își privi fiul mergând printre oamenii săi, atingându-l pe câte unul pe umăr, schimbând o glumă cu altul, ajutându-l pe un al treilea să liniștească un cal speriat. Armura lui suna ușor la fiecare mișcare. Numai capul îi era descoperit. Catelyn privi cum vântul ușor îi mișca părul roșcat, la fel ca al ei, și se întrebă când crescuse fiul ei atât de mare. Avea cincisprezece ani și era aproape la fel de înalt ca ea.

Lăsați-l să crească mai înalt, îi rugase ea pe zei. Lăsați-l să ajungă la șaisprezece ani, la douăzeci, la cincizeci. Lăsați-l să crească la fel de înalt ca tatăl său și să-și țină în brațe propriul fiu, vă rog, vă rog, vă rog. Privindu-l pe acest tânăr înalt, cu o barbă proaspăt mijită și cu un lup străvechi, îndrăzneț, la picioarele sale, tot ceea ce putu vedea era bebelușul pe care i-l pusese la sân, la Riverrun, cu atât de mult timp în urmă.

Noaptea era caldă, însă gândul la Riverrun era suficient să o facă să se înfioare. *Unde sunt ei?* se întrebă. Să fi greșit unchiul ei? Atât de multe depindeau de adevărul spuselor lui. Robb îi dăduse Peștelui Negru trei sute de oameni aleși pe sprânceană și-i trimisese înainte ca să-i

mascheze înaintarea.

- Jaime nu știe, spusese Ser Brynden după ce se întorseseră, îmi pun viața la bătaie că-i așa. Nici o pasăre nu a ajuns până la el, au avut grijă de asta arcașii mei. Am văzut câteva dintre iscoadele lui, însă cei care au dat ochii cu noi nu au mai apucat să spună cuiva. Ar fi trebuit să trimită mai multe. Nu știe.

- Cât de mare este armata lui? întrebasese fiul ei.

- Doisprezece mii de pedestrași răspândiți în împrejurimile castelului, în trei tabere, cu râuri între ele, spusese unchiul ei, cu zâmbetul poznaș pe care și-l amintea atât de bine. Nu mai există o altă cale de a lansa un asediu asupra Riverrunului. Două, trei mii de cavaleriști.

- Regicidul are trei pentru fiecare om de-al nostru, observase Galbart Glover.

- Foarte adevărat, spusese Ser Brynden, dar există un lucru care-i lipsește lui Ser Jaime.

- Care?

- Răbdarea.

Armata lor era mai mare decât fusese când plecaseră de la Gemeni. Lordul Jason Mallister își adusese oastea cu el, din Seagard, pentru a li se alătura, în vreme ce se răspândeau pe lângă apele vijelioase ale Furcii Albastre, galopând spre sud, iar ceilalți se strecuraseră înainte, cavaleri și lorzi mărunți și oameni de arme rămași fără stăpâni, care fugiseră spre nord când armata fratelui său, Edmure, fusese zdrobită sub zidurile de la Riverrun. Își munciseră caii cât îndrăzniseră pentru a ajunge în acest loc înainte ca Jaime Lannister să afle de venirea lor, iar acum sosise ora.

Catelyn își privi fiul încălecând. Olyvar Frey ținea calul pentru el - fiul Lordului Walder, cu doi ani mai mare decât Robb, deși parcă era cu zece ani mai tânăr și mult mai neliniștit. Prinse scutul lui Robb la locul său și-i întinse coiful. Când el și-l coborî pe chipul atât de drag ei, un tânăr cavaler înalt stătea călare pe un armăsar cenușiu, chiar pe locul în care fusese fiul ei. Printre copaci era întuneric, acolo unde lumina lunii nu ajungea. Când Robb întoarse capul s-o privească, dincolo de vizieră nu văzu decât o negreală.

- Trebuie să plec spre linia de luptă, mamă, îi spuse el.

Tata zice că trebuie să-i lași pe oamenii tăi să te vadă înainte de luptă.

- Atunci, du-te, îi răspunse ea. Lasă-i să te vadă.

- Am să le dau curaj.

Și cine-mi va da mie curaj? se întrebă ea, însă nu spuse nimic și se strădui să-i zâmbescă. Robb își întoarse marele său armăsar cenușiu și-l făcu să plece ușor de lângă ea, cu Vântul Cenușiu pe urmele lui. În spatele său se formă garda de luptă. Când o obligase să accepte protectorii, ea insistase ca și el să fie la fel de bine păzit, iar lorzii-stegari fuseseră de acord. Mulți dintre fiii acestora ceruseră onoarea de a călări alături de Lupul Tânăr, cum se obișnuiseră să-i spună. Torrhen Karstark și fratele său, Eddard, se numărau printre cei treizeci, plus Patrek Mallister, Micul Jon Umber, Daryn Hornwood, Theon Greyjoy, nu mai puțin de cinci dintre progeniturile lui Walder Frey, împreună cu bărbați mai vârstnici precum Ser Wendel Manderly și Robin Flint. Printre ei se afla chiar și o femeie: Dacey Mormont, fiica mai mare a lui Lady Maege și moștenitoare a Insulei Ursului, o lungană căreia i se dăduse un buzdugan la vârsta la care majoritatea fetelor primeau păpuși. Unii dintre ceilalți lorzi bombăniseră, însă Catelyn nu le luase plângerile în seamă.

- Aici nu-i vorba de onoarea Caselor voastre, le spusese. Trebuie să-mi țin fiul în viață.

Iar dacă se ajunge aici, se întrebuse, treizeci de oameni vor fi suficienții Șase mii vor fi destul?

O pasăre țipă în depărtare, un fluierat ascuțit și înalt, pe care Catelyn îl simți pe gât ca pe o mână înghețată. O altă pasăre îi răspunse, apoi o a treia și a patra. Cunoștea destul de bine ce însemnau chemările lor, după anii petrecuți la Winterfell. Sfrâncioci-de-zăpadă. Uneori le vedeai în miezul iernii, când grădina zeilor era albă și încremenită. Erau păsări din nord.

Vin, se gândi Catelyn.

- Vin, doamna mea, șopti Hal Mollen. El era întotdeauna cel care spunea lucruri evidente. Zeii să fie cu noi.

Dădu din cap, iar pădurea se întindea neclintită în jurul lor. În tăcere, îi putea auzi, încă departe, dar apropiindu-se tot mai mult; tropotul multor cai și zăngănitul săbiilor, sulitelor și armurilor, murmurul glasurilor omenești, din

care se desprindea câte un hohot sau câte un blestem.

Veșniciile păreau să vină și să treacă. Zgomotul se auzea tot mai tare. Hohote de râs, o comandă răstită, plescăitul apei pe când traversau pârâul. Un cal fornăi. Un om înjură. Și, în cele din urmă, îl văzu... numai pentru o clipă, în spațiul dintre crengile copacilor, pe când privea spre platoul văii, dar știi că era el. Chiar și de la depărtare, Ser Jaime Lannister era de neconfundat. Lumina lunii îi argintase armura și aurul părului și-i făcuse neagră mantia sa stacojie. Nu purta coif.

Apărea și dispărea, armura îi era ascunsă din nou de copaci. În urma lui veneau alții, coloane lungi, cavaleri și soldați care juraseră credință și călăreți liberi, trei sferturi din cavaleria Lannisterilor.

- Nu-i el omul care să aștepte în cort în timp ce oamenii lui construiesc turnuri de asediu, prevăzuse Ser Brynden. A ieșit la luptă împreună cu cavalerii săi, de trei ori deja, să-i vâneze pe cercetași sau să ia cu asalt vreun avanpost care rezistă.

Dând din cap, Robb studiase harta pe care i-o desenase unchiul său. Ned îl învățase să citească hărțile.

- Să-l atacăm *aici*, zise el, arătând cu degetul. Cu câteva sute de oameni, nu mai mult. Steagurile lui Tully. Când se repede după tine, noi vom aștepta... Degetul său se mișcă cu câțiva centimetri spre stânga... *Aici*.

Aici erau tăcerea nopții, lumina lunii și umbre, un covor gros de frunze moarte, coline împădurite coborând lin spre albia pârâului, arbuștii și tufele rărindu-se pe măsură ce terenul cobora.

Aici era fiul său, călare pe armăsar, uitându-se în urmă, spre ea, pentru ultima oară, cu sabia ridicată în semn de salut.

Aici era cântecul cornului de luptă al lui Maege Mormont, un șuier jos și prelung, care se rostogolea spre vale dinspre răsărit, anunțându-i că ultimii călăreți ai lui Jaime intraseră în capcană.

Iar Vântul Cenușiu își dădu capul pe spate și urlă.

Sunetul păru să treacă direct prin Catelyn Stark, iar ea se trezi zgribulindu-se. Era un sunet îngrozitor, înspăimântător, dar avea muzicalitate. Preț de o clipă simți ceva aproape de milă pentru Lannisterii de jos. *Așa răsună*

moartea, se gândi ea.

HAAroooooooooooooooooooooooooooooo veni răspunsul de pe colina îndepărtată, pe când Marele Jon suflă din cornul său. La răsărit și la apus, trompeții Mallister și Frey își strigară setea de răzbunare. La nord, acolo unde valea șe îngusta și se curba precum un cot răsucit, cornurile de luptă ale Lordului Karstark își alăturară glasurile adânci și tânguitoare corului sumbru. Oamenii strigau, iar caii se cabrau în pârâul de jos.

Pădurea plină de șoapte răsuflă dintr-odată, pe când arcașii lui Robb, ascunși în crengile copacilor, își trimiseră săgețile, iar în noapte izbucniră urletele oamenilor și ale cailor. Peste tot în jurul ei, călăreții își ridicară lăncile, iar noroiul și frunzele care ascuseseră vârfurile strălucitoare se risipiră pentru a dezvălui licărul oțelului ascuțit.

- *Winterfell!* îl auzi ea pe Robb strigând, pe când săgețile șuierară din nou. Se dusese de lângă ea, la trap, conducându-și oamenii pe deal în jos.

Catelyn rămase în șa neclintită, cu Hal Mollen și garda în jurul ei, și așteptă, cum mai așteptase și înainte, pentru Brandon, pentru Ned și pentru tatăl ei. Era în vârful colinei, iar copacii ascundeau mare parte din ceea ce se petrecea jos. După o clipă, două, trei, fu ca și cum ea și protectorii ei rămăseseră singuri în pădure. Ceilalți se amestecaseră în verdele peisajului.

Totuși, când privi peste vale, spre colina îndepărtată, îi văzu pe călăreții Marelui Jon ieșind din beznă. Formaseră un șir lung, un șir nesfârșit și, pe când țâșneau din pădure, pentru o clipă cât cea mai scurtă bătaie de inimă, tot ceea ce văzu Catelyn fu lumina lunii aprinzându-se pe vârfurile lăncilor, de parcă o mie de nuiete de salcie se prăvăleau pe colină, aprinse într-o flacăra argintie. Apoi clipi și văzu că erau doar oameni, gonind să ucidă sau să moară.

După aceea, n-ar fi putut să spună că văzuse bătălia. Dar o auzise, iar valea răsuna de ecouri. Pocnetul unei lănci rupte, zăngănitul săbiilor care se ciocneau, strigătele de „Lannister” și „Winterfell”, „Tully” și „Riverrun” și din nou „Tully”. Când își dădu seama că nu mai era nimic de văzut, închise ochii și ascultă. Bătălia era în plină desfășurare în jurul ei. Auzea tropotele potcoavelor, cizmele plescăind în apa puțin adâncă, sunetul sec al săbiilor care izbeau

scuturile din lemn de stejar și scrâșnetul oțelului pe oțel, șuieratul săgeților, tunetul tobelor, urletele a mii de cai. Bărbații strigau blesteme și cerșeau milă, o primeau (sau nu) și trăiau (sau mureau). Colinele păreau să măsluiască sunetele. O dată auzi glasul lui Robb, la fel de clar de parcă ar fi stat alături de ea, strigând, „La mine! La mine!” Și îl mai auzi pe lupul său străvechi mârâind și urlând, auzi clănțănitul colților lungi, carnea sfâșiată, urletele de frică și durere ale omului și calului deopotrivă. Era numai un singur lup? Greu de știut cu siguranță.

Încet, încet, gălăgia se reduse și dispăru, până ce rămase un singur lup. Pe când zorii sângerii apăreau la răsărit, Vântul Cenușiu începu să urle din nou.

Robb se întoarse la ea călare pe un alt cal, un armăsar roib în locul celui cenușiu pe care-l luase în jos, spre vale. Capul de lup de pe scutul său era sfărâmat în două, lemnul crud arătând locul unde fusese lovit, însă Robb părea nevătămat. Totuși, când se apropie, Catelyn văzu că mânușa de zale și mâneca tunicii sale erau înnegrite de sânge.

- Ești rănit, spuse ea.

Robb își ridică mâna, își deschise și-și închise pumnul.

- Nu, răspunse el. Țsta-i... sângele lui Torrhen poate, sau... Scutură din cap. Nu știu.

O mulțime de bărbați îl urmau în sus pe deal, murdari și zdreliți și rânjind, cu Theon și Marele Jon în frunte. Între ei, îl trăgeau pe Ser Jaime Lannister. Îl azvârliră la picioarele calului ei.

- Regicidul, anunță Hal, fără să mai fie nevoie. Lannister își ridică fruntea.

- Lady Stark, făcu el în genunchi. Sângele i se scurgea pe gât de la o tăietură de pe cap, însă lumina palidă a zorilor îi adusese înapoi în păr licărul aurului. V-aș oferi sabia mea, dar se pare că am răătăcit-o.

- Nu sabia dumitale o vreau, ser, îi răspunse ea. Dați-mi înapoi pe tatăl meu și pe fratele meu, Edmure. Le vreau și pe fetele mele. Dați-mi înapoi soțul.

- Mă tem că i-am pierdut și pe ei.

- Ce păcat, zise Catelyn rece.

- Ucide-l, Robb, îl îndemnă Theon Greyjoy. Ia-i capul.

- Nu, răspunse fiul ei, dându-și jos mânușa însângerată.

Ne este mult mai de folos viu decât mort. Iar tatăl meu, lordul, nu a agreat niciodată uciderea prizonierilor luați în luptă.

- Un om înțelept, zise Jaime Lannister, și onorabil.

- Luați-l și puneți-l în fiare, spuse Catelyn.

- Faceți așa cum spune doamna, porunci Robb, și asigurați-vă că este păzit de o gardă puternică. Lord Karstark îi va vrea capul în vârf de lance.

- Asta va și primi, căzu de acord Marele Jon, gesticulând.

Lannister fu dus de acolo spre a fi bandajat și înlănțuit.

- De ce l-ar vrea mort Lordul Karstark? întrebă Catelyn.

Robb se uită într-o parte, înspre pădure, cu aceeași expresie preocupată adoptată adesea și de Ned.

- I-a... El i-a ucis...

- Pe fiii Lordului Karstark, explică Galbart Glover.

- Pe amândoi, zise Robb. Torrhen și Eddard. Și pe Daryn Hornwood.

- Nimeni nu-l poate învinovăți pe Lanniser pentru curajul său, făcu Glover. Când a băgat de seamă că e pierdut, și-a adunat cavalerii și a luptat făcându-și drum până în vale, sperând să ajungă la Lordul Robb și să-l doboare. Și aproape că a reușit.

- Și-a *rătăcit* sabia în gâtul lui Eddard Karstark, după ce i-a retezat mâna lui Torrhen și i-a crăpat capul lui Daryn Hornwood, zise Robb. Tot timpul striga după mine. Dacă n-ar fi încercat să-l oprească...

- Atunci eu aș fi jelit acum în locul Lordului Karstark, rosti Catelyn. Oamenii tăi au făcut ceea ce juraseră să facă, Robb. Au murit protejându-și lordul. Jelește-i. Cinstește-i pentru valoarea lor. Dar nu acum. Nu ai timp pentru suferință. S-ar putea să fi retezat capul șarpelui, dar trei sferturi din trupul lui este încă încolăcit pe castelul tatălui tău. Am câștigat o bătălie, însă nu și războiul.

- Dar *ce mai* bătălie! exclamă Theon Greyjoy însuflețit. Doamna mea, regatul nu a mai văzut o asemenea victorie de la Câmpia de Foc. Jur, Lannisterii au pierdut zece oameni pentru fiecare dintre ai noștri. Am luat în captivitate aproape o sută de cavaleri și zeci de stegari. Lordul Westerling, Lordul Banefort, Ser Garth Greenfield, Lordul Estren, Ser Tytos Brax, Mallor Dornishman... și încă trei Lannisteri în afară de Jaime, nepoți ai Lordului Tywin,

doi dintre fiii surorii sale și unul al fratelui său mort...

- Iar Lordul Tywin? îl întrerupse Catelyn. Nu cumva l-ai capturat și pe Lordul Tywin, Theon?

- Nu, răspunse Greyjoy, cu elanul rețezat.

- Până când nu reușești asta, războiul este departe de a se fi sfârșit.

Robb își ridică fruntea și-și îndepărtă părul de pe ochi.

- Mama mea are dreptate. Mai avem încă Riverrun.

DAENERYS

Muștele-i dădeau încet ocol lui *Khal* Drogo, aripile bâzâind cu un zumzet jos, la pragul audibilului, care o îngrețoșa pe Dany.

Soarele era sus pe cer, necruțător. Căldura răbufnea în valuri de pe coastele pietroase ale dealurilor. Un firișor subțire de transpirație se scurgea încet între sânii ei umflați. Singurele zgomote care se auzeau erau tropăitul regulat al copitelor cailor, zângănitul ritmic al clopoțelilor din părul lui Drogo și vocile îndepărtate din urma lor.

Dany privea muștele. Erau mari cât niște albine, grase, purpurii și lucitoare. Dothrakii le spuneau *muște de sânge*. Viețuiau prin mlaștini și bălțile stătute, sugeau sângele de la om și de la cal, lăsându-și ouăle în cei morți sau în agonie. Drogo le ura. Ori de câte ori se apropia vreuna de el, palma lui țâșnea iute, ca un șarpe la atac, și se închidea peste ea. Apoi, degetele sale se strângeau, iar când își deschidea din nou palma, musca era doar o pată roșie pe piele.

Acum, una se așeză pe dosul armăsarului său, iar calul dădu nervos din coadă, pentru a o alunga. Celelalte zburau în jurul lui Drogo, tot mai aproape. *Khal*-ul nu reacționa. Ochii lui erau ațintiți asupra dealurilor maronii din depărtare, iar frâul atârna moale în mâinile sale. Sub vesta pictată, un pansament din frunze de smochin și lut albastru, ars, acoperea rana de la piept. Femeia cu ierburile îl pregătise pentru el. Prișnița lui Mirri Maz Duur îl duruse și-l arsesese și o smulsese de acolo cu șase zile în urmă, blestemând-o pentru că era o *maegi*. Pansamentul din lut era mai alinător acum, iar femeia îi preparase vin de mac; băuse mult în zilele din urmă, vin de mac, lapte de iapă fermentat sau bere din piper.

Totuși, abia dacă se atingea de mâncare și se zbătea și gema noaptea. Dany putea vedea cât era de tras la față. Rhaego era neliniștit în pântecul său, lovind-o cu picioarele ca un armăsar, dar asta nu mai stârnea interesul lui Drogo cum se întâmplase până acum. În fiecare dimineață dădea cu ochii de cute noi de durere săpate pe fața lui, când se trezea din somnul agitat. Iar acum venise această liniște. Îi provoca teamă. De când încălecase, în zorii zilei, el nu

rostise nici un cuvânt. Iar când vorbise ea, nu primise nici un răspuns, ci doar un mormăit, și la miezul zilei nu mai primea nici măcar atât.

Una dintre muștele de sânge ateriza pe pielea descoperită de pe umărul *khal*-ului. O alta îi dădu ocol, i se așeză pe gât și-i urcă spre gură. *Khal* Drogo se foi în șa, iar clopoștii răsunară, pe când armăsarul continuă să meargă în același ritm.

Dany își înfipise călcâiele în burta Argintului său și se avântă mai aproape de el.

- Lordul meu, spuse ea moale. Drogo. Soarele meu și stelele mele.

El nu păru că o auzise. Musca de sânge se târî până pe sub mustața lui și se cuibări pe obraz, în cuta de lângă nas. Dany icni.

- *Drogo!* Se întinse neîndemânatică spre el și-i atinse brațul.

Khal Drogo se foi în șa, se înclină încet și căzu greoi de pe cal. Muștele se împrăștiară o clipă, apoi îl înconjurară din nou, pentru a se așeza pe el.

- Nu, spuse Dany, strunindu-și calul. Pentru prima dată nu-i mai păsă de pântecul ei, sări de pe Argint și alergă la el.

Iarbă de sub el era maronie și uscată. Drogo strigă de durere când Dany îngenunche lângă el. Avea respirația întretăiată și hârâită, o privi fără s-o recunoască.

- Calul meu, gemu el. Dany goni muștele de pe pieptul lui, zdrobind una, așa cum ar fi făcut și el. Pielea lui ardea.

Călăreții de sânge ai *khal*-ului îl urmaseră îndeaproape, îl auzi pe Haggio strigând când porniră cu toții la galop. Cohollo sări de pe cal.

- Sânge din sângele meu, zise el căzând în genunchi.

Ceilalți doi rămaseră călare.

- Nu, gemu *Khal* Drogo, zbatându-se în brațele lui Dany. Trebuie să călăresc. Călăresc. Nu!

- A căzut de pe cal, zise Haggio, uitându-se în jos. Fața lui lată avea o expresie impasibilă, însă vocea-i era grea.

- Nu trebuie să spui așa ceva, îl admonesta Dany. Am călărit destul de mult astăzi. Ne vom așeza tabăra aici.

- Aici? Haggio privi de jur împrejur. Câmpia era maronie și uscată, inospitalieră. Asta nu-i un loc unde să ne așezăm.

- O femeie nu ne poate opri, făcu Qotho, nici chiar o *khaleesi*.

- Ne așezăm aici, repetă Dany. Haggio, spune-le că Drogo a poruncit să se oprească, Dacă întreabă cineva de ce, spune-le că mi se apropie sorocul și că nu mai pot continua. Cohollo, adu sclavii, trebuie să ridice imediat cortul *khal*-ului. Qotho...

- Mie nu-mi poți porunci, *khaleesi*, zise Qotho.

- Găsiți-o pe Mirri Maz Duur, le spuse ea. Preoteasa trebuia să se afle printre ceilalți Oameni Miei, în lunga coloană de sclavi. Aduceți-mi-o aici, cu scrinul ei cu tot.

Qotho privi în jos spre ea, cu ochi duri precum cremenea.

- *Maegi*, scui pă el. N-am să fac asta.

- Ba da, îi răspunse Dany, ori atunci când se va trezi Drogo, va afla că m-ai sfidat.

Furios, Qotho își răsuci armăsarul și o luă iritat la galop... Însă Dany știa că se va întoarce cu Mirri Maz Duur, indiferent cât de puțin îi plăcea de ea. Sclavii ridicaseră cortul lui *Khal* Drogo sub ieșindul de rocă neagră, a cărui umbră oferea o alinare în fața soarelui de la amiază. Dar chiar și așa, era înăbușitor sub pânza cortului, când Irri și Doreah o ajutară pe Dany să-l ducă pe Drogo înăuntru. Jos, pe pământ, fuseseră așternute covoare groase, iar pe la colțuri împrăștiaseră perne. Eroeh, fata timidă pe care o salvase Dany lângă zidurile de lut ale Oamenilor Miei, făcu o vatră. Îl întinseră pe Drogo pe o saltea țesută.

- Nu, mormăi el în Limba Comună. Nu, nu.

Asta era tot ce spunea, tot ce putea să spună. Doreah îi desfăcu centura și-i scoase vesta și jambierele, în vreme ce Jhiqui îngenunche la picioarele lui pentru a-i desface șireturile sandalelor de călărie. Irri voia să lase deschise acoperitorile cortului, pentru a permite aerului să intre, însă Dany îi interzise. Nu voia să lase pe nimeni să-l vadă pe Drogo în starea în care era, delirant și slăbit. Când *khas*-ul ei îi ajunse din urmă, puse pază la intrarea în cort.

- Nu lăsați pe nimeni, decât cu permisiunea mea, îi spuse lui Jhogo. Pe nimeni.

Eroeh privi cu teamă spre Drogo, așa cum zăcea acolo.

- E pe moarte, șopti ea. Dany o palmui.

- *Khal*-ul nu poate muri. El este tatăl armăsarului care

călărește lumea. Părul său nu a fost tăiat niciodată, încă mai poartă clopoței pe care i-a dăruit tatăl său.

- *Kbaleesiy* spuse Jhiqui, a căzut de pe cal.

Tremurând, cu ochii umpluți brusc de lacrimi, Dany plecă de lângă ele. *A căzut de pe cal!* Așa fusese, văzuse asta, iar călăreții de sânge și, fără îndoială, slujnicele și bărbații din *khas*-ul ei la fel. Și câți alții? Nu puteau fi reduși la tăcere, iar Dany știa ce însemna asta. Un *khal* care nu putea călări nu putea nici domni, iar Drogo căzuse de pe cal.

- Trebuie să-l îmbăiem, spuse ea cu încăpățănare. Nu-și putea permite să fie disperată. Irri, pune să se aducă imediat cada. Doreah, Eroeh, găsiți apă, apă rece, este atât de înfierbântat!

Era ca un foc sub piele de om.

Sclavii instalară cada grea, din cupru, într-un colț al cortului. Când Doreah aduse prima butelcă de apă, Dany udă o bucată de mătase pe care o așeză pe fruntea lui Drogo, peste pielea încinsă. Ochii lui se uitară spre ea, fără însă s-o vadă. Când i se deschiseră buzele, nu ieși nici un cuvânt, doar un geamăt.

- Unde-i Mirri Maz Duur? întrebă ea, cu răbdarea pulberată de frică.

- Qotho o va găsi, spuse Irri.

Slujnicele ei umplură cada cu apă călduță, care mirosea a sulf, îndoind duhoarea cu uleiuri amăruie și frunze de mentă strivite. În timp ce se pregătea cada, Dany îngenunche stângace lângă soțul ei, stăpânul, îngreunată de pântecul mare, purtând copilul. Îi despleti coada pipăind-o cu degete neliniștite, așa cum făcuse prima dată, sub stele. Puse cu grijă, alături, clopoței lui, unul câte unul. Îi va cere când totul va fi bine, își spuse ea.

O adiere de vânt pătrunse în cort când Aggo își băgă capul în deschizătura de la intrare.

- *Khaleesi*, spuse el, vine Andalul și se milogeste să i se dea voie să intre.

„Andalul”, așa-i spuneau Dothrakii lui Ser Jorah.

- Da, răspunse ea, ridicându-se neîndemânică, lăsați-l să intre.

Avea încredere în cavalier. Dintre toți, era singurul care ar fi putut ști ce era de făcut.

Ser Jorah Mormont se aplecă pentru a putea trece prin

deschizătura de la intrare și așteptă o clipă, să-și obișnuiască ochii cu semiîntunericul din interior. În căldura cumplită a sudului, el purta pantaloni largi, din mătase peștriță, și sandale de călărie, cu degetele descoperite, legate cu șireturi până sub genunchi. Teaca sabiei sale atârna de o centură răsucită, din păr de cal.

Îmbrăcase o vestă albă direct pe pieptul gol, iar pielea-i era înroșită din cauza soarelui.

- Prin tot *khalasar*-ul umbă vorbele din om în om, spuse el. Se zice că Drogo a căzut de pe calul său.

- Ajută-l, îl imploră Dany. Pentru dragostea pe care spui că mi-o porți, ajută-l acum.

Cavalerul îngenunche lângă ea. Se uită îndelung și intens spre Drogo, apoi spre Dany.

- Spune slujnicelor tale să plece.

Fără un cuvânt, sugrumată de frică, Dany făcu un gest. Irri le scoase din cort pe celelalte fete. Când rămaseră singuri, Ser Jorah își scoase pumnalul. Iscusit, cu o finețe surprinzătoare la un bărbat atât de masiv, începu să înlătore frunzele negre și noroiul uscat de pe pieptul lui Drogo. Amestecul se întărise la fel ca zidurile Oamenilor Mieși și, la fel ca ele, crăpă cu ușurință. Ser Jorah sparse noroiul uscat cu cuțitul, îndepărtă bucățile de pe piele, curăță frunzele, una câte una. Un miros greu, dulceag, se ridică din rana lui Drogo, atât de intens, încât aproape că-i tăie respirația. Frunzele erau întărite de sânge și puroi, iar pieptul lui Drogo era înnegrit și lucios din cauza infecției.

- Nu, șopti Dany, cu lacrimi curgându-i pe obraji. Nu, vă rog, zei, ascultați-mă, *nu!*

Khal Drogo se zbatu, luptându-se cu un dușman nevăzut. Din rana deschisă se scurgea sânge negru.

- *Khal*-ul tău e ca și mort, prințesă.

- Nu, nu poate muri, *nu trebuie*, a fost doar o tăietură. Dany îi luă palma bătătorită în mâinile sale mici mici, ținând-o strâns între ele. Nu-l voi lăsa să moară...

Ser Jorah scoase un hohot amar.

- *Khaleesi*, această intenție este dincolo de puterea ta. Oprește-ți lacrimile, copilă. Plângi pentru el mâine, sau peste un an. Nu avem timp pentru jelit. Trebuie să plecăm și încă repede, înainte să moară.

Dany se simți pierdută.

- Să plecăm? Unde să plecăm?

- La Assai, aş spune eu. Este departe în sud, la capătul lumii ştiute, dar se spune că este un port măreţ. Vom găsi o corabie să ne ducă înapoi la Pentos. Va fi o călătorie grea, să nu-ţi închipui altceva. Ai încredere în *khas*-ul tău? Crezi că vor veni cu noi?

- *Khal* Drogo le-a poruncit să mă păzească, îi răspunse Dany nesigură, dar dacă moare... Îşi mângâie curbura pântecului. Nu înţeleg. De ce să fugim? Sunt *khaleesi*. Îl port în pântec pe moştenitorul lui Drogo. El va fi *khal* după ce Drogo...

Ser Jorah se încruntă.

- Prinţesă, ascultă-mă. Dothrakii nu se vor supune unui copil de țăță. Se închinau înaintea puterii lui Drogo și numai ei. Când el va muri, Jhago și Pono și ceilalți *kos* se vor lupta pentru locul său, iar acest *khalasar* se va devora singur. Învingătorul nu va mai dori și alți rivali. Băiatul ți va fi luat de la sân în momentul nașterii. Îl vor arunca la câini.

Dany se zgribuli.

- Dar de ce? plânse ea. De ce să ucidă un copilăș?

- Este fiul lui Drogo, iar babele au spus că va fi armăsarul care va călări lumea. Așa a fost profețit. Va fi mai bine să-l ucidă decât să-i înfrunte furia când va ajunge bărbat. Copilul o lovi cu picioarele, de parcă ar fi auzit. Dany își aminti de povestea pe care i-o spusese Viserys, ce făcuseră câinii Uzurpatorului cu copiii lui Rhaegar. Fiul lui fusese tot copil de țăță, dar îl smulseseră de la pieptul mamei sale și-l dăduseră cu capul de un perete. Așa procedau bărbații.

- Nu trebuie să se atingă de fiul meu! strigă ea. Voi porunci *khas*-ului meu să-l păzească, iar călăreții de sânge ai lui Drogo vor...

Ser Jorah o luă de umeri.

- Un călăreț de sânge moare împreună cu *khal*-ul său. Știi asta, copilă. Te vor lua la Vaes Dothrak, la babe, asta este ultima lor îndatorire față de el... Când totul se va termina, i se vor alătura lui Drogo pe tărâmurile nopții.

Dany nu voia să se mai întoarcă la Vaes Dothrak și să-și trăiască restul vieții printre bătrânele acelea îngrozitoare, dar știa că Ser Jorah spusese adevărul. Drogo fusese mai mult decât soarele și stelele pentru ea; fusese scutul care o

ținuse la adăpost.

- Nu-l voi părăsi, zise ea cu o încăpățânare jalnică, îi luă din nou palma. Nu pot.

Un tremur al pânzei cortului o făcu să-și întoarcă privirea. Mirri Maz Duur își făcu apariția, plecându-se îndelung. Zilele de marș și mersul în spatele *khalasar*-ului o făcuseră să șchiopăteze și să arate rău, cu picioare bășicate și însângerate și cu pungi sub ochi. În urma ei veniră Qotho și Haggo, cărând între ei scrinul preotesei. Când călăreții de sânge dădură cu ochii de rana lui Drogo, scrinul alunecă dintre degetele lui Haggo și se sparse de pământul de sub cort, iar Qotho scuipe o înjurătură atât de murdară, încât pârjoli aerul.

Mirri Maz Duur îl cercetă pe Drogo cu fața neclinită, ca o mască mortuară.

- Rana a copt.

- Asta-i lucrătura ta, *maegi*, zise Qotho. Haggo își slobozi pumnul peste obrazul lui Mirri, lovind-o cu o bufnitură grea, care o trimise la pământ. Apoi o izbi din nou, acolo unde căzuse.

- *Oprește-te !* țipă Dany.

Qotho îl trase pe Haggo deoparte, spunându-i:

- Loviturile sunt prea blânde pentru o *maegi*. Ia-o afară. O vom priponi la pământ, să fie pătrunsă de toți bărbații care trec pe acolo. Iar când vor termina cu ea, o vor folosi și câinii. Nevăstuicile îi vor smulge mațele, iar ciorile hoitare îi vor ciuguli ochii. Muștele de pe râu își vor lăsa ouăle în pântecul ei și vor bea puroi din resturile sânilor ei...

Își înfipse degetele ca de oțel în carnea moale, tremurândă, de sub brațul preotesei și o ridică în picioare.

- Nu, spuse Dany. Nu vreau să i se facă nici un rău. Buzele lui Qotho se traseră de pe dinții lui maronii, strâmbi, într-un rânjet batjocoritor.

- Nu? îmi spui mie *nu*? Mai bine roagă-te să nu te ' priponim și pe tine lângă *maegi*. E lucrarea ta, la fel ca a ei.

Ser Jorah se interpușe între ei, trăgându-și sabia lungă din teacă.

- Strunește-ți limba, călărețule. Prințesa este o *khaleesi*!

- Numai atât timp cât sânge din sângele meu trăiește încă, îi spuse Qotho cavalerului. Când moare el, ea nu mai

e nimic.

Dany simți cum se strânge ceva în ea.

- Înainte să fi fost o *khaleesi*, am fost sânge din sânge de dragon. Ser Jorah, cheamă-mi *khas-ul*.

- Nu, spuse Qotho. Plecăm noi, deocamdată... *kbaleesi*.

Haggo îl urmă afară din cort, bombănind.

- Acesta nu-ți dorește deloc binele, prințesă, zise Mormont. Dothrakii spun că un bărbat și călăreții lui de sânge împart aceeași viață, iar Qotho o vede pe a sa sfârșindu-se. Un om mort este departe de orice teamă.

- Nu a murit nimeni, făcu Dany. Ser Jorah, s-ar putea să am nevoie de spada ta. Ar fi mai bine să-ți pui armura.

Era mai înspăimântată decât ar fi fost dispusă să recunoască, chiar și față de ea însăși. Cavalerul făcu o plecăciune.

- După cum spuneți.

Ieși din cort.

Dany se întoarse spre Mirri Maz Duur. Ochii femeii erau încărcăți de îngrijorare.

- M-ați salvat încă o dată.

- Iar tu trebuie să-l salvezi pe el, spuse Dany. Te rog...

- Nu rugați niciodată un sclav, răspunse Mirri cu asprime, îi porunciți. Se duse la Drogo, care părea că arde pe salteaua sa, și privi îndelung la rană. Indiferent dacă rugați sau porunciți, nu mai contează. Acum este dincolo de meșteșugul vindecătorului. Ochii *khal*-ului erau închiși. Deschise o pleopă cu degetele sale. A înșelat durerea cu laptele de mac.

- Da, recunosc Dany.

- Eu i-am făcut o prișniță din boabe de foc și nu-mă-nțepa, învelite în piele de miel.

- Spunea că-l arde. A smuls-o. Femeile cu ierburile i-au făcut alta, umedă și alinătoare.

- Ardea, da. În foc stă o mare putere de tămăduire, chiar și bărbații voștri pleșuvi știu asta.

- Fă-i o altă prișniță, se rugă Dany. De data asta am să mă asigur că o poartă.

- Vremea pentru asta a trecut, doamna mea, spuse Mirri. Tot ce pot să fac acum este să-i ușurez drumul întunecat, ca să poată călări fără dureri spre tărâmurile nopții. Va pleca până dimineată.

Vorbele ei trecură ca un cuțit prin pieptul lui Dany. Oare ce făcuse de erau zeii atât de cruzi cu ea? Găsise, în sfârșit, un loc sigur, dăduse de gustul dragostei și al speranței. În sfârșit, se îndrepta spre casă. Iar acum pierdea totul...

- Nu, se rugă ea. Salvează-l și am să te eliberez, jur. Tu trebuie să știi o cale... ceva vrăji, ceva...

Mirri Maz Duur rămase neclintită și o cercetă pe Daenerys cu ochi negri precum noaptea.

- Există un farmec. Glasul îi era scăzut, abia mai mult decât o șoptă. Dar este greu, doamna mea, și e dinspre partea întunecată. Unii ar putea spune că moartea e mai curată. Am învățat asta în Asshai și am plătit scump pentru această lecție. Învățătorul meu era un mag al sângelui, din Tărâmurile Umbrei.

Pe Dany o trecură fiorii.

- Atunci ești cu adevărat o *maegi*...

- Chiar sunt? Mirri Maz Duur zâmbi. Numai o *maegi* îți mai poate salva acum călărețul, Doamnă de Argint.

- Nu mai există o altă cale?

- Nu mai este alta.

Khal Drogo icni și se cutremură.

- Fa-o, se răsti Dany. Nu trebuia să-i fie teamă; era sânge din sângele dragonilor. Salvează-l.

- Pentru asta există un preț, o avertiză preoteasa.

- Vei primi aur, cai, orice-ți dorești.

- Nu este vorba aici de aur și cai. Este vorba de farmece de sânge, doamnă. Numai cu moartea se poate plăti pentru viață.

- Moartea? Dany își încrucișa protectoare brațele, balansându-se pe loc, înainte și înapoi. Moartea mea? Își spusese că va muri pentru el, dacă asta trebuia. Era sânge din sânge de dragon, nu se temea. Fratele ei, Rhaegar, murise pentru femeia pe care o iubise.

- Nu, promise Mirri Maz Duur. Nu moartea dumneavoastră, *khaleesi*.

Dany tremura de nerăbdare.

- Fă-o.

Maegi se înclină solemnă.

- După cum vă este voia, așa se va face. Chemați-vă slujitorii.

Khal Drogo se zbătu fără vlagă când Rakharo și Quaro îl

coborâra în cadă.

- Nu, murmură el, nu. Trebuie să călăresc.

Odată ajuns în apă, toată vlaga păru că-l părăsește.

- Aduceți-i calul, porunci Mirri Maz Duur, și chiar așa se făcu. Jhogo aduse în cort marele armăsar roșcat. Când animalul adulmecă mirosul morții, necheză și se cabra, rostogolindu-și ochii. Trebură să se opintească trei oameni ca să-l strunească.

- Ce vrei să faci? o întrebă Dany.

- Avem nevoie de sânge, răspunse Mirri. Asta este calea.

Jhogo se trase înapoi, cu mâna coborâtă pe *arakh*. Era un tânăr de șaisprezece ani, subțire ca paiul, fără teamă, mereu pus pe râs, cu umbra vagă a primei mus tați pe buza superioară. Căzu în genunchi înaintea ei.

- *Kbaleesi*, imploră el, nu trebuie să faceți asta. Lăsați-mă s-oucid pe *maegi*.

- Ucide-o, și-ți ucizi propriul *khal*, îi răspunse Dany.

- Astea-s vrăjitorii de sânge, spuse el. Sunt interzise.

- Eu sunt *khaleesi* și spun că nu sunt interzise. În Vaes Dothrak, *Khal Drogo* a sacrificat un armăsar, iar eu i-am mâncat inima, să-i dau fiului nostru putere și curaj. Asta-i la fel. La fel.

Armăsarul lovi cu copitele și se cabra când Rakharo, Quaro și Aggo îl traseră aproape de cada în care ședea *kbal*-ul, ca unul deja mort, cu puroi ieșind din rană ca să murdărească apa. Mirri Maz Duur îngână cuvinte într-o limbă pe care Dany nu o cunoștea, iar în mâna ei apăru un cuțit. Dany nu reușise să vadă de unde-l scosese. Părea vechi; din bronz roșu, în forma unei frunze, cu o lamă acoperită de semne străvechi. *Maegi* îl plimbă peste gâtul armăsarului, sub capul nobil, iar calul necheză și se cutremură când sângele țâșni din el într-un șuvoi roșu. S-ar fi prăbușit, însă bărbații din *khas*-ul ei îl țineau..

- Putere a armăsarului, du-te în călăreț, intona Mirri pe când sângele calului cădea în șuvoaie în apa din cada lui Drogo. Putere de animal, du-te în om.

Jhogo privea înspăimântat pe când se lupta cu greutatea armăsarului, temându-se să atingă carnea moartă sau să-i dea drumul.

E doar un cal, se gândi Dany. Dacă putea cumpăra viața lui Drogo prin moartea unui cal, era gata să plătească de

mii de ori pe atât.

Când lăsară armăsarul să cadă, apa se colorase într-un roșu-închis, iar din Drogo nu se mai vedea nimic altceva decât fața. Mirri Maz Duur nu avea ce să facă cu hoitul calului.

- Ardeți-l, le spuse Dany.

Asta vor face, știa. Când un bărbat murea, armăsarul său era ucis și pus sub el pe rugul funerar, să-l ducă până pe târâmurile nopții. Bărbații din *khas*-ul ei traseră din cort cadavrul calului. Locul se umpluse de sânge. Chiar și pereții din mătase erau roșii, iar rogojinile de jos erau negre și ude.

Fură aprinse mai multe vetre. Mirri Maz Duur presăra o pulbere roșie peste cărbuni. Fumul dobândi un miros aromat, destul de plăcut, dar Eroeh plecă din cort plângând, iar pe Dany o apucă frica. Însă ajunsese mult prea departe acum ca să se mai poată întoarce din drum. Își trimise slujnicele afară.

- Du-te cu ele, Doamnă de Argint, îi spuse Mirri Maz Duur.

- Voi rămâne, spuse Dany. Acest bărbat m-a dus sub stele și a dăruit viață pentru copilul care este în mine. Nu-l voi părăsi.

- Trebuie. Odată ce încep să cânt, nimeni nu mai are voie să intre în cort. Cântecul meu va trezi puteri vechi și întunecate. Morții vor dansa aici, în noaptea asta. Nici un om în viață nu trebuie să-i vadă.

Dany își plecă fruntea, neajutorată.

- Nu va intra nimeni. Se aplecă peste cadă, peste Drogo în baia lui de sânge și-l sărută ușor pe frunte. *Să mi-l aduci înapoi*, îi șopti lui Mirri Maz Duur înainte de a fugi din cort.

Afară, soarele coborâse spre linia orizontului, iar cerul era roșu-vinețiu. *Kbalasar*-ul așezase tabăra. Corturi și saltele de dormit erau răspândite peste tot, cât putea cuprinde cu privirea. Bătea un vânt fierbinte. Jhogo și Aggo săpau o groapă pentru a arde armăsarul mort. În jurul lui Dany se adunase o mulțime care o privea cu ochi negri, cu chipurile precum măștile de aramă. Îl văzu pe Ser Jorah Mormont, purtând acum cămașa de zale, cu transpirația curgând în broboane pe fruntea lui înaltă, cu un început de chelie. Își făcu drum printre Dothraki, ajungând lângă

Dany. Când văzu urmele roșii de pași lăsate pe pământ, culoarea păru că-i piere de pe față.

- Ce ai făcut, proastă mică? o întrebă cu asprime.

- A trebuit să-l salvez.

- Am fi putut fugi de aici, îi spuse el. Te-aș fi dus la Asshai, în siguranță, Prințesă. Nu ar fi fost nevoie...

- Chiar sunt prințesă pentru tine? îl întrebă ea.

- Știi prea bine că ești, zeei să ne aibă în paza lor.

- Atunci, ajută-mă acum.

Ser Jorah se strâmbă.

- Măcar dacă aș ști cum.

Vocea lui Mirri Maz Duur se înălță cu putere, ca un bocet care-i trimise lui Dany fiori pe șira spinării. Unii dintre Dothraki începură să murmure și se retraseră. Cortul era iluminat de vetrele care ardeau în interior. Prin pânda pătată de sânge, Dany întrevăzu umbre mișcându-se. Mirri Maz Duur dansa și nu era singură.

Dany văzu pe fețele Dothrakilor cuibărindu-se frica cea mai desăvârșită.

- *Asta nu trebuie să se întâmple*, tună Qotho.

Nu văzuse când se întorsese călărețul de sânge. Haggo și Cohollo erau cu el. Aduseseră cu ei bărbații pleșuvi, eunucii care vindeau cu cuțitul, acul și focul.

- *Asta se va întâmpla*, răspunse Dany.

- *Maegi*, mormăi Haggo. Iar bătrânul Cohollo, cel care-și legase viața de a lui Drogo pe când acesta era pe cale să se nască, același Cohollo care fusese întotdeauna bun cu ea, Cohollo o scuiă în față.

- Vei muri, *maegi*, promise Qotho, însă înainte de asta trebuie să moară alții. Își trase *arakh*-ul și o luă spre cort.

- Nu, strigă ea, nu trebuie să faci asta. Îl apucă de umăr, însă Qotho o îmbrânci la o parte. Dany căzu în genunchi, încrucișându-și brațele pe pântec, pentru a-și proteja copilul. Opriți-l, porunci ea *khas*-ului ei, ucideți-l!

Rakharo și Quaro stăteau lângă intrarea în cort. Quaro făcu un pas înainte, cu mâna pe mânerul biciului său, însă Qotho făcu o piruetă grațioasă, ca un dansator, iar tăișul curbat al *arakh*-ului se ridică. Îl lovi pe Quaro jos, sub braț, oțelul ascuțit și strălucitor trecând prin veșminte și piele, prin mușchi și oasele coastelor. Sângele țâșni, iar tânărul călăreț se dădu înapoi, icnind. Qotho trase lama afară.

- *Stăpân de cai*, strigă Ser Jorah Mormont, încearcă-mă și pe mine. Sabia sa lungă alunecă din teacă.

Qotho se răsucii, suduind. *Arakh*-ul se puse repede în mișcare, răsucindu-se în jurul capului său într-o învolburare strălucitoare, scăpărând ca un fulger, pe când cavalerul avansa în goană. Ser Jorah pară cât putu el de bine, însă loviturile cădeau foarte repede, atât de repede încât lui Dany i se părea că Qotho avea patru *arakh-uri* în tot atâtea mâini. Auzi izbitura sabiei pe zale, văzu scânteile zburând când lama lungă și curbată ricoșa dintr-o apărătoare. Deodată, Mormont se dădu îndărăt clătînându-se, iar Qotho sări din nou la atac. Partea stângă a feței cavalerului era roșie de sânge, iar pe coapsă i se deschidea o tăietură care trecea prin zale și-l făcea să șchiopăteze. Qotho îi arunca vorbe de ocară, făcându-l laș și mulgător de vaci, eunuc în veșminte de fier.

- Acum mori! îi promise el, iar *arakh*-ul dansă în lumina roșiatică a apusului. Înlăuntrul pântecului lui Dany, fiul ei o lovea cu sălbăticie. Tăișul curbat trecu de cel drept și mușcă adânc din coapsa cavalerului, acolo unde zalele se deschideau.

Mormont gemu și se clătina. Dany simți o durere ascuțită în pântec, iar pe coapse, umezeală. Qotho scoase un urlat de triumf, însă *arakh*-ul său dăduse peste un os și, preț de o clipă, rămase înțepenit. Era destul. Ser Jorah își coborî sabia cu toată forța care-i mai rămăsese, trecând cu ea prin carne și mușchi și oase, iar antebrațul lui Qotho se desprinse de trup, agățat doar de o fâșie subțire de piele. Următoarea lovitură a cavalerului ținti urechea dușmanului, atât de aprigă, încât fața lui Qotho păru aproape că se spulberă.

Dothrakii țipau, Mirri Maz Duur se jelua înlăuntrul cortului cu o voce care nu mai avea nimic omenesc, iar Quaro ceru apă și muri. Dany țipă după ajutor, însă nu o auzi nimeni. Rakharo se lupta cu Haggio, *arakh*-ul dansând cu alt *arakh*, până ce biciul lui Jhogo pocni, tare ca un tunet, încolăcindu-se în jurul gâtului lui Haggio. O smucitură și călărețul de sânge căzu pe spate, pierzându-și echilibrul și sabia. Rakharo țâșni înainte urlând, răsucindu-și *arakh*-ul în jos cu ambele mâini, spre capul lui Haggio. Vârful îl lovi chiar între ochi, roșu și tremurător. Cineva azvârli o piatră,

iar când Dany privi, umărul ei era zdrelit și însângerat.

- Nu, izbucni ea în plâns, nu, vă rog, opriți-vă, prețul este prea mare, e prea mare. Mai multe pietre trecură iu zbor. Încercă să se târască spre cort, însă Cohollo o prinse. Cu degetele în părul ei, îi trase capul pe spate și ea simți pe gât atingerea rece a unui cuțit.

- Copilul meu, plânse ea, și poate că zeii o auziseră pentru că pe Cohollo îl lovi o moarte năprasnică. Săgeata lui Aggo îl izbise sub braț, străpungându-i plămâni și inima.

Când, în cele din urmă, Daenerys găsi suficientă forță ca să-și ridice capul, văzu mulțimea dispersându-se, Dothrakii retrăgându-se în tăcere spre corturile și saltelele lor de dormit. Unii înșeuau caii și plecau în galop. Soarele apusese. Focurile ardeau peste tot prin *khalasar*, mari pălălăi portocalii care pocneau furioase și azvârleau scânteii prin văzduh. Încercă să se ridice, însă o cuprinse o sfârșeală dureroasă, strângând-o ca pumnul unui uriaș. I se tăiasse respirația; tot ce mai putea să facă era să gâfâie. Sunetul vocii lui Mirri Maz Duur era ca un bocet funebru. Înăuntrul cortului dansau umbrele.

Un braț o apucă de șold și Ser Jorah o ridică în picioare. Fața lui era plină de sânge lipicios, iar Dany observă că-și pierduse jumătate dintr-o ureche. O apucară convulsiile în brațele lui, pe când durerea o copleși din nou, și-l auzi pe cavaler strigând după slujnicele sale, să-l ajute. *Oare de te sunt toți atât de temători?* Știa însă răspunsul. O săgeta un alt val de durere, dar reuși să-și înăbușe un țipăt. Se simțea de parcă fiul ei ar fi avut câte un cuțit în fiecare mână, de parcă și-ar li tăiat drum prin ea, să iasă afară.

- Doreah, blestemată să fii tu, mugi Ser Jorah. Vino aici. Adu moașele.

- Nu vor să vină. Spun că e blestemată.

- Ori vin, ori le iau capetele.

Doreah începu să plângă.

- Au fugit, lordul meu.

- *Maegi*, spuse cineva; să fi fost Aggo? Duceți-o la *maegi*.

Nu, ar fi vrut să spună Dany, *nu, nu asta, nu aveți voie asta*, însă când deschise gura îi scăpă un lung vaiet de durere, iar pielea i se acoperi de transpirație. Ce era cu ei, nu puteau vedea? În interiorul cortului dansau tot felul de

forme, dând ocol vetrei și căzii însângerate, beznă pe mătasea cortului, iar unele nici nu păreau a fi omenești. Zări umbra unui lup imens și o alta ca de bărbat cuprins de flăcări.

- Femeia Miel cunoaște secretele patului de naștere, spuse Irri. Așa spunea, am auzit-o eu.

- Da, căzu Doreah de acord. Și eu am auzit-o.

Nu, strigă ea, sau poate că numai i se păruse, pentru că nici măcar o șoaptă nu i se desprinsese de pe buze. Era cărată de cineva. Ochii i se deschiseră privind spre cerul mort, negru și sumbru, lipsit de stele. *Vă rog, nu*. Glasul lui Mirri Maz Duur se auzea tot mai tare, până ce umplu întreaga lume. *Formele!* țipă ea. *Dansatorii!*

Ser Jorah o duse în cort.

ARYA

Aroma pâinii calde împrăștiindu-se din brutăriile de pe strada Fainei era mai dulce decât orice parfum pe care-l mirosise vreodată Arya. Inspiră adânc și se trase mai aproape de porumbel. Era unul grăsuliu, împestrițat cu maro, ocupat cu ciugulitul cojii de pâine căzute între două pietre de pavaj, însă când umbra Aryei îl atinse, își luă zborul.

Sabia ei de lemn țâșni și-l lovi în aer, la doi pași de pământ, și pasărea căzu într-o involburare de pene maro. Ajunse la el într-o clipă, apucând o aripă, pe când porumbelul se zbătea. O pișcă de mână. Îl apucă de gât și-l răsuci până ce simți cum pocnește osul. În comparație cu pisicile, prinderea porumbeilor era *o nimica toata*.

Un septon în trecere îi aruncă o privire piezișă.

Ăsta-i locul cel mai bun unde poți găsi porumbei, îi explică Arya netezindu-și hainele și recuperându-și sabia de lemn de pe jos. Vin pentru firimituri.

Septonul se grăbi să plece. Prinse porumbelul la centură și o luă în sus, pe stradă. Un bărbat împingea o cotigă cu două roți încărcată cu tarte: mirosul lor amintea de mure, lămâi și caise. Stomacul ei slobozi un chiorăit zgomotos, a gol.

- Aș putea lua și eu una? se pomeni spunând. De lămâie sau... de orice fel.

Bărbatul o măsură cu privirea. În mod clar nu-i plăcea ceea ce-i vedeau ochii.

- Trei parale.

Arya se bătu cu sabia de lemn pe cizmă.

- Îți dau în schimb un porumbel gras, zise ea.

- Să-ți ia Ceilalți porumbelul, zise bărbatul.

Tartele erau calde încă, scoase din cuptor. Mirosul lor îi lăsa gura apă, dar nu avea trei parale... nici măcar una. Îi aruncă bărbatului o privire, amintindu-și ce spunea Syrio despre *privit*. Era scund, cu o burtă mică și rotundă, iar când se deplasa, părea că-și menajează puțin piciorul stâng. Tocmai se gândea că, dacă ar înșfăca o tartă și ar fugi, el nu ar fi în stare s-o prindă, când omul spuse:

- Să-ți ții acasă mâinile jechoase. Mantiile aurii știu cum să trateze micii șobolani hoți și murdari, la asta se pricep.

Arya se uită neliniștită în spate. Doi dintre străjerii din Garda Orașului stăteau la intrarea unei alei. Mantiile lor atârnavă până aproape de pământ, lâna grea era vopsită din belșug cu auriu; zalele lor și cizmele și mănușile erau negre. Unul dintre ei avea o sabie lungă la șold, iar celălalt un ciomag din fier. Cu ultima privire pofcioasă aruncată tartelor, Arya se trase de lângă cotigă și se grăbi să plece.

Mantiile aurii nu-i dăduseră nici o atenție, însă numai la vederea lor i se strângea stomacul. Arya se ținuse cât de departe putea de castel, dar chiar de la depărtare putea vedea capetele putrezind pe vârful zidurilor roșii. Stoluri de ciori se ciorovăiau zgomotoase pentru fiecare dintre țestele acoperite de muște. Prin Fundătura Puricilor se vorbea că mantiile aurii se dăduseră de partea Lannisterilor, iar comandantul lor fusese înălțat la rangul de lord, cu pământuri la Trident și un loc în consiliul regelui.

Mai auzise și alte lucruri, lucruri îngrozitoare, care pentru ea nu aveau nici un înțeles. Unii spuneau că tatăl ei îl omorâse pe Regele Robert și că, la rândul lui, fusese doborât de Lordul Renly. Alții insistau că *Renly* îl ucisese pe rege, în urma unei certe de bețivani între frați. De ce altceva fugise el în puterea nopții, ca un hoț de rând? Una dintre povești susținea că regele fusese răpus de un vier în timpul vânătorii și că murise *mâncând* vierul, îmbuibându-se atât de tare încât crăpase la masă. Nu, regele murise la masă, pretindeau alții, dar numai pentru că Varys Păianjenul îl otrăvise. Ba, de fapt, fusese chiar *regina* cea care-l otrăvise. Nu, murise de vărsat. Nici vorbă, se înecase cu un os de pește.

Toate aceste povești aveau un singur lucru în comun: Regele Robert era mort. Clopotele din cele șapte turnuri ale Marelui Sept lui Baelor bătuseră timp de o zi și o noapte, rostogolindu-și peste oraș tunetul jelaniei cu un glas de bronz. Băteau clopotele numai pentru moartea unui rege, îi spusese Aryei o calfă de tăbăcar.

Tot ce voia ea era să se ducă acasă, însă plecarea din Debarcaderul Regelui nu era atât de simplă pe cât sperase. Istorisirile despre război erau pe buzele tuturor, iar mantiile aurii erau atât de dese pe meterezele orașului precum puricii pe... ei bine, pe ea. Dormise în Fundătura Puricilor, pe acoperișuri și în grajduri, acolo găsisese un loc unde să se

întindă, și nu-i trebuise mult timp să afle că numele cartierului era meritat.

În fiecare zi de la evadarea ei din Fortăreața Roșie, trecuse pe rând pe la fiecare din cele șapte porți ale orașului. Poarta Dragonului, Poarta Leului, Vechea Poartă erau toate închise și zăbrelite. Poarta Noroiului și Poarta Zeilor erau deschise, însă numai pentru cei care voiau să intre în oraș, gărzile nelăsând pe nimeni să iasă. Celor cărora li se îngăduia să plece o făceau prin Poarta Regelui sau Poarta de Fier, însă posturile de gardă de acolo erau ocupate de soldații înarmați până-n dinți ai Lannisterilor, cu mantiile lor purpurii și coifurile cu cap de leu. Spionându-i de pe acoperișul unui han de lângă Poarta Regelui, Arya îi văzuse scotocind prin căruțe și călești, obligându-i pe călăreți să-și deschidă coburii de la șa, interogându-i pe toți cei care încercau să treacă pe jos.

Uneori, se gândea să treacă râul înot, însă vijelioasa Apă Neagră era lată și adâncă și toți erau de acord că existau curenți înșelători și periculoși. Nu avea nici o para ca să-l poată plăti pe barcagiu sau să facă traversarea cu vreo ambarcațiune.

Tatăl său, lordul, o învățase să nu fure niciodată, însă era din ce în ce mai greu să-și amintească asta. Dacă nu pleca de aici cât de curând, va trebui să-și încerce norocul cu mantiile aurii. Nu mai flămânzise din ziua în care învățase cum să doboare păsări cu sabia ei de lemn, însă se temea că prea multă carne de porumbel o va îmbolnăvi. Vreo doi îi mâncase cruzi, până dăduse de Fundătura Puricilor.

În Fundătură erau bodegi pe toată lungimea aleilor, unde ceaune uriașe cu tocană clocoteau de ani de zile și puteai să schimbi o jumătate de pasăre pentru un colț de pâine uscată sau un castron cu „fiertură”. Ba mai mult, îți mai înfingeau cealaltă jumătate într-o frigare și o puneau la foc, prăjind-o pentru tine, atât timp cât o jumuleai singur de pene. Aiya ar fi dat orice pentru o cană cu lapte și o plăcintă cu lămâie, însă nici fiertura nu era chiar atât de rea. De obicei, avea orz și bucăți de morcov și ceapă sau gulie, și uneori chiar măr, cu un strat subțire de grăsime plutind la suprafață. În general, încerca să nu se gândească la carne. O dată, primise o bucată de pește.

Singura problemă era că bodegile nu erau niciodată pustii și chiar când își termina iute mâncarea, Arya îi putea simți pe ceilalți cum o priveau. Unii dintre ei se uitau la cizmele ei, alții la mantie și ea știa la ce se gândeau. Altora le putea simți privirile strecurându-i-se pe sub haine; *nu știa* la ce se gândeau, și asta o speria mai mult. De două ori, a fost chiar urmărită pe alei și fugărită, dar până acum nimeni nu fusese încă în stare s-o prindă.

Brațara de argint pe care sperase să o vândă îi fusese furată în prima noapte petrecută în afara castelului, împreună cu bocceaua cu haine bune, în timp ce dormea într-o casă arsă, lângă Aleea Porcului. Tot ce-i rămăsese erau mantia în care fuseseră adunate lucrurile, haina din spate, sabia de lemn și... Acul. Dormise pe Ac, altfel și el i-ar fi fost luat; valora mai mult decât toate celelalte lucruri la un loc. De atunci, Arya se obișnuise să meargă cu mantia înfășurată pe brațul drept, pentru a scunde sabia de la șold. Bățul de lemn pe care-l căra în mâna stângă, să-l vadă toți, era pentru alungat jefuitorii, însă prin bodegi erau destui care nu s-ar fi speriat nici dacă ar fi avut o secure de luptă. Asta era suficient ca să-i piară pofta de porumbel și pâine veche. Destul de des se ducea la culcare flămândă, în loc să suporte privirile tuturor.

Odată ajunsă în afara orașului, ar găsi zmeură bună de cules sau livezi pe care le-ar putea vizita pentru mere sau cireșe. Arya își amintea că văzuse câteva de pe drumul regelui, în timpul călătoriei spre sud. Și mai putea săpa după rădăcini prin păduri, ba chiar să și prindă câțiva iepuri. În oraș, singurele vietăți pe care le putea prinde erau șobolanii, pisicile și câinii costelivi. Ea auzise că bodegile îi dădeau un pumn de parale pentru câțiva căței, însă nu-i plăcea să se gândească la asta.

Mai jos de strada Fainei era un labirint de alei întortocheate și răscruci. Arya se avântă în mulțime, încercând să pună o distanță cât mai mare între ea și mantiile aurii. Învățase să se țină pe mijlocul străzii. Uneori trebuia să se ferească de căruțe și cai, însă îi putea vedea venind. Dacă mergeai prin apropierea caselor, oamenii te puteau înhăța. Pe unele străzi nu puteai face altceva decât să te lipești de ziduri; casele erau atât de apropiate unele de altele, încât aproape că se îmbrățișau.

O ceată gălăgioasă de copii trecu de ea în fugă, alergând după un cerc. Arya se uită după ei cu mâhnire, amintindu-și de vremurile când și ea se juca cu cercul împreună cu Bran și Jon, cu fratele lor mai mic, Rickon. Se întrebă cât de mare se făcuse acum Rickon și dacă Bran era trist. Ar fi dat orice ca Jon să fie aici și să-i spună „surioară” și să-i ciufulească părul. Nu că ar fi trebuit ciufulit. Își văzuse imaginea oglindită în ochiurile de apă și nu credea că părul ei ar putea fi mai ciufulit de atât.

Încercase să vorbească cu copiii de pe străzi, în speranța că și-ar fi putut face vreun prieten care să-i ofere un loc de dormit, însă probabil că spusese ce nu trebuia. Cei mici îi aruncau ocheade neliniștite și fugeau dacă se apropia de ei. Cei mai mari începeau să-i pună întrebări la care Arya nu putea răspunde, o făceau în toate felurile și încercau să fure de le ea. Ieri, o fată sfrijită și desculță, având de două ori vârsta ei, o trântise la pământ și se apucase să-i tragă cizmele din picioare, însă Arya o pocnise peste ureche cu sabia ei de lemn și o făcuse să plece văicărindu-se și sângerând.

Un pescăruș se roti pe deasupra când își făcea drum pe deal în jos, spre Fundătura Puricilor. Arya îl privi gânditoare, însă era mult dincolo de raza de acțiune a bățului ei. O făcu să se gândească la mare. Poate că aceasta era calea de scăpare. Bătrâna Nan obișnuia să-i spună povești despre băieți care se strecuraseră nevăzuți pe galerele de negoț și plecaseră pe mare spre tot felul de aventuri. Poate că și ea ar fi putut face la fel. Se hotărî să facă o vizită pe malul râului. Era, oricum, în drum spre Poarta Noroiului și pe asta nu o verificase astăzi.

Cheiurile erau neobișnuit de liniștite când Arya ajunse acolo. Cercetă cu privirea alte două mantii aurii care mergeau una lângă alta prin piața de pește, însă nu o învredniciră nici măcar cu o otheadă. Jumătate dintre tarabe erau goale și i se păru că erau mai puține corăbii la docuri decât își amintea ea. Pe Apa Neagră, trei galere de război ale regelui navigau în formație, chilele vopsite cu auriu despărțind apa când vâslele lor se ridicau și coborau. Arya le privi o vreme, apoi își văzu de drum de-a lungul râului.

Când văzu străjerii, pe cel de-al treilea chei, cu mantiile

cenușii tivite cu satin alb, inima aproape că i se opri în piept. Culorile Casei Winterfell îi aduseră lacrimi în ochi. În spatele lor, o galeră zveltă, cu trei punți, se legăna la ancoră. Arya nu putea descifra numele de pe copastie; cuvintele erau ciudate, în Myrishiană, Braavosi, poate chiar Valyriană Literară. Îl trase de mânecă pe un hamal care tocmai trecea.

- Vă rog, spuse ea, ce corabie este asta?

- Este *Vrăjitoarea Vântului*, plecată din Myr, răspunse bărbatul.

- E încă aici! izbucni ea.

Hamalul îi aruncă o privire nedumerită, dădu din umeri și-și văzu de drum. Arya o luă la fugă spre chei. *Vrăjitoarea Vântului* era corabia pe care tatăl ei o tocmise ca s-o ducă acasă... și aștepta încă! își închipuise că plecase pe mare cu secole în urmă.

Doi dintre străjeri jucau zaruri, în vreme ce un al treilea își făcea rondul, cu mâna pe măciulia sabiei. Jenată să-i lase s-o vadă plângând ca un bebeluș, se opri să-și șteargă ochii. Ochii ei, ochii ei, ochii ei, de ce...

Privește cu ochii tăi, îl auzi pe Syrio șoptind. Și Arya privi. Îi cunoștea pe toți oamenii tatălui ei. Cei trei în mantii cenușii erau necunoscuți.

Tu, strigă cel care-și făcea rondul. Ce cauți aici, băiete?

Ceilalți doi își ridicară privirile de la zarurile lor. Îi veni s-o ia imediat la goană, însă știa că dacă ar fi făcut-o, oamenii i-ar fi sărit în spate imediat. Se forță să se apropie. Căutau o fată, însă străjerul credea că-i băiat. Atunci, *va fi băiat*.

- Nu vreți să cumpărați un porumbel? Le arătă pasărea moartă.

- Pleacă de aici, zise străjerul.

Arya făcu ce i se spusese. Nu trebuia să se prefacă speriată, în spatele ei, bărbații își reluaseră jocul de zaruri.

N-ar fi putut spune cum se întorsese înapoi în Fundătura Puricilor, însă găfâia din greu când ajunse pe străzile dintre dealuri, înguste și întortocheate, nepavate. Fundătura avea propria ei duhoare, un miros de lături și grajduri și tăbăcării, amestecat cu mirosul acru al cârciumilor și al lupanarelor de doi bani. Arya își continuă drumul prin labirintul mohorât. Abia când simți o boare de fiertură

ieșind pe ușa unei bodegi își dădu seama că nu mai avea porumbelul. Probabil îi alunecase de la cingătoare când o luase la fugă, sau poate că i-l furase cineva pe nesimțite. Pentru o clipă, îi veni din nou să plângă. Ar fi trebuit să se întoarcă din drum, înapoi spre strada Fainei, ca să găsească unul la fel de rotofei.

Departe, peste oraș, începură să bată clopotele. Arya privi în sus, ascultând, întrebându-se ce însemna.

- Asta ce mai e? Întrebă un bărbat gras din ușa bodegii.

- Iarăși clopotele, zeii s-aibă milă, se vaită o bătrână.

O târfă cu părul roșcat, legat cu o eșarfă din mătase pictată, deschise o fereastră de la etajul al doilea.

- A murit acum și băiețandru-rege? strigă ea în jos, aplecându-se pe fereastră. Ah, ce mai băiat, ăștia nu rezistă prea mult. În timp ce râdea, un bărbat gol o cuprinse cu brațele din spate, mușcând-o de gât și mângâindu-i sânii grei și albi care alunecaseră la vedere din cămașa largă.

- Târfă proastă, îi strigă bărbatul gras. Regele n-a murit, sunt clopotele de adunare. Dintr-un singur turn. Când moare regele, bat toate clopotele din oraș.

- Ia te uită, mai termină cu mușcatul, altfel am *si-ți* trag eu clopotele, zise femeia de la fereastră bărbatului din spatele ei, împingându-l cu cotul. Atunci cine a murit, dacă nu regele?

- Este o adunare, repetă grasul.

Doi băieți apropiați de vârsta Aryei trecură de ea în goana mare, împrăștiind apa din băltoacă. Bătrâna îi ocări, însă ei continuă să alerge. Și alți oameni porniră pe deal în sus, să vadă ce era cu gălăgia. Arya alergă după băiatul mai lent.

- Unde mergeți? strigă când ajunse în spatele lui. Ce se întâmplă?

El se uită în urmă, fără să încetinească.

- Mantiile aurii îl duc la sept.

- Pe cine? strigă ea din nou, alergând din greu.

- *Mâna!* Au să-i ia capul, zice Buu.

O căruță în trecere lăsase un șanț adânc pe stradă. Băiatul sări peste el, însă Arya nu-l văzuse. Alunecă și căzu cu fața înainte, zdrelindu-și genunchiul de o piatră și lovindu-și degetele când palma ei lovi pământul bătătorit.

Acul i se așeză între picioare. Începu să se smiorcăie când se chinui să se ridice în genunchi. Degetul mare al mâinii stângi era plin de sânge. Când se apucă să-l sugă, văzu că jumătate de unghie se rupsese, smulsă în cădere. Mâinile o dureau, iar genunchiul era și el însângerat.

- *Faceți loc!* strigă cineva pe stradă. *Faceți loc pentru lorzii de Redwyne!*

Arya se grăbi să iasă de pe drum înainte să fie călcată de copitele cailor - patru soldați din gardă, pe cai uriași, gonind în galop. Purtau mantii cadrilate, albastru cu rubiniu. În urma lor, doi nobili tineri călăreau unul lângă altul o pereche de iepe castanii, asemănătoare ca două picături de apă. Arya îi văzuse în curte de sute de ori: gemenii Redwyne. Ser Horas și Ser Hobber, potrivit de tineri, cu părul roșcat și fețele pătrate, pistruiate. Sansa și Jeyne Poole obișnuiau să le spună Ser Horror și Ser Slobber, și să chicotească de fiecare dată când dădeau cu ochii de ei. Acum nu arătau deloc drăguț.

Toată lumea se deplasa în aceeași direcție, în grabă, să vadă de ce băteau clopotele. Acum dangătul era mai tare, clămpănind, chemând. Arya se alătură valului de oameni. Degetul mare o durea atât de tare acolo unde-și rupsese unghia, încât se străduia să nu înceapă să plângă. Își mușcă buza și șchiopată cu ceilalți, ascultând glasurile agitate din jur.

- ...Mâna Regelui, Lordul Stark. Îl duc la Septul lui Baelor.

- Am auzit că-i mort.

- Cât de curând, cât de curând. Uite, pun rămășag pe un cerb de argint că-l vor descăpățâna.

- A trăit deja prea mult, trădătorul.

Bărbatul scuiță. Arya se strădui să-și regăsească glasul.

- El *niciodată...*, începu ea, însă era doar un copil, nici n-o luară în seamă.

- *Smintitule!* Nu au de gând să-l descăpățâneze. De când se execută trădătorii pe treptele Marelui Sept?

- Păi, doar nu au de gând să-l ungă cavaler. Eu am auzit că Stark l-a ucis pe bătrânul Rege Robert. Cică i-a tăiat beregata în pădure, iar când l-au găsit, stătea acolo lângă el, calm, și zicea că un vier i-a făcut-o Maiestății Sale.

- Ah, dar asta nu-i adevărat, a fost propriul său frate cel care i-a făcut-o, Renly acela cu coarnele lui de aur.

- Mai tacă-ți gura mincinoasă, femeie. Nici nu știi ce spui, înălțimea Sa este un om foarte bun.

Când ajunseră pe strada Surorilor, stăteau deja ca sardelele. Arya lăasă curentul uman s-o poarte până pe Dealul lui Visenya. Piața pavată cu marmură albă era ocupată de o masă compactă de oameni, cu toții țipând surescitați unul la celălalt și încercând să se apropie cât mai mult de Marele Sept al lui Baelor. Clopotele se auzeau tare acolo.

Arya își croi drum prin mulțime, strecurându-se printre picioarele cailor și strângând tare în mână sabia de lemn. Din mijlocul mulțimii, tot ceea ce putea vedea erau brațe, picioare și burți, precum și cele șapte turnuri zvelte ale septului, ridicându-se deasupra capului. Zări o căruță de lemn și se gândi să se cațere pe ea, ca să vadă mai bine, dar se părea că și alții avuseseră aceeași idee. Căruțașul îi goni cu o plesnitură de bici.

Arya deveni tot mai disperată. Făcându-și drum spre rândurile din față, fu împinsă în piatra unui soclu. Se uită în sus, la Baelor cel Binecuvântat, regele-preot. Fixându-și sabia la cingătoare, începu să se cațere:

Unghia sa ruptă lăsa dâre de sânge pe marmură, însă în cele din urmă izbuti și se așeză la picioarele regelui.

Atunci îl văzu pe tatăl ei. Lordul Eddard stătea la amvonul Marelui Septon, în afara ușilor de la intrarea în templu, sprijinit de două dintre mantiile aurii. Era înveșmântat într-o tunică elegantă, din catifea cenușie, cu un lup alb brodat pe piept și o tunică din lână cenușie, tivită cu blană, însă era mult mai slab decât îl văzuse ea vreodată, fața sa suptă fiind schimonosită de durere. Nu stătea în picioare, ci era susținut; ghipsul de la piciorul rupt era cenușiu și putred.

În spatele lui era chiar Marele Septon în persoană, un bărbat îndesat, încărunțit de vârstă și îngrozitor de gras, înveșmântat în robe albe, lungi, cu o coroană imensă din fire de aur și cristale care-i învăluia capul în curcubee ori de câte ori se mișca.

Adunați în jurul ușilor, în fața amvonului din marmură, erau câțiva cavaleri și înalți lorzi. Joffrey era cel mai vizibil dintre ei, cu veșminte purpurii din mătăsuri și satin, cu modele de cerbi pregătiți de salt și lei care răgeau, cu o

coroană de aur pe cap. Regina-mamă stătea lângă el, îmbrăcată în haine negre cu purpuriu, având un voal cu diamante negre prins în păr. Arya îl recunoscuse și pe Câine, purtând o mantie albă ca neaua peste armura de un cenușiu întunecat, înconjurat de patru dintre străjerii din Garda Regelui. Îl mai văzu și pe eunucul Varys, alunecând printre lorzi în papucii lui moi și cu roba de damasc pepit și se gândi că bărbatul scund cu capă argintie și barbă ascuțită s-ar fi putut să fie cel care se duelase, cândva, pentru mama ei.

Iar acolo, în mijlocul lor, era Sansa, îmbrăcată în mătase albastră precum cerul, cu părul ei lung și roșcat spălat și buclat, cu brățări de argint la încheieturi. Arya se încruntă, întrebându-se ce făcea acolo sora ei, de ce părea atât de fericită.

Un șir lung de sulițași cu mantii aurii țineau mulțimea la respect, comandați de un bărbat solid, cu o armură dichisită, cu lac negru și filigran de aur. Mantia sa avea luciul metalic al adevăratelor mantii din aur.

Când clopotul încetă să mai bată, liniștea se abătu asupra mării piețe, iar tatăl ei își înălță capul și începu să vorbească, glasul său fiind atât de subțire și slab, că abia-l putea înțelege. Oamenii din spatele ei începură să strige *Ce?* și *Mai tare!* Bărbatul în armura neagră cu auriu se așeză în spatele tatălui și-l înghionti puternic. *Să-l lași în pace!* ar fi vrut să strige Arya, dar știa că n-ar asculta-o nimeni, își muscă buzele.

Tatăl ei ridică vocea și începu din nou să vorbească:

- Sunt Eddard Stark, Lord de Winterfell și Mână a Regelui, spuse el ceva mai tare acum, glasul său rostogolindu-se în piață, și mă înfățișez înaintea voastră pentru a-mi mărturisi trădarea în fața zeilor și a oamenilor.

- *Nu*, scânci Arya.

Sub ea, mulțimea începu să se agite și să strige. Batjocurile și obscenitățile umplură văzduhul. Sansa își ascunsese fața în palme. Tatăl ei ridică vocea și mai tare, străduindu-se să se facă auzit.

- Am trădat încrederea regelui și a prietenului meu, Robert, strigă el. Am jurat să-i apăr și să-i protejiez pe copiii lui, dar înainte să i se fi răcit sângele în vene, am plănuit să-l deposedez și să-l ucid pe fiul său și să pun mâna pe

tron eu însumi. Fie ca înaltul Septon și Baelor cel lubit și cei Șapte să fie martorii adevărului pe care-l rostesc: Joffrey Baratheon este adevăratul moștenitor al Tronului de Fier și, prin îndurarea tuturor zeilor, Stăpân al Celor Șapte Regate și Protector al Domeniului.

Din mulțime zbură o piatră. Arya țipă când își văzu tatăl lovit. Mantiile aurii îl ținură să nu cadă. Sângele îi curgea pe față de la o rană adâncă de pe frunte. Urmară și mai multe pietre. Una-l lovi pe străjerul din stânga tatălui său. O alta ricoșă din platoșa cavalerului în armură neagră cu auriu. Doi dintre oamenii din Garda Regelui se așezară în fața lui Joffrey și a reginei, protejându-i cu scuturile.

Mâna ei se strecură pe sub mantie și-l găsi pe Ac în teaca, își strânse degetele pe mânerul sabiei, mai tare decât oricând. *Vă rog, zei, luați-l în paza voastră, se rugă ea. Nu-i lăsați să-mi rănească tatăl.*

Înaltul Septon îngenunche în fața lui Joffrey și a mamei sale.

- După cum păcătuim, așa suferim, intona el cu o voce adâncă și puternică, mult mai tare decât tatăl ei. Acest om și-a mărturisit crimele înaintea zeilor și a oamenilor aici, în acest loc sfânt. În jurul capului său dansau curcubeie când ridică mâinile, rugător. Zeii sunt drepți, însă Baelor cel Binecuvântat ne învață că sunt și iertători. Ce vom face cu acest trădător, Maiestatea Voastră?

O mie de voci se uniseră în același strigăt, însă Arya nu le auzi. Prințul Joffrey... Nu, *Regele Joffrey* ieși de după scuturile Gărzii Regale.

- Mama mă îndeamnă să-l las pe Lordul Eddard să îmbrace hainele negre, iar Lady Sansa m-a rugat fierbinte pentru viața tatălui ei. Se uită direct la Sansa și apoi zâmbi, iar pentru o clipă Arya se gândi că zeii îi ascultaseră rugăciunea - asta doar până ce Joffrey se întoarse înapoi spre mulțime și spuse: însă ele suni femei, bune la suflet. Atât timp cât sunt regele vostru, trădarea nu va scăpa nepedepsită. Ser llyn, adu-mi capul acestui om!

Mulțimea mugii, iar Arya simți cum statuia lui Baelor se clatină sub asaltul oamenilor. Marele Septon se agăță de capa regelui, iar Varys veni degrabă, dând din mâini, chiar și regina îi spuse ceva, însă Joffrey scutură din cap. Lorzii și cavalerii se dădură la o parte la trecerea lui, înalt și

descărnat, un schelet în zale de fier, Dreptatea Regelui. Slab, ca de la mare depărtare, Arya o auzi pe sora ei țipând. Sansa căzuse în genunchi, plângând isterică. Ser Ilyn Payne urcă treptele amvonului.

Arya își dădu drumul de la picioarele lui Baelor și se aruncă în mulțime, trăgând Acul. Căzu peste un bărbat cu șorț de măcelar, doborându-l. Imediat, cineva o lovi în spate și aproape că fu azvârlită și ea la pământ. În jurul ei se strânsesă trupuri, împiedicându-se și călcând peste bietul măcelar. Arya le lovi cu Acul.

Sus, la amvon, Ser Ilyn Payne făcu un gest, iar cavalerul în armură neagră și aurie dădu un ordin. Mantiile aurii îl azvârliră pe Lordul Eddard pe marmură, cu capul atârând peste margine.

- Hei, tu de colo! strigă spre Arya o voce mânioasă, însă ea țâșni înainte, dând oamenii la o parte, zbatându-se printre ei, izbind pe oricine-i stătea în cale. O mână se grăbi s-o prindă de picior, iar ea tăie, lovind la fluieralele picioarelor. O femeie căzu, Arya trecu peste spatele ei lovind în ambele părți, dar nu era bine *deloc*, erau prea mulți oameni, nici nu făcea un gol în jur că mulțimea îl umplea din nou. Cineva o îmbrânci într-o parte. Încă o mai putea auzi pe Sansa plângând.

Ser Ilyn scoase din teaca de la spate o sabie lungă, pentru ambele mâini. Când ridică tăișul deasupra capului, lumina soarelui păru că alunecă și dansează pe metalul întunecat, licărind dintr-un tăiș mai ascuțit ca briciul. *Gheața*, se gândi ea, *are Gheața!*

Lacrimile i se scurgeau pe față, orbind-o. Și atunci o mână ieșită din înghesuială îi cuprinse brațul ca o capcană pentru lupi, strângând-o atât de tare încât Acul îi zbură din pumn. Arya fu ridicată de la pământ. Ar fi căzut dacă nu ar fi ținut-o, cu ușurința cu care ar fi ținut o păpușă. O față se lipi de a ei, cu păr lung și negru și o barbă încâlcită și dinți putrezi.

- *Nu te uita!* mârâi spre ea o voce.

- Eu... eu...eu..., începu Arya să bocească. Bătrânul p scutură atât de violent, încât îi clănțaniră dinții.

- Tacă-ți gura și închide ochii, *băiete*. Slab, de parcă ar fi fost la mare depărtare, auzi un... *zgomot*... un sunet moale, ca un oftat, de parcă un milion de oameni ar fi expirat în

același timp. Degetele bătrânului i se înfipseră în braț, tari ca fierul. Uită-te la mine. Da, așa să faci, la mine. Respirația îi era încărcată de mirosul vinului prost. Îți amintești, *băiete*?

Mirosul fu cel care-i aminti. Arya văzu părul năclăit, lipit, mantia neagră, peticită, prăfuită, care-i acoperea umerii strâmbi, ochii negri și necruțători, scăpărând spre ea. Își aminti de fratele în negru, care venise să-l caute pe tatăl ei.

- Acum mă cunoști, nu-i așa? Uite ce băiat isteț! Scui pă. Acum s-a terminat. Tu vii cu mine și-ți vei ține gura ferecată. Când încercă să răspundă, o scutură din nou, chiar mai tare. *Taci*, îți spun!

Piața începuse să se golească. Mulțimea se dizolvă în jurul lor, pe când oamenii se duceau în treburile lor. Însă viața Aryei parcă se sfârșise. Năucă, începu să meargă lângă... *Yoren, da numele lui este Yoren*. Nu-și aminti că-și recuperase Acul, până când nu-i dădu el sabia înapoi.

- Sper că poți să te folosești de asta, băiete.

- Nu sunt..., începu ea.

O împinse în pragul unei uși și-și înfipse degetele murdare în părul ei, smucind-o, trăgându-i capul înapoi.

- ...un *băiat* isteț, asta ai vrut să spui, nu?

În cealaltă mână ținea un cuțit.

Când lama fulgeră spre fața ei, Arya se trase înapoi, lovind cu sălbăticie, smucindu-și capul dintr-o parte în alta, însă o apucase de păr atât de tare, încât simți cum îi crapă pielea de pe țeastă, iar pe buze îi veni gustul sărat al lacrimilor.

BRAN

Cei mai în vârstă erau mari, de șaptesprezece și optsprezece ani împliniți. Unul avea douăzeci. Majoritatea erau mai tineri, de șaisprezece ani sau chiar mai puțin.

Bran îi privea din balconul turnului Maesterului Luwin, ascultându-le icnetele și sudălmile când își răsuceau bețele și săbiile de lemn. Curtea răsuna de pocnetul lemnului pe lemn, punctat mult prea adesea de bufnituri și răcnete de durere, când vreo lovitură atingea pielea sau carnea. Ser Rodrik se plimba printre băieți, cu fața înroșită între favoriții săi albi, mormăind la câte unul sau la toți. Bran nu l mai văzuse niciodată pe bătrânul cavaler arătând atât de furios.

- Nu, continua să repete. Nu, nu, nu.

- Nu luptă prea bine, spuse Bran neîncrezător.

Îl scarpină absent pe Vară în dosul urechilor, în vreme ce lupul străvechi sfâșia o halcă de carne. Oasele trosneau între colții lui.

- Asta-i ceva sigur, se învoi Maester Luwin, oftând îndelung. Se uita prin tubul său mare, cu lentile Myrishiene, măsurând umbre și notând poziția unei comete care atârna pe cerul dimineții. Dar cu timpul... Ser Rodrik are dreptate, avem nevoie de oameni pe metereze. Tatăl tău, lordul, a luat cu el floarea gărzii la Debarcaderul Regelui, iar fratele tău i-a luat pe restul, împreună cu toți bărbații pe o rază de multe leghe împrejur. Mulți nu se vor mai întoarce, iar noi trebuie să găsim alții care să-i înlocuiască.

Bran se uită nemulțumit spre băieții care nădușeau jos, în curte.

- Dacă încă aș mai avea picioarele, aș putea să-i bat pe toți. Își aminti de ultima dată când ținuse o sabie în mâini, când regele venise la Winterfell. Fusese doar o sabie de lemn, dar îl azvârlise la pământ pe Prințul Tommen de vreo cincizeci de ori. Ser Rodrik ar putea să mă învețe să folosesc o halebardă cu mâner lung, iar Hodor ar putea fi picioarele de care am nevoie. Am putea fi un cavaler împreună.

- Mă tem că asta-i... imposibil, zise Maester Luwin. Bran, când un bărbat luptă, brațele, picioarele și mintea lui trebuie să fie una.

Jos, în curte, Ser Rodrik striga:

- Luptați ca niște găscani. Te lovește, iar tu-l lovești și mai tare. *Parează!* Blochează lovitură. Ciondăneala de găscani nu-i de-ajuns. Dacă ați avea săbii adevărate, prima lovitură v-ar reteza brațul! Unul dintre băieții râse, iar bătrânul cavaler se repezi asupra lui. Râzi?! Asta-i culmea! Luptați ca un arici!

- Cândva a existat un cavaler care nu putea vedea, continuă Bran cu încăpățănare, pe când Ser Rodrik se agita jos. Bătrâna Nan mi-a povestit de el. Avea o prăjină lungă, cu lame la ambele capete, și o putea roti cu mâinile și să doboare doi dintr-odată.

- Symeon Ochi-de-Stea, făcu Luwin scriind numere într-un catastif. Când și-a pierdut ochii, a pus safire în formă de stea în găvanele goale, sau cel puțin așa pretind menestreliei. Bran, asta-i doar o poveste, la fel ca legendele despre Florian Smintitul. O legendă din Vremea Eroilor. Trebuie să uiți de visele astea, nu vor face altceva decât să-ți amărească inima.

Când pomeni de vise, își aminti.

- Am visat din nou ciroiul, azi-noapte. Cel cu trei ochi. A zburat până în camera mea de culcare și mi-a spus să vin cu el, și așa am făcut. Ne-am dus jos, la cripte. Tata era acolo și am vorbit. Era trist.

- Și ce-i cu asta? Luwin se uită prin tubul său.

- Era ceva legat de Jon, cred. Visul fusese foarte tulburător, mai mult decât oricare altul dintre cele cu ciroiul. Hodor nu se duce la cripte.

Maester abia dacă-l asculta, Bran putea vedea asta. Își ridică privirile de la tub, clipind.

- Hodor nu...

- Nu s-ar duce la cripte. După ce m-am trezit, i-am spus să mă ducă jos, să văd dacă tata era acolo cu adevărat. Prima oară nici n-a priceput ce-i spuneam, însă l-am făcut să mă ducă până la trepte, spunându-i pe unde să meargă, dar de acolo n-a mai vrut să coboare. Stătea la capătul treptelor și spunea: „Hodor”, de parcă s-ar fi speriat de întuneric, însă aveam o torță. M-a enervat atât de tare, încât aproape că i-am tras una în cap, așa face întotdeauna Bătrâna Nan. Remarcă felul în care se încruntase Maester și adăugă în grabă: Dar nu l-am pocnit.

- Bine. Hodor este un om, nu un catâr, să fie bătut.
- În vis, am zburat jos cu cioroiul, dar nu pot face asta când sunt treaz, explică Bran.

- De ce ai vrea să cobori la cripte?
- V-am spus deja. Ca să-l caut pe tata.

Maester trase de lanțul din jurul gâtului, așa cum făcea întotdeauna când nu-i convenea ceva.

- Bran, copil dulce, într-o bună zi Lordul Eddard va sta și el sub lespede, lângă tatăl lui și tatăl tatălui său, precum toți cei din neamul Stark până la vechii Regi ai Nordului... dar abia peste foarte mulți ani, ziii se vor învrednici de asta. Tatăl tău este prizonierul reginei la Debarcaderul Regelui. Nu-l vei găsi în cripte.

- A fost acolo, noaptea trecută. Am vorbit cu el.
- Băiat încăpățânat ce ești, oftă Maester, punându-și ceaslovul la o parte. Ai vrea să mergi să vezi?

- Nu pot. Hodor nu se duce acolo, iar treptele sunt prea înguste și prea întortocheate pentru Dansatoare.

- Cred că aș putea rezolva eu acest neajuns.

În locul lui Hodor fu chemată barbara Osha. Era înaltă și aspră și nu făcea nazuri, era gata să meargă oriunde i se porunca.

- Am trăit o viață întreagă dincolo de Zid, iar o groapă în pământ nu mă înspăimântă deloc, lorzii mei, spuse ea.

- Vară, vino, făcu Bran pe când ea-l ridică în brațele musculoase și puternice.

Lupul străvechi își abandonă osul și se luă după ei când Osha îl duse pe Bran prin curte și în jos, pe treptele în spirală, spre tainița rece de sub pământ. Maester Luwin mergea înaintea lor, cu o torță. Lui Bran nici măcar nu-i păsa prea tare că-l căra în brațe și nu în spate. Ser Rodrik ordonase ca lanțul Oshei să fie scos, din moment ce slujise atât de bine și cu credință de când se afla la Winterfell. Dar încă mai avea cătușele grele de fier în jurul gleznelor, un semn că nu aveau încă încredere totală în ea, însă nu-i stânjeneau pașii siguri pe trepte.

Bran nu-și mai amintea când fusese ultima oară în cripte. Era sigur că fusese *înainte*. Când era mic, obișnuia să se joace acolo cu Robb și Jon și cu surorile sale.

Dorea ca ei să fie acum aici; tainița nu i s-ar mai fi părut atât de întunecoasă și înspăimântătoare. Vară se strecură

în bezna tăcută, apoi se opri și înălță capul, adulmecând în aerul rece și mort. Își dezveli colții și se trase îndărăt, cu ochii lucind ca aurul în lumina torței. Chiar și Osha, dură ca fierul călit, părea să nu se simtă prea în largul ei.

- Ce oameni mohorâți, spuse ea privind șirul lung al Starkilor din granit, așezați pe tronurile lor.

- Erau Regii Iernii, șopti Bran. Cumva, i se părea nepotrivit să vorbească tare aici. Osha zâmbi.

- Iarna nu are rege. Dacă ai fi văzut-o, ți-ai fi dat și tu seama, băiat al verii.

- Au fost Regii Nordului timp de o mie de ani, spuse Maester Luwin, ridicând torța în așa fel încât lumina străluci pe fețele lor din piatră. Unii erau pletoși și bărboși, bărbați lăptoși, sălbatici ca lupii ghemuiți la picioarele lor. Alții erau bărbierii ca în palmă, cu trăsături alungite și colțoase, precum săbiile lungi din fier din poala lor.

- Oameni aspri pentru vremuri grele. Vino.

Coborî cu vioiciune în tainiță, trecând de înșiruirea de coloane din piatră și de șirul nesfârșit de chipuri sculptate. O limbă de foc se târa în urmă-i, din torța ridicată. Cavoul era cavernos, întins mai departe decât Winterfellul însuși, iar Jon îi spusese o dată că mai erau și alte niveluri, sub pământ, hrube chiar mai adânci și mai întunecoase, unde erau îngropați regii cei vechi, Numai să nu piardă lumina. Vară refuză să se mai miște de pe trepte chiar și atunci când Osha se lua după torță, cu Bran în brațe.

- Îți amintești istoria, Bran? zise Maester în timp ce mergeau. Spune-i Oshei cine au fost ei și ce au făcut, dacă esti în stare.

Se uită spre chipurile în trecere și legendele îi reveniră în minte. Maester i le povestise, iar Bătrâna Nan făcuse ca ele să prindă viață.

- Acela-i Jon Stark. Când năvălitorii de pe mare au debarcat la răsărit, i-a alungat pe toți și a construit castelul de la Portul Alb. Fiul său a fost Rickard Stark, nu tatăl tatălui meu, ci alt Rickard, el a luat Gâtul de la Regele Mlaștinii și s-a căsătorit cu fiica lui. Theon Stark este cel slab, cu părul lung și barba rară. Îi spuneau „Lupul Flămând”, pentru că era întotdeauna în război. Acela-i Brandon, cel înalt cu chipul visător, i se zicea Brandon Navigatorul, pentru că iubea marea. Mormântul său este

gol. A încercat să navigheze spre vest, peste Marea de Apus, dar nu a mai fost văzut niciodată. Fiul său a fost Brandon Pârjolitorul, pentru că a dat foc tuturor navelor tatălui său, din cauza durerii. Acolo-i Rodrik Stark, cel care a câștigat Insula Ursului la o trântă și a dăruit-o Mormonților. Iar acela-i Torrhen Stark, Regele Îngenuncheat. A fost ultimul rege al Nordului și primul Lord de Winterfell, după ce s-a predat lui Aegon Cuceritorul. Oh, iată-l acolo pe Cregan Stark. A luptat cu Prințul Aemon, iar Cavalerul-Dragon a spus că nu s-a mai înfruntat niciodată cu un spadasin atât de hun. Ajunseseră aproape de capătul șirului, iar Bran simți tristețea copleșindu-l lent. Iar acolo este bunicul meu, Lordul Rickard, care a fost decapitat de Aerys, Regele Nebun. Fiica lui, Lyanna, și fiul său, Brandon, odihnesc în mormintele de lângă el. Nu eu, un alt Brandon, fratele tatălui meu. Ei n-ar trebui să aibă statui, fiindcă sunt numai pentru lorzi și regi, însă tatăl meu i-a iubit atât de mult încât a pus să li se ridice unele.

- Femeia este frumoasă, zise Osha.

- Robert a fost logodit cu ea, însă Prințul Rhaegar a răpit-o și a siluit-o, explică Bran. Robert a luptat într-un război pentru a o recăpăta. L-a ucis pe Rhaegar la Trident, cu ciocanul său, însă Lyanna a murit și nu a mai revăzut-o niciodată.

- O poveste tristă, făcu Osha, însă nișele acelea goale sunt și mai triste.

- Mormântul Lordului Eddard, pentru când îi va veni vremea, spuse Maester Luwin. Aici l-ai văzut pe tatăl tău în vis, Bran?

- Da.

Amintirea îl înfiora. Privi în jur neliniștit, cu părul de pe ceafă ridicat. Auzise, cumva, vreun zgomot? Era cineva acolo? Maester Luwin păși înainte, spre mormântul deschis, cu torța în mână.

- După cum vezi, nu-i aici. Nici nu va fi, pentru mulți ani de acum înainte. Visele sunt doar vise, copile, își întinse brațul în bezna dinlăuntrul mormântului, ca în botul unei jivine uriașe. Vezi? Este gol...

Bezna țâșni spre el, mârâind.

Bran văzu ochi precum un foc verde, o sclipire de colți, blană neagră ca bezna din jurul lor. Maester Luwin urlă și-și

azvârli mâinile în sus. Torta îi zbură dintre degete, ricoșând din chipul de piatră al lui Brandon Stark și căzu la picioarele statuii, flăcările lingându-i degetele, în lumina pâlpâitoare îl văzură pe Luwin luptându-se cu lupul străvechi, lovindu-l peste bot cu o mână, în vreme ce fălcile acestuia se strânseseră pe cealaltă.

- Vară! țipă Bran.

Iar Vară veni, țâșnind din întunecimea din urma lor, o umbră în salt. Se izbi de Câinele Lățos și-l azvârli înapoi, iar cei doi lupi străvechi se rostogoliră într-un ghem de blană cenușie și neagră, clămpănind din fălci și mușcându-se unul pe celălalt, în vreme ce Maester Luwin se clătina pe genunchi, cu brațul sfâșiat și însângerat. Osha îl sprijini pe Bran de lupul din piatră al Lordului Rickard și se grăbi să-l ajute pe Maester. În lumina torței pâlpâind, umbrele alungite ale lupilor se luptau pe zid și pe tavan.

- Lățosule, chemă o voce slabă. Când Bran se uită în sus, fratele său cel mic stătea la buza mormântului tatălui lor. Cu o ultimă mușcătură spre botul lui Vară, Câinele Lățos se desprinse din încleștare și se duse lângă Rickon. Să-l lași pe tatăl meu în pace, îl avertiză Rickon pe Luwin. Să-l lași în pace.

- Rickon, făcu Bran cu blândețe. Tata nu-i aici.

- Ba, este. L-am văzut. Pe fața lui Rickon licăreau lacrimile. L-am văzut noaptea trecută.

- În vis?...

Rickon dădu din cap.

- Să-l lași în pace. Să-i dai pace. Acum vine acasă, așa cum a promis. Vine acasă.

Bran nu-l mai văzuse niciodată pe Maester Luwin arătând atât de buimăcit. Sângele îi șiroia pe braț, acolo unde Câinele Lățos îi sfâșiase mânăca de lână și carnea de dedesubt.

- Osha, torța, spuse el îndurând durerea, iar ea o înșfacă înainte să se stingă. Pete de funingine murdăreau ambele picioare ale unchiului său. Fiara asta, continuă Luwin, ar fi trebuit să fie înlănțuită la cotețe.

Rickon îl bătu ușor pe Câinele Lățos peste botul umed de sânge.

- Îi dau drumul. Nu-i plac lanțurile.

- Rickon, spuse Bran, n-ai vrea să vii cu mine?

- Nu. Îmi place aici.
- Aici e întuneric. Si rece.
- Nu mi-e frică. Trebuie să-l aștept pe tata.
- Poți să-l aștepti cu mine, rosti Bran. Așteptăm împreună, tu și cu mine și lupii noștri. Cei doi lupi străvechi își lingeau rănille acum, însă erau gata să-și reia lupta.

- Bran, spuse apăsător Maester, știu că ai intenții bune, însă Câinele Lăptos este prea sălbăticit ca să zburde liber. Eu sunt al treilea pe care-l mușcă. Lasă-l liber la castel și este numai o problemă de timp până ce va ucide pe cineva. Adevărul este dureros, însă lupul trebuie să fie înlănțuit, sau....

Ezită. Sau *sacrificat*, se gândi Bran, însă ceea ce spuse fu:

- Nu-i făcut pentru lanțuri. Vom aștepta în turnul tău, toți.

- Dar nu este posibil, zise Maester Luwin.

Osha rânji.

- Din câte-mi amintesc, băiatul-i stăpânul aici. Îi dădu torța înapoi lui Luwin și-l luă din nou pe Bran în brațe. Atunci, spre turn!

- Vii, Rickon?

Fratele său dădu din cap.

- Numai dacă vine și Câinele Lăptos, spuse, luând-o la fugă după Osha și Bran, iar Maester Luwin nu mai putu face altceva decât să-i urmeze, privind neliniștit lupii.

Turnul Maesterului Luwin era într-o asemenea neorânduială, încât lui Bran i se părea o minune că reușea să găsească ceva vreodată. Teancuri nesigure de cărți se înălțau pe scaune și pe mese, șiruri de borcane se aliniau pe rafturi, capete de lumânare și bălți de ceară uscată pătau mobila, tubul de bronz cu lentile Myrishiene zăcea pe un trepied lângă ușa terasei, hărți stelare atârnavă de pereți, hărți în relief zăceau răspândite printre notițe, hârtii, sticle cu cerneală erau pretutindeni, iar totul era pătat cu excrementele lăsate de corbii de pe grinzi. Croncănitul lor strident se răspândește de sus în vreme ce Osha spală și bandajă rănille Maesterului, sub instrucțiunile agitate ale lui Luwin.

- Este o nebulie, zise el în timp ce ea ungea mușcăturile de lup cu o alifie usturătoare. Sunt de acord că este ciudat

că amândoi ați avut același vis, dar, dacă stați să vă gândiți, este ceva normal. Vă este dor de tatăl vostru și știți că este în captivitate. Spaima poate înfierbânta mintea omului, dându-i gânduri ciudate. Rickon este prea mic ca să priceapă...

- Am patru ani acum, spuse Rickon. Se uita prin tubul cu lentile la capetele de balaur de la Prima Fortăreață. Lupii străvechi ședeau pe laturile opuse ale încăperii mari, circulare, lingându-și rănila și rozând oase.

- ...prea tânăr și, *ooh*, pe cele șapte iaduri, mă arde, nu, nu te opri, mai pune. Prea mic, așa cum cum spun, însă tu, Bran, ești destul de mare să știi că visele sunt doar vise.

- Unele da, altele nu. Osha turnă lapte de foc, de un roșu-palid, într-o tăietură lungă. Luwin icni. Copiii pădurii ți-ar putea spune câte ceva despre vise.

Pe fața bătrânului alunecau lacrimi, dar el scutură cu încăpățănare din cap.

- Copiii pădurii... trăiesc doar în vise. Acum... Moarte, pieire.... Destul, ajunge! Bandajele acum. Fesele, apoi le învelești și strângi tare, fiindcă voi sângera.

- Bătrâna Nan spune despre copii că ei știau cântecele copacilor, că puteau zbura ca păsările și înota ca peștii și că vorbeau cu animalele, zise Bran. Spune că au compus o muzică atât de frumoasă, încât te făceau să plângi ca un bebeluș, numai s-o poți asculta.

- Da, și toate astea le-au făcut prin vrăji, spuse Maester Luwin năucit. Aș vrea ca ei să fie aici acum. Un farmec al lor mi-ar vindeca brațul cu mai puțină durere, ar putea vorbi cu Câinele Lăptos și să-i spună să nu mai muște. Îi aruncă lupului mare și negru o căutătură furioasă, din colțul ochilor. Învață-ți lecția, Bran. Omul care se încrede în farmece se duelează cu o sabie de sticlă. Așa cum au făcut și copiii pădurii. Uite, lasă-mă să-ți arăt ceva.

Se ridică dintr-odată, traversă încăperea și reveni cu un borcan verde în mâna bună.

- Uitați-vă la astea, spuse și deșurubă capacul scoțând la iveală un pumn de vârfuri negre de săgeată.

Bran luă unul.

- E făcut din sticlă.

Curios, Rickon se trase mai aproape, să se uite peste masă.

- Sticla dragonilor, o identifică Osha, așezându-se lângă Luwin, bandajându-i mâna.

- Obsidian, o corectă Maester. Topit în focurile zeilor adânc, sub pământ. Copiii pădurii vânau cu ele, acum o mie de ani. Ei nu foloseau metal. În locul zalelor, purtau cămăși lungi din frunze țesute și-și încingeau picioarele în scoarță de copac, așa că păreau că se fac una cu pădurea. În loc de săbii, aveau lame din obsidian.

- Și mai au încă. Osha puse fese moi peste mușcăturile de pe antebrațul lui și le legă strâns cu fâșii lungi de in.

Bran se uită mai de aproape la vârful de săgeată. Sticla neagră era subțire și lucitoare. O găsi foarte frumoasă.

- Pot să păstrez unul?

- După cum poțtești, spuse Maester.

- Și eu vreau unul, glăsui Rickon. Vreau patru. Am patru ani.

Luwin îl puse să le numere.

- Aveți grijă, sunt încă ascuțite. Să nu vă tăiați.

- Povestește-mi despre copii, zise Bran.

Era important.

- Ce ai, vrea să ști?

- Totul.

Maester Luwin se trase de colan, acolo unde se freca de gât.

- Erau oameni din Era Zorilor, primii, înainte de regi și regate, spuse el. În acele zile nu existau nici castele și nici avanposturi sau orașe, nu puteai găsi nici un târg de negustori între locurile de aici și marea Dorne. Nu erau nici măcar oameni. Numai copiii pădurii locuiau pe tărâmul pe care-l numim acum Cele Șapte Regate. Erau ființe întunecate și frumoase, mici de statură, nu mai înalte decât copiii, chiar și când ajungeau la vârsta bărbăției. Trăiau în adâncurile pădurii, în peșteri și locuințe lacustre și în orașele secrete de prin copaci. Mărunți cum erau, aveau agilitate și grație. Bărbații și femeile vânau împreună, cu arcurile lor din lemn tare și cursele lor zburătoare. Zeii lor erau zeii pădurii, pârâului și pietrei, vechii zei ale căror nume sunt secrete. Înțelepții lor erau numiți *profeții verzi* și ciopleau în lemn chipuri ciudate, ca să păzească pădurile. Cât timp au domnit copiii aici, sau de unde au venit, nimeni nu poate ști. Însă acum douăsprezece mii de ani, Primii

Oameni au apărut dinspre răsărit, au traversat Brațul Rupt pe Dorne, înainte să fi fost frânt. Au venit cu săbii de bronz și scuturi mari din piele, călare pe cai. Pe acest mal al mării înguste nu mai fusese văzut nici un cal. Așa că, fără îndoială, copiii erau înspăimântați, precum erau și Primii Oameni de fețele din copaci. Pe măsură ce Primii Oameni au ridicat avanposturi și ferme, au tăiat trunchiurile cu fețele cioplite, dându-le pradă focului. Îngroziți până peste poate, copiii au plecat la luptă. Vechile cântece spun că profeții verzi au folosit magia neagră ca să facă mările să se ridice și să măture pământul, zdrobind Brațul, însă era prea târziu ca să mai poată închide ușa. Războaiele au continuat până ce pământul s-a făcut roșu de sângele oamenilor și copiilor laolaltă, dar mai mult de al copiilor decât de al oamenilor, pentru că oamenii erau mai mari și mai puternici, iar lemnul, piatra și obsidianul nu se puteau măsura cu bronzul. În cele din urmă, înțelepciunea ambelor rase a avut câștig de cauză, iar conducătorii și eroii Primilor Oameni s-au întâlnit cu profeții verzi și cu dansatorii pădurii, în mijlocul unor poieni pe o insuliță de pe marele lac numit Ochiul Zeilor. Acolo au pus la cale Pactul. Primilor Oameni li s-au dat teritoriile de pe coaste, câmpiile înalte și pajiștile luminoase, munții și mlaștinile, însă pădurile adânci au fost hărăzite să le rămână copiilor pentru totdeauna, iar nici un lemn vrăjit nu avea să mai fie doborât de secure pe teritoriul lor. Așa că zeii au fost martorii pecetluirii pactului, fiecărui copac de pe insulă i s-a dat o față și, după aceea, ordinul sacru al oamenilor verzi a fost format să vegheze asupra Insulei Chipurilor. Pactul a adus patru mii de ani de prietenie între oameni și copii. Cu timpul, Primii Oameni au renunțat la zeii pe care-i aduseseră cu ei și au început să-i slujească pe zeii secreți ai pădurii. Respectarea Pactului s-a încheiat odată cu Era Zorilor, când a început Era Eroilor.

Pumnul lui Bran se strânse peste vârful de săgeată, negru și lucitor.

- Însă acum nu mai sunt copii ai pădurilor, spui tu.

- Ba mai sunt, zise Osha, mușcând cu dinții capătul ultimului bandaj. La nord de Zid se întâmplă alte lucruri, într-acolo s-au dus copiii, uriașii și alte seminții din vechime.

Maester Luwin oftă.

- Femeie, după lege, ar trebui să fii ori moartă, ori în lanțuri. Casa Stark te-a tratat mai blând decât ai merita. Este nesimțitor să-i răsplătești pentru bunătatea lor umplând capul băieților cu tot felul de sminteli.

- Spune-mi unde s-au dus, făcu Bran. Vreau să știu.

- Și eu, repetă Rickon.

- Oh, foarte bine, murmură Luwin. Câtă vreme au durat regatele Primilor Oameni, a ținut și Pactul, pe toată perioada Erei Eroilor, în Noaptea Lungă și până la nașterea celor Șapte Regate, dar în cele din urmă a venit o vreme, multe veacuri mai târziu, când și alți oameni au traversat marea îngustă. Andalii au fost primii, o seminție de războinici înalți, cu părul blond, care au sosit aducând oțel și foc și steaua cu șapte colțuri a noilor zei, pictată pe pieptul lor. Războaiele au durat sute de ani, însă cele șase regate din sud au căzut înaintea lor. Numai aici, unde Regele Nordului a respins fiecare armată care a încercat să treacă Gâtul, a mai stăruit domnia Primilor Oameni. Andalii au pârjolit pădurile de copaci vrăjiți, au retezat chipurile, i-au măcelărit pe copii acolo unde i-au găsit, și peste tot au proclamat triumful celor Șapte asupra vechilor zei. Așadar, copiii au fugit în nord...

Vară începu să urle. Maester Luwin tăcu, luat prin surprindere. Când Câinele Lăptos sări în picioare și-și alătură glasul la cel al fratelui său, negura cuprinse inima lui Bran.

- *Se apropie*, șopti el cu siguranța disperării. Știuse încă din noaptea trecută, își dădu el seama, de când cioroiul îl călăuzise în jos, spre criptă, să-și ia rămas-bun. Știuse, însă nu crezuse. Ar fi vrut ca Maester Luwin să fi avut dreptate. *Cioroiul*, se gândi el, *cel cu trei ochi...*

Urletele încetară la fel de brusc precum începuseră. Vară păși peste podeaua încăperii ducându-se la Câinele Lăptos și începu să lingă un smoc de blană însângerații de pe ceafa fratelui său. La fereastră se auzi un fâlfâit de aripi. Un corb ateriza pe pervazul din piatră cenușie, își deschise clonțul și slobozi un croncănit aspru, hârâit, de deznădejde. Rickon începu să plângă. Vârfurile de săgeți îi căzură din mână, unul câte unul, și clănțăniră pe podea. Bran îl trase lângă el și-l îmbrățișa.

Maester Luwin se holbă la pasărea neagră de parcă ar fi

fost un scorpion cu pene. Se ridică lent, ca un somnambul, și se duse la fereastră. Scoase un fluierat și corbul sări pe brațul său bandajat. Pe aripă avea urme de sânge închegat.

- Un șoim, murmură Luwin, poate chiar o bufniță. Biata pasăre, mă întreb prin câte o fi trecut. Desprinse scrisoarea de pe piciorul corbului. Bran se trezi tremurând pe când Maester desfășura sulul de hârtie.

- Ce-i? întrebă el, strângându-l și mai tare pe fratele său.

- Știi ce-i asta, băiete, zise Osha, nu fără simpatie. Îi puse mâna pe cap.

Maester Luwin privi spre ei năucit - un omuleț cenușiu, cu sânge pe mâneca robei cenușii din lână și lacrimi în ochii de un cenușiu-deschis.

- Lorzii mei, le spuse el celor doi băieți, cu o voce slabă și răgușită, vom... va trebui să găsim un cioplitor în piatră care să-i fi cunoscut bine înfățișarea...

SANSA

În camera din turn din inima Avanpostului lui Maegor, Sansa se abandona beznei.

Trase draperiile în jurul patului, dormi, se trezi plângând, apoi se culcă din nou. Când nu putea dormi, zăcea sub păturile ei, înfiorată de amărăciune. Servitorii veneau și plecau, aducând de mâncare, însă vederea hranei era ceva mai mult decât putea suporta. Bucatele se adunau pe masa de sub fereastră neatînse, stricându-se, până ce servitorii le luau din nou.

Uneori, somnul îi era ca de plumb, fără vise, iar ea se trezea și mai obosită decât atunci când închisese ochii. Totuși, acelea erau cele mai blânde clipe, pentru că atunci când visa, îl visa pe tatăl ei. Trează sau adormită, îl vedea, vedea mantiile aurii punându-l jos, îl vedea pe Ser Ilyn pășind înainte, trăgând Gheața din teaca de la spate, vedea momentul... momentul când... ar fi vrut să fi putut privi în altă parte, ar fi vrut, picioarele i se muiaseră sub ea și căzuse în genunchi, dar nu-și putuse întoarce privirea, iar toți oamenii urlau și vociferau, iar prințul ei îi zâmbise, îi zâmbise, și se simțise în siguranță, dar numai pentru o clipă, până când auzise acele cuvinte, iar picioarele tatălui ei... asta-și amintea, picioarele lui, felul în care *zvâcniseră* când Ser Ilyn... când sabia...

Poate că am să mor și eu, își spuse, iar acest gând nu i se părea deloc îngrozitor. Dacă s-ar arunca de la fereastră, ar putea pune capăt suferințelor, iar în anii ce vor veni, menestrelii vor scrie cântece despre nenorocirea ei. Trupul i-ar zăcea pe pietrele de jos, frânt și nevinovat, rușinându-i pe toți cei care o trădaseră. Sansa mersese până într-acolo încât traversase camera de culcare și deschisese obloanele... Însă curajul o părăsise și alergase înapoi la pat, bocind.

Servitoarele încercaseră să vorbească cu ea când îi aduceau mâncarea, dar nu le răspunsese niciodată. O dată, Marele Maester Pycelle venise cu o cutie de flacoane și sticle, s-o întrebe dacă era bolnavă. Își pusese mâna pe fruntea ei, o făcuse să se dezbrace și o atinsese peste tot în vreme ce slujnicele ei o ținuseră. La plecare, îi dăduse apă cu miere și ierburi, spunându-i să bea câte o înghițitură

În fiecare noapte. O băuse pe toată și se dusesese la culcare.

Visă despre sunetele pași pe treptele turnului, un scrâșnet persistent de piele pe piatră, ca și cum un bărbat ar fi urcat încet spre camera ei culcare, pas cu pas. Tot ce putuse face fusese să se ghemuiască în spatele ușii și să asculte, tremurând, pe când el se apropia tot mai mult și mai mult. Era Ser Ilyn Payne, știa deja, urcând spre ea cu Gheața în mână, venind să-i ia capul. Nu avea unde să fugă, nici unde să se ascundă, nici o cale prin care ar fi putut zăvorî ușa. În cele din urmă, zgomotul pașilor se opri, iar ea știa că el era afară, stând acolo tăcut, cu ochii lui morți și fața lungă, ciupită de vărsat. Abia atunci își dăduse seama că era goală. Se ghemuise la podea, încercând să se acopere cu mâinile, când ușa începuse să se crape, scârțâind, iar vârful sabiei lungi ieșise înainte...

Se trezise murmurând „Vă rog, vă rog, am să fiu bună, am să fiu *bună*, vă rog, nu”, însă nu avea cum să audă nici un răspuns.

Când, în cele din urmă, venirea cu adevărat după ea, Sansa nu auzi nici o clipă zgomotul pașilor. Joffrey era cel care deschise ușa, nu Ser Ilyn, ci băiatul care fusese prințul ei. Ea era în pat, ghemuită strâns, cu draperiile trase, și nici n-ar fi putut spune dacă era amiază ori miezul nopții. Primul lucru pe care-l auzi fu ușa trântită. Apoi draperiile patului fură trase, iar ea ridică o mână spre a se apăra de lumina care năvălise brusc, și-i văzu aplecați asupra ei.

- Mă vei însoți la curte în această după-amiază, spuse Joffrey. Vezi să te îmbăiezi și să te îmbraci cum se cuvine pentru logodnica mea.

Sandor Clegane stătea lipit de umărul lui, înveșmântat într-o tunică maro, cu o mantie verde, iar fața sa rotofeie lucea hidos în soarele dimineții. În spatele lor erau doi cavaleri din Garda Regelui, în mantii lungi, albe, din satin.

- Dacă nu te scoli și nu te îmbraci singură, Câinele te va ajuta, spuse Joffrey.

- Te implor, prințul meu...

- Sunt rege acum. Câine, scoate-o din pat. Sandor Clegane o înșfacă de talie și o ridică din patul de puf în timp ce ea se zbătea fără vlagă. Pătura-i căzu la podea. Pe dedesubt nu avea decât o cămașă subțire de noapte, ca să-i acopere goliciunea.

- Fă cum ți se spune, copilă, zise Clegane. Îmbracă-te. O împinse spre dulapul ei, aproape cu blândețe.

Sansa se retrase de lângă ei.

- Am făcut cum mi-a cerut regina, am scris scrisorile, am scris ce mi-a spus ea. Ai promis că vei fi milostiv. Te rog, lasă-mă să plec acasă. Nu voi comite nici o trădare, am să fiu bună, jur, nu am sânge de trădătoare în vene, *nu am*. Nu vreau decât să plec acasă. Amintindu-și de buna ei creștere, își plecă fruntea. Dacă vă este pe plac, sfârși ea vlăguită.

- Nu-mi este pe *plac*, zise Joffrey. Mama spune că trebuie să mă căsătoresc cu tine, așa că vei rămâne aici și te vei supune.

- Nu *vreau* să mă mărit cu tine, izbucni Sansa. Ai tăiat *capul* tatălui meu!

- A fost un trădător. N-am promis niciodată că-l voi cruța, numai că voi fi milos, și am fost. Dacă n-ar fi fost tatăl tău, aș fi pus să fie sfâșiat în bucăți ori jupuit de viu, dar eu i-am oferit o moarte curată.

Sansa se zgâi la el, de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată. Purta o tunică roșcată, matlasată, ornamentată cu lei, și o mantie din fir de aur, cu un guler înalt care-i încadra fața. Se întrebă cum de-l putuse considera cândva chipeș. Buzele lui erau moi și roșii, precum râmele pe care le găseai după ploaie, iar ochii-i erau goi și cruzi.

- Te urăsc, murmură ea. Chipul regelui Joffrey se înăsprî.

- Mama îmi spune că nu se cade ca un rege să-și lovească soața. Ser Meryn!

Cavalerul năvăli peste ea înainte să apuce măcar să-și dea seama ce se întâmplă, răsucindu-i mâna la spate pe când ea încerca să-și apere fața, și o lovi peste ureche cu dosul pumnului înmănușat. Sansa nu-și mai aminti când căzuse, dar următorul lucru pe care-l știu era că zăcea într-un genunchi printre haine. Capul îi răsuna încă. Ser Meryn Trant era aplecat asupra ei, cu sânge pe încheieturile mânușii sale din mătase albă.

- Acum te supui, sau îl pun să te lovească din nou?

Sansa-și simțea urechea amorțită. O atinse, iar vârfurile degetelor se umplură de sânge.

- Eu... după... cum porunciți, stăpâne al meu.

- *Maiestatea Voastră*, o corectă Joffrey. Te aștept la

curte. Se răsuci și plecă.

Ser Meryn și Ser Arys îl urmară afară, însă Sandor Clegane zăbovi destul ca să o ridice în picioare.

- Scutește-te singură de alte suferințe, copilă, și dă-i ce vrea.

- Ce... ce vrea? Te rog, spune-mi.

- Vrea ca tu să zâmbești și să miroși frumos, să fii doamna lui îndrăgostită, hârâi Câinele. Vrea să te audă spunându-i toate cuvintele alea drăguțe, așa cum te-a învățat septa. Vrea să-l iubești... și să te temi de el.

După ce plecă, Sansa căzu înapoi între haine, uitându-se la pereți până când două dintre slujnicele sale se strecurară sfioase în cameră.

- Îmi trebuie apă fierbinte pentru baie, vă rog, le spuse ea, și parfum, ceva pudră ca să-mi ascund urma asta.

Partea dreaptă a feței era umflată și începea s-o doară, însă știa că Joffrey o dorea frumoasă. Apa fierbinte o făcu să se gândească la Winterfell și asta îi dădu forță. Nu se mai spălase din ziua în care murise tatăl ei și fu surprinsă cât de murdară se făcuse apa. Slujnicele îi șterseră sângele de pe față, îi curățară murdăria de pe spate, îi spălară părul și-l pieptănară până când îi căzu din nou pe spate în bucle roșcate. Sansa nu vorbi cu ele, în afara de poruncile date; erau slujitoarele Lanni steril or, nu ale ei, și nu avea încredere în ele. Când veni momentul să se îmbrace, alege rochia verde din mătase pe care o purtase la turnir. Își aminti cât de curtenitor fusese atunci Joffrey, în noaptea aceea, la ospăț. Poate că-l va face să-și amintească asta și s-o trateze cu mai multă blândețe.

Bău un pahar cu lapte și ciuguli niște pesmeți dulci în timp ce aștepta. Era amiază când Ser Meryn se întoarse, își pusese armura albă; o cămașă din zale smălțuite, suflata cu aur, un coif înalt cu coroana solară aurită, apărători pentru mâini și gât, mănuși și cizme din metal strălucitor, o mantie grea, de lână, prinsă cu o clemă de forma unui leu din aur. Viziera fusese scoasă de pe coif pentru a-i dezvălui mai bine chipul; pungi sub ochi, o gură mare și mohorâtă, păr ruginiu, cu șuvițe cărunte.

- Doamna mea, făcu el cu o plecăciune, de parcă nu el ar fi bătu-o cu numai trei ore înainte. Maiestatea Sa m-a instruit să vă escortez până în sala tronului.

- Te-a instruit și să mă lovești dacă as refuza să vin?
- Refuzați să veniți, doamna mea?

Privirea pe care i-o aruncă era fără nici o expresie. Nu stăruia însă prea mult asupra urmelor pe care i le lăsase. Nu o ura, își dădu Sansa seama, dar nici n-o iubea. Nu simțea absolut nimic pentru ea. Pentru el era doar... un *lucru*.

- Nu, zise ea ridicându-se. Ar fi vrut să se dezlănțuie asupra lui, să-l rănească așa cum o rănisese el, să-l avertizeze că era regină și că-l va trimite în exil dacă ar mai fi îndrăznit s-o lovească vreodată... Însă își aminti ce-i spusese Câinele, așa că nu mai zise decât: Voi face tot ce poruncește Maiestatea Sa.

- Cum fac și eu, răspunse el.

- Da... Însă nu ești cu adevărat un cavaler, Ser Meryn.

Sansa știa că Sandor Clegane ar fi izbucnit în râs auzind asta. Alți bărbați poate că ar fi blestemat-o, ar fi avertizat-o să-și țină gura, poate că i-ar fi cerșit mila. Ser Meryn nu făcu nimic din toate astea. Lui Ser Meryn Trant pur și simplu nu-i păsa.

Balconul era pustiu, cu excepția Sansei. Rămase acolo cu capul plecat, străduindu-se să-și stăpânească lacrimile, în vreme ce jos Joffrey ședea pe Tronul de Fier și împărțea ceea ce numea el dreptate. Nouă din zece pricini părură să-l plictisească; pe acelea le lăsa la discreția consiliului său, foindu-se nerăbdător în timp ce Lordul Baelish, Marele Maester Pycelle sau Regina Cersei rezolvau problema. Când alegea să ia el o decizie, nici măcar regina-mamă nu-l mai putea abate de la hotărâre.

Un hoț fu adus înaintea lui și el îi porunci lui Ser Ilyn să-i taie mâna chiar acolo, în curte. Doi cavaleri se înfățișară înaintea lui cu o dispută asupra unor pământuri, iar el decretă că urmau să se dueleze mâine pentru asta.

- Până la *moarte*, adăugă el. O femeie căzu în genunchi înaintea lui pentru a-l ruga să-i dea capul unui bărbat executat ca trădător. Îl iubise, spuse ea, și voia să-l înmormânteze.

- Dacă ai iubit un trădător, înseamnă că și tu tre buie să fii o trădătoare, zise Joffrey. Două mantii aurii o târâră până în temniță.

Lordul Flynt, cu fața lui de broscoi, ședea la capătul mesei de consiliu îmbrăcat într-o tunică din catifea neagră,

cu o mantie strălucitoare din fir de aur, dând aprobator din cap de fiecare dată când regele pronunța o sentință. Sansa se uită intens la chipul său hidos, amintindu-și cum îl aruncase jos pe tatăl ei, pentru a fi decapitat de Ser Ilyn, dorindu-și să-l poată răni, dorindu-și ca vreun erou să-l azvârle la pământ și să-i taie capul. Însă o voce lăuntrică îi șopti: *Nu exista eroi*, iar ea-și aminti ce-i spusese Lordul Petyr chiar aici, în această sală. „Viața nu este un cântec, dulceațo”, așa-i spusese. „S-ar putea să înveți asta într-o zi, spre amărăciunea ta.” *În viață, monștrii înving*, își spuse ea, iar acum avea în minte glasul Câinelui, un hârâit rece, de metal frecat pe piatră. „Scutește-te singură de alte suferințe, copilă, și dă-i ce vrea.”

Ultima înfățișare era cea a unui cântăreț de tavernă, grăsuliu, acuzat că ar fi compus un cântec care-l ridiculiza pe răposatul Rege Robert. Joff porunci să-i aducă harfa de lemn și-i ordonă să cânte în fața întregii curți Menestrelul începu să plângă și jură că nu va mai cânta niciodată așa ceva, însă regele insistă. Era acel soi de cântec simpatic, care spunea cum se luptase Robert cu un porc. Porcul era vierul care-l omorâse, știa Sansa, însă în unele versuri părea că vorbea chiar de regină. Când termină de cântat, Joffrey anunță că hotărâse să fie milos. Menestrelul își putea păstra fie degetele, fie limba. Va avea o zi la dispoziție ca să decidă. Janos Slynt dădu din cap.

Sansa observă, ușurată, că asta fusese ultima deliberare de la amiază, însă chinurile ei nu se sfârșiseră încă. Atunci când glasul heraldului dădu liber curții, o zbughi din balcon, dar numai pentru a da de Joffrey, care o aștepta la capătul scării. Câinele era cu el, la fel și Ser Meryn. Tânărul rege o cercetă critic, din cap până-n picioare.

- Arăți mult mai bine ca înainte.

- Vă mulțumesc, Maiestatea Voastră, răspunse Sansa. Cuvinte goale, însă acestea-l făcură să dea din cap și să zâmbească.

- Plimbă-te cu mine, porunci Joffrey, oferindu-i brațul.

Nu avu de ales decât să se supună. Atingerea mâinii lui ar fi încântat-o cândva; acum i se înfiora carnea.

- Ziua mea de nume va fi foarte curând, zise Joffrey pe când ieșeau din sala tronului. Va fi un ospăț măreț și daruri. Tu ce ai de gând să-mi dai?

- Eu... eu nu m-am gândit încă, lordul meu.

- *Maiestatea Voastră*, o repezi el. Ești cu adevărat o fată proastă, nu? Așa spune mama mea.

- Adevărat?

După toate cele ce se întâmplaseră, vorbele lui ar fi trebuit să-și piardă puterea de a o răni, însă nu era așa. Regina fusese întotdeauna atât de bună cu ea.

- Oh, și încă cum. Se îngrijorează pentru copiii noștri, temându-se să nu fie și ei proști ca tine, însă i-am spus să nu-și mai bată capul. Regele făcu un semn cu mâna, iar Ser Meryn deschise ușa înaintea lor.

- Vă mulțumesc, *Maiestatea Voastră*, murmură ea. *Câinele a avut dreptate, nu sunt decât o păsărică, repetând cuvintele pe care mi-au spus să le învăț.* Soarele coborâse dincolo de zidul dinspre apus și pietrele Fortăreței Roșii luceau întunecate ca sângele.

- Am să-ți f#c un copil îndată ce ai să fii în stare, zise Joffrey, însoțind-o prin curtea de antrenament. Dacă primul e prost, o să-ți retez capul și o să-mi găsec o soață mai deșteaptă. Când crezi că ai să poți face copii?

Sansa nu se putea uita la el, o făcea să se rușineze.

- Septa Mordane spune că majoritatea... majoritatea fetelor de viță nobilă sunt fertile la doisprezece sau treisprezece ani.

Joffrey dădu din cap.

- Pe aici. O conduse în postul de pază, la baza treptelor care duceau spre metereze. Sansa se trase de lângă el, tremurând. Dintr-odată, își dădu seama unde mergeau.

- *Nu*, spuse ea, cu glasul ca un scâncet înfricoșat. Te rog, nu. Nu mă obliga, te implor...

Joffrey își strânse buzele.

- Vreau să-ți arăt ce se întâmplă cu trădătorii.

Sansa scutură violent din cap.

- N-am s-o fac. *N-o* fac.

- Pot să-l pun pe Ser Meryn să te târască până sus, zise el. Nu ți-ar plăcea asta. Mai bine faci ce-ți spun eu.

Joffrey se întinse spre ea, iar Sansa se trase din calea lui, lovindu-se de Câine.

- Fă-o, fato, îi spuse Sandor Clegane, împingând-o înapoi spre rege. Gura lui se strâmbă spre partea arsă a feței, iar Sansa aproape că-și imaginează ce-ar mai fi putut adăuga. *Te*

va dace sus indiferent cum, așa că dă-i ce vrea.

Se forță să ia mâna Regelui Joffrey. Urcușul se dovedi a fi ceva de coșmar; fiecare treaptă era o confruntare, de parcă ar fi pășit printr-o mocirlă până la glezne, și erau mai multe trepte decât și-ar fi putut închipui, o mie de mii de trepte, groaza așteptând-o sus.

De pe meterezele înalte ale postului de pază i se înfățișa întreaga lume de dedesubt. Sansa putea vedea Marele Sept al lui Baelor pe dealul lui Visenya, acolo unde murise tatăl ei. La capătul celălalt al străzii Surorilor se înălțau ruinele înnegrite de foc ale Puțului Dragonului. Spre apus, soarele roșu și umflat era pe jumătate ascuns în dosul Porții Zeilor. Marea sărată era în spatele ei, iar la sud erau piața de pește și docurile și torentul vijelios al Apei Negre Repezi. Iar spre nord...

Se întoarce într-acolo și văzu doar orașul, străzile și dealurile și fundăturile și alte străzi și alte alei, piatra zidurilor îndepărtate. Totuși, știa că dincolo de ele erau câmp deschis, ferme și lanuri, păduri și, mai departe, spre nord, se afla Winterfell.

- La ce te uiți? întrebă Joffrey. Uite, asta am vrut să-ți arăt, chiar aici.

Un parapet gros din piatră proteja marginea exterioară a meterezelor, înălțându-se până la bărbia Sansei, cu creneluri tăiate la fiecare doi metri, pentru arcași. Capetele erau așezate în deschizătura crenelurilor, de-a lungul zidului, înfipte în țepușe de fier, orientate spre oraș. Sansa le observase încă de când pășise pe calea de acces pe metereze, însă râul și străzile fremătătoare și soarele la apus erau mult mai plăcute vederii. *Mă poate face să privesc spre capete, își spuse, dar nu mă poate face să le vad.*

- Acesta de aici este tatăl tău, zise el. Cel de aici. Câine, întoarce-l ca să-l vadă.

Sandor Clegane luă capul de păr și-l răsuci. Capul retezat fusese scufundat în catran, ca să se păstreze mai multă vreme. Sansa îl privi calmă, fără să-l vadă de fapt. Nici nu arăta ca Lordul Eddard, se gândi ea; nici măcar nu părea *adevărat*.

- Cât timp trebuie să-l privesc?

Joffrey părea dezamăgit.

- Vrei să le vezi și pe celelalte?

Era un șir foarte lung.

- Dacă asta place Maiestății Voastre.

Joffrey o conduse de-a lungul meterezelor, trecând de încă o duzină de capete și două țepușe goale.

- Pe astea le păstrez pentru unchiul meu, Stannis și Renly, explică el. Celelalte capete fuseseră retezate și înfipte cu mult înaintea celui al tatălui ei. În pofida catranului, majoritatea nici nu mai erau de recunoscut. Regele arătă spre unul și spuse:

- Acolo-i septa ta, dar Sansa nici n-ar fi putut ști că era capul unei femei. Falca putrezise, iar părșările ciuguliseră o ureche și mare parte din obraz.

Sansa se întrebese ce se întâmplase cu Septa Mordane, deși bănuia că știa deja, în tot acest timp.

- Pe ea de ce ai ucis-o? întrebă ea. Era jurată zeilor...

- Era o trădătoare. Joffrey părea bosumflat; cumva, reușise să-l irite. Nu mi-ai spus ce ai de gând să-mi dăruiești de ziua numelui meu. Poate că ar trebui să-ți dau eu ceva, ți-ai dori?

- Dacă vă face plăcere, lordul meu, răspunse Sansa.

Când zâmbi, știu că-și bătea joc de ea.

- Știi că și fratele tău este tot un trădător. Răsuci din nou capul Septei Mordane. Mi-l amintesc pe fratele tău de la Winterfell. Câinele meu îi spunea Lordul cu sabia de lemn. Nu-i așa, Câine?

- Așa am zis? răspunse Câinele. Nu-mi amintesc.

Joffrey dădu nervos din umeri.

- Fratele tău l-a învins în luptă pe unchiul meu, Jaime. Mama spune că a fost trădare și înșelătorie. A plâns când a aflat asta. Femeile sunt toate slabe, chiar și ca e, deși pretinde că n-ar fi. Spune că trebuie să rămânem la Debarcaderul Regelui în caz că ceilalți unchi ai mei vor ataca, dar nu-mi pasă. După ospățul de ziua mea de nume, am de gând să adun o armată și să-l ucid cu mâna mea pe fratele tău. Asta am să-ți dăruiesc, Sansa. Capul fratelui tău.

Atunci o copleși un soi de sminteală și se auzi spunând:

- Poate că fratele meu îmi va dăruia capul tău.

Joffrey se încruntă.

- Să nu mă iei niciodată în batjocură. O adevărată soață

nu-și bate joc de stăpânul ei. Ser Meryn, învaț-o minte.

De data asta, cavalerul o apucă de sub bărbie și-i ținu capul nemișcat când o lovi. O lovi de două ori, de la stânga la dreapta și, mai tare, de la dreapta la stânga. I se sparse buza și sângele-i curse pe bărbie, amestecându-se cu sarea lacrimilor ei.

- N-ar trebui să tot plângi atât, îi spuse Joffrey. Ești mult mai drăguță când zâmbești și râzi.

Sansa se forță să zâmbească, temându-se ca nu cumva Ser Meryn s-o lovească din nou, însă nu era bine nici așa, regele continua să clatine din cap.

- Șterge-ți sângele, ești năclăită toată.

Parapetul exterior îi venea până la bărbie, însă de-a lungul marginii interioare a culoarului nu mai era nimic, nimic care să oprească o cădere lungă până în curte, treizeci sau patruzeci de metri mai jos. Tot ce-ți trebuia era un brânci, își spuse ea. El era chiar acolo, chiar *acolo*, zâmbind afectat cu buzele lui ca niște râme grase. Ai putea s-o faci, își spuse. *Ai putea. Fă-o chiar acum.* Nici n-ar mai fi contat dacă se ducea și ea jos cu el. N-ar mai fi contat defel.

- Uite aici, fato. Sandor Clegane îngenunche în fața ei, *între* ea și Joffrey. Cu o delicatețe surprinzătoare pentru un bărbat atât de masiv, îi șterse sângele de pe buza spartă.

Clipa se dusese. Sansa își plecă ochii.

- Mulțumesc, spuse când el termină.

Era o fată cuminte și-și amintea întotdeauna de bunele maniere.

DAENERYS

Aripi îi umbreau visele date de febră.

- *N-ai vrea sa stârnești dragonul, nu-i așa?*

Mergea printr-o sală lungă, cu arcade înalte, din piatră. Nu putea privi în urma ei, nu trebuia să se uite în urmă. În față era o ușă mică, privită de la distanță, dar chiar și de acolo putea vedea că era vopsită în roșu. Grăbi pasul, iar tălpile ei goale lăsau pe piatră urme însângerate.

- *N-ai vrea sa stârnești dragonul, nu-i așa?*

Văzu lumina soarelui căzând pe marea Dothraki, o câmpie vie, bogată în miresme de pământ și moarte. Vântul răscolea ierburile care se unduiau ca apa. Drogo o ținea în brațele lui puternice, iar palma lui îi mângâie sexul și o deschise, trezind umezeala aceea dulce care era numai a lui, iar stelele zâmbeau spre ei, stele pe cerul zilei.

- Acasă, șopti ea când el o pătrunse și o umplu cu sămânța lui, însă dintr-odată stelele dispărură, iar peste cer fâlfăiră aripi mari, iar lumea luă foc.

- *...vrea să stârnești dragonul, nu-i așa?*

Chipul lui Ser Jorah era tras și întristat.

- Rhaegar a fost ultimul dragon, îi spuse el. Își încălzea palmele peste vatra încinsă, unde ouăle de piatră licăreau roșietice, precum cărbunii. O clipă era acolo, iar în următoarea se destrăma, carnea-i devenea fără culoare, mai puțin închegată decât vântul. Ultimul dragon, șopti el subțire ca un fuior de fum, și dispăru. Ea simți întunericul din urmă, iar ușa roșie părea mai depărtată decât oricând.

- *...vrea să stârnești dragonul, nu-i așa?*

Viserys ședea în față ei, urlând.

- Dragonii nu se milogesc, târfă! Nu dai tu porunci unui dragon. Eu sunt dragonul și voi fi încoronat. Aurul topit îi curgea pe față precum ceara, săpându-i pe chip șanțuri adânci. *Eu sunt dragonul și voi fi încoronat!* țipă el, iar degetele lui plesniră ca niște șerpi, mușcându-i sfârcurile, pișcându-le, răsucindu-le, chiar și după ce ochii lui pocniră și se scurseră în jos, pe obrajii pârjoliți și înnegriți.

- *...vrea să stârnești dragonul, nu-i așa?*

Putea simți căldura înlăuntrul ei, arsura îngrozitoare în pântec. Fiul ei era înalt și mândru, cu pielea arămie a lui Drogo și părul ei argintiu-auriu, cu ochii violeti, de forma

migdalelor. Îi zâmbi și începu să-și ridice brațul spre ea, însă când deschise gura, focul țâșni afară. Văzu, prin pieptul lui, cum îi ardea inima și într-o clipă dispăru, ars ca o molie în flacăra unei lumânări, transformat în cenușă. Plânse pentru copilul ei, pentru promisiunea gurii dulci lipite de sânul ei, însă lacrimile se transformară în aburi atunci când îi atinseră pielea.

- ...vrea să stârnești dragonul, nu-i așa?

Năluci erau aliniat pe hol, învesmântate în straiile decolorate ale regilor. În mâini aveau săbii din flăcări albicioase. Aveau părul de argint și din aur, alb ca platina, iar ochii erau opale și ametiste, turmalină și jad.

- Mai repede, țipau ele, mai repede, mai repede. Alerga, iar tălpile ei topeau piatra oriunde o atingeau. *Mai repede!* Țipară nălucile într-un singur glas, iar ea țipă la rândul ei și se aruncă înainte. Un cuțit mare îi străpuse spatele și-și simți pielea sfâșiată și mirosi duhoarea sângelui ars, văzând umbra aripilor. Iar Daenerys Targaryen începu să zboare.

- ... să stârnești dragonul...

Ușa se înălța înaintea ei, ușa roșie, atât de aproape, atât de aproape, iar sala era ca o ceață în jurul ei, frigul ghemuindu-se în urma ei. Iar acum piatra dispăruse și zbura peste marea Dothraki, tot mai sus, verdele unduindu-se sub ea, iar tot ce viețuia și respira fugi înspăimântându-se de umbra aripilor ei. Putea simți mirosul de acasă, putea vedea acolo, dincolo de ușă, câmpiile înverzite și marile case de piatră și brațele care s-o încălzească, *acolo*. Trânti ușa de perete.

- ...dragonul...

Și-l văzu pe fratele ei, Rhaegar, călare pe un armăsar la fel de negru precum armura sa. Flăcări licăreau roșietice prin deschizăturile înguste ale vizierei lui.

- Ultimul dragon, șopti vocea firavă a lui Ser Jorah. Ultimul, ultimul. Dany îi ridică viziera neagră și lustruită. Chipul din interior era al ei.

După asta, pentru multă vreme, nu mai fu decât durere, focul dinlăuntrul ei și șoaptele stelelor. Se trezi cu gustul cenușii.

- Nu, gemu ea, nu, vă rog.

- *Khaleesi?*

Jhiqui se aplecă asupra ei, o fată înspăimântată Cortul era

cu fundat în umbră, neclintită și apropiată. Fulgi de cenușă pluteau în sus dinspre vatră, iar Dany îi urmări cu privirea prin gaura pentru fum de deasupra. *Zbor*, se gândi ea. *Aveam aripi, zburam*. Însă nu fusese decât un vis.

- Ajută-mă, șopti ea, chinându-se să se ridice. Adu-mi... Vocea-i era dureroasă ca o rană și nu se putea gândi la ce voia. De ce o durea atât de tare? Era ca și cum trupul îi fusese sfâșiat în bucăți și refăcut din resturi. Vreau...

- Da, *khaleesi*.

Imediat ce plecă Jhiqui, țâșnind din cort, strigând, Dany simți că-i trebuia... ceva... cineva... ce? Era ceva important, știa asta. Era singurul lucru din lume care conta. Se rostogoli pe o parte și-și prinse un cot dedesubt, luptând și cu pătura încurcată peste picioarele ei. Îi era atât de greu să se miște. Lumea se învoldura amețitoare. *Trebuia să...*

O găsiră pe covor, târându-se spre ouăle de dragon. Ser Jorah Mormont o ridică în brațe și o duse înapoi în așternutul de mătase, în timp ce ea se zbătea fără vlagă. Le văzu peste umărul lui pe cele trei slujnice ale sale, pe Jhogo, cu o umbră de mustață, și chipul lat, plat, al lui Mirri Maz Duur.

- Trebuie, încercă ea să le spună, trebuie să...

- ...să dormi, prințesă, zise Ser Jorah.

- Nu, răspunse Dany. Vă rog, vă rog!

- Ba da. O înveli cu mătasea, deși ea ardea. Dormi ca să te refaci, *khaleesi* întoarce-te printre noi. Și dintr-odată, Mini Maz Duur se arătă lângă ea, *maegi*, lipindu-i de buze o cupă. Simți gustul de lapte acrit și încă ceva, gros și amar. Lichidul calduț i se prelinse pe bărbie. Cumva, reuși să înghită. Cortul se întunecă și mai mult, iar somnul o înșfacă din nou. De data asta, nu mai visă. Plutea, senină și calmă, pe o mare neagră, nemărginită.

După un timp, o noapte, o zi, n-ar fi putut spune cât, se trezi din nou. În cort era întuneric, mătasea fâlfâind ca niște aripi când bătea vântul afară. De data asta, Dany nu mai încercă să se ridice.

- Irri, strigă ea, Jhiqui, Doreah! Veniră îndată. Mi-e gâtul uscat, spuse ea, atât de uscat, iar ele îi aduseră apă. Era calduță și stătută, dar Dany o bău cu poftă, trimițând-o pe Jhiqui să-i mai aducă. Irri o tampona cu o cârpă moale și-i mângâie fruntea. Am fost bolnavă, spuse Dany. Fata

Dothraki dădu din cap. Cât timp? Cârpa era mângâietoare, însă Irri părea atât de întristată, încât o înfricoșa.

- *Mult*, îi șopti ea.

Când Jhiqui se întoarse cu mai multă apă, Mirri Maz Duur veni cu ea, cu ochii îngreunați de somn.

- Bea, zise ea, ridicându-i capul pentru încă o cupă, însă acum era numai vin. Dulce, foarte dulce. Dany bău și se lăsă pe spate, ascultând sunetul propriei sale respirații. Putea simți greutatea membrilor sale pe când somnul o învălui, pentru a o copleși din nou.

- Aduceți-mi... murmură ea, cu vorba împleticită și amețită. Aduceți... vreau să tin...

- Da? Întrebă *maegi*. Ce dorință ai, *khaleesi*?

- Aduceți-mi... oul... oul de dragon... vă rog... Pleoapele i se făcură ca de plumb și era prea obosiu pentru a le putea ține deschise.

Când se trezi pentru a treia oară, o undă de lumina solară, aurie, pătrundea prin gaura pentru fum, iar mâinile sale îmbrățișau un ou de dragon. Era cel albicios, cu solzii de culoarea untului, străbătut de vinișoare aurii și arâmii, iar Dany îi putea simți căldura. Pe sub așternuturi, pielea dezgolită îi era acoperită de o peliculă fină de transpirație. *Roua dragonilor*, se gândi ea. Degetele urmăriră ușor suprafața oului, traiectoria vinișoarelor aurii, iar adânc, în piatră, simți ceva răsucindu-se și întinzându-se la atingerea ei. Nu era speriată. Toată spaima ei dispăruse, arsă.

Dany își atinse fruntea. Sub pelicula de transpirație, pielea-i era răcoroasă, febra trecuse. Se sforța să se ridice. Atunci o cuprinse o scurtă amețeală și o durere adâncă între coapse. Totuși, se simțea puternică. Slujnicele veniră în fugă la auzul glasului ei.

- Apă, le spuse, o butelcă de apă, cât de rece puteți găsi. Și fructe, cred că vreau curmale.

- Precum porunciți, *khaleesi*.

- Să vină și Ser Jorah, spuse ridicându-se. Jhiqui îi aduse o robă din mătase nisipie și-i înveli umerii. Vreau și o baie caldă, pe Mirri Maz Duur și... Amintirea-i reveni dintr-odată și se cutremură. *Khal* Drogo, se sforța să spună, privindu-le chipurile cu teamă. E mort?

- *Khal*-ul trăiește, îi răspunse Irri încet...

Totuși, Dany întrevăzu întunecimea din ochii ei când

rosti cuvintele, și nici bine nu le spusese că se grăbi să plece ca să aducă apă. Se întoarse spre Doreah.

- Povestește-mi.

- Am... am să-l aduc pe Ser Jorah, îi spuse fata Lyseniană, plecându-și capul și fugind din cort.

Jhiqui ar fi fugit și ea, însă Dany o prinse de încheietură, ținând-o captivă.

- Ce-i? Trebuie să aflu. Despre Drogo... și copilul meu. De ce nu-și amintise de copil până acum? Fiul meu, Rhaego... unde-i? îl vreau.

Slujnica ei își plecă privirile.

- Băiatul... nu a trăit, *khaleesi*. Glasu-i era o șoaptă înspăimântată.

Dany îi dădu drumul. *Fiul meu e mort*, se gândi când Jhiqui părăsi cortul. Într-un fel, știuse asta. Știuse de când se trezise prima dată. Nu, știuse *înainte* de a se trezi. Visul îi reveni dintr-odată, viu, când își aminti de bărbatul înalt cu pielea arămie și plete argintii-aurii, cuprins de flăcări.

Va plânge, știa asta, însă ochii-i erau uscați precum cenușa. Plânsese în vis, iar lacrimile i se transformaseră în aburi pe obraji. *Toata durerea mi-a fost arsa*, își spuse ea. Se simțea tristă și, totuși... Îl putea simți pe Rhaego retrăgându-se din ea, ca și cum nici n-ar fi fost vreodată.

Ser Jorah și Mirri Maz Duur intrară câteva clipe mai târziu, găsind-o aplecată peste celelalte ouă de dragon, cele încă aflate în scriin. Ei i se păreau la fel de fierbinți ca și cel cu care dormise, ceea ce era oarecum ciudat.

- Ser Jorah, vino aici, spuse ea. Îi luă mâna și i-o puse pe oul negru, cel cu spirale purpurii. Ce simți?

- Coajă, tare ca piatra. Cavalerul era precaut. Solzi.

- Căldură?

- Nu. Piatră rece. Își retrase mâna. Prințesă, sunteți bine? Sunteți pe picioare, așa slăbită precum vă simții?

- Slăbită? Sunt puternică, Jorah. Pentru a-i face cere, se rează pe un morman de perne. Spune-mi cum a murit copilul meu.

- Nu a apucat să trăiască, prințesa mea. Femeile spun..

Ezită, iar Dany observă cum carnea atârna pe el, văzu că șchiopăta când mergea.

- Spune-mi. Spune-mi ce vorbesc femeile.

El își întoarse fața într-o parte. Avea ochii tulburați,

- Ele spun că pruncul era...

Ea așteptă, însă Ser Jorah nu putea spune mai mult. Chipul său se întunecase de rușine. Arăta aproape ca un hoit.

- Monstruos, termină în locul lui Mirri Maz Duur. Cavalerul era un bărbat puternic, însă Dany înțelese, în acea clipă, că *maegi* era mai puternică, mai crudă, infinit mai periculoasă. Răsucit. L-am scos chiar eu. Era acoperit de solzi, ca o șopârlă, orb, cu un ciot de coadă și aripi mici din piele, ca de liliac. Când l-am atins, carnea i s-a desprins de pe oase, iar înăuntru era plin de viermi și duhnea a putreziciune. Era mort de ani de zile.

Bezna, se gândi Dany. *Bezna* înspăimântătoare care se ridicase pentru a o devora. Dacă s-ar fi uitat în urmă-i, ar fi fost pierdută.

- Fiul meu trăia și era puternic atunci când Ser Jorah m-a adus în acest cort, spuse ea. Îl simțeam cum mă lovește, luptând să se nască.

- S-ar putea, răspuse Mirri Maz. Duur, însă creatura care a ieșit din pântecul tău era așa cum am spus. În acest cort a fost moartea, *khaleesi*.

- Doar umbrele, șopti Ser Jorah, însă Dany putea simți îndoiala din glasul său. Am văzut, *maegi*, te-am văzut singură, dansând cu umbrele.

- Mormântul lasă umbre lungi, Lordule de Fier, spuse Mirri. Lungi și întunecate, iar la sfârșit nici o lumină nu le poate izgoni. Ser Jorah îi omorâse fiul, Dany știa asta. Făcuse asta din dragoste și loialitate, dar o dusesse într-un loc în care nici om în viață nu ar trebui să meargă și-i dăduse beznei copilul ei. Și el o știa; chipul cenușiu, ochii înfundați în găvane, șchiopatatul.

- Umbrele te-au atins, Ser Jorah, îi spuse. Cavalerul nu răspuse. Dany se întoarse spre preteasă. M-ai prevenit că numai cu moartea se poate plăti pentru viață. Iar eu am crezut că vorbeai de cal.

- Nu, răspuse Mirri Maz Duur. Asta a fost o minciună pe care ți-ai spus-o singură. Știai prețul.

Oare? Oare știuse? *Dacă mă uit îndărăt, sunt pierdută.*

- Prețul a fost plătit, spuse Dany. Calul, copilul meu, Quaro și Qotho, Haggio și Cohollo. Prețul a fost plătit și răsplătit. Se ridică dintre perne. Unde-i *Khal Drogo*? Arată-

mi-l, preteasă, *maegi*, mag de sânge, orice ai fi. Arată-mi-l pe *Khal Drogo*. Arată-mi ce am primit pentru viața fiului meu.

- Precum porunciți, *khaleesi*, zise bătrâna. Veniți, am să vă conduc la el.

Dany era mai slăbită decât își închipuise. Ser Jorah își strecură un braț, cuprinzând-o, și o ajută să se ridice.

- Aveți timp pentru asta mai târziu, prințesa, spuse el încet.

- Vreau să-l văd acum, Ser Jorah.

După întunecimea cortului, lumea de afară era de strălucire orbitoare. Soarele ardea ca aurul topit, iar pământul era pârjolit și pustiu. Slujnicele ei o așteptau cu fructe, vin și apă, iar Jhogo se apropie ca să-l ajute pe Ser Jorah s-o sprijine. Aggo și Rakharo stăteau în spate Strălucirea soarelui pe nisip făcea greu de văzut ceva, până când Dany își ridică palma ca să-și ferească ochii Văzu cenușa unui foc, câțiva cai agitându-se fără înec tare în căutarea unui smoc de iarbă, corturi risipite ici-colo. Un grup mic de copii se adunase s-o privească, iar dincolo zări femei care se duceau în treburile lor, bătrâni stafidiți care se zgâiau la cerul albastru cu ochii lor obosiți, bătând încet aerul ca să izgonească muștele de sânge. La o numărătoare s-ar putea să fi fost nu mai mult de o sută de oameni. Acolo unde-și făcuseră tabăra patruzeci de mii, mai stăruia acum doar vântul și praful.

- *Khalasar*-ul lui Drago s-a pulberat, făcu ea.

- Un *khal* care nu poate călări nu este un *khal*, zise Jhogo.

- Dothrakii îi urmează doar pe cei puternici, rosti Ser Jorah. Îmi pare rău, prințesa mea. Nu s-a putut să-i mai ținem. Ko Pono a plecat primul, spunându-și singur *Khal Pono*, iar mulți l-au urmat. Jhaqo nu a așteptat mult ca să facă la fel. Ceilalți s-au dus și ei în fiecare noapte, în grupuri mari sau mici. Acum sunt câteva zeci de *khalasare* noi pe marea Dothraki, acolo unde cândva a fost doar cel al lui Drogo.

- Rămân numai bătrânii, zise Aggo. Cei speriați, slabi sau bolnavi. Și noi, cei care suduim. Noi rămânem.

- Au luat hergheliile lui *Khal Drogo*, *khaleesi*, vorbi Rakharo. Eram prea puțini ca să-i putem opri. Este dreptul

celui puternic să ia de la cel slab. Au luat și mulți sclavi, ai *khal*-ul și ai dumneavoastră, dar au mai lăsat câțiva.

- Eroeh? întrebă Dany, amintindu-și de copila înspăimântată pe care o salvase în afara orașului Oamenilor Miei.

- Mago a luat-o, care acum este călărețul de sânge al lui *Khal* Jhaqo, spuse Jhogo. A pătruns-o în toate felurile și apoi a dat-o *khal*-ului său, iar Jhaqo a dat-o mai departe călăreților săi de sânge. Erau șase. Când au terminat cu ea, i-au tăiat gâtul.

- Asta i-a fost soarta, *khaleesi*, spuse Aggo.

Dacă mă uit îndărăt, sunt pierdută.

- A fost o soartă crudă, spuse Dany, totuși nu atât de crudă cum va fi a lui Mago. Vă promit asta, pe toți zeii cei vechi, pe zeul miel și pe zeul cal, și pe toți zeii care viețuiesc. Jur pe Mama Munților și pe Pântecul Lumii. Înainte de a termina cu ei, Mago și Ko Jhaqo se vor milogi să li se arate mila care au arătat-o și ei pentru Eroeh.

Dothrakii schimbară priviri întrebătoare.

- *Khaleesi*, începu slujnica Irri, ca și cum ar fi vorbit unui copil. Jhaqo este *khal* acum, cu douăzeci de mii de călăreți în spatele lui.

Ea-și ridică privirile.

- Iar eu sunt Daenerys Stormborn, Daenerys din Casa Targaryen, din sângele lui Aegon Cuceritorul și Maegor cel Crud și din vechea Valyrie înaintea lor. Sunt fiică de dragon și vă jur că acești bărbați vor muri urlând. Acum, duceți-mă la *Khal* Drogo.

Zăcea lungit pe pământul gol, uitându-se la soare.

Zeci de muște de sânge se așezaseră pe trupul său, însă el nu mai părea să le simtă. Dany le izgoni și îngenunche lângă el. Ochii lui erau larg deschiși, însă nu păreau să vadă, iar ea știa deodată că era orb. Când îi șopti numele, nu păru că o auzise. Rana de la piept era vindecată așa cum trebuia, cicatricea care o acoperea era cenușie și roșiatică, hidoasă.

- De ce-i aici, singur, în soare? îi întrebă ea.

- Pare să-i priască numai căldura, prințesă, spuse Ser Jorah. Ochii lui urmăresc soarele, deși nu-l văd. Poate umbla de colo-colo. Va merge unde-l duci, dar nu mai departe. Mănâncă dacă-i pui hrana în gură, bea dacă-i

picuri apă între buze.

Dany își sărută soarele și stelele blând, pe frunte, și se ridică pentru a o înfrunța pe Mirri Maz Duur.

- Vrajile tale sunt scumpe, *maegi*.

- Trăiește, spuse Mirri Maz Duur. Asta ai cerut, viață. Ai plătit pentru viață.

- Asta nu-i viață pentru cineva așa cum a fost Drogo. Viața lui a fost răs, carne perpelită în foc și calul între picioarele sale. Viața lui era un *arakh* în mâna lui și clopoței răsunând în păr, pe când călărea să-și înfrunte dușmanul. Viața lui au fost călăreții de sânge, eu și fiul pe care trebuia să i-l dăruiesc.

Mirri Maz Duur nu răspunse.

- Când va fi așa cum a fost? întrebă Dany.

- Atunci când soarele va răsări de la apus și va apune la răsărit, spuse Mirri Maz Duur. Când se vor usca mările și munții se vor împrăștia în vânt ca frunzele. Când pântecul tău va fi din nou fertil și vei purta încă un copil viu. Atunci se va întoarce el, nu înainte.

Dany arătă spre Ser Jorah și ceilalți.

- Plecați. Vreau să vorbesc cu *maegi* singură. Mormont și ceilalți Dothraki se retraseră.

- Știi, spuse Dany când rămaseră singure. O durea peste tot, și înăuntru și pe corp, însă furia îi dădea putere. Știi ce ceream, știi și de preț și totuși m-ai lăsat să-l plătesc.

- N-ar fi trebuit să-mi ardă templul, spuse liniștită femeia cu nasul turtit. Asta l-a mâniat pe Marele Păstor.

- Asta n-a fost lucrătură de zeu, spuse Dany cu răceală. *Dacă privesc îndărăt, sunt pierdută.* M-ai înșelat. Mi-ai ucis copilul din mine.

- Armăsarul care încalecă lumea nu va mai arde nici un oraș acum. *Khalasar*-ul lui nu va mai preface în pulbere nici o seminție.

- Am vorbit pentru tine, făcu ea înfuriată. Te-am salvat.

- Tu m-ai salvat? scuipe femeia Lhazareeană. Trei călăreți m-au luat, nu așa cum un bărbat ia o femeie, ci pe la spate, așa cum se cațără un câine pe o cățea. Cel de-al patrulea era deja în mine când ai trecut tu. Cum m-ai salvat? Am văzut casa zeului meu arzând, acolo unde vindecasem atâția oameni, mulți că nu mai pot fi numărați.

Mi-au ars și casa mea, iar în stradă am văzut mormane de capete. Am văzut capul brutarului care cocea pâinea mea. Am văzut capul unui băiat pe care l-am salvat de fierbințeala ochiului mort cu numai trei luni înainte. Am auzit copiii plângând când călăreții i-au adunat cu biciurile lor. Spune-mi încă o dată, ce ai salvat tu?

- Viața ta.

Mirri Maz Duur râse neîndurătoare.

- Uită-te la *khal*-ul tău și vezi ce viață merită trăita când totul s-a dus.

Dany îi chemă pe bărbații din *khas*-ul ei și le porunci s-o ia pe Mirri Maz Duur și s-o lege de mâini și de picioare, însă *maegi* îi zâmbi când o duseră de acolo, de parcă ar fi împărtășit un secret. Un singur cuvânt și Dany ar fi putut s-o descăpățâneze... Însă cu ce s-ar fi ales? Cu un cap? Dacă viața nu avea nici o valoare, ce mai era moartea?

Îl duseră pe *Khal* Drogo înapoi în cortul ei, iar Dany le porunci să umple o cadă cu apă, însă de astă dată apa nu mai era roșie de sânge. Îl îmbăie chiar ea, spălând noroiul și praful de pe brațele și pieptul său, curățindu-i fața cu o pânză moale, săpunindu-i părul lung și negru și descâlcindu-i toate ghemotoacele de păr până când îl făcu să strălucească din nou, așa cum si-l amintea. Se întunecase de-a binelea când termină, iar ea obosise. Se opri să bea ceva și să mănânce, însă nu putu decât să ciugulească dintr-o smochină și să bea o gură de apă. Somnul ar fi fost o ușurare, însă dormise destul... prea mult, de fapt. Îi datora asta lui Drogo, pentru toate nopțile care le avuseseră și poate încă le vor mai avea.

Amintirea primei lor ieșiri o însoțea când îl duse afară, în beznă, pentru că Dothrakii credeau că toate lucrurile importante în viața unui om trebuia să fie făcute sub cerul liber. Își spusese că existau forțe mai puternice decât ura și farmecele mai vechi decât oricare dintre cele deprinse de orice *maegi* în Asshai. Noaptea era neagră, fără lună, însă deasupra ardeau strălucitoare milioane de stele. Luă asta drept un semn.

Acolo nu-i aștepta covorul moale de iarbă, ci doar pământul tare și prăfuit, dezgolit și plin de pietre. Nici un copac nu se clătina în vânt și nici un izvor nu-i ogoia temerile cu muzica blândă a apei. Dany își spusese că stelele

erau îndeajuns.

- Să-ți amintești, Drogo, șopti ea. Amintește-ți prima noastră ieșire împreună, ziua când ne-am cununat. Amintește-ți de noaptea când l-am făcut pe Rhaego, cu întregul *khalasar* în jurul nostru și cu privirile tale pe fața mea. Amintește-ți cum era de răcoroasă și curată apa din Pântecul Lumii. Amintește-ți, soarele și stelele mele. Amintește-ți și întoarce-te.

Nașterea o lăsase prea îndurerată și sfâșiată ca să-l poată primi în ea, așa cum ar fi vrut, însă Doreah o învățase și alte căi. Dany își folosi mâinile, gura și sânii. Îl zgârie cu unghiile și-l acoperi de sărutări și se rugă, spunându-i povești, iar la sfârșit îl scaldă în lacrimile ei. Totuși, Drogo nu simțea: nu vorbe și nu se ridică.

Apoi veni răsar zorii întunecați peste orizontul gol. Dany știa că era pierdut pentru ea.

. - Când soarele va răsări de la apus și va apune la răsărit, spuse ea moale. Când mările se vor usca și munții se vor spulbera în vânt ca frunzele. Când pântecul meu va fi din nou fertil și voi purta un copil viu. Atunci te vei întoarce, soarele și stelele mele, nu înainte.

Niciodată, plânse bezna, niciodată, niciodată, niciodată.

În interiorul cortului, Dany găsi o saltea, mătase moale umplută cu pene. O strânse la sân întorcându-se înapoi la Drogo, la soarele și stelele ei. *Dacă privesc îndărăt, sunt pierdută.* O durea chiar și să pășească, ar fi vrut să doarmă, să doarmă și să nu mai viseze.

Îngenunche și-l sărută pe Drogo pe buze, apoi îi apăsă salteaua pe față.

TYRION

- Îl au pe fiul meu, spuse Tywin Lannister.
- Așa e, lordul meu.

Glasul mesagerului era apăsător de oboseală. Pe pieptul tunicii sale sfâșiate, vierul târnat al Casei Crakehall era pe jumătate ascuns de sângele închegat.

Pe *unul* dintre fiii tăi, se gândi Tyrion. Luă o gura de vin și nu spuse nimic, gândindu-se la Jaime. Când ridică brațul, durerea îl săgeta până la cot, amintindu-i de scurta sa participare la luptă. Își iubea fratele, însă n-ar fi vrut să fie cu el în Pădurea Șoaptelor nici pentru tot aurul de la Casterly Rock.

Tatăl său, lordul, îi adunase pe căpitani și pe stegari, iar aceștia tăcuseră cu toții când curierul își depanase povestea. Singurul zgomot care se mai auzea erau trosnetul și sfârâitul bușteanului care ardea în vatra din sala de mese, lungă și răcoroasă.

După greutățile călătoriei îndelungate și obositoare spre sud, chiar și posibilitatea petrecerii unei singure nopți în han îl înveselise strașnic pe Tyrion, deși... ar fi preferat să nu mai pună încă o dată piciorul în *acest* han, cu amintirile pe care le avea. Tatăl său stabilise un ritm de marș istovitor și acesta își făcuse efectul. Cei răniți în luptă țineau pasul cum puteau, altfel erau lăsați să se descurce singuri. În fiecare dimineață mai lăsau câțiva la marginea drumului, bărbați care adormeau pentru a nu se mai trezi niciodată. În fiecare după-amiază alții câțiva se prăbușeau pe drum. Și în fiecare seară alții dezertau, furișându-se în întuneric. Tyrion fusese aproape tentat să li se alăture.

Trăsese la etaj, bucurându-se de confortul oferit de un pat cu saltele de puf și de căldura trupului lui Shae, întinsă lângă el, când scutierul său îl trezise pentru a-i spune că sosise un călăreț cu vești proaste de la Riverrun. Totul fusese degeaba. Goana spre sud, nesfârșitele marșuri forțate, cadavrele abandonate la marginea drumului... totul pentru nimic. Robb Stark ajunsese la Riverrun cu câteva zile înainte.

- Cum de s-a putut întâmpla așa ceva? mormăi Ser Harys Swyft. *Cum?* Chiar și după Pădurea Șoaptelor ați avut Riverrunul prins într-un cerc de oțel, înconjurat de o

mare armată... ce sminteală l-a putut face pe Ser Jaime să se decidă să-și despartă forțele în trei tabere? În mod sigur, știa cât de vulnerabil l-ar fi făcut asta.

Mai bine decât tine, laș fără șira spinării, se gândi Tyrion. Jaime pierduse Riverrunul, însă îl înfuria să vadă cum fratele său era defăimat de unii precum Swyft, un lingușitor nerușinat, a cărui singură realizare fusese măritarea fiicei sale, la fel de lipsită de onoare, cu Ser Kevan, pentru ca în acest fel să se lipească de Lannisteri.

- Și eu aș fi făcut la fel, răspunse unchiul său, cu mult mai mult calm decât ar fi reușit Tyrion. Nu ați văzut niciodată ce-i la Riverrun, Ser Harys, altfel ați fi știut că Jaime nu avea de ales. Castelul este situat la capătul unei limbi de pământ, unde Piatra Răsucită se scurge în Furca Roșie la Trident. Râurile formează două laturi ale unui triunghi, iar când se arată vreo amenințare, Tully deschid zăgazurile în amonte pentru a crea un șanț lat pe cea de-a treia latură, transformând Riverrun într-o insulă. Zidurile se înalță direct din apă, iar din turnuri, apărătorii au o priveliște bună asupra malurilor opuse, pe o rază de multe leghe de jur împrejur. Pentru a putea ataca din toate părțile, un asediator trebuie să-și ridice o tabără la nord de Piatra Răsucită, una la sud de Furca Roșie și o a treia între râuri, la vest de canal. Nu există nici o altă cale, nici una.

- Ser Kevan grăiește adevărat, lorzii mei, spuse curierul. Am construit palisade din pari ascuțiți în jurul taberelor, dar n-a fost îndeajuns, mai ales că n-am prins de veste și râurile ne-au izolat unii de alții. Prima data au venit jos, asupra taberei din nord. Nimeni nu aștepta un atac. Marq Piper ne hărțuise convoaiele de aprovizionare, însă nu avea mai mult de cincizeci de oameni. Ser Jaime se dusesese să se măsoare cu ei cu o noapte înainte... Ei bine, cu cine *credeam* noi că erau ei. Ni se spusese că armata lui Stark era la est de Furca Roșie, mărșăluind spre sud...

- Iar cercetașii voștri? Chipul lui Ser Gregor Clegane părea dăltuit în piatră. Focul din cămin arunca o roșeață sumbră asupra pielii sale și-i așezase umbre adânci sub ochi. N-au văzut nimic? Nu v-au vestit nimic?

Mesagerul năclăit de sânge scutură din cap.

- Ce cercetașii noștri dispăruseră. Lucrătura lui Marq Piper, ne-am gândit noi. Iar cei care s-au mai întors nu văzuseră

nimic.

- Un om care nu vede nimic n-are nici un folos de la ochii lui, declară Muntele. Scoateți-le ochii și dați-i următoarei iscoade. Spuneți-i că nădărduiți că patru ochi să fie mai de ajutor decât doi... iar dacă nu va fi așa, următorul cercetaș va avea șase ochi.

Lordul Tywin Lannister își întoarse capul ca să-l studieze pe Ser Gregor. Tyrion zări licărul auriu țâșnind din pupilele tatălui său, dar n-ar fi putut spune dacă privirea era una aprobatoare sau de dispreț. Lordul Tywin era cel mai adesea tăcut la mesele consiliului, preferând să asculte înainte de a vorbi, un obicei pe care și Tyrion încerca să-l imite. Totuși, tăcerea era nelalocul ei acum, iar vinul rămăsese neatins.

- Spuneai că au năvălit noaptea, continuă Ser Kevan.

Bărbatul clătină din cap.

- Peștele Negru a condus cavalcada, doborând santinelele și înlăturând palisadele pentru a deschide drum asaltului principal. Când ai noștri și-au dat seama ce se întâmpla, călăreții lor năvăleau deja peste malurile canalului și galopau prin tabără cu săbii și torțe în mâini. Eu dormeam în tabăra de la apus, între râuri. Când am auzit zarva bătăliei și am văzut corturile în flăcări, Lordul Brax ne-a dus spre plute și am încercat să traversăm, însă curenții ne-au împins în aval, iar oamenii lui Tully au început să arunce cu bolovani spre noi, folosind catapultele de pe metereze. Am văzut una dintre plute spulberată în bucăți și alte trei răsturnate, oamenii au fost duși de râu și s-au înecat... iar cei care au reușit să treacă i-au găsit pe soldații lui Stark așteptându-i pe maluri.

Ser Flement Brax purta o tunică argintie cu purpuriu, având expresia cuiva care nu putea pricepe ce auzise.

- Tatăl meu, lordul...

- Îmi pare rău, lordul meu, spuse mesagerul. Lordul Brax era îmbrăcat în cămașă de zale și platoșă când pluta lui s-a răsturnat. A fost un om foarte curajos.

A fost un smintit, se gândi Tyrion, clătinându-și cupa și holbându-se în jos spre profunzimile vinului. Traversarea unui râu, noaptea, pe o plută rudimentară, îmbrăcat în armură, cu dușmanul așteptând pe malul celălalt - dacă asta însemna să fii curajos, el ar prefera lașitatea. Se

întrebă dacă Lordul Brax se simțise deosebit de curajos când greutatea oțelului îl trăsese în jos, în apa neagră.

- Tabăra dintre râuri a fost și ea copleșită, spunea mesagerul. În vreme ce noi încercam să traversăm, mai mulți dintre oamenii lui Stark s-au năpustit dinspre apus, două coloane de cavaleriști în zale. Am văzut uriașul în lanțuri al Lordului Umber și vulturul lui Mallister, însă îi conducea băiatul, cu un lup monstruos alergând lângă el. Nu am fost acolo ca să văd, însă se spune că fiara a ucis patru oameni și a sfâșiat zeci de cai. Sulițașii noștri au format un zid de apărare și au respins primul lor atac, dar când Tully i-a văzut copleșiți, au deschis porțile de la Riverrun și Tytos Blackwood a condus un raid peste podul mobil și i-a luat din spate.

- Zeii să ne apere, glăsuie Lordul Lefford.

- Marele Jon Umber a dat foc turnurilor de asalt pe care le construim, iar Lordul Blackwood l-a găsit pe Ser Edmure Tully înlănțuit printre alți captivi și i-a luat cu el. Tabăra noastră din sud era sub comanda lui Ser Forley Prester. El s-a retras în ordine când a văzut ta restul taberelor erau pierdute, plecând cu două mii de sulițași și mulți arcași, însă mercenarul Tyroshi, în fruntea călăreților săi liberi, i-a lovit steagurile și s-a dat de partea dușmanului.

- Fie blestemat!

Unchiul său, Kevan, părea mai mult furios decât surprins.

- L-am avertizat pe Jaime să nu aibă încredere în el. Un om care luptă pentru bani este credincios doar pungii sale.

Lordul Tywin își lipi degetele sub bărbie. Numai ochii i se mișcau în timp ce asculta. Favoriții său țepoși, aurii, încadrau un chip atât de imobil, încât părea o mască, însă Tyrion putea zări broboanele mici de sudoare acoperindu-i capul ras.

- Cum s-a putut întâmpla asta? se văicări din nou Ser Harys Swyft. Ser Jaime capturat, asediul zădărnicit... asta-i o *catastrofă!*

Ser Addam Marbrand spuse:

- Sunt sigur că toți îți suntem recunoscători pentru că ne atragi atenția asupra unui lucru atât de evident, Ser Harys. Problema este ce vom face acum.

- Ce mai *putem* face? Oastea lui Jaime a fost măcelărită,

capturată sau pusă pe fugă, iar Stark și Tully au ocupat căile noastre de aprovizionare. Suntem izolați dinspre apus! Pot mășălui spre Casterly Rock dacă vor, și cum i-am putea opri? Lorzii mei, suntem înfrânți. Trebuie să cerem pace.

- Pace? Tyrion își agită gânditor vinul, luă o înghițitură zdravănă și-și azvârli la podea cupa goliită, unde se spulberă în mii de bucăți. Iată pacea ta, Ser Harys. Scumpul meu nepot a încalcat-o definitiv când s-a hotărât să orneze Fortăreața Roșie cu capul Lordului Eddard. V-ar fi mult mai ușor să vă bețivi nul din cupa mea spartă decât să-l convingeți pe Robb Stark să facă pace acum. *El învinge...* Sau n-ați băgat încă de seamă?

- Două bătălii nu înseamnă un război, insistă Ser Addam. Suntem departe de a fi pierduți. Ar trebui să mă bucur de ocazia de a-mi încerca oțelul pe băiețandru acela Stark.

- Poate că ar fi de acord cu un armistițiu și să facem schimb de prizonieri, încercă Lordul Lefford;

- Chiar dacă acceptă să ne dea trei pentru unul, tot nu reușim să facem față, comentă Tyrion sarcastic. Și ce le oferim pentru fratele meu? Capul putrezind al Lordului Eddard?

- Am auzit că Regina Cersei le ține pe fiicele Mâinii, zise Lefford plin de speranță. Dacă băiatul își primește surorile...

Ser Addam pufni disprețuitor.

- Ar trebui să fie un prostănac ca să-l schimbe pe Jaime Lannister pentru viața a două fete.

- Atunci trebuie să-l răscumpărăm pe Ser Jaime indiferent cu ce costuri, făcu Lordul Lefford,

Tyrion își dădu ochii peste cap.

- Dacă familia Stark are nevoie de aur, ar putea topi armura lui Jaime.

- Iar dacă cerem un armistițiu, vor crede că suntem slabi, argumentă Ser Addam. Ar trebui să ne năpustim imediat asupra lor.

- Cu siguranță că amicii noștri de la curte ar putea fi convinși să ne ofere trupe proaspete, zise Ser Harys. Iar cineva s-ar putea întoarce la Casterly Rock pentru a aduna o nouă armată.

Lordul Tywin Lannister se ridică în picioare.

- *Îl au pe fiul meu*, rosti el încă o dată, cu un glas care străbătu murmurul din jur, precum o sabie în seu. Plecați! Toți.

Spirit obedient, ca întotdeauna, Tyrion se ridică pentru a pleca odată cu ceilalți, însă tatăl său îl țintui cu privirea.

- Nu și tu, Tyrion. Rămâi. Și tu la fel, Kevan. Ceilalți, afară!

Tyrion se așeză la loc pe bancă, rămas fără grai. Ser Kevan traversă încăperea spre butoaietele cu vin.

- Unchiule, spuse Tyrion, dacă ești atât de bun...

- Poftim.

Tatăl său îi oferi cupa sa, cu vinul neatins. Acum Tyrion era cu adevărat *ului*. Bău. Lordul Tywin se așeză.

- Ai avut dreptate cu Stark. Dacă mai trăia, l-am fi putut folosi pe Lordul Eddard ca să cădem la pace cu Winterfell și Riverrun, o pace care ne-ar fi oferit timpul necesar să ne ocupăm de frații lui Robert. Însă mort... Palma i se strânse pumn. Nebunie! Nebunie cumplită.

- Joff nu-i decât un băiețandru, sublinie Tyrion. La vârsta lui, și eu am făcut câteva prostii.

Tatăl său îi aruncă o privire tăioasă.

- Presupun că ar trebui să fim mulțumiți că încă nu s-a însurat cu o târfă.

Tyrion sorbi din vin, întrebându-se cum ar arau Lordul Tywin dacă i-ar azvârli în față cupa cu vin.

- Situația noastră e mai rea decât știi tu, continui tatăl său. Se pare că avem un nou rege.

Ser Kevan arăta ca lovit cu leuca-n cap.

- Unul nou? *Cine*? Ce i-au făcut lui Joffrey?

Pe buzele subțiri ale Lordului Tywin apăru o strâmbătură firavă de dezgust.

- Nimic... Încă. Nepotul meu sade pe Tronul de Fier, însă eunucul a auzit șoapte dinspre sud. Renly Baratheon s-a căsătorit cu Margaery Tyrell la Highgarden, cu două săptămâni în urmă, iar acum cere coroana. Tatăl și fratele miresei au căzut într-un genunchi înaintea lui și i-au jurat că-și pun spadele la dispoziția lui.

- Acestea sunt evenimente grave. Când Ser Kevan se încrunta, cutele frunții i se adânceau ca niște canioane.

- Fiica mea ne poruncește să venim imediat la Debarcaderul Regelui, să apărăm Fortăreața Roșie

împotriva Regelui Renly și a Cavalerului Florilor. Gura i se strânse. Ne *poruncește*, îți dai seama. În numele regelui și al consiliului.

- Cum a primit veștile Regele Joffrey? întrebă Tyrion cu o anume nedumerire amuzată.

- Cersei nu crede că este potrivit să-i spună acum, zise Lordul Tywin. Se teme ca nu cumva să insiste să plece chiar el în marș asupra lui Renly.

- Cu ce armată? întrebă Tyrion. Sper că nu ai de gând să i-o oferi pe *aceasta*.

- Vorbește de preluarea Gărzii Orașului, spuse lordul Tywin.

- Dacă ia Garda, va lăsa cetatea fără apărare, observă Ser Kevan. Iar cum Lordul Stannis se află la Piatra Dragonului...

- Da. Lordul Tywin privi în jos, spre fiul său. Mă gândisem că tu ești singurul măscărici, însă se pare că m-am înșelat.

- Vai, tată, făcu Tyrion, dar asta sună aproape ca o laudă. Se aplecă brusc înainte. Ce-i cu Stannis? El este cel mai vârstnic, nu Renly. Cum judecă el pretențiile fratelui său?

Tatăl său se încruntă. „

- De la bun început am simțit că Stannis reprezintă un pericol mult mai mare decât toți ceilalți la un loc. Totuși, el nu face nimic. Oh, Varys aude tot felul de șușoteli. Stannis construiește corăbii, Stannis angajează mercenari, Stannis aduce un legător de umbre de la Asshai. Ce înseamnă asta? E ceva adevărat în toate astea? Înălță iritat din umeri. Kevan, adu-ne harta.

Ser Kevan făcu așa cum i se ceruse. Lordul Tywin desfășură pielea, netezind-o.

- Jaime ne-a lăsat într-o situație proastă. Roose Bolton și rămășițele armatei sale se află la nord de noi. Dușmanii noștri dețin Gemenii și Moat Cailin. Robb Stark așteaptă la apus, așa că nu ne putem retrage spre Lannisport și Rock decât dacă ne decidem să dăm bătălia. Jaime s-a dus, iar armata sa a încetat să mai existe, din toate punctele de vedere. Thoros din Myr și Beric Dondarrion continuă să ne hărțuiască. La est, îi avem pe Arryni, pe Stannis Baratheon, care șade la Piatra Dragonului, iar în sud, Highgarden și Capătul Furtunii își cheamă steagurile. Tyrion zâmbi parșiv.

- Bucură-te, tată. Cel puțin, Rhaegar Targaryen e tot mort.

- Eu sperasem că ai putea să ne oferi mai mult decât glume, Tyrion, zise Lordul Tywin Lannister.

Ser Kevan se încruntă deasupra hărții, încrêțindu-și fruntea.

- Robb Stark îi are de partea lui pe Edmure Tully și Iorzii de la Trident. Forța lor combinată ar putea s-o depășească pe a noastră. Iar cu Roose Bolton în spatele nostru... Tywin, dacă mai rămânem aici, mă tem că s-ar putea să fim prinși între trei armate.

- Nu am nici o intenție de a rămâne aici. Trebuie să ne încheiem socotelile cu tânărul Lord Stark înainte ca Renly Baratheon să plece în marș de la Highgarden. Bolton nu mă preocupă. Este un bărbat prudent și l-am făcut să fie și mai prudent pe Furca Verde. Nu se va grăbi să ne urmărească. Așadar... mâine vom pleca spre Harrenhal. Kevan, vreau ca cercetașii lui Ser Addam să ne acopere deplasarea. Dă-i câți oameni are nevoie și să-i trimită în grupuri de câte patru. Nu mai vreau dispariții.

- După cum spuneți, lordul meu... dar de ce Harrenhal? Este un loc mohorât, cu piază rea. Unii spun că este blestemat.

- N-au decât, replică Lordul Tywin. Slobozește-l pe Ser Gregor și trimite-l înaintea noastră cu bandiții lui. Mai trimite-l pe Vargo Hoat și călăreții lui liberi și pe Ser Amory Lorch. Fiecare cu câte trei sute de oameni. Spune-le că vreau să văd pământurile riverane pârjolate, de la Ochiul Zeilor și până la Furca Roșie.

- Vor da foc, lordul meu, spuse Ser Kevan ridicându-se. Voi da poruncile.

Făcu o plecăciune și se îndreptă spre ușă. Când rămaseră singuri, Lordul Tywin se uită spre Tyrion.

- Sălbaticii tăi ar putea da și ei iama puțin. Spune-le că se pot duce cu Vargo Hoat și să jefuiască tot ce vor, bunuri, vite, femei, pot să ia ce le place și să ardă restul.

- Să-i spui lui Shagga și Timett cum să jefuiască ar fi ca și cum i-ai cere unui cocoș cum să cânte, comentă Tyrion, dar aș prefera să-i țin cu mine.

Indiferent cât de necizelați și indisciplinați ar fi fost, sălbaticii erau ai *lui* și se încredea în ei mai mult decât în

oricare dintre oamenii tatălui său. Nu avea de gând să renunțe la ei.

- Atunci, mai bine ai învăța să-i controlezi. Nu am de gând să las să fie jefuit orașul.

- Orașul? Tyrion era nedumerit. Despre ce oraș este vorba?

- Debarcaderul Regelui. Te trimit la curte.

Era ultimul lucru la care s-ar fi putut gândi Tyrion Lannister. Se întinse după vin și se gândi o clipă, sorbind din el.

- Și ce ar trebui să fac acolo?

- Să domnești, îi răspunse scurt tatăl său. Tyrion se scutură de răs.

- S-ar putea ca draga mea soră să aibă și ea ceva de zis despre asta!

- Las-o să spună ce vrea. Fiul ei are nevoie de o mână fermă asupra lui, înainte să apuce să ne distrugă pe toți. Îi învinuiesc pe filfizonii ăia din consiliu, pe prietenul nostru, Petyr, pe venerabilul Mare Maester și pe minunăția aceea fără de mădular, Lordul Varys. Ce fel de sfaturi îi dau ei lui Joffrey, când el sare dintr-o sminteală într-alta? Cui i-a venit ideea de a-l unge lord pe Janos Slynt? Tatăl ăstuia era măcelar și i-au dat Harrenhal. *Harrenhal*, care a fost cetatea regilor! Dar nici nu va pune vreodată piciorul acolo, dacă mai am eu vreun cuvânt de spus. Mi s-a zis că și-a luat drept blazon o sulită însângerată. Eu aș fi ales un satâr însângerat.

Tatăl său nu ridicase vocea, însă Tyrion putea citi furia în ochii săi aurii.

- Și ce sens a avut alungarea lui Selmy? Da, era bătrân, însă numele lui Barristan cel Aprig încă mai are o însemnătate în acest ținut. Și-a pus onoarea în joc pentru toți cei pe care i-a servit. Poate spune cineva același lucru despre Câine? Câinelui tău îi arunci oase pe sub masă, dar nu-l așezi alături de tine pe banca de sus. Își aținti un deget spre fața lui Tyrion. Dacă Cersei nu-l stăpânește pe băiat, tu o s-o faci. Iar dacă acești consilieri ne trag pe sfoară...

Tyrion știa.

- Țepușele, oftă el. Capete. Metereze.

- Observ că ai învățat lecțiile de la mine.

- Mai mult decât îți închipui, tată, răspunse Tyrion încet.

Își termină vinul și lăsă cupa, gânditor. O parte din el era mai încântată decât ar fi vrut să recunoască. O alta își amintea de lupta de pe râu și se întreba dacă nu cumva era trimis din nou să păzească flancul stâng. De ce eu? Întrebă el, înclinând capul într-o parte. De ce nu unchiul meu? De ce nu Ser Addam sau Ser Flement ori Lordul Serrett? De ce nu altcineva... mai *înalt* decât mine?

Lordul Tywin se ridică brusc.

- Tu ești fiul meu.

Atunci își dădu seama. *Ai renunțat la el pentru că-l crezi pierdut*, se gândi el. *Ticălosule, îți închipui că Jaime e ca și mort, așa că eu sunt tot ce ți-a mai rămas.* Tyrion ar fi vrut să-l palmuiască, să-l scuipe între ochi, să-și tragă pumnalul și să-i scoată inima din piept ca să vadă dacă era din aur masiv, cum se vorbea prin târg. Totuși, rămase locului, tăcut și neclintit.

Țândările cupei sparte scrâșniră sub călcâiele tatălui său pe când Lordul Tywin traversă încăperea.

- Încă ceva, rosti el de la ușă. Nu-ți duci târfa cu tine la curte.

Tyrion rămase singur în sala de mese multă vreme după ce tatăl său plecă. În cele din urmă, urcă treptele spre încăperea comodă de sub clopotniță. Tavanul era jos, dar asta nu era o problemă pentru un pitic. De la fereastră putea vedea spânzurătoarea pe care o ridicase în curte tatăl său. Trupul hangiței se răsucea încet în frânghie, ori de câte ori bătea vântul nopții. Carnea i se subțiasse și se zdrențuisse, la fel ca speranțele Lannisterilor.

Shae murmură adormită și se întoarse spre el când se așeză pe marginea patului. El își strecură mâna sub pătură și-i cuprinse sânul moale, iar ea deschise ochii.

- Stăpâne, zise ea cu un zâmbet leneș.

Când îi simți sfârcul întărindu-se, Tyrion o sărută.

- Am de gând să te duc cu mine la Debarcaderul Regelui, dulceță, șopti el.

JON

Iapa necheză ușor când Jon Snow strânse cureaua șei.

- Încet, dulceață, spuse el cu o voce blândă, liniștind-o cu o mângâiere. Prin grajd şuiera vântul, ca o respirație rece suflată în față, însă Jon nu-i dădu atenție, își legă de șa pledul făcut sul, cu degetele rănite, țepene și neîndemnatice. Nălucă, chemă el încet. La mine.

Iar lupul veni, cu ochii precum jarul.

- Jon, te rog! Nu trebuie să faci asta.

Încalecă, ținând frâul în mâini, și-și întoarse calul ca să înfrunte noaptea. Samwell Tarly stătea în pragul grajdului, iar luna plină se ițea de după umărul său. Arunca o umbră ca de uriaș, imensă și neagră.

- Dă-te la o parte din calea mea, Sam.

- Jon, nu poți, zise Sam. N-am să te las.

- N-aș vrea să te lovesc, îi răspunse Jon. Dă-te la o parte, altfel trec peste tine.

- N-ai s-o faci. Trebuie să mă ascuți. Te rog... Jon își înfipse călcâiele în burta calului și iapa țâșni spre ieșire. Pentru o clipă, Sam rămase locului, cu fața rotundă și palidă precum luna din spatele lui, iar gura i se căscă într-un „O” de surpriză. În ultima clipă, când aproape că ajunsese deasupra lui, sări într-o parte, așa cum Jon știuse că va face, se împiedică și căzu. Iapa sări peste el, dispărând în noapte.

Jon își ridică gluga mantiei și lăsă calul să galopeze în voie. Castelul Negru era tăcut și netulburat când ieși, cu Nălucă gonind lângă el. Oamenii priveau de pe Zidul din urma lui, știa asta, însă ochii lor cătau spre nord, nu spre sud. Nimeni nu-l putea vedea plecând, nimeni în afară de Sam Tarly, care se chinuia să se ridice în picioare în praful vechiului grajd. Spera că nu se lovise în cădere. Era atât de greu și de nesigur încât și-ar fi putut rupe vreo încheietură sau glezna în încercarea de a se da la o parte.

- L-am prevenit, rosti Jon cu glas tare. Nu era, oricum, treaba lui. Își flexă mâna arsă în timp ce călărea, strângând și deschizând degetele pline de cicatrici. Încă-l mai dureau, dar îi era mai bine fără bandaje.

Lumina lunii arginta dealurile pe când urma panglica întortocheată a drumului regelui. Trebuia să ajungă cât de

departe putea de Zid, înainte ca ei să-și dea seama că plecase. Mâine va părăsi drumul și va goni pe terenul deschis, peste câmp și tufe și pârâu, pentru a i se pierde urma, însă pentru moment viteza era mai importantă decât păcălirea urmărilor. Nu era sigur că n-ar fi putut ghici unde intenționa să ajungă.

Bătrânul Urs era obișnuit să se trezească la prima geană de lumină, așa că Jon avea răgaz până în zori să pună cât mai multe leghe între el și Zid... *dacă* Sam Tarly nu-l dădea în vileag. Băiatul gras era supus și ușor de speriat, însă îl iubea pe Jon ca pe un frate. Dacă era interogat, le va spune, fără nici o îndoială, adevărul, însă Jon nu-și putea imagina că va înfrunta gărzile din fața Turnului Regelui pentru a-l trezi pe Mormont.

Când Jon nu se va mai arăta pentru a-i aduce Bătrânului Urs micul dejun de la bucătărie, îl vor căuta în chilia lui și vor găsi Gheara Lungă pe pat. Îi fusese greu s-o lase în urmă, însă nu-și pierduse onoarea într-atât de mult încât s-o ia cu el. Nici chiar Jorah Mormont nu făcuse asta, când fugise acoperindu-se de rușine. Fără nici o îndoială, Lordul Mormont va găsi pe altcineva mai demn pentru sabia asta. Jon se simțea rău când se gândea la bătrân. Știa că dezertarea sa ar putea fi sarea presărată pe o rană încă deschisă prin rușinea lăsată de fiul său. Aceasta părea o cale nefericită de a-i răsplăti încrederea, dar nu putea schimba nimic. Indiferent ce ar fi făcut, Jon se simțea ca și cum ar fi trădat pe cineva.

Chiar și acum, nu știa dacă făcea lucrul cel mai onorabil. Pentru cei din sud era mai lesne. Ei aveau septonii cu care să discute, pe cineva care să le vorbească de voia zeilor și să-i ajute de deosebească binele de rău. Însă neamul Stark slujea vechilor zei, zeii fără nume, și dacă auzeau, copacii inimii nu vorbeau.

Când luminile Castelului Negru dispărură din urma sa, Jon încetini goana, mergând la trap. Avea în față o călătorie lungă și un singur cal care să-l ducă până la destinație. De-a lungul drumului spre sud erau avanposturi și sate unde ar putea să schimbe iapa pentru un alt cal, dacă i-ar fi trebuit unul, dar nu și dacă era rănită sau istovită.

Foarte curând va avea nevoie de alte haine; mai mult ca sigur că va fi nevoit să le fure. Era înveșmântat în negru

din cap până-n picioare: cizme înalte de călărie, pantaloni din pânză aspră și tunică, vestă de piele fără mâneci și o mantie grea din lână. Sabia și pumnalul erau învelite în moleschin negru, iar zalele și coiful din desagii de la șa erau negre. Oricare dintre ele ar fi putut însemna moartea, dacă era să fie capturat. Un străin în negru era privit cu o suspiciune dușmănoasă în toate satele și avanposturile de la nord de Gât, iar oamenii îl vor căuta în curând. Odată ce corbul Maesterului Aemon își va lua zborul, Jon știa că nu va mai găsi nici un refugiu sigur. Nici măcar la Winterfell. Bran poate că l-ar fi lăsat să intre, însă Maester Luwin avea alte idei. Ar fi putut zăvorî porțile în fața lui. Era mai bine nici să nu dea pe acolo.

Totuși, vedea foarte clar castelul cu ochii minții, de parcă fusese acolo până mai ieri: zidurile înalte din granit, Marea Sală cu mirosuri de fum, de câine și de carne friptă, sera tatălui său, camera din turn, unde dormise el. O parte din el nu ar mai fi vrut altceva decât să-l audă pe Bran râzând din nou, să guste una din plăcintele cu carne ale lui Gage sau să o asculte pe Bătrâna Nan spunându-i povești despre copiii pădurii și despre Florian Smintitul.

Dar nu plecase de la Zid pentru asta; plecase pentru că, la urma urmei, era fiul tatălui său și fratele lui Robb. Dăruirea unei săbii, chiar a uneia atât de grozave ca Gheara Lungă, nu-l făcea un Mormont. Nu era nici Aemon Targaryen. De trei ori alesese bătrânul și de fiecare dată preferase onoarea, dar el nu era Aemon. Nici chiar acum, Jon nu se putea hotărî dacă Maester rămăsese pentru că era slab și fricos, ori pentru că era puternic și hotărât. Totuși, înțelesese ce voia să spună bătrânul, despre durerea de a alege; îl înțelegea mult prea bine.

Tyrion Lannister pretinsese că majoritatea bărbaților mai degrabă refuzau să recunoască un adevăr dur decât să-l înfrunte, însă Jon era sătul de refuzuri. Era cel care era: Jon Snow, bastard și încălcător de jurământ, fără mamă, fără prieteni și blestemat. Pentru restul vieții sale, indiferent cât va fi ea de lungă, era condamnat să fie un renegat, omul tăcut rămas între umbre, care nu îndrăznește să-și spună numele adevărat. Oriunde ar fi mers prin cele Șapte Regate, trebuia să trăiască în minciună, să lase mâna oricărui bărbat să se ridice împotriva lui. Dar nu mai conta,

atât timp cât ar fi putut să-și ia locul lângă fratele său și să-l ajute să-și răzbune tatăl.

Și-l amintea pe Robb așa cum îl văzuse ultima oară stând în curte, cu zăpada topindu-se pe părul său roșcat. Jon va trebui să se strecoare în secret până la el, deghizat, încercă să-și imagineze expresia de pe fața lui Robb când i se va arăta. Fratele său va scutura din cap și va zâmbi spunând... spunând...

Nu putea vedea zâmbetul. Oricât de mult ar fi încercat, nu-l putea vedea. Se pomeni gândindu-se la dezertorul pe care-l decapitase tatăl său, în ziua în care găsiseră lupii străvechi.

- Tu ai rostit cuvintele, îi spusese Lordul Eddard. Ai depus un jurământ înaintea fraților tăi, în fața vechilor zei și a celor noi. Desmond și Tom cel Gras îl trăseseră pe om până la butuc. Ochii lui Bran fuseseră larg deschiși, mari cât niște farfurii, iar Jon trebuise să-i spună să-și strunească poneiul. Își aminti de expresia de pe fața tatălui său când Theon Greyjoy ridicase Gheața, șuvoiul de sânge, felul în care Theon lovise capul când i se rostogolise la picioare.

Se întrebă ce ar fi făcut Lordul Eddard dacă dezertorul ar fi fost chiar fratele său, Benjen, în locul străinului zdrențaros. Ar fi fost altfel? Mai mult ca sigur, în mod sigur... Iar Robb îl va primi bine, cu siguranță. *Trebuia, altfel...*

Nici nu merita să se mai gândească la asta. Durerea îl săgeta adânc, în degete, când strânse frâul. Jon își înfipse călcâiele în cal și trecu la galop, gonind în jos pe drumul regelui, de parcă ar fi vrut să-și depășească îndoielile. Nu-i era teamă de moarte, însă nu ar fi vrut să moară așa, legat burduf, cărat în spate și decapitat ca un bandit oarecare. Dacă trebuia să piară, să fie cu sabia în mână, luptând cu ucigașii tatălui său. Nu era cu adevărat un Stark, nici nu fusese vreodată... Însă putea muri ca unul. N-aveau decât să spună că Eddard Stark zămislise patru fii în loc de trei.

Năluca ținu pasul cu el pentru aproape o jumătate de leghe, iar limba-i roșie îi atârna din bot. Omul și calul își plecară capul când el ceru iepei mai multă viteză. Lupul încetini, se opri, privi cu ochii lui strălucind roșiatici în lumina lunii. Dispăru în urma sa, însă Jon știa că-i va urma, în ritmul său.

Lumini răzlețe licăreau printre copaci în fața sa, pe ambele părți ale drumului: Orașul Cârțiței. Un câine latră pe când trecu pe drum și auzi un țipăt răgușit de catâr ieșind dintr-un grajd, dar altfel satul rămase tăcut. Din loc în loc, prin ferestrele zăvorâte se vedea strălucirea focului din vatră, dar numai atât.

Orașul Cârțiței era mai întins decât părea, însă trei sferturi din el era sub pământ, în pivnițele adânci și călduroase, legate între ele printr-un labirint de pasaje. Chiar și lupanarul era acolo, nimic nu se vedea la suprafață, ci doar o colibă din lemn, nu mai mare decât o latrină, cu un felinar roșu atârnat la intrare. Pe Zid, îi auzise pe unii vorbind despre târfe ca despre niște „comori ascunse”. Se întrebă dacă vreunul dintre frații în negru era acolo jos, în noaptea asta. Și asta era o încălcare a jurământului, dar nimănui nu părea să-i pese.

Numai după ce lăsase bine de tot satul în urmă își permise Jon să încetinească. Atât el, cât și iapa erau uzi de transpirație. Descăleca tremurând, mâna arsă îl durea. Sub copaci rămăsese o porțiune de zăpadă care se topea, strălucind sub lumina lunii, iar apa șiroia pentru a forma băltoace scăzute. Jon se ghemui și-și împreună palmele, adunând apa între degete. Lichidul era rece ca gheața. Bău și se stropi puțin pe față, până când obrații îi amortiră. Degetele-l dureau mai tare decât în ultimele zile și acum îl durea și capul. *Fac ceea ce trebuie*, își spuse, *dar de ce mă simt atât de rău?*

Calul făcuse spume la bot, așa că Jon o luă înainte mergând pe jos o vreme. Drumul abia dacă era suficient de lat ca să treacă doi călăreți unul lângă altul, fiind străbătut de șiroaie de apă și pietre. Graba fusese o prostie, o invitație la ruperea gâtului. Jon se întrebă ce-l apucase. Era, oare, atât de grăbit să moară?

Dincolo de copaci urletul îndepărtat al unui animal înspăimântat îl făcu să ridice capul. Iapa fornăi nervoasă. Găsise, cumva, lupul său vreo pradă? Își făcu palmele căuș în jurul gurii.

- *Nălucă!* strigă. Nălucă, la mine. Singurul răspuns fu un fâlfâit de aripi în urma lui, când o bufniță își luă zborul.

Încruntat, Jon își continuă drumul. Trase iapa după el timp de jumătate de oră, până când animalul nu mai

transpiră. Nălucă nu apăruse. Jon ar fi vrut să încalce și să-și continue drumul, dar acum îl îngrijora lipsa lupului.

- *Nălucă!* strigă el încă o dată. Unde ești? La mine! *Nălucă!*

Nu era nimic în aceste păduri care ar fi putut deranja un lup străvechi, nici chiar pe unul tânăr, doar dacă... Nu, Nălucă era prea isteț ca să atace un urs, iar dacă era vreo haită de lupi prin apropiere, Jon i-ar fi auzit urlând.

Ar trebui să mănânce ceva, se decise el. Mâncarea îi va potoli stomacul și Nălucă ar avea o șansă să-i ajungă din urmă. Încă nu era nici un pericol; Castelul Negru era adormit. În desagii de la șa găsi un pesmet, o bucată de brânză și un măr mic și zbârcit. Avea și carne sărată de vită și o bucată de șuncă, pe care le furase de la bucătărie, însă prefera să păstreze carnea pentru a doua zi. După ce o termina, trebuia să vâneze ceva, iar asta i-ar fi încetinit înaintarea.

Jon se așeză sub coroana copacilor și începu să-și mănânce pesmetul și brânza în timp ce privirea-i cutreiera de-a lungul drumului regelui. Păstră mărul pentru la urmă. Se mai înmuiase, însă miezul era încă acrișor și succulent. Aproape că-l terminase când auzi zgomotele: cai venind dinspre nord. Repede, sări și alergă la iapa lui. Ar putea oare să scape de ei? Nu, erau prea aproape și, cu siguranță, l-ar fi auzit, iar dacă erau cei de la Castelul Negru... ■

Duse iapa în afara drumului, în spatele unui șir des de brazi verzi-cenușii.

- Liniște acum, spuse el cu glas șoptit, lăsându-se jos pentru a se uita printre crengi.

Dacă zeii erau îndurători, călăreții vor trece mai departe. Se părea că erau țărani aflați în drum spre pământurile lor, deși nu putea ști ce făceau aici, în miez de noapte...

Ascultă cum tropăitul copitelor se auzea din ce în ce mai tare pe când grupul se apropia tot mai mult pe drumul regelui. După cum răsuna, erau cinci sau șase, cel puțin. Glasurile lor răzbăteau printre copaci.

- ...sigur a venit pe aici?

- *Nu putem* fi siguri.

- Ar fi putut s-o ia spre răsărit, din câte știu eu. Sau a părăsit drumul ca s-o apuce prin păduri. Eu asta as face.

- În beznă? Prostule! Dacă nu cazii de pe cal și-ți rupi gâtul, te rătăcești și sfârșești prin a te întoarce la Zid, acolo de unde răsare soarele.

- Eu nu m-aș rătăci. Grenn părea scos din sărite. Eu m-aș îndrepta spre sud, poți ști pe unde s-o iei orientându-te după stele.

- Și dacă cerul este acoperit? Întrebă Pyp.

- Atunci n-aș pleca. Intervenii o altă voce:

- Știți unde m-aș fi dus dacă eram în locul lui? M-aș fi dus în Orașul Cârțiței, săpând după comorile îngropate.

Râsul ascuțit al Broscoiului bubui printre copaci. Iapa lui Jon pufni.

- Tăceți toți, zise Halder. Cred că am auzit ceva.

- Unde? Eu n-am auzit nimic. Caii se opriseră.

- *T_H* nu te-ai putea auzi nici pe tine slobozind un vânt.

- Ba da, insistă Grenn.

- *Gura!*

Tăcură cu toții, ascultând. Jon își ținea respirația. *Sam*, se gândi. Nu se dusese la Bătrânul Urs, dar nici la culcare, îi trezise pe ceilalți băieți. Blestemați fie cu toții! Să vină zorii și, dacă nu sunt în paturile lor atunci, vor fi declarați și ei dezertori. Ce credeau că fac?

Liniștea grea părea că nu se mai termină. Din locul în care era ghemuit, putea vedea picioarele cailor printre crengile copacilor. În cele din urmă, Pyp glăsui: Ce ai auzit?

- Nu prea știu, recunosc Halder. Un sunet, am crezut să s-ar fi putut să fie un cal, însă...

- Nu-i nimic aici.

Din colțul privirilor, Jon zări ceva albicios mergând printre copaci. Frunzele foșniră, iar Nălucă țâșni dintre umbre atât de brusc, încât iapa lui Jon începu să necheze.

- *Acolo!* strigă Halder.

- Și eu am auzit!

- Trădătorule, îi spuse Jon lupului străvechi în timp ce se arunca în șa.

Întoarse capul iepei pentru a o face să o ia printre copaci, însă îl văzură înainte să apuce să străbată zece pași.

- *Jon!* strigă Pyp în urma lui.

- Descăleca, zise Grenn. Nu poți să ne întreci pe toți. Jon se întoarse să-i înfrunte, trăgându-și sabia.

- Întoarceți-vă înapoi, n-aș vrea să vă rănesc, dar o fac dacă n-am încotro.

- Unu contra șapte? Halder dădu un semnal. Băieții se risipiră, înconjurându-l.

- Ce vreți de la la mine?

- Vrem să te ducem înapoi, unde-ți este locul, spuse Pyp.

- Locul meu este lângă fratele meu.

- *Noi* suntem frații tăi acum, rosti Grenn.

- Îți vor tăia capul dacă pun mâna pe tine, știi asta, interveni Broscoiul scoțând un hohot nervos. E așa o prostie, este ceva ce ar face numai un bizon!

- Eu n-aș face-o, comentă Grenn. Nu-mi încalc jurământul. Am roșit cuvintele și pentru mine asta înseamnă totul.

- Și pentru mine, le spuse Jon. Nu înțelegeți? Mi-au ucis *tatăl*. E război, fratele meu Robb luptă în domeniile riverane...

- Știm, zise Pyp solemn. Sam ne-a spus tot.

- Ne pare rău de *tatăl* tău, făcu Grenn, dar nu contează. Odată ce ai rostit cuvintele, nu mai poți să pleci, indiferent de motive.

- Eu *trebuie* să plec, spuse Jon febril.

- Ai rostit cuvintele, îi aminti Pyp. *Acum începe rondul meu*, ai spus. *Nu se va sfârși decât cu moartea mea*.

- *Voi trăi și voi muri la post*, adăugă Grenn dând din cap.

- Nu trebuie să-mi spuneți cuvintele, le cunosc la fel de bine ca voi.

Se înfuriase acum. Oare de ce nu-l puteau lăsa să-și vadă de drum? Nu făceau decât să complice lucrurile.

- *Eu sunt spada în întuneric*, intona Halder.

- *Păzitorul de pe metereze*, piui Broscoiul.

Jon îi blestemă pe toți. Nici nu-l luară în seamă. Pyp își trase calul mai aproape, recitând:

- *Eu sunt focul care alunga frigul, lumina care aduce zorii, cornul care-i trezește pe cei adormiți, scutul care apară tărâmul oamenilor*.

- Stați departe de mine, îi preveni Jon, agitându-și sabia. Vorbesc serios, Pyp. Nici măcar nu purtau armuri, i-ar fi putut tăia în bucăți, dacă ar fi trebuit.

Matthar îi dăduse ocol venind din spate. Se alătură corului:

Îmi ofer viața și onoarea pentru Rondul de Noapte. Jon își îmboldi iapa, făcând-o să se miște în cerc. Băieții se adunaseră în jurul său, blocându-l din toate părțile.

- *În noaptea asta...* Halder se apropie din stânga.

- *„și în toate cele care vor veni,* termină Pyp. Se aplecă spre dârlogii lui Jon. Astea-s posibilitățile tale: ucide-ne sau vino înapoi cu noi.

Jon își ridică sabia... și o coborî, neajutorat.

- Să fiți blestemați, spuse el. Toți.

- Trebuie să-ți legăm mâinile, sau ne dai cuvântul tău că vii cu noi fără să ne faci necazuri? Întrebă Halder.

- N-am să fug, dacă asta voiai să spui. Năluca se arătă dintre copaci, iar Jon îi aruncă o privire. De mare ajutor mi-ai mai fost și tu, zise el. Ochii roșii, profunzi, îl priveau știutori.

- Mai bine ne-am grăbi, făcu Pyp. Dacă nu suntem înapoi înainte de prima geană a zorilor, Bătrânul Urs ne va lua *tuturor* capul.

Despre drumul înapoi, Jon Snow nu-și mai amintea mare lucru. Părusese mai scurt decât călătoria spre sud, poate și pentru că mintea lui era în altă parte. Pyp stabilise ritmul, galopând, mergând la pas sau la trap, după care o rupea într-un alt galop. Orașul Cârțiței veni și se duse, cu felinarul său roșu așezat peste lupanar, deja stins. Reușiră să se încadreze în timp. Mai era o oră până-n zori când Jon zări turnurile Castelului Negru înaintea lor, întunecate pe fondul imensității albe a Zidului. De data asta, nu i se mai păru că ajunsese acasă.

Îl puteau duce înapoi, își spuse el, însă nu-l mai puteau face să rămână. Războiul nu se va termina mâine, nici în ziua de după, iar prietenii lui nu-l puteau veghea zi și noapte. Va aștepta momentul cel mai prielnic, îi va lăsa să creadă că era mulțumit să rămână acolo... iar apoi, când vigilența le va slăbi, va fugi din nou. Data viitoare va evita drumul regelui. Ar putea-o lua de-a lungul Zidului spre răsărit, poate până la mare, un drum mai lung, însă mai sigur. Sau chiar spre apus, spre munți, apoi spre sud prin trecătorile înalte. Aceasta era metoda barbarilor, dificilă și periculoasă, dar cel puțin nu-l va mai urmări nimeni. Se va duce la o sută de leghe depărtare de Winterfell sau de drumul regelui.

Samwell Tarly îi aștepta în vechile grajduri, lățit la pământ peste o claie de fân, prea neliniștit ca să poată dormi. Se ridică și-și netezi hainele.

- Sunt... sunt bucuros că te-au găsit, Jon.

- Eu nu, spuse el descălecând.

Pyp sări de pe cal și privi dezgustat geana de lumină de pe cer.

- Ajută-ne să culcăm caii, Sam, spuse băiatul prizărit. Avem o zi lungă în față și nici nu ne putem gândi la somn, asta mulțumită Lordului Snow.

Când se crăpă de ziuă, Jon se duse la bucătărie, așa cum făcea de fiecare dată. Hobb Trei-Degete nu spune nimic când îi întinse micul dejun al Bătrânului Urs. Pentru astăzi avea trei ouă fierte tare, cu pâine prăjită și șuncă friptă, plus un castron de prune uscate. Jon duse mâncarea în Turnul Regelui. Îl găsi pe Mormont așezat pe scaunul de lângă fereastră. Corbul i se plimba înainte și-napoi pe umeri, croncănind: *Porumb, porumb, porumb*. Păsărea țipă când intră Jon.

- Pune mâncarea pe masă, îi spuse Bătrânul Urs, privind în sus. Vreau niște bere.

Jon deschise fereastra zăbreliță, luă butelca plină cu bere de pe marginea exterioară și umplu un corn. Hobb îi dăduse o lămâie, încă rece, de pe Zid. Jon o zdrobi în pumn. Sucul se scurse printre degetele sale. Mormont turna suc de lămâie în berea sa în fiecare zi și susținea că de asta mai avea încă dinți în gură.

- Fără îndoială, ți-ai iubit tatăl, spuse bătrânul când Jon îi aduse cornul. Lucrurile pe care le iubim ne distrug de fiecare dată, băiete. Îți amintești când ți-am spus asta?

- Îmi amintesc.

Nu voia să vorbească despre moartea tatălui său, nici măcar cu Mormont.

- Ai grijă să nici nu uiți asta. Adevărurile dure sunt cele care trebuie păstrate cel mai bine. Adu-mi farfuria.

Din nou șuncă? Nu-i nimic. Arăți obosit. A fost călătoria ta sub lumina lunii atât de obositoare? Jon simți cum i se usucă gâtul.

- Știți?

- *Știți*, repetă corbul de pe umărul lui Mormont. *Știți* Bătrânul Urs pufni.

- Crezi că m-au ales Lord Comandant al Rondului de Noapte pentru că sunt prost ca băta, Snow? Aemon mi-a spus că ai să pleci. Iar eu i-am spus că te vei întoarce, îmi cunosc oamenii... și pe *băieții* mei. Onoarea te-a mânat pe drumul regelui și tot ea te-a adus înapoi.

- Prietenii mei m-au adus înapoi, zise Jon.

- Am spus eu cumva că a fost onoarea ta? Mormont își inspecta farfuria.

- Mi-au omorât tatăl. V-ați așteptat să nu fac nimic?

- Ca s-o spunem pe a dreaptă, ne-am așteptat să faci exact ce ai făcut. Mormont încercă pruna și scuipelele. Am ordonat să fii pus sub supraveghere. Ai fost văzut plecând. Dacă frații tăi nu te-ar fi adus înapoi, ai fi fost recuperat oricum, și nu de prieteni. Afară doar dacă nu cumva ai un cal cu aripi, ca un corb. Ai?

- Nu. Jon se simțea ca un nătărău.

- Ce păcat, am putea folosi un astfel de cal.

Jon se ridică în picioare. Își spuse că ar putea muri cum se cuvine; măcar asta să facă.

- Cunosc pedeapsa pentru dezertare, lordul meu. Nu mă tem de moarte.

- *Moarte!* țipă corbul.

- Nici de viață, sper eu, spuse Mormont tăindu-și șunca și oferind o bucățică păsării. Nu ai dezertat, nu încă. Ești aici. Dacă i-am decapita pe toți băieții care se duc în Orașul Cârțiței noaptea, numai nălucile ar mai păzi Zidul. Totuși, poate că ai de gând să fugi mâine din nou, sau poate peste două săptămâni. Nu-i așa? Nu asta speri, băiete?

Jon rămase tăcut.

- Mă gândeam eu. Mormont înlătură coaja unuiia dintre ouăle fierte. Tatăl tău e mort. Crezi că-l mai poți readuce la viață?

- Nu, răspuse el mohorât.

- Bine, spuse Mormont. Am mai văzut noi morți revenind la viață, tu și cu mine, și nu mi-as dori să mai văd asta încă o dată. Înfulecă oul din două înghițituri și-și îndepărtă dinți așchiile de coajă. Fratele tău este la luptă, cu toate armatele din nord în spatele lui. Oricare dintre lorzii lui stegari comandă mai mulți oameni decât ai putea găsi vreodată în Rondul de Noapte. Cum îți imaginezi că ar avea nevoie de ajutorul tău? Ești un asemenea războinic grozav,

sau ai vreun grumkin prin buzunare, care ți-a vrăjit sabia?

Jon nu avea nici un răspuns. Corbul ciugulea un ou, spărgându-i coaja. Strecurându-și ciocul prin gaura făcută, scoase fărâmituri de albuș și gălbenuș. Bătrânul Urs oftă.

- Nu ești singurul afectat de acest război. Că-mi place sau nu, sora mea mărșăluiește în armata fratelui tău, ea și fiicele ei îmbrăcate în zale de bărbați. Maege este o hoască bătrână, încăpățânată și țâfnoasă, foarte hotărâtă. Adevărul este că abia rezist să fiu prin apropierea femeii aceleia bicisnice, însă asta nu înseamnă că aș iubi-o mai puțin decât le iubești tu pe surorile tale vitrege, încruntându-se, Mormont înșfacă ultimul ou și-l strânse în pumn până-i zdrobi coaja. Sau poate că da. Chiar dacă o fi așa, tot aș jeli-o dacă ar fi ucisă, deși n-aș lăsa să se vadă nimic. Și eu am rostit cuvintele, la fel ca tine. Locul meu este aici... Unde este al tău, băiete?

Eu nu am nici un loc, ar fi vrut Jori să spună, sunt un bastard, nu am drepturi, nici nume, nici mamă, iar acum nici măcar tată. Cuvintele pe care le rosti fură:

- Nu știu.

- Eu știu, spuse Lordul Comandant Mormont. Se stârnește vântul rece, Snow. Dincolo de Zid se alungesc umbrele. Cotter Pyke scrie că turme imense de elani se îndreaptă spre sud și spre răsărit, spre mare, iar mamuții fac la fel. Mai spune că unul dintre oamenii lui a descoperit urme de pași uriașe, strâmbe, la mai puțin de trei leghe distanță de Rondul de la Răsărit. Cercetașii de la Turnul Umbrei au găsit sate întregi abandonate, iar Ser Denys spune că vede noaptea focuri pe munți, flăcări uriașe care ard de la apus până-n zori. Quorin Halfhand a luat un prizonier în adâncimea Văii, iar omul jură că Mance Rayder și-a masat toți oamenii într-un avanpost nou, secret, numai zii știu pentru ce. Crezi că unchiul tău, Benjen, a fost singurul cercetaș pe care l-am pierdut în ultimul an?

- *Ben Jen*, croncăni corbul, ridicând capul, iar bucățele de ou îi căzură din cioc. *Ben Jen. Ben Jen.*

- Nu, răspunse Jon. Mai fuseseră și alții. Mult prea mulți.

- Crezi că războiul fratelui tău este mai important decât al nostru? Iatră bătrânul.

Jon își mușcă buza. Corbul bătu din aripi spre el. *Război, război, război, piui el.*

- Nu-i, continuă Mormont. Zeii să ne aibă în paza lor, băiete, nu ești orb și nici prost. Când morții încep să vâneze în noapte, crezi că mai contează cine șade pe Tronul de Fier?

- Nu. Jon nu se gândise la asta.

- Tatăl tău, lordul, te-a trimis la noi, Jon. De ce, cine ar putea spune?

- De ce, de ce, de ce, țipă corbul.

- Tot ce știi este că sângele Primilor Oameni curge în venele familiei Stark. Primii Oameni au construit Zidul și se spune că-și amintesc lucruri care ar fi fost uitate altfel. Iar fiara aia a ta... ne-a condus la arătările acelea, te-a avertizat asupra mortului-viu de pe trepte. Ser Jeremy ar spune, fără îndoială, că toate astea sunt întâmplări, dar Ser Jeremy e mort, iar eu nu. Lordul Mormont împunse o bucată de șuncă folosind vârful pumnalului. Cred că ai fost hărăzit să fii aici și vreau ca tu și lupul tău să fiți cu noi când ne-om duce dincolo de Zid.

Cuvintele lui trimiseră fiori pe spinarea lui Jon.

- Dincolo de Zid?

- Cum m-ai auzit. Am de gând să-l găesc pe Ben Stark, mort sau viu. Mestecă și înghiți șunca. Nu voi sta proțăpăit aici, așteptând zăpezile și vântul înghețat. Trebuie să aflăm ce se întâmplă. De data asta, Rondul de Noapte se va năpusti în forță împotriva Regelui-de-dincolo-de-Zid, a Celorlalți sau a orice altceva ar mai putea fi acolo. Am de gând să preiau eu însumi comanda, își aținti vârful pumnalului spre pieptul lui Jon. După obicei, servitorul Lordului Comandant este și scutierul său... Însă nu vreau să mă trezesc în fiecare zori de zi întrebându-mă dacă nu cumva ai șters-o din nou. Așa că am nevoie de răspunsul tău, Lord Snow, am nevoie de el acum. Ești frate din Rondul de Noapte... ori bastardul care vrea să se joace de-a războiul?

Jon Snow se îndreptă de spate și inspiră adânc. *Iartă-mă, tata. Robb, Arya, Bran... iertați-mă, nu vă pot ajuta. Bătrânul spune adevărul Acesta-i locul meu.*

- Sunt... al dumneavoastră, lordul meu. Omul vostru. Jur. Nu voi mai pleca încă o dată.

Bătrânul Urs pufni.

- Bine. Acum du-te și ia-ți sabia.

CATELYN

Părea că trecuseră o mie de ani de când Catelyn Stark își dusesse copilul nou-născut afară din Riverrun, traversând Piatra Răsturnată într-o galeră mică, pentru a-și începe călătoria spre nord, spre Winterfell. Și traversau Piatra Răsturnată ca să ajungă acasă acum, deși băiatul purta platoșă și zale în loc de scutece.

Robb stătea la prova alături de Vântul Cenușiu, cu mâna așezată pe capul lupului străvechi, pe când vâslașii trăgeau la rame. Theon Greyjoy era cu el. Unchiul ei, Brynden, îi urma în cea de-a doua ambarcațiune, împreună cu Marele Jon și Lordul Karstark.

Catelyn se așezase spre pupa. Navigau în jos, lăsând curentul puternic să-i împingă dincolo de Turnul Roșii. Plescăitul și clipocitul mării mori de apă din interior erau sunete din copilăria ei, care aduseră un zâmbet trist pe fața lui Catelyn. De pe zidurile de gresie ale castelului, soldații și servitorii îi scandau numele, numele lui Robb și „Winterfell”. Pe toate meterezele fluturau steagurile Casei Tully: un păstrăv în salt, argintiu pe un fond tremurător, albastru-cu-roșu. Era o priveliște îmbucurătoare, însă nu-i ușura inima. Se întrebă dacă inima ei va mai fi vreodată ușurată. *Oh, Ned...*

Sub Turnul Roșii, făcură o voltă amplă și se avântart prin apele învolburate. Oamenii se încordară din toate puterile. Arcada vastă a Porții Apei se înălța sub ochii lor și auzi scrâșnetul lanțurilor marelui grilaj tras în sus. Se ridica încet pe când se apropiară, iar Catelyn văzu ci jumătatea de jos a grilajului era roșie de rugină. De pe el picura nămol maroniu când trecură pe dedesubt, vârfurile ascuțite ale drugilor erau la câteva palme deasupra lor. Catelyn se uită în sus și se întrebă cât de adânc mâncase rugină și cât de mult ar rezista grilajul la un atac și dacă nu cumva era mai bine să fie înlocuit. Astfel de gânduri îi părăseau rareori mintea în aceste zile.

Trecură pe sub arcada porții și pe sub ziduri, de la lumina soarelui spre umbre și din nou spre lumină. Ambarcațiuni mari și mici erau ancorate peste tot în jurul lor, legate de inele de fier înfipite în piatră. Străjerii tatălui ei așteptau la capătul treptelor ieșite din apă, împreună cu

fratele ei. Ser Edmure Tully era un tânăr solid, cu plete roșcate și o barbă sălbatică. Platoșa sa era zgâriată și lovită în urma luptelor, iar mantia sa albastru-cu-roșu era pătată de sânge și înnegrită de fum. Alături de el stătea Lordul Tytos Blackwood, un bărbat înalt și aprig cu favoriți cărunți, tunși scurt și un nas coroiat. Armura sa de un galben strălucitor era ornamentată cu un filigran complicat de vinișoare și frunze, iar o mantie țesută din pene de corb îi acoperea umerii înguști. Lordul Tytos fusese cel care condusesse atacul care-l eliberase pe fratele său din captivitatea Lannisterilor.

- Ajutați-i, porunci Ser Edmure.

Trei oameni se repeziră pe trepte, în apa până la genunchi, și traseră galera mai aproape cu niște cângi lungi. Când Vântul Cenușiu sări pe mal, unul dintre ei azvârli cangea și se trase înapoi, împiedicându-se și aruncându-se în râu. Ceilalți izbucniră în râs, iar omul își compuse o expresie prostească. Theon Greyjoy se aplecă într-o parte, spre ambarcațiune, și o ridică pe Catelyn apucând-o de șold, așezând-o pe treptele uscate de deasupra apei.

Edmure coborî s-o îmbrățișeze.

- Scumpă surioară, murmură el răgușit.

Avea ochii de un albastru-închis și o gură făcută să zâmbească, însă acum nu zâmbea. Arăta istovit, rănit în luptă și sumbru din cauza încordării. Gâtul îi era bandajat, acolo unde fusese lovit. Catelyn îl îmbrățișa cu foc.

- Necazul tău este și al meu, Cat, spuse el când se desprinseră din îmbrățișare. Am am auzit de Lordul Eddard... Lannisterii vor plăti, ți-o jur, vei afla răzbunarea.

- Asta mi l-ar putea aduce pe Ned înapoi? spuse ea tăioasă. Rana era încă prea vie pentru blândețea cuvintelor. Nu se putea gândi acum la Ned. Nu o va face. Nu ajuta la nimic. Trebuia să fie puternică. Toate astea pot să mai aștepte. Trebuie să-l văd pe tata acum.

- Te așteaptă în seră, spuse Edmure.

- Lordul Hoster este căzut la pat, doamna mea, îi explică slujitorul tatălui ei. Oare când îmbătrânise atât de mult omul acesta bun? Mi-a spus să vă conduc la el imediat.

- O conduc eu.

Edmure o însoți pe treptele de lângă apă și prin curtea

de jos, acolo unde Petyr Baelish și Brandon Stark își încrucisaseră cândva săbiile pentru a-i cuceri favorurile. Zidurile masive din gresie ale fortăreței se înălțau deasupra lor. Când trecură de o ușă, printre doi străjeri cu coifuri cu panașul-pește, ea întrebă:

- Cât e de grav?

Privirea lui Edmure era sumbră.

- Nu va mai rămâne cu noi multă vreme, spun Maesterii. Durerea este... constantă și chinuitoare. O copleși o furie oarbă, o furie față de întreaga lume; față de fratele ei, Edmure, și sora ei, Lysa, față de Lannisteri, față de Maesteri, față de Ned și tatăl ei și față de zeli monștruoși care-i luau pe amândoi de lângă ea.

- Ar fi trebuit să-mi spui, făcu ea. Ar fi trebuit să-mi trimiți vorbă imediat ce ai aflat.

- El mi-a interzis. Nu voia ca dușmanii lui să știe că este pe moarte. Cu atâtea necazuri în regat, s-a temut ca nu cumva Lannisterii să bănuiască gravitatea situației lui...

- Și să atace? termină Catelyn în locul lui, necruțătoare. *A fost vina ta, numai a ta, șopti un glas înlăuntrul ei. Dacă nu te-ai fi ambiționat să pui mâna pe pitic...*

Urcară scara în spirală în tăcere.

Fortăreața avea trei laturi, la fel ca Riverrunul, iar sera Lordului Hoster era și ea tot triumphiulară, cu un balcon din piatră ieșit în afară spre răsărit, ca prova unei mari corăbii din piatră. De acolo, lordul putea privi în jos, spre ziduri și metereze, și dincolo, unde se întâlneau apele. Mutaseră patul tatălui ei afară, pe balcon.

- Îi place să stea la soare și să privească râurile, îi explică Edmure. Tată, uite pe cine am adus. Cat a venit să te vadă...

Hoster Tully fusese întotdeauna un bărbat masiv; înalt și lat în spate în tinerețea sa, corpulent după ce îmbătrânise. Acum părea micșorat, mușchii și carnea i se topiseră de pe oase. Chiar și chipul îi era tras. Ultima dată când îl văzuse Catelyn, părul și barba îi erau castanii, străbătute de șuvițe cărunte. Acum erau albe ca neaua. Ochii i se deschiseră la auzul vocii lui Edmure.

- Pisicuțo, murmură el cu un glas firav și subțire, îngreunat de durere. Pisicuța mea. Un zâmbet tremurător îi apăru pe buze pe când mâna lui o mângâie pe a ei. le-am

privit...

- Am să vă las să vorbiți, spuse fratele ei, sărutându-l pe tatăl lor înainte de a se retrage.

Catelyn îngenunche și luă mâna tatălui ei într-a sa. Era o palmă mare, acum descărnată, iar oasele se simțeau direct sub piele, cu toată forța lor dusă de mult.

- Ar fi trebuit să-mi spui, spuse ea. Un călăreț, un corb...

- Călăreții sunt prinși și interogați, răspunse el. Corbii sunt doborâți... Îl cuprinse un spasm de durere și degetele i se încleștară tare pe ale ei. În pântec am parcă niște crabi... care mă pișcă, întotdeauna mă pișcă. Zi și noapte. Au clești îngrozitori crabii ăștia. Maester Vyman îmi face vin pentru vise, lapte de mac... dorm mult... Însă am vrut să fiu treaz ca să te văd, când ai venit. Mi-a fost teamă... când Lannisterii ți-au capturat fratele, împresurați de taberele lor... mi-a fost teamă că mă duc înainte să te pot vedea încă o dată... mi-a fost teamă...

- Sunt aici, tată, spuse ea. Cu Robb, fiul meu. Vrea și el să te vadă.

- Băiatul tău, șopti el. Avea ochii mei, îmi amintesc asta...

- Îi avea și-i mai are încă. Și ți l-am adus și pe Jaime Lannister, în lanțuri. Riverrun este liber din nou, tată.

Lordul Hoster zâmbi.

- Am văzut. Noaptea trecută, când a început, le-am spus... că trebuie să văd. M-au dus la postul de la poartă... am privit de pe metereze. Ah, a fost frumos... torțele au năvălit în valuri, puteam auzi strigăte plutind peste râu... o dulceață de strigăte... iar când turnul de asalt s-a dus, zei... aș fi putut muri atunci, și încă bucuros, dar voiam să te văd pe tine și pe copii întâi. Băiatul tău a făcut asta? Robb al tău?

- Da, spuse Catelyn cu semeție. A fost Robb... și Brynden. Fratele tău este și el aici, lordul meu.

- El... Vocea tatălui său era firavă ca o șoaptă. Peștele Negru... s-a întors? Din Vale?

- Da.

- Și Lysa? O adiere rece fremăta prin părul său rărit și alb. Zeii fie milostivi, sora ta... a venit și ea?

Părea plin de speranță și dor și era greu să-i spună adevărul.

- Nu. Îmi pare rău...
- Oh. Trăsăturile i se alungiră, iar o parte din lumina din ochi i se stinse. Sperasem, mi-ar fi plăcut s-o văd înainte de...

- E cu fiul ei, la Eyrie.

Lordul Hoster dădu obosit din cap.

- Lordul Robert acum, că bietul Arryn s-a dus... îmi amintesc... De ce n-a venit cu tine?

- Este înspăimântată, lordul meu. La Eyrie se simte în siguranță. Îi sărută fruntea zbârcită. Rob așteaptă. Vrei să-l vezi? Și pe Brynden?

- Pe fiul tău, șopti el. Da. Copilul lui Cat... avea ochii mei. Îmi amintesc. De când s-a născut. Adu-l... da.

- Și pe fratele tău?

Tatăl ei privi afară, peste râuri.

- Peștele Negru, spuse el. Nu s-a căsătorit încă? N-a luat vreo... fată de soată?

Chiar și pe patul de moarte, se gândi Catelyn cu tristețe.

- Nu s-a căsătorit. Știi asta, tată. Nici nu se va căsători vreodată.

- I-am spus... *i-am poruncit*. Însoară-te! Eram lordul său. Știe. Era dreptul meu să-i găsesc perechea. Una bună. O Redwyne. Casă veche. O dulceață de fată, drăguță... pistruiată... Bethany, da. Biata copilă. Încă-l mai așteaptă. Da. Încă...

- Bethany Redwyne s-a măritat cu Lordul Rowan cu ani în urmă, îi reaminti Catelyn. Are trei copii cu el.

- Chiar și așa, murmură Lordul Hoster. Chiar și așa. Scuip pe fata aceea! Redwynii... M-au scuipat pe *mine*. Pe lordul său, fratele său... acest Pește Negru. Am avut și alte oferte. Fata Lordului Bracken. Walder Frey... oricare dintre cele trei, zicea el... S-a căsătorit? Cu cineva? Cineva?

- Cu nimeni, zise Catelyn, dar a străbătut multe leghe ca să vină să te vadă, croindu-și drum prin luptă spre Riverrun. N-aș fi aici dacă Ser Brynden nu ne-ar fi ajutat.

- A fost un războinic strașnic, rosti tatăl ei răgușit, Asta poate face. Cavaler al Porții, da. Se lăsă pe spate și închise ochii, obosit până peste poate. Trimite-l. Mai târziu. Acum am să dorm. Prea bolnav ca să lupt. Trimite-l mai târziu pe Peștele Negru...

Catelyn îl sărută ușor, îi netezi părul și-l lăsă în umbra

fortăreței sale, cu râurile curgând dedesubt. Adormise înainte ca ea să plece.

Când se întoarse în curtea de jos, Ser Brynden Tully stătea pe treptele dinspre apă cu cizmele ude, discutând cu comandantul gărzilor de la Riverrun. Se duse direct la el.

- Este...

- Pe moarte, răspunse ea. Așa cum ne-am temut.

Pe fața ridată a unchiului său durerea se putea vedea limpede. Își trecu degetele prin părul des și încărunțit.

- Vrea să mă vadă? Ea dădu din cap.

- Zice că-i prea bolnav ca să lupte. Brynden Pește Negru chicoti.

- Sunt o cătană prea bătrână ca să cred așa ceva. Hoster mă va certa pentru fata aceea, Redwyne, chiar și când îi vom aprinde rugul funerar, afurisite fie-i oasele.

Catelyn zâmbi, știind că era adevărat.

- Nu-l văd pe Robb.

- S-a dus cu Greyjoy în sală, cred.

Theon Greyjoy era așezat pe bancă în Marea Sală de la Riverrun, delectându-se cu un corn de bere și răsfățând garnizoana tatălui ei cu povestea masacrului de la Pădurea Șoaptelor.

- Unii au încercat să fugă, dar am închis valea la ambele capete și am țâșnit din beznă cu sabia și lancea. Lannisterii trebuie să fi crezut că Ceilalți înșiși tăbărâseră peste ei când lupul lui Robb a dat iama. L-am văzut smulgând brațul unui om de la umăr, iar caili au înnebunit la mirosul lui. Nici nu vă pot spune câți oameni au fost aruncați din șa...

- Theon, îl întrerupse ea, unde l-aș putea găsi pe fiul meu?

- Lordul Robb s-a dus să viziteze grădina zeilor, doamna mea.

Asta era ceea ce ar fi făcut și Ned. *Este fiul tatălui său, la fel de mult ca al meu, trebuie să-mi amintesc. Oh, zeilor, Ned...*

Îl află pe Robb sub acoperișul verde al frunzelor, înconjurat de sequoia înalți și de ulmi bătrâni, măreți, îngenuncheat înaintea copacului inimii, un arbore zvelt, cu un chip mai degrabă trist decât fioros. Sabia lungă era așezată înaintea lui, cu vârful înfipt în pământ, iar mâinile

sale înmănușate erau strânse pe mâner. În jurul său erau și alții îngenuncheați: Marele Jon Umber, Rickard Karstark, Maege Mormont, Galbart Glover, mulți alții. Chiar și Tytos Blackwood se afla printre ei, marea lui mantie din pene de corb era desfășurată în evantai în spatele lui. *Aceștia sunt cei care-i venerază pe vechii zei, își dădu ea seama.* Se întrebese la ce zei mai ține ea în aceste zile și nu putuse găsi vreun răspuns.

Nu-i va deranja în timpul rugăciunilor. Zeii trebuiau lăsați să-și ia partea... chiar și zeii cruzi care i-l luaseră pe Ned și pe tatăl ei, lordul. Așadar, Catelyn așteptă. Vântul dinspre râu mișca crengile înalte și la dreapta ei putea vedea Turnul Roșii, cu iedera pe o latură. Pe când stătea acolo, o inundară toate amintirile.

Tatăl ei o învățase să călărească printre copacii aceștia, aici era ulmul din care căzuse Edmure când își rupsesse brațul, iar acolo, sub umbrarul acela, ea și Lysa se jucaseră de-a sărutatul cu Petyr.

Nu se mai gândise la asta de ani de zile. Cât de tineri fuseseră toți, ea nu mai mare decât Sansa, Lysa mai mică decât Arya, iar Petyr, tânăr și nerăbdător. Fetele îi schimbaseră între ele, serioase sau chicotind, pe rând. Amintirea îi revenise atât de vie, încât aproape că-i simțea degetele transpirate pe umeri și mirosul de mentă din respirație. Întotdeauna prin grădina zeilor găseau mentă, iar lui Petyr îi plăcea s-o mestece. Fusesse un băiat atât de neastâmpărat, mereu dând de necazuri.

- A încercat să-mi bage limba în gură, îi mărturisise Catelyn surorii sale, după aceea, când rămăseseră singure.

- Și mie mi-a făcut la fel, șoptise Lysa, timidă și cu respirația tăiată. Mi-a plăcut.

Robb se ridică încet în picioare și-și băgă sabia în teacă, iar Catelyn se trezi întrebându-se dacă fiul ei sărutase vreodată o fată în grădina zeilor. Firește că o făcuse. O văzuse pe Jeyne Poole aruncându-i cele mai galeșe priviri, și pe unele dintre slujnice, chiar unele de optsprezece ani... Se dusese la război și ucisese bărbați cu sabia, în mod sigur că sărutase fete. Avea lacrimi în ochi. Și le șterse nervoasă.

- Mamă, spuse Robb când o văzu stând acolo. Trebuie să convocăm consiliul. Sunt niște hotărâri de luat.

- Bunicul tău ar vrea să te vadă, zise ea. Robb, e foarte bolnav.

- Mi-a spus Ser Edmure. Îmi pare rău, mamă... pentru Lordul Hoster și pentru tine. Dar trebuie întâi să discutăm. Avem vești din sud. Renly Baratheon a cerut coroana fratelui său.

- Renly? spuse ea șocată. Mă gândisem că, mai mult ca sigur, lordul Stannis...

- Așa ne-am gândit cu toții, doamna mea, zise Galbart Glover.

Consiliul de război se adună în Marea Sală, la patru mese lungi, din bârne, aranjate într-un careu. Lordul Hoster era prea slăbit ca să ia parte, adormit în balconul său, visând la soarele de pe râurile tinereții sale. Edmure ședea în jilțul înalt al familiei Tully, cu Brynden Pește Negru alături, iar stegarii tatălui său erau aliniați la dreapta și la stânga, de-a lungul meselor laterale. Vestea victoriei de la Riverrun ajunsese la lorzii fugiți ai Tridentului, aducându-i înapoi. Karyl Vance intră; acum era lord, tatăl său murise sub Dintele Aurit. Ser Marq Piper era cu el, îl aduseseră și pe Darry, fiul lui Ser Raymun, un băiat nu mai mare decât Bran. Lordul Jonos Bracken venise de la ruinele din Stone Hedge, radios și lăudăros, și luă loc cât mai departe de Tytos Blackwood.

Lorzii din nord ședea pe partea cealaltă, cu Catelyn și Robb față-n față cu frații ei. Erau mai puțini. Marele Jon ședea la stânga lui Robb, iar apoi urma Theon Greyjoy; Galbart Glover și Lady Mormont se aflau la dreapta lui Catelyn. Lordul Rickard Karstark, sfrijit și cu ochii goi în jalea sa, se așeză ca un om în plin coșmar, cu barba lungă, nepieptănată și nespălată. Lăsase doi fii morți în Pădurea Șoaptelor, iar despre cel de-al treilea nu se mai știa nimic, cel mai mare, care condusese sulițașii lui Karstark împotriva lui Tywin Lannister la Furca Verde.

Disputele se întinseră până târziu în noapte. Fiecare lord avea dreptul la cuvânt, și cuvântară... și strigară, blestemară, lingușiră, glumiră, se târguiră, dădură cu cânilor de bere în masă, amenințară și plecară, reveniră mohorâți sau zâmbind. Catelyn rămase și-i ascultă pe toți.

Roose Bolton strânsese laolaltă rămășițele înfrânte ale celeilalte armate la capătul drumului. Ser Helman Tallhart

și Walder Frey încă mai țineau Gemenii. Armata Lordului Tywin traversase Tridentul și se îndrepta spre Harrenhal. În ținut erau doi regi. Doi regi și nici o înțelegere.

Mulți dintre lorzii-stegari voiau să plece imediat în marș spre Harrenhal, să-l înfrunte pe Lordul Tywin și să termine pentru totdeauna cu dominația Lannisterilor. Tânărul și înfierbântatul Marq Piper îndemnă, în loc de asta, la o lovitură la apus de Casterly Rock. Totuși, alții sfătuiră să aibă răbdare. Riverrun se afla de-a curmezișul liniilor de aprovizionare ale Lannis terilor, arată Jason Mallister; puteau să tragă de timp, împiedicându-l pe Lordul Tywin să primească trupe proaspete și provizii în vreme ce ei își întăreau apărarea și-și odihneau oamenii istoviți. Lordul Blackwood nu acceptă nimic din toate astea. Ar trebui să termine ce începuseră la Pădurea Șoaptelor. Să plece în marș spre Harrenhal și să zdrobească armata lui Roose Bolton. Ceea ce cerea Blackwood contrazicea, ca întotdeauna, Bracken; Lordul Jonos Bracken ajunsese să insiste că ar trebui să jure cu toții credință Regelui Renly și să se deplaseze spre sud pentru a i se alătura.

- Renly nu este rege, spuse Robb. Era pentru prima dată când fiul ei luase cuvântul. La fel ca tatăl lui, știa să asculte.

- Doar nu aveți intenția de a-l susține pe Joffrey, lordul meu, zise Galbart Glover. El l-a trimis la moarte pe tatăl dumneavoastră.

- Asta-l demonizează, răspunse Robb. Nu știu însă ce anume face din Renly un rege. Joffrey este încă fiul cel mai mare al lui Robert, fiu adevărat, așa că tronul este, pe bună dreptate, al lui prin toate legile regatului. Dacă însă moare, și voi avea grijă să se întâmple asta, are un frate mai tânăr. Tommen este următorul la succesiune, după Joffrey.

- Tommen e tot un Lannister, i-o tăie Ser Marq Piper.

- După cum spui, zise Robb tulburat. Totuși, dacă nici unul dintre ei nu este rege, cum ar putea fi Lordul Renly? El e fratele mai mic al lui Robert. Bran nu poate deveni Lord de Winterfell înaintea mea, așa că Renly nu poate fi rege înaintea Lordului Stannis.

Lady Mormont se arată de acord.

- Lordul Stannis are mai multe drepturi de a cere coroana.

- Renly este cel *încoronat*, făcu Marq Piper. Highgarden și Capătul Furtunii îi susțin pretențiile, iar Dornishienii nu se vor codi nici ei. Dacă Winterfell și Riverrun i se alătură, va avea cinci dintre cele șapte mari Case în sprijinul său. Șase, dacă Arrynii se pun în mișcare! Șase împotriva Castelului! Lorzii mei, în termen de un an, capetele lor sta în vârful țepușelor, regina și băiatul-rege, Lordul Tywin, Pezevenghiul, Regicidul, Ser Kevan, *toți!* Asta vom câștiga dacă ne alăturăm Regelui Renly. Ce ar putea avea Lordul Stanim împotriva, ca să fie nevoie să renunțăm la asta?

- Dreptul, spuse Robb cu încăpățănare. Catelyn se gândi atunci că, așa cum o spusese, semăna în mod ciudat cu tatăl său.

- Deci vreți să ne declarăm pentru Stannis? întreba Edmure.

- Nu știu, făcu Robb. M-am rugat ca să știu ce să fac, însă zeii nu mi-au răspuns. Lannisterii l-au ucis pe tata ca pe un trădător, iar noi știm că a fost o minciună, însă Joffrey este regele de drept și noi am luptat împotriva lui, deci *suntem* trădători.

- Tatăl meu ar sugera prudență, glăsui bătrânul Ser Stevron cu zâmbetul de nevăstuică al unui Frey. Stați, să-i lăsăm pe acești doi regi să-și facă ei urzeala tronurilor. Când vor termina cu luptele, ne putem lăsa într-un genunchi înaintea învingătorului, sau să ne opunem lui, după cum vom alege. Cu Renly înarmat, se pare că Lordul Tywin va agreea un armistițiu... și reînțoarcerea în siguranță a fiului său. Nobili lorzi, lăsați-mă să merg la el la Harrenhal și să aranjez termeni convenabili și răscumpărări...

Un muget de proteste îi acoperi vocea.

- *Lașule!* tună Marele Jon.

- Cerșirea unui armistițiu ne-ar face să părem slabi, declară Lady Mormont.

- Răscumpărările să fie blestemate, nu trebuie să-l cedăm pe Regicid, strigă Rickard Karstark.

- De ce nu o pace? întrebă Catelyn.

Lorzii se uitară spre ea, însă ea simți doar ochii lui Robb, ai lui și numai ai lui.

- Doamna mea, mi l-au ucis pe tata, soțul vostru, spuse el sumbru. Își scoase din teacă sabia lungă și o puse pe masă înaintea sa, cu oțelul lucios pe lemnul aspru.

Aceasta-i singura pace pe care o ofer Lannisterilor.

Marele Jon își mugi aprobarea și alții își alăturară glasurile, strigând și trăgându-și săbiile, lovind cu pumnii în masă. Catelyn așteaptă până ce se liniștiră.

- Lorzii mei, le spuse atunci, Lordul Eddard a fost seniorul vostru, însă eu am împărțit patul cu el și i-am zămislit copiii. Credeți că-l iubesc mai puțin decât oricare dintre voi? Vocea aproape că i se frânse de durere, însă Catelyn inspiră adânc și-și reveni. Robb, dacă sabia aceea l-ar putea aduce înapoi, nu te-aș lăsa să o bagi niciodată înapoi în teacă până când Ned n-ar sta din nou alături de mine... Însă el nu mai e, iar sute de Păduri ale Șoaptelor nu vor schimba asta. Ned nu mai e, nici Daryn Hornwood și vitejii fii ai Lordului Karstark și mulți alți bărbați bravi pe lângă ei, și nici unul dintre ei nu se va mai întoarce printre noi. Câți morți trebuie să mai avem?

- Sunteți femeie, doamna mea, tună Marele Jon cu vocea gravă. Femeile nu înțeleg aceste lucruri.

- Reprezentați sexul slab, zise Lordul Karstark, cu cute de durere proaspăt săpate pe chip. Un bărbat are nevoie de răzbunare.

- Dați-mi-o pe Cersei Lannister, Lord Karstark, și veți vedea cât de *slaba* poate fi o femeie, răspunse Catelyn. Poate că nu înțeleg tacticile și strategiile... Însă înțeleg zădărnicia. Am plecat la război când armatele Lannisterilor dăduseră iama în ținuturile riverane, iar Ned era prizonier, acuzat în mod fals de trădare. Am luptat ca să ne apărăm și ca să obținem libertatea lordului meu. Ei bine, primul lucru a fost făcut, iar celălalt se află pe veci dincolo de puterea noastră. Îl voi plânge pe Ned până la sfârșitul zilelor mele, însă trebuie să mă gândesc la viață. Îmi vreau fiicele înapoi, iar regina încă le ține, Dacă va trebui să-i schimb pe cei patru Lannisteri ai noștri pentru cele două Stark ale lor, am să spun că am făcut târgul vieții mele și le voi mulțumi zeilor. Te vreau în siguranță, Robb, domnind la Winterfell din jilțul tatălui tău. Vreau să-ti trăiești viața, să săruți o fată și să te însori și să zămislești un fiu. Vreau să scriu sfârșitul acestei povești. Vreau să plec acasă, lorzii mei, și să-mi plâng soțul.

În sală se făcuse liniște totală când Catelyn termină de vorbit.

- Pace, spuse unchiul ei, Brynden. Pacea este dulce, doamna mea... dar în ce condiții? Nu este bine să-ți transformi sabia într-o lamă de plug dacă a doua zi trebuie să-ti meșterești din nou o sabie.

- Pentru ce au murit Torrhen și Eddard al meu, dacă trebuie să mă întorc la Karhold cu nimic altceva decât cu oasele lor? Întrebă Rickard Karstark.

- Da, zise Lordul Bracken. Gregor Clegane mi-a pustiit pământurile, mi-a măcelărit oamenii și a lăsat Stone Hedge o ruină fumegândă. Iar acum trebuie să-mi plec genunchiul în fața celor care l-au trimis? Pentru ce am luptat noi, dacă trebuie să revenim la ce a fost înainte?

Lordul Blackwood fu de acord, spre surpriza și dezamăgirea lui Catelyn.

- Iar dacă facem pace cu Regele Joffrey, nu suntem, cumva, trădători pentru Regele Renly? Ce va fi dacă cerbul va triumfa în fața leului, unde am ajunge noi?

- Indiferent ce veți hotărî pentru voi, nu voi accepta niciodată ca rege pe un Lannister, declară Marq Piper.

- Nici eu! țipă micul Darry. Niciodată! Începură din nou strigătele. Pe Catelyn o cuprinse disperarea. Fusesse atât de aproape, se gândi ea. Aproape că o ascultaseră, aproape... Însă clipa se dusese. Nu va fi pace, nici posibilitate de tălmăduire, nici siguranță. Se uită la fiul ei, îl privi pe când asculta disputele lorzilor, încruntându-se tulburat, dar fără a renunța la războiul lui. Făgăduise că o va lua de soață pe una dintre fiicele lui Walder Frey, însă ea o văzu pe adevărata sa soață înaintea ochilor: sabia pe care o pusese pe masă.

Catelyn se gândea la fetele ei, întrebându-se dacă le va mai vedea vreodată, când Marele Jon se ridică în picioare.

- **LORZII MEI!** strigă el, glasul său bubuind printre grinzi. Asta-i ceea ce cred eu despre cei doi regi! Și scui-pă. Renly Baratheon nu înseamnă nimic pentru mine, nici Stannis. De ce ar trebui ei să domnească peste mine și pentru mine, într-un jilț de undeva din Highgarden sau Dorne? Ce știi ei de Zid sau de pădurea lupilor sau de Primii Oameni? Chiar și ziii lor sunt strâmbi. Ceialți să-i ia pe Lannisteri, m-am săturat de ei. Își întinse brațul peste umăr și trase sabia imensă, pentru ambele mâini. De ce n-am domni noi din nou? Noi cu dragonii ne-am nuntit, iar dragonii sunt morți

cu toții! Arată spre Robb cu sabia întinsă. *Iată-l* pe singurul rege pentru care-mi plec genunchiul, lorzii mei, tună el. Regele Nordului.

Și îngenunche, lăsându-și sabia la picioarele fiului ei.

- Am să fac pace în aceste *condiții*, spuse Lordul Karstark. Își pot păstra castelul lor roșu și tronul de fier dacă vor. Își trase din teacă sabia lungă. Regele Nordului! spuse el și îngenunche lângă Marele Jon. Maege Mormont se ridică.

- Regele Iernii! declară ea și-și lăsă ghioagă ghintuită lângă săbii.

Se ridicară și lorzii riverani, Blackwood și Bracken și Mallister, din Case care nu fuseseră niciodată conduse de la Winterfell; totuși, Catelyn îi văzu ridicându-se și trăgându-și săbiile, îndoindu-și genunchii și strigând vechile cuvinte care nu mai fuseseră auzite în ținut de mai mult de trei sute de ani, de când Aegon Dragonul venise să unească cele Șapte Regate într-unui singur... Iar acum erau rostite din nou, răsunând în sala cea mare a tatălui ei:

- Regele Nordului!

- Regele Nordului!

- **REGELE NORDULUI!**

DAENERYS

Pământul era roșu și mort, pârjolit, iar lemnul bun era greu de găsit. Jefuitorii ei se întorseseră cu vreascuri strâmbe, tufe roșietice și iarbă maronie. Doborâra doi dintre copacii cei mai mari, tăiară crengile și ramurile, decojiră scoarța și îi despicară, așezând lemnele în careu. Centrul îl umplură cu paie, tufe și resturi de scoarță, cu brațe de iarbă uscată. Rakharo alese un armăsar din mica herghelie care le rămăsese; nu era nici pe aproape de roșcatul lui *Khal* Drogo, însă puțini cai ar fi fost. În centrul careului, Aggo îi dădu mere zbârcite și-l doborî într-o clipă cu o lovitură de secure între ochi.

Legată de mâini și de picioare, Mirri Maz Duur privi neliniștită din praf, cu ochii ei negri.

- Nu-i destul să ucizi un cal, îi spuse ea lui Dany. În sine, sângele nu-i nimic. Nu ai cuvintele pentru a face un farmec, nici înțelepciunea de a le găsi. Crezi că vrăjile de sânge sunt o joacă de copii? Îmi spui că sunt o *maegi* de parcă ar fi un blestem, însă totul nu-i decât *înțelepciune*. Ești o copilă, cu ignoranța unui copil. Indiferent ce vrei să faci, nu va merge. Dezleagă-mă și te voi ajuta.

- M-am săturat de zbieretele acestei *maegi*, îi spuse Dany lui Jhogo.

El puse biciul pe ea și preteasa tăcu. Peste hoitul calului construiră un podium din bușteni rețezați; trunchiurile copacilor mai mici și crengile celor mai mari, cele mai groase pe care le găsiseră. Așezară lemnele de la est la vest, de la răsărit spre apus. Pe podium, adunară averea lui *Khal* Drogo: cortul mare, vestele sale pictate, șeile și hamurile, biciul pe care i-l dăduse tatăl lui când ajunsese la vârsta bărbăției, *arakh*-ul pe care-l folosisese ca să-i taie pe *Khal* Ogo și pe fiul acestuia, mândrețea de arc din os de dragon. Aggo ar fi pus și toate armele pe care i le dăduseră ei ca dar de nuntă călăreții de sânge ai lui Drogo, însă ea-i interzise.

- Acestea-s ale mele, îi spuse ea, și am de gând să le păstrez.

Un alt strat de crengi fu așezat peste averea *khal*-ului, iar deasupra lor risipiră brațe întregi de frunze uscate, Ser Jorah Mormont o trase lângă el când soarele se târî spre

zenit.

- Prințesă..., încep eu.

- De ce-mi spui așa? Îl provoacă Dany. Fratele meu, Viserys, a fost regele tău, nu-i așa?

- A fost, doamna mea.

- Viserys e mort. Sunt moștenitoarea lui, ultimul vlăstar al Casei Targaryen. Orice a avut el este acum al meu.

- Regina... mea, spuse Ser Jorah, căzând într-un genunchi. Sabia mea, care a fost a lui, este acum a voastră, Daenerys. Și inima mea la fel, ea nu a aparținut niciodată fratelui vostru. Eu sunt doar un cavaler, nu am nimic să vă ofer, decât exilul, însă vă implor, ascultați-mă. Lăsați-l pe *Khal* Drogo să plece. Nu veți fi singură. Vă promit asta, nici un bărbat nu vă duce la Vaes Dothrak decât dacă veți vrea asta. Nu trebuie să intrați în *dosh khaleen*. Veniți în est cu mine. Yi Ti, Quarth, Marea de Jad, Asshai de lângă Umbră. Vom vedea toate minunile încă nevăzute, vom bea vinurile pe care zeii vor crede de cuviință să ni le ofere. Vă rog, *khaleesi*. Știu ce vreți să faceți. Dar nu! Să *nu* faceți asta.

- Trebuie, îi spuse Dany. Îi mângâie fața cu blândețe, cu tristețe. Nu înțelegi.

- Înțeleg că l-ați iubit, rosti Ser Jorah cu un glas plin de disperare. Și eu mi-am iubit, cândva, soața, dar nu am murit împreună cu ea. Sunteți regina mea, sabia mea este a voastră, însă nu-mi cereți să stau deoparte în timp ce urcați pe rugul lui Drogo. Nu mă voi uita cum ardeți.

- De asta te temi? Dany îl sărută ușor, pe fruntea lui lată. Nu sunt chiar așa de copilă, dragul meu ser.

- Nu doriți să muriți cu el? Jurați asta, regina mea?

- O jur, spuse ea în Limba Comună a celor Șapte Regate, care, de drept, erau ale ei.

Cel de-al treilea nivel al podiumului era format din crengi nu mai groase decât un deget, acoperite cu frunze uscate și nuiele. Le așezaseră de la nord la sud, de la gheață la foc, și le înălțară cu perne și cu mătăsurile așternuturilor. Soarele începuse să coboare spre apus atunci când sfârșiră. Dany îi chemă pe Dothraki în jurul ei. Mai rămăseseră ceva mai puțin de o sută. Cu câți începuse Aegon? se întrebă ea. Dar nu mai conta.

- Voi veți fi *khalasar*-ul meu, le spuse ea. Văd chipurile

sclavilor. Vă eliberez. Dați-vă jos jugurile. Puteți să plecați, dacă vreți, nimerii nu vă va vătăma. Dacă rămâneți, veți fi frați și surori, soți și soții. Ochii negri o priviră obosiți, fără nici o expresie. Văd copiii, femeii, chipurile zbârcite ale bătrânilor. Ieri eram și eu o copilă. Astăzi sunt femeie. Măine voi fi bătrână. Fiecăruia dintre voi îi spun: dați-mi mâinile și inimile voastre, și va fi mereu un loc pentru voi. Se întoarse spre cei trei tineri războinici din *khas*-ul ei. Jhogo, ție îți voi da biciul cu mâner de argint care a fost darul meu de nuntă și te numesc *ko*, îți cer să juri că vei trăi și vei muri ca sânge din sângele meu, călărind lângă mine ca să mă ferești de rele.

Jhogo luă biciul din mâinile ei, însă pe fața sa se citea nedumerirea.

- *Khaleesi*, spuse el ezitând, asta nu se face. Mă voi acoperi de rușine fiind călărețul de sânge al unei femei.

- Aggo, spuse Dany fără să acorde nici o atenție vorbelor lui Jhogo. *Daca mă uit îndărăt, sunt pierdută*, Ție-ți dau arcul din os de dragon care a fost darul meu de nuntă. Era dublu înțdit, de un negru lucios, elegant, mai înalt decât ea. Te numesc *ko* și-ți cer să juri că vei trăi și vei muri ca sânge din sângele meu, călărind lângă mine ca să mă ferești de rele.

Aggo acceptă arcul plecându-și ochii.

- Nu pot rosti cuvintele. Numai un bărbat poate conduce un *khalasar* ori să numească un *ko*.

- Rakharo, spuse Dany întorcându-se din fața refuzului, tu vei primi marele *arakh* care mi-a fost dat ca dar de nuntă, cu mânerul și lama turnate în aur. Și pe tine te numesc *ko* și-ți cer să trăiești și să mori ca sânge din sângele meu, să călărești lângă mine ca să mă ferești de rele.

- Ești *khaleesi*, răspunse Rakharo luând *arakh*-ul. Voi călări lângă tine până la Vaes Dothrak, pe sub Mama Munților, și am să te feresc de rele până ce-ți vei lua locul între bătrânele din *dosh khaleen*. Nu pot să promit mai mult.

Ea dădu din cap liniștită, de parcă nici n-ar fi auzit răspunsul, întorcându-se spre ultimul dintre vitejii săi.

- Ser Jorah Mormont, primul și cel mai mareț dintre cavalerii mei, nu am nici un dar de nuntă să-ți dau, însă îți

jur că într-o zi vei primi din mâinile mele o sabie așa cum lumea nu a mai văzut, călită de dragoni și făurită din oțel Valyrian. Și am să-ți cer și ție jurământul.

- Îl ai, regina mea, zise Ser Jorah, îngenunchind pentru a-și pune sabia la picioarele ei. Jur să te servesc și să mă supun ție, să mor pentru tine, dacă va trebui.

- Orice s-ar întâmpla?

- Orice s-ar întâmpla.

- Mă aștept să-ți respecti jurământul. Mă rog să nu regreti niciodată că l-ai făcut. Dany îl ridică în picioare, înălțându-se pe vârfuri să-i ajungă la buze, îl sărută blând și-i spuse: Ești primul din Garda Reginei.

Putea simți ochii întregului *khalasar* ațintiți asupra ei când intră în cort. Dothrakii murmurau și-i aruncau priviri ciudate, din colțul ochilor lor întunecați, migdalați. O credeau nebună, își dădu ea seama. Poate că era. Va afla destul de curând. *Dacă mă uit îndărăt, sunt pierdută.*

Baia ei era aproape fiartă când Irri o ajută să intre în cadă, însă Dany nu se strâmbă și nici nu țipă. Îi plăcea fierbințeala. O făcea să se simtă curată. Jhiqui aromase apa cu uleiurile pe care le găsisese în piața din Vaes Dothrak; aburul se ridică umed și parfumat. Doreah îi spălă părul și i-l pieptănă, descâlcindu-l. Irri o frecă pe spate. Dany închise ochii și lăsă apa și mireasma s-o învăluie. Putea simți căldura strecurându-se prin rana dintre coapsele ei. Se cutremură când intră în ea, iar durerea și înțepeneala ei păreau să se dizolve. Plutea.

Când se curățî, slujnicele ei o ajutară să iasă din apă. Irri și Jhiqui o uscară cu evantaiele, în vreme ce Doreah îi netezi părul până ce-l simți ca un râu de argint lichid, curgându-i pe spate. O parfumară cu flori aromate și scortişoară ; o picătură pe fiecare încheietură, în spatele urechilor, pe vârful sânilor grei de lapte. Ultima picătură fu pentru sexul ei. Simți degetul lui Irri ușor și răcoros precum sărutul unui iubit atunci când alunecă între buzele ei.

După aceea, Dany le trimise afară, ca să poată să-l pregătească pe *Khal* Drogo pentru ultima lui călătorie spre tărâmurile nopții. Îi spălă trupul și-i pieptănă părul unsuros, plimbându-și degetele prin el pentru ultima oară, simțind greutatea lui, amintindu-și de prima dată când îl atinsese, de noaptea de după nuntă. Părul lui nu fusese tăiat

niciodată. Câți bărbați mureau, oare, cu părul netăiat? Își îngropa fața în el și inhala aroma grea a uleiurilor. Mirosea ca iarba și ca pământul cald, ca fumul și sămânța bărbătească, a cai. Mirosea ca Drogo. *Iartă-mă, soare al vieții mele, se gândi ea. Iartă-mă pentru ce am făcut și trebuie să fac. Am plătit prețul, steaua mea, dar a fost prea mare, prea mare...*

Dany îi împleti părul, îi strecură inelele de argint în mustață și-i atârna clopoței, unul câte unul. Erau atât de mulți, din aur, argint și bronz. Clopoței, pentru ca dușmanii să-l audă venind și să-și piardă puterile de frică, îi puse jambierele și cizmele înalte, încingându-l cu centura grea de medalioane din aur și argint. Peste pieptul lui brăzdat de cicatrici așeză o vestă pictată, veche și decolorată, cea pe care Drogo o prețuisese cel mai mult. Pentru ea însăși, alege pantaloni largi din mătase, sandale care se închideau cu șireturi până la jumătatea piciorului și o vestă ca a lui Drogo.

Soarele apunea când îi chemă pe cei care trebuia să-i ducă trupul până la rug. Dothrakii priveau în tăcere cum Jhogo și Aggo îl scoaseră din cort. Dany pășea în urma lor. Îl lăsară jos, pe perne și mătăsuri, cu capul spre Mama Munților, spre nord-est.

- Ulei, porunci ea, iar ei aduseră borcane și le goliră peste rug, înmuind mătăsurile și tufele și mormanele de iarbă uscată, până când uleiul picură pe sub bușteni și aerul fu plin de mireasma lui.

- Aduceți-mi ouăle, porunci Dany slujnicelor ei. Ceva din glasul ei le făcu să alerge.

Ser Jorah o luă de mână.

- Regina mea, lui Drogo nu-i vor folosi ouăle de dragon pe tărâmurile nopții. Ar fi mai bine să le vindeți în Asshai. Vindeți unul și puteți cumpăra o corabie care să ne ducă înapoi în Orașele Libere. Vindeți-le pe toate trei și veți o femeie bogată până la sfârșitul zilelor voastre.

- Nu mi-au fost date ca să le vând, îi spuse Dany. Se urcă singură pe rug pentru a pune ouăle în jurul soarelui și stelelor ei. Cel negru lângă inimă, sub braț. Cel verde lângă cap, cu pletele înconjurându-l. Cel auriu între picioare. Când îl sărută pentru ultima dată, Dany putu simți gustul dulce al uleiurilor pe buzele lui.

Când coborî de pe rug, o văzu pe Mirri Maz Duur privind-o.

- Ești nebună, spuse preoteasa cu glas răgușit.

- E mare distanța dintre nebunie și înțelepciune? întrebă Dany. Ser Jorah, ia-o pe această *maegi* și leag-o de rug.

- De... Regina mea, nu, ascultă-mă...

- Fă cum ți-am spus. Încă mai ezita, până ce furia ei izbucni. Ai jurat să mi te supui, orice s-ar întâmpla. Rakharo, ajută-l.

Preoteasa nu ți pă când o traseră spre rugul lui *Khal Drogo* și o legară de el. Dany turnă ea însăși ulei peste capul femeii.

- Îți mulțumesc, Mirri Maz Duur, spuse ea, pentru lecțiile pe care mi le-ai dat.

- Nu mă vei auzi ți pând, răspuse Mirri pe când uleiul șiroia prin părul ei și-i îmbiba hainele.

- Ba da, spuse Dany, însă nu ți petele tale le vreau, ci viața ta. Îmi amintesc ce mi-ai spus. Numai cu moartea se poate plăti pentru viață.

Mirri Maz Duur deschise gura, însă nu spuse nimic. Pe când se dădu la o parte, Dany văzu că disprețul dispăruse din ochii negri, adânciți, ai lui *maegi*; în locul lui era ceva ce semăna a frică. Nu mai avea nimic de făcut, decât să privească soarele și să aștepte prima stea.

Când un stăpân al cailor moare, calul lui este sacrificat împreună cu el, astfel ca el să călărească mândru în ținuturile nopții. Trupurile sunt arse sub cerul deschis, iar *khal*-ul se ridică pe armăsarul său pentru a-și lua locul printre stele. Cu cât mai aprig a ars omul în viață, cu atât mai tare va străluci steaua în beznă.

Jhogo o zări pe prima.

- *Acolo*, spuse el cu vocea șoptită. Dany privi și o văzu, ivindu-se jos pe cerul dinspre răsărit. Prima stea era o cometă, arzând roșie. Roșie ca sângele; roșie ca focul: coada dragonului. Nici n-ar fi putut cere un semn mai puternic.

Dany luă torța din mâna lui Aggo și o înfipse între bușteni. Uleiul luă foc imediat, iar tufele și iarba uscată, o clipă mai târziu. Flăcări firave urcară pe lemn ca niște șoareci iuți, roșii, alunecând pe ulei și sărind din scoarță spre crengi și frunze. O dogoare tot mai puternică răbufni

spre fața ei, moale și bruscă, precum răsufierea unui îndrăgostit, însă în câteva clipe devenise mult prea puternică pentru a fi îndurată. Dany se dădu înapoi. Lemnul pocnea, din ce în ce mai tare. Mirri Maz Duur începu să cânte cu o voce ascutită și modulată. Flăcările se învolburau și se zbăteau, năpustindu-se spre platformă. Apusul tremura de parcă aerul însuși se lichefiase din cauza căldurii. Dany auzi buștenii crăpând și pocnind. Focul o înghiți pe Mirri Maz Duur. Cântecul ei creșu în intensitate, devenind mai ascutit... apoi se poticni, încă o dată și încă o dată, transformându-se într-un urlet înfiorător, intens și plin de durere.

Iar acum flăcările ajunseră la Drogo, înconjurându-l. Hainele lui luară foc, iar pentru o clipă, *khal*-ul fu înveșmântat în limbi de mătase portocalie și fuiuare de fum, cenușiu și uleios. Buzele lui Dany se despărțiră și se pomeni ținându-și răsufierea. O parte din ea ar fi vrut să se ducă după el, așa cum se temuse Ser Jorah, să se grăbească în flăcări pentru a cere iertarea lui și pentru a-l primi în ea pentru ultima dată, focul topind carnea de pe oasele lor până ce vor fi doar unul, pentru totdeauna.

Putea simți mirosul de carne arsă, deloc altfel decât cel al cărnii de cal prăjindu-se deasupra vetrei. Rugul mugea în bezna tot mai adâncă precum o fiară uriașă, înghițind sunetele tot mai slabe ale țipetelor lui Mirri Maz Duur și trimițând în sus limbi lungi de foc pentru a linge pântecul nopții. Pe măsură ce fumul deveni tot mai gros, Dothrakii se dădură înapoi, tușind. Pale uriașe de foc portocaliu se unduiau ca flămurile în vântul infernal, buștenii șuierând și pocnind, scânteii strălucitoare se ridicau pe coama fumului pentru a pluti departe, în noapte, precum licuricii nou-născuți. Căldura bătea aerul cu aripile sale uriașe, roșii, alungându-i pe Dothraki înapoi, gonindu-l chiar și pe Mormont, însă Dany rămase pe loc. Era sânge din sânge de dragon, iar focul era în ea.

Simțise acest lucru cu mult timp în urmă, se gândi ea, apropiindu-se cu un pas de învolburarea de flăcări, însă vatra nu-i fusese suficientă. Focul se zbătea înaintea ei precum femeile care dansaseră la nunta ei, răsucindu-se și cântând și întorcându-și voalurile portocalii, galbene și purpurii, înspăimântătoare la privit, totuși plăcute, atât de

plăcute, vii în căldura lor. Dany își deschise brațele spre ele, iar pielea ei se înroși, strălucind. *Și asta-i tot o nunta*, se gândi ea. Mirri Maz Duur tăcuse. Preoteasa o crezuse o copilă, însă copiii cresc și învață.

Încă un pas și Dany simți căldura nisipului pe tălpile ei, chiar și prin sandale. Transpirația îi curgea pe coapse și între sâni, șiroindu-i pe obraji, acolo unde i se prelinseseră, cândva, lacrimile. Ser Jorah striga în spatele ei, însă el nu mai conta, doar focul mai însemna ceva. Flăcările erau așa de frumoase, cele mai frumoase lucruri pe care le văzuse vreodată, fiecare un vrăjitor înveșmântat în galben și oranj și purpuriu, în mantii lungi, fumurii. Zări lei de foc vineții și șerpi galbeni și inorogi de un albastru-deschis; văzu pești și vulpi și monștri, lupi și păsări strălucitoare și copaci înfloriți, fiecare mai frumos decât cei dinaintea lui. Văzu un cal, un armăsar măreț, cenușiu, din fum, coama sa curgând într-un nimb de flăcără albastră. *Da, dragostea mea, soarele și stelele mele, da, încalecă acum, călărește acum.*

Vesta sa începu să fumege, așa că Dany o scutură de pe ea și o lăsă să cadă la pământ. Pielea pictată izbucni dintr-odată în flăcări când ea se trase mai aproape de foc, cu sâni dezgoliți, șiroaie de lapte curgând din sfârcurile ei roșii și umflate. *Acum*, se gândi ea, *acum*, și pentru o clipă îl zări pe *Khal Drogo* înaintea ei, călare pe armăsarul fumuriu, cu un bici de flăcări în mână. Îi zâmbi, iar biciul șerpui spre rug, șuierând.

Auzi o *pocnitură*, zgomotul pietrei sfărâmate. Podiumul din lemn, tufe și iarbă începu să se îndoie și să se prăbușească în el însuși. Bucăți de lemn arzând alunecară spre ea, iar Dany fu împroșcată cu cenușă și scânteii. Și atunci căzu pe pământ altceva, săltând și rostogolindu-se, pentru a se opri la picioarele ei; o bucată de piatră ovală, palidă, cu vinișoare aurii, spartă și fumegândă. Mugetul umplu lumea, dar firav sub șuierul focului, Dany auzi femeile țipând și copii strigând, uimiți.

Numai cu moartea se poate plăti pentru viață.

Apoi se auzi al doilea *pocnet*, tare și ascuțit, ca un tunet, fumul tremură și se învolbură în jurul ei, iar rugul se strâmbă, buștenii explodară când focul le atinse inimile secrete. Auzi urletele cailor înspăimântați și glasurile pe care Dothrakii le înălțaseră în strigăte de frică și teroare,

iar Ser Jorah o chema pe nume și blestema. *Nu*, ar fi vrut ea să-i strige, *nu, bunule cavaler, nu te teme pentru mine. Focul este al meu. Sunt Daenerys Stormborn, fiica dragonilor, mireasa dragonilor, mama dragonilor, nu vezi? Nu VEZI?* Cu un muget de foc și fum care ajunsese la zece metri în văzduh, rugul se prăbuși și se risipi în jurul ei. Fără teamă, Dany păși înainte, în furtuna de foc, strigându-și copiii. Cea de-a treia *pocnitura* fu mai zgomotoasă și mai ascuțită, de parcă întreaga lume ar fi crăpat.

Când focul muri în cele din urmă, iar pământul se răci suficient de mult încât să se poată păși pe el, Ser Jorah Mormont o găsi în mijlocul cenușii, înconjurată de bușteni înnegriți și tăciuni aprinși, bucăți de oase de bărbat, de femeie și de armăsar. Era goală, acoperită cu funingine, cu hainele transformate în cenușă, iar frumosul ei păr era ars... dar era nevătămată.

Dragonul auriu sugea de la sânul ei stâng, iar cel verde cu arămiu de la cel drept. Brațele ei îi țineau aproape. Fiara neagră cu purpuriu îi acoperea umerii, gâtul ei lung și șerpuitor încolăcindu-i-se sub bărbie. Când îl văzu pe Jorah, își ridică botul și-l privi cu ochii roșii precum cărbunii aprinși.

Fără nici un cuvânt, cavalerul căzu în genunchi. Bărbații din *khas*-ul ei veneau în urma lui. Jhogo fu primul care-și lăsă *arakh*-ul la picioarele ei.

- Sânge din sângele meu, murmură el, împingându-și fața pe pământul fumegând.

- Sânge din sângele meu, îl auzi pe Aggo repetând.

- Sânge din sângele meu, strigă și Rakharo. După ei veniră slujnicele ei, iar apoi alții și alții, toți Dothrakii, bărbați și femei și copii, iar Dany nu trebui decât să privească spre ochii lor pentru a ști că erau ai ei de acum înainte, astăzi, mâine și pentru totdeauna, ai ei, așa cum nu fuseseră niciodată ai lui Drogo.

Când Daenerys Targaryen se ridică în picioare, cel negru suieră, un fum alb ieșind din gura și din nările sale. Ceilalți doi se retraseră de la sânii ei și-și alăturară glasurile chemării, iar aripi transparente se deschiseră și se zbatură în aer; pentru prima oară de cinci sute de ani, noaptea se animă de muzica dragonilor.

ANEXĂ Casele

CASA BARATHEON

Cea mai tânără dintre Marile Case, apărută în timpul Războaielor de Cucerire. Despre fondatorul ei, Orys Baratheon, se zvonea că ar fi fost fratele bastard al lui Aegon Dragonul. Orys a avansat în rang până când a devenit unul dintre cei mai aprigi comandanți ai lui Aegon. Când l-a înfrânt și ucis pe Argilac cel Arogant, ultimul dintre Regii Furtunii, Aegon l-a răsplătit dându-i castelul acestuia, pământurile și pe fiica lui. Orys a luat fata în căsătorie, a adoptat steagul, însemnele și deviza familiei ei. Blazonul Casei Baratheon este un cerb încoronat, negru pe fond auriu. Deviza de pe blazon este *A noastră este furia*.

REGELE ROBERT BARATHEON, Primul pe Numele Său,

- soția sa, REGINA CERSEI, din Casa Lannister,
- copiii lor:
 - PRINȚUL TOFFREY, moștenitorul Tronului de Fier, doisprezece ani,
 - PRINȚESA MYRCELLA, o fată de opt ani,
 - PRINȚUL TOMMEN, un băiat de șapte ani,
- frații săi:
 - STANNIS BARATHEON, Lord de Piatra Dragonului
 - soția sa, LADY SELYSE, din Casa Florent,
 - fiica lor, SHIREEN, o fată de nouă ani,
 - RENLY BARATHEON, Lord de Capătul Furtunii,
- consiliul său mic:
 - MARELE MAESTER PYCELLE,
 - LORDUL PETYR BAELISH, numit și DEGEȚEL, trezorer,
 - LORDUL STANNIS BARATHEON, șef peste corăbii,
 - LORDUL RENLY BARATHEON, maestru al legilor,
 - SER BARRISTAN SELMY, Lord Comandant al Gărzii Regelui,
 - VARYS, un eunuc numit Păianjenul, maestru al șoptitorilor,
- curtea și supușii săi:
 - SER ILYN PAYNE, Dreptatea Regelui, călău,
 - SANDOR CLEGANE, numit Câinele, apărător jurat al

Prințului Joffrey,

- JANOS SLYNT, un om de rând, comandant al Gărzii Orașului la Debarcaderul Regelui,
- JAŁABHAR XHO, un prinț exilat din Insulele Verii,
- BĂIATUL LUNII, un glumeț și un farsor,
- LANCEL și TYREK LANNISTER, scutierii regelui, verii reginei,
- SER ARON SANTAGAR, maestru de arme,

Garda regelui:

- SER BARRISTAN SELMY, Lord Comandant,
- SER JAIME LANNISTER, numit Regicidul,
- SER BOROS BLOUNT,
- SER MERYN TRANT,
- SER ARYS OAKHEART,
- SER PRESTON GREENFIELD,
- SER MANDON MOORE

Principalele Case vasale Capătului Furtunii sunt Selmy, Wylde, Trant, Penrose, Errol, Estermont, Tarth, Swann, Dondarrion, Caron.

Principalele Case vasale Pietrei Dragonului sunt Celtigar, Velaryon, Seaworth, Bar Emmon și Sunglass.

CASA STARK

Casa Stark își are originea în Brandon Constructorul și în vechii Regi ai Iernii. Vreme de mii de ani, ei au domnit la Winterfell ca Regi ai Nordului, până când Torrhen Stark, Regele care a îngenuncheat, a preferat să jure loialitate lui Aegon Dragonul, decât să lupte. Blazonul lor este un lup străvechi, cenușiu, pe un fond alb de gheață. Deviza casei Stark este *Vine iarna*.

EDDARD STARK, Lord de Wirttefell, Păzitor al Nordului,

- soția sa, LADY CATELYN, din Casa Tully,
- copiii lor:
 - ROBB, moștenitorul Winterfellului, paisprezece ani,
 - SANSA, fiica cea mai mare, unsprezece ani,
 - ARYA, fiica mai mică, nouă ani,
 - BRANDON, numit Bran, șapte ani,

- RICKON, un băiat de trei ani,
- fiul său bastard, JON SNOW, un băiat de paisprezece ani,
- pupilul său, THEON GREYJOY, moștenitor al Insulelor de Fier,
- frații lui:
 - (BRANDON), fratele său mai mare, ucis la ordinul lui Aerys al-II-lea Targaryen,
 - (LYANNA), sora sa mai mică, a murit în munții Dorne,
 - BENJEN, fratele său mai mic, un bărbat din Rondul de Noapte,
- curtea sa:
 - MAESTER LUWIN, sfetnic, vindecător și preceptor,
 - VAYON POOLE, administrator la Winterfell,
 - JEYNE, fiica lui, cea mai bună prietenă a Sansei,
 - JORY CASSEL, căpitan al gărzii,
 - HALLIS MOLLEN, DESMOND, JACKS, PORTHER, QUENT, ALYN, TOMARD, VARLY, HEWARD, CAYN, WYL, soldați din garda,
 - SER RODRIK CASSEL, maestru de arme, unchiul lui Jory,
 - BETH, fiica sa cea mică,
 - SEPTA MORDANE, preceptoare a fiicelor Lordului Eddard,
 - SEPTON CHAYLE, administrator al septului și bibliotecar,
 - HULLEN, maestru de echitație,
 - fiul său, HARWIN, un străjer,
 - JOSETH, om la grajduri și dresor de cai,
 - FARLEN, îngrijitor de câini,
 - BĂTRÂNA NAN, povestitoare, cândva dădacă,
 - HODOR, stră-strănepotul ei, un băiat de grajd sărac cu duhul,
 - GAGE, bucătar,
 - MIKKEN, fierar și armurier,
 - principalii săi lorzi stegari,
 - SER HELMAN TALLHART,
 - RICKARD KARSTARK, Lord de Karhold,
 - ROOSE BOLTON, Lord de Dreadfort,
 - JON UMBER, numit Marele Jon,
 - GALBART și ROBERT GLOVER,

- WYMAN MANDERLY, Lord de Portul Alb,
- MAEGE MORMONT, Lady de Insula Ursului,

Principalele Case vasale sunt Karstark, UMBER, Flint, Mormont, Hornwood, Cerwy, Reed, Manderly, Glover, Talhart, Bolton.

CASA LANNISTER

Cu părul deschis la culoare, înalți și arătoși, Lannisterii se trag din sângele aventurierilor Andalii, care au format mândrul regat pe dealurile și văile de la apus. Pe linie feminină, ei pretind că descind din Lann cel Isteț, legendarul șarlatan al Erei Eroilor. Aurul de la Casterly Rock și Dintele de Aur i-au transformat în cea mai bogată dintre Marile Case. Blazonul lor este un leu de aur pe fond purpuriu. Deviza Casei Lannister este *Asculta-mi răgetul!*

TYWIN LANNISTER, Lord de Casterly Rock, Păzitor al Apusului, Scut al Lannisportului.

- soția sa (LADY JOANNA), o verișoară, a murit la naștere,
- copiii lor:
 - SER JAIME, numit și Regicidul, moștenitor al Casterly Rock, frate geamăn cu Cersei,
 - REGINA CERSEI, soția Regelui Robert I Baratheon, soră cu Jaime,
 - TYRION, numit Pezevenghiul, un pitic,
- frații săi:
 - SER KEVAN, fratele său cel mare,
 - soția lui, DORNA, din Casa Swyft,
 - fiul lor cel mare, LANCEL, scutier al regelui,
 - fiii lor gemeni, WILLEM și MARTYN,
 - fiica lor cea mica, JANEI,
 - GENNA, sora lui, măritată cu Ser Emmon Frey,
 - fiul lor, SER CLEOS FREY,
 - fiul lor, TION FREY, un scutier,
 - (SER TYGETT), cel de-al doilea frate al său, a murit de vărsat,
 - văduva sa, DARLESSA, din Casa Marbrand,

- fiul lor, TYREK, scutier al regelui,
- (GERION), cel mai tânăr dintre frați, a murit pe mare,
 - fiica sa bastardă, JOY, o fată de zece ani,
- verișorul lor, SER STAFFORD LANNISTER, fratele decedatei Lady Joanna,
 - fiicele sale, CERENNA și MYRIELLE,
 - fiul său, SER DAVEN LANNISTER,
- sfetnicul său, MAESTER CREYLEN,
- cavalerii comandanți și lorzii săi stegari:
 - LORD LEO LEFFORD,
 - SER ADDAM MARBRAND,
 - SER GREGOR CLEGANE, Muntele care Călărește,
 - SER HARYS SWYFT, tatăl prin mariaj al lui Ser Kevan,
 - LORD ANDROS BRAX,
 - SER FORLEY PRESTER,
 - SER AMORY LORCH,
 - VARGO HOAT din Orașul Liber Qohor, un mercenar

Principalele Case vasale sunt Payne, Swyft, Mnrbrmul, Lydden, Banefort, Lefford, Crakehall, Scrrctt, Broom, Clegane, Prester și Westerling.

CASA ARRYN

Aryonii sunt descendenții Regilor din Munte și Vale, una dintre cele mai vechi și mai pure linii genealogice ale nobilimii Andale. Blazonul lor este luna-și-șoimul pe fond azuriu. Deviza Arryn este *La înălțimea onoarei*.

(JON ARRYN), Lord de Eyrie, Apărător al Văii, Păzitor al Răsăritului, Mână a Regelui, decedat recent,

- prima sa soție, (LADY JEYNE, din Casa Royce) a murit la naștere, fiica sa fiind născută moartă,
- cea de-a doua soție (LADY ROWENA, din Casa Arryn), verișoara sa, a murit de frigurile iernii, fără copii,
- cea de-a treia soție și văduva sa LADY LYSA, din Casa Tully,

- fiul lor:
 - ROBERT ARRYN, un băiat bolnăvicios, în vârstă de șase ani, în prezent Lord de Eyrie și Apărător al Văii,
- vasalii și curtea:
 - MAESTER COLEMON, sfetnic, vindecător și preceptor,
 - SER VARDIS EGEN, comandant al gărzii,
 - SER BRYNDEN TULLY, numit peștele negru, Cavaler al Porții și unchiul Lysei,
 - LORD NESTOR ROYCE, înalt Administrator al Văii,
 - SER ALBAR ROYCE, fiul său,
 - MYA STONE, o bastardă în serviciul său,
 - LORD EON HUNTER, pretendent al Lysei,
 - SER LYN CORBRAY, pretendent al Lysei,
 - MYCHEL REDFORT, scutierul lui,
 - LADY ANYA WAYNWOOD, o văduvă,
 - SER MORTON WAYNWOOD, fiul ei, pretendent al Lysei,
 - SER DONNEL WAYNWOOD, fiul ei,
 - MORD, un temnicer brutal

Principalele Case vasale Casei Eyrie sunt Royce, Baelish, Egen, Waynwood, Hunter, Redfort, Corbray, Belmore, Melcolm și Hersy.

CASA TULLY

Familia Tully nu a avut niciodată regi, deși dețin de o mie de ani pământuri bogate și marele castel de la Riverrun. În timpul Războaielor de Cucerire, ținuturile riverane i-au aparținut lui Harren cel Negru, Regele Insulelor. Bunicul lui Harren, Regele Harwyn Hardhand, a cucerit Tridentul de la Arrec, Regele Furtunii, ai cărui strămoși au cucerit totul până la Gât, cu trei sute de ani mai înainte, ucigându-l pe ultimul dintre vechii Regi ai Râului. Un tiran înfumurat și sângeeros, Harren cel Negru a fost prea puțin iubit de cei pe care i-a condus și mulți dintre lorzii riverani l-au părăsit pentru a se alătura armatei lui Aegon. Primul dintre aceștia a fost Edmyn Tully de

Riverrun. Când Harren și urmașii săi au pierit în pârjolul de la Harrenhal, Aegon a răsplătit Casa Tully dându-i Lordului Edmyn în stăpânire ținuturile de la Trident și obligându-i pe ceilalți lorzi riverani să-i jure credință. Blazonul Tully este un păstrăv sărind, argintiu, pe un fond unduit albastru cu roșu. Deviza Tully este *Familie, Datorie, Onoare*.

HOSIER TULLY, Lord de Riverrun,

- soția sa (LADY MINISA, din Casa Wheat), a murit la naștere,
- copiii lor:
 - CATELYN, fiica cea mare, măritată cu Lordul Eddard Stark,
 - LYSA, fiica mai mică, măritată cu Lordul Jon Arryn,
 - SER EDMURE, moștenitorul domeniului Riverrun,
- fratele său, SER BRYNDEN, numit Peștele Negru,
 - curtea lui:
 - MAESTER VYMAN, sfetnic, vindecător și preceptor,
 - SER DESMOND GRELL, maestru de arme,
 - SER ROBIN RYGER, comandant al gărzii,
 - UTHERYDES WAYN, administrator al Riverrun,
- cavalerii și lorzii săi stegari:
 - JASON MALLISTER, Lord de Seagard,
 - PATREK MALLISTER, fiul și moștenitorul său,
 - WALDER FREY, Lord de Crossing,
 - numeroșii săi fii, nepoți și bastarzi:
 - JANOS BRACKEN, Lord de Stone Hedge,
 - TYTOS BLACKWOOD, Lord de Raventree,
 - SER RAYMUN DARRY,
 - SER KARYL VANCE,
 - SER MARQ PIPER,
 - SHELLA WHENT, Lady de Harrenhal,
 - SER WILLIS WODE, un cavaler în serviciul ei

Casele vasale Casei Riverrun sunt Darry, Frey, Mallister, Bracken, Blackwood, Whent, Ryger, Piper, Vance.

CASA TYRELL

Tyrellii s-au ridicat la putere ca administratori ai Regilor de Reach, ale căror domenii cuprindeau câmpiile fertile aflate la sud-vest de mlaștinile Dornish și Apa Neagră, până la țărmul Mării Apusului. Pe linie feminină, ei își au obârșia în Garth Greenhand, regele grădinar al Primilor Oameni, care purta o coroană din viță și flori și a făcut pământul să rodească. Atunci când Regele Mern, ultimul din vechea linie, a pierit în Câmpia de Foc, administratorul său, Harlen Tyrell, i-a cedat Highgarden lui Aegon Targaryen, jurându-i credință. Aegon l-a răsplătit dându-i castelul și stăpânirea asupra domeniului Reach. Blazonul Tyrell este un trandafir de aur pe un fond de iarbă verde. Deviza este *Devenind puternic*.

MACE TYRELL, Lord de Highgarden, Păzitor al Sudului, Apărător al Mlaștinilor, înalt Mareșal de Reach,

- soția sa, LADY ALERIE, din Casa Hightower din Orașul Vechi,
- copiii lor:
 - WILLAS, fiul lor cel mare, moștenitor al Highgarden,
 - SER GARLAN, numit Galantul, cel de-al doilea fiu,
 - SER LORAS, Cavaler de Flowers, fiul cel mic,
 - MARGAERY, fiica lor în vârstă de paisprezece ani,
- mama lui, văduvă, LADY OLENNA din Casa Redwyne, numită Regina Spinilor,
- surorile sale:
 - MINA, măritată cu Lordul Paxter Redwyne,
 - JANNA, măritată cu Ser Jon Fossoway,
- unchii săi:
 - GARTH, numit Cel Mare, Lord Seneșal de Highgarden,
 - fiii săi bastarzi, GARSE și GARRETT FLOWERS,
 - SER MORYN, Lordul Comandant al Gărzii Orașului din Orașul Vechi,
 - MAESTER GORMON, un învățat din Citadelă,
- curtea sa:
 - MAESTER LOMYS, sfetnic, vindecător și preceptor,

- IGON VYRWEL, căpitan al gărzii,
- SER VORTIMER CRANE, maestru de arme,
- cavalerii și lorzii săi stegari:
 - PAXTER REDWYNE, Lord de Arbor,
 - soția lui, LADY MINA, din Casa Tyrell,
 - copiii lor:
 - SER HORAS, numit în batjocură Horror, fratele geamăn al lui Hobber,
 - SER HOBBER, numit în batjocură Slobber, fratele geamăn al lui Horas,
 - DESMERA, o fată de cincisprezece ani,
 - RANDYLL TARLY, Lord de Horn Hill.
 - SAMWELL, fiul său cel mare, în Rondul de Noapte,
 - DICKON, fiul său cel mic, moștenitor al Horn Hill,
 - ARWYN OAKHEART, Lady de Old Oak.
 - MATHIS ROWAN, Lord de Goldengrove,
 - LAYTON HIGHTOWER, Voce a Orașului Vechi, Lord de Port,
 - SER JON FOSSOWAY

Principalele Case vasale sunt Vyrwel, Florent, Oakheart, Hightower, Crane, Tarly, Redwyne, Rowan, Fossoway și Mullendore.

CASA GREYJOY

Familia Greyjoy din Pyke pretinde că provine din Regele Grey, din Era Eroilor. Legenda spune că Regele Grey stăpânea nu numai în Insulele de Apus, ci și marea însăși, luând de soață o sirenă.

Timp de mii de ani, năvălitorii din Insulele de Fier, numiți „oamenii de fier” de cei pe care-i jefuiau, au fost spaima mărilor, navigând până la Portul Ibben și Insulele Verii. Se mândreau cu ferocitatea lor în luptă și cu libertățile lor sacre. Fiecare insulă avea propriul ei „rege de sare” și „rege de stâncă”. Înaltul Rege al Insulelor era ales dintre aceștia, până când Regele Urron a făcut ca succesiunea la tron să fie ereditară, prin uciderea celorlalți regi când s-au

adunat pentru a alege un domnitor. Seminția lui Urron a dispărut o mie de ani mai târziu, când Andalii au năvălit în insule. Familia Greyjoy, la fel ca și ceilalți lorzi ai insulelor, au practicat căsătoriile cu cuceritorii.

Regii de Fier și-au extins controlul departe de insule, ridicând regate pe continent, cu focul și sabia. Regele Qhored se putea lăuda cu adevărat că seminția sa a ajuns „pretutindeni unde omul simte mirosul apei sărate ori aude valurile spărgându-se”. În ultimele secole, urmașii lui Qhored au pierdut Arbor, Orașul Vechi, Insula Ursului și mare parte din țărmul de apus, Totuși, după izbucnirea Războaielor de Cucerire, Regele Harren el Negru a domnit asupra tuturor ținuturilor dintre munți, de la Gât până la Apa Neagră. Când Harren și fiii săi au pierit la căderea Harrenhallului, Aegon Targaryen a dat ținuturile riverane Casei Tully și a permis lorzilor supraviețuitori ai Insulelor de Fier să-și reia vechile obiceiuri și să-l aleagă pe acela dintre ei care să aibă întâietate. Ei l-au ales pe Vickon Greyjoy de Pyke.

Blazonul Greyjoy este un kraken aurit pe un fond negru. Deviza lor este *Noi nu semănăm*.

BALON GREYJOY, Lord al Insulelor de Fier, Rege de Sare și Stâncă, Fiu al Vântului Mării, Lord Secerător de Pyke.

- soția sa, LADY ALANNYS, din Casa Harlaw,
- copiii lor:
 - (RODRİK), fiul lor cel mare, ucis la Seagard, în timpul Rebeliunii lui Greyjoy,
 - (MARON), cel de-al doilea fiu, ucis pe meterezele de la Pyke, în timpul Rebeliunii lui Greyjoy,
 - ASHA, fiica lor, căpitan al navei *Vântul Negru*,
 - THEON, singurul lor fiu supraviețuitor, moștenitor al domeniului Pyke, pupil al Lordului Eddard Stark,
- frații săi:
 - EURON, numit Ochiul Ciorii, căpitan al navei *Liniștea*, un nelegiuit, pirat și jefuitor,
 - VICTARION, Lord Căpitan al Flotei de Fier,
 - AERON, numit Păr Umed, preot al Zeului înecat

Casele vasale sunt Harlaw, Stonehouse, Merlyn,

CASA MARTELL

Nymeria, regina războinică de la Rhoyme, și-a adus cele zece mii de corăbii la Dorne, în cel mai sudic dintre Cele Șapte Regate, și l-a luat de soț pe Lordul Mors Martell. Cu ajutorul ei, el și-a înlăturat rivalii, pentru a domni în întregul Dorne. Influența Casei Rhoynar se manifestă încă puternic. Astfel, conducătorii din Dorne își spun „Prinț”, nu „Rege”. Conform legii din Dorne, pământurile și titlurile se moștenesc de primul născut, nu de cel mai mare dintre băieți. Dorne e singurul dintre cele Șapte Regate care nu a fost niciodată cucerit de Aegon Dragonul. Nu a fost permanent unit cu restul domeniilor decât două sute de ani mai târziu, iar atunci numai prin mariaj și tratate, nu prin sabie. Pașnicul Rege Daeron al II-lea a reușit acolo unde războinicii au dat greș, măritând-o pe prințesa Myriah de Dorne și dându-și sora de soție Prințului din Dorne. Blazonul Martell este un soare roșu străpuns de o suliță aurie. Deviza lor este *Neplecat, Neînfrânt, Nesfărâmat*.

DORAN NYMEROS MARTELL, Lord de Sunsphear, Prinț de Dorne,

- soția sa, MELLARIO, din Orașul Liber Norvos,
- copiii lor:
 - PRINȚESA ARIANNE, fiica lor cea mare, moștenitoarea domeniului Sunsphear,
 - PRINȚUL QUENTYN, fiul lor cel mare,
 - PRINȚUL TRYSTANE, fiul lor cel mic,
- frații săi:
 - sora sa, (PRINȚESA ELIA), măritată cu Prințul Rhaegar Targaryen, ucis la devastarea Debarcaderului Regelui,
 - copiii lor:
 - (PRINȚESA RHAENYS), o tânără ucisă la devastarea Debarcaderului Regelui,
 - (PRINȚUL AEGON), un sugar, ucis la devastarea Debarcaderului Regelui,

- fratele său, PRINȚUL OBERYN, Vipera Roșie,
- curtea lui:
 - AREO HOTAH, mercenar Norvoshi, căpitan al gărzii,
 - MAESTER CALEOTTE, sfetnic, vindecător, preceptor,
- cavalerii și lorzii săi stegari:
 - EDRIC DAYNE, Lord de Starfall

Principalele case vasale sunt Jordayne, Santagar, Allyrion, Toland, Yronwood, Wyl, Fowler și Dayne.

Vechea dinastie CASA TARGARYEN

Targaryenii sunt sânge de dragon, descendenți din înalții lorzi ai Regatului Liber al Valyriei, moștenirea lor fiind afirmată printr-o frumusețe izbitoare (după unii, nepământească), cu ochii liliachii, indigo sau violeti, și părul argintiu-auriu, ori alb ca platina.

Strămoșii lui Aegon Dragonul au scăpat din Distrugerea Valyriei, de haosul și măcelul care au urmat, stabilindu-se la Piatra Dragonului, o insulă stâncoasă de pe marea îngustă. De acolo, Aegon și surorile sale, Visenya și Rhaenis, au navigat pentru a cuceri Cele Șapte Regate. Pentru a-și păstra sângele regal și a-i conserva puritatea, Casa Targaryen a urmat adesea obiceiul Valyrian de a căsători fratele cu sora. Însuși Aegon și-a luat de soții ambele surori și a zămislit copii cu fiecare. Blazonul Targaryen este un dragon cu trei capete, roșu pe fond negru, iar cele trei capete îi reprezintă pe Aegon și pe surorile sale. Deviza Targaryen este *Foc și Sânge*.

SUCCESIUNEA TARGARYANA datată după debarcarea lui Aegon

1-37 Aegon I	Aegon Cuceritorul, Aegon Dragonul
37-42 Aenys I	fiul lui Aegon și Rhaenys
42-48 Maegor I	Maegor cel Crud, fiul lui Aegon și Visenya
48-103 Jaehaerys I	Bătrânul Rege, Conciliatorul,

103-129 Viserys I	fiul lui Aenys
129-131 Aegon al II-lea	nepotul lui Jaehaerys fiul cel mare al lui Viserys, (Ascensiunea lui Aegon al II-lea a fost disputată de sora sa, Rhaenyra, cu un an mai mare decât el. Amândoi au pierit în războiul dintre ei, numit de menestrelă Dansul Dragonilor.)
131-157 Aegon al III-lea	Otrava Dragonului, fiul Rhaenyrei, (Ultimul dintre dragonii Targaryeni a murit în timpul domniei lui Aegon al III- lea.)
157-161 Daeron I cel	Tânărul Dragon, Regele Băiat, mai mare dintre fiii lui Aegon al III-lea, (Daeron a cucerit Dorne, însă nu a putut să-l păstreze, a murit de tânăr.)
161-171 Baelor I	Cel lubit, cel Binecuvântat, septon și rege, cel de-al doilea fiu al lui Aegon al III-lea
171- 172 Viserys al III-lea	cel de-al patrulea fiu al lui Aegon al III-lea
172- 184 Aegon al IV-lea	cel Netrebnic, fiul cel mare al lui Viserys, (Fratele său mai mic, Prințul Aemon Cavalerul-Dragon, a fost campionul și, după unele spuse, iubitul Reginei Naerys.)
184-209 Daeron al II-lea	Fiul Reginei Naerys, cu Aegon sau Aemon, (Daeron a unit Dorne cu restul domeniului, căsătorindu-se cu prințesa Myriah.)
209-221 Aerys I	cel de-al doilea fiu al lui Daeron al II-lea (nu a făcut nimic important),
221-223 Maekar I	cel de-al patrulea fiu al lui Daeron al II-lea,
233-259 Aegon al V-lea	cel Nesigur, al patrulea fiu al lui

Maekar,
259-262 Jaehaerys al II-lea cel de-al doilea fiu al lui Aegon
cel Nesigur,
262-283 Aerys al II-lea Regele Nebun, singurul fiu al lui
Jaehaerys.

Aici se sfârșește seminția regilor dragoni, când Aerys al II-lea a fost detronat și ucis, împreună cu moștenitorul său, prințul Rhaegar Targaryen, de Robert Baratheon pe Trident.

ULTIMII DINTRE TARGARYENI

(REGELE AERYS TARGARYEN), cel De-al Doilea pe Numele Său, ucis de Jaime Lannister la devastarea Debarcaderului Regelui,

- sora și soția sa, (REGINA RHAELLA) din Casa Targaryen, a murit la naștere, la Piatra Dragonului,
- copiii lor:
 - (PRINȚUL RHAEGAR), moștenitor al Tronului de Fier, ucis de Robert Baratheon la Trident,
 - soția sa, (PRINȚESA ELIA) din Casa Martell, ucisă la devastarea Debarcaderului Regelui,
 - copiii lor:
 - (PRINȚESA RHAENYS), o fetiță ucisă la devastarea Debarcaderului Regelui,
 - (PRINȚUL AEGON), un sugar ucis la devastarea Debarcaderului Regelui,
 - PRINȚUL VISERYS, autointitulat Viserys, Cel de-al Treilea pe Numele Său, Lord al Celor Șapte Regate, numit Regele Cerșetor,
 - PRINȚESA DAENERYS, numită Daenerys Stormborn, o fată de treisprezece ani.

Prolog

Coadă cometei brăzda cerul dimineții, o dâră roșie care sângera deasupra Pietrei Dragonului, ca o rană pe cerul scaldat în nuanțe de trandafiri și violet.

Maester stătea pe balconul deschis al apartamentelor sale. Acesta era locul în care poposiseră corbii, după un zbor îndelungat. Împestrăseră cu murdăria lor garguiele care se ridicau, înalte de patru metri, la stânga și la dreapta sa - un câine al iadului și un șarpe înaripat, doi dintre miile care se odihneau pe zidurile bătrânei fortărețe. Când a venit întâia oară la Piatra Dragonului, armata de personaje fantastice l-a stânjenit, dar, cu trecerea anilor, se obișnuise cu ele. Acum erau pentru el ca niște vechi prieteni. Priveau toți trei cerul, cu semnul lui prevestitor.

Maester nu credea în semne. Și, totuși... așa bătrân cum era, Cressen nu mai văzuse niciodată o cometă măcar pe jumătate atât de strălucitoare, darămite de culoarea aceea, o culoare înspăimântătoare, a sângelui, a focului și a asfințitului. Se întrebă dacă garguiele lui mai văzuseră ceva asemănător. Se aflau aici dinaintea venirii încleștarea regilor lui și vor rămâne încă vreme îndelungată, după ce el nu va mai fi. De-ar putea vorbi limbile din piatră...

Ce nebunie. Se sprijini de metereze, cu marea fremătând dedesubt, simțind sub degete asprimea pietrei negre. *Garguie care să vorbească și profeții pe cer. Sunt un om bătrân care a dat în mintea copiilor.* Oare înțelepciunea dobândită în decursul unei vieți întregi îl părăsise împreună cu sănătatea și puterile? Era un Maester, care a învățat și a trudit în marea Citadelă a Vechiului Oraș. Ce se alesese de el, dacă mintea îi era plină de superstiții, ca aceea a unui rânduș neștiutor?

Și, totuși... și, totuși... cometa continua să ardă chiar și în lumina zilei, în timp ce un abur palid, cenușiu, se ridica din craterele fierbinți ale Muntelui Dragonului, aflat în spatele castelului, iar cu o dimineața înainte un corb alb adusese vorbă chiar de la Citadelă, vești mult așteptate, dar nu mai puțin înfricoșătoare, vești despre sfârșitul verii. Toate, semne. Prea multe ca să nu le dea crezare. *Ce înseamnă toate acestea? îi venea să strige.*

- Maester Cressen, avem oaspeți. Pylos îi vorbește cu glas

domol, de parcă s-ar fi temut să nu conturbe meditațiile solemne ale lui Cressen. De-ar fi știut ce aiureli îi treceau prin cap, ar fi strigat. Prințesa vrea să vadă corbul alb. Mereu cuviincios, Pylos o numea acum *prințesă*, întrucât tatăl ei era rege. E împreună cu bufonul ei.

Bătrânul întoarse spatele răsăritului, sprijinindu-se cu o mână de șarpele înaripat.

- Ajută-mă să mă așez în scaun și poștește-i înăuntru.

Luându-l de braț, Pylos îl conduse în cameră. În tinerețe, Cressen avusese mersul sprinten, dar acum nu mai avea mult până la cea de-a optzecea sa zi onomastică și picioarele îi erau șubrede și nesigure. Cu doi ani în urmă, căzuse și își zdrobise soldul și nu se mai vindecase cum trebuie. Anul trecut, când s-a îmbolnăvit, Citadela l-a trimis pe Pylos din Vechiul Oraș, cu doar câteva zile înainte ca Lord Stannis să închidă insula... ca să-l ajute la treburi, s-a spus, dar Cressen știa adevărul. Pylos venise să-l înlocuiască după moartea sa. Nu îl deranja. Cineva trebuia să îi ia locul, și asta mai curând decât si-ar dori...

Îl lăsă pe mai tânărul bărbat să-l așeze în spatele cărților și hârtiilor sale.

- Du-te și cheam-o. Nu e frumos să lași o doamnă să aștepte. Făcu semn cu mâna, un gest de grabă, abia schițat, venit de la un om care nu mai era în stare să se grăbească. Carnea îi era încrețită și pătată, pielea subțire ca un pergament, încât își putea vedea labirintul de vene și forma oaselor de dedesubt. Și cum mai tremurau aceste mâini care fuseseră odinioară atât de sigure și îndemânaticе...

Când Pylos se întoarse, fata îl însoțea, sfioasă ca întotdeauna, în spatele ei, săltând și târșându-și picioarele, în acel mers al său ciudat, într-o parte, venea bufonul ei. Pe cap avea un coif de jucărie, confecționat dintr-o veche găleată de tinichea, pe care era prinsă o pereche de coarne de cerb, de care erau atârinate tălângi de vite. Cu fiecare pas clătinat al său, clopoței sunau, fiecare cu un glas diferit ding-dong, ding-dang, dong, dong, dong.

- Cine vine să ne viziteze atât de devreme, Pylos? Întrebă Cressen.